De Heilige Schrift, Petrus Canisiusvertaling, 1939

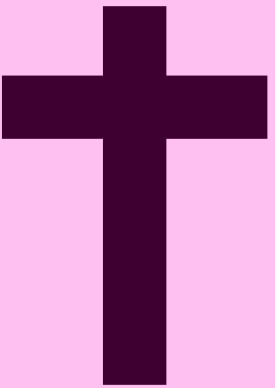

The Holy Bible with Deuterocanon in the Dutch language, Petrus Canisiusvertaling, 1939

De Heilige Schrift, Petrus Canisiusvertaling, 1939

The Holy Bible with Deuterocanon in the Dutch language, Petrus Canisiusvertaling, 1939

Public Domain

Language: Nederlandse taal (Dutch)

De Heilige Schrift, Petrus Canisiusvertaling, 1939

Eerste uitgave: Het Spectrum, Utrecht, Brussel, 1939

De Petrus Canisiusvertaling is een Nederlandse rooms-katholieke bijbelvertaling, waarvan de eerste complete uitgave verscheen in 1939. De volledige naam luidt: "De Heilige Schrift, vertaling uit de grondtekst met aantekeningen, in opdracht van de Apologetische Vereniging 'Petrus Canisius' ondernomen met goedkeuring van de hoogwaardige bisschoppen van Nederland". De Petrus Canisiusvertaling is de eerste Nederlandse katholieke vertaling die gebaseerd is op de grondteksten in hun oorspronkelijke taal. Andere vertalingen gingen uit van de Vulgaat. Het taalgebruik van de uitgave is naar hedendaagse normen licht archaïsch te noemen, maar nog steeds vlot verstaanbaar.

Verantwoording in verband met de auteursrechten

In verband met de auteursrechten is contact opgenomen met de oorspronkelijke uitgever (1), de Katholieke Vereniging voor Oecume (2) en de Katholieke Bijbelstichting (3) en werden geen bezwaren gevonden tegen deze publicatie. Rekening houdend met de wettelijke termijnen, kan deze uitgave beschouwd worden als vrij van auteursrechten.

First publication: Het Spectrum, Utrecht, Brussel, 1939

The translation "Petrus Canisius" is a dutch roman catholic bible translation, that was first published in 1939. Its full title is "The Holy Scripture, translation of the original texts with annotations, commissioned by the Apologetical Society 'Petrus Canisius' and executed with the approval of the most reverend bishops of the Netherlands". The translation "Petrus Canisius" is the first dutch catholic translation that was based on the scripture texts in their original language. Other translations were based on the Vulgate. The language of this edition is to current standards moderately archaic, but still easily understood.

Accountability in relation to copyright

Concerning the copyright contacts have been made with the original publisher (1), the Katholieke Vereniging voor Oecumene (Catholic Society for Ecumenism) (2) and the Katholieke Bijbelstichting (Catholic Bible Foundation) (3) and no objections have been found against this publication. Taking into account the legal terms, this edition can be considered to be in the public domain.

UITGEVERIJ UNIEBOEK|HET SPECTRUM BV, HOUTEN, THE NETHERLANDS

KATHOLIEKE VERENIGING VOOR OECUMENE, 'S HERTOGENBOSCH, THE NETHERLANDS

KBS, HOEVEN, THE NETHERLANDS

2019-05-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

fe40b04f-50f3-55fe-8abb-67c8099620bc

Contents

Matteus 1
Marcus 51
Lucas 83
Johannes 136
Handelingen 177
Romeinen 231
1 Korintiers 254
2 Korintiers 276
Galaten 291
Efesiers 299
Filippenzen 307
Kolossenzen 312
1 Tessalonicenzen 317
2 Tessalonicenzen 322
1 Timoteus 325
2 Timoteus 331
Titus 336
Filemon 339
Hebreeen 341
Jacobus 358
1 Petrus 364
2 Petrus 370
1 Johannes 374
2 Johannes 380
3 Johannes 381
Judas 382
Apokalyps 384

Het Evangelie volgens Matteüs

1 Geschiedboek van Jesus Christus, zoon van David, zoon
van Abraham. 2 Abraham won Isaäk. Isaäk won Jakob.
Jakob won Juda en zijn broeders. 3 Juda won Fares en Zara
bij Tamar. Fares won Esron. Esron won Aram. 4 Aram won
Amminadab. Amminadab won Naässon. Naässon won
Salmon. 5 Salmon won Boöz bij Rachab. Boöz won Obed
bij Rut. Obed won Jesse. Jesse won koning David. 6 David
won Sálomon bij de vrouw van Urias. 7 Sálomon won
Róboam. Róboam won Abias. Abias won Asaf. 8 Asaf won
Jósafat. Jósafat won Joram. Joram won Ozias. 9 Ozias won
Jóatam. Jóatam won Achaz. Achaz won Ezekias. 10 Ezekias
won Manasses. Manasses won Amon. Amon won Josias.
11 Josias won Jekonias en zijn broeders omstreeks de tijd
der wegvoering naar Babylon. 12 En na de wegvoering naar
Babylon won Jekonias Salátiël. Salátiël won Zoróbabel.
13 Zoróbabel won Abióed. Abióed won Eljakim, Eljakim
won Azor. 14 Azor won Sadok. Sadok won Achim. Achim
won Elióed. 15 Elióed won Eleazar. Eleazar won Matan.
Matan won Jakob. 16 Jakob won Josef, den man van Maria,
uit wie Jesus geboren is, die Christus genoemd wordt.
17 Tezamen dus zijn er van Abraham tot David veertien
geslachten, en van David tot de wegvoering naar Babylon
veertien geslachten, en van de wegvoering naar Babylon tot
den Christus veertien geslachten. 18 De geboorte van Jesus
Christus geschiedde aldus. Toen Maria zijn moeder verloofd
was met Josef, werd zij, voordat ze gingen samenwonen,
in gezegende toestand bevonden van den Heiligen Geest.
19 Daar Josef, haar man, een rechtvaardige was, en haar
niet te schande wilde maken, besloot hij, in stilte van haar
te scheiden. 20 Terwijl hij met die gedachte omging, zie,
daar verscheen hem in een droom een engel des Heren, en
sprak: Josef, zoon van David, vrees niet, Maria, uw vrouw,
tot u te nemen; want wat in haar is geboren, is van den
Heiligen Geest. 21 Ze zal een zoon baren, en ge zult Hem
Jesus noemen; want Hij zal zijn volk verlossen van hun
zonden. 22 Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden
wat de Heer gesproken heeft door den profeet, die zegt:
23 “Zie, de maagd zal ontvangen, en een zoon baren; en men
zal Hem Emmánuel noemen”; dat is vertaald: God met ons.
24 Toen Josef uit de slaap was ontwaakt, deed hij zoals de
engel des Heren hem had bevolen; en hij nam zijn vrouw

tot zich. 25 Maar hij bekende haar niet, totdat zij een zoon had gebaard; en hij noemde Hem Jesus.

2

1 Toen Jesus nu geboren was te Bétlehem van Juda in de dagen van koning Herodes, zie, toen kwamen er Wijzen uit het oosten te Jerusalem. 2 Ze zeiden: Waar is de Koning der Joden, die zo juist geboren moet zijn? Want we hebben zijn ster in het oosten gezien, en zijn gekomen, om Hem te aanbidden. 3 Toen koning Herodes dit hoorde, werd hij ontsteld, en heel Jerusalem met hem. 4 Hij riep alle opperpriesters en schriftgeleerden van het volk bijeen, en vroeg ze, waar de Christus zou worden geboren. 5 Ze zeiden hem: In Bétlehem van Juda; want zo is er geschreven door den profeet: 6 “En gij, Bétlehem, land van Juda, zijt zeker de minste niet onder de hoofdplaatsen van Juda; want uit u zal een vorst voortkomen, die mijn volk Israël leiden zal.” 7 Toen ontbood Herodes heimelijk de Wijzen, en ondervroeg ze nauwkeurig over de tijd, waarop hun de ster was verschenen. 8 Hij zond ze naar Bétlehem en sprak: Gaat, en doet zorgvuldig navraag naar het Kind; en als gij Het gevonden hebt, meldt het me dan, opdat ook ik Het ga aanbidden. 9 Toen ze den koning hadden aangehoord, gingen ze heen. En zie, de ster, die ze in het oosten hadden gezien, ging voor hen uit, totdat ze kwam boven de plaats, waar het Kind was, en daar bleef staan. 10 Toen ze de ster zagen, waren ze buitengewoon verheugd. 11 En toen ze het huis waren binnengetreden, vonden ze het Kind met zijn moeder Maria; ze vielen ter aarde neer, en aanbaden Het. Ze openden hun schatten, en boden Het geschenken aan: goud, wierook en mirre. 12 En daar ze in een droom waren gewaarschuwd, om niet naar Herodes terug te keren, vertrokken ze langs een andere weg naar hun land. 13 Toen ze waren heengegaan, zie, daar verscheen een engel des Heren in een droom aan Josef, en sprak: Sta op, neem het Kind en zijn moeder, en vlucht naar Egypte; blijf daar, tot ik het u zeggen zal. Want Herodes komt het Kind zoeken, om Het te doden. 14 Hij stond op, nam midden in de nacht het Kind en zijn moeder, en vluchtte naar Egypte. 15 Daar bleef hij tot de dood van Herodes; opdat vervuld zou worden, wat de Heer door den profeet had gezegd: “Uit Egypte heb Ik mijn zoon geroepen” 16 Toen Herodes bemerkte, dat hij door de Wijzen was verschalkt, werd hij zeer toornig. Hij zond zijn lieden uit, en doodde in Bétlehem en heel de omtrek alle knapen van twee jaar en jonger, overeenkomstig de tijd,

die hij van de Wijzen was te weten gekomen. 17 Toen werd
vervuld, wat door den profeet Jeremias gezegd was: 18 "Een
stem is in Rama gehoord, Luid geween en geschrei: Rachel
beweent haar kinderen, En wil niet getroost worden, want
ze zijn niet meer." 19 Maar toen Herodes was gestorven,
zie, daar verscheen in Egypte een engel des Heeren in een
droom aan Josef, 20 en sprak: Sta op, neem het Kind en zijn
moeder, en ga naar het land van Israël; want zij, die het
Kind naar het leven stonden, zijn dood. 21 Hij stond op, nam
het Kind en zijn moeder, en ging naar het land van Israël.
22 Toen hij echter vernam, dat in Judea Archelaüs heerschte
in plaats van zijn vader Herodes, vreesde hij daarheen te
gaan; en nadat hij in een droom een waarschuwing had
ontvangen, begaf hij zich naar de landstreek van Galilea.
23 Daar aangekomen, vestigde hij zich in een stad, Názaret
geheten; opdat vervuld zou worden, wat door de profeten
voorspeld was: Een Nazareër zal Hij worden genoemd.

3

1 In die dagen trad Johannes de Doper op, en preekte
in de woestijn van Judea. 2 Hij sprak: Bekeert u, want
het rijk der hemelen is nabij. 3 Welnu, deze is het, van
wien de profeet Isaias gesproken heeft, toen hij zeide: "De
stem van een roepende in de woestijn: Bereidt de weg des
Heren, Maakt recht zijn paden." 4 Deze Johannes droeg
een kemelharen mantel, en een leren heupkleed om zijn
lenden; zijn voedsel bestond uit sprinkhanen en wilde
honing. 5 Toen liep Jerusalem en heel Judea en de ganse
Jordaanstreek tot hem uit. 6 En, terwijl ze hun zonden
beleden, lieten ze zich door hem dopen in de Jordaan. 7 Toen
hij echter ook vele farizeën en sadduceën om zijn doopsel
zag komen, zei hij hun: Adderenbroed, wie heeft u geleerd,
de komende wraak te ontvluchten? 8 Brengt dus waardige
vruchten van boetvaardigheid voort, 9 en doet niet, alsof
gij denkt bij uzelf: We hebben Abraham tot vader. Want
ik zeg u, dat God de macht heeft, om uit deze stenen voor
Abraham kinderen te verwekken. 10 Reeds ligt de bijl aan de
wortel der bomen. Iedere boom, die geen goede vruchten
draagt, zal omgehouwen worden en in het vuur geworpen.
11 Ik doop u met water ter bekering, maar die na mij zal
komen, is machtiger dan ik; en ik ben niet waardig, Hem
zijn schoeisel aan te dragen. Hij zal u dopen met den
Heiligen Geest en met vuur. 12 Hij heeft zijn wan in de hand,
en Hij zal zijn dorsvloer zuiveren; de tarwe verzamelen
in de schuur, maar het kaf verbranden in onuitblusbaar

vuur. 13 Nu kwam ook Jesus van Galilea naar de Jordaan
tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen. 14 Maar
Johannes verzette er zich tegen, en sprak: Ik moet gedoopt
worden door U, en Gij komt tot mij? 15 Jesus antwoordde
hem: Laat het nu toe; want zo betaamt het ons, alle
gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem toe. 16 Nadat
Jesus de doop had ontvangen, steeg Hij onmiddellijk uit het
water. En zie, de hemelen openden zich, en Hij zag den
Geest Gods als een duif nederdalen en over Zich komen.
17 En zie, een stem uit de hemel sprak: Deze is mijn beminde
Zoon, in wien Ik mijn welbehagen heb.

4

1 Toen werd Jesus door den Geest naar de woestijn geleid,
om door den duivel te worden bekoord. 2 En nadat Hij
veertig dagen en veertig nachten had gevast, kreeg Hij
honger. 3 De bekoorder naderde Hem, en zeide: Indien
Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen brood moeten
worden. 4 Maar Hij antwoordde: Niet van brood alleen
leeft de mens, doch van ieder woord, dat komt uit de mond
van God. 5 Toen voerde de duivel Hem naar de heilige
stad, plaatste Hem op het dakterras van de tempel, 6 en
zeide: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp U dan naar beneden.
Want er staat geschreven: "Zijn engelen zal Hij over u
bevelen, en zij zullen u op de handen dragen, opdat ge
aan geen steen uw voet zoudt stoten". 7 Jesus zeide hem:
Er staat ook geschreven: "Gij zult den Heer uw God niet
beproeven". 8 Weer nam de duivel Hem mee naar een zeer
hoge berg, en toonde Hem alle koninkrijken der wereld en
hun heerlijkheid. 9 En hij zeide: Dit alles zal ik U geven,
zo Gij neervalt en mij aanbidt. 10 Toen sprak Jesus: Ga
heen, satan; want er staat geschreven: "Gij zult den Heer
uw God aanbidden, en Hem alleen dienen". 11 Toen verliet
Hem de duivel, en zie, de engelen naderden, en dienden
Hem. 12 Toen Jesus vernam, dat Johannes was gevangen
genomen, vertrok Hij naar Galilea. 13 En nadat Hij Názaret
had verlaten. kwam Hij te Kafárnaum wonen bij het meer,
in het gebied van Zábulon en Néftali; 14 opdat vervuld
zou worden, wat door den profeet Isaias voorzegd was:
15 Het land van Zábulon En het land van Néftali, De weg
naar zee, de overzijde van de Jordaan. Het Galilea der
heidenen; 16 Het volk, dat in duisternis zat, Heeft een groot
licht aanschouwd. En over hen, die in het oord En in de
schaduw des doods waren gezeten, Is een licht opgegaan.
17 Van toen af begon Jesus te prediken en te zeggen: Bekeert
u, want het rijk der hemelen is nabij. 18 Terwijl Jesus langs

het meer van Galilea wandelde, zag Hij twee broers het net
uitwerpen in het meer: Simon, die Petrus wordt genoemd,
en Andreas zijn broer; want ze waren vissers. 19 Hij zeide
hun: Volgt Mij, en Ik zal mensenvissers van u maken.
20 Aanstonds verlieten ze hun netten, en volgden Hem.
21 En toen Hij vandaar verder ging, zag Hij twee andere
broers, Jakobus, den zoon van Zebedeüs, en Johannes zijn
broer, die met hun vader Zebedeüs in de boot bezig waren,
hun netten te herstellen; Hij riep ook hen. 22 Onmiddellijk
verlieten ze de boot en hun vader, en volgden Hem. 23 Nu
trok Jesus heel Galilea door, leerde in hun synagogen, en
preekte het Evangelie van het rijk; Hij genas iedere kwaal
en iedere ziekte onder het volk. 24 Zijn faam verspreidde
zich door heel Syrië; en men bracht Hem allerlei kranken,
die met verschillende ziekten en kwalen waren bezocht,
ook bezetenen, lijders aan vallende ziekte en lammen; en
Hij genas ze allen. 25 En talrijke scharen uit Galilea en
de Dekápolis, uit Jerusalem, Judea en het Overjordaanse
volgden Hem.

5

1 Toen Jesus de menigte zag, besteeg Hij de berg; en nadat
Hij Zich had neergezet, naderden zijn leerlingen tot Hem.
2 En Hij opende de mond, om hen te onderrichten, en sprak:
3 Zalig de armen van geest; want hun behoort het rijk der
hemelen. 4 Zalig de zachtmoedigen; want ze zullen het Land
bezitten. 5 Zalig, die wenen; want ze zullen worden getroost.
6 Zalig, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want
ze zullen worden verzadigd. 7 Zalig de barmhartigen; want
ze zullen barmhartigheid ondervinden. 8 Zalig de zuiveren
van hart; want ze zullen God zien. 9 Zalig de vreedzamen;
want ze zullen kinderen Gods worden genoemd. 10 Zalig, die
vervolging lijden om de gerechtigheid; want hun behoort
het rijk der hemelen. 11 Zalig zijt gij, als men u om
Mijnentwil beschimpt en vervolgt, en vals beschuldigt van
allerlei kwaad. 12 Verheugt en verblijdt u, want groot is uw
loon in de hemel; zo toch heeft men de profeten vervolgd,
die vóór u zijn geweest. 13 Gij zijt het zout der aarde.
Maar als het zout smakeloos wordt, waarmee zal men het
zouten? Het is nergens meer goed voor, dan om weggegooid
te worden, en door de mensen te worden vertrapt. 14 Gij
zijt het licht der wereld. Een stad, die boven op de berg
is gelegen, kan niet verborgen blijven. 15 Ook steekt men
geen licht aan, om het onder de korenmaat te zetten; maar
op de kandelaar, om het te laten schijnen voor allen, die

in huis zijn. 16 Zo moet ook uw licht voor de mensen
schijnen, opdat ze uw goede werken mogen zien, en uw
Vader verheerlijken, die in de hemel is. 17 Meent niet, dat
Ik gekomen ben, om de Wet of de Profeten op te heffen.
Ik ben niet komen opheffen, maar volmaken. 18 Voorwaar,
Ik zeg u: Eer hemel en aarde vergaan, zal er geen jota of
stip van de Wet vergaan, totdat alles is volbracht. 19 Wie
dus een van die kleinste geboden opheft en dit aan de
mensen leert, zal de minste worden genoemd in het rijk der
hemelen; maar wie ze onderhoudt en ze leert, hij zal groot
worden genoemd in het rijk der hemelen. 20 Ik zeg u: Zo uw
gerechtigheid niet groter is dan die van schriftgeleerden en
farizeën, dan zult gij het rijk der hemelen niet binnengaan.
21 Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet
doden; en wie doodslag begaat, zal schuldig zijn voor het
gerecht. 22 Maar Ik zeg u: Wie vertoornd is op zijn broeder,
zal schuldig zijn voor het gerecht. Wie tot zijn broeder zegt:
Raka, zal schuldig zijn voor de Hoge Raad. En wie zegt:
Dwaas, zal strafbaar zijn met het helse vuur. 23 Als ge dus
uw offergave brengt naar het altaar, en u daar herinnert,
dat uw broeder iets tegen u heeft, 24 laat dan uw offer voor
het altaar, en ga u eerst met uw broeder verzoenen; kom
dan terug, en draag uw offer op. 25 Versta u spoedig met uw
tegenpartij, terwijl ge nog met hem onderweg zijt; anders
zal uw tegenpartij u misschien overleveren aan den rechter,
en de rechter u overleveren aan den gerechtsdienaar, en
zult ge in de gevangenis worden geworpen. 26 Voorwaar,
Ik zeg u: Ge zult daar niet uitkomen, voordat ge de laatste
penning hebt betaald. 27 Gij hebt gehoord, dat er gezegd
is:Gij zult geen overspel doen. 28 Maar Ik zeg u: Wie met
begeerte naar een vrouw ziet, heeft reeds overspel met
haar gepleegd in zijn hart. 29 Als uw rechteroog u ergert,
ruk het dan uit en werp het van u weg; want beter is
het voor u, dat één uwer ledematen verloren gaat, dan
dat heel uw lichaam in de hel wordt geworpen. 30 En zo
uw rechterhand u ergert, houw ze af, en werp ze van u
weg; want beter is het voor u, dat één uwer ledematen
verloren gaat, dan dat heel uw lichaam in de hel wordt
geworpen. 31 Er is gezegd: Wie zijn vrouw verstoot, moet
haar een scheidingsbrief geven. 32 Maar Ik zeg u: Wie zijn
vrouw verstoot, behalve in geval van overspel, is oorzaak,
dat ze overspel bedrijft; en wie een verstoten vrouw huwt,
pleegt echtbreuk. 33 Gij hebt ook gehoord, dat tot de ouden
gezegd is: Gij zult geen meineed doen, maar den Heer
uw eden houden. 34 Maar Ik zeg u, in het geheel niet te

zweren: noch bij de hemel, want hij is Gods troon; 35 noch
bij de aarde, want ze is zijn voetbank; noch bij Jerusalem,
want ze is de stad van den groten Koning. 36 Ook bij uw
hoofd zult ge niet zweren; want ge kunt nog niet eens
één enkel haar wit of zwart maken. 37 Maar uw woord
zij: ja, ja; neen, neen; wat daar bijkomt, is uit den boze.
38 Gij hebt gehoord, dat gezegd is: Oog voor oog, tand voor
tand. 39 Maar Ik zeg u, geen weerstand te bieden aan
het onrecht. Als iemand u op de rechterwang slaat, keer
hem ook de andere toe. 40 Wil iemand u voor het gerecht
dagen, en u het onderkleed nemen, laat hem ook de mantel.
41 Dwingt iemand u duizend schreden te gaan, leg er met
hem tweeduizend af. 42 Geef aan wie u iets vraagt; en wend
u niet af van hem, die bij u lenen wil. 43 Gij hebt gehoord,
dat er gezegd is: Uw naaste zult ge beminnen, en uw vijand
zult ge haten. 44 Maar Ik zeg u: Bemint uw vijanden, en
bidt voor wie u lasteren en vervolgen; 45 opdat gij kinderen
moogt zijn van uw Vader in de hemel, die zijn zon doet
opgaan over slechten en goeden, en het regenen laat over
rechtvaardigen en onrechtvaardigen. 46 Want zo gij bemint,
die u liefhebben, welk loon zult gij dan ontvangen? Doen
dat ook de tollenaars niet? 47 En zo gij alleen uw broeders
groet, wat bijzonders doet gij dan wel? Doen dat ook de
heidenen niet? 48 Weest dus volmaakt, zoals uw hemelse
Vader volmaakt is.

6

1 Zorgt er voor, dat gij uw gerechtigheid niet beoefent voor
het oog van de mensen, om door hen gezien te worden;
anders zult gij geen loon ontvangen bij uw Vader, die in
de hemel is. 2 Wanneer ge dus een aalmoes geeft, laat het
dan niet voor u uitbazuinen, zoals de huichelaars dit doen
in de synagogen en op de straten, om geëerd te worden
door de mensen; voorwaar, Ik zeg u: Ze hebben hun loon
reeds ontvangen. 3 Maar als gij een aalmoes geeft, laat
dan uw linkerhand niet weten wat uw rechterhand doet,
4 opdat uw aalmoes verborgen blijft; en uw Vader, die in
het verborgen ziet, zal het u vergelden. 5 En als gij bidt,
doet dan niet als de schijnheiligen, die er van houden, in
de synagogen en op de hoeken der straten te staan bidden,
om door de mensen gezien te worden; voorwaar, Ik zeg u:
Ze hebben hun loon ontvangen. 6 Maar als gij bidt, ga dan
uw binnenkamer in, sluit de deur, en bid uw Vader in het
verborgen; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het
u vergelden. 7 Als gij bidt, gebruikt dan geen stortvloed van
woorden, zoals de heidenen dit doen; want ze menen, dat

ze om hun vele woorden worden verhoord. 8 Doet niet zoals
zij; want uw Vader weet, wat gij nodig hebt, vóórdat gij er
Hem om vraagt. 9 Zó zult gij dus bidden: Onze Vader, die in
de hemel zijt: Uw naam worde geheiligd. 10 Uw rijk kome.
Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel. 11 Geef ons
heden ons dagelijks brood. 12 En vergeef ons onze schuld,
zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven. 13 En
leid ons niet in bekoring, maar verlos ons van het kwade.
14 Want zo gij aan de mensen hun fouten vergeeft, zal uw
hemelse Vader ook u vergeven. 15 Maar vergeeft gij aan de
mensen niet, dan zal uw Vader ook uw fouten niet vergeven.
16 Wanneer gij vast, trekt dan geen somber gezicht zoals
de huichelaars; want ze verwringen hun gelaat, opdat de
mensen hun vasten zouden zien. Voorwaar, Ik zeg u: Ze
hebben hun loon al ontvangen. 17 Maar als gij vast, zalf dan
uw hoofd en was uw gezicht, 18 opdat de mensen uw vasten
niet merken, maar uw Vader, die in het verborgen is; en
uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u vergelden.
19 Verzamelt u geen schatten op aarde, waar roest en worm
ze verteren, en waar dieven ze opgraven en stelen. 20 Maar
verzamelt u schatten in de hemel, waar roest noch worm
ze verteren, en waar geen dieven ze opgraven en stelen.
21 Want waar uw schat is, daar is ook uw hart. 22 Het oog
is de lamp van het lichaam. Als uw oog goed is, zal heel
uw lichaam verlicht zijn. 23 Maar deugt uw oog niet, dan
zal heel uw lichaam in het duister zijn. Zo dus het licht, dat
in u is, duisternis wordt, hoe groot dan zal die duisternis
zijn! 24 Niemand kan twee heren dienen; hij zal of den
een haten en den ander beminnen, of den een aanhangen
en den ander verachten. Gij kunt God niet dienen en de
mammon. 25 Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd voor uw
leven, wat gij zult eten of drinken; noch voor uw lichaam,
waarmee gij u zult kleden. Is het leven niet meer dan het
voedsel, en het lichaam niet meer dan de kleding? 26 Ziet de
vogels in de lucht; ze zaaien noch maaien, en verzamelen
niet in schuren; en toch voedt ze uw hemelse Vader. 27 Zijt
gij niet meer waard dan zij? En wie van u kan door zijn
tobben een el toevoegen aan zijn levensweg? 28 En wat
zijt gij over kleding bekommerd? Denkt aan de lelies op
het veld, hoe ze groeien; ze werken niet, en spinnen niet.
29 En toch zeg Ik u, dat zelfs Sálomon in al zijn heerlijkheid
niet gekleed was als een van deze. 30 Als God nu het kruid
op het veld, dat vandaag nog bestaat en morgen in de
oven wordt geworpen, zó aankleedt, hoeveel te meer dan
u, kleingelovigen? 31 Weest dus niet bezorgd, en zegt niet:

wat zullen we eten, of wat zullen we drinken, of waarmee
zullen we ons kleden? 32 Hiernaar toch vragen de heidenen;
uw hemelse Vader weet, dat gij dit allemaal nodig hebt.
33 Maar zoekt eerst het rijk Gods en zijn gerechtigheid, en
dit alles zal u worden geschonken als toegift. 34 Weest dus
niet bekommerd voor de dag van morgen. Want de dag
van morgen zal bezorgd zijn voor zichzelf; iedere dag heeft
genoeg aan zijn eigen leed.

7

1 Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. 2 Want
met het oordeel, dat gij velt, zult gij geoordeeld worden; en
met de maat, waarmee gij meet, zal men ook meten voor u.
3 Waarom ziet ge de splinter in het oog van uw broeder, en
de balk in uw eigen oog ziet ge niet? 4 Of waarom zegt ge tot
uw broeder: laat mij de splinter uit uw oog trekken; en zie,
de balk zit in uw eigen oog? 5 Huichelaar, trek eerst de balk
uit uw eigen oog; dan zult ge zien, hoe ge de splinter uit het
oog van uw broeder moet trekken. 6 Geeft het heilige niet
aan de honden, en werpt uw paarlen niet voor de zwijnen,
opdat zij ze niet met de poten vertrappen, zich omkeren, en
u gaan verscheuren. 7 Vraagt en men zal u geven; zoekt en
ge zult vinden; klopt en men zal u opendoen. 8 Want wie
vraagt, ontvangt; wie zoekt, vindt, en wie klopt, hem doet
men open. 9 Of wie is er onder u, die aan zijn zoon een
steen zal geven, als hij om brood vraagt, 10 of een slang, als
hij om vis vraagt? 11 Als gij dus, zondige mensen, aan uw
kinderen goede gaven weet te schenken, hoeveel te meer
zal dan uw Vader, die in de hemelen is, het goede geven
aan wie het Hem vragen. 12 Al wat gij dus wilt, dat de
mensen u doen, doet het ook hun; want dat is de Wet en
de Profeten. 13 Gaat binnen door de enge poort; want wijd
is de poort en breed is de weg, die ten verderve leidt; en
velen zijn er, die daardoor naar binnen gaan. 14 Hoe eng
is de poort en hoe smal is de weg, die ten leven voert; en
weinigen zijn er, die hem vinden. 15 Wacht u voor de valse
profeten, die tot u komen in schaapskleren, maar inwendig
roofgierige wolven zijn. 16 Aan hun vruchten zult gij ze
kennen. Plukt men wel druiven van doornen, of vijgen
van distels? 17 Zo draagt iedere goede boom ook goede
vruchten; maar een slechte boom draagt slechte vruchten.
18 Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, en
een slechte boom geen goede vruchten. 19 Iedere boom, die
geen goede vruchten draagt, zal omgehouwen worden en
in het vuur geworpen. 20 Aan hun vruchten dus zult gij

ze kennen. 21 Niet iedereen, die tot Mij zegt: Heer, Heer! zal binnengaan in het rijk der hemelen; maar wel wie de wil van mijn Vader volbrengt, die in de hemelen is. 22 Velen zullen op die dag tot Mij zeggen: Heer, Heer, hebben we niet in uw Naam voorzeggingen gedaan, in uw Naam duivels uitgedreven, in uw Naam veel wonderen verricht? 23 En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Nooit heb Ik u gekend; gaat weg van Mij, gij die ongerechtigheid doet. 24 Een ieder dus, die deze woorden van Mij hoort, en ze in beoefening brengt, zal gelijk zijn aan een wijzen man, die zijn huis bouwde op een rots. 25 En de regen viel neer, en de waterstromen kwamen af, en de winden gierden en stortten zich op dat huis; doch het zakte niet in, want het was gegrond op de rots. 26 Maar wie deze woorden van Mij hoort, doch ze niet in beoefening brengt, zal gelijk zijn aan een dwazen man, die zijn huis bouwde op het zand. 27 En de regen viel neer, en de waterstromen kwamen af, en de winden gierden en stortten zich op dat huis; het zakte in, en zijn val was geweldig. 28 Toen Jesus deze toespraak geëindigd had, stonden de scharen verbaasd over zijn leer. 29 Want Hij leerde hen als een die gezag heeft, en niet zoals hun schriftgeleerden.

8

1 Toen Hij van de berg was afgedaald, volgden Hem talrijke scharen. 2 En zie, een melaatse trad op Hem toe, wierp zich voor Hem neer, en zeide: Heer, zo Gij wilt, kunt Gij me reinigen. 3 Jesus strekte de hand uit, raakte hem aan, en sprak: Ik wil; word gereinigd. En aanstonds was hij van zijn melaatsheid gereinigd. 4 Jesus zeide tot hem: Let er op, dat ge dit aan niemand vertelt; maar ga heen, vertoon u aan den priester, en offer de gave, die Moses als een bewijs voor hen heeft voorgeschreven. 5 Toen Hij nu binnen Kafárnaum kwam, trad een honderdman op Hem toe met de bede: 6 Heer, mijn knecht ligt thuis verlamd, en lijdt hevige pijnen. 7 Jesus zeide hem: Ik zal komen, en hem genezen. 8 Maar de honderdman antwoordde: Heer, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak komt: maar spreek slechts één woord, en mijn knecht zal genezen. 9 Want ook ik ben een man, die zelf onder gezag ben gesteld, en die soldaten onder mij heb. En tot den een zeg ik: “Ga”, en hij gaat; en tot den ander: “Kom”, en hij komt; en tot mijn knecht: “Doe dit”, en hij doet het. 10 Toen Jesus dit hoorde, was Hij verwonderd, en sprak tot hen, die Hem volgden: Voorwaar, Ik zeg u: Zo’n groot geloof heb Ik zelfs in Israël niet gevonden. 11 Ik zeg u, dat

velen zullen komen van het oosten en het westen, en zullen
aanzitten in het rijk der hemelen, met Abraham, Isaäk en
Jakob; 12 maar dat de kinderen van het rijk zullen worden
uitgeworpen naar buiten, de duisternis in; daar zal geween
zijn en gekners der tanden. 13 En tot den honderdman sprak
Jesus: Ga, en zoals ge geloofd hebt, zo geschiede het u. En op
hetzelfde uur genas de knecht. 14 En toen Jesus in het huis
van Petrus was gekomen, zag Hij, dat zijn schoonmoeder
bedlegerig was en lijdend aan koorts. 15 Hij nam haar bij
de hand, en de koorts verliet haar; en ze stond op, en
bediende Hem. 16 Bij het vallen van de avond bracht men
vele bezetenen naar Hem toe; en met één woord dreef Hij
de geesten uit, en genas Hij alle zieken; 17 opdat vervuld
zou worden, wat door den profeet Isaias was gezegd: “Hij
draagt onze kwalen en torst onze smarten”. 18 Toen Jesus
eens een grote menigte rondom Zich zag, beval Hij, het meer
over te steken. 19 Een schriftgeleerde kwam naar Hem toe,
en zeide: Meester, ik zal U volgen, waarheen Gij ook gaat.
20 Doch Jesus sprak tot hem: De vossen hebben holen, en
de vogels in de lucht hebben nesten; maar de Mensenzoon
heeft niets, om er zijn hoofd op te leggen. 21 Een ander
van zijn leerlingen zeide Hem: Heer, sta me toe, eerst mijn
vader te gaan begraven. 22 Maar Jesus zei hem: Volg Mij,
en laat de doden hun doden begraven. 23 Toen Hij nu de
boot in ging, volgden Hem zijn leerlingen. 24 En zie, een
hevige storm brak los op het meer, zodat de golven over
de boot heensloegen; Hij echter sliep. 25 Zijn leerlingen
liepen naar Hem toe, wekten Hem, en zeiden: Heer, red ons,
wij vergaan. 26 Jesus sprak tot hen: Wat zijt gij bevreesd,
kleingelovigen? Toen stond Hij op, gebood de winden en het
meer, en er ontstond een grote kalmte. 27 De mensen waren
verbaasd en zeiden: Wie is Hij toch, dat zelfs de winden en
het meer Hem gehoorzamen? 28 Toen Hij aan de overzijde
van het meer was gekomen, in het land der Gerasenen,
liepen twee bezetenen uit de grafspelonken Hem tegemoet,
die zo woest waren, dat niemand langs die weg kon gaan.
29 En zie, ze schreeuwden: Wat hebt Gij met ons te maken,
Jesus, zoon van God? Zijt Gij hier gekomen, om ons te
kwellen vóór de tijd? 30 Heel in de verte was een grote troep
zwijnen aan het grazen. 31 De duivels vroegen Hem: Als Gij
ons hier uitwerpt, zend ons dan in de troep zwijnen. 32 Hij
zeide hun: Gaat. Ze gingen, en wierpen zich op de zwijnen;
en zie, de hele troep plofte van de steilte in het meer, en
kwam om in de golven. 33 Toen vluchtten de drijvers heen,
en in de stad gekomen, verhaalden ze alles, ook van hen,

die bezeten waren geweest. 34 En zie, de hele stad liep uit, Jesus tegemoet; maar zodra ze Hem zagen, verzochten ze Hem, heen te gaan uit hun gebied.

9

1 En Hij steeg in de boot, voer over, en kwam in zijn woonplaats aan. 2 En zie, men bracht Hem een lamme, die op een bed was gelegd. Toen Jesus hun geloof zag, sprak Hij tot den lamme: Wees welgemoed, mijn zoon; uw zonden zijn u vergeven. 3 En zie, enige schriftgeleerden zeiden bij zichzelf: Hij lastert God. 4 Maar Jesus kende hun gedachten, en sprak: Waarom denkt gij kwaad in uw harten? 5 Wat is gemakkelijker te zeggen: De zonden zijn u vergeven; of: Sta op en wandel? 6 Welnu, opdat gij moogt weten, dat de Mensenzoon macht heeft op aarde, om zonde te vergeven, (hier sprak Hij tot den lamme:) sta op, neem uw bed, en ga naar huis. 7 En hij stond op, en ging naar huis. 8 De menigte, die het zag, werd door vrees bevangen, en verheerlijkte God, die zulk een macht aan de mensen gaf. 9 Toen Jesus vandaar verder ging, zag Hij een man, Matteüs genaamd, bij het tolhuis zitten. Hij zeide tot hem: Volg Mij. En hij stond op, en volgde Hem. 10 En zie, terwijl Jesus in het huis aan tafel aanlag, kwamen vele tollenaars en zondaars met Hem en zijn leerlingen aanliggen. 11 Toen de farizeën dit zagen, zeiden ze tot zijn leerlingen: Waarom eet uw Meester met tollenaars en zondaars? 12 Jesus hoorde het, en sprak: De gezonden hebben geen geneesheer nodig, wel de zieken. 13 Gaat, en leert wat het zeggen wil: “Barmhartigheid wil Ik, en geen offerande.” Ik ben niet gekomen, om de rechtvaardigen, maar om de zondaars te roepen. 14 Nu kwamen de leerlingen van Johannes naar Hem toe, en zeiden: Waarom vasten wij en de farizeën, en vasten uw leerlingen niet? 15 Jesus sprak tot hen: Kunnen de bruiloftsgasten treuren, zolang de bruidegom bij hen is? Maar de dagen zullen komen, dat de bruidegom van hen wordt weggenomen; dan zullen ze vasten. 16 Niemand zet een lap nieuw laken op een oud kleed; want de opgezette lap trekt het kleed uiteen, en er ontstaat nog groter scheur. 17 Ook doet men geen nieuwe wijn in oude zakken; anders bersten de zakken, de wijn loopt weg, en de zakken gaan verloren. Maar nieuwe wijn doet men in nieuwe zakken; dan blijven beide behouden. 18 Terwijl Hij zo tot hen sprak, zie, daar kwam een overste naar Hem toe, wierp zich voor Hem neer, en zeide: Heer, zo juist is mijn dochter gestorven; maar kom, leg haar de hand op, en ze zal leven. 19 Jesus

stond op, en volgde hem met zijn leerlingen. 20 En zie,
een vrouw, die twaalf jaar lang aan een bloedvloeiing leed,
trad achter Hem aan, en raakte de zoom van zijn kleed
aan. 21 Want ze zei bij zichzelf: Als ik alleen maar zijn
kleed aanraak, ben ik genezen. 22 Jesus keerde Zich om,
zag haar, en sprak: Wees welgemoed, mijn dochter; uw
geloof heeft u gered. Van dat ogenblik af was de vrouw
genezen. 23 En toen Jesus in het huis van den overste kwam,
en de fluitspelers zag en het luidruchtige volk, zeide Hij:
24 Gaat heen; want het meisje is niet dood, maar het slaapt.
Men lachte Hem uit. 25 Nadat de menigte verwijderd was.
trad Hij binnen, en vatte haar bij de hand. En het meisje
stond op. 26 De roep hierover verspreidde zich door heel
die streek. 27 Toen Jesus vandaar verder ging, volgden Hem
twee blinden, die riepen: Heb medelijden met ons, Zoon
van David. 28 En toen Hij thuis was gekomen, kwamen de
blinden naar Hem toe, en Jesus sprak tot hen: Gelooft gij,
dat Ik het doen kan? Ze zeiden: Ja, Heer. 29 Nu raakte
Hij hun ogen aan, en sprak: U geschiede naar uw geloof.
30 En hun ogen werden geopend. Jesus gebood hun ten
strengste: Let er op, dat niemand het te weten komt. 31 Maar
zodra ze waren heengegaan, maakten ze Hem bekend in
heel die streek. 32 Terwijl ze weggingen, zie, daar bracht
men Hem een stomme, die bezeten was. 33 En toen de
duivel was uitgedreven, begon de stomme te spreken. De
menigte stond verbaasd, en zeide: Zo iets is nog nooit in
Israël gezien. 34 Maar de farizeën zeiden: Door den vorst
der duivels drijft Hij de duivels uit. 35 Nu trok Jesus alle
steden en dorpen rond, leerde in hun synagogen, preekte
het Evangelie van het rijk, en genas alle ziekten en kwalen.
36 Bij het zien van de scharen had Hij medelijden met hen;
want ze waren uitgeput, en lagen daar als schapen zonder
herder. 37 Toen zei Hij tot zijn leerlingen: De oogst is groot,
maar werklieden zijn er weinig. 38 Vraagt dus den Heer van
de oogst, dat Hij werklieden zendt in zijn oogst.

10

1 En toen Hij zijn twaalf leerlingen bijeen had geroepen,
gaf Hij hun de macht, om de onreine geesten uit te drijven,
en alle ziekten en kwalen te genezen. 2 De namen der twaalf
apostelen zijn: De eerste, Simon, die Petrus wordt genoemd,
en Andreas zijn broer; 3 Jakobus, zoon van Zebedeüs,
en zijn broer Johannes; Filippus en Bartolomeüs; Tomas
en Matteüs de tollenaar; Jakobus, zoon van Alfeüs, en
Taddeüs; 4 Simon de ijveraar en Judas Iskáriot, die Hem

verraden heeft. 5 Deze twaalf zond Jesus uit, en Hij gebood
hun: Slaat niet de weg naar de heidenen in, en treedt
de steden van de Samaritanen niet binnen; 6 maar gaat
liever tot de verdwaalde schapen uit het huis van Israël.
7 Gaat, preekt hun, en zegt: Het rijk der hemelen is nabij!
8 Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft
boze geesten uit. Om niet hebt gij ontvangen; geeft om
niet. 9 Goud-, zilver- noch kopergeld moogt gij in uw gordels
dragen, 10 geen tas, geen twee onderkleren, geen schoeisel,
geen reisstaf meenemen; want de arbeider heeft recht op
zijn onderhoud. 11 In welke stad of dorp gij ook komt,
onderzoekt, wie daar de waardigste is; en blijft bij hem,
totdat gij weer afreist. 12 Als gij dat huis binnentreedt,
brengt het uw groet. 13 En zo dat huis het waardig is, dan
daalt uw vrede er over neer; zo niet, dan keert uw vrede
terug op u. 14 En waar men u niet ontvangt en niet luistert
naar uw woorden, verlaat dat huis of die stad, en schudt
het stof van uw voeten. 15 Voorwaar, Ik zeg u: voor het
land van Sódoma en Gomorra zal het dragelijker zijn op
de oordeelsdag dan voor die stad. 16 Ziet, Ik zend u als
schapen midden onder de wolven. Weest dus voorzichtig
als de slangen, en eenvoudig als de duiven. 17 Wacht u
voor de mensen. Want ze zullen u overleveren aan de
rechtbanken, en geselen in hun synagogen. 18 Terwille van
Mij zult gij voor landvoogden en koningen worden gesleept,
om getuigenis af te leggen bij hen en bij de heidenen.
19 Maar als ze u overleveren, weest dan niet bezorgd, hoe
of wat gij zult spreken; want in dat uur zal u worden
ingegeven, wat gij moet zeggen. 20 Immers niet gij zijt het,
die spreekt, maar het is de Geest van uw Vader, die door
u spreekt. 21 De broer zal zijn broer ter dood overleveren,
de vader zijn zoon; en de kinderen zullen opstaan tegen
hun ouders, en ze doden. 22 Om mijn Naam zult gij gehaat
zijn bij allen; maar wie volhardt ten einde toe, zal zalig
worden. 23 Als men u vervolgt in de ene stad, vlucht
dan naar een andere. Voorwaar, Ik zeg u: gij zult de
steden van Israël nog niet hebben afgereisd, wanneer de
Mensenzoon komt. 24 De leerling staat niet boven zijn
meester, de dienaar niet boven zijn heer. 25 Voor den
leerling is het genoeg, als het hem gaat als zijn meester;
voor den dienaar, als het hem gaat als zijn heer. Indien men
den heer des huizes Beélzebub heeft genoemd, hoeveel te
meer dan zijn huisgenoten. 26 Vreest hen dus niet. Want
niets is bedekt, dat niet ontdekt, niets verborgen, dat niet
bekend zal worden. 27 Wat Ik u zeg in het duister, zegt dat

op klaarlichte dag; en wat gij hoort fluisteren, verkondigt dat van de daken. 28 Weest niet bevreesd voor hen, die wel het lichaam doden, doch de ziel niet kunnen doden; vreest liever Hem, die èn ziel èn lichaam in de hel kan verderven. 29 Worden niet twee mussen voor een penning verkocht? En toch zal er niet één op de grond vallen zonder de wil van uw Vader. 30 En van u zijn alle hoofdharen geteld. 31 Vreest dus niet; gij zijt meer waard dan een zwerm mussen. 32 Wie Mij belijdt voor de mensen, zal ook Ik voor mijn Vader belijden, die in de hemelen is. 33 Maar wie Mij voor de mensen verloochent, hem zal ook Ik verloochenen voor mijn Vader, die in de hemelen is. 34 Denkt niet, dat Ik vrede ben komen brengen op aarde; geen vrede, maar het zwaard ben Ik komen brengen. 35 Want Ik ben verdeeldheid komen brengen tussen een man en zijn vader, tussen dochter en moeder, tussen schoondochter en schoonmoeder; 36 en ‘s mensen ergste vijanden zullen zijn huisgenoten zijn. 37 Wie zijn vader of moeder meer bemint dan Mij, is Mijner niet waardig; wie zijn zoon of dochter meer bemint dan Mij, is Mijner niet waardig. 38 En wie zijn kruis niet opneemt en Mij niet volgt, is Mijner niet waardig. 39 Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie terwille van Mij zijn leven verliest, zal het vinden. 40 Wie u opneemt, neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt Hem op, die Mij gezonden heeft. 41 Wie een profeet opneemt, omdat hij profeet is, zal het loon van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige opneemt, omdat hij een rechtvaardige is, zal het loon van een rechtvaardige ontvangen. 42 En wie slechts een beker koud water te drinken geeft aan een dezer kleinen, omdat hij een leerling is, voorwaar, Ik zeg u: hem zal zijn loon niet ontgaan.

11

1 Nadat Jesus de lessen voor zijn twaalf leerlingen had geëindigd, ging Hij heen, om te leren en te preken in hun steden. 2 Toen Johannes in de gevangenis de werken van Christus vernam, liet hij Hem door zijn leerlingen vragen: 3 Zijt Gij het, die komen moet, of moeten we een ander verwachten? 4 Jesus antwoordde hun:Gaat en bericht aan Johannes, wat gij hoort en ziet. 5 Blinden zien en kreupelen gaan, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden verrijzen en aan armen wordt het evangelie verkondigd. 6 Zalig is hij, die zich niet ergert aan Mij. 7 Toen ze waren heengegaan, begon Jesus tot de menigte over Johannes te spreken: Wat zijt gij in de woestijn gaan zien? Een riet, dat door de wind wordt bewogen? 8 Neen; wat zijt gij gaan zien?

Een mens, in zachte kleren gedost? Zie, die in zachte kleren
gedost gaan, zijn in de paleizen der koningen. 9 Waarom
zijt ge dan uitgelopen? Om een profeet te zien? Ja, zeg Ik u,
en meer dan een profeet. 10 Hij is het, van wien geschreven
staat: “Zie, Ik zend mijn gezant voor U uit, Die U de weg
zal bereiden.” 11 Voorwaar, Ik zeg u: Onder de kinderen der
vrouwen is er geen opgestaan, die groter was dan Johannes
de Doper; toch is de kleinste in het rijk der hemelen groter
dan hij. 12 Van de dagen van Johannes den Doper tot heden
toe wordt het rijk der hemelen met geweld bestormd, en
de bestormers nemen het weg. 13 Alle profeten en de Wet,
tot Johannes toe, hebben het voorzegd; 14 en zo gij het wilt
verstaan: hijzelf is de Elias, die komen moet. 15 Wie oren
heeft om te horen, hij hore. 16 Doch waarmee zal Ik dit
geslacht vergelijken? Het is gelijk aan kinderen, die op de
markt zitten, en hun makkers toeroepen: 17 We hebben
voor u op de fluit gespeeld, En gij hebt niet gedanst; We
hebben een treurlied gezongen, En gij hebt niet geschreid.
18 Want Johannes kwam; hij at noch dronk, en ze zeggen:
Hij is van den duivel bezeten. 19 De Mensenzoon kwam;
Hij at en dronk, en ze zeggen: Ziet wat een gulzigaard,
wat een wijndrinker, wat een vriend van tollenaars en
zondaars. Maar de wijsheid wordt door haar werken
gerechtvaardigd. 20 Toen begon Hij de steden, waarin de
meeste zijner wonderen waren gebeurd, te verwijten, dat
ze zich niet hadden bekeerd. 21 Wee u, Korazin, wee u,
Betsáida; want zo in Tyrus en Sidon de wonderen waren
gebeurd, die in u zijn geschied, dan zouden ze al lang in
zak en as boete hebben gedaan. 22 Maar Ik zeg u: Voor
Tyrus en Sidon zal het dragelijker zijn op de oordeelsdag
dan voor u. 23 En gij Kafárnaum, zult ge tot de hemel
toe worden verheven? Tot in de hel zult ge zinken; want
zo in Sódoma de wonderen waren gebeurd, die in u zijn
geschied, het zou zijn blijven bestaan tot op de huidige
dag. 24 Maar Ik zeg u: Voor het land van Sódoma zal het
dragelijker zijn op de oordeelsdag dan voor u. 25 In die
tijd nam Jesus het woord, en sprak: Ik dank U, Vader, Heer
van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen voor wijzen en
verstandigen hebt verborgen en aan kleinen geopenbaard.
26 Ja, Vader, zo is uw welbehagen geweest. 27 Alles is Mij
door mijn Vader in handen gegeven. En niemand kent den
Zoon, dan de Vader alleen; en niemand kent den Vader, dan
de Zoon alleen, en hij, aan wien de Zoon het openbaren wil.
28 Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u
verkwikken. 29 Neemt mijn juk op, en leert van Mij, omdat

Ik zachtmoedig ben en nederig van harte; dan vindt gij rust
voor uw zielen. 30 Want mijn juk is zacht, mijn last is licht.

12

1 In die tijd ging Jesus op de sabbat door het korenveld,
en daar zijn leerlingen honger hadden, begonnen ze aren te
plukken en op te eten. 2 De farizeën, die dit zagen, zeiden
tot Hem: Zie, uw leerlingen doen, wat men op de sabbat
niet doen mag. 3 Maar Hij zei hun: Hebt gij niet gelezen,
wat David deed, toen hij met zijn gevolg honger had? 4 Hoe
hij het huis van God binnenging en de toonbroden opat,
die hij, noch zij die met hem waren, mochten eten, maar
de priesters alleen? 5 Of hebt gij niet gelezen in de Wet,
dat op de sabbat de priesters in de tempel de sabbatrust
verbreken, en toch niet schuldig zijn? 6 En Ik zeg u: hier
is er een, die groter is dan de tempel. 7 Zo gij wist, wat het
zeggen wil: “Barmhartigheid wil Ik en geen offerande,” dan
zoudt gij geen onschuldigen hebben veroordeeld; 8 want
de Mensenzoon is heer van de sabbat. 9 Toen ging Hij
heen, en kwam in hun synagoge; 10 en zie, daar was een
man, wiens hand was verdord. Om Hem nu te kunnen
beschuldigen, stelden ze Hem de vraag: Is het geoorloofd,
op de sabbat te genezen? 11 Hij zei hun: Wie is er onder
u, die één enkel schaap heeft, en het niet vastgrijpt, als het
op de sabbat in een kuil valt, en het er uittrekt? 12 Welnu,
hoeveel meer is een mens waard dan een schaap! Het is
dus geoorloofd, op de sabbat goed te doen. 13 Toen sprak
Hij tot den man: Strek uw hand uit. Hij strekte ze uit,
en ze was weer zo gezond als de andere. 14 Nu gingen
de farizeën heen, en spanden tegen Hem samen, hoe ze
Hem in het verderf zouden storten. 15 Maar Jesus kreeg
er kennis van, en verwijderde Zich van daar; velen volgden
Hem, en Hij genas ze allen. 16 Maar Hij verbood hun, Hem
bekend te maken, 17 opdat vervuld zou worden, wat door
den profeet Isaias voorzegd was: 18 Zie mijn Dienaar, dien
Ik heb uitverkoren, Mijn Welbeminde, in wien mijn ziel
behagen schept. Ik zal mijn Geest op Hem doen rusten,
En Hij zal aan de volkeren het recht verkonden. 19 Hij zal
twisten noch roepen, En niemand zal zijn stem op de straten
horen. 20 Hij zal het geknakte riet niet breken, De kwijnende
vlaspit niet doven, Totdat Hij het recht ter zegepraal voert.
21 Op zijn naam zullen de volkeren hopen! 22 Toen werd
tot Hem een bezetene gebracht, die blind en stom was:
Hij genas hem, zodat de stomme sprak en zag. 23 Heel
de menigte was verbaasd, en zeide: Zou Hij niet de Zoon

van David zijn? 24 Toen de farizeën dit hoorden, zeiden ze:
Hij drijft slechts de duivels uit door Beélzebub, den vorst
der duivels. 25 Maar Jesus, die hun gedachten kende, sprak
tot hen: Ieder rijk, dat inwendig verdeeld is, zal verwoest
worden: en iedere stad of woning, die inwendig verdeeld is,
zal geen stand houden. 26 Zo dus satan den satan uitdrijft,
dan strijdt hij tegen zichzelf: hoe zal zijn rijk dan stand
kunnen houden? 27 En indien Ik door Beélzebub de duivels
uitdrijf, door wien drijven dan uw zonen ze uit? Daarom
zullen zijzelf uw rechters zijn. 28 Maar zo Ik door Gods Geest
de duivels uitdrijf, dan is ook het koninkrijk Gods onder u
gekomen. 29 Of hoe zal iemand het huis van een sterk man
binnendringen en zijn huisraad roven, zo hij niet eerst den
sterke bindt? Eerst dan zal hij zijn huis kunnen plunderen.
30 Wie niet met Mij is, is tegen Mij; en wie niet met Mij
verzamelt, verstrooit. 31 Daarom zeg Ik u: Iedere zonde en
godslastering zal aan de mensen worden vergeven; maar
het lasteren van den Geest zal niet worden vergeven. 32 En
wie iets zegt tegen den Mensenzoon, hem zal het worden
vergeven; maar wie iets zegt tegen den Heiligen Geest,
hem zal het niet vergeven worden, noch in deze wereld
noch in de toekomstige. 33 Of wel: gij noemt de boom
goed, maar dan ook goed zijn vrucht; of wel: gij noemt
de boom slecht, maar dan ook slecht zijn vrucht; want de
boom wordt aan de vruchten gekend. 34 Adderenbroed,
hoe zoudt gij iets goeds kunnen zeggen, terwijl gij slecht
zijt? Want de mond spreekt waar het hart van overvloeit.
35 De goede mens brengt goed voort uit de goede schat, de
kwade mens kwaad uit de kwade schat. 36 En Ik zeg u: Van
ieder ijdel woord, dat de mensen hebben gesproken, zullen
ze rekenschap geven op de oordeelsdag. 37 Op grond van
uw woorden zult ge gerechtvaardigd worden, en op grond
van uw woorden worden veroordeeld. 38 Eens spraken
enige schriftgeleerden en farizeën Hem aan, en zeiden:
Meester, we verlangen een wonderteken van U te zien.
39 Maar Hij gaf hun ten antwoord: Een boos en overspelig
geslacht vraagt een teken; maar geen teken zal hun worden
gegeven, dan het teken van Jonas, den profeet. 40 Want
zoals Jonas drie dagen en drie nachten in de buik van het
zeemonster was, zo zal ook de Mensenzoon drie dagen en
drie nachten in het hart der aarde zijn. 41 De Ninivieten
zullen in het oordeel opstaan te zamen met dit geslacht, en
het veroordelen; want zij bekeerden zich op de prediking
van Jonas; en zie, meer dan Jonas is hier. 42 De koningin
van het zuiden zal in het oordeel opstaan te zamen met

dit geslacht, en het veroordelen; want zij kwam van het uiteinde der aarde om Sálomons wijsheid te horen; en zie, meer dan Sálomon is hier. 43 Wanneer de onreine geest van iemand is uitgegaan, zwerft hij rond in dorre oorden; hij zoekt rust, en vindt ze niet. 44 Dan zegt hij: Ik zal terugkeren naar mijn huis, waar ik ben uitgegaan. En bij zijn komst vindt hij het leeg, geveegd en versierd. 45 Dan gaat hij heen, en neemt zeven andere geesten met zich mee, die bozer zijn dan hijzelf; ze komen binnen, en wonen daar. En het einde van dien man wordt erger nog dan het begin. Zo zal het ook gaan met dit verdorven geslacht. 46 Terwijl Hij nog sprak tot de scharen, zie, daar stonden zijn moeder en broeders buiten, en wilden Hem spreken. 47 Men zei Hem: Zie, uw moeder en broeders staan buiten, en willen U spreken. 48 Maar Hij antwoordde aan die Hem dit zeiden: Wie is mijn moeder, en wie zijn mijn broeders? 49 En Hij strekte de hand naar zijn leerlingen uit en sprak: Ziedaar mijn moeder en broeders; 50 want wie de wil van mijn Vader volbrengt, die in de hemelen is, hij is mijn broeder en zuster en moeder.

13

1 Die dag verliet Jesus het huis, en zette Zich neer aan het meer. 2 En een talrijke menigte verzamelde zich om Hem heen, zodat Hij in een boot ging zitten, terwijl heel de menigte op de oever bleef staan. 3 En Hij sprak hun in gelijkenissen over vele dingen. Hij zeide: Zie, de zaaier ging uit om te zaaien. 4 En onder het zaaien viel een gedeelte langs de weg; en de vogels uit de lucht kwamen, en pikten het op. 5 Een ander gedeelte viel op de steengrond, waar het niet veel aarde had. Aanstonds kwam het op, omdat het geen diepe aarde had; 6 maar toen de zon was opgegaan, werd het verschroeid en verdorde, daar het geen wortel geschoten had. 7 Een ander gedeelte viel tussen de doornen; de doornen schoten op, en verstikten het. 8 Een ander gedeelte viel op de goede aarde; en het droeg vrucht: honderd- zestig- dertigvoud. 9 Wie oren heeft om te horen, hij hore. 10 Nu kwamen de leerlingen naar Hem toe, en zeiden: Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen? 11 Hij antwoordde hun: U is het gegeven, de geheimen van het rijk der hemelen te kennen; hun echter niet. 12 Want wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloed hebben; maar wie niet heeft, hem zal ook ontnomen worden, wat hij bezit. 13 Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen; omdat ze ziende zijn en toch niet zien, horende en toch

niet horen noch verstaan. 14 In hen wordt de voorzegging
van Isaias vervuld: Met de oren zult gij horen, en niet
verstaan, En scherp zult gij zien, en niet inzien. 15 Want
verstokt is het hart van dit volk, Hun oren zijn hardhorig,
En hun ogen gesloten; Opdat ze niet zouden zien met de
ogen, En horen met de oren, En verstaan met het hart;
Opdat zij zich niet zouden bekeren, En Ik hen zou genezen.
16 Maar gelukkig zijn uw ogen, omdat ze zien; en uw oren,
omdat ze horen. 17 Voorwaar, Ik zeg u: Vele profeten en
rechtvaardigen wensten te zien wat gij ziet, en ze zagen het
niet; te horen wat gij hoort, en ze hoorden het niet. 18 Hoort
gij dus, wat de gelijkenis van den zaaier betekent: 19 Als
iemand het woord over het koninkrijk hoort en het niet
wil verstaan, dan komt de boze en rooft weg, wat in zijn
hart is gezaaid; dat is wat langs de weg is gezaaid. 20 En
wat op de steengrond gezaaid werd is hij, die het woord
verneemt en het terstond met vreugde aanvaardt; 21 hij
heeft echter geen wortel geschoten, maar is onstandvastig;
en als er verdrukking of vervolging ontstaat om wille van
het woord, is hij aanstonds geërgerd. 22 Wat in de doornen
gezaaid werd, is hij, die wel luistert naar het woord; maar
de beslommering van de wereld en het bedriegelijke van de
rijkdom verstikken het woord. en het blijft zonder vrucht.
23 Maar wat op de goede aarde gezaaid werd, is hij, die het
woord verneemt en begrijpt, en die ook vruchten draagt;
bij den een geeft het een honderd-, bij een ander een zestig-
, bij een derde een dertigvoud. 24 Een andere gelijkenis
stelde Hij hun voor, en Hij sprak: Het rijk der hemelen
is gelijk aan een man, die goed zaad op zijn akker zaaide.
25 Maar terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand, zaaide
onkruid onder de tarwe, en ging heen. 26 Toen nu het
graan was opgeschoten en vrucht had gezet, vertoonde zich
ook het onkruid. 27 Nu kwamen de dienaars van den heer
des huizes, en zeiden: Heer, hebt ge geen goed zaad op
uw akker gezaaid; waar komt dan het onkruid vandaan?
28 Hij zei hun: Een vijandig mens heeft dit gedaan. De
dienaars zeiden tot hem: Wilt ge dus, dat we het gaan
uitwieden? 29 Maar hij antwoordde: Neen; want bij het
uitwieden van het onkruid, zoudt gij ook de tarwe kunnen
uittrekken. 30 Laat beide opgroeien tot de oogst; in de
oogsttijd zal ik tot de maaiers zeggen: Verzamelt eerst het
onkruid en bindt het in bussels, om het te verbranden, maar
brengt de tarwe in mijn schuur. — 31 Een andere gelijkenis
stelde Hij hun voor, en sprak: Het rijk der hemelen is gelijk
aan een mosterdzaadje, dat iemand op zijn akker zaaide.

32 Het is wel het kleinste van alle zaden, maar als het
is opgewassen is het groter dan het tuingewas, en wordt
het een boom, zodat de vogels in de lucht in zijn takken
komen nestelen. — 33 Nog een andere gelijkenis sprak Hij
tot hen: Het rijk der hemelen is gelijk aan zuurdeeg, dat
een vrouw onder drie maten meel mengde, totdat het meel
geheel was gegist. 34 Dit alles zeide Jesus tot de menigte in
gelijkenissen, en zonder gelijkenis sprak hij hun niet toe;
35 opdat vervuld zou worden, wat door den profeet was
voorzegd: "Ik zal mijn mond openen in gelijkenissen, en
openbaren, wat verborgen was van de grondvesting der
wereld af." 36 Toen Hij de menigte had laten gaan, keerde
Hij naar huis terug. Nu kwamen zijn leerlingen naar Hem
toe, en zeiden: Verklaar ons de gelijkenis van het onkruid
op de akker. 37 Hij antwoordde hun: Die het goede zaad
uitzaait, is de Mensenzoon; 38 de akker is de wereld; het
goede zaad zijn de kinderen van het rijk; het onkruid zijn
de kinderen van den boze; 39 de vijand, die het zaaide, is de
duivel; de oogst is het einde der wereld; de maaiers zijn de
engelen. 40 Zoals dus het onkruid verzameld en in het vuur
wordt verbrand, zo zal het ook geschieden aan het einde
der wereld. 41 De Mensenzoon zal zijn engelen zenden. Ze
zullen uit zijn rijk alle ergernisgevers verzamelen, en hen
die ongerechtigheid plegen, 42 en ze in de vuuroven werpen;
daar zal geween zijn en gekners der tanden. 43 Dan zullen
de rechtvaardigen blinken als de zon in het rijk van hun
Vader. Wie oren heeft om te horen, hij hore. 44 Het rijk der
hemelen is gelijk aan een schat, die in de akker begraven
is. De man, die hem vindt, verbergt hem; en vol vreugde
daarover gaat hij alles verkopen, wat hij bezit, en koopt
die akker. 45 Nog is het rijk der hemelen gelijk aan een
koopman, die schone paarlen zocht. 46 Toen hij een kostbare
parel had gevonden, ging hij alles verkopen wat hij bezat,
en kocht haar. 47 Nog is het rijk der hemelen gelijk aan een
net, dat in de zee wordt uitgeworpen, en waarmee allerlei
soort van vis wordt gevangen. 48 Toen het vol was, trok men
het op het strand, zette zich neer, en zocht de goede vissen
uit om ze in vaten te doen, maar de slechte gooide men
weg. 49 Zo zal het ook gaan aan het einde der wereld. De
engelen zullen uitgaan, en de bozen van de rechtvaardigen
scheiden. 50 En zij zullen ze in de vuuroven werpen; daar
zal geween zijn en gekners der tanden. 51 Hebt gij dit alles
begrepen? Ze zeiden Hem: Ja. En Hij zei hun: 52 Zo is iedere
schriftgeleerde, die onderwezen is in het rijk der hemelen,
gelijk aan een huisvader, die uit zijn schat nieuw en oud

te voorschijn brengt. 53 Toen Jesus met deze gelijkenissen ten einde was, ging Hij heen. 54 Nadat Hij in zijn vaderstad was gekomen, onderrichtte Hij hen in hun synagoge. zodat ze verbaasd waren en zeiden: Waar heeft Hij die wijsheid en wonderkracht vandaan? 55 Is Hij niet de zoon van den timmerman? Heet zijn moeder niet Maria, en zijn broers niet Jakobus, Josef, Simon en Judas? 56 En leven zijn zusters niet allen onder ons? Waar heeft Hij dan dit alles vandaan? 57 En ze ergerden zich aan Hem. Maar Jesus zeide hun: Een profeet wordt enkel in zijn geboortestad en in zijn eigen familie miskend. 58 En om hun ongeloof deed Hij er maar weinig wonderen.

14

1 In die tijd drong de faam van Jesus tot den viervorst Herodes door. 2 En hij zei tot zijn dienaars: Het is Johannes de Doper; hij is opgestaan van de doden, en daarom werken die krachten in hem. 3 Herodes namelijk had Johannes gegrepen, in boeien geslagen, en in de gevangenis geworpen naar aanleiding van Heródias, de vrouw van Filippus, zijn broer. 4 Want Johannes had hem gezegd: Ge moogt haar niet behouden. 5 Hij wilde hem ter dood brengen, maar hij was bang voor het volk; want men hield hem voor een profeet. 6 Maar op de verjaardag van Herodes danste de dochter van Heródias in het midden der feestzaal, en ze behaagde aan Herodes. 7 Daarom beloofde hij met een eed, haar alles te zullen geven, wat ze hem vragen zou. 8 En zij, door haar moeder opgestookt, sprak: Geef me het hoofd van Johannes den Doper hier op een schotel. 9 Wel had de koning er spijt van, maar om de eed en om de gasten beval hij toch, het te geven. 10 Hij stuurde iemand weg, om Johannes in de kerker te onthoofden. 11 Zijn hoofd werd op een schotel gebracht, en aan het meisje gegeven, dat het aanbood aan haar moeder. 12 Zijn leerlingen kwamen het lichaam halen, begroeven het, en gingen het Jesus berichten. 13 Op deze tijding vertrok Jesus in een boot naar een woeste plaats in de eenzaamheid. Maar de scharen hoorden het, en gingen Hem uit de steden te voet achterna. 14 Toen Hij dus te voorschijn trad, zag Hij een talrijke menigte; Hij had medelijden met hen, en genas hun zieken. 15 Tegen het vallen van de avond kwamen zijn leerlingen, en zeiden tot Hem: Deze plaats is woest, en het is reeds laat geworden; stuur de menigte weg, dan kunnen ze naar de dorpen gaan, en zich levensmiddelen kopen. 16 Maar Jesus sprak tot hen: Ze behoeven niet te

gaan; geeft gij hun te eten. 17 Ze antwoordden: We hebben
hier slechts vijf broden en twee vissen. 18 Hij zei hun:
Brengt ze Mij hier. 19 En nadat Hij de scharen bevolen
had, zich neer te zetten op het gras, nam Hij de vijf broden
en de twee vissen, zag op ten hemel en sprak er de zegen
over uit: Hij brak de broden en gaf ze aan de leerlingen,
en de leerlingen gaven ze aan het volk. 20 Allen aten.
en werden verzadigd. En ze verzamelden het overschot
der brokken: twaalf korven vol. 21 Het waren ongeveer
vijfduizend mannen, die hadden gegeten, behalve nog de
vrouwen en kinderen. 22 Onmiddellijk daarna dwong Hij
zijn leerlingen scheep te gaan, en vóór Hem uit naar de
overkant over te steken; intussen zond Hij de menigte heen.
23 En nadat Hij het volk had heengezonden, besteeg Hij de
berg, om in de eenzaamheid te bidden. Die avond bleef Hij
daar alleen. 24 Toen de boot reeds meerdere stadiën van
de kust was verwijderd, werd ze door de golven geteisterd;
want de wind was tegen. 25 Maar in de vierde nachtwaak
kwam Hij naar hen toe, wandelend op het meer. 26 De
leerlingen, die Hem over het meer zagen wandelen, werden
ontsteld, en zeiden: Het is een spook. En ze gilden van
angst. 27 Aanstonds sprak Jesus hen toe, en zeide: Weest
gerust, Ik ben het; vreest niet. 28 Petrus antwoordde: Heer,
zo Gij het zijt, beveel mij dan, over het water tot U te
komen. 29 Hij sprak: Kom! Petrus klom uit de boot, en
wandelde over het water, om bij Jesus te komen. 30 Maar
bij het zien van de geweldige storm werd hij bang, en riep,
toen hij begon te zinken: Heer, red mij! 31 Aanstonds stak
Jesus de hand uit, greep hem vast, en sprak: Kleingelovige,
waarom hebt ge getwijfeld? 32 En toen zij in de boot waren
geklommen, bedaarde de wind. 33 Nu wierpen zij, die in het
vaartuig waren, zich voor Hem neer, en zeiden: Waarachtig,
Gij zijt de Zoon van God. 34 Toen zij de overkant hadden
bereikt, gingen zij naar het land van Gennézaret. 35 Zodra
de lieden dier plaats Hem herkenden, zonden ze bericht
in heel de omtrek, en brachten alle zieken naar Hem toe.
36 Ze vroegen Hem, enkel de zoom van zijn kleed te mogen
aanraken. En allen, die Hem aanraakten, werden genezen.

15

1 Toen kwamen schriftgeleerden en farizeën van
Jerusalem op Hem af, en zeiden: 2 Waarom overtreden
uw leerlingen de overlevering der ouden? Zij wassen hun
handen niet eens, als ze brood eten. 3 Hij gaf hun ten
antwoord: Waarom overtreedt gijzelf Gods gebod ter wille

van uw overlevering? Want God heeft gezegd: 4 Eert uw
vader en moeder; en: Wie vader of moeder vloekt, moet
sterven. 5 Maar gij verklaart: Wie tot vader of moeder zegt:
“Alles, waarmee ik u van dienst zou kunnen zijn, is tot
offergave bestemd,” 6 behoeft vader of moeder niet te eren.
En om uw overlevering ziet gij Gods gebod over het hoofd.
7 Huichelaars, terecht heeft Isaias van u geprofeteerd:
8 Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre
van Mij. 9 Ze eren Mij tevergeefs, daar ze leerstellingen
voordragen, die menselijke geboden zijn. 10 En nadat Hij
het volk tot Zich had geroepen, sprak Hij tot hen: Hoort
en verstaat. 11 Niet wat de mond ingaat, bezoedelt den
mens; maar wat de mond uitkomt, dat bezoedelt den
mens. 12 Nu naderden zijn leerlingen, en zeiden tot Hem:
Weet Gij wel, dat de farizeën bij het horen van dit woord
zich hebben geërgerd? 13 Hij antwoordde: Iedere plant,
die mijn hemelse Vader niet heeft geplant, zal worden
uitgerukt. 14 Laat hen begaan; ze zijn blinde leiders van
blinden; maar als de ene blinde den anderen leidt, vallen ze
allebei in de kuil. 15 Toen nam Petrus het woord, en zeide:
Verklaar ons deze gelijkenis. 16 Hij sprak: Zijt ook gij nog
zonder inzicht? 17 Begrijpt gij niet, dat alles wat de mond
ingaat, in de buik terecht komt, en op zekere plaats wordt
uitgeworpen? 18 Maar wat de mond uitgaat, komt voort uit
het hart, en dat verontreinigt den mens. 19 Want uit het hart
komen slechte gedachten voort, moord, overspel, ontucht,
diefstal, valse getuigenissen, godslasteringen. 20 Dit is het,
wat den mens bezoedelt. Maar met ongewassen handen
eten, bezoedelt den mens niet. 21 Toen vertrok Jesus van
daar, en begaf zich naar de streek van Tyrus en Sidon.
22 En zie, een kanaänietische vrouw, afkomstig uit die
streek, riep Hem toe: Heb medelijden met mij, Heer, Zoon
van David; mijn dochter wordt vreselijk door den duivel
gekweld. 23 Hij gaf haar geen antwoord. En zijn leerlingen
kwamen, en verzochten Hem: Stel haar tevreden; want
ze roept ons achterna. 24 Hij antwoordde: Alleen tot de
verloren schapen van het huis van Israël ben Ik gezonden.
25 Maar ze kwam naar Hem toe, wierp zich voor Hem neer,
en zeide: Heer, help mij. 26 Hij gaf haar ten antwoord:
Het is niet goed, het brood der kinderen te nemen, en
het voor de hondjes te werpen. 27 Maar ze zeide: Ja wel,
Heer; ook de hondjes eten toch van de kruimels, die van
de tafel hunner meesters vallen. 28 Toen antwoordde
Jesus: O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede, zoals ge
verlangt. Van dat ogenblik af was haar dochter genezen.

29 Toen Jesus van daar was vertrokken, kwam Hij aan
het meer van Galilea, ging de berg op, en zette Zich daar
neer. 30 Daar kwamen grote scharen naar Hem toe, die
kreupelen, lammen, blinden, stommen en vele anderen
bij zich hadden; men legde ze aan zijn voeten neer, en
Hij genas ze. 31 De menigte stond verbaasd bij het zien,
hoe stommen spraken, lammen genazen, kreupelen liepen,
blinden zagen; en ze verheerlijkten den God van Israël.
32 Nu riep Jesus zijn leerlingen bijeen, en sprak: Ik heb
medelijden met de schare; want reeds drie dagen zijn ze
bij Mij, en ze hebben niets te eten. Ik wil ze dus niet
ongespijsd laten gaan, opdat ze onderweg niet bezwijken.
33 Maar de leerlingen zeiden tot Hem: Hoe zullen we ons in
een woestijn genoeg brood verschaffen, om zulk een grote
menigte te verzadigen? 34 Jesus zei hun: Hoeveel broden
hebt gij? Ze antwoordden: Zeven, en enkele visjes. 35 Toen
beval Hij het volk, op de grond te gaan zitten. 36 Hij nam de
zeven broden en de vissen, sprak een dankzegging uit, brak
ze, en gaf ze aan zijn leerlingen; en de leerlingen gaven ze
aan het volk. 37 Allen aten, en werden verzadigd. En ze
verzamelden de overgeschoten brokken: zeven korven vol.
38 Het waren ongeveer vier duizend mannen, die hadden
gegeten, behalve nog de vrouwen en kinderen. 39 En nadat
Hij de menigte had heengezonden, ging Hij de boot in, en
vertrok naar het gebied van Magadán.

16

1 Nu kwamen de farizeën en sadduceën Hem op de proef
stellen, en verlangden, dat Hij hun een teken van de hemel
zou tonen. 2 Maar Hij antwoordde hun: ‘s Avonds zegt
gij: Mooi weer, want de hemel ziet rood; 3 en ‘s morgens:
Vandaag lelijk weer, want de hemel is somber. Het uitzicht
van de hemel weet gij te beoordelen, maar kunt gij het dan
de tekenen der tijden niet? 4 Een boos en overspelig geslacht
vraagt een teken; en geen teken zal het gegeven worden,
dan het teken van Jonas den profeet. Hij liet hen staan en
ging heen. 5 Bij de overvaart vergaten zijn leerlingen, brood
mee te nemen. 6 Jesus sprak tot hen: Let op, en wacht u voor
het zuurdeeg der farizeën en sadduceën. 7 Ze bespraken
dat met elkander, en zeiden: Dat is, omdat we geen brood
hebben meegenomen. 8 Jesus bemerkte het, en sprak: Wat
bespreekt gij toch met elkander, kleingelovigen? Dat gij
geen brood hebt? 9 Begrijpt gij dan nog niet, en herinnert gij
u niet de vijf broden voor vijf duizend mensen, en hoeveel
korven gij verzameld hebt? 10 En de zeven broden voor

vier duizend mensen, en hoeveel manden gij verzameld hebt? 11 Waarom begrijpt gij niet, dat Ik niet sprak over brood, toen ik zei: Wacht u voor het zuurdeeg der farizeën en sadduceën? 12 Nu begrepen ze, dat Hij hun niet gezegd had, zich te wachten voor het zuurdeeg van brood, maar voor de leer van farizeën en sadduceën. 13 Toen Jesus in de streek van Cesarea Filippi was gekomen, ondervroeg Hij zijn leerlingen: Wie zeggen de mensen, dat de Mensenzoon is? 14 Ze zeiden: Sommigen zeggen: Johannes de Doper; anderen: Elias; weer anderen: Jeremias of een van de profeten. 15 Hij zeide hun: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? 16 Simon Petrus antwoordde: Gij zijt de Christus, de Zoon van den levenden God! 17 Jesus antwoordde: Zalig zijt gij, Simon, zoon van Jona; want niet vlees en bloed hebben u dit geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemel is. 18 En Ik, Ik zeg u: gij zijt Petrus; en op deze steenrots zal Ik mijn Kerk bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen. 19 En u zal Ik de sleutels geven van het rijk der hemelen. En al wat ge op aarde zult binden, zal ook in de hemel gebonden zijn; en al wat ge op aarde zult ontbinden, zal ook in de hemel ontbonden zijn. 20 Toen gebood Hij zijn leerlingen, aan niemand te zeggen, dat Hij de Christus was. 21 Van toen af begon Jesus zijn leerlingen er op te wijzen, dat Hij naar Jerusalem moest gaan, dat Hij veel moest lijden van oudsten, opperpriesters en schriftgeleerden, en dat Hij gedood zou worden, en op de derde dag verrijzen. 22 Petrus trok Hem ter zijde, en begon Hem tegen te spreken: Dat nooit, Heer; zo iets zal U niet overkomen. 23 Maar Hij keerde zich om, en zei tot Petrus: Ga weg van Mij, satan; ge zijt Mij een ergernis. Want ge zijt niet bedacht op wat God wil, maar slechts op wat de mensen willen. 24 Toen sprak Jesus tot zijn leerlingen: Zo iemand mijn volgeling wil zijn, dan moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen. 25 Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen; maar wie om Mij het leven verliest, zal het vinden. 26 Wat baat het den mens, zo hij de hele wereld wint, maar schade lijdt aan zijn ziel? Of wat zal de mens in ruil geven voor zijn ziel? 27 Want de Mensenzoon zal met zijn engelen komen in de heerlijkheid van zijn Vader, en dan zal Hij iedereen volgens zijn werken vergelden. 28 Voorwaar, Ik zeg u: daar zijn er onder de hier aanwezigen, die de dood niet zullen smaken, voordat ze den Mensenzoon zien komen in zijn koninkrijk.

17

1 Zes dagen later nam Jesus Petrus, Jakobus en Johannes,
zijn broer, alleen met Zich mee, en bracht ze op een hoge
berg. 2 En Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd;
zijn aanschijn schitterde als de zon, en zijn klederen werden
wit als sneeuw. 3 Zie, Moses en Elias verschenen hun,
en spraken met Hem. 4 Toen nam Petrus het woord, en
zeide: Heer, het is ons goed, hier te zijn; zo Gij wilt,
zal ik hier drie tenten opslaan: één voor U, één voor
Moses, en één voor Elias. 5 Terwijl hij nog sprak, zie, daar
overschaduwde hen een lichtende wolk. En zie, een stem
sprak uit de wolk: Deze is mijn geliefde Zoon, in wien
Ik mijn welbehagen heb; luistert naar Hem. 6 Toen de
leerlingen dit hoorden, vielen ze op hun aangezicht neer,
en werden zeer bevreesd. 7 Maar Jesus kwam naar hen toe,
raakte ze aan, en sprak: Staat op, en vreest niet. 8 Toen ze
nu de ogen opsloegen, zagen ze niemand dan Jesus alleen.
9 En terwijl ze afdaalden van de berg, gebood Jesus hun:
Vertelt aan niemand dit gezicht, voordat de Mensenzoon
van de doden is opgestaan. 10 Zijn leerlingen vroegen Hem:
Waarom zeggen de schriftgeleerden dan, dat eerst Elias
moet komen? 11 Hij antwoordde hun: Zeker, Elias komt,
en zal alles herstellen. 12 Maar Ik zeg u: Elias is reeds
gekomen; ze hebben hem echter niet erkend, maar met
hem gedaan, wat ze wilden. Zo zal ook de Mensenzoon van
hen hebben te lijden. 13 Toen begrepen de leerlingen, dat
Hij hun over Johannes den Doper gesproken had. 14 En
toen zij bij de menigte waren gekomen, kwam een man
naar Hem toe. wierp zich voor Hem op de knieën neer,
15 en zeide: Heer, ontferm U over mijn zoon, want hij
heeft de vallende ziekte en heeft veel te lijden: dikwijls
valt hij in het vuur, en dikwijls in het water. 16 Ik heb
hem bij uw leerlingen gebracht, maar ze konden hem
niet genezen. 17 Jesus antwoordde: O ongelovig en boos
geslacht, hoelang nog zal Ik bij u zijn; hoelang nog zal Ik
u dulden? Breng hem hier bij Mij. 18 En Jesus bedreigde
den bozen geest, en deze ging van hem uit; de knaap was
genezen van dat ogenblik af. 19 Nu kwamen de leerlingen
afzonderlijk bij Jesus, en zeiden: Waarom konden wij hem
niet uitwerpen? 20 Jesus sprak tot hen: Om uw gebrek aan
geloof. Voorwaar, Ik zeg u: Zo gij een geloof hebt als een
mosterdzaadje, dan zult gij zeggen tot deze berg: Ga van
hier dáár heen, en hij zal gaan; en niets zal u onmogelijk
zijn. 21 Maar dit soort wordt alleen uitgedreven door gebed
en vasten. 22 Terwijl zij nu in Galilea vertoefden, sprak Jesus

tot hen: De Mensenzoon moet overgeleverd worden in de handen der mensen, 23 en ze zullen Hem doden; maar op de derde dag zal Hij verrijzen. Nu werden ze diep bedroefd. 24 Toen zij te Kafárnaum waren gekomen, vervoegden zich de belastingontvangers bij Petrus, en zeiden hem: Betaalt uw Meester de twee drachmen niet? 25 Hij antwoordde: Wel zeker! Maar bij zijn thuiskomst voorkwam Jesus hem, en sprak: Wat dunkt u, Simon? Van wie ontvangen de koningen der aarde tol of schatting; van hun kinderen of van de vreemden? 26 Hij antwoordde: Van de vreemden. Jesus zei hem: Dus zijn de kinderen vrij. 27 Maar om hun geen aanstoot te geven, ga naar het meer, werp de hengel uit, en grijp de eerste vis, die boven komt; en als ge hem de bek hebt geopend, zult ge daarin een stater vinden: neem die, en geef hem hun voor Mij en voor u.

18

1 Terzelfder tijd kwamen de leerlingen bij Jesus en zeiden: Wie is wel de grootste in het rijk der hemelen? 2 Jesus riep een kind naar Zich toe, plaatste het in hun midden. 3 en sprak: Voorwaar, Ik zeg u: Zo gij u niet bekeert en als kinderen wordt, zult gij het rijk der hemelen niet binnengaan. 4 Wie zich dus vernederen zal als dit kind, zal de grootste zijn in het rijk der hemelen. 5 En wie zulk een kind opneemt in mijn naam, neemt Mij op. 6 Maar wie ergernis geeft aan een van deze kleinen, die in Mij geloven, het ware hem beter, dat hem een zware molensteen om de hals werd gehangen, en hij in de diepte der zee werd verdronken. 7 Wee de wereld om de ergernis. Zeker, het kan wel niet anders, of er moet ergernis komen; maar wee den mens, door wien de ergernis komt. 8 Welnu, zo uw hand of voet u ergert, houw ze af, en werp ze van u weg; want het is beter voor u, verminkt of kreupel het Leven binnen te gaan, dan met twee handen of twee voeten geworpen te worden in het eeuwige vuur. 9 En zo uw oog u ergert, ruk het uit, en werp het weg; want het is beter voor u, met één oog het Leven binnen te gaan, dan met twee ogen geworpen te worden in het helse vuur. 10 Zorgt er voor, dat gij geen van deze kleine gering acht; want Ik zeg u: Hun engelen in de hemel zien altijd het aanschijn van mijn Vader, die in de hemel is. 11 - 12 Wat dunkt u? Zo iemand honderd schapen heeft, en een daarvan van is verdwaald, laat hij dan niet de negen en negentig in het gebergte achter, om het éne te gaan zoeken, dat verdwaald is? 13 En zo hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u: Hij verheugt zich over dat éne meer,

dan over de negen en negentig, die niet zijn verdwaald.
14 Zó is het ook de wil van uw Vader, die in de hemel
is, dat géén van deze kleinen verloren gaat. 15 Indien uw
broeder heeft gezondigd, ga en berisp hem tussen u beiden
alleen. Zo hij naar u luistert, zult ge uw broeder gewonnen
hebben. 16 Luistert hij niet naar u, neem dan nog één of
twee personen mee, opdat door de mond van twee of drie
getuigen de zaak haar beslag krijgt. 17 Luistert hij ook niet
naar hen, zeg het dan aan de Kerk; zo hij zelfs naar de Kerk
niet luistert, dan zij hij u als een heiden en een tollenaar.
18 Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat gij zult binden op aarde, zal
ook gebonden zijn in de hemel; en alles wat gij ontbinden
zult op aarde, zal ook ontbonden zijn in de hemel. 19 Nog
zeg Ik u: Zo twee van u op aarde overeenstemmen, om wat
ook te vragen, dan zullen ze het verkrijgen van mijn Vader,
die in de hemel is. 20 Want waar twee of drie vergaderd
zijn in mijn Naam, daar ben Ik in hun midden. 21 Nu kwam
Petrus naar Hem toe, en sprak: Heer, hoe dikwijls moet ik
mijn broeder vergeven, die tegen mij misdoet? Tot zeven
keer toe? 22 Jesus zei hem: Niet tot zeven keer toe, zeg Ik
u; maar tot zeventig maal zeven keer. 23 Daarom is het rijk
der hemelen gelijk aan een koning, die afrekening wilde
houden met zijn dienaars. 24 Toen hij met de afrekening was
begonnen, bracht men er een binnen, die hem tienduizend
talenten schuldig was. 25 Daar hij niets had om te betalen,
beval zijn meester, hemzelf te verkopen met zijn vrouw en
zijn kinderen en alles, wat hij bezat, en zó de schuld te
vereffenen. 26 Maar de knecht viel hem smekend te voet,
en zeide: Heb geduld met mij, en ik zal u alles betalen.
27 De heer had medelijden met dien knecht, liet hem gaan,
en schold hem de schuld kwijt. 28 Maar toen die knecht
was heengegaan, ontmoette hij een zijner medeknechten,
die hem honderd tienlingen schuldig was; hij greep hem tot
worgens toe bij de keel, en zeide: Betaal me wat ge schuldig
zijt. 29 Zijn medeknecht viel hem smekend te voet, en sprak:
Heb geduld met mij, en ik zal u betalen. 30 De ander wilde
dit niet, maar ging heen, en liet hem in de kerker werpen,
totdat hij de schuld zou hebben betaald. 31 Toen nu zijn
medeknechten zagen wat er gebeurd was, werden ze diep
bedroefd, en gingen hun meester alles vertellen. 32 Nu liet
zijn heer hem roepen, en zei tot hem: Boze knecht, die hele
schuld schold ik u kwijt, omdat ge het mij hebt gevraagd;
33 moest ook gij u dan niet ontfermen over uw medeknecht,
zoals ikzelf mij over u heb ontfermd. 34 En in zijn toorn
leverde de heer hem aan de beulen over, totdat hij de hele

schuld zou hebben voldaan. 35 Zo zal ook mijn hemelse
Vader met u handelen, als gij niet allen uw broeder van
harte vergeeft.

19

1 Toen Jesus deze onderrichting geëindigd had, verliet Hij
Galilea, en ging naar het gebied van Judea aan de overkant
van de Jordaan. 2 En grote scharen volgden Hem, en Hij
genas ze daar. 3 Ook de farizeën kwamen naar Hem toe,
om Hem op de proef te stellen. Ze zeiden: Is het een man
geoorloofd, zijn vrouw te verstoten, om welke reden ook?
4 Hij antwoordde hun: Hebt gij niet gelezen, dat Hij, die in
het begin den mens heeft geschapen, hen man en vrouw
heeft gemaakt; 5 en dat Hij gezegd heeft: “Daarom zal de
man vader en moeder verlaten, en zich hechten aan zijn
vrouw; en die twee zullen één vlees zijn”? Ze zijn dus geen
twee meer, maar één vlees. 6 Wat dus God heeft verenigd,
dat scheide geen mens. 7 Ze zeiden Hem: Waarom heeft
Moses dan bevolen, een scheidingsbrief te geven, en eerst
dan de vrouw te verstoten? 8 Hij antwoordde hun: Om
de hardheid van uw gemoed heeft Moses u toegestaan, uw
vrouw te verstoten; in het begin echter was het zo niet.
9 Maar Ik zeg u: Wie zijn vrouw verstoot, buiten het geval
van overspel, en een andere huwt, begaat overspel; 10 Zijn
leerlingen zeiden tot Hem: Als zó de verhouding is van
den man tot de vrouw, dan is het niet raadzaam te huwen.
11 Hij sprak tot hen: Niet allen begrijpen dit woord, maar
zij alleen, aan wie het gegeven is. 12 Er zijn onhuwbaren,
die zo geboren zijn van de moederschoot af; en er zijn
onhuwbaren, die door de mensen onhuwbaar gemaakt zijn;
en er zijn onhuwbaren, die zichzelf onhuwbaar hebben
gemaakt om het rijk der hemelen. Wie het vatten kan, hij
vatte het. 13 Toen werden er kinderen tot Hem gebracht,
opdat Hij ze de handen zou opleggen, en voor hen bidden.
De leerlingen wezen ze af. 14 Maar Jesus zei hun: Laat de
kinderen begaan, en belet ze niet, tot Mij te komen; want
het rijk der hemelen is voor hen, die zijn zoals zij. 15 En na
hun de handen te hebben opgelegd, ging Hij heen. 16 En zie,
daar trad iemand op Hem toe, die tot Hem sprak: Goede
Meester, wat goeds moet ik doen om het eeuwige leven te
verkrijgen? 17 Hij zeide hem: Waarom vraagt ge Mij naar
het goede; Eén is er goed. Wilt ge dus het leven binnengaan,
onderhoud dan de geboden. 18 Hij zei Hem: Welke? En Jesus
sprak: Gij zult niet doden; gij zult geen overspel doen; gij
zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; 19 eer

uw vader en moeder; heb uw naaste lief als uzelf. 20 De
jonge man zeide tot Hem: Dat alles heb ik onderhouden;
wat ontbreekt me nog? 21 Jesus zeide hem: Zo ge volmaakt
wilt zijn, ga dan verkopen wat ge bezit, geef het aan de
armen, en ge zult een schat in de hemel bezitten. Kom dan,
en volg Mij. 22 Maar toen de jongeling dit woord vernam,
ging hij treurig heen; want hij had veel bezittingen. 23 Nu
sprak Jesus tot zijn leerlingen: Voorwaar, Ik zeg u: het is
voor een rijke moeilijk, het rijk der hemelen binnen te gaan.
24 En nog eens zeg Ik u: Een kameel gaat makkelijker door
het oog van een naald, dan een rijke in het koninkrijk der
hemelen. 25 Toen de leerlingen dit hoorden, waren ze zeer
verwonderd, en zeiden: Wie kan dan zalig worden? 26 Jesus
zag hen aan, en sprak: Bij de mensen is dit onmogelijk;
maar bij God is alles mogelijk. 27 Nu nam Petrus het woord,
en zeide Hem: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U
gevolgd; wat zullen wij dan ontvangen? 28 En Jesus sprak
tot hen: Voorwaar, Ik zeg u: bij de wedergeboorte, wanneer
de Mensenzoon zal zetelen op de troon zijner majesteit, dan
zult ook gij, die Mij zijt gevolgd, op twaalf tronen gezeten
zijn, en de twaalf stammen van Israël oordelen. 29 En al
wie zijn huis, broers of zusters, vader of moeder, vrouw
of kinderen of akkers verlaat om mijn Naam, hij zal het
honderdvoud ontvangen, en het eeuwige leven verwerven.
30 Veel eersten zullen laatsten, en laatsten zullen eersten
zijn.

20

1 Het rijk der hemelen toch is gelijk aan een heer des
huizes, die in de vroege morgen uitging, om arbeiders voor
zijn wijngaard te huren. 2 Nadat hij met de arbeiders was
overeengekomen voor één tienling per dag, stuurde hij ze
naar zijn wijngaard. 3 En tegen het derde uur ging hij uit,
en zag anderen werkeloos staan op de markt. 4 Hij zeide
hun: Gaat ook gij naar mijn wijngaard; en wat billijk is,
zal ik u geven. 5 Ze gingen er heen. Opnieuw ging hij
tegen het zesde en het negende uur, en deed eveneens.
6 Ook tegen het elfde uur ging hij uit, en vond er nog
anderen staan. En hij sprak tot hen: Waarom staat gij
hier de hele dag werkeloos? 7 Ze zeiden hem: Omdat
niemand ons heeft gehuurd. Hij zei hun: Gaat ook gij
naar mijn wijngaard. 8 Toen het nu avond geworden was,
sprak de heer van de wijngaard tot zijn rentmeester: Roep
de arbeiders, en geef hun het loon: te beginnen bij de
laatsten, en zo tot de eersten. 9 Zij die op het elfde uur

waren gekomen, ontvingen ieder een tienling. 10 Toen
nu ook de eersten kwamen, dachten ze meer te zullen
ontvangen; maar ook zij kregen ieder een tienling. 11 Ze
namen hem aan, maar begonnen tegen den heer des huizes
te mopperen, 12 en zeiden: Dezen hier, die het laatst zijn
gekomen, hebben slechts één uur gewerkt; en ge stelt ze
gelijk met ons, die de last en de hitte van de dag hebben
gedragen. 13 Maar hij antwoordde aan één van hen: Vriend,
ik doe u geen onrecht. Zijt ge niet voor een tienling met mij
overeengekomen? 14 Neem dus het uwe, en ga heen. Ik
wil aan hem, die het laatst is gekomen, evenveel geven als
aan u. 15 Of staat het me niet vrij, met het mijne te doen
wat ik wil? Of zijt ge kwaad, omdat ik goed ben? 16 Zo
zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten;
want velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren.
17 Toen Jesus naar Jerusalem ging, nam Hij onderweg de
twaalf leerlingen ter zijde, en sprak tot hen: 18 Ziet, wij
gaan op naar Jerusalem; en de Mensenzoon zal worden
overgeleverd aan de opperpriesters en schriftgeleerden, en
ze zullen Hem ter dood veroordelen. 19 Ze zullen Hem
overleveren aan de heidenen, om Hem te bespotten en
te geselen en te kruisigen; maar op de derde dag zal Hij
verrijzen. 20 Nu kwam de moeder der zonen van Zebedeüs
naar Hem toe, vergezeld van haar zonen; ze viel voor Hem
neer, om Hem iets te vragen. 21 Hij zeide haar: Wat verlangt
ge? Ze sprak: Laat deze twee zonen van mij gezeten
zijn in uw rijk, de een aan uw rechter-, de ander aan uw
linkerhand. 22 Maar Jesus antwoordde: Gij weet niet, wat
gij vraagt. Kunt gij de kelk drinken, die Ik drinken zal? Ze
zeiden: Dat kunnen we. 23 Hij sprak tot hen: Mijn kelk
zult gij wel drinken; maar het zitten aan mijn rechter- en
linkerhand kan Ik niet geven; dit is voor hen, wien het door
mijn Vader bereid is. 24 Toen de tien anderen dit hoorden,
werden ze verontwaardigd op de beide broers. 25 Maar
Jesus riep hen naar Zich toe, en sprak: Gij weet, dat de
vorsten over de volkeren heersen, en dat de rijksgroten ze
hun macht laten voelen. 26 Zo moet het niet zijn onder u;
maar wie onder u groot wil worden, moet uw dienaar zijn;
27 en wie onder u de eerste wil wezen, moet uw knecht
zijn. 28 Ook de Mensenzoon is niet gekomen om gediend
te worden, maar om te dienen, en zijn leven te geven tot
losprijs voor velen. 29 Toen zij Jericho verlieten, volgde Hem
een grote menigte. En zie, twee blinden, die langs de weg
waren gezeten, hoorden, dat Jesus voorbijging, en riepen:
30 Heer, zoon van David, ontferm u onzer. 31 Het volk viel

tegen hen uit, om hen tot zwijgen te brengen. Maar ze
riepen nog harder: Heer, zoon van David, ontferm u onzer.
32 Jesus bleef staan, riep hen, en sprak: Wat wilt gij, dat
Ik voor u doe? 33 Ze zeiden: Heer, dat onze ogen worden
geopend. 34 En Jesus, door medelijden bewogen, raakte hun
ogen aan. Aanstonds zagen ze, en volgden Hem.

21

1 Toen zij Jerusalem naderden, en te Bétfage bij de Oli-
jfberg waren gekomen, zond Jesus twee leerlingen vooruit,
2 en zei tot hen: Gaat naar het dorp, dat tegenover u ligt;
terstond zult gij er een ezelin vinden, die is vastgebonden.
met een veulen erbij; maakt ze los en brengt ze Mij. 3 Zo
iemand u een bemerking maakt, zegt hem dan: De Heer
heeft ze nodig. En dadelijk zal hij ze laten gaan. 4 Dit
alles geschiedde, opdat vervuld zou worden, wat door den
profeet was voorspeld: 5 “Zegt tot de dochter van Sion:
Zie, uw Koning komt naar u toe, Zachtmoedig, op een ezel
gezeten, Op een veulen, het jong van een lastdier.” 6 De
leerlingen gingen heen, en deden wat Jesus hun bevolen
had. 7 Ze brachten de ezelin met het veulen mee, legden
er hun mantels op, en Hij zette Zich daarop neer. 8 Nu
spreidde het talrijke volk zijn mantels uit over de weg;
anderen sneden takken van de bomen, en strooiden ze op
de weg. 9 En de scharen, die voorop gingen en volgden,
riepen uit: Hosanna den Zoon van David; Gezegend die
komt in de naam des Heren; Hosanna in den hogen! 10 En
toen Hij Jerusalem was binnengereden, kwam de hele stad
in beroering, en men zeide: Wie is dat? 11 De scharen
antwoordden: Dat is Jesus, de profeet van Názaret in
Galilea. 12 Jesus trad de tempel binnen, dreef er allen uit,
die in de tempel verkochten en kochten, en smeet de tafels
van de wisselaars en de stoelen der duivenverkopers omver.
13 Hij sprak tot hen: Er staat geschreven: “Mijn huis zal
heten een huis van gebed; maar gij hebt er een rovershol
van gemaakt”. 14 En er kwamen blinden en kreupelen
in de tempel naar Hem toe, en Hij genas ze. 15 Toen
de opperpriesters en schriftgeleerden de wonderen zagen
die Hij verrichtte, en de knapen die in de tempel riepen:
“Hosanna den Zoon van David”, werden ze verontwaardigd.
16 Ze zeiden tot Hem: Hoort Gij niet, wat ze roepen? Jesus
antwoordde hun: Zeker; hebt gij nooit gelezen: “Uit de
mond van kind en zuigeling stemt Gij U een loflied aan?”
17 Hij liet hen staan, ging de stad uit naar Betánië, en
overnachtte daar. 18 Toen Hij de volgende morgen naar de

stad terugkeerde, kreeg Hij honger. 19 Hij zag een vijgeboom
langs de weg, en ging er heen; maar hij vond er niets dan
bladeren aan. Hij sprak: Nooit in der eeuwigheid komen
er nog vruchten aan u. Terstond verdorde de vijgeboom.
20 De leerlingen, die dit zagen, waren verwonderd, en
zeiden: Hoe is de vijgeboom zo eensklaps verdord? 21 Jesus
antwoordde hun: Voorwaar. Ik zeg u: Zo gij geloof hebt en
niet twijfelt, zult gij dit niet alleen met de vijgeboom doen,
maar zelfs als gij tot deze berg zult zeggen: “Hef u op en
werp u in zee”, dan zal het gebeuren. 22 En al wat gij in uw
gebed met geloof zult vragen, zult gij verkrijgen. 23 Toen Hij
daarna in de tempel gekomen was, en daar leerde, traden de
oversten der priesters en de oudsten van het volk op Hem
toe, en zeiden: Met welk recht doet Gij dit alles; en wie
heeft U dit recht gegeven? 24 Jesus antwoordde hun: Ook Ik
zal u een vraag stellen; zo gij er Mij op antwoordt, zal ook
Ik u zeggen, met welk recht Ik dit alles doe. 25 Waar was
het doopsel van Johannes vandaan; van de hemel of van de
mensen? Ze overlegden bij zichzelf: 26 Als we zeggen: “van
de hemel”, dan zal Hij ons toevoegen: “Waarom hebt gij
hem dan niet geloofd?” Zeggen we: “van de mensen”, dan
hebben we het volk te vrezen: want allen houden Johannes
voor een profeet. 27 Ze gaven dus Jesus ten antwoord: We
weten het niet. Nu sprak Hij tot hen eveneens: Dan zeg Ik
u evenmin, met welk recht Ik dit alles doe. 28 Wat dunkt
u? Iemand had twee zonen. Hij ging naar den eerste en
sprak: Mijn zoon, ga vandaag in mijn wijngaard werken.
29 Deze antwoordde: Ik ga, heer; maar hij ging niet. 30 Hij
kwam bij den ander, en zei hetzelfde. Deze antwoordde: Ik
wil niet; maar later kwam hij tot inkeer en ging. 31 Wie
van de twee heeft de wil van zijn vader volbracht? Ze
zeiden: De laatste. Jesus sprak tot hen: Voorwaar, Ik
zeg u: De tollenaars en zondaressen zullen eerder in het
rijk Gods binnengaan dan gij. 32 Want Johannes kwam tot
u langs de weg der gerechtigheid, en gij hebt hem niet
geloofd; maar de tollenaars en zondaressen hebben hem
wel geloofd. En zelfs toen gij dit hebt gezien, zijt gij nog
niet tot inkeer gekomen, en in hem gaan geloven. 33 Luistert
naar een andere gelijkenis: Er was een huisvader, die een
wijngaard plantte; hij omringde hem met een muur, groef
er een wijnpers in, en bouwde er een toren op. Daarna
verpachtte hij hem aan landbouwers, en vertrok naar het
buitenland. 34 Toen nu de tijd van de oogst was gekomen,
zond hij zijn dienaars naar de landbouwers, om de hem
verschuldigde vruchten in ontvangst te nemen. 35 Maar de

landbouwers grepen zijn dienaars vast; den een sloegen ze, een ander doodden, een derde stenigden ze. 36 Weer zond hij andere dienaars, talrijker nog dan de vorige; en ze behandelden hen op dezelfde wijze. 37 Ten laatste zond hij zijn zoon tot hen; want hij sprak: Voor mijn zoon zullen ze wel ontzag hebben. 38 Maar toen de landbouwers den zoon zagen komen, zeiden ze onder elkaar: Dat is de erfgenaam; komt, laten we hem doden; dan zullen wij zijn erfenis krijgen. 39 Ze grepen hem vast, wierpen hem buiten de wijngaard, en doodden hem. 40 Wanneer nu de heer van de wijngaard terugkomt, wat zal hij dan met die landbouwers doen? 41 Ze zeiden: Hij zal de booswichten een schrikkelijke dood doen sterven, en zijn wijngaard aan andere landbouwers verpachten, die hem te rechter tijd de vruchten brengen. 42 Jesus sprak tot hen: Hebt gij niet in de Schriften gelezen: “De steen, die de bouwlieden hebben verworpen, Is de hoeksteen geworden; De Heer heeft het gedaan: Een wonder is het in onze ogen.” 43 Daarom zeg Ik u: Het rijk Gods zal u ontnomen worden, en aan een volk worden gegeven, dat er de vruchten van opbrengt. 44 En wie valt op deze steen, zal worden verbrijzeld; en op wien hij valt, dien zal hij verpletteren. 45 Toen de opperpriesters en de farizeën zijn gelijkenissen hoorden, begrepen ze, dat Hij hèn had bedoeld. 46 Ze zochten zich van Hem meester te maken, maar waren bang voor het volk; want men hield Hem voor een profeet.

22

1 Weer nam Jesus het woord, en sprak tot hen in gelijkenissen: 2 Het rijk der hemelen is gelijk aan een koning, die een bruiloftsmaal gaf voor zijn zoon. 3 En hij zond zijn dienaars uit, om de genodigden tot de bruiloft te roepen; maar ze wilden niet komen. 4 Opnieuw zond hij andere dienaars, en sprak: Zegt aan de genodigden: Ziet, ik heb mijn maaltijd gereed, mijn ossen en mestvee zijn geslacht, en alles is klaar; komt toch ter bruiloft. 5 Maar ze sloegen er geen acht op, en gingen huns weegs; de een naar zijn hoeve, de ander naar zijn zaken. 6 De overigen grepen zijn dienaars vast, mishandelden en doodden ze. 7 Toen werd de koning vergramd; hij zond zijn leger uit, doodde die moordenaars en stak hun stad in brand. 8 En hij sprak tot zijn dienaars: Het bruiloftsmaal is wel gereed, maar de genodigden verdienden het niet. 9 Gaat dus naar de kruispunten der straten, en nodigt allen ter bruiloft, die gij er vinden zult. 10 Zijn dienaars gingen de straten op, en

verzamelden allen, die zij er aantroffen, slechten en goeden; en de bruiloftszaal werd met gasten gevuld. 11 Toen nu de koning binnentrad, om de aanliggende gasten te zien, zag hij een man, die geen bruiloftskleed aan had. 12 En hij sprak tot hem: Vriend, hoe zijt ge hier zonder bruiloftskleed binnengekomen? Hij wist er geen antwoord op te geven. 13 Nu zei de koning tot zijn bedienden: Bindt hem handen en voeten, en werpt hem naar buiten de duisternis in; daar zal geween zijn en gekners der tanden. 14 Want velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. 15 Daarop gingen de farizeën heen, en beraadslaagden, hoe ze Hem in zijn eigen woorden zouden verstrikken. 16 Ze zonden hun leerlingen met de aanhangers van Herodes op Hem af met de vraag: Meester, we weten, dat Gij oprecht zijt, de weg van God naar waarheid leert, en niemand naar de ogen ziet; want Gij kent geen aanzien des persoons. 17 Zeg ons dus: wat dunkt U; is het geoorloofd den keizer belasting te betalen, of niet? 18 Jesus kende hun boosheid, en sprak: Huichelaars, wat stelt gij Mij op de proef? 19 Laat Mij de cijnspenning zien. Ze hielden Hem een tienling voor. 20 Jesus zeide hun: Wiens beeld en randschrift is dit? 21 Ze zeiden: Van den keizer. Hij sprak tot hen: Geeft dan den keizer, wat den keizer toekomt; en geeft aan God, wat God toekomt. 22 Toen ze dit hoorden, waren ze verwonderd; ze lieten Hem met rust, en gingen heen. 23 Op diezelfde dag kwamen de sadduceën naar Hem toe, die de verrijzenis loochenen. Ze ondervroegen Hem: 24 Meester, Moses heeft gezegd: Wanneer iemand kinderloos sterft, dan zal zijn broer de vrouw van hem huwen, en nakomelingschap voor zijn broer verwekken. 25 Nu waren er bij ons zeven broers; de eerste huwde en stierf; en daar hij geen kinderen had, liet hij zijn vrouw achter aan zijn broer. 26 Zo ging het ook met den tweeden en den derden, tot den zevenden toe. 27 Het laatst van allen stierf ook de vrouw. 28 Wien van de zeven zal ze nu bij de verrijzenis als vrouw toebehoren? Ze hebben haar immers allen gehad. 29 Jesus antwoordde: Gij dwaalt en kent de Schriften niet, en evenmin de kracht van God. 30 Want bij de verrijzenis huwt men niet, noch wordt men gehuwd; maar men zal zijn als engelen Gods in de hemel. 31 En wat de verrijzenis der doden betreft, hebt gij niet gelezen, wat God u gezegd heeft: 32 “Ik ben de God van Abraham, de God van Isaäk, de God van Jakob?” Hij is toch geen God van doden, maar van levenden. 33 Toen het volk dit hoorde, stond het verbaasd over zijn leer. 34 Toen de farizeën vernamen, dat Hij de sadduceën tot

zwijgen gebracht had, kwamen ze naar Hem toe; 35 en een
hunner, een wetgeleerde, vroeg, om Hem op de proef te
stellen: 36 Meester, wat is het grootste gebod in de Wet?
37 Jesus zei hem: “Gij zult den Heer uw God beminnen
met heel uw hart, met heel uw ziel en heel uw verstand.”
38 Dit is het grootste en eerste gebod. 39 En het tweede
daaraan gelijk: “Gij zult uw naaste beminnen als uzelf.”
40 Aan deze twee geboden hangt heel de Wet en de Profeten.
41 Daar nu de farizeën toch bij elkaar waren, vroeg Jesus
hun: 42 Wat dunkt u van den Christus? Wiens zoon is
Hij? Ze zeiden: Van David. 43 Hij zeide hun: Hoe noemt
David in den Geest Hem dan Heer, wanneer hij zegt:
44 “De Heer heeft gesproken tot mijn Heer: Zet U aan mijn
rechterhand, Totdat Ik uw vijanden leg Als een voetbank
voor uw voeten!” 45 Als David Hem Heer noemt, hoe is Hij
dan zijn zoon? 46 Niemand kon Hem antwoord geven; en
van die dag af durfde niemand Hem meer ondervragen.

23

1 Nu sprak Jesus tot het volk en tot zijn leerlingen: 2 Op
de zetel van Moses zitten de schriftgeleerden en farizeën.
3 Onderhoudt en doet dus alles, wat ze u zeggen; maar
handelt niet naar hun werken. Want ze zeggen het wel,
maar ze doen het niet. 4 Ze binden zware en ondragelijke
lasten bijeen, en leggen die op de schouders der mensen;
maar zelf willen ze die met hun vinger niet aanraken. 5 Al
hun werken verrichten ze om door de mensen opgemerkt
te worden; ze maken hun gebedsriemen breed, en hun
mantelkwasten groot. 6 Ze zijn op de eerste plaatsen bij
feestmalen belust, op de eerste zetels in de synagogen,
7 en op de begroetingen op de markt, en willen door de
mensen rabbi worden genoemd. 8 Neen, laat u geen rabbi
noemen; want één is uw Meester, en allen zijt ge broeders.
9 Noemt ook niemand op aarde uw vader; want één is uw
Vader, die in de hemelen is. 10 Laat u ook niet leraars
noemen; want één is uw Leraar, de Christus. 11 De grootste
onder u moet uw dienaar zijn. 12 Maar wie zich verheft,
zal worden vernederd; wie zich vernedert, zal worden
verheven. 13 Wee u, schriftgeleerden en farizeën; gij
huichelaars, die het rijk der hemelen sluit voor de mensen.
Want gij gaat er zelf niet in; en hen die er in willen, laat
gij niet binnengaan. 14 Wee u, schriftgeleerden en farizeën;
gij huichelaars, die het goed der weduwen verslindt onder
het vertoon van lange gebeden. Daarom zult gij zo streng
worden geoordeeld. 15 Wee u, schriftgeleerden en farizeën;

gij huichelaars, die land en zee doorkruist, om één enkelen bekeerling te maken; maar als hij het geworden is, maakt gij hem tot een kind der hel, tweemaal erger dan gijzelf.
16 Wee u, blinde leiders, die zegt: Heeft iemand gezworen bij de tempel, dan is het niets; maar die zweert bij het goud van de tempel, is gebonden. 17 Dwazen en verblinden! Wat toch is meer, het goud of de tempel, waardoor het goud wordt geheiligd? 18 En: zweert men bij het altaar, dan is het niets; maar zweert men bij de offergave, die er op ligt, dan is men gebonden. 19 Verblinden! Wat toch is meer: de offergave of het altaar, waardoor de offergave wordt geheiligd? 20 Wie dus zweert bij het altaar, zweert bij dit en bij al wat er op ligt. 21 En wie zweert bij de tempel, zweert bij deze en bij Hem, die er in woont. 22 En wie zweert bij de hemel, zweert bij Gods troon, en bij Hem, die erop is gezeten. 23 Wee u, schriftgeleerden en farizeën; gij huichelaars, die tienden betaalt van muntkruid, anijs en komijn; maar die nalatig zijt in het voornaamste deel van de wet: rechtvaardigheid, barmhartigheid en goede trouw. Dit moet men doen, en het andere niet laten. 24 Blinde leidslieden, die de mug uitzeeft, maar de kameel doorslokt.
25 Wee u, schriftgeleerden en farizeën; gij huichelaars, die de beker en de schotel van buiten reinigt, terwijl ze van binnen vol schraapzucht en onmatigheid zijn. 26 Blinde farizeën; reinigt eerst de beker en de schotel van binnen, opdat ook de buitenkant rein moge worden. 27 Wee u, schriftgeleerden en farizeën; gij huichelaars. Want gij zijt gelijk aan witgepleisterde graven, die van buiten wel mooi zijn, maar van binnen vol doodsbeenderen en allerlei vuil.
28 Zo schijnt ook gij van buiten rechtvaardig voor het oog van de mensen, maar van binnen zijt gij vol huichelarij en ongerechtigheid. 29 Wee u, schriftgeleerden en farizeën; gij huichelaars, die grafsteden bouwt voor de profeten, de gedenktekens der rechtvaardigen versiert, 30 en zegt: Zo wij hadden geleefd in de dagen onzer vaderen, dan zouden wij met hen geen deel hebben gehad aan de moord der profeten. 31 Gij getuigt dus tegen uzelf, dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten. 32 Welnu dan, maakt de maat uwer vaderen maar vol. 33 Slangen, adderenbroed, hoe zult gij de helse verdoemenis ontkomen? 34 Ziet, daarom zend Ik tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Sommigen van hen zult gij doden en kruisigen, anderen geselen in uw synagogen, en van stad tot stad achtervolgen, 35 opdat al het onschuldige bloed, dat op aarde is vergoten, over u moge komen: van het bloed van den rechtvaardigen Abel af,

tot het bloed van Zakarias, den zoon van Barakias, dien gij
gedood hebt tussen de tempel en het altaar. 36 Voorwaar, Ik
zeg u: neerkomen zal dit alles op dit geslacht. 37 Jerusalem,
Jerusalem, dat de profeten doodt, dat stenigt, die tot u
zijn gezonden: hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen
vergaderen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels
verzamelt; maar gij hebt niet gewild. 38 Zie, uw huis zal in
puin blijven liggen. 39 En Ik zeg u: Van nu af zult gij Mij
niet meer zien, totdat gij roept: Gezegend Hij, die komt in
de naam des Heren.

24

1 Toen verliet Jesus de tempel, en ging heen. Zijn
leerlingen kwamen naar Hem toe, en wezen Hem op de
tempelgebouwen. 2 Maar Hij antwoordde hun: Ziet gij
dit alles? Voorwaar, Ik zeg u: Hier zal geen steen op de
andere blijven, maar alles zal worden verwoest. 3 Terwijl
Hij neerzat op de Olijfberg, kwamen de leerlingen alleen
naar Hem toe, en zeiden: Zeg ons, wanneer dit gebeuren
zal, en wat het teken zal zijn van uw komst en van het
einde der wereld? 4 Jesus antwoordde hun: Past op, dat
niemand u misleidt. 5 Want velen zullen met mijn Naam
optreden, en zeggen: Ik ben de Christus; en ze zullen er
velen misleiden. 6 En gij zult horen van oorlogen en van
oorlogsgeruchten. Past op, verschrikt er niet van; want dit
moet allemaal gebeuren. maar het is het einde nog niet.
7 Volk zal opstaan tegen volk, en rijk tegen rijk; en er zal
hongersnood zijn en aardbevingen hier en elders. 8 Maar
dit alles is slechts het begin van de weeën. 9 Dan zal men u
overleveren, om u te mishandelen en te doden; en gij zult
een voorwerp zijn van haat bij alle volken terwille van mijn
Naam. 10 Dan zullen velen zich ergeren, elkander verraden
en haten. 11 Ook tal van valse profeten zullen opstaan,
en velen verleiden. 12 En omdat de ongerechtigheid dan
de overhand neemt, zal de liefde van velen verkoelen.
13 Maar wie tot het einde toe heeft volhard, hij zal behouden
worden. 14 Doch eerst zal dit Evangelie van het rijk over
heel de wereld worden verkondigd tot een getuigenis voor
alle volkeren; dan zal het einde komen. 15 Wanneer gij
dus de gruwel der ontheiliging. waarvan de profeet Daniël
heeft gesproken, in de heilige plaats zult zien staan—die
het leest, begrijpe het! — 16 laten zij die in Judea zijn, dan
naar de bergen vluchten; 17 en wie op het dakterras is, dale
niet af, om iets uit zijn huis mee te nemen; 18 en wie op
het veld is, kere niet terug, om zijn kleed te gaan halen.

19 Wee in die dagen de zwangere en zogende vrouwen!
20 Bidt toch, dat uw vlucht niet in de winter geschiedt, of
op een sabbat. 21 Want er zal grote ellende zijn, zoals er
nog nooit is geweest van het begin der wereld af tot heden
toe, en zoals er ook nooit meer zal zijn. 22 En zo die dagen
niet werden verkort, geen mens bleef behouden; maar om
de uitverkorenen zullen die dagen worden verkort. 23 Als
dan iemand u zegt: Ziet, hier is de Christus, of ginds;
gelooft het niet. 24 Want er zal menig valse-christus opstaan
en tal van valse profeten. Ze zullen grote tekenen en
wonderen verrichten, zodat, als het mogelijk was, ze zelfs
de uitverkorenen zouden misleiden. 25 Ziet, Ik heb het
u voorspeld. 26 Dus, als men u zegt: Ziet, hij is in de
woestijn, gaat er niet heen; ziet, hij is in de binnenkamers,
gelooft het niet. 27 Want zooals de bliksem uitschiet van het
oosten, en flitst tot het westen: zo zal ook de komst van
den Menschenzoon zijn. 28 En waar dan het aas ligt, daar
zullen zich ook de gieren verzamelen. 29 En terstond na
de kwelling dier dagen zal de zon worden verduisterd, en
de maan geen licht meer geven; de sterren zullen van de
hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen worden
geschokt. 30 Dan zal het teken van den Mensenzoon aan
de hemel verschijnen; dan zullen alle geslachten der aarde
jammeren, en den Mensenzoon op de wolken des hemels
zien komen met grote macht en majesteit. 31 Dan zal Hij zijn
engelen zenden met luid schallende bazuinen; en ze zullen
van de vier windstreken zijn uitverkorenen verzamelen,
van het éne einde des hemels tot aan het andere. 32 Leert
van de vijgeboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak al zacht
is geworden en de bladeren al ontspruiten, dan weet ge,
dat de zomer nabij is; 33 zo ook wanneer gij dit alles ziet,
weet dan, dat het dicht voor de deur staat. 34 Voorwaar,
Ik zeg u: Dit geslacht gaat niet voorbij, eer dit alles is
geschied. 35 Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijn
woorden zullen niet voorbijgaan. 36 Maar van die dag en
dat uur weet niemand iets af, zelfs de engelen in de hemel
niet; maar de Vader alleen. 37 Zoals het was in de dagen
van Noë, zo zal ook de komst van den Mensenzoon zijn.
38 Zoals men toch in de dagen vóór de zondvloed at en
dronk, huwde en uithuwde, tot op de dag, waarop Noë de
ark binnenging: 39 en zoals men er geen acht op sloeg, totdat
de zondvloed kwam en allen verzwolg, zo zal ook de komst
van den Mensenzoon zijn. 40 Dan zullen er twee zijn op de
akker: de één wordt opgenomen, de ander achtergelaten;
41 twee zullen er met de handmolen malen, de één wordt

opgenomen, de ander achtergelaten. 42 Waakt dus, omdat
gij niet weet, op welke dag uw Heer zal komen. 43 Dit
weet gij wel: zo een huisvader wist, op welk uur de dief
zou komen, dan zou hij zeker wakker blijven en niet laten
inbreken in zijn huis. 44 Weest ook gij dus bereid, want de
Mensenzoon komt op een onverwacht uur. 45 Wie is nu de
trouwe en voorzichtige knecht, dien de meester over zijn
ondergeschikten heeft gesteld. om hun spijs te geven te
rechter tijd? 46 Gelukkig de knecht, dien de heer bij zijn
komst daarmee bezig zal vinden. 47 Voorwaar, Ik zeg u:
Hij zal hem stellen over heel zijn bezit. 48 Maar zo die
dienaar slecht is, en denkt bij zichzelf: 49 “Mijn heer komt
nog lang niet,” zo hij zijn medeknechten gaat slaan, en met
de dronkaards eet en drinkt, 50 dan zal de heer van dien
knecht komen op een dag, waarop hij het niet verwacht, en
op een uur, dat hij niet kent. 51 En hij zal hem in stukken
houwen, en hem het lot der huichelaars doen delen: daar
zal geween zijn en gekners der tanden.

25

1 Dan zal het rijk der hemelen gelijk zijn aan tien
maagden, die haar lampen namen, om den bruidegom
tegemoet te gaan. 2 Vijf van haar waren dwaas, en vijf
waren wijs. 3 De dwaze namen wel haar lampen mee, doch
geen olie. 4 Maar de wijze namen met haar lampen ook
olie in haar kruiken mee. 5 Toen nu de bruidegom toefde,
werden ze slaperig en sluimerden allemaal in. 6 Maar
midden in de nacht werd er geroepen: Ziet, de bruidegom
komt; gaat naar buiten, hem te gemoet. 7 Toen stonden al
die maagden op, en brachten haar lampen in orde. 8 Nu
zeiden de dwaze tot de wijze: Geeft ons wat van uw olie;
want onze lampen gaan uit. 9 De wijze gaven ten antwoord:
Neen, dan is er misschien niet genoeg voor ons en voor u;
gaat liever naar de verkopers, en koopt voor uzelf. 10 Maar
terwijl ze heengingen om te kopen, kwam de bruidegom,
en zij die gereed waren, gingen met hem ter bruiloft in;
en de deur werd gesloten. 11 Later kwamen ook de andere
maagden, en zeiden: Heer, heer, doe ons open. 12 Maar hij
antwoordde: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet. 13 Waakt
dus, want gij kent dag noch uur. 14 Het gaat er mee als met
een mens, die naar het buitenland vertrok, zijn dienaars
riep, en hun zijn bezittingen overdroeg. 15 En aan den één
gaf hij vijf talenten, den ander twee, een derde één; ieder
volgens zijn bekwaamheid. Toen ging hij op reis. 16 Die
nu de vijf talenten had ontvangen, ging aanstonds heen,

dreef er handel mee. en won er vijf andere bij. 17 Zo ook
won hij, die er twee had ontvangen, er nog twee andere
bij. 18 Maar die er één had ontvangen, ging heen, maakte
een kuil in de grond, en verborg het geld van zijn heer.
19 Na lange tijd kwam de heer van die dienaars terug, en
rekende met hen af. 20 En hij, die de vijf talenten had
ontvangen, trad naar voren, bracht nog vijf andere talenten,
en zeide: Heer, vijf talenten hebt ge mij gegeven; zie, nog
vijf heb ik er bijgewonnen. 21 Zijn meester sprak tot hem:
Heel best, goede en trouwe knecht; over weinig zijt ge
getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga binnen in
de vreugde uws heren. 22 Ook hij, die de twee talenten had
ontvangen, trad naar voren, en zeide: Heer, twee talenten
hebt ge mij gegeven: zie, nog twee heb ik er bijgewonnen.
23 Zijn meester sprak tot hem: Heel best, goede en trouwe
knecht; over weinig zijt ge getrouw geweest, over veel zal
ik u stellen; ga binnen in de vreugde uws heren. 24 Nu
trad ook hij naar voren, die het éne talent had ontvangen.
Hij zeide: Heer, ik weet, dat ge een streng man zijt; ge
maait, waar ge niet hebt gezaaid, en oogst, waar ge niet
hebt uitgestrooid. 25 Ik was dus bang, en ben uw talent in
de grond gaan begraven; zie, daar hebt ge het uwe terug.
26 Maar zijn meester antwoordde hem: Gij slechte en luie
knecht; ge wist dat ik maai, waar ik niet heb gezaaid, en
dat ik oogst, waar ik niet heb uitgestrooid. 27 Ge hadt dus
mijn geld bij de wisselaars moeten beleggen; dan zou ik het
bij mijn komst met rente hebben teruggekregen. 28 Neemt
dus het talent van hem af, en geeft het aan hem, die de
tien talenten heeft. 29 Want wie heeft, aan hem zal worden
gegeven, en hij zal overvloed hebben; maar wie niet heeft,
hem zal ook nog ontnomen worden wat hij bezit. 30 Werpt
den onbruikbaren knecht naar buiten de duisternis in; daar
zal geween zijn, en gekners der tanden. 31 Wanneer dan
de Mensenzoon in zijn heerlijkheid komt, en alle engelen
met Hem, zal Hij plaats nemen op de troon zijner majesteit.
32 En alle volkeren zullen vóór Hem worden vergaderd:
maar Hij zal ze van elkander scheiden, zoals een herder
scheiding maakt tussen schapen en bokken. 33 En de
schapen zal Hij aan zijn rechterhand plaatsen, de bokken
aan zijn linkerhand. 34 Dan zal de Koning zeggen tot hen,
die aan zijn rechterhand staan: Komt, gezegenden van mijn
Vader; neemt bezit van het rijk, dat voor u is bereid van de
grondvesting der wereld af. 35 Want Ik was hongerig, en gij
hebt Mij te eten gegeven; Ik was dorstig, en gij hebt Mij te
drinken gegeven. Ik was vreemdeling, en gij naamt Mij op.

36 Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; ziek, en gij hebt Mij
bezocht: in de gevangenis, en gij zijt Mij komen bezoeken.
37 Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden: Heer,
wanneer zagen we U hongerig, en spijsden we U: of dorstig,
en gaven we U te drinken? 38 Wanneer zagen we U als
vreemdeling, en namen U op; of naakt, en hebben we U
gekleed? 39 Of wanneer zagen we U ziek of in de gevangenis,
en zijn we tot U gekomen? 40 Dan zal de Koning hun
antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: Wat gij voor één van
mijn geringste broeders gedaan hebt, dat hebt gij voor Mij
gedaan. 41 Maar dan zal Hij zeggen tot hen, die aan de
linkerhand staan: Gaat weg van Mij, vervloekten, in het
eeuwige vuur, dat bereid is voor den duivel en zijn engelen.
42 Want Ik was hongerig, en gij hebt Mij niet te eten gegeven;
dorstig, en gij hebt Mij niet te drinken gegeven. 43 Ik was
vreemdeling, en gij naamt Mij niet op; naakt, en gij hebt Mij
niet gekleed; ziek en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet
bezocht. 44 Dan zullen ook zij antwoorden: Heer, wanneer
zagen we U hongerig of dorstig, vreemdeling of naakt, ziek
of in de gevangenis, en hielpen we U niet? 45 Dan zal Hij hun
antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u; wat gij niet hebt gedaan
voor één van deze geringsten, dat hebt gij ook voor Mij niet
gedaan. 46 Dan zullen zij gaan in de eeuwige straf, maar de
rechtvaardigen in het eeuwige leven.

26

1 Nadat Jesus al deze toespraken geëindigd had, zeide Hij
tot zijn leerlingen: 2 Gij weet, dat het over twee dagen Pasen
is; dan wordt de Mensenzoon overgeleverd, om gekruisigd
te worden. 3 Toen vergaderden de opperpriesters en de
oudsten van het volk in het paleis van den hogepriester,
die Káifas heette. 4 Ze beraadslaagden, om Jesus met list
gevangen te nemen en Hem te doden. 5 Maar ze zeiden:
Niet op het feest; er mocht eens oproer komen onder het
volk. 6 Terwijl Jesus nu te Betánië was in het huis van
Simon den melaatse, 7 kwam er een vrouw naar Hem toe,
die een albasten kruik vol kostbare balsem droeg; ze goot
die uit over zijn hoofd, terwijl Hij aanlag aan tafel. 8 Toen de
leerlingen dit zagen, werden ze verontwaardigd en zeiden:
Waarom die verkwisting? 9 Men had dat toch duur kunnen
verkopen, en het goed aan de armen kunnen geven. 10 Jesus
merkte het, en sprak: Waarom valt gij de vrouw lastig? Ze
heeft immers een goed werk aan Mij gedaan. 11 Want de
armen hebt gij altijd bij u; Mij niet. 12 Toen ze die balsem
uitgoot over mijn lichaam, deed ze dat voor mijn begrafenis.

13 Voorwaar, Ik zeg u: overal in heel de wereld, waar
dit Evangelie wordt gepreekt, zal ook tot hare gedachtenis
worden vermeld, wat ze gedaan heeft. 14 Toen ging één van
de twaalf, Judas Iskáriot genaamd, naar de opperpriesters,
15 en sprak: Wat wilt gij me geven, als ik Hem aan u
overlever? Ze beloofden hem dertig zilverlingen. 16 Van
toen af zocht hij naar een gelegenheid, om Hem te verraden.
17 Op de eerste dag der ongedesemde broden kwamen de
leerlingen bij Jesus, en zeiden: Waar wilt Gij, dat we U
de toebereidselen maken, om het paasmaal te eten? 18 Hij
sprak: Gaat in de stad naar zeker iemand, en zegt hem:
De Meester zegt: Mijn tijd is nabij; bij u houd Ik met mijn
leerlingen het paasmaal. 19 En de leerlingen deden zoals
Jesus hun had gelast, en maakten het paasmaal gereed.
20 Toen nu de avond was gevallen, lag Hij met zijn twaalf
leerlingen aan tafel aan. 21 En terwijl zij aten. zeide Hij:
Voorwaar, Ik zeg u, één van u zal Mij verraden. 22 Nu
werden ze diep bedroefd en vroegen Hem de een na den
ander: Ben ik het, Heer? 23 Hij antwoordde: Wie de hand
met Mij in de schotel steekt, die zal Mij verraden. 24 De
Mensenzoon gaat wel heen, zoals van Hem geschreven
staat; maar wee den mens, door wien de Mensenzoon zal
worden verraden! Het zou beter voor hem zijn, zo hij
niet was geboren, die mens! 25 Toen nam Judas, die Hem
verried, het woord en sprak: Ben ik het, Rabbi? Hij zei
hem: Ge hebt het gezegd. 26 Terwijl zij nu aten nam Jesus
het brood, zegende het, brak het, gaf het zijn leerlingen en
sprak: Neemt en eet, dit is mijn lichaam. 27 Daarna nam
Hij de kelk, sprak een dankgebed uit, gaf hun de kelk, en
zeide: Drinkt allen hieruit; 28 want dit is mijn bloed van
het Nieuwe Verbond, dat wordt vergoten voor velen tot
vergiffenis der zonden. 29 En Ik zeg u: Van nu af aan zal
Ik deze vrucht van de wijnstok niet meer drinken, tot op de
dag, waarop Ik ze hernieuwd met u zal drinken in het rijk
van mijn Vader. 30 En nadat zij de lofzang hadden gezongen,
gingen zij naar de Olijfberg. 31 Toen sprak Jesus tot hen:
Deze nacht zult gij allen aan Mij worden geërgerd. Want er
staat geschreven: “Ik zal den herder slaan, en de schapen
der kudde zullen worden verstrooid.” 32 Maar wanneer Ik
verrezen zal zijn, zal Ik u voorgaan naar Galilea. 33 Petrus
antwoordde: Al werden ook allen aan U geërgerd. ik
nooit! 34 Jesus sprak tot hem: Voorwaar, Ik zeg u: Nog deze
nacht, eer er een haan heeft gekraaid, zult ge Mij driemaal
verloochenen. 35 Petrus zeide Hem: Al moest ik zelfs met
U sterven, verloochenen zal Ik U niet. Zo spraken ook de

andere leerlingen. 36 Toen kwam Jesus met hen bij een
landgoed, Getsémani genaamd. Nu zei Hij tot de leerlingen:
Zet u hier neer, terwijl Ik ginds ga bidden. 37 Hij nam Petrus
en de twee zonen van Zebedeüs met zich mee, en begon
bedroefd en angstig te worden. 38 En Hij sprak tot hen:
Mijn ziel is dodelijk bedroefd; blijft hier met Mij waken.
39 Hij ging nog een weinig verder, viel biddend op zijn
aangezicht neer, en sprak: Mijn Vader, indien het mogelijk
is, laat deze kelk Mij voorbijgaan; maar niet zoals Ik wil,
maar zoals Gij het wilt. 40 Nu ging Hij naar zijn leerlingen
terug, en vond ze in slaap. En Hij sprak tot Petrus: Kunt gij
dan niet één uur met Mij waken? 41 Waakt en bidt, dat gij
niet in bekoring komt. De geest is gewillig, maar het vlees
is zwak. 42 Opnieuw ging Hij heen, en bad: Mijn Vader,
zo hij niet kan voorbijgaan, zonder dat Ik hem drink, dan
geschiede Uw wil. 43 En weer kwam Hij terug, en vond ze
in slaap; want hun ogen vielen toe. 44 Nogmaals verliet Hij
hen en ging heen, en bad voor de derde maal met dezelfde
woorden. 45 Toen kwam Hij bij zijn leerlingen terug, en
sprak tot hen: Slaapt nu voort, en rust uit; ziet, het uur is
genaderd, waarop de Mensenzoon zal worden overgeleverd
in de handen der zondaars. 46 Staat op, laat ons gaan; ziet,
hij die Mij verraadt, is nabij. 47 Terwijl Hij nog sprak, zie,
daar kwam Judas, één van de twaalf, vergezeld van een
grote bende, met zwaarden en stokken, uitgezonden door de
opperpriesters en de oudsten van het volk. 48 De verrader
had hun een teken gegeven en gezegd: Dien ik zal kussen.
Hij is het; grijpt Hem vast. 49 Haastig liep hij op Jesus toe, en
sprak: Wees gegroet, Rabbi. En hij kuste Hem. 50 Maar Jesus
zeide hem: Vriend, waartoe zijt ge gekomen? Nu kwamen
ze toegelopen, sloegen de hand aan Jesus, en grepen Hem
vast. 51 En zie, een van Jesus' gezellen strekte de hand uit,
trok zijn zwaard, trof den knecht van den hogepriester, en
sloeg hem het oor af. 52 Jesus sprak tot hem: Steek uw
zwaard op zijn plaats; want allen, die het zwaard trekken,
zullen omkomen door het zwaard. 53 Of meent ge, dat
mijn Vader Mij niet aanstonds meer dan twaalf legioenen
engelen zou zenden, als Ik Hem daarom bad. 54 Maar hoe
zullen dan de Schriften worden vervuld, die zeggen, dat het
zó moet geschieden? 55 Nu sprak Jesus tot de bende: Gij zijt
uitgetrokken als tegen een rover, met zwaarden en stokken,
om Mij gevangen te nemen; dag aan dag zat Ik in de tempel
te leren, en gij hebt Mij niet gegrepen. 56 Maar dit alles is
geschied, opdat de Schriften der profeten zouden worden
vervuld. Toen verlieten Hem al zijn leerlingen, en namen

de vlucht. 57 Zij, die Jesus hadden gegrepen, voerden Hem
weg naar Káifas den hogepriester, waar de schriftgeleerden
en oudsten waren vergaderd. 58 Petrus volgde Hem van
verre, tot in de voorhof van den hogepriester; hij trad er
binnen, en zette zich bij de dienaars neer, om de afloop te
zien. 59 De opperpriesters en heel de Hoge Raad zochten
naar een valse aanklacht tegen Jesus, om Hem ter dood te
brengen. 60 Maar ze vonden niets, ofschoon er veel valse
getuigen waren gekomen. Eindelijk traden er twee naar
voren, 61 die zeiden: Hij heeft gezegd: Ik kan Gods tempel
afbreken, en binnen drie dagen weer opbouwen. 62 Toen
stond de hogepriester op, en zeide: Antwoordt Gij niets op
wat ze tegen U getuigen? 63 Maar Jesus zweeg. Nu sprak
de hogepriester tot Hem: Ik bezweer U bij den levenden
God, dat Gij ons zegt, of Gij de Christus zijt, de Zoon van
God. 64 Jesus zeide hem: Ge hebt het gezegd. Maar Ik zeg
ú: Van nu af aan zult gij den Mensenzoon gezeten zien aan
de rechterhand van de Kracht, en Hem zien komen op de
wolken des hemels. 65 Toen scheurde de hogepriester zijn
klederen, en zeide: Hij heeft God gelasterd; wat hebben
we nog getuigen nodig? Ziet, nu hebt gij de godslastering
gehoord. 66 Wat dunkt u? En ze antwoordden: Hij is des
doods schuldig. 67 Toen spuwden ze Hem in het gelaat,
en gaven Hem vuistslagen; anderen sloegen Hem in het
aangezicht, 68 en zeiden: Profeteer ons Christus: wie heeft
U geslagen? 69 Petrus dan zat buiten in de voorhof. Een
dienstmeisje kwam naar hem toe, en zeide: Ook gij waart
met Jesus, den Galileër. 70 Doch hij loochende het ten
aanhoren van allen, en sprak: Ik begrijp niet wat ge zegt.
71 Maar toen hij wegging naar de poort, zag hem een ander
dienstmeisje, en ze sprak tot de aanwezigen: Ook deze was
bij Jesus, den Nazarener. 72 Nog eens loochende hij het met
een eed: Ik ken den mens niet. 73 Kort daarna kwamen de
omstanders naar Petrus toe, en zeiden hem: Zeker, ook gij
zijt er een van; zelfs uw spraak doet u herkennen. 74 Nu
begon hij te vloeken en te zweren: Ik ken den mens niet.
En aanstonds kraaide een haan. 75 Toen dacht Petrus aan
het woord, dat Jesus had gesproken: Eer er een haan heeft
gekraaid, zult ge Mij drie maal verloochenen. En hij ging
naar buiten, en weende bitter.

27

1 Bij het aanbreken van de morgen namen al de op-
perpriesters en de oudsten van het volk een beslissing
tegen Jesus, om Hem te doen sterven. 2 Ze lieten Hem
binden, voerden Hem weg, en leverden Hem over aan den

landvoogd Pilatus. 3 Toen zag Judas, die Hem verraden
had, dat Hij veroordeeld was; hij kreeg spijt, bracht de
dertig zilverlingen aan de opperpriesters en oudsten terug,
4 en zeide: Ik heb gezondigd, door onschuldig bloed te
verraden. Maar ze zeiden: Wat gaat ons dat aan? Dat
moet ge zelf maar weten. 5 Doch hij wierp de zilverlingen
in de tempel, vluchtte weg, en ging zich verhangen. 6 De
opperpriesters raapten de zilverlingen bijeen, en zeiden:
Het is niet geoorloofd, ze in de schatkist te werpen, omdat
het een bloedprijs is. 7 En ze besloten, daarvoor de akker
van den pottenbakker te kopen als een begraafplaats voor
de vreemdelingen. 8 Daarom wordt die akker tot op de dag
van heden Bloedakker genoemd. 9 Toen werd vervuld, wat
de profeet had gezegd: En ze namen de dertig zilverlingen,
de prijs, waarop de kinderen van Israël Mij hebben geschat;
10 en zij gaven ze voor de akker van den pottenbakker,
zoals de Heer Mij bevolen heeft. 11 En toen Jesus voor den
landvoogd stond, ondervroeg Hem de landvoogd en sprak:
Zijt Gij de Koning der Joden? Jesus zeide hem: Ge zegt het.
12 Maar toen Hij beschuldigd werd door de opperpriesters
en oudsten, antwoordde Hij niets. 13 Daarom sprak Pilatus
tot Hem: Hoort Gij niet, wat zware beschuldigingen ze tegen
U inbrengen? 14 Maar Hij antwoordde hem op geen enkele
beschuldiging, zodat het den landvoogd erg verbaasde.
15 Nu was de landvoogd gewoon, op de feestdagen een
gevangene vrij te laten, naar keuze van het volk. 16 Men had
toen een beruchten gevangene, Barabbas genaamd 17 Daar
ze nu toch bijeen waren, sprak Pilatus hen toe: Wien wilt
gij, dat ik u vrijlaat, Barabbas of Jesus, die Christus genoemd
wordt? 18 Want hij begreep, dat ze Hem uit afgunst hadden
overgeleverd. 19 Terwijl hij daar op de rechterstoel zat,
liet zijn vrouw hem zeggen: Vergrijp u niet aan dezen
rechtvaardige; want ik heb heden in een droom veel om
Hem geleden. 20 Intussen hitsten de opperpriesters en
oudsten de menigte op, om Barabbas te vragen en Jesus
te doen sterven. 21 Nu nam de landvoogd het woord, en
sprak: Wien van de twee wilt gij, dat ik u vrijlaat? Ze zeiden:
Barabbas. 22 Pilatus zeide tot hen: Wat zal ik dan met Jesus
doen, die Christus genoemd wordt? 23 Allen riepen: Kruisig
Hem! De landvoogd zei hun: Wat voor kwaad heeft Hij
dan gedaan? Maar ze schreeuwden nog harder: Kruisig
Hem. 24 Toen Pilatus zag, dat hij niet slaagde, maar dat
de opschudding groter werd, nam hij water, waste zijn
handen ten aanschouwen van het volk, en sprak: Ik ben
onschuldig aan het bloed van dezen rechtvaardige; gij moet

het verantwoorden. 25 Heel het volk antwoordde: Zijn
bloed kome over ons en over onze kinderen. 26 Toen liet
Pilatus Barabbas vrij, maar Jesus liet hij geselen, en gaf
Hem over, om te worden gekruisigd. 27 Daarop namen de
soldaten van den landvoogd Jesus mee in het rechthuis, en
verzamelden de hele bende om Hem heen. 28 Ze trokken
Hem de kleren uit, en hingen Hem een scharlaken mantel
om; 29 ze vlochten een kroon van doornen, zetten die op
zijn hoofd, en gaven Hem een rietstok in de rechterhand; ze
knielden voor Hem neer, bespotten Hem, en zeiden: Wees
gegroet, Koning der Joden. 30 Ze bespuwden Hem, namen
de rietstok, en sloegen Hem op het hoofd. 31 En nadat ze
Hem hadden bespot, deden ze Hem de mantel af, trokken
Hem zijn kleren aan, en voerden Hem weg ter kruisiging.
32 Terwijl ze nu uittrokken, ontmoetten ze een man van
Cyrene, Simon genaamd; hem dwongen ze, zijn kruis te
dragen. 33 Zo kwamen ze op een plaats, die Gólgota of
schedelplaats heet. 34 Nu gaven ze Hem wijn te drinken met
gal vermengd; maar toen Hij het geproefd had, wilde Hij
niet drinken. 35 Na Hem gekruisigd te hebben, verdeelden
ze zijn klederen bij het lot; opdat vervuld zou worden,
wat door den profeet is gezegd. “Ze hebben mijn klederen
onder elkander verdeeld, en over mijn gewaad het lot
geworpen.” 36 Ze zetten zich daar neer, en bewaakten Hem.
37 Boven zijn hoofd hadden ze een opschrift gehecht met
de reden van zijn veroordeling: Dit is Jesus, de koning der
Joden. 38 Tegelijk met Hem werden twee rovers gekruisigd;
één aan de rechterhand, en één aan de linker. 39 En zij
die voorbij gingen, hoonden Hem, schudden het hoofd.
40 en zeiden: Gij, die Gods tempel afbreekt en in drie
dagen weer opbouwt, red Uzelf; indien Gij Gods Zoon zijt,
kom dan af van het kruis. 41 Zo bespotten Hem ook de
opperpriesters met de schriftgeleerden en oudsten. Ze
zeiden: 42 Anderen heeft Hij gered. Zichzelf kan Hij niet
redden; als Hij koning van Israël is, laat Hem dan afkomen
van het kruis, en we geloven in Hem. 43 Hij heeft zijn
vertrouwen gesteld op God; laat Deze Hem nu bevrijden,
wanneer Hij Hem genegen is. Hij heeft toch gezegd: Ik
ben Gods Zoon. 44 Zo ook beschimpten Hem de rovers,
die met Hem waren gekruisigd. 45 Van het zesde uur af
tot het negende toe viel de duisternis neer over het hele
land. 46 Omstreeks het negende uur riep Jesus met luider
stem: Eli, Eli, lamma sabaktáni; dat is: “Mijn God, mijn God,
waarom verlaat Gij Mij!” 47 Sommigen die daar stonden,
hoorden het, en zeiden: Hij roept Elias. 48 Aanstonds

liep één hunner heen, nam een spons, vulde ze met azijn, stak ze op een riet, en gaf Hem te drinken. 49 Maar de anderen zeiden: Wacht, laat ons eens zien, of Elias Hem komt bevrijden. 50 Nog eenmaal riep Jesus met luider stem, en gaf de geest. 51 En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën van boven tot onder: de aarde beefde, en de steenrotsen spleten vaneen; 52 de graven gingen open, en vele lichamen van ontslapen heiligen verrezen; 53 ze verlieten de graven, kwamen na zijn opstanding in de heilige stad, en verschenen aan velen. 54 Toen nu de honderdman, en die met hem Jesus bewaakten, de aardbeving met wat er verder gebeurde bemerkten, verschrokken ze hevig en zeiden: Ja, waarachtig, Hij was Gods Zoon. 55 Vele vrouwen, die Jesus van Galilea af waren gevolgd om Hem te dienen, stonden daar van verre toe te zien; 56 onder anderen Maria Magdalena, Maria de moeder van Jakobus en Josef, en de moeder van de zonen van Zebedeüs. 57 Tegen de avond kwam een rijk man, uit Arimatea afkomstig en Josef genaamd, die eveneens leerling van Jesus was; 58 hij begaf zich naar Pilatus, en vroeg het lichaam van Jesus. Pilatus beval, hem het lichaam te geven. 59 Josef nam het lichaam, en wikkelde het in een rein lijnwaad. 60 Hij legde het in zijn eigen nieuw graf, dat hij in de rots had gehouwen, rolde een grote steen voor de ingang van het graf, en ging heen. 61 Maria Magdalena en de andere Maria waren daarbij tegenwoordig, en zaten tegenover het graf. 62 De dag daarna, dat is na de Vrijdag, kwamen de opperpriesters en farizeën bij Pilatus bijeen. 63 en zeiden: Heer, we herinneren ons, dat deze bedrieger, toen Hij nog leefde, gezegd heeft: Na drie dagen zal Ik verrijzen. 64 Gelast dus, het graf tot de derde dag te bewaken, opdat zijn leerlingen niet komen en Hem ontvoeren, en aan het volk gaan zeggen: Hij is opgestaan van de doden; het laatste bedrog zou nog erger zijn dan het eerste. 65 Pilatus zeide tot hen: Gij hebt een wacht; gaat en bewaakt het graf, zoals het u goeddunkt. 66 Ze gingen dus heen, verzegelden de steen, en lieten het graf door de wacht bewaken.

28

1 Na de sabbat, bij het aanbreken van de eerste dag der week, kwamen Maria Magdalena en de andere Maria het graf bezoeken. 2 En zie, er brak een hevige aardbeving los. Want een engel des Heren daalde af van de hemel, kwam naderbij, rolde de steen weg, en ging daarop zitten. 3 Zijn aangezicht was als de bliksem, en zijn kleed wit als sneeuw.

4 En de wachters sidderden voor hem van vrees, en werden
als doden. 5 Maar de engel sprak tot de vrouwen: Vreest
niet; want ik weet, dat ge Jesus zoekt, den gekruiste. 6 Hij
is niet hier, want Hij is verrezen, zoals Hij gezegd heeft.
Komt en ziet de plaats, waar Hij was neergelegd. 7 Gaat
haastig heen, en zegt aan zijn leerlingen: Hij is verrezen
van de doden. En ziet, Hij gaat u voor naar Galilea; daar
zult gij Hem zien. Ziet, dat kwam ik u zeggen. 8 Haastig
liepen ze weg van het graf, met vrees, maar ook met grote
blijdschap vervuld; ze snelden heen, om aan zijn leerlingen
de tijding te brengen. 9 En zie, daar kwam Jesus haar tegen,
en sprak: Weest gegroet. Ze kwamen nader, omklemden
zijn voeten, en aanbaden Hem. 10 Nu sprak Jesus tot haar:
Vreest niet; gaat, en boodschapt mijn broeders, dat ze naar
Galilea moeten gaan; daar zullen ze Mij zien. 11 Toen ze
waren heengegaan, zie, daar gingen enigen van de wacht
naar de stad, en berichtten aan de opperpriesters al wat
er gebeurd was. 12 Dezen vergaderden met de oudsten,
en gaven na onderling overleg een grote som gelds aan de
soldaten. 13 Ze zeiden: Zegt: “Zijn leerlingen zijn Hem ‘s
nachts komen stelen, terwijl we sliepen.” 14 En als dit den
landvoogd ter ore mocht komen, dan zullen we hem wel
tevreden stellen, en zorgen, dat gij ongemoeid blijft. 15 Ze
namen het geld, en deden, zoals het hun was voorgezegd.
En dit verzinsel bleef onder de Joden verspreid tot op de
huidige dag. 16 De elf leerlingen gingen naar Galilea, naar
de berg, die Jesus hun had aangewezen. 17 En toen ze
Hem zagen, aanbaden ze Hem, ofschoon ze eerst hadden
getwijfeld. 18 Jesus trad op hen toe, en sprak: Mij is alle
macht gegeven in de hemel en op de aarde. 19 Gaat dus
heen; onderwijst alle volken, doopt ze in de naam van den
Vader en van den Zoon en van den Heiligen Geest, 20 en
leert ze onderhouden al wat Ik u heb geboden. Ziet, Ik blijf
altijd bij u, tot aan het einde der wereld.

Het Evangelie volgens Marcus

1 Aanvang der blijde boodschap van Jesus Christus, den
Zoon van God: 2 zoals geschreven staat bij den profeet
Isaias: Zie, Ik zend mijn gezant voor U uit, Om voor U
de weg te bereiden. 3 De stem van een roepende in de
woestijn: Bereidt de weg des Heren, Maakt recht zijn paden.
4 Johannes de Doper trad op in de woestijn, en preekte
een doopsel van boetvaardigheid tot vergiffenis der zonden.
5 En het hele land van Judea en allen uit Jerusalem liepen
naar hem uit, en lieten zich door hem dopen in de rivier de
Jordaan, terwijl ze hun zonden beleden. 6 Johannes droeg
een kemelharen mantel, en een leren heupkleed om zijn
lenden; hij at sprinkhanen en wilde honing. En hij preekte
aldus: 7 Na mij komt er Een, die machtiger is dan ik; ik
ben niet waardig, om mij voor Hem neer te bukken, en zijn
schoenriem los te maken. 8 Ik heb u met water gedoopt,
maar Hij zal u dopen met den Heiligen Geest. 9 In die
dagen kwam Jesus uit Názaret van Galilea, en werd in de
Jordaan door Johannes gedoopt. 10 Maar onmiddellijk steeg
Hij uit het water op, en zag de Hemel geopend, en den
Geest op Zich neerdalen als een duif. 11 En er kwam een
stem uit de hemel: Gij zijt mijn welbeminde Zoon, in U
heb Ik welbehagen. 12 Dadelijk daarna dreef de Geest Hem
naar de woestijn. 13 Veertig dagen bleef Hij in de woestijn,
waar Hij door de satan werd bekoord; Hij vertoefde onder
de wilde dieren, en de engelen dienden Hem. 14 Nadat
Johannes was gevangen gezet, kwam Jesus in Galilea, en
verkondigde het Evangelie van het koninkrijk Gods. 15 Hij
zeide: De tijd is vervuld, en het koninkrijk Gods is nabij;
bekeert u, en gelooft in het evangelie. 16 Toen Hij eens
langs het meer van Galilea ging, zag Hij Simon en Andreas,
den broer van Simon, het net uitwerpen in het meer; want
ze waren vissers. 17 En Jesus sprak tot hen: Volgt Mij; Ik
zal mensenvissers van u maken. 18 Aanstonds verlieten
ze de netten, en volgden Hem. 19 Een weinig verder zag
Hij Jakobus, den zoon van Zebedeüs, en Johannes zijn
broer, die ook in een boot waren en de netten herstelden.
20 Aanstonds riep Hij ze. En ze lieten hun vader Zebedeüs
in de boot met de bemanning achter, en volgden Hem. 21 Zij
begaven zich nu naar Kafárnaum. En terstond ging Hij op
de sabbat de synagoge binnen, en trad als leraar op. 22 Men
stond verbaasd over zijn leer; want Hij leerde hen als een

die gezag heeft, en niet zoals de schriftgeleerden. 23 Al heel
spoedig was er in hun synagoge een man met een onreinen
geest. Hij riep: 24 Wat hebt Gij met ons te maken, Jesus van
Názaret? Zijt Gij gekomen, om ons in het verderf te storten?
Ik weet, wie Gij zijt: de Heilige Gods. 25 Maar Jesus gebood
hem: Zwijg, en ga van hem uit. 26 En onder stuiptrekken en
luid geschreeuw ging de onreine geest van hem uit. 27 Allen
waren verbaasd, en vroegen zich af: Wat kan dat toch
zijn? Een nieuwe leer met gezag! Bovendien gebiedt Hij de
onreine geesten, en ze gehoorzamen Hem! 28 En zijn faam
ging aanstonds overal rond door heel het land van Galilea.
29 Toen zij de synagoge hadden verlaten, begaven zij zich,
van Jakobus en Johannes vergezeld, rechtstreeks naar het
huis van Simon en Andreas. 30 De schoonmoeder van Simon
lag ziek aan de koorts; en aanstonds vertelden ze het Hem.
31 Hij trad nader, vatte haar bij de hand, en richtte haar
op; de koorts verliet haar, en ze bediende Hem. 32 Toen het
avond was geworden en de zon was ondergegaan, bracht
men alle zieken en bezetenen naar Hem toe; 33 de hele
stad stond voor de deur bijeen. 34 En Hij genas er velen,
die aan verschillende kwalen leden. Ook dreef Hij veel
duivels uit; maar Hij liet niet toe, dat de duivels zeiden,
dat ze Hem kenden. 35 Zeer vroeg in de morgen stond Hij
op, en ging heen; Hij begaf zich naar een eenzame plaats,
om er te bidden. 36 Simon en zijn gezellen gingen Hem
achterna, 37 vonden Hem, en zeiden: Iedereen zoekt U.
38 Maar Hij sprak tot hen: Laten we naar de omliggende
dorpen gaan, om ook daar te preken; want daartoe ben
Ik gekomen. 39 Zo trok Hij heel Galilea rond: Hij preekte
in hun synagogen, en dreef de duivels uit. 40 Eens kwam
een melaatse naar Hem toe, die smekend voor Hem op de
knieën viel, en tot Hem sprak: Zo Gij wilt, kunt Gij me
reinigen. 41 Jesus had medelijden met hem: Hij strekte zijn
hand uit, raakte hem aan, en zeide tot hem: Ik wil, word
gereinigd! 42 Terstond verdween de melaatsheid; hij was
gereinigd. 43 Onmiddellijk zond Hij hem weg, vermaande
hem ernstig. 44 en zei hem: Pas op, dat ge het niemand
zegt; maar ga heen, vertoon u aan den priester, en offer
voor uw reiniging wat Moses als bewijs voor hen heeft
voorgeschreven. 45 Maar nauwelijks was hij heengegaan,
of hij begon het overal te vertellen, en het geval ruchtbaar
te maken; zodat Jesus niet meer openlijk in een stad kon
komen, maar buiten op eenzame plaatsen vertoefde. Toch
kwam men van alle kanten naar Hem toe.

2

1 Na enige tijd kwam Hij weer te Kafárnaum terug.
2 Toen men hoorde, dat Hij binnenshuis was, kwamen er
aanstonds zo velen bijeen, dat er geen plaats genoeg was,
zelfs niet aan de deur. En Hij preekte hun het woord. 3 Nu
kwam men Hem een lamme brengen, die door vier man
gedragen werd. 4 Daar ze hem wegens de menigte niet
bij Hem konden brengen, maakten ze een opening in het
dak, waar Hij was; en toen ze het hadden opengebroken,
lieten ze het bed, waarop de lamme lag, naar beneden.
5 Toen Jesus hun geloof zag, sprak Hij tot den lamme: Mijn
zoon, uw zonden zijn u vergeven. 6 Nu zaten er enige
schriftgeleerden bij, die bij zichzelf dachten: 7 Hoe kan Hij
zó spreken? Hij lastert God! Wie kan zonden vergeven, dan
God alleen? 8 Aanstonds doorzag Jesus in zijn geest, dat
ze zo bij zichzelf dachten; en Hij sprak tot hen: Waarom
denkt ge dit bij uzelf? 9 Wat is gemakkelijker, tot den lamme
te zeggen: uw zonden worden u vergeven, of te zeggen:
sta op, neem uw bed, en ga heen. 10 Welnu, opdat ge
weten moogt, dat de Mensenzoon macht heeft op aarde, om
zonden te vergeven, (hier sprak hij tot den lamme:) 11 Ik zeg
u: sta op, neem uw bed, en ga naar huis. 12 Onmiddellijk
stond hij op, nam zijn bed, en ging heen ten aanschouwen
van allen, zodat allen verbaasd waren, God loofden, en
zeiden: Nooit hebben we zo iets gezien. 13 Weer ging Hij
uit naar het meer, en heel de menigte kwam naar Hem
toe; en Hij onderrichtte ze. 14 In het voorbijgaan zag Hij
Levi, den zoon van Alfeus, aan het tolhuis zitten; en Hij zei
hem: Volg Mij! Hij stond op, en volgde Hem. 15 Toen Hij
eens in diens huis aan tafel was, lagen ook vele tollenaars
en zondaars met Jesus en zijn leerlingen aan; want velen
waren Hem gevolgd. 16 De schriftgeleerden en farizeën
zagen dus, dat Hij met de tollenaars en zondaars at, en
zeiden tot zijn leerlingen: Waarom eet Hij met tollenaars
en zondaars? 17 Jesus hoorde het, en sprak tot hen: De
gezonden hebben geen geneesheer nodig, wel de zieken. Ik
ben niet gekomen, om rechtvaardigen, maar om zondaars
te roepen. 18 De leerlingen van Johannes en de farizeën
hadden eens een vastendag. En men kwam naar Hem toe,
en zeide Hem: Waarom vasten de leerlingen van Johannes
en van de farizeën, en vasten uw leerlingen niet? 19 Jesus
sprak tot hen: Kunnen de bruiloftsgasten vasten, zolang de
bruidegom bij hen is? Zolang ze den bruidegom bij zich
hebben, kunnen ze niet vasten. 20 Maar de dagen zullen
komen, dat de bruidegom van hen wordt weggenomen;

op die dag zullen ze vasten. 21 Niemand zet een lap
ongekrompen laken op een oud kleed; anders scheurt het
nieuwe stuk van het oude af, en er ontstaat nog groter
scheur. 22 Ook giet niemand nieuwe wijn in oude zakken;
anders doet de wijn de zakken bersten en de wijn loopt weg;
neen, nieuwe wijn in nieuwe zakken! 23 Eens ging Hij op
de sabbat door het korenveld, en zijn leerlingen begonnen,
al voortwandelend, aren te plukken. 24 En de farizeën
zeiden Hem: Zie, waarom doen ze op de sabbat wat niet
is geoorloofd? 25 Hij sprak tot hen: Hebt ge nooit gelezen,
wat David deed, toen hij in nood was met zijn gevolg, en
honger had? 26 Hoe hij onder den hogepriester Abjatár het
huis van God binnenging, en de toonbroden opat, die alleen
de priesters mogen eten: en hoe hij er ook van gaf aan hen,
die bij hem waren? 27 En Hij vervolgde tot hen: De sabbat
is om den mens gemaakt, en niet de mens om de sabbat.
28 De Mensenzoon is dus ook heer van de sabbat.

3

1 Eens ging Hij weer een synagoge binnen; daar was een
man wiens hand verdord was. 2 En ze bespiedden Hem,
of Hij hem ook op de sabbat zou genezen, om Hem dan
te kunnen beschuldigen. 3 En Hij zei tot den man met de
verdorde hand: Kom hier in het midden! 4 Toen sprak
Hij tot hen: Mag men op de sabbat goed doen of kwaad,
iemand redden of doden? Ze zwegen. 5 Toornig liet Hij zijn
blik over hen rondgaan, bedroefd over de verblinding van
hun hart; en Hij sprak tot den man: Strek uw hand uit!
Hij strekte ze uit, en zijn hand was genezen. 6 Toen gingen
de farizeën heen, en spanden terstond met de herodianen
tegen Hem samen, om Hem ten val te 7 Nu ging Jesus
met zijn leerlingen terug naar het meer, en een talrijke
schare uit Galilea volgde Hem. Ook uit Judea, 8 Jerusalem,
Idumea, het Overjordaanse en uit de streek van Tyrus en
Sidon kwam men in grote menigte naar Hem toe, toen men
hoorde, al wat Hij deed. 9 En Hij beval zijn leerlingen, een
boot voor Hem gereed te houden met het oog op de schare,
opdat ze Hem niet zouden dringen. 10 Want Hij genas er
velen; zodat allen, die kwalen hadden, op Hem aandrongen,
om Hem aan te raken. 11 En als de onreine geesten Hem
zagen, vielen ze voor Hem neer, en schreeuwden het uit:
12 Gij zijt de Zoon van God. Maar Hij verbood hun streng,
Hem bekend te maken. 13 Vervolgens besteeg Hij de berg
en riep hen, die Hij zelf wilde; en ze kwamen bij Hem.
14 En twaalf stelde Hij er aan, om bij Hem te blijven, en

om hen ter prediking uit te zenden, 15 met de macht om
duivels uit te drijven. 16 Deze twaalf stelde Hij aan: Simon,
dien Hij de bijnaam Petrus gaf; 17 dan Jakobus, den zoon
van Zebedeus, en Johannes, den broer van Jakobus, aan
wie Hij de bijnaam Boanerges gaf, dat is zonen van de
donder. 18 Verder Andreas en Filippus, Bartolomeus en
Matteüs, Tomas en Jakobus, den zoon van Alfeus, Taddeus
en Simon den Kananeër, 19 en Judas Iskáriot, die Hem heeft
verraden. 20 Daarop ging Hij naar huis: maar weer liep de
menigte samen, zodat zij niet eens konden eten. 21 Toen
zijn verwanten dit hoorden, trokken ze er op af, om Hem
vast te houden; want ze zeiden: Hij is krankzinnig. 22 Maar
de schriftgeleerden, die van Jerusalem waren gekomen,
zeiden: Hij is van Beélzebub bezeten, en door den vorst der
duivels drijft Hij de duivels uit. 23 Hij riep hen tot Zich, en
sprak hen in gelijkenissen toe: Hoe kan een satan den satan
verdrijven? 24 Wanneer een rijk inwendig is verdeeld, dan
kan dat rijk niet in stand blijven. 25 En wanneer een huis
inwendig is verdeeld, dan zal dat huis geen stand kunnen
houden. 26 Wanneer dus de satan in opstand komt tegen
zichzelf, en verdeeld is, dan kan hij geen stand houden,
maar het loopt met hem af. 27 Niemand toch kan het
huis van een sterken man binnendringen en zijn huisraad
roven, als hij niet eerst den sterke bindt; eerst dan zal hij
zijn huis kunnen plunderen. 28 Voorwaar, Ik zeg u: Alle
zonden zullen aan de mensenkinderen worden vergeven:
zelfs alle godslasteringen, die ze hebben geuit. 29 Maar wie
lastert tegen den Heiligen Geest, krijgt in eeuwigheid geen
vergiffenis, maar hij is schuldig aan een eeuwige zonde.
30 Ze hadden immers gezegd: Hij heeft een onreinen geest.
31 Toen kwamen zijn moeder en broeders; ze bleven buiten
staan en lieten Hem roepen. 32 Maar er zat een menigte om
Hem heen: men zei Hem dus: Zie, uw moeder, uw broeders
en zusters staan buiten, en zoeken U. 33 Maar Hij gaf hun ten
antwoord: Wie is mijn moeder, en wie zijn mijn broeders?
34 En terwijl Hij rondkeek naar hen, die in een kring om
Hem heen waren gezeten, sprak Hij: Ziedaar mijn moeder
en broeders! 35 Wie de wil van God volbrengt, hij is mijn
broeder en zuster en moeder.

4

1 Weer ging Hij onderricht geven aan het meer. En een
grote menigte verzamelde zich om Hem heen, zodat Hij
een boot in ging, en daar neerzat op het meer, terwijl heel
de menigte langs het meer aan de oever bleef staan. 2 En

Hij leerde hun vele dingen in gelijkenissen, en onderrichtte
hen aldus: 3 Luistert! Zie, de zaaier ging uit om te zaaien.
4 En onder het zaaien viel een gedeelte langs de weg; en de
vogels uit de lucht kwamen, en pikten het op. 5 Een ander
gedeelte viel op de steengrond, waar het niet veel aarde had.
Aanstonds kwam het op, omdat het geen diepe aarde had;
6 maar toen de zon was opgegaan, werd het verschroeid en
verdorde, daar het geen wortel geschoten had. 7 Weer een
ander gedeelte viel tussen de doornen; de doornen schoten
op, en verstikten het; en het droeg geen vrucht. 8 Een ander
gedeelte viel in de goede aarde; het schoot op, groeide aan,
en droeg vrucht; het één bracht dertig- het ander zestig- en
het ander honderdvoud op. 9 En Hij sprak: Wie oren heeft
om te horen, hij hore! 10 Maar toen Hij alleen was, vroegen
Hem de twaalf, en zij die bij Hem waren, naar de zin der
gelijkenis. 11 En Hij sprak tot hen: U is het geheim van het
koninkrijk Gods toevertrouwd; maar zij, die buiten staan,
ontvangen alles in parabels: 12 Opdat ze scherp zouden
zien, en niet inzien, Scherp zouden horen, en niet verstaan;
Opdat ze zich niet zouden bekeren, En vergiffenis zouden
bekomen. 13 En Hij zeide hun: Verstaat gij deze gelijkenis
niet? Hoe zult gij dan al de andere parabels verstaan? 14 De
zaaier, hij zaait het woord. 15 Dit zijn de lieden langs de weg,
waar het woord wordt gezaaid: wanneer ze het hebben
gehoord, komt aanstonds de satan en rooft het woord, dat
in hen was gezaaid. 16 Zo ook zij, die op de steengrond
worden gezaaid: dat zijn zij, die terstond met vreugde het
woord aanvaarden, zodra ze het horen; 17 ze hebben echter
geen wortel geschoten, maar zijn onstandvastig; en als er
later verdrukking en vervolging ontstaat om wille van het
woord, dan zijn ze aanstonds geërgerd. 18 Anderen zijn er,
die tussen de doornen worden gezaaid: dat zijn zij, die wel
luisteren naar het woord: 19 maar de beslommering van
de wereld, de verleiding van de rijkdom en de begeerten
naar andere dingen vallen er tussen, en verstikken het
woord: het blijft zonder vrucht. 20 En die op de goede aarde
werden gezaaid, zijn allen, die het woord vernemen, het
aanvaarden, en het vrucht laten dragen; het éne dertig-
het andere zestig- en het andere honderdvoud. 21 Weer
sprak Hij tot hen: Haalt men soms de lamp, om ze onder
de korenmaat te zetten of onder het bed? Is het niet, om
ze op de kandelaar te plaatsen? 22 Want niets is verborgen,
of het moet worden geopenbaard; en niets is geheim, of het
komt aan het licht. 23 Zo iemand oren heeft om te horen,
hij hore! 24 Nog zeide Hij hun: Let op, wat gij hoort. Met de

maat, waarmee gij meet, zal u worden toegemeten, met een
toemaat bovendien. 25 Want wie heeft, hem zal gegeven
worden; en wie niet heeft, hem zal ook nog ontnomen
worden, wat hij bezit. 26 Weer zeide Hij: Het gaat met
het koninkrijk Gods als met een mens, die het zaad in de
aarde werpt; 27 dan gaat hij slapen des nachts, en staat op
overdag. En het zaad ontkiemt en groeit op; zelf weet hij
niet, hoe. 28 Want vanzelf brengt de aarde vruchten voort,
eerst de halmen, dan de aar, daarna het volle graan in
de aar. 29 En als het koren rijp is, slaat hij er aanstonds
de sikkel in; want het is tijd voor de oogst. 30 Nog sprak
Hij: Waarmede zullen wij het koninkrijk Gods vergelijken,
of onder welke parabel het brengen? 31 Het is gelijk aan
een mosterdzaadje; wanneer men het zaait in de aarde, is
het 't kleinste van alle zaden op aarde. 32 Maar wanneer
het eenmaal gezaaid is, groeit het op, en wordt groter dan
alle tuingewas; het schiet grote takken, zodat de vogels in
de lucht kunnen nestelen onder zijn lommer. 33 En in veel
gelijkenissen van die aard sprak Hij tot hen het woord, voor
zover ze het konden verstaan; 34 en zonder gelijkenis sprak
Hij hen niet toe. Maar alleen aan zijn leerlingen legde Hij
alles uit. 35 Tot hen sprak Hij nog op diezelfde dag, toen
het reeds laat was geworden: Laat ons oversteken naar de
andere kant. 36 Toen lieten ze de menigte gaan, en namen
Hem mee, daar Hij reeds in de boot was; ook andere boten
waren er bij. 37 En een hevige storm brak los, en de golven
sloegen over de boot, zodat ze vol water kwam. 38 Hij
zelf lag aan de achtersteven op een kussen te slapen. Ze
maakten Hem wakker, en zeiden tot Hem: Meester, raakt
het U niet, dat wij vergaan? 39 Nu stond Hij op, gebood
aan de wind, en sprak tot het meer: Zwijg, wees stil! De
wind ging liggen, en het werd heel stil. 40 Toen sprak Hij
tot hen: Wat zijt gij bevreesd? Hebt gij nog geen geloof?
41 Maar een hevige angst greep hen aan, en ze zeiden tot
elkander: Wie is Hij toch, dat zelfs de wind en het meer
Hem gehoorzamen?

5

1 Zo kwamen zij aan de overkant van het meer in het
land der Gerasenen. 2 Zodra Hij het schip verliet, kwam
Hem uit de grafspelonken een man tegemoet, die door
een onreinen geest was bezeten. 3 Hij had zijn verblijf in
de graven, en niemand kon hem zelfs met ketens meer
binden; 4 meermalen reeds was hij met voetboeien en
ketens gebonden, maar hij had de ketens stuk getrokken

en de voetboeien verbroken. Niemand was in staat hem te temmen. 5 Dag en nacht was hij in de grafspelonken en op de bergen, waar hij schreeuwde, en zich met stenen sloeg. 6 Toen hij van verre Jesus zag, snelde hij toe, viel voor Hem neer, 7 en schreeuwde het uit: Wat hebt Gij met ons te maken, Jesus, Zoon van den Allerhoogsten God? Ik bezweer U bij God, mij niet te gaan kwellen. 8 Want Hij had hem gezegd: Onreine geest, ga uit van dien man! 9 Nu vroeg Hij hem: Hoe is uw naam? En hij zei Hem: Legioen is mijn naam, want we zijn velen. 10 En hij bad Hem dringend, hem toch niet buiten die streek te bannen. 11 Nu liep daar bij de berg een grote troep zwijnen te grazen. 12 Ze smeekten Hem, en zeiden: Zend ons naar de zwijnen, opdat we daar ingaan. 13 Hij stond het hun toe. Toen gingen de onreine geesten uit, en wierpen zich op de zwijnen. En de troep van ongeveer twee duizend plofte van de steilte in het meer, en verdronk in het meer. 14 De drijvers vluchtten heen, en vertelden het in stad en land. Men kwam dus zien, wat er gebeurd was. 15 Toen ze nu bij Jesus kwamen, en den bezetene zagen zitten, gekleed en goed bij verstand, ofschoon hij door het legioen was bezeten geweest, werden ze bevreesd. 16 En zij, die het gezien hadden, verhaalden hun wat er met den bezetene was gebeurd, en ook met de zwijnen. 17 Toen verzochten ze Hem, om heen te gaan uit hun gebied. 18 Toen Hij zich nu in de boot begaf, vroeg de gewezen bezetene verlof, bij Hem te blijven. 19 Hij stond het niet toe, maar zei hem: Ga naar huis, naar de uwen, en meld hun alwat de Heer u gedaan heeft, en hoe Hij Zich over u heeft ontfermd. 20 Hij ging heen, en begon te verkondigen in de Dekápolis, wat Jesus hem had gedaan; en allen stonden verbaasd. 21 Toen Jesus in de boot weer de overkant had bereikt, verzamelde zich een grote menigte om Hem heen. En terwijl Hij Zich aan de oever van het meer bevond. 22 kwam daar een van de oversten der synagoge, Jaïrus genaamd. Toen hij Hem zag, viel hij aan zijn voeten neer, 23 en bad Hem met aandrang: Mijn dochtertje ligt te sterven. Kom, en leg haar de handen op: dan zal ze worden gered, en blijven leven. 24 Hij ging met hem mee. Een grote menigte volgde Hem, en drong tegen Hem op. 25 Nu was daar een vrouw, die twaalf jaren lang aan bloedvloeiing leed. 26 Veel had ze van verschillende geneesheren moeten verduren; al wat ze bezat, had ze ten koste gelegd, maar heel geen baat gevonden; ze was eer nog erger geworden. 27 Daar ze van Jesus had gehoord, trad ze onder de menigte achter Hem aan, en raakte zijn kleed aan. 28 Want ze dacht:

Als ik alleen maar zijn kleren aanraak, zal ik genezen.
29 En terstond droogde haar bloedvloeiing op, en gevoelde
ze aan haar lichaam, dat ze van haar kwaal was genezen.
30 Jesus was Zich bewust van de kracht, die er van Hem
was uitgegaan; aanstonds keerde Hij Zich onder de menigte
om, en sprak: Wie heeft mijn kleren aangeraakt? 31 Zijn
leerlingen zeiden tot Hem: Gij ziet, dat de menigte op U
aandringt, en Gij vraagt: Wie heeft Mij aangeraakt? 32 Maar
Hij keek rond, om te zien, wie het gedaan had. 33 Angstig en
bevend kwam de vrouw naderbij, daar ze wist, wat er met
haar was gebeurd; ze viel voor Hem neer, en zeide Hem
de volle waarheid. 34 Maar Hij sprak tot haar: Dochter, uw
geloof heeft u gered; ga in vrede, en wees genezen van uw
kwaal. 35 Terwijl Hij nog sprak. kwamen er lieden van den
overste der synagoge, en zeiden: Uw dochter is gestorven;
waarom den Meester nog lastig gevallen? 36 Jesus hoorde
wat er gezegd werd, en sprak tot den overste: Vrees niet,
maar geloof! 37 Hij liet niemand met Zich meegaan dan
Petrus, Jakobus en Johannes, den broer van Jakobus. 38 Toen
zij bij het huis van den overste waren gekomen, zag Hij
daar het rouwmisbaar en de wenende en luid jammerende
mensen. 39 Hij ging binnen, en zeide tot hen: Wat tiert
gij, en weent gij? Het kind is niet dood, maar het slaapt.
40 Ze lachten Hem uit. Nadat Hij ze allen had buiten gezet,
nam Hij den vader en de moeder van het kind en zijn
metgezellen met Zich mee, en ging het vertrek binnen, waar
het kind lag. 41 Hij vatte het kind bij de hand, en sprak tot
haar: Talita koemi: wat betekent: Meisje, Ik zeg u, sta op!
42 Onmiddellijk stond het meisje op, en liep heen en weer:
want het was twaalf jaar oud. En ze stonden verstomd
van verbazing. 43 Maar Hij gebood hun ten strengste, het
niemand te laten weten. Ook zeide Hij nog, dat men haar
te eten zou geven.

6

1 Hij vertrok van daar, en ging naar zijn vaderstad; en zijn
leerlingen volgden Hem. 2 En op de sabbat begon Hij in de
synagoge te leren. De vele toehoorders stonden verbaasd,
en ze zeiden: Waar heeft Hij dit alles vandaan? Wat is dit
voor wijsheid, die Hem is gegeven; en wat zijn het voor
wonderen, die door zijn handen gebeuren? 3 Is Hij niet de
timmerman, de zoon van Maria, de broer van Jakobus en
Josef, Judas en Simon; en leven zijn zusters niet hier onder
ons? En ze ergerden zich aan Hem. 4 Maar Jesus zeide tot
hen: Een profeet wordt enkel in zijn vaderland miskend,

onder zijn verwanten en in zijn familie. 5 Hij kon daar geen
wonder verrichten, behalve enkele zieken genezen, door ze
de handen op te leggen. 6 En Hij verwonderde Zich over hun
ongeloof. Nu trok Hij de dorpen in de omtrek al lerende
rond. 7 Ook riep Hij het twaalftal bij Zich, zond ze twee
aan twee uit, en gaf hun de macht over de onreine geesten.
8 Hij gebood hun, niets mee te nemen op weg, dan alleen
een staf; geen reiszak, geen brood, geen geld in de gordel;
9 ze mochten wel sandalen dragen, maar geen dubbele
onderkleding. 10 En Hij sprak tot hen: Wanneer gij een huis
zijt binnengegaan. blijft dan daar, totdat gij weer afreist.
11 En waar men u niet ontvangt en niet naar u luistert,
gaat daar vandaan, en schudt het stof van uw voeten, als
een getuigenis tegen hen. 12 Ze gingen heen, en preekten,
dat men zich zou bekeren. 13 Ze dreven vele duivels uit,
zalfden vele zieken met olie, en genazen ze. 14 Ook koning
Herodes hoorde van Hem: want zijn naam werd beroemd.
Men zeide: Johannes de Doper is van de doden opgestaan;
daarom werken die krachten in Hem. 15 Anderen zeiden:
Het is Elias. Anderen weer: Hij is een gewone profeet.
16 Maar toen Herodes het hoorde, zeide hij: Het is Johannes,
dien ik onthoofd heb; hij is verrezen. 17 Herodes namelijk
had Johannes laten grijpen, in boeien geslagen en in de
gevangenis geworpen, naar aanleiding van Heródias, de
vrouw van zijn broer Filippus, omdat hij haar had gehuwd.
18 Want Johannes had tot Herodes gezegd: Ge moogt de
vrouw van uw broer niet hebben. 19 Heródias was hem
dus vijandig gezind, en wilde hem doden; maar het lukte
haar niet. 20 Want Herodes had ontzag voor Johannes, daar
hij wist, dat hij een rechtvaardig en heilig man was; en hij
beschermde hem. Telkens wanneer hij hem hoorde, raakte
hij in grote verlegenheid; toch luisterde hij gaarne naar
hem. 21 Maar er kwam een gunstige dag, toen Herodes
op zijn verjaringsfeest een maaltijd gaf aan zijn groten
en legeroversten en de aanzienlijken van Galilea. 22 Nu
kwam de dochter van die Heródias binnen, en danste; en
ze behaagde aan Herodes en aan de gasten. Toen sprak
de koning tot het meisje: Vraag van mij wat ge wilt, en
ik zal het u geven. 23 En hij zwoer haar: Wat ge ook
vraagt, ik zal het u geven, al was het ook de helft van mijn
rijk. 24 Ze ging heen. en zei tot haar moeder: Wat zal ik
vragen? Deze sprak: Het hoofd van Johannes den Doper.
25 Aanstonds spoedde ze zich naar den koning, en eiste: Ik
verlang, dat ge me op staande voet op een schotel het hoofd
van Johannes den Doper geeft. 26 Wel had de koning er spijt

van, maar om de eed en om de gasten wilde hij haar niet teleurstellen. 27 Onmiddellijk stuurde hij een der trawanten.
en gaf bevel, het hoofd van Johannes te brengen. Deze ging
heen, en onthoofdde hem in de gevangenis. 28 Hij bracht
het hoofd op een schotel, en gaf het aan het meisje; en het
meisje gaf het aan haar moeder. 29 Toen zijn leerlingen
dit hadden gehoord, kwamen ze zijn lichaam halen, en
legden het in een graf. 30 Toen de apostelen te zamen bij
Jesus waren teruggekeerd, verhaalden ze Hem al wat ze
hadden gedaan en geleerd. 31 En Hij zeide tot hen: Komt
nu met Mij mee naar een eenzame plaats, en rust wat
uit. Want velen liepen in en uit, zodat ze zelfs geen tijd
hadden om te eten. 32 Geheel alleen vertrokken ze dus
in de boot naar een eenzame plaats. 33 Maar velen zagen
hen vertrekken, en begrepen waarheen; uit alle steden liep
men gezamenlijk te voet daar naar toe, en men was er nog
eerder dan zij. 34 Toen Jesus uitsteeg, zag Hij dus een talrijke
schare. Hij had medelijden met hen, daar ze als schapen
zonder herder waren; en Hij begon ze velerlei dingen te
leren. 35 Toen het reeds laat was geworden, kwamen zijn
leerlingen naar Hem toe, en zeiden: Deze plaats is woest,
en het is reeds laat geworden; 36 stuur ze weg, dan kunnen
ze naar de omliggende dorpen en gehuchten gaan, om zich
levensmiddelen te kopen. 37 Maar Hij gaf hun ten antwoord:
Geeft gij hun te eten! Ze zeiden Hem: Zullen we dan voor
tweehonderd tienlingen brood gaan kopen, en hun te eten
geven? 38 Maar Hij sprak tot hen: Hoeveel broden hebt gij?
Gaat eens zien. En na gedaan onderzoek zeiden ze: Vijf,
en twee vissen. 39 Nu gebood Hij hun, ze allen in groepen
neer te zetten op het groene gras. 40 Ze gingen zitten in
groepen van honderd en groepen van vijftig. 41 Toen nam
Hij de vijf broden en de twee vissen, zag op ten hemel, en
sprak er de zegen over uit: Hij brak de broden en gaf ze
aan zijn leerlingen, om ze hun aan te bieden: ook de twee
vissen verdeelde Hij onder hen. 42 Allen aten en werden
verzadigd. 43 En ze verzamelden de brokken; twaalf korven
vol, behalve nog het overschot van de vissen. 44 Het waren
vijf duizend mannen, die van de broden hadden gegeten.
45 Onmiddellijk daarna dwong Hij zijn leerlingen om scheep
te gaan, en vóór Hem uit naar Betsáida over te steken;
intussen zond Hij de schare heen. 46 En nadat Hij ze had
weggezonden, ging Hij het gebergte in, om er te bidden.
47 Toen het nacht begon te worden, was de boot midden op
het meer, en Hij was alleen op het land. 48 Hij zag ze tobben,
om vooruit te komen; want de wind was tegen. En tegen

de vierde nachtwaak kwam Hij naar hen toe, wandelend
op het meer; en Hij wilde ze voorbijgaan. 49 Toen ze Hem
op het meer zagen wandelen, meenden ze, dat het een
spook was, en ze gilden het uit; 50 want allen zagen Hem,
en waren ontsteld. Aanstonds sprak Hij hen toe, en zeide
hun: Weest gerust, Ik ben het; vreest niet! 51 Hij stapte
bij hen in de boot, en de wind bedaarde. Nu raakten ze
heel en al van streek; 52 want ze waren door de broden
niet tot inzicht gekomen, maar hun hart was blind gebleven.
53 Toen ze de overkant hadden bereikt, kwamen ze in het
land Gennézaret; daar legden ze aan. 54 Nauwelijks waren
ze uit de boot gegaan, of men had Hem herkend. 55 En
men liep die hele landstreek af; en als men hoorde, dat Hij
ergens was, begon men de zieken op hun bedden daarheen
te dragen. 56 Waar Hij ook kwam, in dorpen, steden of
gehuchten, daar legden ze de zieken neer op de pleinen, en
baden Hem, dat ze enkel de zoom van zijn kleed mochten
aanraken. En allen, die Hem aanraakten, werden genezen.

7

1 Toen kwamen de farizeën en sommige schriftgeleerden.
die van Jerusalem waren gekomen, gezamenlijk naar Hem
toe. 2 Zij zagen, dat enigen van zijn leerlingen brood aten
met onreine, dat is met ongewassen handen. 3 De farizeën
toch en alle Joden eten niet, zonder zich de vingertoppen
te hebben gewassen, getrouw aan de overlevering der
ouden; 4 en ze eten niets van de markt, zonder het eerst
te besprenkelen; en vele andere dingen zijn er, die ze
krachtens overlevering te onderhouden hebben, zoals het
wassen van drinkbekers, kannen en koperen vaten. 5 De
farizeën en de schriftgeleerden vroegen Hem dus: Waarom
gedragen uw leerlingen zich niet naar de overlevering
der ouden, en eten ze brood met onreine handen? 6 Hij
sprak tot hen: Huichelaars; terecht heeft Isaias over u
geprofeteerd, zoals er geschreven staat: Dit volk eert Mij
met de lippen, maar hun hart is verre van Mij; 7 ze
eren Mij tevergeefs, daar ze leerstellingen voordragen,
die menselijke geboden zijn. 8 Gods gebod verwaarloost
gij, maar aan de overlevering der mensen houdt gij vast.
9 Nog sprak Hij tot hen: Het staat u fraai, Gods gebod te
verkrachten, om uw overlevering door te zetten. 10 Want
Moses heeft gezegd: “Eer uw vader en moeder”, en: “Wie
vader of moeder vloekt, moet sterven.” 11 Gij echter zegt: Zo
iemand tot vader en moeder zegt: “Korban (dat is offergave)
is alles, waarmee ik u van dienst zou kunnen zijn”, 12 dan

mag hij volgens u niets meer voor zijn vader of moeder
doen. 13 Zo verkracht gij Gods woord door uw overlevering,
die gij blijft leren. En dergelijke dingen doet gij bij hopen.
14 Hij riep de schare weer naar Zich toe, en sprak tot hen:
Hoort allen naar Mij, en verstaat het goed! 15 Niets kan den
mens verontreinigen, wat van buitenaf in hem binnenkomt;
maar wat er uitgaat van den mens, dat verontreinigt den
mens. 16 Zo iemand oren heeft om te horen, hij hore! 17 Toen
Hij nu van het volk was weggegaan en thuis was gekomen,
vroegen zijn leerlingen Hem naar de zin der parabel. 18 En
Hij sprak tot hen: Zijt ook gij nog zonder begrip? Begrijpt
gij dan niet, dat niets den mens kan verontreinigen, wat
van buitenaf in hem binnenkomt? 19 Want het komt niet in
zijn hart, maar in de buik, en het gaat weer uit op zekere
plaats. Hij verklaarde dus alle spijzen voor rein. 20 En Hij
ging voort: Wat er uitgaat van den mens, dat verontreinigt
den mens. 21 Want van binnenaf, uit het hart der mensen,
komen de slechte gedachten voort, ontucht, diefstal, moord,
22 echtbreuk, gierigheid, boosaardigheid, bedrog, wellust,
afgunst, godslastering, hoogmoed, lichtzinnigheid. 23 Al die
boze dingen komen van binnenaf, en verontreinigen den
mens. 24 Toen stond Hij op, en vertrok vandaar naar de
streek van Tyrus. Daar ging Hij een huis binnen, maar
wilde niet, dat iemand het wist. Toch kon Hij niet verborgen
blijven. 25 Want een vrouw, wier dochtertje door een
onreinen geest was bezeten, kwam, zodra ze van Hem had
gehoord, naar Hem toe, en wierp zich aan zijn voeten neer.
26 De vrouw was een heiden, van syrofenicische afkomst.
Ze bad Hem, den duivel uit haar dochter te drijven. 27 Jesus
zeide tot haar: Laat eerst de kinderen verzadigd worden;
het is niet goed, het brood der kinderen te nemen, en
het voor de hondjes te werpen. 28 Maar ze gaf Hem ten
antwoord: Jawel, Heer: de hondjes onder de tafel eten toch
ook van de kruimels der kinderen. 29 Toen sprak Hij tot
haar: Om zo'n woord moogt ge gaan; de duivel heeft uw
dochter verlaten. 30 Ze ging naar huis, en vond het meisje te
bed liggen; de duivel was uitgegaan. 31 Toen Hij weer uit de
streek van Tyrus vertrok, ging Hij over Sidon naar het meer
van Galilea, midden in het gebied der Dekápolis. 32 Daar
bracht men een doofstomme naar Hem toe, en smeekte
Hem, dien de hand op te leggen. 33 Hij nam hem ter zijde
buiten de kring van de menigte, stak de vingers in zijn oren,
spuwde, en raakte zijn tong daarmee aan. 34 Hij zag op
naar de hemel, slaakte een zucht, en zeide tot hem: Effetá,
dat is: ga open. 35 En terstond werden zijn oren geopend,

en de band van zijn tong werd losgemaakt, en hij sprak goed. 36 Hij verbood hun, het iemand te zeggen. Maar hoe strenger Hij het hun verbood, des te luider ze het vertelden. 37 Ze stonden ten hoogste verbaasd, en ze zeiden: Hij heeft alles wél gedaan; de doven doet Hij horen, en de stommen doet Hij spreken.

8

1 In die dagen, toen er weer een grote schare bijeen was, en deze niet te eten had, riep Hij zijn leerlingen, en zeide tot hen: 2 Ik heb medelijden met de schare; want reeds drie dagen zijn ze bij Mij, en ze hebben niets te eten. 3 Zo Ik ze hongerig naar huis laat gaan. zullen ze onderweg bezwijken; want sommigen van hen zijn van verre gekomen. 4 Zijn leerlingen antwoordden Hem: Hoe zou men ze hier, in een woestijn, genoeg brood kunnen geven? 5 Hij vroeg hun: Hoeveel broden hebt gij? Ze zeiden: Zeven. 6 Toen beval Hij de schare, zich neer te zetten op de grond. Hij nam de zeven broden, sprak een dankzegging uit, brak ze, en gaf ze aan zijn leerlingen, om ze hun aan te bieden. En ze reikten ze uit aan het volk. 7 Ook hadden ze enkele visjes; Hij sprak er de zegen over uit, en beval ook deze aan te bieden. 8 Ze aten, en werden verzadigd; en ze zamelden de overgeschoten brokken bijeen: zeven korven vol. 9 Er waren daar ongeveer vier duizend mannen. Toen liet Hij ze gaan. 10 Onmiddellijk daarna ging Hij met zijn leerlingen in de boot, en begaf Hij zich naar de streek van Dalmanoeta. 11 Nu kwamen de farizeën, en begonnen met Hem te twisten: ze eisten van Hem een teken uit de hemel, om Hem op de proef te stellen. 12 Hij zeide met een diepe zucht: Wat, eist dit geslacht een teken? Voorwaar, Ik zeg u: aan dit geslacht zal geen teken worden gegeven. 13 Hij verliet ze, ging weer de boot in, en voer naar de overzijde terug. 14 Maar ze hadden vergeten brood mee te nemen, zodat ze niet meer dan één brood bij zich aan boord hadden. 15 Toen vermaande Hij hen, en zeide: Let op, en wacht u voor het zuurdeeg der farizeën en voor het zuurdeeg van Herodes! 16 Ze redeneerden onder elkander, dat het was, omdat ze geen brood bij zich hadden. 17 Jesus merkte het, en sprak tot hen: Wat bespreekt gij toch met elkander; dat gij geen brood hebt? Hebt gij nu nog geen verstand of begrip? Is uw hart soms verstokt? 18 Gij hebt ogen, en toch ziet gij niet; oren, en toch hoort gij niet? Weet gij dan niet meer, 19 hoeveel korven vol brokken gij hebt verzameld, toen Ik de vijf broden brak voor vijf duizend man? Ze zeiden Hem:

Twaalf. 20 En bij de zeven broden voor de vier duizend man,
hoeveel manden met brokken hebt gij toen wel verzameld?
Ze zeiden Hem: Zeven. 21 En Hij sprak tot hen: En nòg
begrijpt gij het niet? 22 Zo kwamen ze te Betsáida aan. Daar
bracht en een blinde naar Hem toe, en verzocht Hem, dien
aan te raken. 23 Hij vatte den blinde bij de hand, en leidde
hem buiten het dorp; Hij deed speeksel op zijn ogen, legde
Hem de handen op, en vroeg hem: Ziet ge iets? 24 Hij begon
te kijken, en sprak: Ik zie mensen: als bomen zie ik ze gaan.
25 Toen legde Hij opnieuw de handen op zijn ogen; en nu
zag hij scherper. Hij was genezen, zodat hij alles duidelijk
zag. 26 Hij zond hem naar huis, en zeide: Ga het dorp zelfs
niet in. 27 Daarna ging Jesus met zijn leerlingen naar de
dorpen van Cesarea Filippi. Onderweg ondervroeg Hij zijn
leerlingen, en zeide tot hen: Wien zeggen de mensen, dat
Ik ben? 28 Ze zeiden Hem: Johannes de Doper; anderen:
Elias; anderen weer: één der profeten. 29 Nu vroeg Hij
hun: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Petrus antwoordde
Hem: Gij zijt de Christus. 30 En Hij gebood hun ten strengste,
hierover met niemand te spreken. 31 Toen begon Hij ze te
onderrichten, dat de Mensenzoon veel zou moeten lijden, en
verworpen moest worden door de oudsten, opperpriesters
en schriftgeleerden; dat Hij moest worden gedood, en na
drie dagen zou verrijzen. 32 Onbewimpeld sprak Hij er over.
Petrus trok Hem ter zijde, en begon Hem tegen te spreken.
33 Maar Hij keerde zich om, zag zijn leerlingen aan, bestrafte
Petrus, en sprak: Ga weg van Mij, satan! Want ge zijt niet
bedacht op wat God wil, maar slechts op wat de mensen
willen. 34 Nu riep Hij de schare met zijn leerlingen bijeen,
en sprak tot hen: Zo iemand mijn volgeling wil zijn, dan
moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen, en Mij
volgen. 35 Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen;
maar wie zijn leven verliest om Mij en om het Evangelie, zal
het redden. 36 Wat baat het den mens, zo hij de hele wereld
wint, maar schade lijdt aan zijn ziel? 37 Of wat zal een mens
in ruil geven voor zijn ziel? 38 Want wie zich schaamt over
Mij en mijn woorden bij dit overspelig en zondig geslacht,
over hem zal zich ook de Mensenzoon schamen, als Hij in de
heerlijkheid van zijn Vader komt, te zamen met de heilige
engelen.

9

1 Nog sprak Hij tot hen: Voorwaar, Ik zeg u: Daar
zijn er onder de hier aanwezigen, die de dood niet zullen
smaken, voordat ze het koninkrijk Gods hebben zien komen

in kracht. 2 Zes dagen later nam Jesus Petrus, Jakobus en
Johannes met zich mee, en bracht ze heel afzonderlijk op
een hoge berg. En Hij werd voor hun ogen van gedaante
veranderd. 3 Zijn klederen werden blinkend en wit, zoals
geen bleker op aarde ze wit kan maken. 4 Elias en Moses
verschenen hun, en spraken met Jesus. 5 Toen nam Petrus
het woord, en zei tot Jesus: Rabbi, het is ons goed, hier
te zijn; laat ons drie tenten opslaan, één voor U, één voor
Moses, en één voor Elias. 6 Hij wist niet goed wat hij zeide;
want ze waren met schrik bevangen. 7 Nu kwam er een
wolk, die hen overschaduwde, en uit de wolk klonk een
stem: Deze is mijn geliefde Zoon, luistert naar Hem! 8 Op
hetzelfde ogenblik keken ze rond, maar zagen niemand
meer bij zich dan Jesus alleen. 9 En terwijl ze afdaalden
van de berg, verbood Hij hun, aan iemand te vertellen wat
ze hadden gezien, voordat de Mensenzoon van de doden
was opgestaan. 10 Ze hielden zich aan dat woord. Toch
vroegen ze onder elkander, wat het beduidde: op te staan
van de doden. 11 Ze ondervroegen Hem dus: Waarom
zeggen de farizeën en schriftgeleerden dan, dat eerst Elias
komen moet? 12 Hij gaf hun ten antwoord: Zeker, Elias komt
ook eerst, om alles te herstellen. Maar hoe staat er over den
Mensenzoon geschreven? Dat Hij veel zal lijden en veracht
zal worden. 13 En Ik zeg u: Elias is reeds gekomen; maar
ze hebben met hem gedaan wat ze wilden, gelijk van hem
geschreven staat. 14 Toen zij nu bij de andere leerlingen
kwamen, zagen zij hen omringd van een talrijke schare, en
van schriftgeleerden, die met hen twistten. 15 Zodra het
volk Hem zag, liep het verbaasd naar Hem toe, om Hem
te begroeten. 16 Hij vroeg hun: Waarom twist gij met hen?
17 Een uit de menigte antwoordde Hem: Meester, ik heb
mijn zoon tot U gebracht, die van een stommen geest is
bezeten. 18 Wanneer hij hem aangrijpt, dan werpt hij hem
neer; dan schuimbekt hij, knarst met de tanden, en verstijft.
Ik heb uw leerlingen verzocht, hem uit te drijven: maar
ze konden het niet. 19 Hij antwoordde hun: O ongelovig
geslacht, hoelang nog zal Ik bij u zijn, hoelang nog zal Ik u
dulden? Brengt hem hier bij Mij! 20 Ze brachten hem. Zodra
de geest Hem zag, deed hij den knaap de stuipen krijgen; hij
viel op de grond, en wentelde zich schuimbekkend rond.
21 Hij vroeg aan zijn vader: Hoe lang heeft hij dit al, dat
hem dit overkomt? Deze zeide: Van kindsbeen af; 22 dikwijls
werpt hij hem in het vuur of in het water om hem te doden.
Ach, indien het U mogelijk is, help ons dan, uit medelijden
met ons. 23 Jesus sprak tot hem: Hoe; indien het U mogelijk

is? Alles is mogelijk voor hem die gelooft. 24 Aanstonds riep
de vader van den knaap onder tranen uit: Ik geloof; kom
mijn ongeloof te hulp. 25 En daar Jesus zag, dat het volk
tezamen liep, gebood Hij den onreinen geest, en zeide hem:
Stomme en dove geest, Ik gebied u, ga van hem uit, en keer
niet meer bij hem terug. 26 Schreeuwend en onder hevige
stuiptrekkingen ging hij van hem uit; de knaap zag er uit als
een lijk, zodat velen zeiden, dat hij gestorven was. 27 Maar
Jesus vatte hem bij de hand, en richtte hem op; en hij
stond overeind. 28 Toen Hij thuis was gekomen, vroegen zijn
leerlingen Hem, terwijl zij alleen waren: Waarom konden
wij hem niet uitdrijven? 29 Hij zei hun: Dit soort kan
alleen met gebed worden uitgedreven. 30 Zij vertrokken
vandaar, en reisden Galilea door. Maar Hij wilde niet, dat
iemand het wist; 31 want Hij onderrichtte zijn leerlingen.
Hij sprak tot hen: De Mensenzoon wordt overgeleverd in
de handen der mensen; ze zullen Hem doden, maar na
zijn dood zal Hij de derde dag verrijzen. 32 Ze begrepen
dit niet: toch durfden ze Hem niet ondervragen. 33 Zij
kwamen te Kafárnaum terug. En thuis gekomen, vroeg Hij
hun: Waarover hebt gij onderweg gesproken? 34 Ze zwegen;
want ze hadden onderweg met elkander getwist, wie de
grootste zou zijn. 35 Hij zette Zich neer, riep de twaalf, en
sprak tot hen: Zo iemand de eerste wil zijn, dan moet hij
de laatste van allen zijn, en de dienaar van allen. 36 Nu
nam Hij een kind, plaatste het in hun midden, omhelsde
het, en zei hun: 37 Wie een van zulke kinderen opneemt in
mijn Naam, hij neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt
Mij niet op, maar Hem die Mij gezonden heeft. 38 Johannes
zeide tot Hem: Meester, we hebben iemand, die ons niet
volgt, duivels zien uitdrijven in uw Naam; we hebben het
hem verboden, omdat hij zich niet bij ons aansluit. 39 Maar
Jesus sprak: Verbiedt het hem niet; want er is niemand, die
een wonder verricht in mijn Naam, en onmiddellijk daarop
Mij kan honen. 40 Wie niet tegen ons is, hij is voor ons.
41 En wie u een beker water te drinken geeft, juist omdat gij
van Christus zijt, voorwaar Ik zeg u: Hij zal zijn loon niet
missen. 42 Wie ergernis geeft aan een van deze kleinen,
die in Mij geloven, het ware hem beter, dat hem een zware
molensteen om de hals werd gehangen, en hij zo in de zee
werd geworpen. 43 Zo uw hand u ergert, houw ze af. Het
is beter, verminkt het Leven binnen te gaan, dan met twee
handen naar de hel te gaan, naar het onuitblusbaar vuur,
45 En zo uw voet u ergert, houw hem af. Het is beter, kreupel
het Leven binnen te gaan, dan met beide voeten in de hel te

worden geworpen, in het onuitblusbaar vuur, 46 waar hun
worm niet sterft, en het vuur niet gedoofd wordt. 47 En zo
uw oog u ergert, ruk het uit. Het is beter met één enkel oog
het koninkrijk Gods binnen te gaan, dan met twee ogen in
de hel te worden geworpen, 48 waar hun worm niet sterft,
en het vuur niet gedoofd wordt. 49 Allen moeten inderdaad
met vuur worden gezouten. 50 Het zout is goed: als echter
het zout smakeloos wordt, waar zult gij het dan mee zouten?
Behoudt het zout in u, en leeft in vrede onder elkander.

10

1 Toen vertrok Hij vandaar, en ging naar het gebied van
Judea en naar het Overjordaanse. En weer kwam er veel
volk naar Hem toe, en onderwees Hij hen, zoals Hij gewoon
was. 2 Ook de farizeën kwamen naar Hem toe, en vroegen,
om Hem op de proef te stellen, of een man zijn vrouw
mag verstoten. Hij gaf hun ten antwoord: 3 Wat heeft
Moses u geboden? 4 Ze zeiden: Moses heeft toegestaan,
een scheidingsbrief te schrijven, en haar zó te verstoten.
5 Jesus antwoordde hun: Om de hardheid van uw gemoed
heeft Moses u deze wet gegeven; 6 maar van de aanvang
der schepping af, heeft God hen man en vrouw gemaakt;
7 daarom zal de mens vader en moeder verlaten, 8 en de
twee zullen één vlees zijn. Ze zijn dus geen twee meer, maar
één vlees. 9 Wat dus God heeft verenigd, dat scheide geen
mens. 10 Thuis ondervroegen zijn leerlingen Hem hierover
opnieuw. 11 En Hij sprak tot hen: Wie zijn vrouw verstoot,
en een andere huwt, begaat echtbreuk tegen haar. 12 En
wanneer een vrouw haar man verlaat en een anderen huwt,
begaat ze echtbreuk. 13 Nu bracht men kinderen naar Hem
toe, opdat Hij ze zou aanraken. Maar de leerlingen wezen
ze af. 14 Toen Jesus dit zag, werd Hij verstoord, en sprak
Hij tot hen: Laat de kinderen tot Mij komen, en houdt ze
niet tegen; want het koninkrijk Gods is voor hen, die zijn
zoals zij. 15 Voorwaar, Ik zeg u: Wie het koninkrijk Gods
niet aanneemt als een kind, zal er niet ingaan. 16 En Hij
omhelsde ze, legde hun de handen op, en zegende hen.
17 En toen Hij Zich op weg begaf, kwam iemand toegelopen,
knielde voor Hem neer, en vroeg Hem: Goede Meester, wat
moet ik doen, om het eeuwige leven te verkrijgen? 18 Jesus
sprak tot hem: Waarom noemt ge Mij goed? Niemand
is goed, dan God alleen. 19 Ge kent de geboden: Gij zult
niet doden; gij zult geen overspel doen; gij zult niet stelen;
gij zult geen valse getuigenis geven; gij zult niemand te
kort doen; eer uw vader en moeder. 20 Hij gaf hem ten

antwoord: Meester, dit heb ik allemaal van mijn jeugd af
onderhouden. 21 Toen zag Jesus hem teder aan, en sprak
tot hem: Eén ding ontbreekt u nog. Ga heen, verkoop wat
ge bezit, en geef het aan de armen; en ge zult een schat
in de hemel bezitten. Kom dan, en volg Mij. 22 Maar hij
werd ontstemd bij dat woord, en ging treurig heen; want
hij had veel bezittingen. 23 Nu zag Jesus om Zich heen,
en sprak tot zijn leerlingen: Hoe moeilijk toch zullen zij,
die rijkdommen bezitten, het koninkrijk Gods binnengaan.
24 De leerlingen waren verbaasd over zijn woorden. Maar
Jesus hernam, en zeide tot hen: Kinderen, hoe moeilijk
is het toch, het koninkrijk Gods binnen te gaan! 25 Een
kameel gaat makkelijker door het oog van een naald, dan
een rijke in het koninkrijk Gods. 26 Toen waren ze nog
meer ontsteld, en zeiden bij zichzelf: Wie kan dan zalig
worden? 27 Jesus zag hen aan, en sprak: Bij de mensen is het
onmogelijk, maar niet bij God; want bij God is alles mogelijk.
28 Nu nam Petrus het woord, en zei: Zie, wij hebben alles
verlaten, en zijn U gevolgd. 29 Jesus sprak: Voorwaar, Ik
zeg u: Er is niemand, die huis, broers of zusters, vader of
moeder, kinderen of akkers om Mij en om het evangelie
verlaat, 30 of hij zal ontvangen: nu in deze wereld, zij
het ook te midden van vervolgingen, het honderdvoud van
huizen, broers, zusters, moeders, kinderen en akkers; en in
de toekomstige wereld het eeuwige leven. 31 Veel eersten
zullen laatsten zijn, en laatsten zullen eersten zijn. 32 Zij
waren nu op weg naar Jerusalem; Jesus ging voor hen
uit, en zij volgden Hem, ontsteld en bevreesd. Hij nam
de twaalf weer om Zich heen, en begon hun te zeggen,
wat er met Hem zou gebeuren. 33 Ziet, wij gaan naar
Jerusalem op, en de Mensenzoon zal worden overgeleverd
aan de opperpriesters en schriftgeleerden; en ze zullen Hem
ter dood veroordelen. Ze zullen Hem overleveren aan de
heidenen; 34 men zal Hem bespotten, bespuwen, geselen en
doden; maar na drie dagen zal Hij verrijzen. 35 Nu kwamen
Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeüs, naar Hem
toe, en zeiden: Meester, we wensen, dat Gij voor ons doet,
wat we U willen vragen. 36 Hij zeide hun: Wat wenst gij,
dat Ik voor u doe? 37 Ze zeiden: Verleen ons, dat wij in
uw heerlijkheid mogen zitten, de één aan uw rechter-, de
ander aan uw linkerhand. 38 Jesus sprak tot hen: Gij weet
niet, wat gij vraagt. Kunt gij de kelk drinken, die Ik drink;
of het doopsel ontvangen, waarmee Ik gedoopt word? 39 Ze
zeiden Hem: Dat kunnen we. Jesus sprak tot hen: Gij zult
wel de kelk drinken, die Ik drink, en het doopsel ontvangen,

waarmee Ik gedoopt word; 40 maar zitten aan mijn rechter- of linkerhand kan Ik niet geven; dit is voor hem, wien het bereid is. 41 Toen de tien anderen dit hoorden, werden ze verontwaardigd op Jakobus en Johannes. 42 Maar Jesus riep hen naar Zich toe, en sprak tot hen: Gij weet, dat zij, die als vorsten worden beschouwd, over de volkeren heersen, en dat hun rijksgroten ze hun macht laten voelen. 43 Zó moet het niet zijn onder u; maar wie onder u groot wil worden, moet uw dienaar zijn; 44 en wie onder u de eerste wil zijn, moet aller dienstknecht wezen. 45 Ook de Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en zijn leven te geven tot losprijs voor velen. 46 Nu kwamen zij te Jericho aan. En toen Hij Jericho verliet, vergezeld van zijn leerlingen en een talrijke menigte, zat er een blinde bedelaar langs de weg: Bartimeüs, de zoon van Timeüs. 47 Zodra hij hoorde, dat het Jesus van Názaret was. begon hij hard te roepen: Jesus, Zoon van David, ontferm U mijner! 48 Velen vielen tegen hem uit, om hem tot zwijgen te brengen. Maar hij riep nog harder: Zoon van David, ontferm U mijner! 49 Jesus bleef staan, en sprak: Roept hem hier. Ze riepen den blinde, en zeiden tot hem: Houd moed, sta op; Hij roept u. 50 Hij wierp zijn mantel weg, sprong overeind, en ging naar Jesus toe. 51 Jesus sprak tot hem: Wat wilt ge, dat Ik voor u doe? De blinde zeide Hem: Rabboni, dat ik zien zal. 52 En Jesus sprak tot hem: Ga; uw geloof heeft u gered. En aanstonds zag hij weer, en volgde Hem op zijn weg.

11

1 Toen zij Jerusalem naderden, bij Bétfage en Betánië op de Olijfberg, zond Hij twee van zijn leerlingen vooruit, 2 en zei tot hen: Gaat naar het dorp, dat tegenover u ligt. Zodra ge daar binnenkomt, zult ge er een veulen vinden vastgebonden, waarop nog geen mens heeft gezeten; maakt het los, en brengt het hier. 3 Zo iemand u zegt: Wat doet ge daar? zegt dan: de Heer heeft het nodig, maar Hij stuurt het dadelijk hier terug. 4 Ze gingen heen, en vonden een veulen, vastgebonden voor de deur buiten op straat; en ze maakten het los. 5 Enige omstanders zeiden tot hen: Wat hebt ge dat veulen los te maken? 6 Ze antwoordden hun, zoals Jesus hun bevolen had; en men liet ze begaan 7 Ze brachten het veulen bij Jesus, en legden er hun mantels op; en Hij zette Zich daarop neer. 8 Nu spreidden velen hun mantels over de weg, en anderen de groene twijgen, die ze op de velden hadden gekapt. 9 En zij, die voorop gingen

en volgden, riepen: Hosanna! 10 Gezegend die komt in de
naam des Heren; Gezegend het rijk van onzen vader David,
dat komt; Hosanna in den hogen! 11 Zo trok Hij Jerusalem
en de tempel binnen. En toen Hij alles had afgezien, en
het intussen laat was geworden, keerde Hij met de twaalf
naar Betánië terug. 12 Toen zij de volgende dag uit Betánië
vertrokken, kreeg Hij honger. 13 Van verre zag Hij een
vijgeboom, die in het blad stond: Hij ging er heen, om te
zien, of Hij er misschien iets aan kon vinden. Maar toen
Hij er bij kwam, vond Hij er niets dan bladeren aan; want
het was de tijd der vijgen niet. 14 En Hij sprak tot hem:
Nooit in der eeuwigheid eet iemand nog vruchten van u!
Zijn leerlingen hoorden het. 15 Zij kwamen in Jerusalem.
Hij ging de tempel binnen, en begon er allen uit te drijven,
die in de tempel verkochten en kochten; Hij smeet de
tafels der wisselaars en de stoelen der duivenverkopers
omver, 16 en liet niet toe, dat nog iemand koopwaar door
de tempel droeg. 17 En Hij leerde aldus: Staat er niet
geschreven: “Mijn huis zal heten een huis van gebed voor
alle volkeren; maar gij hebt er een rovershol van gemaakt”.
18 De opperpriesters en schriftgeleerden hoorden het, en
zochten een middel om Hem te doden; want ze waren bang
voor Hem, daar al het volk in bewondering stond voor
zijn leer. 19 Tegen de avond verlieten ze de stad. 20 De
volgende morgen kwamen zij langs de vijgeboom, en zagen,
dat hij van de wortel af was verdord. 21 Petrus herinnerde
zich het gebeurde, en sprak tot Hem: Rabbi, zie eens: de
vijgeboom, die Gij gevloekt hebt, is verdord. 22 Jesus gaf
hun ten antwoord: Hebt Godsgeloof! 23 Voorwaar, Ik zeg u:
Zo iemand zegt tot deze berg: Hef u op, en werp u in zee; als
hij niet twijfelt in zijn hart, maar gelooft, dat er gebeurt wat
hij zegt, dan zal het gebeuren. 24 Daarom zeg Ik u: Zo gij iets
vraagt in het gebed, gelooft dan, dat gij het verkrijgt; en gij
zult het verkrijgen. 25 Maar wanneer gij staat te bidden,
en gij iets tegen iemand hebt, vergeeft het dan: opdat
uw Vader, die in de hemel is, ook u uw zonden vergeeft.
26 - 27 Zo kwamen zij weer in Jerusalem terug. En terwijl
Hij rondwandelde in de tempel, traden de opperpriesters,
schriftgeleerden en oudsten op Hem toe, 28 en zeiden tot
Hem: Met wat recht doet Gij dit alles; of wie heeft U het
recht gegeven, om dit te doen? 29 Jesus sprak tot hen: Ook
Ik zal U één vraag stellen; zo gij Mij daarop antwoordt, dan
zal ook Ik u zeggen, met welk recht Ik dit alles doe. 30 Was
het doopsel van Johannes van de hemel of van de mensen?
Antwoordt Mij! 31 Ze overlegden bij zichzelf: Zo we zeggen:

“van de hemel”, dan zal Hij antwoorden: waarom hebt gij hem dan niet geloofd? 32 Zouden we zeggen: “van de mensen”? ...Maar ze waren bang voor het volk; want allen hielden Johannes voor een echten profeet. 33 Ze gaven dus Jesus ten antwoord: We weten het niet. Nu sprak Jesus tot hen: Dan zeg Ik u evenmin, met welk recht Ik dit alles doe.

12

1 Toen begon Hij tot hen in parabels te spreken: Een man plantte een wijngaard, omringde hem met een muur, groef er een wijnpers in, en bouwde er een toren op. Daarna verpachtte hij hem aan landbouwers, en vertrok naar het buitenland. 2 Op de vastgestelde tijd zond hij een knecht naar de landbouwers, om van de landbouwers zijn deel der vruchten van de wijngaard in ontvangst te nemen. 3 Maar ze grepen en sloegen hem, en zonden hem met lege handen heen. 4 Weer stuurde hij hun een anderen knecht; dien sloegen ze op het hoofd, en beledigden hem. 5 Nog eens stuurde hij een andere; en hem doodden ze. Zo nog verschillende anderen; den een sloegen ze, den ander doodden ze. 6 Nu had hij enkel nog zijn geliefden zoon. Ten laatste zond hij ook dezen tot hen, en sprak: Voor mijn zoon zullen ze wel ontzag hebben. 7 Maar die landbouwers zeiden tot elkander: Dat is de erfgenaam; komt, laten we hem doden, dan zullen wij de erfenis krijgen. 8 Ze grepen hem vast, doodden hem, en wierpen hem buiten de wijngaard. 9 Wat zal nu de heer van de wijngaard doen? Hij zal de landbouwers gaan verdelgen, en de wijngaard aan anderen geven. 10 Hebt gij dit Schriftwoord niet gelezen: De steen, die de bouwlieden hebben verworpen, Is de hoeksteen geworden; 11 De Heer heeft het gedaan: Een wonder is het in onze ogen. 12 Toen zochten ze zich van Hem meester te maken; maar ze vreesden het volk. Want ze begrepen, dat Hij met de parabel hen had bedoeld. Ze lieten Hem met rust, en gingen heen. 13 Daarop zonden ze enige farizeën en herodianen op Hem af, om Hem in zijn eigen woorden te verstrikken. 14 Ze kwamen, en zeiden tot Hem: Meester, we weten, dat Gij oprecht zijt, en niemand naar de ogen ziet; want Gij kent geen aanzien des persoons, maar leert naar waarheid de weg van God. Is het geoorloofd, den keizer belasting te betalen, of niet; moeten we betalen, of niet? 15 Maar Hij doorzag hun list, en sprak tot hen: Wat stelt gij Mij op de proef? Laat Mij eens een tienling zien. 16 Ze brachten er een. Hij zei hun: Wiens beeld en randschrift is dit? Ze zeiden

Hem: Van den keizer. 17 Jesus sprak tot hen: Geeft dan
den keizer, wat den keizer toekomt; en geeft aan God, wat
God toekomt. En ze stonden verbaasd over Hem. 18 Ook
de sadduceën, die de verrijzenis loochenen, kwamen op
Hem af. Ze ondervroegen Hem: 19 Meester, Moses heeft
ons voorgeschreven, dat, wanneer iemands broer komt
te sterven en een vrouw zonder kinderen achterlaat, zijn
broer dan de vrouw moet nemen, en nakomelingschap voor
zijn broer moet verwekken. 20 Nu waren er zeven broers.
De eerste nam een vrouw, en stierf zonder kinderen na te
laten. 21 De tweede nam haar, en stierf; en ook deze liet
geen kinderen na. Zo ook de derde, 22 en alle zeven, zonder
kinderen na te laten. Het laatst van allen stierf de vrouw.
23 Wien van hen zal zij nu bij de verrijzenis, wanneer ze
zullen opstaan, als vrouw toebehoren? Alle zeven hebben
haar immers tot vrouw gehad. 24 Jesus sprak tot hen: Zoudt
gij niet in dwaling zijn, omdat gij de Schriften niet kent,
en evenmin de kracht van God? 25 Want wanneer men
opstaat van de doden, dan huwt men niet, noch wordt men
gehuwd, maar dan zal men zijn als engelen in de hemel.
26 En wat nu de verrijzenis der doden betreft, hebt gij in het
boek van Moses bij het braambosverhaal niet gelezen, hoe
God tot hem sprak: “Ik ben de God van Abraham, de God
van Isaäk, de God van Jakob”? 27 Hij is toch geen God van
doden, maar van levenden. Gij verkeert in grote dwaling.
28 Een der schriftgeleerden hoorde hun woordenwisseling,
en kwam naderbij. Daar hij inzag, dat Hij hun goed had
geantwoord, vroeg hij Hem: Wat is het allereerste gebod?
29 Jesus antwoordde hem: Het eerste is: Hoor Israël; de
Heer, onze God, is de énige Heer; 30 gij zult den Heer uw God
beminnen met heel uw hart, met heel uw ziel, met heel uw
verstand en met heel uw kracht. 31 Het tweede is dit: Gij zult
uw naaste beminnen als uzelf. Groter dan deze geboden is
er geen. 32 De schriftgeleerde zeide Hem: Juist, Meester, Gij
hebt naar waarheid gezegd, dat Hij één is, en dat er geen
andere bestaat buiten Hem; 33 en dat Hem te beminnen met
heel het hart en heel het verstand en met heel de kracht, en
den naaste te beminnen als zichzelf, veel beter is dan alle
brand- en slachtoffers. 34 Daar Jesus zag, dat hij verstandig
geantwoord had, sprak Hij tot hem: Ge zijt niet ver van
het koninkrijk Gods. Toen durfde niemand Hem meer
ondervragen. 35 Nu nam Jesus het woord, en sprak bij zijn
onderricht in de tempel: Hoe kunnen de schriftgeleerden
zeggen, dat de Christus de zoon van David is? 36 David
zelf heeft in den Heiligen Geest gezegd: “De Heer heeft
gesproken tot mijn Heer: Zet U aan mijn rechterhand,

Totdat Ik uw vijanden leg Als een voetbank voor uw voeten."
37 David zelf noemt Hem dus Heer; hoe is Hij dan zijn zoon?
En de grote menigte luisterde graag naar Hem. 38 Nog sprak
Hij bij zijn onderricht: Wacht u voor de schriftgeleerden,
die er van houden, in lange gewaden rond te lopen, en op
de markt te worden begroet; 39 die de eerste zetels begeren
in de synagogen, en de eerste plaatsen aan de gastmalen;
40 die het goed der weduwen verslinden, en voor de schijn
lange gebeden verrichten. Ze zullen des te strenger worden
gevonnist. 41 En daar Hij tegenover de offerkist zat, zag
Hij, hoe de menigte geld in de offerkist stortte. Een aantal
rijken wierpen er veel in: 42 maar er kwam ook een arme
weduwe, die er twee penningen, dat is een vierling, in deed.
43 Hij riep zijn leerlingen, en sprak tot hen: Voorwaar, Ik zeg
u: Deze arme weduwe heeft meer in de offerkist gestort
dan alle anderen. 44 Want allen hebben van hun overvloed
geofferd, maar zij heeft van haar armoede alles gegeven,
wat ze bezat, haar hele vermogen.

13

1 Toen Hij daarop de tempel verliet, zei een zijner
leerlingen tot Hem: Zie, Meester, wat een stenen, en wat
een gebouwen! 2 Jesus sprak tot hem: Ziet ge al die
grote gebouwen? Er zal geen steen op de andere blijven,
maar alles zal worden verwoest. 3 En toen Hij op de
Olijfberg tegenover de tempel zat, ondervroegen Petrus,
Jakobus, Johannes en Andreas Hem afzonderlijk: 4 Zeg
ons: wanneer zal dat gebeuren; en wat zal het teken zijn,
dat dit alles zal worden vervuld? Nu begon Jesus hun te
zeggen: 5 Past op, dat niemand u misleidt! 6 Want velen
zullen met mijn Naam optreden, en zeggen, dat Ik het ben;
en ze zullen er velen misleiden. 7 En wanneer gij zult
horen van oorlogen en oorlogsgeruchten, schrikt er niet
van; want dit moet allemaal wel gebeuren, maar het is
het einde nog niet. 8 Volk zal opstaan tegen volk, en rijk
tegen rijk; en er zullen aardbevingen zijn en hongersnood,
hier en elders. Maar dit alles is slechts het begin van de
weeën. 9 Weest op uw hoede. Men zal u aan gerechtshoven
overleveren, in synagogen zult gij worden gegeseld, en voor
landvoogden en koningen zult gij terecht staan terwille van
Mij, om getuigenis voor hen af te leggen. 10 Doch eerst
moet aan alle volken het evangelie worden verkondigd.
11 En wanneer men u wegvoert en verraadt, weest dan
niet bezorgd, wat gij zult zeggen; maar spreekt, wat u in
dat uur zal worden ingegeven. Want niet gij zijt het, die

spreekt, maar de Heilige Geest. 12 De broer zal zijn broer
ter dood overleveren, en de vader zijn kind; de kinderen
zullen opstaan tegen hun ouders, en ze doden. 13 En gij zult
gehaat zijn bij allen om mijn naam; maar wie volhardt ten
einde toe, zal zalig worden. 14 Wanneer gij de gruwel der
ontheiliging ziet staan, waar hij niet staan mag, —die het
leest, begrijpe het! —laten zij, die in Judea zijn, dan naar
de bergen vluchten; 15 en wie op het dakterras is, dale niet
af in het huis, en ga niet naar binnen, om iets mee te nemen
uit zijn huis; 16 en wie op het veld is, kere niet terug, om zijn
kleed te gaan halen. 17 Wee in die dagen de zwangere en
zogende vrouwen! 18 Bidt toch, dat het niet in de winter
gebeurt. 19 Want dat zullen dagen zijn van ellende, zoals er
nooit is geweest van het begin der wereld af, die God heeft
geschapen, tot heden toe, en zoals er ook nooit meer zal zijn.
20 En zo de Heer die dagen niet had verkort, geen mens bleef
behouden; maar om de uitverkorenen, die Hij Zich heeft
gekozen, heeft Hij die dagen verkort. 21 Als dan iemand u
zegt: Zie, hier is de Christus; zie, Hij is ginds; gelooft het niet.
22 Want er zal menig valse-christus opstaan en tal van valse
profeten, en ze zullen tekenen en wonderen verrichten;
zodat als ‘t mogelijk was, ze zelfs de uitverkorenen zouden
misleiden. 23 Weest op uw hoede! Ziet, Ik heb u alles
voorspeld. 24 Maar in die dagen, na die ellende, zal de zon
worden verduisterd, en de maan geen licht meer geven:
25 de sterren zullen van de hemel vallen, en de krachten
der hemelen zullen worden geschokt. 26 Dan zal men den
Mensenzoon op de wolken zien komen met grote macht en
majesteit. 27 Dan zal Hij zijn engelen zenden, en Hij zal van
de vier windstreken zijn uitverkorenen verzamelen, van
het einde der aarde tot aan het einde des hemels. 28 Leert
van de vijgeboom deze gelijkenis. Wanneer zijn twijg al
zacht is geworden, en de bladeren al ontspruiten, dan weet
gij, dat de zomer nabij is. 29 Zo ook, wanneer gij dit alles
gebeuren ziet, weet dan, dat het dicht voor de deur staat.
30 Voorwaar, Ik zeg u: dit geslacht gaat niet voorbij, eer
dit alles is geschied. 31 Hemel en aarde zullen voorbijgaan,
maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan. 32 Maar van
die dag of dat uur weet niemand iets af, zelfs niet de engelen
in de hemel, noch de Zoon, maar de Vader alleen. 33 Weest
op uw hoede en waakt! Want gij weet niet, wanneer de tijd
daar is. 34 Het gaat er mee, als met een mens, die naar het
buitenland reisde, zijn huis verliet, en het beheer aan zijn
dienaars overdroeg; aan ieder gaf hij zijn taak, en aan den
deurwachter beval hij te waken. 35 Waakt dus, want gij weet

niet, wanneer de heer des huizes komt: ‘s avonds laat of te middernacht, bij het hanengekraai of ‘s morgens vroeg. 36 Hij komt onverwacht; moge hij u niet slapend vinden. 37 Wat Ik ú zeg, dat zeg Ik aan allen: Waakt!

14

1 Twee dagen later was het Pasen, en het feest van de ongedesemde broden. En de opperpriesters en schriftgeleerden zochten naar een middel, om Hem met list gevangen te nemen, en te doden. 2 Ze zeiden: Niet op het feest; er mocht eens oproer komen onder het volk. 3 Terwijl Hij nu te Betánië was in het huis van Simon den melaatse, en aanlag aan tafel, kwam er een vrouw, die een albasten kruik vol echte, kostbare nardus droeg; ze brak de kruik stuk, en goot de nardus uit over zijn hoofd. 4 Sommigen werden er verontwaardigd over, en zeiden: Waarom die verkwisting met de balsem? 5 Want deze balsem had voor meer dan driehonderd tienlingen verkocht kunnen worden, en aan de armen worden gegeven. En ze waren boos op haar. 6 Maar Jesus sprak: Laat haar met rust! Waarom valt gij haar lastig? Ze heeft een goed werk aan Mij gedaan. 7 Want de armen hebt gij altijd bij u, en gij kunt hun goed doen, wanneer gij wilt; Mij niet. 8 Zij heeft gedaan, wat ze kon; ze heeft reeds vooruit mijn lichaam gebalsemd voor de begrafenis. 9 Voorwaar, Ik zeg u: Overal, in heel de wereld, waar dit evangelie wordt gepreekt, zal ook tot hare gedachtenis worden vermeld, wat ze gedaan heeft. 10 Toen ging Judas Iskáriot, een van de twaalf, naar de opperpriesters, om Hem aan hen over te leveren. 11 Ze verheugden zich, toen ze dit hoorden, en beloofden hem, geld te geven. Hij zocht dus naar een gelegenheid, om Hem te verraden. 12 Op de eerste dag der ongedesemde broden, waarop men het Pascha offerde, zeiden zijn leerlingen tot Hem: Waar wilt Gij, dat we U de toebereidselen gaan maken, om het paasmaal te eten? 13 Hij zond dus twee van zijn leerlingen heen, en zei hun: Gaat naar de stad; daar zult gij een man tegenkomen, die een kruik water draagt; gaat hem achterna. 14 en zegt, waar hij binnengaat, tot den heer des huizes: De Meester zegt: waar is de zaal, waar Ik met mijn leerlingen het paasmaal kan houden? 15 En Hij zal u een grote opperzaal aanwijzen, goed gemeubeld en van alles voorzien; maakt daar alles voor ons gereed. 16 De leerlingen gingen heen, kwamen in de stad, en vonden het, zoals Hij hun had gezegd; en ze maakten het paasmaal gereed. 17 Tegen de avond kwam Hij met het twaalftal. 18 En

terwijl ze aanlagen en aten, sprak Jesus: Voorwaar, Ik zeg
u: één van u zal Mij verraden, een die met Mij eet. 19 Nu
werden ze bedroefd, en vroegen Hem de een na den ander:
Ben ik het? 20 Hij sprak tot hen: Eén uit de twaalf, die met
Mij in de schotel doopt. 21 De Mensenzoon gaat wel heen,
zoals van Hem geschreven staat; maar wee dien mens, door
wien de Mensenzoon verraden wordt. Het zou beter voor
hem zijn, zo hij niet was geboren, die mens. 22 Terwijl zij
nu aten, nam Jesus brood, zegende het, brak het, gaf het
hun, en zeide: Neemt, dit is mijn lichaam. 23 Daarna nam
Hij de kelk, sprak een dankgebed uit, en gaf hun de kelk;
en zij dronken er allen uit. 24 En Hij zeide tot hen: Dit is
mijn bloed van het Verbond, dat voor velen wordt vergoten.
25 Voorwaar, Ik zeg u: Ik zal de vrucht van de wijnstok niet
meer drinken tot op de dag, waarop Ik ze hernieuwd zal
drinken in het koninkrijk Gods. 26 En nadat zij de lofzang
hadden gezongen, gingen zij naar de Olijfberg. 27 Toen sprak
Jesus tot hen: Deze nacht zult gij allen aan Mij worden
geërgerd. Want er staat geschreven: “Ik zal den herder
slaan. en de schapen zullen worden verstrooid.” 28 Maar
wanneer Ik verrezen zal zijn, zal Ik u voorgaan naar Galilea.
29 Petrus zei Hem: Al werden ook allen aan U geërgerd, ik
niet. 30 Jesus sprak tot hem: Voorwaar, Ik zeg u: Heden
nog in deze nacht, eer de haan twee maal gekraaid heeft,
zult ge Mij driemaal verloochenen. 31 Maar nog krachtiger
zeide hij: Al moest ik zelfs met U sterven, verloochenen
zal ik U niet. Zo spraken ook allen. 32 Toen kwamen zij
aan een landgoed, Getsémani genaamd. Nu zei Hij tot zijn
leerlingen: Zet u hier neer, terwijl Ik ga bidden. 33 Hij
nam Petrus, Jakobus en Johannes met Zich mee, en begon
ontroerd en angstig te worden. 34 En Hij sprak tot hen:
Mijn ziel is dodelijk bedroefd: blijft hier en waakt. 35 Hij
ging nog een weinig verder, viel neer ter aarde, en bad,
dat dit uur, zo het mogelijk was, Hem mocht voorbijgaan.
36 Hij sprak: Abba, Vader; alles is mogelijk bij U; neem deze
kelk van Mij weg. Maar niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt.
37 Nu ging Hij terug, en vond hen in slaap. Hij sprak tot
Petrus: Simon, slaapt ge? Kunt ge dan niet één uur waken?
38 Waakt en bidt, opdat gij niet in bekoring komt. De geest
is gewillig, maar het vlees is zwak. 39 En weer ging Hij
heen, en bad met dezelfde woorden. 40 Hij keerde terug,
en vond hen opnieuw in slaap; want hun ogen vielen toe.
Ze wisten niet, wat ze Hem zouden antwoorden. 41 Toen
kwam Hij voor de derde maal, en sprak tot hen: Slaapt
nu voort, en rust uit. Het is beslist. Het uur is gekomen:

ziet, de Mensenzoon wordt overgeleverd in de handen der zondaars. 42 Staat op, laat ons gaan; ziet, die Mij verraadt is nabij. 43 En terwijl Hij nog sprak, kwam Judas, een van de twaalf, vergezeld van een bende met zwaarden en stokken, uitgezonden door de opperpriesters, schriftgeleerden en oudsten. 44 De verrader had hun een teken gegeven, en gezegd: Dien Ik zal kussen. Hij is het; grijpt Hem vast, en leidt Hem weg onder strenge bewaking. 45 Hij kwam dus, liep terstond op Hem toe, en zeide: Rabbi. En hij kuste Hem. 46 Toen sloegen ze de hand aan Hem, en grepen Hem vast. 47 Maar een der aanwezigen trok het zwaard, trof den knecht van den hogepriester, en sloeg hem het oor af. 48 Nu nam Jesus het woord, en sprak tot hen: Gij zijt uitgetrokken als tegen een rover, met zwaarden en stokken, om Mij gevangen te nemen. 49 Dag aan dag leerde Ik bij u in de tempel, en gij hebt Mij niet gegrepen. Maar zo moeten de Schriften worden vervuld. 50 Toen verlieten Hem allen, en namen de vlucht. 51 Maar een jonge man, met slechts een nachtkleed om het lijf, ging Hem achterna. Ze grepen hem vast; 52 maar hij liet het nachtkleed in de steek, en vluchtte weg, ongekleed. 53 Ze brachten Jesus bij den hogepriester; en alle opperpriesters, oudsten en schriftgeleerden kwamen bijeen. 54 Petrus volgde Hem van verre tot in de voorhof van den hogepriester; hij zette zich bij de dienstknechten neer, om zich bij het vuur te warmen. 55 De opperpriesters en heel de Hoge Raad zochten nu naar een aanklacht tegen Jesus, om Hem ter dood te brengen. Maar ze vonden niets. 56 Wel brachten velen valse beschuldigingen tegen Hem in, maar de getuigenissen stemden niet overeen. 57 Toen traden er enigen naar voren, die vals tegen Hem getuigden, en zeiden: 58 We hebben Hem horen zeggen: Ik zal deze tempel afbreken, die door mensenhanden is gemaakt, en in drie dagen een andere bouwen, die niet door mensenhanden gemaakt is. 59 Maar ook hier stemde hun getuigenis niet overeen. 60 Toen stond de hogepriester op in de kring, en ondervroeg Jesus, aldus: Antwoordt Gij niets? Wat getuigen dezen tegen U? 61 Maar Hij zweeg, en antwoordde niets. Opnieuw vroeg Hem de hogepriester, en zei Hem: Zijt Gij de Christus, de Zoon van den Gezegende? 62 Jesus sprak: Ik ben het! Gij zult den Mensenzoon gezeten zien aan de rechterhand der Majesteit, en Hem zien komen op de wolken des hemels. 63 Toen scheurde de hogepriester zijn klederen, en zeide: Wat hebben we nog getuigen nodig? 64 Gij hebt de godslastering gehoord. Wat dunkt u? En allen spraken het vonnis uit, dat Hij des doods schuldig

was. 65 Toen begonnen sommigen Hem te bespuwen, zijn
gelaat te bedekken en Hem kaakslagen te geven, en dan tot
Hem te zeggen: Profeteer! Ook de dienstknechten sloegen
Hem in het gelaat. 66 Terwijl Petrus zich dus beneden in
de voorhof bevond, kwam daar een der dienstmeisjes van
den hogepriester; 67 en toen ze Petrus zich zag warmen,
keek ze hem aan, en sprak: Ook gij waart bij Jesus van
Názaret. 68 Doch hij loochende het en sprak: Ik weet niet,
ik begrijp niet, wat ge zegt. Hij ging weg naar de voorhal;
en er kraaide een haan. 69 Maar het dienstmeisje, dat hem
had opgemerkt, begon nu weer tot de omstanders te zeggen:
Hij is er een van. 70 Maar hij loochende het opnieuw. Kort
daarop zeiden ook de omstanders op hun beurt tot Petrus:
Zeker, ook gij zijt er een van, want ge zijt een Galileër. 71 Nu
begon hij te vloeken en te zweren: Ik ken den mens niet, van
wien gij spreekt. 72 En aanstonds kraaide een haan voor de
tweede maal. Toen dacht Petrus aan het woord, dat Jesus tot
hem gesproken had: Eer de haan tweemaal gekraaid heeft,
zult ge Mij driemaal verloochenen. En hij barstte in tranen
los.

15

1 Heel in de vroegte namen de opperpriesters met de
oudsten, schriftgeleerden en heel de Hoge Raad een besliss-
ing. Ze lieten Jesus binden, voerden Hem weg, en leverden
Hem over aan Pilatus. 2 Pilatus ondervroeg Hem: Zijt Gij
de Koning der Joden? Hij gaf hem ten antwoord: Ge zegt
het. 3 Nu brachten de opperpriesters vele beschuldigingen
tegen Hem in. 4 Pilatus vroeg Hem opnieuw: Antwoordt Gij
niets? Zie, wat zware beschuldiging ze tegen U inbrengen.
5 Jesus gaf geen antwoord meer, zodat het Pilatus verbaasde.
6 Maar op de feestdagen liet hij hun, naar eigen keuze,
een der gevangenen vrij. 7 Nu zat er een zekere Barabbas
gevangen tegelijk met andere oproermakers, die bij het
oproer een moord hadden begaan. 8 Toen het volk dan
kwam opdagen, en aan Pilatus begon te vragen, wat hij
hun gewoonlijk toestond. 9 antwoordde hij hun: Wilt gij,
dat ik u den Koning der Joden vrijlaat? 10 Want hij begreep,
dat de opperpriesters Hem uit afgunst hadden overgeleverd.
11 Maar de opperpriesters hitsten de menigte op: hij moest
hun maar liever Barabbas vrijlaten. 12 Pilatus hernam, en
sprak tot hen: Wat moet ik dan met Hem doen, dien gij
Koning der Joden noemt? 13 En ze schreeuwden opnieuw:
Kruisig Hem! 14 Pilatus zei hun: Wat heeft Hij dan voor
kwaad gedaan? Maar ze schreeuwden nog harder: Kruisig

Hem! 15 Toen liet Pilatus hun Barabbas vrij, om het volk
terwille te zijn: maar Jesus liet hij geselen, en gaf Hem over,
om te worden gekruisigd. 16 Nu brachten de soldaten Hem
naar binnen, in de voorhof van het rechthuis, en riepen
de hele bende bijeen. 17 Ze hingen Hem het purper om,
en vlochten een doornenkroon, en zetten die op zijn hoofd.
18 Toen gingen ze Hem huldigen: Wees gegroet, Koning der
Joden! 19 Dan sloegen ze Hem met een rietstok op het
hoofd, bespuwden Hem, wierpen zich op de knieën, en
brachten Hem hulde. 20 En nadat ze Hem hadden bespot,
deden ze Hem het purper af, trokken Hem zijn klederen
aan, en voerden Hem weg ter kruisiging. 21 Ze dwongen
een voorbijganger, die juist van het veld kwam, zijn kruis te
dragen; het was Simon van Cyrene, de vader van Alexander
en Rufus. 22 Ze voerden Hem naar een plaats, die Gólgota
of schedelplaats heet. 23 Nu gaven ze Hem wijn te drinken
met mirre vermengd; maar Hij nam er niet van. 24 Na
Hem gekruisigd te hebben, verdeelden ze zijn klederen, en
wierpen het lot over hun aandeel. 25 Het was het derde
uur, toen ze Hem kruisigden. 26 Het opschrift met de reden
van zijn veroordeling luidde: De Koning der Joden! 27 Met
Hem kruisigden ze twee rovers, één aan zijn rechterhand,
en één aan zijn linker. 28 Toen werd de Schrift vervuld, die
zegt: “En onder de booswichten werd Hij gerekend.” 29 En
zij die voorbijgingen, lasterden Hem, schudden het hoofd,
en zeiden: Ba! Gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen
weer opbouwt, 30 red Uzelf, kom af van het kruis! 31 Zo
spotten ook de opperpriesters en schriftgeleerden onder
elkander, en zeiden: Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan
Hij niet redden; 32 de Christus, Israëls Koning, kome nu eens
af van het kruis, opdat we het zien en geloven! Zelfs zij
beschimpten Hem, die met Hem waren gekruisigd. 33 Tegen
het zesde uur tot het negende toe, viel er duisternis neer
over het hele land. 34 Omstreeks het negende uur riep
Jesus met luider stem: Eloi Eloi, lamma sabaktáni; dat is:
“Mijn God, mijn God, waarom verlaat Gij Mij!” 35 Sommigen,
die daar stonden, hoorden het en zeiden: Zie, Hij roept
Elias. 36 Eén hunner liep heen, vulde een spons met azijn,
stak ze op een riet, gaf Hem te drinken, en zeide: Wacht,
laat ons eens zien, of Elias Hem er soms af komt halen.
37 Toen riep Jesus met luider stem, en gaf de geest. 38 En het
voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën van boven
tot onder. 39 Toen nu de hoofdman, die tegenover Hem
post had gevat, zag, dat Hij onder zulke omstandigheden
gestorven was, sprak hij: Waarachtig, deze man was Gods

Zoon. 40 Ook enige vrouwen stonden van verre toe te zien;
onder anderen, Maria Magdalena, Maria de moeder van
Jakobus den Jongeren en van Josef en Salome; 41 ze waren
Hem gevolgd, toen Hij in Galilea was, om Hem te dienen;
ook vele anderen waren er bij, die met Hem naar Jerusalem
waren opgegaan. 42 Daar het een dag van voorbereiding
was, daags voor de sabbat, en het reeds tegen de avond liep,
43 kwam Josef van Arimatea, een voornaam raadsheer, die
ook zelf het koninkrijk Gods verwachtte, en ging vrijmoedig
naar Pilatus, om hem het lichaam van Jesus te vragen.
44 Pilatus verwonderde zich, dat Hij reeds gestorven was;
hij ontbood den hoofdman, en vroeg hem, of Hij al lang was
gestorven. 45 En toen hij dit van den hoofdman vernomen
had, stond hij het lichaam aan Josef af. 46 Nu kocht deze een
lijnwaad, nam Hem af van het kruis, en wikkelde Hem in
het lijnwaad. En hij legde Hem in een graf, dat in een rots
was uitgehouwen, en rolde een steen voor de ingang van
het graf. 47 Maria Magdalena en Maria van Josef zagen toe,
waar Hij werd neergelegd.

16

1 Toen de sabbat voorbij was, kochten Maria Magdalena,
Maria van Jakobus, en Salome specerijen, om Jesus te gaan
balsemen. 2 Zeer vroeg op de eerste dag der week, bij het
opgaan der zon, kwamen ze bij het graf. 3 En ze zeiden tot
elkander: Wie zal ons de steen wegrollen voor de ingang
van het graf? 4 Maar toen ze gingen zien, merkten ze,
dat de steen al op zij was gerold; want hij was zeer groot.
5 Ze gingen het graf in, en zagen aan de rechterkant een
jongeling zitten, in een wit gewaad gekleed. Ze werden
hevig ontsteld. 6 Maar hij sprak tot haar: Weest maar niet
bang! Gij zoekt Jesus van Názaret, die gekruisigd is? Hij
is verrezen; hier is Hij niet. Ziet hier de plaats, waar men
Hem heeft neergelegd. 7 Gaat nu heen, en zegt aan zijn
leerlingen en aan Petrus: Hij gaat u vóór naar Galilea;
daar zult gij Hem zien, zoals Hij het u heeft gezegd. 8 Ze
gingen naar buiten, en vluchtten weg van het graf; want
schrik en ontzetting had haar bevangen. En ze zeiden
er niemand iets van; zo bang waren ze. 9 Toen Hij dan
verrezen was, ‘s morgens vroeg, op de eerste dag van de
week, verscheen Hij het eerst aan Maria Magdalena, uit wie
Hij zeven duivels had uitgedreven. 10 Deze ging het melden
aan hen, die met Hem waren geweest, en die nu treurden en
weenden. 11 Maar toen ze hoorden, dat Hij leefde en door
haar was gezien, geloofden ze het niet. 12 Daarna verscheen

Hij in een andere gedaante aan twee van hen, die op weg
waren naar buiten. 13 Deze gingen terug, en meldden
het aan de anderen; maar ook hen geloofden ze niet.
14 Eindelijk verscheen Hij aan alle elf, terwijl ze aan tafel
waren. Hij verweet hun het ongeloof en de verstoktheid
van hart, omdat ze hèn niet hadden geloofd, die Hem na de
verrijzenis hadden gezien. 15 En Hij sprak tot hen: Gaat
heel de wereld door, en predikt het evangelie aan ieder
schepsel. 16 Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden;
maar wie niet gelooft, zal worden veroordeeld. 17 Deze
wonderen zullen hen vergezellen, die hebben geloofd: in
mijn Naam zullen ze duivels uitdrijven; vreemde talen
zullen ze spreken; 18 slangen zullen ze opnemen; en al
drinken ze dodelijk vergif, het zal hun niet schaden; zieken
zullen ze de handen opleggen, en zij zullen genezen. 19 Toen
de Heer Jesus met hen gesproken had, is Hij opgenomen ten
hemel, en is neergezeten aan de rechterhand Gods. 20 Maar
zij trokken uit, om overal te preken; en de Heer werkte met
hen mee, en bevestigde het woord door de wonderen, die
het vergezelden.

Het Evangelie volgens Lucas

1 Daar reeds velen ondernomen hebben, een verhaal
samen te stellen van de gebeurtenissen, die onder ons zijn
geschied, 2 en zoals ze ons door de eerste ooggetuigen en
bedienaars van het Woord zijn overgeleverd, 3 kwam het
ook mij wenselijk voor, beste Teófilus, na alles, van de
aanvang af, nauwkeurig te hebben onderzocht, het ordelijk
voor u te beschrijven, 4 om u de waarachtigheid te doen
zien van de leer, waarin ge onderwezen zijt. 5 In de
dagen van Herodes, koning van Judea, was er een priester
Zakarias geheten, uit het priesterlijk geslacht van Abias;
zijn vrouw behoorde tot de dochters van Aäron, en heette
Elisabet. 6 Beiden waren rechtschapen in de ogen van God,
en leefden onberispelijk in al de geboden en voorschriften
van den Heer. 7 Ze hadden geen kinderen; want Elisabet
was onvruchtbaar, en beiden waren reeds hoogbejaard.
8 Eens, dat zijn afdeling de beurt had, om de dienst voor
God te verrichten, 9 werd hij, zoals dit bij de priesters
gebruikelijk was, door het lot aangewezen, om de tempel
des Heren binnen te gaan en wierook te offeren. 10 En al het
volk stond buiten te bidden op het uur van het wierookoffer.
11 Daar verscheen hem een engel des Heren, die rechts van
het wierookaltaar stond. 12 Zakarias ontstelde bij dit gezicht,
en beefde van angst. 13 Maar de engel sprak tot hem: Vrees
niet, Zakarias, want uw gebed is verhoord; Elisabet, uw
vrouw, zal u een zoon schenken, en ge zult hem Johannes
noemen. 14 Ge zult juichen en jubelen, en velen zullen zich
over zijn geboorte verheugen. 15 Want hij zal groot zijn voor
den Heer; hij zal geen wijn drinken, noch sterke drank;
en reeds van de schoot zijner moeder af zal hij worden
vervuld van den Heiligen Geest. 16 En vele kinderen van
Israël zal hij bekeren tot den Heer hun God; 17 hij zal voor
Hem uitgaan met de geest en de macht van Elias, om de
harten der vaders tot de kinderen terug te brengen, en de
weerspannigen tot de gezindheid van rechtvaardigen, en
den Heer een goedgestemd volk gaan bereiden. 18 Maar
Zakarias zei tot den engel: Waaraan zal ik dat erkennen?
Want ik ben oud, en ook mijn vrouw is reeds op jaren.
19 De engel antwoordde hem: Ik ben Gábriël; ik sta voor
Gods aanschijn, en ben gezonden, om u toe te spreken, en
u deze blijde boodschap te brengen. 20 Zie, ge zult stom zijn
en niet kunnen spreken, tot de dag waarop dit geschieden

zal; omdat ge mijn woorden niet hebt geloofd, die te hunner
tijd in vervulling zullen gaan. 21 Intussen stond het volk op
Zakarias te wachten, en verwonderde zich er over, dat hij
zolang in de tempel bleef. 22 Maar toen hij buiten kwam, en
niet tot hen kon spreken, begrepen ze, dat hij in de tempel
een verschijning gezien had; wel maakte hij gebaren, maar
hij bleef stom. 23 Toen zijn diensttijd voorbij was, ging hij
naar huis. 24 Enige tijd later kwam zijn vrouw Elisabet in
gezegende omstandigheden; ze verborg zich vijf maanden
lang, en sprak: 25 Dit heeft de Heer voor mij gedaan, toen
Hij neerzag, om mijn schande bij de mensen weg te nemen.
26 In de zesde maand werd de engel Gábriël door God naar
een stad van Galilea gezonden, Názaret genaamd, 27 tot een
maagd, die verloofd was aan een man, die Josef heette,
en uit het huis van David was; de naam van de maagd
was Maria. 28 De engel trad bij haar binnen, en sprak:
Wees gegroet, vol van genade. De Heer is met u; gij zijt
de gezegende onder de vrouwen. 29 Ze verschrok van dit
woord, en vroeg zich af, wat die groet kon beduiden. 30 De
engel zeide haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade
gevonden bij God. 31 Zie, gij zult in uw schoot ontvangen,
en een Zoon baren; en gij zult Hem Jesus noemen. 32 Hij zal
groot zijn, en Zoon van den Allerhoogste worden genoemd.
God de Heer zal Hem de troon van zijn vader David geven;
Hij zal koning zijn over het huis van Jakob in eeuwigheid,
33 en aan zijn koningschap zal geen einde komen. 34 Maria
sprak tot den engel: Hoe kan dit geschieden, daar ik geen
man beken? 35 De engel antwoordde haar: De Heilige Geest
zal op u neerdalen, en de kracht van den Allerhoogste zal u
overschaduwen; daarom ook zal wat uit u wordt geboren,
heilig zijn, en de Zoon van God worden genoemd. 36 Zie,
uw bloedverwant Elisabet heeft ook een zoon ontvangen in
haar ouderdom, en zij, die onvruchtbaar heette, is in haar
zesde maand; 37 want niets is onmogelijk bij God. 38 Nu
sprak Maria: Zie de dienstmaagd des Heren; mij geschiede
naar uw woord. En de engel ging van haar heen. 39 In die
dagen ging Maria op weg, en spoedde zich het bergland in,
naar een stad van Juda. 40 Ze kwam in het huis van Zakarias,
en begroette Elisabet. 41 Toen Elisabet de groet van Maria
vernam, sprong het kind op in haar schoot, en werd Elisabet
van den Heiligen Geest vervuld. 42 Met luider stem hief ze
aan: Gij zijt de gezegende onder de vrouwen, en gezegend
is de vrucht van uw schoot! 43 Wat valt mij te beurt, dat
de moeder van mijn Heer naar mij toekomt? 44 Want zie,
zodra de klank van uw groet mij in de oren klonk, sprong

het kind van vreugde op in mijn schoot. 45 Zalig zij, die
geloofd heeft; want wat haar namens den Heer is gezegd, zal
worden vervuld. 46 Maria sprak: Mijn ziel prijst groot den
Heer, Mijn geest jubelt van vreugde 47 In God, mijn Redder;
48 Want Hij ziet op de geringheid neer van zijn dienstmaagd.
Zie, van nu af prijzen mij zalig Alle geslachten; 49 Want de
Machtige heeft aan mij grote dingen gedaan: Zijn Naam is
heilig! 50 Zijn barmhartigheid reikt van geslacht tot geslacht
Over hen, die Hem vrezen; 51 Hij toont de kracht van zijn
arm, En slaat de trotsen van harte uiteen. 52 De machtigen
haalt Hij neer van de troon, Maar Hij verheft de geringen;
53 Behoeftigen overlaadt Hij met gaven, En rijken zendt
Hij ledig heen. 54 Hij heeft Zich over Israël, zijn dienaar,
ontfermd; Zijn barmhartigheid indachtig: 55 Zoals Hij tot
onze vaderen sprak: Aan Abraham en zijn zaad voor altijd.
56 Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar; toen keerde
ze terug naar huis. 57 Zo kwam voor Elisabet de tijd van
haar moederschap, en ze baarde een zoon. 58 Haar buren
en familie hoorden, dat de Heer haar grote barmhartigheid
had betoond, en ze deelden in haar vreugde. 59 Op de
achtste dag kwam men het kind besnijden, en men wilde
het Zakarias noemen, naar de naam van zijn vader. 60 Maar
zijn moeder nam het woord en sprak: Neen, Johannes zal
hij heten. 61 Ze zeiden haar: Er is niemand in uw familie,
die deze naam heeft. 62 Nu gaven ze zijn vader een teken,
hoe hij hem wilde noemen. 63 Hij vroeg een schrijfbordje,
en schreef: Zijn naam is Johannes. Allen waren er over
verwonderd. 64 Maar op hetzelfde ogenblik ging zijn mond
en tong los; hij sprak, en zegende God. 65 Al hun buren
werden met ontzag vervuld, en in heel het bergland van
Judea werden al deze dingen besproken. 66 Allen, die het
hoorden, dachten er over na, en zeiden: Wat zal er toch
worden van dat kind? Waarachtig, de hand des Heren
was met hem! 67 En zijn vader Zakarias, vervuld van
den Heiligen Geest, profeteerde en sprak: 68 Geloofd zij
de Heer, Israëls God! Want Hij heeft zijn volk bezocht en
verlost, 69 En ons een hoorn van redding verwekt In het
huis van David, zijn dienaar. 70 Zoals Hij eeuwen geleden
beloofd had Door de mond zijner heilige profeten: 71 Om
ons redding te brengen van onze vijanden, En uit de hand
van al, die ons haten. 72 Om Zich te ontfermen over onze
vaderen, En zijn heilig Verbond te gedenken, 73 De eed,
die Hij zwoer, Aan Abraham, onzen vader. 74 Om ons te
vergunnen, om zonder vrees, Uit de hand onzer vijanden
verlost, 75 Hem te dienen, vroom en rechtschapen, Voor zijn

aanschijn al onze dagen. 76 En Gij nu, kleine knaap, Zult
profeet van den Allerhoogste worden genoemd; Want ge
zult uitgaan voor den Heer, Om zijn wegen te bereiden.
77 Om zijn volk het heil te doen kennen In de vergiffenis
zijner zonden, 78 Door de tedere ontferming van onzen God,
Die ons de Dageraad uit den hoge zal brengen. 79 Om te
verlichten, die in duisternis zijn, En in de schaduw van de
dood zijn gezeten; Om onze schreden te richten Naar de
weg van de vrede. 80 En de knaap groeide op, en kreeg een
krachtige geest. Hij bleef in de woestijn tot de dag, dat hij
voor Israël zou optreden.

2

1 In die dagen nu verscheen er een besluit van keizer
Augustus, om een volkstelling over heel de wereld te
houden. 2 Deze volkstelling had plaats, eer Quirinius
landvoogd van Syrië was. 3 Allen gingen op reis, om
zich aan te geven, ieder naar zijn eigen stad. 4 En daar
Josef uit het huis en het geslacht van David was, vertrok
ook hij uit Galilea, uit de stad Názaret, naar Judea naar
de stad van David, Bétlehem geheten, 5 om zich aan te
geven met Maria, zijn verloofde vrouw, die in gezegende
omstandigheden was. 6 Terwijl ze daar waren, brak de tijd
van haar moederschap aan; 7 ze baarde haar eerstgeboren
Zoon, wikkelde Hem in doeken, en legde Hem neer in een
kribbe; want in het nachtverblijf was voor hen geen plaats.
8 Nu waren er herders in die streek, die in het open veld
overnachtten, en hun kudde bewaakten. 9 Eensklaps stond
er voor hen een engel des Heren, en de glorie des Heren
omstraalde hen; een hevige vrees greep hen aan. 10 Maar de
engel sprak tot hen: Vreest niet; want zie, ik verkondig u een
grote vreugde, die voor het hele volk is bestemd. 11 Heden
is u in de stad van David een Verlosser geboren, Christus
de Heer! 12 Dit zal u het teken zijn: ge zult een Kindje
vinden, dat in doeken is gewikkeld, en in een kribbe ligt.
13 En plotseling was de engel door een hemelse legerschare
omringd; ze loofden God, en zeiden: 14 Glorie aan God
in den hogen, En vrede op aarde Onder de mensen van
goede wil! 15 Toen de engelen weer naar de hemel waren
gevaren, spraken de herders tot elkander: Laten we naar
Bétlehem gaan, om te zien wat er gebeurd is, en wat de
Heer ons bekend heeft gemaakt. 16 Ze snelden er heen, en
vonden Maria en Josef met het Kindje, dat in de kribbe lag.
17 Toen ze Het zagen, verhaalden ze, wat hun over dit Kind
was gezegd. 18 Allen, die het hoorden, stonden verbaasd

over het verhaal van de herders; 19 maar Maria bewaarde
dit alles in haar hart, en overwoog het bij zichzelf. 20 Nu
keerden de herders weer terug; ze loofden God, en zongen
Hem lof, om al wat ze hadden gehoord en gezien, juist
zoals het hun was gezegd. 21 Toen de acht dagen voorbij
waren, die zijn besnijdenis vooraf moesten gaan, ontving
Hij de naam Jesus, die de engel Hem reeds had gegeven,
eer Hij in de moederschoot was ontvangen. 22 En toen de
tijd was gekomen voor hun reiniging volgens de Wet van
Moses, brachten ze Hem naar Jerusalem, om Hem op te
dragen aan den Heer, 23 zoals er geschreven staat in de
Wet des Heren: “Ieder kind van het mannelijk geslacht, dat
de moederschoot opent, moet den Heer worden toegewijd”,
24 en ook om een offer te brengen, naar het bevel van ‘s
Heren Wet: een paar tortels of twee jonge duiven. 25 Zie,
nu was er te Jerusalem een man, Simeon genaamd; hij
was een rechtvaardig en godvrezend man, die verlangend
uitzag naar de vertroosting van Israël, en over wien de
Heilige Geest was gekomen. 26 De Heilige Geest had hem
geopenbaard, dat hij de dood niet zou zien, voordat hij
den Gezalfde des Heren had aanschouwd. 27 Nu kwam
hij naar de tempel, geleid door den Geest. En toen de
ouders het Kind Jesus binnenbrachten, om voor Hem de
voorschriften der Wet te volbrengen, 28 nam ook hij Het
in zijn armen, zegende God, en sprak: 29 Nu laat Gij, o
Heer, uw dienaar gaan, In vrede naar uw woord. 30 Want
mijn ogen hebben uw heil aanschouwd, 31 Dat Gij bereid
hebt voor het oog aller volken: 32 Een licht, tot verlichting
der heidenen, En tot luister van Israël, uw volk. 33 Zijn
vader en moeder stonden verbaasd over wat er van Hem
werd gezegd. 34 Simeon zegende hen, en sprak tot Maria,
zijn moeder: Zie, Hij is bestemd tot val en opstanding van
velen in Israël, en tot een teken van tegenspraak; 35 en
een zwaard zal ook uw eigen ziel doorboren. Zo moeten
de gedachten van veler harten worden ontsluierd. 36 Ook
was er een profetes, Anna, de dochter van Fanoeél, uit de
stam van Aser. Ze was hoogbejaard. Na haar jeugd was
ze zeven jaar gehuwd geweest; 37 nu was ze een weduwe
van vier en tachtig jaar. Nooit verliet ze de tempel, maar
diende God dag en nacht onder vasten en bidden. 38 Juist
op dat ogenblik kwam ook zij naderbij; ook zij loofde God,
en sprak over het Kind met allen, die Jerusalems verlossing
verwachtten. 39 En toen ze alles volgens de Wet des Heren
hadden volbracht, keerden ze naar Galilea terug, en naar
Názaret, hun woonplaats. 40 Het Kind groeide op, en nam

in krachten toe; Het werd van wijsheid vervuld, en Gods genade rustte op Hem. 41 Ieder jaar reisden zijn ouders tegen het paasfeest naar Jerusalem. 42 En toen Hij twaalf jaar oud was geworden, trokken zij weer naar Jerusalem op, zoals dit voor het feest gebruikelijk was. 43 Maar toen ze na afloop der feestdagen terugkeerden, bleef het Kind Jesus te Jerusalem achter. Zijn ouders bemerkten het niet, 44 maar meenden, dat Hij Zich onder het reisgezelschap bevond; ze reisden dus de hele dag voort, en zochten Hem toen onder familie en bekenden. 45 Maar toen ze Hem niet vonden, gingen ze Hem zoeken, en keerden naar Jerusalem terug. 46 Na drie dagen vonden ze Hem in de tempel, terwijl Hij te midden der leraars zat, naar hen luisterde en hen ondervroeg; 47 allen, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn schranderheid en over zijn antwoorden. 48 Ze stonden versteld van dat schouwspel. Maar zijn moeder zei tot Hem: Mijn Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken in doodsangst naar U. 49 Hij sprak tot hen: Waarom hebt gij Mij gezocht? Wist gij dan niet, dat Ik in het huis van mijn Vader moet zijn? 50 Maar ze begrepen niet, wat Hij tot hen sprak. 51 Nu ging Hij met hen naar Názaret terug. En Hij was hun onderdanig. Zijn moeder bewaarde dit alles in haar hart. 52 En Jesus nam toe in wijsheid en jaren, en in welgevallen bij God en de mensen.

3

1 In het vijftiende regeringsjaar van keizer Tiberius, toen Pontius Pilatus landvoogd was van Judea, Herodes viervorst van Galilea, zijn broer Filippus viervorst van Iturea en het gewest Trachonitis, en Lusánias viervorst van Abilene. 2 onder den hogepriester Annas en Káifas, kwam Gods woord tot Johannes, den zoon van Zakarias, in de woestijn. 3 Toen trad hij op in heel de omtrek van de Jordaan, en preekte een doopsel van boetvaardigheid tot vergiffenis der zonden; 4 zoals geschreven staat in het boek der voorspellingen van den profeet Isaias: De stem van een roepende in de woestijn. Bereidt de weg des Heren, Maakt recht zijn paden. 5 Elk ravijn zal worden gedempt, Iedere berg en heuvel worden geslecht; De kronkelpaden zullen recht, De oneffene wegen effen worden. 6 En alle vlees zal zien Gods heil. 7 Hij sprak dus tot de scharen, die uitliepen, om door hem te worden gedoopt: Adderenbroed, wie heeft u geleerd, de komende wraak te ontvluchten? 8 Brengt dus waardige vruchten van boetvaardigheid voort: en gaat niet zeggen bij uzelf: We hebben Abraham tot

vader. Want ik zeg u, dat God de macht heeft, om uit
deze stenen voor Abraham kinderen te verwekken. 9 Reeds
ligt de bijl aan de wortel der bomen. Iedere boom, die
geen goede vruchten draagt, wordt omgehouwen, en in het
vuur geworpen. 10 Het volk ondervroeg hem en sprak: Wat
moeten we doen? 11 Hij gaf hun ten antwoord: Wie twee
paar kleren heeft, moet delen met hem, die er geen heeft;
en wie te eten heeft, moet hetzelfde doen. 12 Ook tollenaars
kwamen ten doop, en zeiden hem: Meester, wat moeten
wij doen? 13 Hij zei hun: Vordert niet meer, dan wat is
vastgesteld. 14 Ook soldaten ondervroegen hem, en zeiden:
En wij, wat moeten wij doen? Hij zei hun: Doet niemand
overlast aan, maakt u niet aan afpersing schuldig, en weest
tevreden met uw soldij. 15 Maar toen het volk in spanning
kwam, en allen zich begonnen af te vragen, of Johannes
misschien de Christus kon zijn. 16 verklaarde Johannes
aan allen: Ik voor mij doop u met water, maar er komt
er Een, die machtiger is dan ik: ik ben niet waardig, zijn
schoenriem los te maken. Hij zal u dopen met den Heiligen
Geest en met vuur. 17 Hij heeft zijn wan in de hand, en Hij
zal zijn dorsvloer zuiveren: de tarwe verzamelen in zijn
schuur, maar het kaf verbranden in onuitblusbaar vuur.
18 Zo bracht hij, met nog veel andere vermaningen, de blijde
boodschap aan het volk. 19 Maar toen de viervorst Herodes
door hem werd berispt naar aanleiding van Heródias, de
vrouw van zijn broer, en over al de misdaden die hij had
bedreven, 20 voegde Herodes nog dit er aan toe, dat hij
Johannes in de kerker sloot. 21 Toen nu al het volk zich liet
dopen, en ook Jesus gedoopt was, ging eensklaps, terwijl Hij
aan het bidden was, de hemel open, 22 en daalde de Heilige
Geest in lichamelijke gedaante als een duif op Hem neer. En
er klonk een stem uit de hemel: Gij zijt mijn welbeminde
Zoon; in U heb Ik welbehagen. 23 Toen Jesus optrad, was Hij
ongeveer dertig jaar oud. Hij was, naar men meende, de
zoon van Josef, den zoon van Eli, 24 zoon van Mattat, zoon
van Levi, zoon van Melki, zoon van Jannai, zoon van Josef,
25 zoon van Mattatias, zoon van Amos, zoon van Naóem,
zoon van Esli, zoon van Naggai, 26 zoon van Maät, zoon van
Mattatias, zoon van Semëín, zoon van Josef, zoon van Juda,
27 zoon van Jóannan, zoon van Resa, zoon van Zoróbabel,
zoon van Salátiël, zoon van Neri, 28 zoon van Melki, zoon
van Addi, zoon van Kosam, zoon van Elmadám, zoon van Er,
29 zoon van Jesus, zoon van Eliëzer, zoon van Joram, zoon
van Mattat, zoon van Levi, 30 zoon van Simeon, zoon van
Juda, zoon van Josef, zoon van Jonam, zoon van Eljakim,

31 zoon van Mélea, zoon van Menna, zoon van Máttata,
zoon van Natan, zoon van David, 32 zoon van Jesse, zoon
van Obed, zoon van Boöz, zoon van Salmon, zoon van
Naässon, 33 zoon van Ammínadab, zoon van Admin, zoon
van Arni, zoon van Esron, zoon van Fares, zoon van Juda,
34 zoon van Jakob, zoon van Isaäk, zoon van Abraham, zoon
van Tara, zoon van Nachor, 35 zoon van Seróeg, zoon van
Ragaóe, zoon van Paleg, zoon van Eber, zoon van Sala,
36 zoon van Kaïnán, zoon van Arpaksád, zoon van Sem,
zoon van Noë, zoon van Lamek, 37 zoon van Matóesala,
zoon van Henok, zoon van Jared, zoon van Maláleël, zoon
van Kaïnán, 38 zoon van Enos, zoon van Set, zoon van Adam,
zoon van God.

4

1 Toen verliet Jesus, vervuld van den Heiligen Geest, de
Jordaan, en werd door den Geest naar de woestijn gevoerd,
2 veertig dagen lang; en Hij werd door den duivel bekoord.
In al die dagen at Hij niets; en toen ze ten einde waren,
kreeg Hij honger. 3 Nu sprak de duivel tot hem: Indien Gij
Gods Zoon zijt, zeg tot die steen, dat hij brood moet worden.
4 Jesus antwoordde hem: Er staat geschreven: “De mens
zal niet leven van brood alleen”. 5 Daarna voerde hij Hem
naar een hoger punt, en toonde Hem in een enkel ogenblik
al de koninkrijken der wereld. 6 En de duivel zeide Hem:
Ik zal U al die macht en de heerlijkheid daarvan geven;
want mij zijn ze geschonken, en ik geef ze, wien ik wil.
7 Wanneer Gij mij aanbidt, zal dit alles het uwe zijn. 8 Jesus
antwoordde hem: Er staat geschreven: “Ge zult den Heer
uw God aanbidden, en Hem alleen dienen”. 9 Nu voerde hij
Hem naar Jerusalem en plaatste Hem op het dakterras van
de tempel. En hij zei Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp
U dan van hier naar beneden. 10 Want er staat geschreven:
Zijn engelen zal Hij over U bevelen, om U te behoeden;
11 en ze zullen U op de handen dragen, opdat Gij aan geen
steen uw voet zoudt stoten. 12 Jesus antwoordde hem: Er is
gezegd: “Ge zult den Heer uw God niet beproeven”. 13 Nadat
de duivel al zijn bekoringen had uitgeput, verliet hij Hem
voor een tijd. 14 Toen keerde Jesus in de kracht van den
Geest naar Galilea terug. En zijn faam drong heel de omtrek
door. 15 Hij gaf onderricht in hun synagogen, en werd door
allen geëerd. 16 Zo kwam Hij ook te Názaret, waar Hij was
groot gebracht, en ging naar gewoonte op de sabbat naar de
synagoge. Toen Hij opstond, om de voorlezing te houden,
17 reikte men Hem het boek van den profeet Isaias over.
Hij rolde het boek open, en trof de plaats, waar geschreven

staat: 18 De Geest des Heren rust op Mij; Want Hij heeft
Mij gezalfd, Om aan armen de blijde boodschap te brengen.
19 Hij heeft Mij gezonden, Om aan gevangenen verlossing,
Aan blinden genezing te verkondigen; Om verdrukten in
vrijheid te stellen, Om aan te kondigen het genadejaar van
den Heer. 20 Toen rolde Hij het boek dicht, gaf het aan
den beambte terug, en zette Zich neer. Aller ogen waren
in de synagoge op Hem gevestigd. 21 Nu ving Hij aan, en
sprak tot hen: Heden is het Schriftwoord, dat gij gehoord
hebt, vervuld. 22 Allen betuigden Hem bijval, en stonden
verbaasd over de lieflijke woorden, die er vloeiden uit
zijn mond. En ze zeiden: Is dit niet de zoon van Josef?
23 Hij sprak tot hen: Gij zult Mij zeker dit spreekwoord
doen horen: Geneesheer, genees uzelf. Doe ook hier in
uw vaderstad, wat, naar we vernamen, in Kafárnaum is
geschied. 24 Hij ging voort: Voorwaar, Ik zeg u: geen profeet
wordt in zijn eigen geboortestad erkend. 25 Voorwaar, Ik zeg
u: Er waren veel weduwen in Israël in de dagen van Elias,
toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten bleef,
zodat er over heel het land grote hongersnood heerste;
26 en toch, tot niemand van haar werd Elias gezonden.
maar wel tot een weduwe te Sarepta van Sidónië. 27 Ook
waren er veel melaatsen in Israël in de tijd van den profeet
Eliseüs; en toch, niemand van hen werd gereinigd, maar
wel Naämán, de Syriër. 28 Toen ze dit hoorden, werden allen
in de synagoge woedend; 29 ze sprongen op, wierpen Hem
de stad uit, voerden Hem naar de rand van de berg, waarop
hun stad was gebouwd, om Hem naar beneden te storten.
30 Maar Hij ging midden door hen heen, en vertrok. 31 Nu
daalde Hij naar Kafárnaum af, een stad van Galilea, en trad
op sabbat als leraar voor hen op. 32 Men stond verbaasd
over zijn leer; want Hij sprak met gezag. 33 Eens was er in
de synagoge een man, met een onreinen, duivelsen geest.
Hij riep met luider stem: 34 Wel, wat hebt Gij met ons te
maken, Jesus van Názaret? Zijt Gij gekomen, om ons in het
verderf te storten? Ik weet, wie Gij zijt: de Heilige Gods.
35 Maar Jesus gebood hem: Zwijg, en ga van hem uit. De
geest slingerde hem tussen de omstanders in, en ging van
hem uit, zonder hem enig letsel te doen. 36 Allen waren
verbaasd, en zeiden tot elkander: Wat mag dat toch zijn?
Want met gezag en macht gebiedt Hij de onreine geesten, en
ze gaan uit. 37 En zijn faam ging overal in de omtrek rond.
38 Toen Hij de synagoge had verlaten, begaf Hij Zich naar
het huis van Simon. De schoonmoeder van Simon lag ziek
aan zware koorts; en men vroeg Hem haar te helpen. 39 Hij

boog Zich over haar heen, gebood de koorts, en deze verliet haar. Onmiddellijk stond ze op, en bediende Hem. 40 Na zonsondergang brachten allen hun zieken, aan welke kwaal ze ook leden, naar Hem toe; Hij legde hun één voor één de handen op, en genas ze. 41 Ook gingen van velen de boze geesten uit, terwijl ze riepen: Gij zijt de Zoon van God. Maar ten strengste verbood Hij hun te spreken, omdat ze wisten, dat Hij de Christus was. 42 Toen het dag was geworden, ging Hij heen, en begaf Hij Zich naar een eenzame plaats. De scharen zochten naar Hem; en toen ze Hem hadden bereikt, trachtten ze Hem te beletten, van hen heen te gaan. 43 Maar Hij zeide hun: Ook aan andere steden moet Ik de blijde boodschap van het koninkrijk Gods gaan verkondigen; want daartoe ben Ik gezonden. 44 En Hij preekte in de synagogen van Judea.

5

1 Toen Hij eens aan de oever van het meer van Gennézaret stond, drong de menigte op Hem aan, om het woord Gods te horen. 2 Nu zag Hij twee boten liggen aan de oever van het meer; de vissers waren er uitgegaan, en spoelden de netten. 3 Hij stapte in een der boten, die aan Simon toebehoorde, en verzocht hem, een weinig van wal te steken. Hij zette Zich neer, en begon van de boot uit de menigte te onderrichten. 4 Toen Hij zijn toespraak had beëindigd, zei Hij tot Simon: Steek nu verder van wal, en werp uw netten uit voor de vangst. 5 Maar Simon antwoordde Hem: Meester, we hebben de hele nacht gewerkt, en niets gevangen; toch werp ik op uw woord de netten uit. 6 Ze deden het, en vingen zoveel vis, dat hun net er van scheurde. 7 Nu wenkten ze hun makkers in de andere boot, om hen te komen helpen. Ze kwamen, en vulden beide boten tot zinkens toe. 8 Toen Simon Petrus dit zag, viel hij Jesus te voet, en sprak: Heer, ga weg van mij, want ik ben een zondig mens. 9 Ontzetting had hem aangegrepen over de vangst, die ze hadden gedaan; hem en allen die bij hem waren, 10 ook Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeüs, die tot de gezellen van Simon behoorden. Maar Jesus zei tot Simon: Vrees niet; van nu af zult ge mensen vangen. 11 Toen brachten ze de boten aan wal, verlieten alles, en volgden Hem. 12 Eens, dat Hij Zich in zekere stad bevond, was daar een man, die melaats was van onder tot boven. Toen hij Jesus zag, viel hij op zijn aangezicht neer, en smeekte Hem: Heer, zo Gij wilt, kunt Gij me reinigen. 13 Hij strekte de hand uit, raakte hem aan, en zeide: Ik wil, word gereinigd. En terstond was zijn melaatsheid verdwenen. 14 Hij beval

hem, het niemand te zeggen, “maar ga heen, vertoon u
aan den priester, en offer voor uw reiniging, wat Moses
als bewijs voor hen heeft voorgeschreven.” 15 Hoe langer
hoe meer begon zich zijn faam te verbreiden. Talrijke
scharen kwamen bijeen, om Hem te horen en van hun
ziekten te worden genezen. 16 Maar Hij trok Zich in de
eenzaamheid terug, om te bidden. 17 Op zekere dag was
Hij bezig met onderricht te geven, toen er ook farizeën bij
kwamen zitten en wetgeleerden, die uit alle dorpen van
Galilea en Judea en uit Jerusalem waren gekomen. En de
kracht des Heren deed Hem genezingen verrichten. 18 Zie,
daar brachten enige mannen op een rustbed een man, die
verlamd was; ze trachtten hem binnen te dragen, en voor
Hem neer te leggen. 19 Daar ze hem echter wegens de
menigte niet naar binnen konden brengen, klommen ze
op het dak, en lieten hem met het bed door het dak naar
beneden, midden in het huis en vóór Jesus. 20 Toen Hij hun
geloof zag, zeide Hij: Mens, uw zonden zijn u vergeven.
21 Maar de schriftgeleerden en farizeën begonnen zich af te
vragen: Wie is Hij dan toch? Hij zegt godslasteringen! Wie
kan zonden vergeven, dan God alleen? 22 Jesus, die hun
gedachten kende, nam het woord en zei hun: Wat overlegt
gij nog bij uzelf? 23 Wat is gemakkelijker te zeggen: uw
zonden zijn u vergeven, of te zeggen: sta op, en ga heen?
24 Welnu, opdat gij weten moogt, dat de Mensenzoon macht
heeft op aarde, om zonden te vergeven, (hier sprak Hij tot
den lamme:) Ik zeg u: Sta op, neem uw bed, en ga naar
huis. 25 Onmiddellijk stond hij op voor aller ogen, nam
zijn bed, ging naar huis, en verheerlijkte God onderweg.
26 Allen stonden verbaasd, en loofden God; ze werden door
vrees bevangen, en zeiden: We hebben heden wonderbare
dingen gezien. 27 Toen Hij daarna verder ging, zag Hij een
tollenaar, Levi genaamd, aan het tolhuis zitten. Hij zeide
hem: Volg Mij. 28 En hij stond op, liet alles achter, en volgde
Hem. 29 Nu richtte Levi in zijn huis een groot gastmaal
voor Hem aan; en een talrijke menigte van tollenaars en
anderen lagen met hen aan tafel aan. 30 De farizeën en
schriftgeleerden morden daarover tegen zijn leerlingen, en
zeiden: Waarom eet en drinkt gij met de tollenaars en
zondaars? 31 Jesus gaf hun ten antwoord: De gezonden
hebben geen geneesheer nodig, wel de zieken. 32 Ik ben
niet gekomen, om de rechtvaardigen te roepen, maar wel
de zondaars, om ze te bekeren. 33 Ze zeiden tot Hem:
De leerlingen van Johannes en die der farizeën vasten en
bidden dikwijls, maar de uwen eten en drinken. 34 Jesus zei

hun: Kunt gij dan de bruiloftsgasten laten vasten, zolang de bruidegom bij hen is? 35 Maar er zullen dagen komen, dat de bruidegom van hen wordt weggenomen; in die dagen zullen ze vasten. 36 Ook sprak Hij tot hen de volgende gelijkenis: Niemand scheurt een lap uit een nieuw kleed, om hem op een oud kleed te zetten; anders scheurt hij het nieuwe kleed stuk, terwijl de lap van het nieuwe toch niet bij het oude past. 37 Ook giet niemand nieuwe wijn in oude zakken; anders doet de nieuwe wijn de zakken bersten; de wijn loopt weg, en de zakken gaan verloren. 38 Neen, nieuwe wijn moet men in nieuwe zakken doen. 39 En niemand, die oude wijn heeft te drinken, verlangt naar de nieuwe; want hij zegt: de oude is best.

6

1 Eens ging Hij op een sabbat door een korenveld, en zijn leerlingen plukten aren af, wreven ze met de handen uit, en aten ze op. 2 Enige farizeën zeiden dus: Waarom doet gij, wat op de sabbat niet is geoorloofd? 3 Jesus gaf hun ten antwoord: Hebt ge dan niet gelezen, wat David deed, toen hij met zijn gevolg honger had? 4 Hoe hij het huis van God binnenging, de toonbroden nam en opat, en er van gaf aan hen die bij hem waren? En toch mag niemand ze eten, dan de priesters alleen. 5 Ook zeide Hij hun: De Mensenzoon is Heer van de sabbat. 6 Op een andere sabbat ging Hij de synagoge binnen, om onderricht te geven. Daar was een man, wiens rechterhand was verdord. 7 De schriftgeleerden en farizeën bespiedden Hem, of Hij ook op de sabbat zou genezen, om Hem dan te kunnen beschuldigingen. 8 Daar Hij hun gedachten kende, sprak Hij tot den man met de verdorde hand: Sta op, en kom in het midden. Hij stond op, en ging er staan. 9 Nu sprak Jesus tot hen: Ik vraag u, of men op de sabbat goed mag doen of kwaad, iemand redden of doden? 10 Hij liet zijn blik over hen allen gaan, en sprak tot hem: Strek uw hand uit! Hij strekte ze uit, en zijn hand was genezen. 11 Maar ze werden razend van woede, en bespraken onder elkander, wat ze Jesus zouden doen. 12 In die dagen ging Hij het gebergte in, om te bidden, en bracht er de nacht door in het gebed tot God. 13 Toen de dag aanbrak, riep Hij zijn leerlingen bijeen, en koos er twaalf van hen uit, die Hij apostelen noemde: 14 Simon, dien Hij ook Petrus noemde, en Andreas, zijn broer; Jakobus en Johannes; Filippus en Bartolomeüs; 15 Matteüs en Tomas; Jakobus van Alfeüs, en Simon, bijgenaamd de ijveraar, 16 Judas (broer) van Jakobus, en Judas Iskáriot, die een

verrader werd. 17 Nu daalde Hij met hen af, en bleef op een
vlakte staan. Daar bevond zich ook een talrijke groep van
zijn leerlingen en een grote volksmenigte uit heel Judea en
Jerusalem, en uit het kustland van Tyrus en Sidon, 18 die
gekomen waren, om Hem te horen en van hun kwalen
genezen te worden. Allen, die door onreine geesten werden
gekweld, werden genezen. 19 En al het volk zocht Hem aan
te raken; want er ging een kracht van Hem uit, die allen
genas. 20 Nu sloeg Hij zijn ogen op naar zijn leerlingen, en
sprak: Zalig gij armen; want aan u behoort het koninkrijk
Gods. 21 Zalig gij, die thans honger lijdt; want gij zult
worden verzadigd. Zalig gij, die nu weent; want gij zult
lachen. 22 Zalig zijt gij, wanneer de mensen u haten, u om
den Mensenzoon uitbannen en honen, en smaad werpen op
uw naam. 23 Verheugt u op die dag en jubelt; zie, uw loon is
groot in de hemel. Want zó hebben hun vaders de profeten
behandeld. 24 Maar wee u, rijken; want gij hebt uw troost al
ontvangen. 25 Wee u, die thans zijt verzadigd; want gij zult
honger lijden. Wee u, die nu lacht; want gij zult treuren en
wenen. 26 Wee u, wanneer alle mensen u prijzen; want zó
hebben hun vaders met de valse profeten gedaan. 27 Maar
Ik zeg tot u, die naar Mij luistert: Bemint uw vijanden; doet
wel aan die u haten; 28 zegent die u vloeken; bidt voor wie
u lasteren. 29 Wie u op de ene wang slaat, keer hem ook de
andere toe; en wie u van de mantel berooft, weiger hem ook
het onderkleed niet. 30 Geef aan ieder die iets van u vraagt,
en eis het uwe niet terug van hem, die het neemt. 31 En
zoals ge wilt, dat de mensen u doen, doet het ook aan hen.
32 Als gij bemint die u liefhebben, wat voor verdienste hebt
gij dan wel? Want ook de zondaars hebben lief, die hen
beminnen. 33 Als gij weldoet aan hen die u weldoen, wat
voor verdienste hebt gij dan wel? De zondaars doen dat
immers ook. 34 En als gij leent aan hen, van wie gij hoopt
iets terug te krijgen, wat voor verdienste hebt gij dan wel?
Ook de zondaars lenen aan zondaars, om evenveel terug te
krijgen. 35 Neen, hebt uw vijanden lief, doet wel en leent
uit, zonder er iets voor terug te hopen; dan zal uw loon
groot zijn, en zult gij kinderen zijn van den Allerhoogste.
Hij is goedertieren, zelfs voor de ondankbaren en bozen.
36 Weest dus barmhartig, zoals ook uw Vader barmhartig
is. 37 Oordeelt niet, en gij zult niet worden geoordeeld.
Vonnist niet, en gij zult niet worden gevonnist. Spreekt
vrij, en gij zult vrijgesproken worden. 38 Geeft, en u zal
worden gegeven: een goede, volgestampte, geschudde en
overlopende maat zal u in de schoot worden gestort. Want

met de maat, waarmee ge meet, zal ook u worden gemeten.
39 Hij zei hun ook een gelijkenis. Kan een blinde een blinde
leiden? Vallen dan beiden niet in een kuil? 40 Geen leerling
staat boven den leraar; slechts de goedgevormde leerling
zal als zijn leraar zijn. 41 Hoe ziet ge de splinter in het
oog van uw broeder, en de balk in uw eigen oog ziet ge
niet? 42 Of hoe kunt ge tot uw broeder zeggen: Broeder,
laat mij de splinter trekken uit uw ogen, en de balk in uw
eigen oog ziet ge niet? Huichelaar, trek eerst de balk uit uw
eigen oog; dan zult ge zien, hoe ge de splinter uit het oog
van uw broeder moet trekken. 43 Neen, er is geen goede
boom, die slechte vruchten draagt; geen slechte boom, die
goede vruchten draagt. 44 Want iedere boom wordt aan zijn
vruchten gekend; van doornen plukt men geen vijgen, en
van een braambos snijdt men geen druiven. 45 De goede
mens brengt het goede voort uit de goede schat van zijn
hart; maar de slechte mens brengt uit de slechte schat het
slechte voort. Want de mond spreekt, waar het hart vol van
is. 46 Waarom noemt gij Mij Heer, Heer; en gij doet niet
wat Ik zeg? 47 Wie tot Mij komt en mijn woorden hoort,
maar zich er ook naar gedraagt. Ik zal u tonen aan wien hij
gelijk is. 48 Hij is gelijk aan een man, die een huis wilde
bouwen, die graven en uitdiepen bleef, en de grondslag
legde op de rots. Toen er nu een stortvloed kwam, beukte de
stroom tegen dit huis; maar hij kon het niet doen wankelen,
want het was stevig gebouwd. 49 Maar wie hoort, en er niet
naar handelt, is gelijk aan een man, die een huis zonder
grondslag bouwde, boven op de grond. De stroom beukte
er tegen aan; het huis viel aanstonds in, en werd geheel
verwoest.

7

1 Toen Hij nu zijn toespraak tot het volk geheel had
beëindigd, ging Hij naar Kafárnaum. 2 Zeker honderdman
nu had een knecht, aan wien hij zeer gehecht was; deze
was ziek, en lag op sterven. 3 Daar hij van Jesus had horen
spreken, zond hij joodse ouderlingen naar Hem toe, met
het verzoek, om zijn knecht te komen genezen. 4 Toen ze
bij Jesus waren gekomen, smeekten ze Hem dringend, en
zeiden: Hij verdient, dat Gij dit voor hem doet; 5 want
hij is ons volk genegen, en heeft voor ons de synagoge
gebouwd. 6 Jesus ging dus met hen mee. Toen Hij al dicht
bij het huis was gekomen, zond de honderdman vrienden
naar Hem toe met de boodschap: Heer, doe geen moeite.
Neen, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak komt.
7 Daarom ook heb ik me zelf niet waardig geacht, om tot U te

komen; maar spreek slechts één woord, en mijn knecht zal genezen. 8 Want ook ik ben een man, die zelf onder gezag ben gesteld, en soldaten onder me heb. En tot den een zeg ik: Ga, en hij gaat; en tot den ander: Kom, en hij komt; en tot mijn knecht: Doe dit, en hij doet het. 9 Toen Jesus dit hoorde, verwonderde Hij Zich over hem; Hij wendde Zich tot de menigte, die Hem volgde, en sprak: Ik zeg u, zo'n groot geloof heb Ik zelfs in Israël niet gevonden. 10 En bij hun terugkomst thuis vonden de boden den knecht gezond. 11 Enige tijd later ging Hij naar een stad. Naïn geheten, vergezeld van zijn leerlingen en van een talrijke schare. 12 Juist toen Hij de stadspoort naderde, werd er een dode uitgedragen, de enige zoon van zijn moeder, die weduwe was. Heel veel mensen uit de stad vergezelden haar. 13 Toen de Heer haar zag, had Hij innig medelijden met haar, en zeide tot haar: Ween maar niet. 14 Hij kwam dichterbij, en raakte de baar aan; de dragers bleven staan. En Hij sprak: Jonge man, Ik zeg u: Sta op. 15 De dode richtte zich op, en begon te spreken. Zo gaf Hij hem aan zijn moeder terug. 16 Allen werden door vrees bevangen; ze verheerlijkten God en zeiden: Een groot profeet is onder ons opgestaan; en: God heeft zijn volk bezocht! 17 En deze roep over Hem ging heel Judea rond, en overal in de omtrek. 18 De leerlingen van Johannes gingen hem dit alles vertellen. 19 Toen riep Johannes twee van zijn leerlingen, en zond hen tot den Heer met de vraag: Zijt Gij het, die komen moet, of moeten we een ander verwachten? 20 De mannen gingen dus naar Hem toe en zeiden: Johannes de Doper heeft ons tot U gezonden met de vraag: Zijt Gij het, die komen moet, of moeten we een ander verwachten? 21 Juist op dat ogenblik genas Hij velen van ziekten, kwalen en boze geesten, en schonk Hij veel blinden het gezicht terug. 22 Hij gaf hun dus ten antwoord: Gaat en bericht aan Johannes, wat gij gezien en gehoord hebt. Blinden zien en kreupelen gaan, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden verrijzen en aan armen wordt het evangelie verkondigd. 23 Zalig is hij, die zich aan Mij niet ergert. 24 Toen de boden van Johannes waren vertrokken, begon Hij tot het volk over Johannes te spreken: Wat zijt gij in de woestijn gaan zien? Een riet, dat door de wind wordt bewogen? 25 Neen; wat zijt gij gaan zien? Een mens in zachte kleren gedost? Zie, die dure kleren en overvloed hebben, zijn in de paleizen der koningen. 26 Wat zijt gij gaan zien? Een profeet? Ja, Ik zeg u, en meer dan een profeet. 27 Hij is het, van wien geschreven staat: "Zie Ik zend mijn gezant voor U uit, Die U de weg

zal bereiden.” 28 Ik zeg u: groter profeet dan Johannes de
Doper is er niet onder de kinderen der vrouwen. Toch is de
kleinste in het koninkrijk Gods groter dan hij. 29 Al het volk,
zelfs de tollenaars, hebben naar hem geluisterd, en Gods
rechtvaardigheid erkend, door het doopsel van Johannes te
ontvangen. 30 Maar de farizeën en de wetgeleerden hebben
Gods raadsbesluit over zichzelf verijdeld, door zijn doopsel
niet te ontvangen. 31 Waarmee zal Ik dan de mensen van dit
geslacht vergelijken; waaraan zijn ze gelijk? 32 Ze zijn gelijk
aan kinderen, die op de markt zitten, en elkander toeroepen
en zeggen: We hebben voor u op de fluit gespeeld, En gij
hebt niet gedanst; We hebben een treurlied gezongen, En
gij hebt niet geschreid. 33 Want Johannes de Doper kwam;
hij at geen brood en dronk geen wijn, en gij zegt: Hij is
van den duivel bezeten. 34 Maar de Mensenzoon kwam; Hij
at en dronk, en gij zegt: Zie wat een gulzigaard, wat een
wijndrinker, wat een vriend van tollenaars en zondaars.
35 Maar de wijsheid wordt gerechtvaardigd door al haar
kinderen. 36 Een der farizeën verzocht Hem eens bij zich
ten eten. Hij ging het huis van den farizeër binnen, en lag
aan tafel aan. 37 En zie, daar was een vrouw, die in de stad
als zondares bekend stond. Toen ze vernam, dat Hij in het
huis van den farizeër aan tafel was, ging ze er heen met een
albasten kruik vol balsem. 38 Wenend ging ze achter Hem
staan, bij zijn voeten, en begon zijn voeten met tranen te
besproeien, en met het hoofdhaar af te drogen. Dan kuste
ze zijn voeten, en zalfde ze met balsem. 39 Toen de farizeër,
die Hem genodigd had, dit zag, zeide hij bij zichzelf: Als
Hij een profeet was, zou Hij weten, wie en wat voor een
vrouw het is, die Hem aanraakt; een zondares! 40 Nu nam
Jesus het woord en sprak tot hem: Simon, Ik heb u iets te
zeggen. Hij zeide: Spreek, Meester. 41 Een geldschieter had
twee schuldenaars; de een was hem vijfhonderd tienlingen
schuldig, de andere vijftig. 42 Daar ze niet konden betalen,
schold hij het beiden kwijt. Wie van de twee zal nu het
meest van hem houden? 43 Simon antwoordde: Ik vermoed:
hij, wien hij het meest heeft kwijtgescholden. Hij zei hem:
Ge hebt juist geoordeeld. 44 Nu keerde Hij Zich naar de
vrouw, en sprak tot Simon: Ziet ge die vrouw? Ik ben in
úw huis gekomen; gij goot geen water op mijn voeten, maar
zij heeft mij voeten met haar tranen besproeid en met de
haren afgedroogd. 45 Gij hebt Mij geen kus gegeven; maar zij
heeft, sinds Ik binnenkwam, niet opgehouden, mijn voeten
te kussen. 46 Gij hebt mijn hoofd niet met olie gezalfd, maar
zij heeft mijn voeten met balsem gezalfd. 47 En daarom zeg

Ik u: Haar zonden, haar vele zonden zijn haar vergeven;
want zij heeft veel liefde getoond. Wien weinig vergeven
wordt, toont weinig liefde. 48 Nu sprak Hij tot haar: Uw
zonden zijn u vergeven. 49 De disgenoten begonnen bij
zichzelf te zeggen: Wie is Hij, dat Hij zelfs zonden vergeeft?
50 Maar Hij zei tot de vrouw: Uw geloof heeft u gered, ga
heen in vrede.

8

1 Daarna ging Hij rond door steden en dorpen, om
te preken en het koninkrijk Gods te verkondigen. Hij
was vergezeld van het twaalftal, 2 en van enige vrouwen,
die van boze geesten en ziekten waren verlost: Maria,
Magdalena geheten, uit wie zeven duivels waren uitgegaan.
3 Johanna, de vrouw van Choesa, den hofmeester van
Herodes. Susanna en vele anderen, die hun met haar
vermogen ten dienste stonden. 4 Toen er eens een grote
menigte bijeen was, daar men uit alle steden naar Hem
was toegestroomd, sprak Hij in een gelijkenis: 5 De zaaier
ging uit, om zijn zaad te zaaien. En onder het zaaien viel
een gedeelte langs de weg; het werd vertrapt, en de vogels
uit de lucht pikten het op. 6 Een ander gedeelte viel op de
rots: even kwam het op, maar verdorde, omdat het geen
vocht had. 7 Een ander gedeelte viel tussen de doornen;
en de doornen schoten mede op, en verstikten het. 8 Een
ander gedeelte viel op de goede aarde; het schoot op, en
droeg honderdvoudige vrucht. Na deze woorden riep Hij
uit: Wie oren heeft om te horen, hij hore. 9 Zijn leerlingen
vroegen Hem naar de zin der gelijkenis. 10 Hij sprak: U is het
gegeven, de geheimen te kennen van het koninkrijk Gods,
maar tot de overigen wordt in parabels gesproken; opdat ze
zouden zien en niet inzien, zouden horen en niet verstaan.
11 Dit is de zin der gelijkenis: Het zaad is Gods woord. 12 Het
zaad langs de weg zijn zij, die het woord wel horen; maar
dan komt de duivel en neemt het weg uit hun hart, opdat
ze niet zouden geloven en worden gered. 13 Het zaad op de
rots zijn zij, die het woord met vreugde aanvaarden, zodra
ze het horen, maar die geen wortel hebben geschoten; een
tijd lang geloven ze wel, maar in de tijd der beproeving
vallen ze af. 14 Het zaad, dat tussen de doornen valt, zijn
zij, die wel hebben geluisterd, maar die gaandeweg door
de zorgen, de rijkdom en de genoegens van het leven zich
laten verstikken en nooit tot rijpheid komen. 15 Maar het
zaad, dat in de goede aarde valt, zijn zij, die met een goed
en edel hart het woord vernemen, het aanvaarden, en het
vrucht doen dragen door te volharden. 16 Niemand steekt

een lamp aan, en verbergt ze onder een bak, of zet ze onder een bed; maar hij plaatst ze op de kandelaar, opdat wie binnenkomt, het licht kan zien. 17 Want niets is verborgen, of het zal worden geopenbaard; en niets is geheim, of het wordt bekend en het komt aan het licht. 18 Let er dus op, hoe gij luistert. Want wie heeft, hem zal gegeven worden; en wie niet heeft, hem zal ook nog ontnomen worden, wat hij meent te bezitten. 19 Nu kwamen zijn moeder en broeders naar Hem toe, maar door de menigte konden ze Hem niet bereiken. 20 Men boodschapte Hem: Uw moeder en broeders staan buiten en willen U zien. 21 Maar Hij gaf ten antwoord: Mijn moeder en broeders zijn zij, die het woord Gods horen, en er naar handelen. 22 Op zekere dag ging Hij met zijn leerlingen in een boot, en zeide tot hen: Laten we oversteken naar de andere kant van het meer. Ze staken van wal; 23 en onder de vaart sliep Hij in. Maar een hevige storm brak los op het meer: ze kregen water binnen en liepen gevaar. 24 Ze gingen naar Hem toe, wekten Hem en zeiden: Meester, Meester, we vergaan. Toen stond Hij op, en gebood aan de wind en de golven; ze bedaarden, en het werd stil. 25 Maar tot hen zeide Hij: Waar is uw geloof? Met angstige verbazing zeiden ze tot elkander: Wie is Hij toch, dat Hij zelfs de winden gebiedt en het water, en dat ze Hem gehoorzamen? 26 Ze legden aan in het land der Gerasenen, dat tegenover Galilea ligt. 27 Zodra Hij aan wal was gestapt, kwam Hem uit de stad een man tegemoet, die door duivels was bezeten. Sinds lang droeg hij geen kleren meer, en verbleef niet in huis, maar in de grafspelonken. 28 Toen hij Jesus zag, viel hij gillend voor Hem neer, en schreeuwde het uit: Wat hebt Gij met ons te maken. Jesus, Zoon van den allerhoogsten God? Ik bid U, mij niet te gaan kwellen. 29 Want Hij had den onreinen geest geboden, den man te verlaten. Reeds dikwijls toch had hij zich van hem meester gemaakt. Dan had men hem met ketens en voetboeien gebonden, om hem vast te houden; maar hij had de boeien stuk gebroken, en was door den duivel naar eenzame plaatsen gejaagd. 30 Jesus vroeg hem: Hoe is uw naam? Hij zei: Legioen. Want vele duivels waren in hem gevaren. 31 Ze verzochten Hem dringend, hun niet te gelasten, naar de afgrond te gaan. 32 Nu liep daar op de berg een grote troep zwijnen te grazen. Ze verzochten Hem, hun toe te staan, in die zwijnen te varen. Hij stond het hun toe. 33 Toen gingen de duivels uit van den mens, en wierpen zich op de zwijnen; en de troep plofte van de steilte in het meer, en verdronk. 34 Toen

de drijvers zagen, wat er gebeurde, vluchtten ze heen, en
vertelden het in stad en land. 35 Men kwam dus zien, wat
er gebeurd was. Toen ze nu bij Jesus kwamen, en den man,
uit wien de duivels waren uitgegaan, gekleed en goed bij
verstand aan Jesus' voeten vonden zitten, werden ze bang.
36 Nu verhaalden nog de ooggetuigen, hoe de bezetene was
verlost. 37 Toen verzocht Hem de hele bevolking van het
gebied der Gerasenen, om van hen heen te gaan; want
een ontzettende vrees greep hen aan. Nu ging Hij weer
in de boot, om terug te keren; 38 en de man, uit wien de
duivels waren uitgegaan, vroeg Hem verlof, om bij Hem
te blijven. Maar Hij zond hem heen, en zeide: 39 Ga naar
huis, en verhaal al wat God u gedaan heeft. Hij ging heen,
en vertelde heel de stad door, wat Jesus hem had gedaan.
40 Bij Jesus' terugkeer kwam Hem de schare begroeten; ze
stonden allen op Hem te wachten. 41 En zie, daar naderde
een man, Jaïrus genaamd, die overste van de synagoge was.
Hij viel voor Jesus' voeten neer, en verzocht Hem, mee naar
zijn huis te komen, 42 omdat hij een enige dochter had,
ongeveer twaalf jaren oud, die op sterven lag. Terwijl Hij
er heenging, drong de menigte tegen Hem op. 43 Nu was
daar een vrouw, die twaalf jaar lang aan bloedvloeiing leed,
en heel haar vermogen aan geneesheren had uitgegeven,
maar door niemand genezen kon worden. 44 Ze trad achter
Hem aan, en raakte de zoom van zijn kleed aan; aanstonds
hield haar bloedvloeiing op. 45 Jesus sprak: Wie heeft Mij
aangeraakt? Allen ontkenden het, en Petrus zeide:Meester,
de menigte omringt U, en dringt op U aan. 46 Maar Jesus
sprak: Iemand heeft Mij aangeraakt; want Ik heb een kracht
van Mij voelen uitgaan. 47 Toen de vrouw zag, dat ze ontdekt
was, trad ze bevend vooruit, viel Hem te voet, en verhaalde
voor heel het volk, waarom ze Hem had aangeraakt, en hoe
ze aanstonds was genezen. 48 Maar Hij zei haar: Dochter,
uw geloof heeft u gered; ga in vrede. 49 Terwijl Hij nog
sprak, kwam er iemand van den overste der synagoge, en
zeide Hem: Uw dochter is gestorven; val den Meester niet
langer lastig. 50 Jesus hoorde het, en sprak tot hen: Vrees
niet, maar geloof; en ze zal worden gered. 51 Bij het huis
gekomen, liet Hij niemand met Zich binnengaan dan Petrus,
Johannes en Jakobus met den vader en de moeder van het
meisje. 52 Allen weenden er, en jammerden over haar. Maar
Hij sprak: Weent niet; ze is niet dood, maar ze slaapt. 53 Men
lachte Hem uit, overtuigd, dat ze dood was. 54 Hij vatte haar
bij de hand, en riep: Meisje, sta op! 55 En haar geest keerde
weer, en ogenblikkelijk stond ze op; en Hij gelastte, dat

men haar te eten zou geven. 56 Haar ouders waren buiten
zichzelf van verbazing; maar Hij verbood hun, het gebeurde
aan iemand te vertellen.

9

1 Nu riep Hij het twaalftal bijeen, gaf hun macht en gezag
over alle duivels, en tot genezing der zieken, 2 en zond ze
uit om het koninkrijk Gods te gaan preken, en zieken te
genezen. 3 Hij sprak tot hen: Neemt niets mee op weg;
geen stok, geen reiszak, geen brood en geen geld; zelfs geen
tweede onderkleed moogt gij hebben. 4 In welk huis gij ook
uw intrek neemt, blijft daar, totdat gij weer afreist. 5 En
waar men u niet ontvangt, verlaat die stad, en schudt zelfs
het stof van uw voeten als een getuigenis tegen hen. 6 Toen
gingen ze heen, en trokken de dorpen rond; ze preekten
het evangelie overal, en genazen de zieken. 7 Herodes, de
viervorst, vernam het gebeurde, en wist niet, wat hij er van
denken moest. Want sommigen zeiden: Johannes is van de
doden opgestaan; 8 anderen: Elias is verschenen; anderen
weer: Een van de oude profeten is verrezen. 9 Herodes
zeide: Ik heb toch Johannes onthoofd; maar wie is deze dan,
over wien ik dit alles hoor? En hij zocht een gelegenheid,
om Hem te zien. 10 Toen de apostelen waren teruggekeerd,
verhaalden ze Hem alwat ze gedaan hadden. Hij nam ze
mee, en vertrok met hen alleen naar een stad, Betsáida
genaamd. 11 Maar het volk merkte het, en ging Hem
achterna. Hij ontving ze, sprak tot hen over het koninkrijk
Gods, en Hij genas, wie genezing behoefde. 12 Maar toen
de avond begon te vallen, kwam het twaalftal naar Hem
toe, en zeide: Zend de menigte heen; dan kunnen ze naar
de omliggende dorpen en vlekken gaan, om onderkomen
en voedsel te vinden; want we zijn hier in een verlaten
streek. 13 Hij sprak tot hen: Geeft gij hun te eten. Ze
zeiden: We hebben slechts vijf broden en twee vissen; of
zouden we zelf misschien voor al dat volk eten moeten gaan
kopen? 14 Want er waren ongeveer vijf duizend mannen.
Maar Hij zei tot zijn leerlingen: Laat hen in groepen van
vijftig gaan zitten. 15 Ze deden het, en deden ze allen
neerzitten. 16 Nu nam Hij de vijf broden en de twee vissen,
zag ten hemel op, sprak er de zegen over uit, brak ze en
gaf ze aan de leerlingen, om ze de menigte aan te bieden.
17 Allen aten en werden verzadigd; en ze verzamelden het
overschot: twaalf korven met brokken. 18 Toen Hij eens
in de eenzaamheid aan het bidden was, en de leerlingen bij
Hem waren, stelde Hij hun de vraag: Wien zegt het volk, dat

Ik ben? 19 Ze antwoordden: Johannes de Doper; anderen:
Elias; anderen weer: Een van de oude profeten is verrezen.
20 Hij zeide hun: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Petrus
antwoordde: De Christus van God. 21 En Hij verbood hun
ten strengste, dit aan iemand te zeggen. 22 Nu zeide Hij: De
Mensenzoon zal veel moeten lijden, en verworpen worden
door de oudsten en opperpriesters en schriftgeleerden. Hij
zal worden gedood, en op de derde dag verrijzen. 23 Nu
sprak Hij tot allen: Zo iemand mijn volgeling wil zijn, dan
moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen iedere
dag, en Mij volgen. 24 Want wie zijn leven wil redden, zal
het verliezen; maar wie zijn leven verliest om Mijnentwil,
zal het redden. 25 Wat baat het den mens, zo hij de hele
wereld wint, maar zichzelf prijsgeeft of schade berokkent?
26 Want wie zich schaamt over Mij en mijn woorden, over
hem zal Zich ook de Mensenzoon schamen, als Hij in zijn
heerlijkheid komt, en in die van zijn Vader en van de heilige
engelen. 27 Voorwaar, Ik zeg u: Daar zijn er onder de
hier aanwezigen, die de dood niet zullen smaken, voordat
ze het koninkrijk Gods hebben gezien. 28 Ongeveer acht
dagen later nam Jesus Petrus, Johannes en Jakobus met Zich
mee, en ging de berg op, om te bidden. 29 En terwijl Hij
bad, veranderde het uiterlijk van zijn gelaat, en zijn kleed
werd schitterend wit. 30 Zie, twee mannen spraken met
Hem; het waren Moses en Elias, 31 die in heerlijkheid waren
verschenen, en zijn dood bespraken, die Hij te Jerusalem
zou ondergaan. 32 Petrus en zijn gezellen waren intussen
door slaap overmand; eerst bij hun ontwaken zagen ze
zijn heerlijkheid en de beide mannen, die bij Hem stonden.
33 Toen dezen van Hem weg wilden gaan, sprak Petrus tot
Jesus: Meester, het is ons goed, hier te zijn; laat ons drie
tenten opslaan, één voor U, één voor Moses en één voor
Elias. Hij wist niet goed wat hij zeide. 34 Terwijl hij zo
sprak, kwam er een wolk, die hen overschaduwde; en toen
de leerlingen hen de wolk zagen ingaan, werden ze bang.
35 En uit de wolk klonk een stem: Deze is mijn uitverkoren
Zoon; luistert naar Hem. 36 Terwijl de stem klonk, bevond
Zich Jesus alleen. Ze bewaarden het stilzwijgen over wat
ze hadden gezien, en vertelden het toen nog aan niemand.
37 Toen ze de volgende dag van de berg afdaalden, kwam
een talrijke menigte Hem tegemoet. 38 En zie, een man
uit de menigte riep hun toe, en zeide: Meester, ik bid U,
zie neer op mijn zoon; want hij is mijn enig kind. 39 Zie,
een geest grijpt hem aan, en plotseling gilt hij het uit; hij
doet hem stuiptrekken en schuimbekken, en als hij hem

heeft uitgeput, verlaat hij hem nòg bijna niet. 40 Ik heb
uw leerlingen verzocht, hem uit te drijven, maar ze konden
het niet. 41 Jesus antwoordde: O ongelovig en boos geslacht,
hoe lang nog zal Ik bij u zijn, en u dulden? Breng uw zoon
hier. 42 Terwijl hij naderde, smeet de duivel hem weer tegen
de grond, en deed hem stuipen krijgen. Jesus bestrafte den
onreinen geest, genas den knaap, en gaf hem aan zijn vader
terug. 43 En allen waren vol van ontzetting voor de majesteit
Gods. Maar terwijl iedereen in verwondering was over al
wat Hij deed, sprak Hij tot zijn leerlingen: 44 Houdt het goed
in gedachte: De Mensenzoon zal worden overgeleverd in de
handen der mensen. 45 Ze begrepen dit niet. Het bleef hun
duister, en ze verstonden het niet; toch durfden ze Hem ook
niet over dit woord ondervragen. 46 Eens kwam de gedachte
bij hen op, wie van hen de grootste zou zijn. 47 Maar Jesus,
die de gedachte van hun hart kende, nam een kind, plaatste
het naast Zich, 48 en zei hun: Wie dit kind opneemt in mijn
Naam, neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt Hem op,
die Mij heeft gezonden. Want wie de kleinste is onder u
allen, hij is groot. 49 Johannes nam het woord, en sprak:
Meester, we hebben iemand duivels uit zien drijven in uw
Naam; we hebben het hem verboden, omdat hij zich niet bij
ons aansluit. 50 Jesus zei hem: Verbiedt het hem niet; want
wie niet tegen u is, hij is vóór u. 51 Toen nu de tijd van zijn
hemelvaart begon te naderen, besloot Hij naar Jerusalem
te gaan. 52 Hij zond boden voor Zich uit; ze gingen op
reis, en kwamen in een stad der Samaritanen, om Hem een
verblijf te bereiden. 53 Maar men ontving Hem niet, omdat
Hij naar Jerusalem reisde. 54 Toen zijn leerlingen Jakobus
en Johannes dit merkten, zeiden ze: Heer, wilt Gij, dat we
zeggen, dat er vuur uit de hemel komt, om ze te verdelgen?
55 Maar Hij keerde Zich om, en berispte hen. Hij zeide: Gij
weet niet, wat voor geest u bezielt. 56 Want de Mensenzoon
is niet gekomen, om de zielen der mensen in het verderf
te storten, maar om ze te redden. Ze gingen dus naar een
ander dorp. 57 Terwijl zij voortreisden, zei iemand tot Hem:
Ik zal U volgen, waarheen Gij ook gaat. 58 Jesus zeide hem:
De vossen hebben holen, en de vogels in de lucht hebben
nesten; maar de Mensenzoon heeft niets, om er zijn hoofd
op te leggen. 59 En tot een ander sprak Hij: Volg Mij. Deze
zeide: Heer, sta me toe, eerst mijn vader te gaan begraven.
60 Jesus sprak tot hem: Laat de doden hun doden begraven;
ga heen, en verkondig het koninkrijk Gods. 61 Weer een
ander zeide: Ik zal U volgen Heer; maar sta me toe, eerst
van mijn huisgenoten afscheid te nemen. 62 Jesus sprak

tot hem: Wie zijn hand aan de ploeg slaat en achterwaarts
blikt, is niet geschikt voor het koninkrijk Gods.

10

1 Daarna stelde de Heer nog twee en zeventig anderen
aan, en zond ze twee aan twee voor Zich uit naar elke stad
of plaats, waar Hij zelf naar toe wilde gaan. 2 En Hij sprak
tot hen: De oogst is groot, maar werklieden zijn er weinig.
Vraagt dus den Heer van de oogst, dat Hij werklieden zendt
in zijn oogst. — 3 Gaat heen; zie, Ik zend u als lammeren
midden onder de wolven. 4 Draagt geen beurs mee, geen
reiszak, geen schoenen; en groet niemand onderweg. —
5 Wanneer gij een huis binnenkomt, zegt dan eerst: Vrede
aan dit huis! 6 En als daar een kind van de vrede woont,
zal uw vrede op hem rusten; zo niet, dan keert hij terug
op u. 7 Blijft in dat huis; eet en drinkt wat men er heeft;
want de arbeider heeft recht op zijn loon. Gaat niet van
het ene huis naar het andere. — 8 En in welke stad gij ook
komt, waar men u ontvangt, eet wat u wordt voorgezet;
9 geneest de zieken die er zijn, en zegt hun: Het koninkrijk
Gods is nabij. 10 Maar als gij in een stad komt, waar men
u niet ontvangt, gaat uit op haar pleinen, en zegt: 11 Zelfs
het stof uwer stad, dat aan onze voeten kleeft, schudden
we tegen u af; toch moet gij weten: het koninkrijk Gods
is nabij. 12 Ik zeg u: Voor Sódoma zal het dragelijker zijn
op die dag dan voor die stad. — 13 Wee u, Korazin, wee u,
Betsáida; want zo in Tyrus en Sidon de wonderen waren
gebeurd, die in u zijn geschied, dan zouden ze reeds lang
in zak en as zijn gezeten, en boete hebben gedaan. 14 Voor
Tyrus en Sidon zal het dragelijker zijn in het oordeel dan
voor u. 15 En gij Kafárnaum, zult ge tot de hemel toe worden
verheven? Tot in de hel zult ge neerzinken. — 16 Wie u
hoort, hoort Mij, en wie u versmaadt, versmaadt Mij; maar
wie Mij versmaadt, versmaadt Hem die Mij heeft gezonden.
17 Toen de twee en zeventig waren teruggekeerd, zeiden
ze verheugd: Heer, zelfs de duivels zijn ons onderworpen
in uw Naam. 18 Hij sprak tot hen: Ik zag satan als een
bliksemstraal uit de hemel vallen. 19 Zie, Ik heb u de macht
gegeven, om op slangen en schorpioenen te trappen, en
macht over heel de kracht van den vijand: niets zal u deren.
20 Maar verheugt u niet, omdat de duivels u onderworpen
zijn; verheugt u, omdat uw namen opgeschreven staan in
de hemel. 21 Toen jubelde Hij het uit in den Heiligen Geest,
en sprak: Ik dank U, Vader, Heer van hemel en aarde,
omdat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt

verborgen, en aan kleinen geopenbaard. Ja, Vader, zó is
uw welbehagen geweest. 22 Alles is Mij door mijn Vader in
handen gegeven; en niemand weet, wie de Zoon is, dan de
Vader alleen; of wie de Vader is, dan de Zoon alleen, en hij,
wien de Zoon het openbaren wil. 23 Nu wendde Hij Zich tot
zijn leerlingen alleen, en sprak: Zalig de ogen, die zien wat
gij ziet. 24 Ik zeg u: Vele profeten en koningen wensten te
zien wat gij ziet, en ze zagen het niet; te horen wat gij hoort,
en ze hoorden het niet. 25 En zie, een wetgeleerde stond op,
om Hem op de proef te stellen, en sprak: Meester, wat moet
ik doen, om het eeuwige leven te verkrijgen? 26 Hij zei hem:
Wat staat er in de Wet geschreven; wat leest ge daar? 27 Hij
antwoordde: Gij zult den Heer uw God beminnen met heel
uw hart, met heel uw ziel, met heel uw kracht, en met heel
uw verstand: en uw naaste als uzelf. 28 Hij zei hem: Ge hebt
goed geantwoord; doe dit en ge zult leven. 29 Maar daar hij
de schijn wilde redden, sprak hij tot Jesus: En wie is mijn
naaste? 30 Jesus hernam, en sprak: Eens reisde een man
van Jerusalem naar Jericho, en viel in handen van rovers;
ze schudden hem uit, verwondden hem vreselijk, en lieten
hem half dood achter. 31 Toevallig kwam een priester die
weg langs; hij zag hem, en ging voorbij. 32 Ook een leviet
kwam er langs; hij zag hem, en ging voorbij. 33 Maar ook
een Samaritaan, die op reis was, kwam voorbij; hij zag hem,
en kreeg medelijden. 34 Hij ging er naar toe, verbond zijn
wonden, en goot er olie en wijn op; daarna hief hij hem op
zijn eigen lastdier, bracht hem naar een herberg, en zorgde
voor hem. 35 De volgende dag nam hij twee tienlingen, gaf
ze den waard, en zeide: Blijf voor hem zorgen; en wat ge er
meer aan besteedt, zal ik u bij mijn terugkomst vergoeden.
36 Wat dunkt u; wie van de drie is de naaste geweest van
hem, die in de handen der rovers viel? 37 Hij sprak: Hij, die
hem barmhartigheid bewees. En Jesus zeide hem: Ga, en
doe gij evenzo. 38 Op hun reis kwam Hij ook in zeker dorp,
waar een vrouw, Marta geheten, Hem in haar huis ontving.
39 Ze had een zuster, Maria genaamd, die mede aan Jesus'
voeten zat, en luisterde naar zijn woord. 40 Maar Marta was
druk in de weer met bedienen. Ze kwam er een ogenblik bij
staan, en sprak: Heer, is het U onverschillig, dat mijn zuster
mij alleen laat bedienen? Zeg haar dus, dat ze me helpt.
41 Maar de Heer gaf haar ten antwoord: Marta, Marta, over
veel zijt ge bezorgd en bekommerd. 42 Slechts één ding is
noodzakelijk. Maria heeft het beste deel gekozen, dat haar
niet zal ontnomen worden.

11

1 Eens was Hij ergens aan het bidden. Toen Hij ophield,
sprak een zijner leerlingen tot Hem: Heer, leer ons bidden,
zoals ook Johannes het zijn leerlingen heeft geleerd. 2 Hij
sprak tot hen: Zegt, wanneer gij bidt: Vader, uw naam
worde geheiligd; uw rijk kome. 3 Geef ons elke dag ons
dagelijks brood. 4 En vergeef ons onze zonden; want ook
wij vergeven aan allen hun schuld. En leid ons niet in
bekoring. 5 Ook zeide Hij hun: Veronderstelt, iemand van u
heeft een vriend, en hij gaat te middernacht naar hem toe,
en zegt: Vriend, leen me drie broden; 6 want een van mijn
vrienden is op reis bij me aangekomen, en ik heb niets om
hem voor te zetten. 7 Zou dan de andere soms van binnen
uit antwoorden, en zeggen: Val me niet lastig; de deur is al
gesloten, en mijn kinderen zijn met mij te bed; ik kan niet
opstaan, om het u te geven. 8 Ik zeg u: Al zou hij niet opstaan
en het hem geven, omdat hij zijn vriend is, dan zal hij toch
om zijn lastig aanhouden opstaan, en hem geven al wat hij
nodig heeft. 9 Zo zeg Ik ook u: Vraagt en men zal u geven;
zoekt en gij zult vinden; klopt en men zal u opendoen.
10 Want wie vraagt, ontvangt; wie zoekt, vindt: wie klopt,
hem doet men open. 11 Welke vader is er onder u, die aan
zijn zoon een steen zal geven, als hij om brood vraagt; of
als hij om vis vraagt, hem in plaats van een vis, een slang
zal geven; 12 of als hij vraagt om een ei, hem een schorpioen
geven zal? 13 Als gij dan, aan uw kinderen goede gaven weet
te schenken, hoewel gij boos zijt, hoeveel te meer zal dan de
hemelse Vader den Heiligen Geest geven aan wie tot Hem
bidden! 14 Eens dreef Hij een duivel uit, die stom was; en
toen de duivel was uitgegaan, sprak de stomme. En het volk
stond verbaasd. 15 Maar sommigen hunner zeiden: Door
Beélzebub, den vorst der duivels, drijft Hij de duivels uit.
16 Anderen vroegen Hem een teken uit de hemel, om Hem
op de proef te stellen. 17 Maar Hij kende hun gedachten,
en sprak tot hen: Ieder rijk, dat inwendig verdeeld is,
zal worden verwoest; het ene huis zal er op het andere
vallen. 18 Wanneer dus de satan tegen zichzelf is verdeeld,
hoe zal zijn rijk dan stand kunnen houden? Toch zegt gij,
dat Ik door Beélzebub de duivels uitdrijf. 19 Maar als Ik
door Beélzebub de duivels uitdrijf, door wien drijven dan
uw zonen ze uit? Daarom zullen zijzelf uw rechters zijn.
20 Maar als Ik door de vinger Gods de duivels uitdrijf, dan
is ook het koninkrijk Gods onder u gekomen. 21 Wanneer
de sterke in volle wapenrusting zijn erf bewaakt, dan is
zijn have in veiligheid. 22 Maar wanneer een, die sterker

is dan hij, hem overvalt en overwint, dan ontneemt hij hem zijn wapenrusting, waarop hij vertrouwde, en verdeelt zijn buit. 23 Wie niet met Mij is, is tegen Mij; en wie niet met Mij verzamelt, verstrooit. 24 Wanneer de onreine geest van iemand is uitgegaan, zwerft hij rond in dorre oorden; hij zoekt naar rust, en vindt ze niet. Dan zegt hij: Ik zal terugkeren in mijn huis, waar ik ben uitgegaan. 25 En bij zijn komst vindt hij het geveegd en versierd. 26 Dan gaat hij heen, en neemt zeven andere geesten met zich mee, die bozer zijn dan hijzelf; ze komen binnen, en gaan er wonen. En het einde van dien man wordt erger nog dan het begin. 27 Terwijl Hij zo sprak, verhief een vrouw uit het volk haar stem, en zei Hem: Zalig de schoot, die U heeft gedragen, en de borsten die U hebben gezoogd. 28 Maar Hij zeide: Zalig eerder, die luisteren naar Gods woord, en het beleven. 29 En toen de menigte samenstroomde, begon Hij aldus: Dit geslacht is een boos geslacht; het vraagt een teken, en geen teken zal hun worden gegeven, dan het teken van Jonas. 30 Want zoals Jonas een teken was voor de Ninivieten, zo zal het ook de Mensenzoon zijn voor dit geslacht. 31 De koningin van het Zuiden zal in het oordeel opstaan te zamen met de mannen van dit geslacht, en ze veroordelen; want ze kwam van het uiteinde der aarde om Sálomons wijsheid te horen; en zie, meer dan Sálomon is hier. 32 De mannen van Ninive zullen in het oordeel opstaan te zamen met dit geslacht, en het veroordelen; want ze bekeerden zich op de prediking van Jonas; en zie, meer dan Jonas is hier. 33 Niemand steekt een lamp aan, om ze in de kelder of onder de korenmaat te zetten, maar op de kandelaar; opdat wie binnenkomt, het licht kan zien. 34 Uw oog is de lamp van het lichaam. Als uw oog goed is, dan is heel uw lichaam verlicht; maar deugt het niet, dan is ook uw lichaam in het duister. 35 Zorgt er dus voor, dat het licht in u geen duisternis wordt. 36 Wanneer dus heel uw lichaam verlicht is, zonder een enkel duister deel, hoe zal het geheel dan verlicht zijn, als de lamp u nog met haar stralen verlicht. 37 Terwijl Hij nog sprak, nodigde een farizeër Hem bij zich aan tafel; Hij trad binnen, en nam plaats 38 Maar de farizeër verwonderde zich, toen hij zag, dat Hij Zich niet eerst voor de maaltijd gewassen had. 39 De Heer sprak tot hem: Gij, farizeër, gij reinigt dus de buitenkant van beker en schotel. maar uw eigen binnenste is vol roof en bederf. 40 Dwazen! Heeft Hij, die het uitwendige maakte, ook het inwendige niet gemaakt? 41 Geeft liever de inhoud als aalmoes; en zie, dan is alles u rein. 42 Maar wee u, farizeën! Want

gij betaalt tienden van muntkruid, wijnruitplant en allerlei groenten, maar gij verwaarloost het recht en de liefde tot God. Dit moet men doen, en het andere niet laten. 43 Wee u, farizeën! Want gij zijt belust op de ereplaatsen in de synagogen en de begroetingen op de marktpleinen. 44 Wee u! Want gij zijt gelijk aan onzichtbare graven; de mensen lopen er over heen zonder het te weten. 45 Een van de wetgeleerden nam het woord, en zeide tot Hem: Meester, door zo te spreken, beledigt ge ook ons. 46 Hij sprak: Ook u, wetgeleerden, wee! Want gij legt den mensen zware lasten op, maar zelf raakt gij de lasten met geen vinger aan. 47 Wee u! Want gij bouwt de grafsteden der profeten, maar uw vaders hebben ze gedood. 48 Zo getuigt gij, deel te hebben aan de daden van uw vaders; want zij doodden hen, gij bouwt. 49 Daarom heeft ook Gods wijsheid gezegd: Ik zal tot hen profeten en apostelen zenden, en sommigen van hen zullen ze doden en vervolgen; 50 opdat van dit geslacht het bloed van alle profeten zou worden opgeëist, dat sinds de grondvesting der wereld vergoten is: 51 van het bloed van Abel af, tot het bloed van Zakarias toe, die gedood is tussen het altaar en de tempel. Ja, Ik zeg u, het zal van dit geslacht worden opgeëist. 52 Wee u, wetgeleerden! Want gij hebt de sleutel tot de kennis weggenomen; zelf zijt gij niet binnengegaan, en hen, die er in willen gaan, hebt gij tegengehouden. 53 Toen Hij hun dit gezegd had, begonnen de schriftgeleerden en farizeën Hem heftig aan te vallen, en Hem allerlei strikvragen te stellen; 54 ze loerden er op, uit zijn mond iets op te vangen, om Hem te beschuldigen.

12

1 Toen er intussen een menigte van vele duizenden was saamgestroomd, zodat men elkander haast onder de voet liep, begon Hij tot zijn leerlingen te zeggen: Vooreerst, wacht u voor het zuurdeeg der farizeën, dat is, voor huichelarij. 2 Want niets is bedekt, dat niet ontdekt, niets verborgen, dat niet bekend zal worden. 3 Alles dus wat gij spreekt in de duisternis, zal in het licht worden gehoord; en wat gij in kelders in het oor hebt gefluisterd, zal van de daken worden verkondigd. 4 Ik zeg u, mijn vrienden: Weest niet bevreesd voor hen, die wel het lichaam doden, maar daarna niets meer kunnen doen. 5 Ik zal u tonen, wien gij moet vrezen: Vreest Hem, die, als Hij gedood heeft, de macht nog bezit, om in de hel te werpen. Ja, Ik zeg u: Vreest Hem! 6 Worden niet vijf mussen voor twee penningen verkocht? En geen enkele daarvan wordt vergeten door

God. 7 Welnu, zelfs al de haren van uw hoofd zijn geteld.
Vreest dus niet; gij zijt meer waard dan een zwerm mussen.
8 Ik zeg u: Wie Mij belijdt voor de mensen, hem zal ook
de Mensenzoon voor Gods engelen belijden. 9 Maar wie
Mij verloochent voor de mensen, zal voor Gods engelen
worden verloochend. 10 Wie iets tegen den Mensenzoon
zegt, het zal hem worden vergeven: maar wie lastert tegen
den Heiligen Geest, het zal hem niet worden vergeven.
11 En wanneer men u in de synagogen en voor vorsten en
machthebbers brengt, weest dan niet bezorgd, hoe of wat
gij zult antwoorden of zeggen; 12 want de Heilige Geest zal
u leren in dat uur, wat gij moet zeggen. 13 Eens zei iemand
uit de menigte tot Hem: Meester, zeg aan mijn broer, dat hij
met mij de erfenis deelt. 14 Maar Hij zeide hem: Man, wie
heeft Mij tot rechter of verdeler over u aangesteld? 15 Toen
sprak Hij tot hen: Past op, en wacht u voor allerlei hebzucht;
want ook al heeft iemand overvloed, zijn leven is door zijn
bezit niet verzekerd. 16 En Hij zei hun deze gelijkenis: De
akker van een rijk man had overvloedige oogst gedragen.
17 Toen overlegde hij bij zichzelf, en sprak: Wat zal ik doen?
Want ik kan mijn vruchten niet bergen. 18 En hij zeide:
Dit zal ik doen. Ik zal mijn schuren afbreken en grotere
bouwen, en daar al mijn graan en goed verzamelen. 19 Dan
zal ik tot mijn ziel zeggen: Ziel, ge hebt veel goederen liggen,
voor vele jaren; neem uw gemak, eet, drink, maak goede
sier. 20 Maar God sprak tot hem: Dwaas, deze nacht eist
men uw ziel van u op; en wat ge verworven hebt, naar wien
zal het heengaan? 21 Zó gaat het hem, die schatten voor
zichzelf belegt, maar die niet rijk is voor God. 22 En Hij sprak
tot zijn leerlingen: Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd
voor uw leven, wat gij zult eten, noch voor het lichaam,
waarmee gij u zult kleden. 23 Want het leven is meer dan
het voedsel, en het lichaam is meer dan de kleding. 24 Ziet
de raven; ze zaaien noch oogsten, hebben geen kelder of
schuur; en toch, God onderhoudt ze. Hoeveel meer zijt
gij waard dan de vogels. 25 En wie van u kan door zijn
tobben een el toevoegen aan zijn levensweg? 26 Als gij dus
het minste zelfs niet kunt, wat tobt gij dan over de rest?
27 Denkt aan de lelies, hoe ze groeien: ze werken niet en
spinnen niet. En toch zeg Ik u, dat zelfs Sálomon in al zijn
heerlijkheid niet gekleed was als een van deze. 28 Als God nu
het kruid op het veld, dat vandaag nog bestaat, en morgen
in de oven wordt geworpen, zó aankleedt, hoeveel te meer
dan u, kleingelovigen! 29 Vraagt ook gij dus niet, wat gij
zult eten of drinken, en maakt u niet angstig. 30 Hiernaar

vragen de heidenvolken wel; maar uw Vader weet, dat gij
dit allemaal nodig hebt. 31 Zoekt slechts zijn rijk, en dit
alles zal u worden geschonken als toegift. 32 Wees niet
bezorgd, kleine kudde; want het heeft uw Vader behaagd,
u het koninkrijk te geven. 33 Verkoopt uw bezittingen, en
geeft er aalmoezen van. Maakt u beurzen die niet slijten,
een onuitputtelijke schat in de hemel, waar geen dief kan bij
komen, en waar geen mot hem wegvreet. 34 Want waar uw
schat is, daar is ook uw hart. 35 Houdt uw lenden omgord,
en brandend uw lampen. 36 Weest als mensen, die wachten
op hun heer, wanneer hij van de bruiloft komt, om als hij
komt en klopt, terstond hem open te doen. 37 Gelukkig de
knechten, die de heer bij zijn komst wakker zal vinden.
Voorwaar, Ik zeg u: Hij zal zich omgorden, hen aan tafel
doen aanzitten, en hen de rij langs bedienen. 38 En wanneer
hij hen zó aantreft, zelfs als hij in de tweede nachtwaak
of in de derde komt, gelukkig zijn ze! 39 Gij weet het:
als de huisvader wist, op welk uur de dief zou komen,
dan zou hij wakker blijven, en niet laten inbreken in zijn
huis. 40 Weest ook gij bereid; want de Mensenzoon komt
op een onverwacht uur. 41 Petrus zei Hem: Heer, zegt Gij
deze gelijkenis voor ons, of voor allen? 42 De Heer sprak:
Wie is toch de trouwe en voorzichtige hofmeester, dien de
heer over zijn ondergeschikten zal stellen, om hun op tijd
de maat koren te geven? 43 Gelukkig de dienaar, dien de
heer bij zijn komst daarmee bezig vindt. 44 Voorwaar, Ik
zeg u: Hij zal hem stellen over al zijn bezit. 45 Maar als
die dienaar bij zichzelf gaat denken: “Mijn heer komt nog
lang niet”; als hij de knechten en dienstmeisjes begint te
slaan, en gaat eten en drinken, en zich aan dronkenschap
overgeeft. 46 dan zal de heer van dien dienaar komen op
een dag, waarop hij het niet verwacht, en op een uur, dat
hij niet kent. En hij zal hem streng bestraffen, en hem het
lot der trouwelozen doen delen. 47 De dienaar toch, die de
wil van zijn meester kent, maar die zich niet volgens zijn
wil heeft voorbereid of gehandeld, hij zal veel slaag krijgen;
48 zo hij hem echter niet kent, en dingen doet, die slaag
verdienen, zal hij slechts weinig slaag krijgen. Wien veel
is gegeven, hem zal veel worden gevraagd; en wien veel is
toevertrouwd. van hem zal des te meer worden geëist. 49 Ik
ben gekomen, om vuur op de aarde te brengen; en hoe wens
Ik, dat het reeds brandt. 50 En Ik moet een doop ondergaan;
en hoe smacht Ik er naar, dat hij voltrokken wordt. 51 Denkt
gij, dat Ik vrede ben komen brengen op aarde? Neen, zeg
Ik u; wel verdeeldheid. 52 Want van nu af zullen er vijf

in één huis verdeeld zijn; drie tegen twee, en twee tegen drie. 53 De vader zal verdeeld zijn tegen den zoon, en de zoon tegen den vader; moeder tegen dochter, en dochter tegen moeder; schoonmoeder tegen haar schoondochter, en schoondochter tegen haar schoonmoeder. 54 Nog sprak Hij tot het volk: Wanneer gij een wolk uit het westen ziet opkomen, zegt gij terstond: Er komt regen; en zo is het. 55 En wanneer de zuidenwind waait, zegt gij: Het zal heet worden; en het gebeurt. 56 Huichelaars, het uitzicht van aarde en hemel weet gij te beoordelen, maar hoe komt het dan, dat gij deze tijd niet weet te beoordelen? 57 En waarom oordeelt gij zelf niet wat recht is? 58 Wanneer ge met uw tegenstander naar de overheid gaat, doe dan onderweg uw best, om van hem af te komen: anders sleept hij u misschien voor den rechter, en levert de rechter u aan den gerechtsdienaar over, en werpt de gerechtsdienaar u in de gevangenis. 59 Ik zeg u: Ge zult daar niet uit komen, vóórdat ge de laatste penning hebt afbetaald.

13

1 Bij deze gelegenheid waren er enigen tegenwoordig, die Hem van de Galileërs verhaalden, wier bloed Pilatus met dat hunner offerdieren vermengd had. 2 Hij antwoordde hun: Meent gij, dat deze Galileërs groter zondaars waren dan alle andere Galileërs, omdat hun dit overkomen is? 3 Neen, zeg Ik u: maar als gij u niet bekeert, zult gij allemaal even goed omkomen. 4 Of meent gij, dat die achttien, die door het invallen van de toren van Siloë gedood zijn, schuldiger waren dan al de andere bewoners van Jerusalem? 5 Neen, zeg Ik u; maar als gij u niet bekeert, zult gij allemaal even goed omkomen. 6 En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand had een vijgeboom, die in zijn wijngaard geplant was; hij kwam er vruchten aan zoeken, maar vond er geen. 7 Toen zei hij tot den wijngaardenier: Zie, al drie jaar kom ik aan die vijgeboom vruchten zoeken, en vind er geen. Houw hem om; waarom put hij de grond nog uit? 8 Maar hij antwoordde hem: Heer, laat hem dit jaar nog staan, totdat ik eerst de grond om hem heen heb omgespit, en bemest. 9 Misschien draagt hij het volgend jaar vrucht. Zo niet, houw hem dan om. 10 Eens was Hij op de sabbat in een der synagogen onderricht aan ‘t geven. 11 En zie, daar was een vrouw, die sinds achttien jaar van een ziektegeest was bezeten; ze ging krom, en kon onmogelijk recht overeind staan. 12 Toen Jesus haar zag, riep Hij haar, en zeide: Vrouw, ge zijt van uw ziekte verlost.

13 Hij legde haar de handen op, en ogenblikkelijk stond
ze recht overeind, en loofde God. 14 Maar de overste der
synagoge was verontwaardigd, omdat Jesus op de sabbat
genas; hij nam het woord, en zei tot het volk: Er zijn zes
dagen, waarop men moet werken; komt dus op die dagen,
om u te laten genezen, en niet op de sabbat. 15 Maar de Heer
gaf hem ten antwoord: Huichelaars, maakt niet ieder van u
op de sabbat zijn rund of zijn ezel los van de kribbe, om ze
weg te leiden en te drenken? 16 En moest dan deze dochter
van Abraham, die de satan: ziet eens: achttien jaren lang
heeft gebonden, niet op de sabbat van die band worden
verlost? 17 Toen Hij dit zei, werden al zijn tegenstanders
beschaamd, maar heel de menigte verheugde zich over al
de heerlijke dingen, die Hij verrichtte. 18 Hij sprak dan:
Waaraan is het koninkrijk Gods gelijk, en waarmee zal Ik
het vergelijken? 19 Het is gelijk aan een mosterdzaadje,
dat iemand in zijn tuin ging zaaien: het groeide op en
werd een boom, en de vogels in de lucht nestelden in zijn
takken. 20 Ook zeide Hij: Waarmee zal Ik het koninkrijk
Gods vergelijken? 21 Het is gelijk aan het zuurdeeg, dat een
vrouw nam, en onder drie maten meel mengde. totdat dit
geheel was gegist. 22 Op zijn reis naar Jerusalem trok Hij
steden en dorpen rond, om er te leren. 23 Eens zei Hem
iemand: Heer, zijn de zaligen weinig in aantal? Maar Hij
sprak tot hen: 24 Doet uw best, om binnen te gaan door de
enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen trachten binnen
te komen, en het niet kunnen. 25 Wanneer de heer des
huizes is opgestaan, en de deur heeft gesloten, dan zult
gij buiten staan, aan de deur gaan kloppen, en zeggen:
Heer, doe ons open. Maar hij zal u antwoorden: Ik weet
niet, waar gij vandaan zijt. 26 Dan zult gij gaan zeggen:
We hebben bij u gegeten en gedronken, en in onze straten
hebt Gij onderricht gegeven. 27 Maar Hij zal u zeggen: Ik
weet niet, waar gij vandaan zijt. Weg van Mij, gij allen,
die ongerechtigheid doet! 28 Dan zal er geween zijn en
gekners der tanden, wanneer gij Abraham, Isaäk en Jakob
en al de profeten zult zien in het koninkrijk Gods, maar
uzelf uitgeworpen naar buiten. 29 Dan zullen er komen van
oost en west, en noord en zuid, en ze zullen aanzitten in
het koninkrijk Gods. 30 Zie, er zijn laatsten die eersten, en
eersten die laatsten zullen zijn. 31 Terzelfder tijd kwamen
enige farizeën naar Hem toe, en zeiden Hem: Ga hier
vandaan; want Herodes wil U doden. 32 Hij zei hun: Gaat
dien vos zeggen: Zie, vandaag en morgen drijf Ik duivels
uit, en verricht Ik genezingen: overmorgen bereik Ik het

einde. 33 Toch moet Ik vandaag, morgen en overmorgen
verder reizen; want het gaat niet aan, dat een profeet buiten
Jerusalem zou sterven. 34 Jerusalem, Jerusalem, dat de
profeten doodt, en dat stenigt, die tot u zijn gezonden: hoe
dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, zoals een
hen haar kuikens onder haar vleugels; maar gij hebt niet
gewild. 35 Zie, uw huis zal verwoest blijven liggen. En Ik
zeg u: Gij zult Mij niet meer zien, voordat de tijd komt, dat
gij roept: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren.

14

1 Eens kwam Hij op een sabbat in het huis van een
der voornaamsten van de farizeën, om de maaltijd te
gebruiken; en men bespiedde Hem. 2 En zie, daar stond
een man voor Hem, die aan waterzucht leed. 3 Jesus nam
het woord, en sprak tot de wetgeleerden en farizeën: Mag
men op sabbat genezen, of niet? 4 Ze zwegen. Toen raakte
Hij hem aan, genas hem, en zond hem heen. 5 Nu sprak Hij
tot hen: Wie van u zal zijn zoon of zijn os, die in de put is
gevallen, niet aanstonds, ook op de sabbat, er uit trekken?
6 Ze wisten hier niets tegen in te brengen. 7 En daar Hij
bemerkte, dat de gasten zich de beste plaatsen hadden
uitgezocht, sprak Hij hun in een gelijkenis toe: 8 Wanneer
ge door iemand op een bruiloft zijt uitgenodigd, ga dan
niet op de beste plaats zitten. Want misschien is er een
door hem uitgenodigd, die voornamer is dan gij. 9 Dan zou
hij, die u en hem heeft genodigd, u komen zeggen: Maak
plaats voor hem. En ge zoudt vol schaamte de minste plaats
moeten innemen. 10 Maar wanneer ge genodigd zijt, ga
dan op de minste plaats zitten: opdat uw gastheer u zegt,
als hij komt: Vriend, ga hoger op. Dat zal een eer voor
u zijn in het oog van al de disgenoten. 11 Want wie zich
verheft, zal vernederd, en wie zich vernedert, zal verheven
worden. 12 En tot zijn gastheer zeide Hij: Wanneer ge een
middag- of avondmaal houdt, nodig dan niet uw vrienden of
broers, uw bloedverwanten of rijke buren; want misschien
nodigen ze u terug, en ge krijgt het vergolden. 13 Maar
als ge een maaltijd houdt, nodig dan armen, gebrekkigen,
kreupelen, blinden. 14 Dan zult ge gelukkig zijn, omdat
ze het u niet kunnen vergelden; want dan zal men het
u bij de opstanding der rechtvaardigen vergelden. 15 Een
der disgenoten, die dit hoorde, sprak tot Hem: Zalig hij,
die maaltijd zal houden in het koninkrijk Gods. 16 Maar
Hij zei hem: Zeker iemand gaf een groot feestmaal, en
nodigde velen uit. 17 Tegen het uur van de maaltijd zond

hij zijn dienaar, om aan de gasten te zeggen: Komt, want
alles staat klaar. 18 Maar eenparig begonnen allen zich
te verontschuldigen. De eerste zei hem: Ik heb een stuk
land gekocht, en moet het noodzakelijk gaan zien: ik bid
u, verontschuldig me. 19 Een ander zei: Ik heb vijf paar
ossen gekocht, en ga ze keuren; ik bid u, verontschuldig me.
20 Weer een ander zei: Ik heb een vrouw gehuwd, en kan
dus niet komen. 21 De dienaar kwam thuis, en boodschapte
het aan zijn heer. Toen werd de heer des huizes vergramd,
en hij sprak tot zijn dienaar: Spoed u naar de pleinen en
straten der stad, en breng de armen en gebrekkigen, de
blinden en kreupelen hier binnen. 22 De dienaar zei: Heer,
er is gedaan wat ge bevolen hebt; en nog is er plaats. 23 Nu
sprak de heer tot zijn dienaar: Ga uit naar wegen en heggen,
en dwing ze, om binnen te komen; want mijn huis moet
vol zijn. 24 Ik zeg u: Niet één van die mannen, die waren
genodigd, zal van mijn feestmaal genieten. 25 Toen eens
een talrijke menigte Hem volgde, keerde Hij Zich om, en
sprak tot hen: 26 Zo iemand tot Mij komt, en zijn vader niet
haat, zijn moeder, zijn vrouw en kinderen, zijn broers en
zusters, ja zelfs zijn eigen leven, hij kan mijn leerling niet
zijn. 27 En wie zijn kruis niet opneemt, en Mij niet volgt, kan
mijn leerling niet zijn. 28 Want wie van u, die een toren wil
bouwen, gaat niet eerst de kosten zitten berekenen, of hij
wel de middelen bezit, om het werk te voltooien. 29 Anders
zou hij misschien wel de grondslag leggen, maar niet af
kunnen bouwen. Dan zouden allen, die het zagen, hem uit
gaan lachen, 30 en zeggen: Die man is begonnen te bouwen,
en is blijven steken. 31 Of welke koning, die een anderen
koning de oorlog gaat aandoen, zit niet eerst te overleggen,
of hij met tienduizend man het hoofd kan bieden aan hem,
die met twintigduizend man op hem afkomt? 32 Zo niet,
dan zendt hij een gezantschap, terwijl de ander nog ver af
is, en vraagt om de vrede. 33 Zo ook kan dus niemand van u
mijn leerling zijn, die geen afstand doet van al wat hij bezit.
34 Het zout is dus goed; maar als het zout zelf smakeloos is
geworden, waar zal men het dan mee zouten? 35 Dan deugt
het noch voor het land noch voor de mesthoop; men gooit
het weg. Wie oren heeft om te horen, hij hore.

15

1 Intussen kwamen alle tollenaars en zondaars naar Hem
toe, om Hem te horen. 2 Maar de farizeën en schriftgeleer-
den mopperden, en zeiden: Hij ontvangt zondaars, en eet
met hen. 3 Toen sprak Hij tot hen deze gelijkenis: 4 Wie

van u, die honderd schapen heeft, en er een van verliest,
laat niet de negen en negentig andere achter in de woestijn,
en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het terugvindt?
5 En als hij het gevonden heeft, legt hij het verheugd op
zijn schouders; 6 en thuis gekomen, roept hij vrienden en
buren bijeen, en zegt hun: Verheugt u met mij; want ik
heb mijn verloren schaap teruggevonden. 7 Ik zeg u: Zó
zal er meer vreugde zijn in de hemel over één zondaar die
zich bekeert, dan over negen en negentig rechtvaardigen,
die geen bekering behoeven. 8 Of welke vrouw, die tien
drachmen bezit, en één drachme verliest, steekt niet een
lamp aan, veegt niet het huis, en zoekt niet zorgvuldig,
totdat zij ze vindt? 9 En als zij ze gevonden heeft, roept ze
vriendinnen en buren bijeen, en zegt: Verheugt u met mij,
want ik heb mijn verloren drachme gevonden. 10 Zó, zeg Ik
u, is er vreugde bij de engelen Gods over één zondaar, die
zich bekeert. 11 Nog sprak Hij: Een man had twee zonen.
12 De jongste van beiden zei tot den vader: Vader, geef mij
het deel der goederen, dat me toekomt. En hij verdeelde
zijn vermogen onder hen. 13 Een paar dagen later pakte
de jongste zoon alles bijeen, en vertrok naar een ver land.
Daar verkwistte hij zijn vermogen door een losbandig leven.
14 Maar toen hij er alles had doorgejaagd, kwam er een
grote hongersnood in dat land, en begon hij gebrek te lijden.
15 En hij ging zich verhuren aan een der burgers van dat
land; en deze stuurde hem naar zijn velden, om zwijnen te
hoeden. 16 Nu had hij zo graag zijn buik willen vullen met de
schillen, die de zwijnen aten; maar niemand, die ze hem gaf.
17 Toen kwam hij tot inkeer, en sprak: Hoeveel knechten van
mijn vader hebben brood in overvloed, en ik sterf hier van
honger. 18 Ik wil opstaan en naar mijn vader gaan, en hem
zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u;
19 ik verdien niet meer, uw zoon te heten; behandel me als
een van uw knechten. 20 En hij stond op, en ging naar zijn
vader. Nog was hij ver weg, toen zijn vader hem zag, en ten
diepste ontroerd werd; hij vloog naar hem toe, viel om zijn
hals, en overlaadde hem met kussen. 21 De zoon sprak tot
hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u;
ik verdien niet meer, uw zoon te heten. 22 Maar de vader
zei tot zijn knechten: Gauw, haalt het beste kleed, en trekt
het hem aan; doet hem een ring aan zijn hand, en schoenen
aan zijn voeten; 23 vooruit, slacht het gemeste kalf, en laat
ons eten en vrolijk zijn. 24 Want mijn zoon hier was dood en
is levend geworden, hij was verloren en is teruggevonden.
En ze begonnen feest te vieren. 25 Zijn oudste zoon was op

het land. Maar toen hij terugkeerde, dicht bij huis kwam, en muziek hoorde en dans, 26 riep hij een der knechten, en vroeg wat er gaande was. 27 Deze zei hem: Uw broer is gekomen; uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem behouden heeft teruggekregen. 28 Toen werd hij kwaad, en wilde niet naar binnen gaan. Zijn vader ging dus naar buiten, en drong er op aan. 29 Maar hij antwoordde, en zei tot zijn vader: Zie, zoveel jaren dien ik u reeds, en nog nooit heb ik uw gebod overtreden; toch hebt ge mij nooit een bokje gegeven, om met mijn vrienden feest te vieren. 30 En nu die jongen van u is teruggekomen, die uw vermogen verbrast heeft met eerloze vrouwen, nu slacht ge voor hem het gemeste kalf. 31 Maar hij zei hem: Kind, gij zijt altoos bij me, en al het mijne is het uwe. 32 Neen, feest en vreugde moet er zijn; want uw broer hier was dood, en is levend geworden, hij was verloren, en is teruggevonden.

16

1 Nog sprak Hij tot zijn leerlingen: Er was eens een rijk man, die een rentmeester had. Deze werd bij hem aangeklaagd, dat hij zijn goederen verkwistte. 2 Hij ontbood hem, en zeide: Wat hoor ik van u? Geef rekenschap van uw beheer; want ge kunt geen rentmeester meer blijven. 3 Toen dacht de rentmeester bij zichzelf: Wat zal ik doen? Want mijn heer neemt mij het rentmeesterschap af; en voor spitten ben ik niet sterk genoeg, voor bedelen schaam ik mij. 4 Ik weet wat ik doen moet, opdat ze mij bij zich in huis zullen nemen, wanneer ik als rentmeester ben afgezet. 5 Hij ontbood één voor één de schuldenaars van zijn heer. En tot den eersten sprak hij: Hoeveel zijt ge mijn heer schuldig? 6 Hij zei: Honderd vat olie. Hij sprak tot hem: Ziehier uw schuldbekentenis; ga zitten, en schrijf: Vijftig. 7 En tot een tweede sprak hij: En gij, hoeveel zijt gij schuldig? Hij zei: Honderd mud tarwe. Hij sprak tot hem: Ziehier uw schuldbekentenis; schrijf: tachtig. 8 En de heer prees den onrechtvaardigen rentmeester, omdat hij met overleg had gehandeld. Waarachtig, de kinderen dezer wereld behartigen hun belangen met meer overleg dan de kinderen van het licht. 9 Ik zeg u: Maakt u vrienden door de ongerechte mammon, opdat, wanneer hij u komt te ontvallen, zij u mogen opnemen in de eeuwige tenten. 10 Wie betrouwbaar is in het kleine, is ook betrouwbaar in het grote; en die onbetrouwbaar is in het kleine, is ook onbetrouwbaar in het grote. 11 Zo gij dus onbetrouwbaar zijt in de valse rijkdom, wie zal u dan de waarachtige

rijkdom toevertrouwen? 12 En zo gij onbetrouwbaar zijt in
het goed van een ander, wie zal u geven, wat u toekomt.
13 Geen dienaar kan twee heren dienen; hij zal of den
één haten en den ander beminnen, of den één aanhangen
en den ander verachten. Gij kunt God niet dienen en de
mammon. 14 De farizeën hoorden dit alles; maar omdat
ze gierig waren, lachten ze Hem uit. 15 Hij zei hun: Gij
doet u als rechtvaardig voor in het oog van de mensen;
maar God kent uw harten. Want wat verheven is bij de
mensen, is een gruwel in Gods oog. 16 De Wet en de Profeten
waren tot aan Johannes van kracht; van toen af is het
koninkrijk Gods verkondigd, en allen bestormen het met
geweld. 17 Toch zal gemakkelijker hemel en aarde vergaan,
dan dat er een enkele streep van de Wet zou vervallen.
18 Wie zijn vrouw verstoot, en een andere huwt, pleegt
echtbreuk; en wie een vrouw huwt, die door haar man is
verstoten, pleegt echtbreuk. 19 Er was eens een rijk man,
die in purper en fijn linnen gekleed ging, en, dag in dag
uit, een weelderig leven genoot. 20 Maar er was ook een
bedelaar, Lázarus geheten, die zich bij zijn voorportaal
had neergelegd. Hij was met zweren bedekt, 21 en was
begerig, om zijn honger te stillen met de afval van de tafel
van den rijke; en de honden kwamen zijn zweren likken.
22 Maar toen de arme gestorven was, werd hij door de
engelen in Abrahams schoot gedragen. Daarna stierf ook
de rijke, en werd begraven. 23 En terwijl hij in de hel
werd gefolterd, sloeg hij zijn ogen op, en zag Abraham van
verre, en Lázarus in zijn schoot. 24 En luid riep hij uit:
Vader Abraham, heb medelijden met mij, en zend Lázarus
hierheen; laat hem de top van zijn vinger in water dopen,
om mijn tong te verfrissen; want ik lijd hier geweldige smart
in de vlammen. 25 Maar Abraham sprak: Kind, denk er aan,
dat gij in uw leven het goede hebt ontvangen, en Lázarus
toen het kwade; nu wordt hij hier vertroost, en gij lijdt
pijn. 26 Bovendien gaapt er tussen ons en u een geweldige
afgrond; zodat men van hier niet naar u kan gaan, ook al
zou men het willen, en men van ginds niet naar ons komen
kan. 27 Toen zeide hij: Ik bid u dan, vader, dat ge hem naar
het huis van mijn vader stuurt. 28 Want ik heb vijf broers;
laat hij ze gaan waarschuwen, opdat ook zij niet in deze
folterplaats komen. 29 Maar Abraham sprak tot hem: Ze
hebben Moses en de profeten; laten ze luisteren naar hen.
30 Hij zei: Neen, vader Abraham; maar wèl zullen ze zich
bekeren, wanneer er iemand van de doden tot hen komt.
31 Maar hij zei hem: Als ze niet luisteren naar Moses en de

profeten, dan zullen ze zich ook niet laten gezeggen, zelfs al stond er iemand op uit de doden.

17

1 Nog sprak Hij tot zijn leerlingen: Het is onvermijdelijk, dat er ergernissen komen; maar wee hem, door wien ze komen. 2 Het ware hem beter, dat hem een molensteen om de hals werd gehangen, en hij zó in de zee werd geworpen, dan dat hij aan een dezer kleinen ergernis geeft. 3 Neemt u in acht. Als uw broeder zondigt, berisp hem; en als hij tot inkeer komt, vergeef hem. 4 En als hij zevenmaal daags tegen u misdoet en zevenmaal tot u terugkeert, en zegt: Het spijt me: dan moet ge hem vergeven. 5 En de apostelen zeiden tot den Heer: Vermeerder ons geloof. 6 En de Heer sprak: Zo gij een geloof hadt als een mosterdzaadje, dan zoudt gij tot deze moerbei zeggen: Trek uw wortels uit, en plant u in zee; en hij zou u gehoorzamen. 7 Wie van u, die een knecht heeft, ploeger of veehoeder, zal tot hem zeggen. als hij thuis komt van het veld: Kom gauw hier aan tafel? 8 Neen; zal hij niet tot hem zeggen: Maak mijn eten klaar; omgord u, en bedien me, totdat ik klaar ben met eten en drinken; daarna kunt ge zelf eten en drinken? 9 Is hij den knecht soms dankbaar, omdat hij deed wat bevolen was? 10 Zo moet ook gij, wanneer gij alles gedaan hebt wat u bevolen is, nog zeggen: We zijn onnutte knechten; we hebben alleen maar gedaan, wat we moesten doen. 11 Op zijn reis naar Jerusalem trok Hij langs de grens van Samaria en Galilea heen. 12 Toen Hij zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatsen tegemoet. Ze bleven op een afstand staan, 13 en riepen luid: Jesus, Meester, ontferm U onzer. 14 Toen Hij ze zag, zei Hij hun: Gaat heen, vertoont u aan de priesters. En terwijl ze er heen gingen, werden ze rein. 15 Eén van hen keerde terug, zodra hij zich genezen zag. Met luider stem verheerlijkte hij God; 16 en hij viel op zijn aangezicht neer voor zijn voeten, en dankte Hem: en dat was een Samaritaan. 17 Nu nam Jesus het woord, en sprak: Zijn er geen tien gereinigd? Waar zijn de negen anderen? 18 Heeft men niemand anders terug zien keren, om eer te brengen aan God, dan dezen vreemdeling alleen? 19 En Hij zeide tot hem: Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u gered. 20 De farizeën vroegen Hem: Wanneer komt het koninkrijk Gods? Hij gaf hun ten antwoord: Het koninkrijk Gods komt zonder opzien te verwekken. 21 Men zal niet zeggen: Zie, hier is het; zie, daar is het. Want zie, het koninkrijk Gods is midden onder u. 22 Nu sprak Hij tot zijn leerlingen: Er

zullen dagen komen, dat gij zult wensen, één der dagen van
den Mensenzoon te zien; en gij zult Hem niet zien. 23 Men
zal tot u zeggen: Zie, ginds is Hij; zie, hier is Hij. Gaat er
niet heen, en loopt niemand na. 24 Want zoals de bliksem
flikkert, en van de ene kant van de hemel naar de andere
flitst, zó zal de Mensenzoon er zijn op zijn dag. 25 Maar
eerst moet Hij veel lijden, en verworpen worden door dit
geslacht. 26 En zoals het was in de dagen van Noë, zo zal
het ook in de dagen van den Mensenzoon zijn. 27 Men at
en dronk, huwde en huwde uit, tot op de dag, dat Noë de
ark binnentrad, en de zondvloed kwam en allen verzwolg.
28 Of zoals het was in de dagen van Lot: men at en dronk,
kocht en verkocht, plantte en bouwde. 29 Maar op de dag,
dat Lot uit Sódoma ging, liet God het vuur en zwavel uit
de hemel regenen, en verdelgde allen. 30 Zo zal het ook
gaan op de dag, waarop de Mensenzoon verschijnt. 31 Wie
die dag op het dakterras is en zijn meubels in huis heeft
hij dale niet af, om ze mee te nemen; en wie op het veld
is, kere niet terug. 32 Denkt aan de vrouw van Lot. 33 Wie
zijn leven tracht te redden, zal het verliezen; en wie het
verliest, zal het behouden. 34 Ik zeg u: In die nacht zullen
er twee op één bed liggen: de een wordt opgenomen, de
ander achtergelaten; 35 twee zullen er niet de handmolen
malen: de een wordt opgenomen, de ander achtergelaten;
36 - 37 Ze antwoordden Hem: Waar, Heer? Hij zei hun: Waar
het aas ligt, daar zullen zich ook de gieren verzamelen.

18

1 Hij zeide hun nog een gelijkenis over de noodzakeli-
jkheid, om altijd te bidden, en nooit de moed te verliezen.
2 Hij sprak: In zekere stad was een rechter, die God niet
vreesde, en zich aan de mensen niet stoorde. 3 Ook was
er een weduwe in die stad, die naar hem toe ging, en
sprak: Verschaf me recht tegenover mijn tegenpartij. 4 Een
tijd lang wilde hij niet. Maar later zei hij bij zichzelf:
Ofschoon ik God niet vrees en me aan de mensen niet
stoor, 5 zal ik toch die weduwe maar recht doen, omdat
ze mij lastig valt, en anders me eindeloos komt vervelen.
6 En de Heer sprak: Hoort wat de onrechtvaardige rechter
zegt. 7 En zou God dan aan zijn uitverkorenen geen recht
doen, die dag en nacht tot Hem roepen? Of zou Hij ze
lang laten wachten? 8 Ik zeg u: Hij zal hun recht doen
met spoed. Maar zal de Mensenzoon bij zijn komst wel
geloof op aarde vinden? 9 Nog sprak Hij deze gelijkenis
tegen hen, die van eigen gerechtigheid overtuigd zijn, en

anderen verachten. 10 Twee mensen gingen op naar de
tempel, om er te bidden: de één was een farizeër, de ander
een tollenaar. 11 De farizeër stond recht overeind, en bad
bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet ben als de andere
mensen: rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als
die tollenaar ginds. 12 Ik vast tweemaal per week, en geef
tienden van al wat ik bezit. 13 Maar de tollenaar bleef op een
afstand, en durfde zelfs zijn ogen niet ten hemel heffen; hij
sloeg zich op de borst, en sprak: O God, wees mij, zondaar,
genadig. 14 Ik zeg u: Deze ging gerechtvaardigd naar huis, in
plaats van den andere. Want wie zich verheft zal vernederd,
en wie zich vernedert, zal verheven worden. 15 Men bracht
zelfs de kinderen naar Hem toe, opdat Hij ze aanraken zou.
Toen de leerlingen dit zagen, wezen ze hen af. 16 Maar
Jesus riep ze naar Zich toe, en sprak: Laat de kinderen bij
Mij komen, en houdt ze niet tegen. Want het koninkrijk
Gods is voor hen, die zijn zoals zij. 17 Voorwaar, Ik zeg
u: Wie het koninkrijk Gods niet aanneemt als een kind,
zal er niet ingaan. 18 Een heel voornaam man ondervroeg
Hem, en sprak: Goede Meester, wat moet ik doen, om het
eeuwige leven te verkrijgen? 19 Jesus zeide hem: Waarom
noemt ge Mij goed? Niemand is goed, dan God alleen. 20 Ge
kent de geboden: “Gij zult geen overspel doen; gij zult niet
doodslaan; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis
geven; eer uw vader en moeder”. 21 Hij antwoordde: Dit
alles heb ik onderhouden reeds van mijn jeugd af 22 Toen
Jesus dit hoorde, zeide Hij hem: Eén ding ontbreekt u nog;
verkoop wat ge bezit, geef het aan de armen, en ge zult
een schat in de hemel bezitten. Kom dan, en volg Mij.
23 Maar toen hij dit hoorde, werd hij bedroefd; want hij was
zeer rijk. 24 Toen Jesus zijn droefheid zag, zeide Hij: Hoe
moeilijk zullen zij, die rijkdommen bezitten, het koninkrijk
Gods binnengaan. 25 Een kameel gaat gemakkelijker door
het oog van een naald, dan een rijke in het koninkrijk Gods.
26 De toehoorders zeiden: Wie kan dan zalig worden? 27 Hij
sprak: Wat onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God.
28 Toen zei Petrus: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U
gevolgd. 29 Hij zei hun: Voorwaar, Ik zeg u: Er is niemand,
die huis, ouders of broers, vrouw of kinderen verlaat om
het koninkrijk Gods, 30 of hij zal veel meer terug ontvangen
in deze tijd, en in de toekomstige wereld het eeuwige leven.
31 Nu nam Hij het twaalftal ter zijde, en sprak tot hen: Zie,
wij gaan op naar Jerusalem; en alles wat door de profeten
over den Mensenzoon is geschreven, zal worden vervuld.
32 Want Hij zal worden overgeleverd aan de heidenen; Hij

zal worden bespot, mishandeld, bespuwd. 33 Men zal Hem
geselen en doden; maar op de derde dag zal Hij verrijzen.
34 Ze begrepen er niets van; dit woord bleef hun duister,
en ze verstonden niet wat er gezegd werd. 35 Toen Hij
nu Jericho naderde, zat er een blinde te bedelen langs de
weg. 36 Hij hoorde de menigte voorbijgaan, en vroeg, wat
er gebeurde. 37 Men vertelde hem, dat Jesus van Názaret
voorbijkwam. 38 Toen riep hij luide: Jesus, Zoon van David,
ontferm U mijner. 39 Zij, die vooropgingen, vielen ruw tegen
hem uit, om hem tot zwijgen te brengen. Maar hij riep nog
harder: Zoon van David, ontferm U mijner. 40 Jesus bleef
staan, en liet hem bij Zich brengen. En toen hij genaderd
was, vroeg Hij hem: 41 Wat wilt ge, dat Ik voor u doe? Hij
sprak: Heer, dat ik zien zal! 42 Jesus zeide hem: Zie! Uw
geloof heeft u gered. 43 En aanstonds zag hij, volgde Hem,
en verheerlijkte God. Al het volk zag het, en bracht glorie
aan God.

19

1 Nu kwam Hij Jericho binnen, en trok er doorheen.
2 En zie, daar was een man, Zacheüs geheten; hij was
oppertolbeambte en rijk. 3 Hij wilde graag zien, wat voor
een man Jesus was; maar door de menigte kon hij dat niet,
want hij was klein van gestalte. 4 Om Hem toch te kunnen
zien, liep hij vooruit, en klom in een vijgeboom; want Hij
moest daar voorbij. 5 Toen Jesus daar langs kwam, keek
Hij omhoog, en zei Hem: Zacheüs, kom vlug naar beneden;
want vandaag moet Ik in uw huis verblijven. 6 En hij
kwam vlug naar beneden, en ontving Hem met vreugde.
7 Allen zagen het; ze begonnen te morren, en zeiden: Bij
een zondaar heeft Hij zijn intrek genomen. 8 Maar Zacheüs
kwam bij den Heer staan, en sprak: Zie Heer, de helft van
mijn vermogen schenk ik aan de armen; en zo ik iemand te
kort heb gedaan, geef ik het vierdubbel terug. 9 Jesus zeide
tot hem: Heden is er heil over dit huis gekomen; ook hij is
een kind van Abraham. 10 Want de Mensenzoon is gekomen,
om te zoeken en te redden wat verloren was. 11 Daar ook
de anderen dit hoorden, voegde Hij er een gelijkenis aan
toe, omdat Hij dicht bij Jerusalem was, en men nu dacht,
dat het koninkrijk Gods terstond zou verschijnen. 12 Hij
sprak dus: Een man van hoge geboorte reisde eens naar een
ver land, om er de koninklijke waardigheid te ontvangen,
en dan terug te keren. 13 Hij riep tien van zijn dienaars,
gaf hun tien ponden, en zei hun:Drijft er handel mee, tot
ik terugkom. 14 Zijn landgenoten haatten hem echter, en

zonden hem een gezantschap achterna met de opdracht:
We willen hem niet als koning over ons. 15 Toen hij nu de
koninklijke waardigheid had ontvangen, keerde hij terug,
en liet de dienaars ontbieden, wien hij het geld had gegeven,
om te vernemen, wat voor zaken ze hadden gedreven. 16 De
eerste verscheen en sprak: Heer, uw pond heeft tien pond
winst opgeleverd. 17 Hij zei hem: Heel best, goede knecht;
omdat ge over weinig getrouw zijt geweest, ontvang het
bestuur over tien steden. 18 De tweede kwam, en sprak:
Heer, uw pond heeft vijf pond opgebracht. 19 Tot hem
zeide hij: Voer ook gij het bewind over vijf steden. 20 Nu
kwam ook de derde en sprak: Heer, hier is uw pond; ik
heb het zorgvuldig in een doek opgeborgen. 21 Want ik
was bang voor u, omdat ge een streng man zijt. Ge vordert
op, wat ge niet hebt gegeven, en ge maait wat ge niet hebt
gezaaid. 22 Hij zei hem: Met uw eigen woorden zal ik u
oordelen, boze knecht. Ge wist, dat ik een streng man ben;
dat ik opvorder wat ik niet heb gegeven, en maai wat ik
niet heb gezaaid. 23 Waarom hebt ge dan mijn geld niet
uitgezet op de bank; dan zou ik het bij mijn komst met rente
hebben teruggekregen. 24 En tot de omstanders zeide hij:
Neemt hem het pond af, en geeft het aan hem, die de tien
ponden heeft. 25 Ze zeiden hem: Heer, hij heeft reeds tien
pond. 26 Ik zeg u: Wie heeft, aan hem zal worden gegeven;
maar wie niet heeft, hem zal nog ontnomen worden wat
hij bezit. 27 En wat mijn vijanden aangaat, die me niet tot
koning over zich wilden, brengt ze hier, en steekt ze voor
mijn ogen neer. 28 Na deze woorden ging Hij voorop, en
trok naar Jerusalem. 29 En toen Hij Bétfage en Betánië
was genaderd, op de berg, die de Olijfberg heet, zond Hij
twee van zijn leerlingen vooruit, 30 en sprak: Gaat naar
het dorp hier tegenover; zodra gij er binnen komt, zult
gij er een veulen vinden, dat vastgebonden is, en waarop
nog geen mens heeft gezeten; maakt het los, en brengt het
hier. 31 En zo iemand u vraagt: Waarom maakt gij het
los? moet gij hem zeggen: De Heer heeft het nodig. 32 Zij
die vooruit werden gezonden, gingen er heen, en vonden
het, zoals Hij het hun had gezegd. 33 Toen ze het veulen
losmaakten, zeiden de eigenaars tot hen: Waarom maakt
gij het veulen los? 34 Ze zeiden: De Heer heeft het nodig.
35 En ze brachten het veulen bij Jesus, legden er hun mantels
over heen, en hielpen Jesus er op. 36 Terwijl Hij voortreed,
spreidden ze hun mantels uit over de weg. 37 En toen Hij
reeds aan de helling van de Olijfberg was gekomen, begon
heel de groep van leerlingen vol blijdschap met luider stem

God te verheerlijken om al de wonderen, die ze hadden
aanschouwd; 38 en ze zeiden: Gezegend de Koning, Die komt
in de naam des Heren! Vrede in de hemel, En glorie in den
hogen! 39 Enige farizeën uit de menigte zeiden tot Hem:
Meester, breng uw leerlingen tot bezinning. 40 Maar Hij gaf
hun ten antwoord: Ik zeg u: Als zij zwijgen, dan zullen
de stenen gaan roepen. 41 En toen Hij de stad naderde en
haar zag, weende Hij over haar, en sprak: 42 Ach, mocht
ook gij op deze dag nog erkennen, wat u tot vrede strekt;
maar dat is thans voor uw ogen verborgen! 43 Waarachtig,
er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een wal om
u werpen, u omsingelen, en u van alle kanten benauwen;
44 dat ze u zullen verdelgen, u en uw kinderen, die in u
wonen; en dat ze bij u geen steen op de andere zullen laten,
omdat ge uw tijd van ontferming niet hebt erkend. 45 Toen
trad Hij de tempel binnen, en begon er de kooplieden uit
te drijven. 46 Hij zei hun: Er staat geschreven: “Mijn huis
is een huis van gebed; maar gij hebt er een rovershol van
gemaakt”. 47 Nu leerde Hij dagelijks in de tempel. Maar de
opperpriesters, schriftgeleerden en de hoofden van het volk
zochten Hem te doden. 48 Ze vonden echter geen middel, om
hun plan ten uitvoer te brengen; want al het volk hing Hem
aan, en luisterde naar Hem.

20

1 Op een van die dagen, dat Hij het volk in de tempel
onderrichtte en het evangelie verkondigde, traden de op-
perpriesters, schriftgeleerden en oudsten op Hem toe, 2 en
zeiden tot Hem: Zeg ons, met wat recht doet Gij dit alles; of
wie heeft U dit recht gegeven? 3 Hij gaf hun ten antwoord:
Ook Ik zal u een vraag stellen; antwoordt Mij. 4 Was het
doopsel van Johannes van de hemel of van de mensen? 5 Ze
overlegden bij zichzelf: Als we zeggen: “Van de hemel”,
dan zal Hij antwoorden: Waarom hebt gij hem dan niet
geloofd? 6 Zeggen we: “Van de mensen”, dan zal het hele
volk ons stenigen; want het is overtuigd, dat Johannes een
profeet was. 7 Ze antwoordden dus, dat ze niet wisten, waar
het vandaan was. 8 Nu sprak Jesus tot hen: Dan zeg Ik
u evenmin, met welk recht Ik dit alles doe. 9 Nu stelde
Hij het volk deze gelijkenis voor: Een man plantte een
wijngaard, verpachtte hem aan landbouwers, en vertrok
voor lange tijd naar het buitenland. 10 Op de vastgestelde
tijd zond hij een knecht tot de landbouwers, opdat ze hem
zijn aandeel der vruchten van de wijngaard zouden geven.
Maar de landbouwers sloegen hem, en stuurden hem met

lege handen weg. 11 Opnieuw zond hij een anderen knecht;
maar ze sloegen en hoonden hem, en stuurden hem met
lege handen weg. 12 Nog zond hij een derde; ook hem
verwondden ze, en smeten hem er uit. 13 Toen sprak de
heer van de wijngaard: Wat zal ik doen? Ik zal mijn
geliefden zoon zenden; misschien dat ze voor hem ontzag
zullen hebben. 14 Maar toen de landbouwers hem zagen,
overlegden ze met elkaar, en zeiden: Dat is de erfgenaam;
laten we hem doden, dan zullen wij de erfenis krijgen. 15 Ze
wierpen hem buiten de wijngaard, en doodden hem. Wat
zal nu de heer van de wijngaard met hen doen? 16 Hij
zal die landbouwers komen verdelgen, en de wijngaard
aan anderen geven. Toen ze dit hoorden, zeiden ze: Dat
nooit! 17 Maar Hij zag hen aan, en zeide: Wat betekent
dan wat er geschreven staat: “De steen, die de bouwlieden
verwierpen, Hij is de hoeksteen geworden”? 18 Wie op deze
steen valt, zal worden verbrijzeld; en op wien hij valt, dien
zal hij verpletteren. 19 Nu zochten de opperpriesters en
schriftgeleerden onmiddellijk de hand aan Hem te slaan;
maar ze vreesden het volk. Want ze begrepen, dat Hij
met die gelijkenis op hen had gedoeld. 20 Ze lieten Hem
nu bespieden, en zonden spionnen op Hem af, die zich
als goedgezinden moesten voordoen, om Hem in zijn eigen
woorden te verstrikken, en Hem dan over te leveren aan de
overheid en aan de macht van den landvoogd. 21 Ze vroegen
Hem dus: Meester, we weten, dat Gij ronduit spreekt en
leert, en niemand naar de ogen ziet, maar de weg van
God naar waarheid leert. 22 Is het ons geoorloofd, den
keizer belasting te betalen, of niet? 23 Maar Hij doorzag
hun list, en zei tot hen: 24 Toont Mij een tienling; wiens
beeld en randschrift draagt hij? Ze zeiden: Van den keizer.
25 Hij sprak tot hen: Geeft dan den keizer, wat den keizer
toekomt, en geeft aan God, wat God toekomt. 26 Ze konden
hem in het bijzijn van het volk niet in zijn eigen woorden
verstrikken; ze waren verbaasd over zijn antwoord, en
zwegen stil 27 Nu kwamen er enige sadduceën naar Hem
toe, die de verrijzenis loochenen; ze ondervroegen Hem,
28 en zeiden: Meester, Moses heeft ons voorgeschreven, dat,
zo iemands broer gehuwd is en kinderloos sterft, zijn broer
de vrouw moet huwen, en nakomelingschap voor zijn broer
moet verwekken. 29 Nu waren er zeven broers. De eerste
nam een vrouw en stierf kinderloos. 30 Nu huwde de tweede
haar, 31 ook de derde, en zo verder alle zeven; en ze stierven
kinderloos. 32 Ten laatste stierf ook de vrouw. 33 Wien van
hen zal ze nu bij de verrijzenis als vrouw toebehoren? Ze
hebben haar immers alle zeven tot vrouw gehad. 34 Jesus

sprak tot hen: De kinderen dezer wereld huwen en worden
uitgehuwd. 35 Maar zij, die waardig worden bevonden, deel
te hebben aan de andere wereld en aan de verrijzenis uit
de doden, zullen huwen noch uitgehuwd worden. 36 Ze
kunnen immers niet meer sterven; want ze zijn aan engelen
gelijk, en als kinderen der verrijzenis ook kinderen Gods.
37 En dat de doden verrijzen, gaf ook Moses te kennen in
het Braambosverhaal, wanneer hij den Heer den God van
Abraham, den God van Isaäk en den God van Jakob noemt.
38 Hij is toch geen God van doden, maar van levenden; want
allen leven voor Hem. 39 Toen namen sommigen van de
schriftgeleerden het woord, en zeiden: Meester, Gij hebt
goed gesproken; 40 en ze durfden Hem geen vragen meer
stellen. 41 Nu sprak Hij tot hen: Hoe beweert men toch, dat
de Christus de Zoon van David is? 42 Want David zelf zegt
in het boek der Psalmen: De Heer heeft gesproken tot mijn
Heer: Zet U aan mijn rechterhand, 43 Totdat Ik uw vijanden
leg Als een voetbank voor uw voeten. 44 David noemt Hem
dus Heer; hoe is Hij dan zijn Zoon? 45 En terwijl al het volk
het hoorde, sprak Hij tot zijn leerlingen: 46 Wacht u voor de
schriftgeleerden, die er van houden in lange gewaden rond
te lopen en op de markt te worden begroet; die de eerste
zetels begeren in de synagogen, en de eerste plaatsen aan
de gastmalen; 47 die het goed der weduwen verslinden, en
voor de schijn lange gebeden verrichten. Ze zullen des te
strenger worden gevonnist.

21

1 Toen Hij nu opkeek, zag Hij de rijken hun giften in de
offerkist storten. 2 Maar Hij zag ook een arme weduwe,
die er twee penningen in wierp. 3 En Hij sprak: Voorwaar,
Ik zeg u: deze arme weduwe heeft er meer in gestort
dan alle anderen. 4 Want allen hebben van hun overvloed
geofferd, maar zij heeft van haar armoede gegeven, heel
haar vermogen. 5 Toen sommigen van de tempel zeiden,
dat hij versierd was met prachtige stenen en geschenken,
sprak Hij: 6 Er zullen dagen komen, dat van al wat ge daar
ziet, geen steen op de andere zal blijven, maar alles zal
worden verwoest. 7 Ze vroegen Hem: Meester, wanneer
zal dat gebeuren, en wat zal het teken zijn, dat het op
handen is? 8 Hij sprak: Past op, dat gij u niet laat misleiden!
Want velen zullen met mijn Naam optreden, en zeggen:
Ik ben het; en de tijd is nabij. Gaat hen niet achterna.
9 En wanneer gij hoort van oorlogen en omwentelingen,
schrikt er niet van; want eerst moet dit alles gebeuren,

en ook dan nog komt het einde niet dadelijk. 10 Toen
zeide Hij hun: Volk zal opstaan tegen volk, en rijk tegen
rijk; 11 en er zullen geweldige aardbevingen zijn, en pest
en hongersnood op verschillende plaatsen; verschrikkingen
zullen er komen, en grote tekenen aan de hemel. 12 Maar
eer dit alles geschiedt, zal men de hand aan u slaan en u
vervolgen; u in synagogen en kerkers brengen, u slepen
voor koningen en landvoogden terwille van mijn Naam.
13 Dat zal u overkomen, omdat gij getuigenis afleggen moet.
14 Neemt dan bij uzelf het besluit, er niet bezorgd voor te
zijn, hoe gij u verdedigen zult. 15 Want Ik zal u een taal
en wijsheid geven, die geen uwer tegenstanders zal kunnen
weerstaan of weerspreken. 16 Gij zult overgeleverd worden
door ouders en broers, door bloedverwanten en vrienden;
sommigen van u zal men doden. 17 En gij zult gehaat zijn
bij allen terwille van mijn Naam; 18 maar geen haar op uw
hoofd zal verloren gaan. 19 Door uw standvastigheid zult
gij uw ziel behouden. 20 Wanneer gij Jerusalem door legers
ziet ingesloten, weet dan, dat haar verwoesting nabij is.
21 Laten zij, die in Judea zijn, dan naar de bergen vluchten;
die binnen de stad zijn, er uittrekken, en die op het land
zijn, er niet binnengaan. 22 Want dat zijn dagen van wraak;
en alles wat er geschreven staat, zal in vervulling gaan.
23 Wee in die dagen de zwangere en de zogende vrouwen.
Want daar zal grote ellende zijn in het land, en toorn over
dit volk. 24 Ze zullen over de kling worden gejaagd, en
als gevangenen worden weggevoerd onder alle volken; en
Jerusalem zal door de heidenen worden vertrapt, tot de
tijden der heidenen voorbij zullen zijn. 25 En er zullen
tekenen zijn in zon en maan en sterren; en op de aarde
doodsangst onder de volken, radeloos door het donderend
geweld van de zee en de golven. 26 De mensen zullen
verstijven van vrees en bange verwachting, van wat de
wereld gaat overkomen; want de krachten der hemelen
zullen worden geschokt. 27 Dan zullen ze den Mensenzoon
op een wolk zien komen, met grote macht en majesteit.
28 Welnu, wanneer dit alles een aanvang gaat nemen, blikt
op dan, en heft uw hoofden omhoog; want uw verlossing is
nabij. 29 En Hij stelde hun een gelijkenis voor: Ziet naar
de vijgeboom en alle andere bomen; 30 zodra gij ze ziet
uitbotten, dan weet gij ook, dat de zomer nabij is. 31 Zo
ook, wanneer gij dit alles ziet, weet dan, dat het koninkrijk
Gods nabij is. 32 Voorwaar, Ik zeg u: Dit geslacht gaat
niet voorbij, vóórdat dit alles is geschied. 33 Hemel en
aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen niet

voorbijgaan. 34 Let op uzelf. Laat uw harten niet worden
bezwaard door brasserij, dronkenschap en de zorgen des
levens; en laat die dag u niet onverhoeds overvallen, 35 als
een strik. Want hij zal komen over allen, die de ganse aarde
bewonen. 36 Waakt dus, en blijft altijd bidden, opdat gij
ontkomen moogt aan dat alles, wat er gebeuren gaat; en
opdat gij stand moogt houden voor het aanschijn van den
Mensenzoon. 37 Overdag gaf Hij onderricht in de tempel,
maar ‘s nachts ging Hij heen en bleef op de berg, die
Olijfberg wordt genoemd. 38 En al het volk kwam ‘s morgens
vroeg bij Hem in de tempel, om Hem te horen.

22

1 Intussen begon het feest der ongedesemde broden
te naderen, dat Pasen heet. 2 En de opperpriesters en
schriftgeleerden zochten naar een middel, om Hem te
doden; want ze waren bang voor het volk. 3 Toen voer de
satan in Judas, Iskáriot geheten, een van het twaalftal; 4 en
hij ging met de opperpriesters en bevelhebbers overleggen,
hoe hij Hem aan hen zou overleveren. 5 Ze waren verheugd,
en kwamen overeen, hem geld te geven. 6 Hij stemde
toe, en zocht dus naar een gelegenheid, om Hem zonder
volksoploop aan hen over te leveren. 7 Toen nu de dag
der ongedesemde broden was gekomen, waarop het Pascha
moest worden geofferd, 8 stuurde Hij Petrus en Johannes
heen, en zeide: Gaat voor ons het paasmaal bereiden, opdat
we het eten. 9 Ze zeiden Hem: Waar wilt Gij, dat we het
bereiden? 10 Hij zei hun: Zie, als gij de stad binnengaat,
zult gij een man tegenkomen, die een kruik water draagt;
volgt hem in het huis, waar hij ingaat, 11 en zegt tot den heer
des huizes: De Meester zegt u: Waar is de zaal, waar Ik met
mijn leerlingen het paasmaal kan houden? 12 En hij zal u
een grote opperzaal aanwijzen, van alles voorzien; maakt
daar alles gereed. 13 Ze gingen heen, en vonden het, zoals
Hij het hun had gezegd; en ze maakten het paasmaal gereed.
14 Op de vastgestelde tijd ging Hij aanliggen aan tafel, en de
twaalf apostelen met Hem. 15 En Hij sprak tot hen: Vurig
heb Ik verlangd, eer Ik ga lijden, dit paasmaal met u te eten.
16 Want Ik zeg u, dat Ik het niet meer zal eten, vóór het
zijn vervulling bereikt in het koninkrijk Gods. 17 Toen nam
Hij een kelk, sprak het dankgebed uit, en zeide: Neemt en
verdeelt hem onder elkander. 18 Want Ik zeg u: Van nu af
aan zal Ik de vrucht van de wijnstok niet meer drinken,
totdat het koninkrijk Gods is gekomen. 19 Toen nam Hij
brood, sprak een dankgebed uit, brak het, gaf het hun, en

sprak: Dit is mijn lichaam, dat voor u wordt overgeleverd;
doet dit tot mijne gedachtenis. 20 Zo ook de kelk, na het
avondmaal; en Hij sprak: Deze kelk is het Nieuwe Verbond
in mijn bloed, dat voor u wordt vergoten. 21 Zie, de hand
van hem, die Mij verraadt, is met Mij op de tafel. 22 De
Mensenzoon gaat wel heen, zoals het is vastgesteld; maar
wee dien mens, door wien Hij wordt verraden. 23 Toen
begonnen ze onder elkander te vragen, wie van hen het
toch zijn kon, die dat zou doen. 24 Nog ontstond er een
twist onder hen, wie van hen als de eerste gold. 25 Maar
Hij zeide hun: De koningen der volken heersen over hen,
en die het gezag over hen voeren, laten zich weldoeners
noemen. 26 Zo moet het niet zijn onder u; maar de grootste
onder u moet als de jongste zijn, en wie aan het hoofd
staat, als een die dient! 27 Wie toch is groter: hij die aan
tafel ligt, of hij die bedient? Is het niet, die aan tafel ligt?
Welnu, Ik ben onder u als de dienaar. 28 Gij zijt Mij trouw
gebleven bij mijn beproevingen. 29 Daarom verleen Ik u het
koninkrijk, zoals mijn Vader het Mij heeft verleend: 30 dat
gij in mijn koninkrijk aan mijn tafel moogt eten en drinken,
en op tronen moogt zetelen, om de twaalf stammen van
Israël te oordelen. 31 Simon, Simon, zie, de satan heeft
u allen willen ziften als tarwe. 32 Maar Ik heb voor u
gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken; en gij, wanneer
ge u bekeerd hebt, bevestig dan uw broeders. 33 Hij zei
Hem: Heer, ik ben bereid, met U zelfs kerker en dood
in te gaan. 34 Maar Hij sprak: Ik zeg u, Petrus, de haan
zal heden niet kraaien, voordat ge driemaal geloochend
hebt, Mij te kennen. 35 Nog sprak Hij tot hen: Toen Ik u
uitzond zonder beurs en reiszak en sandalen, heeft het u
toen aan iets ontbroken? Ze zeiden: Aan niets. 36 Hij ging
voort: Maar nu, wie een beurs heeft, moet ze meenemen,
en ook zijn reiszak; en wie geen zwaard heeft, moet zijn
mantel verkopen en er een kopen. 37 Want Ik zeg u: Ook
dit Schriftwoord moet aan Mij worden vervuld: “En Hij is
onder de misdadigers gerekend”. Ja, wat over Mij is gezegd,
is zijn vervulling nabij. 38 Ze zeiden: Heer, zie, hier zijn twee
zwaarden. Hij zei hun: Genoeg. 39 Nu ging Hij naar buiten,
en begaf Zich volgens gewoonte naar de Olijfberg; ook zijn
leerlingen gingen met Hem mee. 40 Daar aangekomen,
sprak Hij tot hen: Bidt, dat gij niet in bekoring komt. 41 Hij
verwijderde Zich van hen ongeveer een steenworp ver, viel
op zijn knieën neer, 42 en bad: Vader, indien het uw wil is,
neem deze kelk van Mij weg. Neen, niet mijn wil geschiede,
maar de uwe. 43 Toen verscheen Hem een engel uit de

hemel, die Hem sterkte. 44 En door doodsangst bevangen,
bad Hij nog vuriger, en zijn zweet droop als bloeddruppels
neer op de grond. 45 Toen Hij opstond van zijn gebed,
en naar de leerlingen ging, vond Hij ze van droefheid in
slaap. 46 Hij zeide hun: Hoe kunt gij slapen? Staat op,
en bidt, dat gij niet in bekoring komt. 47 Terwijl Hij nog
sprak, zie daar kwam een bende aan; en één van de twaalf,
Judas genaamd, ging voor hen uit, en trad op Jesus toe,
om Hem te kussen. 48 Jesus zei hem: Judas, verraadt ge
den Mensenzoon met een kus? 49 Toen zij, die bij Hem
waren, zagen wat er gebeuren ging, zeiden ze Hem: Heer,
willen we met het zwaard er op inslaan? 50 En één van
hen trof den knecht van den hogepriester, en sloeg hem
het rechteroor af. 51 Maar Jesus gaf ten antwoord: Houdt
op; genoeg! Hij raakte het oor aan, en genas het. 52 Nu
sprak Jesus tot de opperpriesters, de bevelhebbers van de
tempel en de oudsten, die op Hem waren afgekomen: Gij
zijt uitgetrokken als tegen een rover, met zwaarden en
stokken. 53 Dag aan dag was Ik bij u in de tempel, en
gij hebt geen hand naar Mij uitgestoken. Maar dit is uw
uur, en dit is de macht der duisternis. 54 Toen namen ze
Hem gevangen, en voerden Hem weg naar het huis van
den hogepriester, terwijl Petrus van verre bleef volgen.
55 Toen ze nu op de binnenhof vuur hadden ontstoken, en
er omheen waren gaan zitten, nam ook Petrus onder hen
plaats. 56 Een der dienstmeisjes zag hem in het licht zitten;
ze keek hem aan, en zeide: Ook deze hier was bij Hem.
57 Maar hij loochende het, en sprak: Vrouw, ik ken Hem
niet. 58 Kort daarop zag hem iemand anders, en zeide: Ook
gij zijt een van hen. Maar Petrus sprak: Neen man; dat ben
ik niet. 59 Ongeveer een uur later verzekerde een ander:
Ja toch; ook deze hier was met Hem; want ook hij is een
Galileër. 60 Petrus sprak: Man, ik begrijp niet, wat ge zegt.
Op hetzelfde ogenblik, terwijl hij nog sprak, kraaide een
haan. 61 En de Heer keerde Zich om, en zag Petrus aan.
Toen dacht Petrus aan het woord van den Heer, en hoe Hij
hem had gezegd: Eer de haan kraait, zult ge Mij driemaal
verloochenen. 62 En hij ging naar buiten, en weende
bitter. 63 De mannen, die Jesus bewaakten, bespotten en
mishandelden Hem: 64 ze blinddoekten Hem, en vroegen
Hem dan: Profeteer, wie U geslagen heeft? 65 En ze beten
Hem veel andere scheldwoorden toe. 66 Toen het dag was
geworden, kwam de Raad van het volk, opperpriesters en
schriftgeleerden bijeen; ze lieten Hem voor hun rechtbank
brengen, en zeiden: Zo Gij de Christus zijt, zeg het ons dan.

67 Hij sprak tot hen: Wanneer Ik u iets zeg, gelooft gij het
niet; 68 en wanneer Ik u iets vraag, dan antwoordt gij niet.
69 Maar van nu af aan zal de Mensenzoon zijn gezeten aan
de rechterhand van de kracht Gods. 70 Nu zeiden allen: Gij
zijt dus de Zoon van God? Hij sprak tot hen: Gij zegt het; Ik
ben het. 71 Toen zeiden ze: Wat hebben we nog getuigenis
nodig? We hebben het zelf uit zijn eigen mond gehoord.

23

1 Toen stonden ze allen op, en voerden Hem gezamenlijk
naar Pilatus. 2 Ze begonnen Hem aldus te beschuldigen:
We hebben bevonden, dat deze man ons volk verleidt, en
verbiedt aan den keizer schatting te betalen, en zich uitgeeft
voor Christus, den Koning. 3 Pilatus ondervroeg Hem, en
zeide: Zijt Gij de Koning der Joden? Hij antwoordde hem:
Gij zegt het. 4 Nu sprak Pilatus tot de opperpriesters en
de menigte: Ik vind geen schuld in dien man. 5 Maar ze
hielden aan, en zeiden: Hij ruit door zijn leer het volk
op in heel Judea, van Galilea af tot hier toe. 6 Zodra
Pilatus dit hoorde, vroeg hij, of die man een Galileër was.
7 En toen hij vernam, dat Hij uit het gebied van Herodes
was, zond hij Hem naar Herodes, die in die dagen ook te
Jerusalem vertoefde. 8 Herodes was zeer verheugd, toen
hij Jesus zag. Want reeds lang had hij verlangd, Hem te
zien, om wat hij van Hem had gehoord; bovendien hoopte
hij, Hem een of ander wonder te zien verrichten. 9 Hij
stelde Hem dan vele vragen, maar Jesus gaf hem geen
antwoord. 10 Ook de opperpriesters en schriftgeleerden
waren er bij tegenwoordig, en beschuldigden Hem met
grote heftigheid. 11 Nu ging Herodes met zijn gevolg
Hem honen en bespotten; hij stak Hem in een schitterend
gewaad, en zond Hem toen naar Pilatus terug. 12 Die
dag werden Herodes en Pilatus met elkander bevriend;
vroeger waren ze vijanden geweest. 13 Nu riep Pilatus
de opperpriesters, de oversten en het volk bijeen, 14 en
sprak tot hen: Gij hebt dezen man bij me gebracht als een
volksopruier; zie, ik heb Hem in uw bijzijn verhoord, en
dien man aan niets schuldig bevonden van al wat gij Hem
ten laste legt. 15 Herodes evenmin; want hij heeft Hem
naar ons teruggestuurd. Zie, Hij heeft niets bedreven, wat
de dood zou verdienen. 16 Ik zal Hem dus vrijlaten, maar
Hem eerst laten geselen! 17 Nu had hij een verplichting,
hun op het feest één gevangene vrij te laten. 18 Maar
ze schreeuwden allen tezamen: Weg met Hem, en laat
ons Barabbas vrij. 19 Deze was om een oproer, dat in de

stad was uitgebroken, en om een moord in de gevangenis geworpen. 20 Opnieuw sprak Pilatus hun toe, daar hij Jesus wilde vrijlaten. 21 Maar ze schreeuwden er tegen in: Kruisig Hem, kruisig Hem! 22 Ten derden male zei hij hun: Wat kwaad heeft Hij dan gedaan? Ik heb in Hem geen doodschuld gevonden; ik zal Hem dus vrijlaten, maar Hem eerst laten geselen! 23 Maar luid gillend hielden ze aan, en eisten, dat Hij gekruisigd zou worden; en hun kreten wonnen het pleit. 24 Pilatus besliste, dat hun eis zou worden ingewilligd. 25 Hij liet op hun verzoek den man vrij, die om oproer en moord in de gevangenis was geworpen; maar Jesus leverde hij aan hun willekeur over. 26 En terwijl ze Hem wegvoerden, hielden ze zekeren Simon van Cyrene aan, die juist van het veld kwam, en legden hem het kruis op, om het Jesus achterna te dragen. 27 Een grote volksmenigte volgde Hem; ook een menigte vrouwen, die zich op de borst sloegen en over Hem weenden. 28 Maar Jesus keerde Zich om, en sprak tot haar: Dochters van Jerusalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen. 29 Want zie, er komen dagen, waarop men zal zeggen: “Zalig de onvruchtbaren; de schoot die niet heeft gebaard, en de borsten die niet hebben gevoed.” 30 Dan zal men tot de bergen gaan zeggen: “Valt op ons neer”; en tot de heuvelen: “Bedekt ons”. 31 Want als men zó met het groene hout handelt, wat zal er dan met het dorre geschieden? 32 Nog twee anderen, twee misdadigers, werden weggeleid, om tegelijk met Hem de doodstraf te ondergaan. 33 Toen ze op de plaats waren gekomen, die Kalvárië wordt genoemd, sloegen ze Hem aan het kruis; zo ook de misdadigers, één aan zijn rechterhand, één aan de linker. 34 En Jesus zeide: Vader, vergeef het hun; want ze weten niet, wat ze doen. En ze verdeelden zijn klederen bij het lot. 35 Het volk stond toe te zien; maar de oversten beschimpten Hem, en zeiden: Anderen heeft Hij gered, laat Hij nu Zichzelf eens redden, zo Hij de uitverkoren Christus van God is. 36 Ook de soldaten bespotten Hem; ze kwamen Hem azijn aanbieden, 37 en zeiden: Zo Gij de Koning der Joden zijt, red dan Uzelf. 38 En boven zijn hoofd stond als opschrift: Dit is de Koning der Joden. 39 Ook één der gekruisigde misdadigers begon Hem te honen, en zeide: Zijt Gij de Christus niet? Red Uzelf dan en ons! 40 Maar de ander strafte hem af, en gaf hem ten antwoord: Vreest ge God nòg niet, nu ge toch dezelfde straf ondergaat? 41 En wij te recht, wij krijgen ons verdiende loon; maar Hij heeft niets verkeerds gedaan. 42 Toen zeide hij: Jesus gedenk mijner,

wanneer Gij in uw rijk zijt gekomen. 43 En Jesus sprak tot
hem: Voorwaar, Ik zeg u: heden zult ge met Mij zijn in het
paradijs. 44 Het was nu reeds het zesde uur ongeveer, en tot
het negende toe werd het donker over heel het land; 45 want
de zon werd verduisterd. Ook scheurde het voorhangsel
van de tempel middendoor. 46 Toen riep Jesus met luider
stem: Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest. Na deze
woorden gaf Hij de geest. 47 Toen nu de honderdman
zag wat er gebeurd was, verheerlijkte hij God, en zeide:
Waarachtig, deze man was een rechtvaardige. 48 En heel
de menigte, die voor dit schouwspel was saamgestroomd,
en het gebeurde aanschouwd had, sloeg zich op de borst,
en ging heen. 49 Maar al zijn bekenden, met de vrouwen,
die Hem van Galilea af waren gevolgd, stonden van verre
toe te zien. 50 Nu was er een man, Josef genaamd, die lid was
van de Raad; maar hij was een braaf en rechtschapen man,
51 die aan hun plannen en drijven geen deel had genomen.
Hij was van Arimatea, een joodse stad, en verwachtte ook
zelf het koninkrijk Gods. 52 Hij ging naar Pilatus, om het
lichaam van Jesus te vragen. 53 Hij nam het af, wikkelde
het in lijnwaad, en legde het in een graf, dat in de rots was
uitgehouwen, en waarin nog nooit iemand was neergelegd.
54 Het was vrijdag, en de sabbat brak aan. 55 De vrouwen,
die met hem uit Galilea waren gekomen, gingen mee, en
zagen het graf, en hoe zijn lichaam er in werd gelegd.
56 Daarna gingen ze heen, en maakten specerijen en balsem
gereed; maar op de sabbat hielden ze de voorgeschreven
rustdag.

24

1 Maar op de eerste dag der week, zeer vroeg in de
morgen, gingen ze naar het graf met de specerijen, die ze
hadden bereid. 2 Ze vonden de steen van het graf op zij
gerold; 3 en toen ze er in waren gegaan, vonden ze het
lichaam van den Heer Jesus niet. 4 Terwijl ze nu niet goed
wisten, wat ze er van moesten denken, zie, daar stonden
twee mannen bij haar in schitterend gewaad. 5 Toen ze
hevig verschrikt het hoofd ter aarde bogen, spraken ze tot
haar: Wat zoekt gij den Levende bij de doden? 6 Hier is Hij
niet; Hij is verrezen. Herinnert u, wat Hij tot u heeft gezegd,
toen Hij nog in Galilea was: 7 “De Mensenzoon moet in de
handen van zondaars worden overgeleverd en gekruisigd,
maar de derde dag zal Hij verrijzen”. 8 Nu herinnerden
ze zich zijn woorden. 9 Ze gingen heen van het graf, en
vertelden dit alles aan al de elf en de overigen. 10 Het waren

Maria Magdalena, Johanna, en Maria van Jakobus; ook
de andere vrouwen, die bij haar waren, zeiden hetzelfde
aan de apostelen. 11 Maar ze hielden haar woorden voor
beuzelpraat, en ze geloofden haar niet. 12 Toch stond Petrus
op, en liep naar het graf; hij bukte zich voorover, en zag
alleen de windsels liggen. Hij ging heen, verbaasd over
wat er gebeurd was. 13 En zie, diezelfde dag waren er
twee van hen op weg naar een dorp, Emmaus genaamd,
dat zestig stadiën van Jerusalem ligt. 14 Ze spraken met
elkander over al wat er gebeurd was. 15 Terwijl ze met
elkander spraken en van gedachten wisselden, kwam ook
Jesus er bij, en ging met hen mee. 16 Maar hun ogen waren
gesloten, zodat ze Hem niet erkenden. 17 Hij zei hun: Wat
bespreekt gij zo druk met elkaar onderweg? Verdrietig
bleven ze staan; 18 en een van hen, die Kléofas heette, gaf
Hem ten antwoord: Zijt Gij dan vreemdeling in Jerusalem,
dat Gij alleen niet weet, wat daar dezer dagen gebeurd is?
19 Hij zei hun: Wat dan? Ze zeiden Hem: Het betreft Jesus
van Názaret, die een profeet was, machtig in werk en in
woord, voor God en voor het hele volk, 20 en dien onze
opperpriesters en oversten ter dood hebben overgeleverd
en gekruisigd. 21 Wij zelf hadden gehoopt, dat Hij het was,
die Israël zou verlossen; maar met dat al is het nu reeds
de derde dag, sinds dat alles gebeurd is. 22 Toch hebben
enige vrouwen, die bij ons behoren, ons doen ontstellen. Ze
waren in de vroegte bij het graf gekomen, 23 en hadden zijn
lichaam niet gevonden; maar ze zijn komen zeggen, dat ze
een verschijning van engelen hadden gehad, die zeiden, dat
Hij leeft. 24 Daarop zijn sommigen van ons naar het graf
gegaan, en hebben alles bevonden, zoals de vrouwen het
hadden verteld; maar Hemzelf hebben ze niet gezien. 25 Nu
sprak Hij tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat
gij niet beter gelooft aan al wat de profeten hebben gezegd.
26 Moest de Christus dit alles niet lijden, en zó zijn glorie
binnengaan? 27 En te beginnen met Moses en al de profeten,
verklaarde Hij hun, wat in heel de Schrift over Hem was
voorspeld. 28 Toen ze bij het dorp waren gekomen, waar
ze naar toe gingen, hield Hij Zich, alsof Hij verder wilde
gaan. 29 Maar ze drongen bij Hem aan, en zeiden: Blijf bij
ons, want het wordt avond, en de dag is al voorbij. Hij ging
dus naar binnen, om bij hen te blijven. 30 Nadat Hij Zich
met hen aan tafel had aangelegd, nam Hij het brood, sprak
een dankgebed uit, brak het, en reikte het hun toe. 31 Nu
gingen hun de ogen open, en herkenden ze Hem. Maar
Hij verdween uit hun gezicht. 32 Ze zeiden tot elkander:

Brandde ons hart niet in ons, toen Hij onderweg tot ons
sprak, en ons de Schriften verklaarde? 33 Onmiddellijk
stonden ze op, en keerden naar Jerusalem terug. Ze vonden
er alle elf met hun gezellen bijeen, 34 die hun zeiden: De
Heer is waarachtig verrezen, en is aan Simon verschenen.
35 Nu verhaalden ook zij, wat er onderweg was gebeurd,
en hoe ze Hem hadden herkend door het breken van het
brood. 36 Terwijl ze nog daarover spraken, stond Hij zelf
in hun midden, en zeide hun: Vrede zij u. 37 Ze werden
van schrik en vrees bevangen, en meenden een geest te
zien. 38 Maar Hij sprak tot hen: Waarom zijt gij ontsteld,
en waarom komt er twijfel op in uw hart? 39 Beziet mijn
handen en voeten: Ik ben het zelf. Betast Mij, en ziet toe;
want een geest heeft geen vlees en geen beenderen, zoals
gij ziet, dat Ik heb. 40 En bij die woorden toonde Hij hun zijn
handen en voeten. 41 En toen ze van blijdschap het nog niet
geloofden, maar vol verbazing waren, zeide Hij hun: Hebt
gij hier iets te eten? 42 Ze gaven Hem een stuk gebraden vis.
43 Hij nam het, en at er van voor hun ogen. 44 Hij sprak tot
hen: Dit is het, wat Ik tot u heb gesproken, toen Ik nog bij u
was: “Alles moet worden vervuld, wat in de Wet van Moses,
in Profeten en Psalmen van Mij staat geschreven”. 45 Toen
verhelderden Hij hun inzicht, zodat ze de Schriften konden
verstaan. 46 En Hij zeide hun: Zó staat er geschreven: dat
de Christus zou lijden en op de derde dag uit de doden
verrijzen; 47 en dat in zijn Naam bekering tot vergiffenis der
zonden zou worden gepreekt aan alle volken, te beginnen
bij Jerusalem. 48 Gij zijt de getuigen hiervan. 49 Zie, Ik zend
de belofte van mijn Vader over u neer; blijft in de stad,
totdat gij bekleed zijt met kracht uit den hogen. 50 Toen
leidde Hij hen naar Betánië, hief zijn handen op, en zegende
hen. 51 En terwijl Hij ze zegende, scheidde Hij van hen,
en werd opgenomen ten hemel. 52 Ze aanbaden Hem, en
keerden met grote blijdschap naar Jerusalem terug. 53 En
onafgebroken bleven ze God verheerlijken in de tempel.

Het Evangelie volgens Johannes

1 In het begin was het Woord; En het Woord was bij
God, En het Woord was God; 2 Het was bij God in het
begin. 3 Alles is door Hem ontstaan; En zonder Hem is
niets ontstaan. 4 In wat bestond, was Hij het leven, En het
Leven was het licht der mensen; 5 Het Licht schijnt in de
duisternis, Maar de duisternis nam het niet aan. 6 Er kwam
een mens, van God gezonden; Johannes was zijn naam.
7 Hij kwam tot getuigenis, om van het Licht te getuigen,
Opdat allen door hem zouden geloven. 8 Hijzelf was niet
het Licht, Maar hij moest getuigen van het Licht. 9 Het
waarachtige Licht, Dat alle mensen verlicht, Kwam in de
wereld. 10 Hij was in de wereld, En ofschoon de wereld
door Hem was ontstaan, Erkende de wereld Hem niet. 11 Hij
kwam in zijn eigen bezit; Ook de zijnen ontvingen Hem
niet. 12 Maar aan allen, die Hem ontvingen, Gaf Hij de
macht, Gods kinderen te worden: Aan allen, die in zijn
Naam geloven, 13 Die niet uit bloed, Noch uit de wil van
vlees of man, Maar die uit God zijn geboren. 14 Het Woord
is vlees geworden, En heeft onder ons gewoond! En wij
hebben zijn glorie aanschouwd: Een glorie als van den
Eengeborene uit den Vader, Vol van genade en waarheid.
15 Johannes getuigde van Hem en riep uit: Van Hem was
het, dat ik sprak: Die na mij komt, is mij voorafgegaan;
Want Hij bestond eerder dan ik. 16 Waarachtig, uit zijn
volheid ontvingen wij allen De éne genade na de andere;
17 Zeker, de Wet is door Moses gegeven, Maar de genade
en waarheid zijn door Jesus Christus gekomen. 18 Niemand
heeft ooit God gezien; God zelf, de eengeboren Zoon, Die in
de schoot des Vaders is, Heeft Hem verkondigd. 19 En dit
is de getuigenis van Johannes, toen de Joden uit Jerusalem
priesters en levieten tot hem zonden, om hem te vragen:
Wie zijt gij? 20 Hij erkende het openlijk: Niet ik ben de
Christus. 21 Ze vroegen hem: Wat dan? Zijt gij Elias? Hij
zeide: Ik ben het niet. Zijt gij de profeet? Hij antwoordde:
Neen. 22 Ze zeiden hem dan: Wie zijt ge; opdat we antwoord
brengen aan hen, die ons gezonden hebben; wat zegt ge van
uzelf? 23 Hij sprak: Ik ben de “stem van een roepende in de
woestijn: Maakt recht de weg des Heren”, zoals de profeet
Isaias heeft gezegd. 24 De afgevaardigden nu behoorden tot
de farizeën; 25 ze ondervroegen hem, en zeiden: Waarom
doopt ge dan, zo ge de Christus niet zijt, noch Elias, noch

de profeet? 26 Johannes gaf hun ten antwoord: Ik doop
met water; maar midden onder u staat Hij, dien gij niet
kent. 27 Hij is het, die na mij komt; ik ben niet waardig, zijn
schoenriem los te maken. 28 Dit gebeurde te Betánië, aan
de overkant van de Jordaan, waar Johannes toen doopte.
29 Daags daarna zag hij Jesus tot zich komen; en hij zeide:
Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.
30 Deze is het, van wien ik sprak: Na mij komt een Man,
die mij is voorafgegaan; want Hij bestond eerder dan ik.
31 Ook ik kende Hem niet; maar juist daarom kwam ik
dopen met water, om Hem aan Israël bekend te maken.
32 Nog getuigde Johannes: Ik heb den Geest als een duif
uit de hemel zien dalen, en op Hem rusten. 33 Ook ik kende
Hem niet; maar Hij die mij zond, om met water te dopen,
Hij sprak tot mij: Op wien ge den Geest ziet nederdalen
en rusten, Hij is het, die doopt met den Heiligen Geest.
34 Ik heb het gezien, en ik heb getuigd: Hij is de Zoon van
God. 35 Daags daarna stond Johannes daar weer met twee
zijner leerlingen. 36 En met de blik op Jesus, die voorbijging,
zeide hij: Zie het Lam Gods. 37 De twee leerlingen hoorden
hem dit zeggen, en gingen Jesus achterna. 38 Jesus keerde
Zich om, zag dat ze Hem volgden, en sprak tot hen: Wat
zoekt gij? Ze zeiden Hem: Rabbi (dat betekent: Meester),
waar houdt Gij verblijf? 39 Hij zei hun: Komt het zien. Ze
kwamen dan zien, waar Hij verblijf hield, en bleven die dag
bij Hem. Het was omtrent het tiende uur. 40 Andreas, de
broer van Simon Petrus, was één van de twee, die dit van
Johannes hadden gehoord, en Hem waren gevolgd. 41 Hij
ontmoette zijn broer Simon het eerst, en zeide tot hem:
We hebben den Messias (dat betekent: Christus) gevonden.
42 En hij leidde hem tot Jesus. Jesus zag hem aan, en sprak:
Gij zijt Simon, de zoon van Jona; gij zult Kefas heten (dat
betekent: Petrus). 43 Daags daarna wilde Hij naar Galilea
vertrekken; toen ontmoette Hij Filippus. En Jesus zeide tot
hem: Volg Mij. 44 Filippus was van Betsáida, de stad van
Andreas en Petrus. 45 Filippus ontmoette Natánaël, en sprak
tot hem: Van wien Moses in de Wet en ook de profeten
hebben geschreven, dien hebben we gevonden: Jesus, den
zoon van Josef, uit Názaret. 46 Natánaël zei hem: Kan er
iets goeds komen uit Názaret? Filippus zei hem: Kom het
zien. 47 Jesus zag Natánaël naar Zich toe komen, en zeide
van hem: Ziedaar een waar Israëliet, in wien geen bedrog
is. 48 Natánaël zeide Hem: Hoe kent Gij mij? Jesus gaf hem
ten antwoord: Voordat Filippus u riep, zag Ik u onder de
vijgeboom. 49 Natánaël antwoordde Hem: Rabbi, Gij zijt

de Zoon van God; Gij zijt de Koning van Israël. 50 Jesus
antwoordde hem: Gelooft ge, omdat Ik u zeide: Ik zag u
onder de vijgeboom? Grotere dingen zult ge zien. 51 En Hij
sprak tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Gij zult de
hemel geopend zien, en de engelen Gods zien opstijgen en
nederdalen over den Mensenzoon.

2

1 En de derde dag werd er een bruiloft gevierd te Kana
van Galilea. De moeder van Jesus was er tegenwoordig, 2 en
ook Jesus met zijn leerlingen waren ter bruiloft genodigd.
3 En toen er gebrek kwam aan wijn, sprak de moeder van
Jesus tot Hem: Ze hebben geen wijn meer. 4 Maar Jesus
zeide haar: Vrouw, wat is er tussen Mij en u? Nog is mijn
uur niet gekomen. 5 Zijn moeder sprak tot de bedienden:
Doet wat Hij u zeggen zal. 6 Daar waren nu zes stenen
kruiken, elk van twee of drie maten inhoud, die er voor
de joodse reiniging waren geplaatst. 7 Jesus zei hun: Vult
de kruiken met water. Ze vulden ze tot boven toe. 8 Toen
sprak Hij tot hen: Schept er nu uit, en brengt het naar den
hofmeester. Ze brachten het. 9 Zodra nu de hofmeester
van het water geproefd had, dat wijn was geworden, (hij
wist niet, waar die vandaan kwam; maar de bedienden,
die het water hadden geschept, wisten het wel), riep de
hofmeester den bruidegom, 10 en zeide tot hem: Iedereen
schenkt eerst de goede wijn, en als men goed gedronken
heeft, dan de mindere soort; maar gij hebt de goede wijn
tot nu toe bewaard. 11 Zo deed Jesus zijn eerste wonder
te Kana van Galilea, en openbaarde Hij zijn heerlijkheid.
En zijn leerlingen geloofden in Hem. 12 Daarna vertrok Hij
naar Kafárnaum; Hij zelf met zijn moeder en broeders en
zijn leerlingen; en zij bleven daar enkele dagen. 13 Toen het
paasfeest der Joden nabij was, trok Jesus naar Jerusalem op.
14 Hij zag in de tempel de verkopers van runderen, schapen
en duiven; ook de geldwisselaars, die zich daar hadden
neergezet. 15 En Hij maakte een zweep van koorden, dreef
ze allen met schapen en runderen de tempel uit, en smeet
het geld der wisselaars op de grond en de tafels omver. 16 En
tot de duivenverkopers zeide Hij: Weg ermee; maakt het
huis van mijn Vader niet tot een verkooplokaal. 17 Toen
herinnerden zich zijn leerlingen, dat er geschreven staat:
“De ijver voor uw huis zal Mij verteren.” 18 Maar nu namen
de Joden het woord, en zeiden tot Hem: Wat teken laat Gij
ons zien, om zo te mogen optreden? 19 Jesus gaf hun ten
antwoord: Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik
hem opbouwen. 20 De Joden zeiden: Zes en veertig jaar

heeft men aan deze tempel gewerkt, en zult Gij hem in drie dagen opbouwen? 21 Maar Hij sprak over de tempel van zijn lichaam. 22 Toen Hij dan van de doden verrezen was, herinnerden zich zijn leerlingen, dat Hij dit had gezegd; en ze geloofden in de Schrift, en in het woord, dat Jesus gesproken had. 23 Terwijl Hij nu gedurende het paasfeest te Jerusalem was, geloofden er velen in zijn naam bij het zien van de tekenen, die Hij verrichtte. 24 Maar Jesus zelf had geen vertrouwen in hen, omdat Hij allen kende, 25 en omdat Hij niet nodig had, dat men Hem over iemand inlichtingen gaf. Want zelf wist Hij heel goed, wat er omging in den mens.

3

1 Nu was er onder de farizeën een man, Nikodemus genaamd, een overste der Joden. 2 In de nacht kwam hij bij Hem, en sprak tot Hem: Rabbi, we weten, dat Gij van Godswege als leraar zijt gekomen; want niemand kan de tekenen doen, die Gij verricht, zo God niet met hem is. 3 Jesus gaf hem ten antwoord: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Zo iemand niet opnieuw wordt geboren, kan hij het koninkrijk Gods niet aanschouwen. 4 Nikodemus zei Hem: Hoe kan een mens geboren worden, wanneer hij reeds op leeftijd is? Kan hij soms terugkeren in de schoot zijner moeder, en opnieuw geboren worden? 5 Jesus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, kan hij niet ingaan in het koninkrijk Gods. 6 Wat uit het vlees is geboren, is vlees; en wat uit den Geest is geboren, is geest. — 7 Verwonder u niet, omdat Ik u zeide: Gij moet opnieuw worden geboren. 8 De wind waait, waar hij wil, en ge hoort zijn gesuis; maar ge weet niet, vanwaar hij komt en waarheen hij gaat; zó gaat het iedereen, die uit den Geest is geboren. 9 Nikodemus antwoordde Hem: Hoe kan dit geschieden? 10 Jesus gaf hem ten antwoord: Zijt gij de leraar van Israël, en begrijpt ge dit niet? 11 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wat Wij weten spreken Wij, en Wij getuigen wat Wij hebben gezien; en toch aanvaardt gij onze getuigenis niet. 12 Wanneer gij niet gelooft, als Ik u spreek over aardse dingen, hoe zult gij dan geloven, als Ik u over de hemelse spreek? — 13 Niemand is opgeklommen ten hemel, dan Hij die uit de hemel is neergedaald: de Mensenzoon, die in de hemel is. 14 En zoals Moses de slang ophief in de woestijn, zo moet de Mensenzoon worden verheven: 15 opdat ieder die in Hem gelooft, het eeuwige leven zou hebben. 16 Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat

Hij zijn eengeboren Zoon heeft gegeven: opdat allen die in
Hem geloven, niet verloren zouden gaan, maar het eeuwige
leven zouden hebben. 17 Want God heeft zijn Zoon in de
wereld gezonden, niet om de wereld te oordelen, maar
opdat de wereld door Hem zou worden gered. 18 Wie in
Hem gelooft, wordt niet geoordeeld; maar wie niet gelooft,
is reeds geoordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam
van Gods eengeboren Zoon. — 19 En dit is het oordeel: het
licht is in de wereld gekomen, maar de mensen beminden
de duisternis meer dan het licht; want hun werken waren
boos, 20 en allen die kwaad doen, haten het licht en komen
niet tot het licht, opdat hun werken niet aan het licht
zouden komen. 21 Maar wie handelt naar de waarheid,
komt tot het licht, opdat het van zijn werken moge blijken,
dat ze in God zijn verricht. 22 Daarna ging Jesus met zijn
leerlingen naar het platteland van Judea, waar Hij met hen
enige tijd verbleef, en er doopte. 23 Maar ook Johannes
diende te Ennon bij Salim het doopsel toe; want daar was
veel water, en men ging er heen, om zich te laten dopen.
24 Johannes toch was nog niet in de gevangenis geworpen.
25 Toen de leerlingen van Johannes eens geschil kregen met
een Jood over godsdienstige reiniging, 26 kwamen ze bij
Johannes, en zeiden tot hem: Rabbi, Hij die met u was aan
de overkant van de Jordaan, en over wien ge getuigenis hebt
afgelegd: zie, Hij dient het doopsel toe, en ze gaan allen naar
Hem. 27 Johannes antwoordde: Niemand kan beslag op iets
leggen, tenzij het hem gegeven is uit de hemel. 28 Gij zelf zijt
mijn getuigen, dat ik gezegd heb: Niet ik ben de Christus,
maar ik ben Hem vooruit gezonden. 29 Hij die de bruid bezit,
is de bruidegom; maar de vriend van den bruidegom, hij
staat naar hem te luisteren, en is al zielsverheugd, als hij de
stem van den bruidegom hoort. Dit is mijn vreugde, en ze is
volkomen; 30 Hij moet groter, maar ik moet kleiner worden.
31 Wie van boven komt, is boven allen. Wie van de aarde is,
behoort aan de aarde en spreekt van de aarde. Wie uit de
hemel komt, is boven allen, 32 en Hij getuigt wat Hij gezien
en gehoord heeft; maar niemand neemt zijn getuigenis aan.
— 33 Wie zijn getuigenis aanvaardt, drukt er zijn zegel op,
dat God waarachtig is; 34 want Hij, dien God heeft gezonden,
spreekt de woorden van God; God immers geeft den Geest
zonder maat. 35 De Vader bemint den Zoon, en heeft Hem
alles in handen gegeven. — 36 Wie in den Zoon gelooft, heeft
het eeuwige leven; maar wie in den Zoon niet gelooft, zal het
leven niet zien, maar Gods gramschap blijft op hem liggen.

4

1 Zodra de Heer echter vernam, dat de farizeën gehoord
hadden, hoe Jesus meer leerlingen won en doopte dan
Johannes, 2 (hoewel Jesus zelf niet doopte, maar zijn
leerlingen), 3 verliet Hij Judea, en vertrok Hij weer naar
Galilea. 4 En daar Hij door Samaria moest reizen, 5 kwam Hij
zo in een stad van Samaria, Sikar geheten, nabij het veld, dat
Jakob aan zijn zoon Josef geschonken had. 6 Daar bevond
zich ook de bron van Jakob. Jesus, vermoeid van de reis,
zette Zich neer bij de bron. Het liep tegen het zesde uur.
7 Een vrouw uit Samaria kwam water putten. Jesus zeide
haar: Geef Mij te drinken. 8 Want zijn leerlingen waren
naar de stad gegaan, om levensmiddelen te kopen. 9 De
samaritaanse vrouw zei Hem: Hoe, Gij, een Jood, vraagt te
drinken aan mij, een samaritaanse vrouw? (Joden namelijk
hebben geen omgang met Samaritanen.) 10 Jesus gaf haar
ten antwoord: Zo ge de gave Gods verstondt, en wie het
is, die u zegt: “Geef Mij te drinken”, dan zoudt gij het
Hem hebben gevraagd, en Hij zou u levend water hebben
gegeven. 11 Ze zei Hem: Heer, Gij hebt niet eens een emmer,
en de put is diep; waar haalt Gij dan het levend water
vandaan? 12 Zijt Gij soms groter dan onze vader Jakob, die
ons de put heeft geschonken, en die er zelf uit dronk met
zijn zonen en zijn vee? 13 Jesus antwoordde haar: Wie van
dit water drinkt, krijgt weer dorst. Maar wie drinkt van
het water, dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen
dorst meer krijgen; 14 integendeel, het water, dat Ik hem zal
geven, zal een bron in hem worden van water, dat opborrelt
ten eeuwigen leven. 15 De vrouw zeide Hem: Heer, geef
me dat water, opdat ik geen dorst meer krijg, en niet meer
hier hoef komen putten. 16 Hij sprak tot haar: Ga uw man
roepen, en kom hier terug. 17 De vrouw antwoordde: Ik
heb geen man. Jesus zeide haar: Dat zegt ge wèl: “Ik heb
geen man”. 18 Want vijf mannen hebt ge gehad, en dien
ge nu hebt, is niet uw man; dat hebt ge naar waarheid
gezegd. 19 De vrouw zei Hem: Heer, ik zie, dat Gij een
profeet zijt. 20 Onze vaderen aanbaden God op deze berg,
en gij allen beweert, dat in Jerusalem de plaats is gelegen,
waar men Hem aanbidden moet. 21 Jesus sprak tot haar:
Geloof Mij, vrouw; er komt een uur, waarin gij noch op deze
berg noch te Jerusalem den Vader zult aanbidden. 22 Gij
aanbidt wat gij niet kent; wij aanbidden wat we kennen;
want het Heil komt uit de Joden. 23 Maar toch, er komt
een uur, en het is er reeds, waarin de ware aanbidders
den Vader in geest en waarheid zullen aanbidden. Want de

Vader verlangt zulke aanbidders; 24 God is een geest, en wie
Hem aanbidden, moeten in geest en waarheid aanbidden.
25 De vrouw zeide Hem: Ik weet, dat de Messias komt, (die
Christus genoemd wordt); wanneer Die komt, dan zal Hij
ons alles verkondigen. 26 Jesus zeide haar: Dat ben Ik, die
met u spreek. 27 Op dat ogenblik kwamen zijn leerlingen
terug, en ze verwonderden zich, dat Hij met een vrouw
aan het spreken was. Maar niemand zeide: Wat wenst
Gij, of wat bespreekt Gij met haar? 28 De vrouw liet nu
haar waterkruik staan, ging naar de stad, en zei tot de
mensen: 29 Komt eens zien naar een man, die mij alles
gezegd heeft wat ik gedaan heb; Hij is misschien wel de
Christus! 30 En men ging de stad uit, en kwam naar Hem
toe. 31 Intussen nodigden de leerlingen Hem uit, en zeiden:
Rabbi, eet. 32 Maar Hij sprak tot hen: Ik heb een spijs
te eten, die gij niet kent. 33 De leerlingen zeiden dus tot
elkander: Heeft iemand Hem soms iets te eten gebracht?
34 Jesus sprak tot hen: Mijn spijs is, de wil te volbrengen
van Hem, die Mij heeft gezonden, en zijn werk te voltooien.
35 Zegt gij niet: Nog vier maanden, en dan komt de oogst?
Zie, Ik zeg u: Slaat uw ogen op, en kijkt naar de velden; ze
staan reeds wit voor de oogst. 36 Ook de maaier ontvangt
loon, en verzamelt vrucht ten eeuwigen leven, opdat zaaier
en maaier zich samen verheugen. 37 Want hier wordt het
spreekwoord bewaarheid: de een zaait, de ander maait.
38 Ik zond u uit, om de oogst binnen te halen, waarvoor
gij niet hebt gezwoegd; anderen hebben gezwoegd, en gij
krijgt de vrucht van hun werk. 39 Vele Samaritanen uit
die stad geloofden in Hem om het woord der vrouw, die
getuigde: Hij heeft mij alles gezegd, wat ik gedaan heb.
40 Toen dus de Samaritanen bij Hem kwamen, verzochten
ze Hem, bij hen te blijven. Zo bleef Hij daar twee dagen
lang. 41 En door zijn prediking geloofden er nog veel meer;
42 en ze zeiden tot de vrouw: Nu geloven we niet meer op
uw zeggen; want we hebben het zelf gehoord, en we weten,
dat deze waarachtig de Verlosser der wereld is. 43 Toen
die twee dagen voorbij waren, vertrok Hij vandaar naar
Galilea. 44 Want Jesus zelf heeft verklaard, dat een profeet
in zijn eigen vaderland geen aanzien geniet. 45 Toen Hij
dus in Galilea kwam, namen de Galileërs Hem gunstig op,
daar ze alles hadden gezien, wat Hij te Jerusalem op het
feest had gedaan; want ook zij waren opgegaan naar het
feest. 46 Zo kwam Hij dan opnieuw in Kana van Galilea,
waar Hij het water in wijn had veranderd. Nu woonde
er te Kafárnaum een zekere hofbeambte, wiens zoon ziek

lag. 47 Toen hij vernam, dat Jesus uit Judea naar Galilea
gekomen was, ging hij naar Hem toe, en verzocht Hem, zijn
zoon te komen genezen; want die lag op sterven. 48 Maar
Jesus sprak tot hem: Zo gij geen tekenen en wonderen ziet,
gelooft gij niet. 49 De hofbeambte zei Hem: Heer, kom mee,
eer mijn kind dood is. 50 Jesus sprak tot hem: Ga heen, uw
zoon is gezond. De man geloofde het woord, dat Jesus hem
zeide, en ging heen. 51 Maar reeds onderweg kwamen zijn
dienaars hem tegen en zeiden, dat zijn zoon weer gezond
was. 52 Hij vroeg hen naar het uur, waarop de beterschap
was ingetreden. Ze zeiden hem: Gisteren, te zeven uur,
heeft de koorts hem verlaten. 53 De vader erkende, dat dit
juist het uur was, waarop Jesus hem had gezegd: Uw zoon
is gezond. En hij geloofde met heel zijn gezin. 54 Ook dit
tweede teken deed Jesus na zijn komst uit Judea in Galilea.

5

1 Daarna was er een feest der Joden, en Jesus ging naar
Jerusalem op. 2 Nu is er te Jerusalem, bij de Schaapspoort,
een badinrichting met vijf zuilengangen, in het hebreeuws
Bezata geheten. 3 Daarin lag een grote menigte zieken,
blinden, kreupelen, lammen, op de beweging van het water
te wachten. 4 Want een engel des Heren daalde van tijd tot
tijd naar de vijver af, en bracht het water in beroering; wie
dan het eerst na de beweging van het water daarin afdaalde,
werd gezond, aan wat kwaal hij ook leed. 5 Daar was nu
een man, die acht en dertig jaar ziek was. 6 Toen Jesus
hem zag liggen, en vernam, dat hij reeds lange tijd lijdende
was, sprak Hij tot hem: Wilt ge gezond worden? 7 De zieke
antwoordde Hem: Heer, ik heb niemand om mij in de vijver
te helpen, als het water in beweging komt; en terwijl ik mij
er heen sleep, gaat een ander er vóór mij in. 8 Jesus sprak
tot hem: Sta op, neem uw bed op, en ga. 9 En aanstonds
werd de man gezond; hij nam zijn rustbed op, en liep. Maar
het was sabbat die dag. 10 De Joden zeiden dus tot den
genezene: Het is sabbat; ge moogt uw rustbed niet dragen.
11 Hij antwoordde hun: Die mij gezond heeft gemaakt, heeft
me gezegd: Neem uw bed op, en ga. 12 Ze vroegen hem: Wie
is de man, die u zeide: Neem uw bed op, en ga? 13 Maar
de genezene wist niet, wie het was; want Jesus had Zich
onder de menigte teruggetrokken, die zich daar ter plaatse
bevond. 14 Later trof Jesus hem in de tempel, en sprak
tot hem: Zie, ge zijt gezond geworden: zondig niet meer,
opdat u niets ergers overkomt. 15 De man ging nu aan de
Joden berichten, dat het Jesus was, die hem had genezen.

16 Daarom werd Jesus door de Joden vervolgd, omdat Hij zo
iets op de sabbat deed. 17 Maar Jesus antwoordde hun: Mijn
Vader werkt tot heden toe; zo doe Ik het ook. 18 Nu zochten
de Joden nog meer Hem te doden; want Hij brak niet enkel
de sabbat, maar noemde ook God zijn eigen Vader, en stelde
Zich dus met God gelijk. Jesus nam dus het woord, en sprak:
19 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Niets kan de Zoon doen
uit Zichzelf, maar alleen wat Hij den Vader ziet doen; want
al wat Deze doet, dat doet de Zoon eveneens. 20 Want de
Vader heeft den Zoon lief, en laat Hem alles zien wat Hij
doet. —En nog groter werken zal Hij Hem tonen, zodat gij
verwonderd zult staan. 21 Want zoals de Vader de doden
opwekt en levend maakt, zo maakt ook de Zoon levend al
wie Hij wil. 22 Ja, de Vader oordeelt niemand, maar heeft
het oordeel geheel aan den Zoon gegeven, 23 opdat allen den
Zoon zouden eren, zoals ze den Vader eren. Wie den Zoon
niet eert, eert ook den Vader niet, die Hem gezonden heeft.
24 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie luistert naar mijn
woord, en in Hem gelooft, die Mij heeft gezonden, hij heeft
het eeuwige leven, en in het gericht komt hij niet; maar hij
is overgegaan van de dood tot het leven. — 25 Voorwaar,
voorwaar, Ik zeg u: Er komt een uur, en het is er reeds,
waarin de doden de stem van Gods Zoon zullen horen; en
die er naar luisteren, zullen herleven. 26 Want zoals de
Vader in Zichzelf het leven heeft, zo gaf Hij ook aan den
Zoon, het leven in Zichzelf te hebben. 27 Ook gaf Hij Hem
macht, om oordeel te vellen, omdat Hij de Mensenzoon
is. 28 Verwondert u hierover niet. Want het uur komt,
dat allen, die in de grafsteden zijn, zijn stem zullen horen;
29 en zij die het goede hebben gedaan, zullen er uitgaan
tot opstanding ten leven, maar zij die het kwade hebben
verricht, tot opstanding ten oordeel. 30 Ik kan niets doen uit
Mijzelf; maar Ik oordeel naar wat Ik hoor; en mijn oordeel is
rechtvaardig, omdat Ik mijn eigen wil niet zoek, maar de wil
van Hem die Mij heeft gezonden. 31 Indien Ik over Mijzelf
getuig, dan is mijn getuigenis niet betrouwbaar. 32 Er is een
ander, die over Mij getuigt; en Ik weet, dat het getuigenis,
dat Hij over Mij aflegt, betrouwbaar is. — 33 Gij hebt een
gezantschap naar Johannes gezonden; en hij heeft voor de
waarheid getuigd. 34 Zeker, Ik aanvaard geen getuigenis van
een mens; maar Ik zeg dit, opdat gij gered moogt worden.
35 Hij was de brandende en hel schijnende lamp; gij hebt u
zelfs een ogenblik in zijn licht willen verheugen. — 36 Maar
Ik heb een getuigenis groter dan dat van Johannes: want de
werken, die de Vader Mij te volbrengen gaf, de werken juist
die Ik doe, zij getuigen van Mij, dat de Vader Mij gezonden

heeft. — 37 Ook heeft de Vader, die Mij zond, zelf over Mij
getuigd. Nooit hebt gij zijn stem gehoord, en nooit zijn
wezen gezien; 38 zelfs zijn woord hebt gij niet eens blijvend
in u, omdat gij Hem niet gelooft, dien Hij gezonden heeft.
39 Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent, daarin het
eeuwige leven te hebben; welnu, zij zijn het, die van Mij
getuigen. 40 Maar gij wilt niet tot Mij komen, om het leven
te hebben. 41 Eer van mensen aanvaard Ik niet. 42 Maar Ik
ken u: gij hebt de liefde Gods niet in u. 43 Ik ben gekomen
in de naam van mijn Vader, maar gij neemt Mij niet aan; zo
een ander komt in zijn eigen naam, dan neemt gij hem aan.
44 Hoe zoudt gij kunnen geloven, gij die u door elkander
laat eren, maar de eer niet zoekt, die komt van den enigen
God? 45 Denkt niet, dat Ik u aanklagen zal bij den Vader;
uw aanklager is Moses, op wien gij uw hoop hebt gesteld.
46 Want zo gij Moses hadt geloofd, dan zoudt gij ook in Mij
geloven; want over Mij heeft hij geschreven. 47 Maar zo gij
zijn Schriften niet gelooft, hoe zoudt gij dan mijn woorden
geloven?

6

1 Daarna begaf Jesus Zich naar de overkant van het meer
van Galilea of van Tibérias. 2 Een grote schare volgde
Hem, omdat ze de wonderen hadden gezien, die Hij voor
de zieken verricht had. 3 En Jesus besteeg het gebergte,
en zette Zich daar met zijn leerlingen neer. 4 Het was
kort voor Pasen, het feest van de Joden. 5 Toen Jesus
nu de ogen opsloeg en een talrijke menigte tot Zich zag
komen, sprak Hij tot Filippus: Waar zullen we brood kopen,
zodat ze kunnen eten? 6 Dit zeide Hij echter, om hem
op de proef te stellen; want zelf wist Hij goed, wat Hij
doen zou. 7 Filippus antwoordde Hem: Voor tweehonderd
tienlingen brood is niet genoeg, als ieder van hen een
stukje krijgt. 8 Een zijner leerlingen, Andreas, de broer van
Simon Petrus, zeide tot Hem: 9 Hier is een jongen, die vijf
gerstebroden heeft en twee vissen; maar wat betekent dat
voor zo velen? 10 Jesus sprak: Laat de mensen gaan zitten.
Er stond nu veel gras op die plaats. Ze gingen dus zitten;
er waren ongeveer vijf duizend mannen. 11 Nu nam Jesus
de broden, sprak een dankgebed uit, en deelde ze rond
aan hen die daar zaten; zo ook van de vissen, zoveel ze
wilden. 12 En toen ze waren verzadigd, zeide Hij tot zijn
leerlingen: Verzamelt de overgeschoten brokken, opdat er
niets verloren gaat. 13 Zij verzamelden ze dus, en vulden
twaalf korven met de brokken der vijf gerstebroden, die

na het eten waren overgebleven. 14 Bij het zien van het
teken, dat Jesus gewrocht had, zeiden de mensen: Deze is
waarlijk de profeet, die in de wereld moet komen! 15 Daar
nu Jesus voorzag, dat ze Hem zouden meevoeren, om Hem
tot koning uit te roepen, trok Hij Zich heel alleen weer in
het gebergte terug. 16 Maar toen het avond werd, daalden
zijn leerlingen af naar het meer, 17 gingen de boot in, en
hielden koers naar Kafárnaum aan de overkant van het
meer. Reeds was de duisternis ingevallen, en nog was Jesus
niet bij hen gekomen. 18 De zee was onstuimig, want er woei
een hevige wind. 19 Toen ze dan ongeveer vijf en twintig
of dertig stadiën hadden afgelegd, zagen ze Jesus over het
meer wandelen en nabij het vaartuig komen; ze werden er
angstig van. 20 Maar Hij sprak tot hen: Ik ben het; weest niet
bang. 21 Gewillig namen ze Hem nu in hun vaartuig op, en
terstond landde de boot aan de kust, waar ze op afgestevend
waren. 22 De volgende morgen drong het door tot de schare,
die aan de overkant van het meer was gebleven, dat er
buiten dit éne geen ander vaartuig was geweest, en dat
Jesus niet met zijn leerlingen aan boord was gegaan, maar
dat zijn leerlingen alleen waren vertrokken. 23 Intussen
kwamen er van Tibérias andere boten dicht bij de plaats,
waar men het brood had gegeten, na het dankgebed des
Heren. 24 Toen dus de menigte zag, dat Jesus daar niet
meer was en zijn leerlingen evenmin, gingen ze scheep, en
voeren naar Kafárnaum, om Jesus te zoeken. 25 En toen ze
Hem aan de andere kant van het meer hadden gevonden,
spraken ze tot Hem: Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?
26 Jesus antwoordde hun en sprak: Voorwaar, voorwaar, Ik
zeg u: Gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen hebt gezien,
maar omdat gij van de broden gegeten en u verzadigd hebt.
27 Arbeidt niet voor de spijs die vergaat, maar voor de spijs
die blijft tot in het eeuwige leven, en die de Mensenzoon u
zal geven. Want op Hem heeft God, heeft de Vader zijn zegel
gedrukt. 28 Ze zeiden Hem dan: Wat moeten we doen, om
de werken Gods te verrichten? 29 Jesus antwoordde hun:
Dit is het werk van God: dat gij gelooft in Hem, dien Hij
gezonden heeft. 30 Ze zeiden Hem: Wat voor teken verricht
Gij dan wel, dat ons overtuigt, zodat we in U geloven? Wat
doet Gij eigenlijk? 31 Onze vaderen hebben in de woestijn
het manna gegeten, zoals er geschreven staat: “Brood uit
de hemel heeft Hij hun te eten gegeven”. 32 Nu sprak Jesus
tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Moses heeft u geen
brood gegeven, dat uit de hemel kwam, maar mijn Vader
geeft u het ware brood uit de hemel; 33 want het brood, dat

uit de hemel neerdaalt, is het brood van God, dat leven aan
de wereld schenkt. 34 Ze zeiden Hem dan: Heer, geef ons dit
brood voor immer. 35 Jesus sprak tot hen: Ik ben het brood
des levens; wie tot Mij komt, zal geen honger meer hebben,
en wie in Mij gelooft zal nimmer meer dorst lijden. 36 Maar
Ik heb het u gezegd: gij hebt Mij gezien, en toch gelooft gij
niet. 37 Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en wie
tot Mij komt, zal Ik niet buiten werpen. 38 Want Ik ben uit
de hemel neergedaald, niet om mijn eigen wil te doen, maar
de wil van Hem, die Mij heeft gezonden. 39 Welnu, dit is de
wil van Hem, die Mij heeft gezonden, dat Ik niets verloren
laat gaan van wat Hij Mij heeft gegeven, maar dat Ik het op
de jongste dag doe verrijzen. 40 Dit is de wil van den Vader,
die Mij gezonden heeft, dat wie den Zoon aanschouwt en
in Hem gelooft, het eeuwige leven heeft, en dat Ik hem
op de jongste dag zal doen verrijzen. 41 Maar de Joden
morden over Hem, omdat Hij gezegd had: Ik ben het brood,
dat uit de hemel is neergedaald. 42 En ze zeiden: Is deze
niet Jesus, de zoon van Josef, wiens vader en moeder we
kennen? Hoe zegt Hij dan: Ik ben uit de hemel neergedaald?
43 Jesus antwoordde hun, en sprak: Mort toch niet onder
elkander. 44 Niemand kan tot Mij komen, zo de Vader, die
Mij zond, hem niet trekt; en Ik zal hem op de jongste dag
doen verrijzen. 45 Er staat geschreven bij de profeten: “En
allen zullen zij onderricht worden door God”. Wie naar den
Vader luistert en door Hem is onderricht, hij komt tot Mij.
46 Niet dat iemand den Vader gezien heeft; alleen Hij die
van God stamt, Hij heeft den Vader gezien. 47 Voorwaar,
voorwaar, Ik zeg u: Wie gelooft, heeft het eeuwige leven.
48 Ik ben het brood des levens. 49 Uw vaderen hebben het
manna gegeten in de woestijn, en ze zijn gestorven. 50 Dit is
het brood, dat uit de hemel nederdaalt: eet men daarvan,
dan sterft men niet. 51 Ik ben het levend brood, dat uit de
hemel is neergedaald; zo iemand eet van dit brood, zal hij
in eeuwigheid leven. En het brood, dat Ik zal geven, is mijn
vlees voor het leven der wereld. 52 Maar de Joden twistten
onder elkander, en zeiden: Hoe kan Hij ons zijn vlees te eten
geven? 53 Jesus sprak tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u:
Zo gij het vlees van den Mensenzoon niet eet en zijn bloed
niet drinkt, dan hebt gij het leven niet in u. 54 Wie mijn vlees
eet en mijn bloed drinkt, heeft het eeuwige leven, en Ik zal
hem op de jongste dag doen verrijzen. 55 Want mijn vlees is
waarlijk spijs, en mijn bloed is waarlijk drank. 56 Wie mijn
vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.
57 Zoals de Vader die leeft, Mij heeft gezonden, en Ik leef

door den Vader, zó zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij.
58 Dit is het brood, dat uit de hemel is neergedaald. Niet een
brood als de vaders hebben gegeten en toch zijn gestorven;
wie dit brood eet zal leven in eeuwigheid. 59 Zo sprak Hij bij
zijn onderrichting in de synagoge van Kafárnaum. 60 Velen
van zijn leerlingen, die het hadden gehoord, zeiden: Dit
woord is hard; wie kan naar zo iets luisteren? 61 Maar
Jesus, die wist dat zijn leerlingen daarover morden, sprak
tot hen: Ergert u dit? 62 En wanneer gij nu den Mensenzoon
eens ziet opstijgen naar waar Hij vroeger was? 63 Het is
de geest, die leven brengt; het vlees brengt niets daartoe
bij. De woorden, die Ik tot u sprak, zijn geest en leven.
64 Maar daar zijn er sommigen onder u, die niet geloven.
Want Jesus wist van de aanvang af, wie het waren, die niet
geloofden; en wie het was, die Hem verraden zou. 65 En
Hij vervolgde: Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot
Mij kan komen, tenzij het hem door mijn Vader is gegeven.
66 Van dat ogenblik af trokken velen zijner leerlingen zich
terug, en bleven niet langer bij Hem. 67 Nu sprak Jesus
tot de twaalf: Wilt ook gij misschien heengaan? 68 Simon
Petrus antwoordde Hem: Heer, naar wien zouden we gaan?
Gij hebt woorden van eeuwig leven; 69 we geloven en
weten: Gij zijt de Heilige Gods. 70 Jesus hernam: Heb Ik
u alle twaalf niet uitverkoren? En toch, één uwer is een
duivel. 71 Hiermee bedoelde Hij Judas, den zoon van Simon
Iskáriot. Want deze, één van de twaalf, zou Hem verraden.

7

1 Daarna trok Jesus in Galilea rond; want Hij wilde niet
in Judea vertoeven, omdat de Joden Hem zochten te doden.
2 Maar toen het loofhuttenfeest der Joden begon te naderen,
3 zeiden zijn broeders tot Hem: Vertrek van hier en ga
naar Judea, opdat ook uw leerlingen de werken zien, die Gij
verricht. 4 Want niemand handelt in het verborgen, als hij
bekend wil worden. Nu Gij toch deze dingen doet, vertoon
U dan ook aan de wereld. 5 Want ook zijn broeders zelf
geloofden niet in Hem. 6 Jesus sprak dus tot hen: Mijn tijd
is nog niet gekomen; maar uw tijd is er steeds. 7 U kan de
wereld niet haten; maar Mij haat ze wel, omdat Ik getuig,
dat haar werken boos zijn. 8 Gaat zelf maar naar dit feest;
Ik ga nog niet naar dit feest, omdat mijn tijd nog niet is
gekomen. 9 Zo sprak Hij tot hen; en Hij bleef in Galilea.
10 Eerst toen zijn broeders waren vertrokken, vertrok Hij
ook zelf naar het feest; niet publiek, maar in stilte. 11 De
Joden nu zochten Hem op het feest, en zeiden: Waar is Hij?

12 En er werd veel over Hem onder de menigte gemompeld.
Sommigen zeiden: Hij is goed; anderen weer: Neen, Hij
misleidt het volk. 13 Maar niemand sprak publiek over
Hem, uit vrees voor de Joden. 14 Toen het feest reeds half
voorbij was, ging Jesus naar de tempel, en trad als leraar
op. 15 De Joden stonden verwonderd, en zeiden: Hoe is
Hij zo geleerd, ofschoon Hij niet onderwezen is? 16 Jesus
antwoordde hun en sprak: Mijn leer is niet van Mij, maar
van Hem, die Mij gezonden heeft. 17 Zo iemand bereid is,
zijn wil te volbrengen, dan zal hij weten, of die leer uit God
is, of dat Ik spreek uit Mijzelf. 18 Wie uit zichzelf spreekt,
zoekt zijn eigen eer; maar wie de eer zoekt van Hem, die
hem gezonden heeft, hij is waarachtig, en er is in hem geen
bedrog. 19 Heeft Moses u niet de Wet gegeven? En toch
niemand van u onderhoudt de Wet. 20 Waarom zoekt gij
Mij te doden? De menigte antwoordde: Gij zijt van den
duivel bezeten; wie zoekt U te doden? 21 Jesus antwoordde
hun, en sprak: Slechts één enkel werk heb Ik verricht, en
toch staat gij allen daarover versteld. 22 Moses heeft u de
besnijdenis gegeven; niet dat ze van Moses afkomstig is,
maar van de aartsvaders; en op sabbat dient gij iemand
de besnijdenis toe. 23 Zo iemand op sabbat de besnijdenis
ontvangt, om niet de Wet van Moses te schenden, zijt gij dan
verbitterd op Mij, omdat Ik een mens heel en al gezond heb
gemaakt op de sabbat? 24 Oordeelt niet naar de uiterlijke
schijn, maar velt een rechtvaardig oordeel. 25 Sommigen
van de Jerusalemmers zeiden: Is Hij het niet, dien men
zoekt te doden? 26 En zie, Hij spreekt in het openbaar, en
men zegt Hem niets. Zouden dan de overheden werkelijk
hebben erkend, dat Hij de Christus is? 27 Maar van Hem
weten we, waar Hij vandaan is; als echter de Christus komt,
weet niemand, waar Hij vandaan komt. 28 Toen leerde Jesus
met luider stem in de tempel, en sprak: Gij kent Mij, en
gij weet ook, waar Ik vandaan ben? En toch ben Ik niet
uit Mijzelf gekomen, maar Hij, die Mij gezonden heeft, is
de Waarachtige; Dien kent gij niet. 29 Ik ken Hem wel,
omdat Ik van Hem ben uitgegaan, en omdat Hij Mij heeft
gezonden. 30 Toen zocht men Hem gevangen te nemen; toch
sloeg niemand de hand aan Hem, omdat zijn uur nog niet
was gekomen. 31 Uit de menigte geloofden er velen in Hem.
Ze zeiden: Zal de Christus, als Hij komt, meer tekenen doen
dan Hij verricht? 32 De farizeën hoorden de menigte aldus
over Hem mompelen; daarom zonden de opperpriesters en
farizeën dienaars uit, om Hem gevangen te nemen. 33 Nu
sprak Jesus: Nog korte tijd ben Ik bij u; dan ga Ik terug naar

Hem, die Mij heeft gezonden. 34 Gij zult Mij zoeken maar
niet vinden; en waar Ik ben, kunt gij niet komen. 35 De
Joden zeiden dan tot elkander: Waar wil Hij heen, dat we
Hem niet zullen vinden? Wil Hij soms naar de verstrooiing
der heidenen gaan, en de heidenen onderrichten? 36 Wat
betekent dit woord, dat Hij sprak: Gij zult Mij zoeken, maar
niet vinden; en: Waar Ik ben, kunt gij niet komen? 37 Op
de laatste en grootste dag van het feest, stond Jesus daar,
en riep met luider stem: Zo iemand dorst heeft, hij kome
tot Mij; hij drinke, 38 wie in Mij gelooft. Zoals de Schrift
heeft gezegd: “Stromen van levend water zullen uit zijn
binnenste vloeien”. 39 Dit zeide Hij van den Geest, dien zij
zouden ontvangen, die in Hem zouden geloven. Want de
Geest was er nog niet, daar Jesus nog niet verheerlijkt was.
40 Bij het horen dezer woorden zeiden sommigen van het
volk: Deze is zeker de profeet. 41 Anderen zeiden: Hij is de
Christus. Weer anderen zeiden: Komt dan de Christus uit
Galilea? 42 Heeft dan de Schrift niet gezegd, dat de Christus
uit het geslacht van David komt, en uit Bétlehem, het dorp,
waar David woonde? 43 Zo ontstond er verdeeldheid over
Hem onder het volk. 44 Sommigen van hen wilden Hem
grijpen; maar niemand sloeg de hand aan Hem. 45 Nu
kwamen ook de dienaars bij de opperpriesters en farizeën
terug. Deze laatsten zeiden tot hen: Waarom hebt gij Hem
niet meegebracht? 46 De dienaars antwoordden: Nooit
heeft iemand zó gesproken als deze man. 47 De farizeën
antwoordden hun: Hebt ook gij u laten misleiden? 48 Heeft
soms iemand van de overheden of van de farizeën in Hem
geloofd? 49 Ja, dat volk, dat de Wet niet kent: vervloekt
zijn ze. 50 Maar één van hen, Nikodemus, die vroeger Hem
eens had bezocht, sprak tot hen: 51 Onze Wet veroordeelt
niemand, zonder hem vooraf te hebben gehoord, en zonder
te weten, wat hij doet. 52 Ze gaven hem ten antwoord:
Zijt gij soms uit Galilea? Onderzoek het maar; dan zult ge
erkennen, dat er geen profeet uit Galilea opstaat. 53 Daarop
gingen ze allen naar huis.

8

1 En Jesus ging naar de Olijfberg. 2 Maar ‘s morgens
vroeg begaf Hij Zich weer naar de tempel, en al het volk
kwam naar Hem toe. Hij ging zitten, en onderrichtte hen.
3 Nu brachten schriftgeleerden en farizeën een vrouw naar
Hem toe, die op overspel was betrapt; ze plaatsten haar
in de kring, 4 en zeiden tot Hem: Meester, deze vrouw is
op heterdaad van overspel betrapt. 5 Nu heeft Moses ons
in de Wet geboden, dergelijke vrouwen te stenigen. Wat

zegt Gij nu? 6 Dit zeiden ze, om Hem een strik te spannen,
en tegen Hem een aanklacht te hebben. Maar Jesus boog
Zich voorover, en schreef met de vinger op de grond. 7 En
toen ze aanhielden met vragen, richtte Hij Zich op, en sprak
tot hen: Wie van u zonder zonde is, werpe de eerste steen
op haar! 8 Weer boog Hij Zich voorover, en schreef op de
grond. 9 Toen ze dit hoorden, gingen ze heen, de een na
den ander, maar de oudsten het eerst; en Jesus bleef alleen,
de vrouw nog steeds in de kring. 10 Nu richtte Jesus Zich
op, en sprak tot haar: Vrouw, waar zijn ze gebleven? Heeft
niemand u veroordeeld? 11 Ze zeide: Niemand, Heer. En
Jesus sprak: Ook Ik veroordeel u niet; ga heen, en zondig
voortaan niet meer. 12 Een ander maal richtte Jesus het
woord tot hen, en sprak: Ik ben het licht der wereld. Wie
Mij volgt, zal niet in de duisternis wandelen, maar het licht
des levens bezitten. 13 Maar de farizeën zeiden tot Hem: Gij
getuigt over Uzelf; uw getuigenis is dus niet geldig. 14 Jesus
antwoordde hun, en sprak: Ook als Ik over Mijzelf getuig, is
mijn getuigenis geldig; want Ik weet, vanwaar Ik gekomen
ben en waarheen Ik ga; maar gij weet niet, vanwaar Ik
kom, en waarheen Ik ga. 15 Gij oordeelt naar het vlees: Ik
oordeel niemand. 16 Maar al zou Ik ook oordelen, dan zou
mijn oordeel geldig zijn; want Ik ben niet alleen, maar met
Mij is de Vader, die Mij heeft gezonden. 17 Welnu, in uw
Wet staat geschreven: het getuigenis van twee mensen is
geldig. 18 Ik ben het, die over Mijzelf getuig; maar ook de
Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt over Mij. 19 Ze zeiden
Hem dan: Waar is uw Vader? Jesus antwoordde: Gij kent
noch Mij, noch mijn Vader; zo gij Mij zoudt kennen, dan
zoudt gij ook mijn Vader kennen. 20 Deze woorden sprak
Jesus bij de schatkamer, tijdens zijn onderricht in de tempel.
En niemand nam Hem gevangen, omdat zijn uur nog niet
was gekomen. 21 Een ander maal sprak Jesus tot hen: Ik ga
heen, en gij zult Mij zoeken, en in uw zonde zult gij sterven.
Waar Ik heenga, kunt gij niet komen. 22 De Joden zeiden:
Hij zal toch geen zelfmoord plegen, dat Hij zegt: Waar Ik
heenga, kunt gij niet komen? 23 Hij sprak tot hen: Gij zijt
van beneden, Ik ben van boven; gij zijt van deze wereld, Ik
ben niet van deze wereld. 24 Daarom heb ik u gezegd, dat
gij sterven zult in uw zonden; want zo gij niet gelooft, dat Ik
het ben, zult gij sterven in uw zonden. — 25 Ze zeiden Hem
dan: Gijzelf, wie zijt Gij? Jesus zei hun: Eigenlijk gezegd,
waarom zou Ik daarover nog met u spreken? 26 Over uzelf
zou Ik veel kunnen zeggen, en oordelen. Maar Ik spreek tot
de wereld, wat Ik gehoord heb van Hem, die Mij gezonden

heeft; en Deze is waarachtig. 27 Ze begrepen niet, dat Hij
hun van den Vader sprak. 28 Jesus zeide hun dan: Wanneer
gij den Mensenzoon omhoog zult hebben geheven, dan zult
gij inzien, dat Ik het ben; en dat Ik niets doe uit Mijzelf,
maar spreek, zoals de Vader Mij heeft geleerd. 29 En Hij,
die Mij gezonden heeft, is met Mij, en laat Mij niet alleen;
omdat Ik altijd doe wat Hem behaagt. 30 Toen Hij aldus
sprak, begonnen er velen in Hem te geloven. 31 Jesus zeide
dan tot de Joden, die in Hem geloofden: Zo gij in mijn
woord volhardt, zijt gij waarlijk mijn leerlingen; 32 dan zult
gij de waarheid kennen, en de waarheid zal u bevrijden.
33 Men antwoordde Hem: We zijn kroost van Abraham,
en nooit iemands slaaf geweest; hoe kunt Gij dus zeggen:
Vrij zult gij worden? 34 Jesus antwoordde hun: Voorwaar,
voorwaar, Ik zeg u: Wie zonde doet, is slaaf van de zonde.
35 De slaaf nu blijft niet altijd in huis; de zoon blijft er voor
altijd. 36 Zo dus de Zoon u vrijmaakt, zult gij werkelijk
vrij zijn. 37 Ik weet, dat gij kroost van Abraham zijt; maar
gij zoekt Mij te doden, omdat mijn woord geen ingang bij
u vindt. 38 Ik spreek, wat Ik bij mijn Vader gezien heb;
ook gij doet, wat gij van uw vader gehoord hebt. 39 Ze
gaven Hem ten antwoord: Onze vader is Abraham. Jesus
sprak tot hen: Zo gij kinderen zijt van Abraham, doet dan
ook de werken van Abraham. 40 Maar nu zoekt gij Mij te
doden: een mens, die u de waarheid gezegd heeft, welke
Hij van God heeft gehoord: zo iets deed Abraham niet.
41 Gij doet de werken van uw vader. —Ze zeiden Hem
dan: We zijn niet uit ontucht geboren, één Vader hebben
we slechts, en dat is God. 42 Jesus sprak tot hen: Zo God
uw Vader was, dan zoudt gij Mij beminnen. Want van God
ben Ik uitgegaan en gekomen; niet uit Mijzelf toch ben Ik
gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden. 43 Waarom begrijpt
gij mijn taal niet? Omdat gij zelfs niet in staat zijt, om naar
mijn woord te luisteren. 44 Gij hebt den duivel tot vader,
en de zin van uw vader verkiest gij te doen. Hij was een
moordenaar van den beginne; ook hield hij zich niet met de
waarheid op, omdat er in hem geen waarheid is. Wanneer
hij leugen spreekt, spreekt hij naar eigen aard; want hij is
een leugenaar, en de vader daarvan. 45 En gij gelooft niet in
Mij, juist omdat Ik de waarheid zeg. 46 Wie uwer overtuigt
Mij van zonde? Zo Ik de waarheid zeg, waarom dan gelooft
gij Mij niet? 47 Wie uit God is, luistert naar de woorden van
God; daarom juist luistert gij niet, omdat gij niet uit God
zijt. 48 De Joden antwoordden Hem: Zeggen we niet met
recht, dat Gij een samaritaan zijt en van den duivel bezeten?

49 Jesus antwoordde: Ik ben van geen duivel bezeten, doch
Ik breng eer aan mijn Vader; maar gij, gij ontrooft Mij mijn
eer. 50 Niet, dat Ik mijn eigen eer zoek; daar is er Eén, die
haar zoekt, en oordeelt. 51 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Zo
iemand mijn woord onderhoudt, dan zal hij in eeuwigheid
de dood niet zien. — 52 De Joden zeiden Hem: Nu weten we,
dat Gij bezeten zijt! Abraham en de profeten zijn gestorven;
en Gij zegt: Zo iemand mijn woord onderhoudt, zal hij de
dood niet sterven in eeuwigheid. 53 Zijt Gij dan groter dan
onze vader Abraham? Hij is gestorven, en ook de profeten
zijn gestorven! Voor wien houdt Gij Uzelf dan wel? 54 Jesus
antwoordde: Wanneer Ik Mijzelf verheerlijk, dan is mijn
heerlijkheid niets; mijn Vader is het, die Mij verheerlijkt.
55 Gij noemt Hem uw God, en toch erkent gij Hem niet. Maar
Ik ken Hem wèl; en als Ik zeide, Hem niet te kennen, dan
was Ik een leugenaar evenals gij. Ja waarlijk, Ik ken Hem,
en zijn woord onderhoud Ik. 56 Abraham, uw vader, zag
juichend van blijdschap mijn dag tegemoet; hij heeft hem
gezien en van vreugde gejubeld. — 57 Maar de Joden zeiden
Hem: Gij zijt nog geen vijftig jaar oud, en Gij hebt Abraham
gezien? 58 Jesus sprak tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg
u: Vóór Abraham werd, ben Ik. 59 Toen grepen ze stenen,
om Hem te stenigen; maar Jesus trok Zich terug, en verliet
de tempel.

9

1 En in het voorbijgaan zag Hij iemand, die blind was
van zijn geboorte af. 2 Zijn leerlingen vroegen Hem: Rabbi,
wie heeft gezondigd, hij of zijn ouders, dat hij blind werd
geboren? 3 Jesus antwoordde: Noch hij noch zijn ouders
hebben gezondigd; maar de werken Gods moeten in hem
worden geopenbaard. 4 Zolang het dag is, moet Ik de
werken verrichten van Hem, die Mij heeft gezonden; er
komt een nacht, waarin niemand werken kan. 5 Zolang
Ik in de wereld ben, ben Ik het licht der wereld. 6 Na
deze woorden spuwde Hij op de grond, maakte slijk van
het speeksel, streek hem het slijk op de ogen, 7 en sprak
tot hem: Ga u wassen in de vijver van Siloë (dat betekent:
Gezonden). Hij ging er heen, waste zich, en kwam ziende
terug. 8 Zijn buren nu, en zij die hem vroeger als bedelaar
hadden gekend, zeiden: Is dat niet de man, die zat te
bedelen? 9 Sommigen zeiden: Hij is het. Anderen weer:
Neen, hij lijkt op hem. Zelf zei hij: Ik ben het. 10 Men
zei hem dus: Hoe zijn dan uw ogen open gegaan? 11 Hij
antwoordde: De man, die Jesus heet, maakte slijk, bestreek

er mijn ogen mee, en sprak tot Mij: Ga naar de vijver van Siloë, en was u. Ik ging dus, waste mij, en kon zien. 12 Men zeide hem: Waar is Hij? Hij antwoordde: Dat weet ik niet. 13 Toen bracht men den gewezen blinde naar de farizeën. 14 Nu was het die dag juist een sabbat, toen Jesus slijk had gemaakt en hem de ogen had geopend. 15 Ook de farizeën ondervroegen hem, hoe hij het gezicht had teruggekregen. Hij sprak tot hen: Hij deed slijk op mijn ogen, ik waste mij, en ik zie. 16 Sommigen van de farizeën zeiden: Die man komt niet van God, want Hij houdt de sabbat niet. Maar anderen zeiden: Hoe kan een zondig mens zulke wonderen doen? En er ontstond onenigheid onder hen. 17 Men ondervroeg dus den blinde opnieuw: Wat zegt ge zelf van Hem, nu Hij u de ogen geopend heeft? Hij sprak: Hij is een profeet. 18 Maar nu geloofden de Joden niet, dat hij blind was geweest, en het gezicht had teruggekregen, voordat ze de ouders van den genezene hadden ontboden. 19 Ze ondervroegen hen: Is dit uw zoon, die naar gij zegt, blind is geboren? Hoe ziet hij dan nu? 20 Zijn ouders gaven ten antwoord: We weten, dat dit onze zoon is, en dat hij blind is geboren. 21 Maar hoe hij zien kan, dat weten we niet; of wie zijn ogen geopend heeft, we weten het niet. Vraagt het hemzelf; hij is meerderjarig, en zal zich zelf wel verantwoorden. 22 Zo spraken zijn ouders uit vrees voor de Joden; want reeds waren de Joden overeengekomen, om iedereen uit de synagoge te bannen, die Hem als den Christus beleed. 23 Daarom zeiden zijn ouders: Hij is meerderjarig; ondervraagt hemzelf. 24 Opnieuw riepen ze nu den gewezen blinde, en zeiden tot hem: Geef eer aan God; wij weten, dat die man een zondaar is. 25 Hij antwoordde: Of Hij een zondaar is, weet ik niet. Eén ding weet ik: dat ik blind was, en nu zie. 26 Ze zeiden hem dan: Wat heeft Hij met u gedaan? Hoe heeft Hij u de ogen geopend? 27 Hij antwoordde hun: Ik heb het u al gezegd, maar gij hebt niet geluisterd. Waarom wilt gij het nog eens horen? Wilt gij ook soms zijn leerlingen worden? 28 Ze zeiden hem honend: Gijzelf zijt een leerling van Hem; wij blijven leerlingen van Moses. 29 We weten, dat God tot Moses gesproken heeft; maar waar Deze vandaan is, dat weten we niet. 30 De man antwoordde hun: Het is toch wel wonderlijk, dat gij niet weet, waar Hij vandaan is; en Hij heeft mij nog wel de ogen geopend. 31 We weten toch, dat God geen zondaars verhoort, maar hem alleen, die godvrezend is en zijn wil volbrengt. 32 Nooit in der eeuwigheid is het gehoord, dat iemand de ogen van een

blindgeborene heeft geopend. 33 Als Hij niet van God kwam,
zou Hij niets kunnen doen. 34 Ze antwoordden hem: In
zonden zijt ge geboren van boven tot onder; en ge leest ons
de les? En ze wierpen hem buiten. 35 Jesus vernam, dat
men hem buiten geworpen had; en toen Hij hem aantrof,
sprak Hij tot hem: Gelooft ge in den Mensenzoon? 36 Hij
antwoordde: Wie is het, Heer; dan zal ik in Hem geloven.
37 Jesus sprak tot hem: Ge hebt Hem gezien; Hij is het, die
met u spreekt. 38 Toen zei hij: Heer, ik geloof. En hij wierp
zich voor Hem neer. 39 En Jesus sprak: Tot dit vonnis ben
Ik in deze wereld gekomen: dat de blinden zouden zien, en
de zienden blind zouden worden. 40 Enige farizeën, die bij
Hem waren, hoorden dit, en zeiden Hem: Zijn ook wij soms
blind? 41 Jesus sprak tot hen: Als gij blind waart, hadt gij
geen zonde; maar nu gij zegt: We zien; nu blijft uw zonde.

10

1 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie niet door de deur
de schaapstal binnengaat, maar langs een andere zijde
binnenklimt, hij is een dief en een rover. 2 Maar die
binnenkomt door de deur, is de herder der schapen. 3 De
wachter doet hem open, en de schapen luisteren naar zijn
stem; hij roept zijn eigen schapen bij hun naam, en voert ze
naar buiten. 4 En als hij al zijn schapen heeft uitgedreven,
gaat hij voor hen uit; en de schapen volgen hem, want ze
kennen zijn stem. 5 Maar een vreemdeling zullen ze niet
volgen, eerder ontvluchten; want de stem van vreemden
kennen ze niet. 6 Deze gelijkenis sprak Jesus hun toe;
maar ze begrepen niet, waarover Hij hun eigenlijk sprak.
7 Daarom zei Jesus opnieuw: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg
u: Ik ben de deur der schapen. 8 Alle anderen, die Mij zijn
voorafgegaan, waren dieven en rovers; maar de schapen
hebben niet naar hen geluisterd. 9 Ik ben de deur: zo
iemand door Mij binnentreedt, zal hij veilig zijn, in- en
uitgaan, en weiland vinden. 10 De dief komt alleen om te
stelen, te slachten en te verderven; Ik ben gekomen, opdat
ze leven en overvloed hebben. 11 Ik ben de goede herder.
De goede herder geeft zijn leven voor de schapen. 12 Maar
de huurling, die de herder niet is, en wien de schapen niet
toebehoren, hij laat de schapen in de steek en slaat op de
vlucht, zodra hij den wolf ziet komen; en de wolf rooft en
verstrooit ze. 13 Want hij is een huurling, en hij heeft geen
hart voor de schapen. 14 Ik ben de goede herder; Ik ken
de mijnen, en de mijnen kennen Mij, 15 zoals de Vader Mij
kent, en Ik den Vader ken. En Ik geef mijn leven voor de

schapen. 16 Ik heb ook nog andere schapen, die niet uit
deze schaapstal zijn. Ook hen moet Ik leiden, en ze zullen
luisteren naar mijn stem; dan zal het worden: één kudde,
één herder. 17 Hierom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik mijn
leven geef, om het weer terug te nemen. 18 Niemand neemt
het Mij af, maar Ik geef het uit Mijzelf; Ik heb macht om
het te geven, en macht om het weer terug te nemen. Dit
is de opdracht, die Ik van mijn Vader ontving. 19 Opnieuw
ontstond er onenigheid onder de Joden als gevolg van deze
toespraak. 20 Velen van hen zeiden: Hij is bezeten en
krankzinnig; waarom luistert gij naar Hem? 21 Anderen:
Dit zijn geen woorden van een bezetene. Kan een duivel
soms blinden de ogen openen? 22 Men vierde te Jerusalem
het feest van tempelwijding; het was winter. 23 Toen Jesus
in de tempel, in de zuilengang van Sálomon, op en neer
wandelde, 24 omringden Hem de Joden, en zeiden tot Hem:
Hoe lang houdt Gij ons nog in spanning? Zo Gij de Christus
zijt, zeg het ons ronduit. 25 Jesus antwoordde hun: Ik heb
het u gezegd, maar gij gelooft het niet. De werken, die
Ik verricht in de naam van mijn Vader, die getuigen voor
Mij. 26 Maar gij gelooft niet, omdat gij niet tot mijn schapen
behoort. 27 Mijn schapen luisteren naar mijn stem; Ik ken
ze, en ze volgen Mij. 28 En Ik geef hun het eeuwig leven;
ze gaan in eeuwigheid niet verloren, en niemand rooft ze
weg uit mijn hand. 29 Wat mijn Vader Mij heeft gegeven, is
het kostbaarste van alles, en niemand kan het roven uit de
hand van mijn Vader. 30 Ik en de Vader zijn één. 31 Weer
grepen de Joden naar stenen, om Hem te stenigen. 32 Jesus
antwoordde hun: Veel heerlijke werken heb Ik u namens
den Vader getoond; om welk van die werken stenigt gij Mij?
33 De Joden antwoordden Hem: Niet om een goed werk
stenigen we U, maar om godslastering; omdat Gij, een mens,
Uzelf tot God maakt. 34 Jesus antwoordde hun: Staat er in
uw Wet niet geschreven: Ik heb gezegd: “Gij zijt goden”.
35 Wanneer de Schrift hen nu goden noemt, tot wie Gods
woord werd gericht, en ze toch niet kan falen: 36 hoe zegt gij
dan tot Hem, dien de Vader heeft geheiligd en in de wereld
gezonden: Gij lastert; omdat Ik gezegd heb: Ik ben Gods
Zoon? 37 Wanneer Ik de werken van mijn Vader niet doe,
gelooft Mij dan niet; 38 maar doe Ik ze wel, gelooft dan de
werken, ook al zoudt gij Mij niet geloven; dan zoudt gij
erkennen en weten, dat de Vader in Mij is, en Ik in den
Vader ben. 39 Weer zochten ze Hem nu te grijpen, maar Hij
ontkwam aan hun handen. 40 Nu begaf Hij zich weer naar
de overkant van de Jordaan, naar de plaats, waar Johannes

vroeger had gedoopt; en Hij bleef daar. 41 Velen kwamen
tot Hem, en zeiden: Johannes heeft wel geen enkel teken
verricht; maar alles was waar, wat Johannes van Hem heeft
gezegd. 42 En velen geloofden daar in Hem.

11

1 Nu was er een zieke, zekere Lázarus van Betánië, uit
het dorp van Maria en van Marta, haar zuster. 2 Het was de
Maria, die den Heer met reukwerk gezalfd en zijn voeten
met de haren afgedroogd heeft; de zieke Lázarus was haar
broer. 3 De zusters lieten Hem dus berichten: Zie, Heer:
hij, dien Gij liefhebt, is ziek. 4 Toen Jesus dit vernam,
zeide Hij: Deze ziekte loopt niet uit op de dood, maar ze
dient tot glorie van God, en om Gods Zoon te verheerlijken.
5 Jesus had Marta, haar zuster en ook Lázarus lief. 6 Toen
Hij had vernomen, dat hij ziek was, bleef Hij toch nog
twee dagen ter plaatse, waar Hij zich bevond. 7 Nu eerst
sprak Hij tot de leerlingen: Laten we weer naar Judea
gaan. 8 De leerlingen zeiden Hem: Rabbi, kort geleden
zochten de Joden U te stenigen, en gaat Gij nu opnieuw
daarheen? 9 Jesus antwoordde: Heeft de dag geen twaalf
uren? 10 Zo iemand wandelt bij dag, dan stoot hij zich niet,
omdat hij het licht dezer wereld ziet; maar als hij wandelt
bij nacht, dan stoot hij zich, omdat hij geen licht heeft. 11 Zo
sprak Hij. Daarna zei Hij tot hen: Onze vriend Lázarus
is ingeslapen; maar Ik ga hem wekken. 12 Zijn leerlingen
zeiden Hem: Heer, als hij slaapt, zal hij genezen. 13 Maar
Jesus had van zijn dood gesproken, terwijl zij meenden, dat
Hij van gewoon inslapen sprak. 14 Daarom zei Jesus hun
toen ronduit: Lázarus is gestorven. 15 En om u verheug Ik
mij, dat Ik er niet aanwezig was, opdat gij geloven moogt.
Maar laten we nu naar hem toegaan. 16 Toen zei Tomas,
ook Didumus geheten, tot zijn medeleerlingen: Laten ook
wij gaan, om met Hem te sterven. 17 Maar bij zijn aankomst
vond Jesus hem reeds vier dagen in het graf. 18 Daar Betánië
dicht bij Jerusalem lag, op ongeveer vijftien stadiën afstand,
19 waren er veel Joden naar Marta en Maria gekomen, om
haar hun rouwbeklag te doen over haar broer. 20 Zodra
Marta Jesus' aankomst vernam, ging ze Hem tegemoet;
Maria bleef thuis. 21 En Marta zei tot Jesus: Heer, zo Gij
hier waart geweest, was mijn broer niet gestorven. 22 Maar
zelfs nu weet ik nog, dat God U zal geven, wat Gij Hem
vraagt. 23 Jesus sprak tot haar: Uw broer zal verrijzen.
24 Marta zeide Hem: Ik weet, dat hij verrijzen zal bij de
opstanding op de jongste dag. 25 Jesus sprak tot haar: Ik

ben de verrijzenis en het leven. Wie in Mij gelooft, zal leven,
ook al is hij gestorven; 26 en wie leeft en in Mij gelooft, zal
niet sterven voor eeuwig. Gelooft ge dit? 27 Ze zeide Hem:
Ja, Heer; ik geloof, dat Gij de Christus zijt, Gods Zoon, die
in de wereld komt. 28 Na deze woorden ging ze heen, om
Maria, haar zuster, te roepen; heel in stilte zeide ze haar:
De Meester is daar, en roept u. 29 Zodra deze het hoorde,
stond ze haastig op, en ging naar Hem toe. 30 Jesus was
nog niet in het dorp gekomen, maar bevond Zich nog op de
plaats. waar Marta Hem had ontmoet. 31 De Joden, die bij
Maria in huis waren, om hun rouwbeklag te doen, zagen
haar ijlings opstaan en heengaan; zij volgden haar, in de
mening, dat ze naar het graf ging, om er te wenen. 32 Zodra
Maria kwam, waar Jesus was, en Hem zag, viel ze voor
zijn voeten neer, en sprak tot Hem: Heer, zo Gij hier waart
geweest, was mijn broer niet gestorven. 33 Toen Jesus haar
zag wenen, en de Joden zag wenen, die haar vergezelden,
werd Hij hevig bewogen en ontroerd. 34 Hij sprak: Waar
hebt gij hem begraven? Ze zeiden Hem: Heer, kom het
zien. 35 En Jesus weende. 36 De Joden zeiden: Zie, hoe
Hij hem liefhad. 37 Maar sommigen hunner zeiden: Kon
Hij, die de ogen van den blinde heeft geopend, niet even
goed zorgen, dat deze niet stierf? 38 Jesus dan, opnieuw
hevig bewogen, kwam bij het graf. Het was een grot, en
een steen sloot de ingang af. 39 Jesus sprak: Neemt de
steen weg. Marta, de zuster van den overledene, zeide Hem:
Heer, hij riekt al; want het is reeds de vierde dag. 40 Jesus
sprak tot haar: Heb Ik u niet gezegd: Wanneer ge gelooft,
zult ge Gods heerlijkheid zien? 41 Men nam dus de steen
weg. Toen sloeg Jesus de ogen omhoog, en sprak: Vader,
Ik dank U, omdat Gij Mij hebt verhoord. 42 Ik wist wel,
dat Gij Mij altijd verhoort; maar Ik zeg het terwille van de
omstaande menigte, opdat ze mogen geloven, dat Gij Mij
gezonden hebt. 43 Na deze woorden riep Hij met luider
stem: Lázarus, kom uit. 44 En de dode kwam te voorschijn,
de voeten en handen in windsels gewikkeld, en zijn gezicht
met een zweetdoek omwonden. Jesus zei hun: Maakt hem
los, en laat hem gaan. 45 Velen van de Joden, die naar Maria
waren gekomen, en gezien hadden, wat Jesus gedaan had,
geloofden daarom in Hem. 46 Maar sommigen van hen
liepen naar de farizeën, en deelden hun mee, wat Jesus
gedaan had. 47 Toen riepen de opperpriesters en farizeën
de Hoge Raad bijeen. Ze zeiden: Wat doen we? Want die
man doet veel wonderen. 48 Als we Hem zó laten begaan,
zullen ze allemaal in Hem geloven; dan zullen de Romeinen

komen, en ons land en volk verdelgen. 49 Maar één hunner,
Káifas, die dat jaar de hogepriester was, sprak tot hen: Weet
gij geen uitkomst? 50 Beseft gij dan niet, dat het goed voor
u is, dat één mens sterft voor het heil van het volk, en niet
het hele volk te gronde gaat? 51 Dit zei hij niet uit zichzelf.
Maar als hogepriester van dat jaar profeteerde hij, dat Jesus
sterven zou voor het heil van het volk; 52 en niet voor het
volk alleen, maar ook om de verstrooide kinderen Gods
bijeen te brengen. 53 Van die dag af waren ze besloten, Hem
te doden. 54 Daarom trad Jesus niet meer in het openbaar
onder de Joden op, maar trok Hij Zich terug in een streek
nabij de woestijn, in een stad, Efrem genaamd; en daar bleef
Hij met zijn leerlingen. 55 Intussen was het paasfeest der
Joden genaderd, en trokken er velen van het land nog vóór
het paasfeest naar Jerusalem op, om zich te reinigen. 56 Ze
zochten naar Jesus, en zeiden in de tempel onder elkander:
Wat dunkt u? Zou Hij niet op het feest komen? 57 Maar
de opperpriesters en de farizeën hadden bevel gegeven, het
aan te brengen, wanneer iemand wist, waar Hij was; dan
konden ze Hem gevangen nemen.

12

1 Zes dagen voor Pasen kwam Jesus te Betánië, waar
Lázarus woonde, dien Jesus uit de doden had opgewekt.
2 Men richtte daar een maaltijd voor Hem aan; Marta
bediende, en Lázarus was één van zijn disgenoten. 3 Toen
nam Maria een pond onvervalste, kostbare nardusbalsem,
zalfde de voeten van Jesus, en droogde ze met de haren
af. En het huis was vol van de balsemgeur. 4 Toen zei
Judas Iskáriot, een van zijn leerlingen, die Hem verraden
zou: 5 Waarom die balsem niet voor driehonderd tienlingen
verkocht, en ze aan de armen gegeven? 6 Dit zei hij niet,
omdat hij bezorgd was voor de armen, maar omdat hij een
dief was; daar hij de beurs droeg, stal hij weg, wat daarin
kwam. 7 Maar Jesus sprak: Laat haar begaan; ze heeft hem
moeten bewaren voor de dag mijner begrafenis. 8 Want
de armen behoudt gij altijd; Mij niet. 9 Toen men vernam,
dat Hij Zich dáár bevond, kwam een talrijke menigte Joden
daarheen, niet enkel om Jesus, maar ook om Lázarus te
zien, dien Hij uit de doden had opgewekt. 10 Maar de
opperpriesters besloten ook Lázarus te doden, 11 omdat veel
Joden om hem afvielen en in Jesus geloofden. 12 Toen daags
daarna de grote menigte, die naar het feest was gekomen,
vernam, dat Jesus op weg naar Jerusalem was, 13 namen ze
palmtakken, trokken Hem tegemoet, en riepen: Hosanna,

Gezegend, die komt in de naam des Heren, De Koning van
Israël! 14 Jesus, die een jongen ezel gevonden had, ging er op
zitten, zoals er geschreven staat: 15 “Vrees niet, dochter van
Sion; Zie, uw Koning komt, Gezeten op een ezelsveulen.”
16 (Niet aanstonds begrepen zijn leerlingen dit; maar toen
Jesus verheerlijkt was, herinnerden ze zich, dat dit van Hem
geschreven stond, en dat men dit aan Hem had vervuld.)
17 Want de schare, die bij Hem was, toen Hij Lázarus uit
het graf had geroepen en uit de doden had opgewekt, was
daarvan blijven getuigen. 18 En daarom juist kwam de
menigte Hem tegemoet, omdat ze hadden vernomen, dat
Hij dit teken verricht had. 19 Maar de farizeën zeiden
tot elkander: Gij ziet, dat gij niets verder komt. Zie, de
hele wereld loopt achter Hem aan. 20 Onder hen, die bij
gelegenheid van dit feest ter aanbidding waren opgegaan,
bevonden zich ook enige heidenen. 21 Ze kwamen bij
Filippus, die uit Betsáida van Galilea was, en richtten
tot hem het verzoek: Heer, we wensen Jesus te spreken.
22 Filippus ging het aan Andreas zeggen; en Andreas en
Filippus zeiden het Jesus. 23 Jesus antwoordde hun, en
sprak: Het uur is gekomen, dat de Mensenzoon verheerlijkt
wordt. 24 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Zo de graankorrel
niet in de aarde valt en sterft, blijft ze alleen; maar zo ze
sterft, brengt ze rijke vruchten voort. 25 Wie zijn leven
liefheeft, zal het verliezen; maar wie in deze wereld zijn
leven haat, zal het behouden ten eeuwigen leven. 26 Zo
iemand mijn dienaar wil zijn, hij volge Mij na; en waar
Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Zo iemand Mij
dient, dan zal de Vader hem eren. 27 Nu is mijn ziel
ontsteld, en wat zal Ik zeggen? Vader, red Mij uit deze
stonde? Neen, want daarom juist ben Ik tot deze stonde
gekomen! 28 Vader, verheerlijk uw Naam! Toen kwam
er een stem uit de hemel: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik
zal hem opnieuw verheerlijken. 29 De menigte, die daar
stond en het hoorde, meende, dat het gedonderd had. Maar
anderen zeiden: Een engel heeft Hem toegesproken. 30 Jesus
antwoordde: Niet om Mij heeft die stem geklonken, maar
om u. 31 Nu wordt het oordeel over deze wereld voltrokken;
nu zal de vorst dezer wereld worden buitengeworpen. 32 En
wanneer Ik van de aarde omhoog ben geheven, zal Ik allen
tot Mij trekken. 33 Dit zeide Hij, om te kennen te geven,
wat voor dood Hij zou sterven. 34 De menigte antwoordde
Hem: We hebben uit de Wet vernomen, dat de Christus in
eeuwigheid blijft; en hoe zegt Gij dan, dat de Mensenzoon
omhoog geheven moet worden? Wie is die Mensenzoon?

35 Jesus sprak tot hen: Nog een korte tijd is het licht in
uw midden. Wandelt, zolang gij het licht hebt, opdat de
duisternis u niet verrast; wie in de duisternis wandelt,
weet niet, waar hij heengaat. 36 Zolang gij het licht hebt,
gelooft in het licht, om kinderen des lichts te worden.
Zo sprak Jesus; toen ging Hij heen, en verborg Zich voor
hen. 37 Ofschoon Hij nu voor hun ogen zoveel tekenen
had gewrocht, geloofden ze toch niet in Hem; 38 opdat het
woord in vervulling zou gaan, dat de profeet Isaias gezegd
heeft: “Heer, wie heeft onze prediking geloofd, En wien is
de arm des Heren geopenbaard?” 39 Daarom konden ze zelfs
niet geloven; want nog heeft Isaias gezegd: 40 “Hij heeft
hun ogen verblind, En hun harten versteend; Opdat ze niet
zouden zien met hun ogen, En niet verstaan met hun hart;
Opdat zij zich niet zouden bekeren, En Ik hen zou genezen.”
41 Dit zei Isaias, toen hij zijn heerlijkheid had aanschouwd,
en over Hem had gesproken. 42 Toch geloofden zelfs velen
van de oversten in Hem, maar uit vrees voor de farizeën
kwamen ze er niet voor uit, om niet uit de synagoge te
worden gebannen. 43 Want ze waren meer gehecht aan
de eer van de mensen, dan aan de eer, die van God komt.
44 Jesus nu heeft het luide verklaard: Wie in Mij gelooft,
gelooft niet in Mij, maar in Hem, die Mij heeft gezonden.
45 En wie Mij ziet, ziet Hem, die Mij heeft gezonden. 46 Ik
ben als een licht in de wereld gekomen, opdat niemand,
die in Mij gelooft, in duisternis blijft. 47 Zo iemand mijn
woorden hoort, maar ze niet onderhoudt, dan ben Ik het
niet, die hem oordeel; want Ik ben niet gekomen, om de
wereld te oordelen, maar om de wereld te redden. 48 Wie
Mij verwerpt en mijn woorden niet aanneemt, heeft er een,
die hem oordeelt; het woord, dat Ik sprak, dat zal hem
oordelen op de jongste dag. 49 Want niet uit Mijzelf heb Ik
gesproken, maar de Vader, die Mij gezonden heeft, Hijzelf
heeft Mij geboden, wat Ik moest zeggen en spreken. 50 En
Ik weet, dat zijn gebod het eeuwige leven is. Wat Ik dus
spreek, spreek Ik zó, als de Vader het Mij heeft gezegd.

13

1 Het was nu daags voor het paasfeest. Jesus wist, dat zijn
uur was gekomen, om uit deze wereld naar den Vader te
gaan. Had Hij de zijnen liefgehad, die in de wereld waren,
thans had Hij hen lief ten einde toe. 2 Het avondmaal
was begonnen; en reeds had de duivel Judas, zoon van
Simon Iskáriot, het plan ingeblazen, om Hem te verraden.
3 Hoewel Jesus wist, dat de Vader Hem alles in handen
gesteld had, en dat Hij van God was uitgegaan en tot

God zou wederkeren, 4 stond Hij toch van tafel op, legde
zijn klederen af, nam een linnen doek, en omgordde Zich
daarmee. 5 Dan goot Hij water in het bekken, en begon
de voeten der leerlingen te wassen en af te drogen met
de linnen doek, waarmee Hij omgord was. 6 Zo kwam
Hij ook bij Simon Petrus. Maar deze zeide tot Hem: Gij
Heer; wast Gij mij de voeten? 7 Jesus antwoordde hem:
Wat Ik doe, begrijpt ge nu nog niet; maar later zult ge het
inzien. 8 Petrus zeide Hem: Nooit in der eeuwigheid zult
Gij me de voeten wassen. Jesus antwoordde hem: Zo Ik
u niet was, hebt ge geen gemeenschap met Mij. 9 Simon
Petrus zei Hem: Heer, dan niet mijn voeten alleen, maar
ook mijn handen en mijn hoofd. 10 Jesus sprak tot hem:
Wie een bad heeft genomen, behoeft zich niet te wassen,
maar hij is rein geheel en al. Ook gij zijt rein, maar niet
allen. 11 Want Hij wist, wie Hem verraden zou; daarom
sprak Hij: Niet allen zijt gij rein. 12 Toen Hij dan hun voeten
had gewassen, en zijn klederen had aangetrokken, nam Hij
weer aan tafel plaats, en sprak tot hen: Begrijpt gij, wat
Ik aan u heb verricht? 13 Gij noemt Mij Meester en Heer,
en gij zegt het terecht; want dat ben Ik. 14 Wanneer dus
Ik, de Heer en Meester, u de voeten was, dan moet ook gij
elkander de voeten wassen. 15 Want Ik heb u een voorbeeld
gegeven, opdat ook gij zoudt doen, zoals Ik ú heb gedaan.
16 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Een dienaar is niet meer
dan zijn heer; een gezant niet meer dan hij, die hem zond.
17 En wanneer gij dit alles begrijpt, dan zijt gij zalig, zo gij er
ook naar handelt. 18 Ik zeg dit niet van u allen; Ik weet, wie
Ik heb uitverkoren. Neen, de Schrift moet worden vervuld.
“Die mijn brood eet, heft de hiel tegen mij op.” 19 Reeds nu
zeg Ik het u, eer het geschiedt; opdat, wanneer het gebeurd
is, gij geloven moogt, dat Ik het ben. 20 Voorwaar, voorwaar,
Ik zeg u: Wie hem ontvangt, dien Ik zal zenden, ontvangt
Mijzelf; en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij heeft
gezonden. 21 Na deze woorden werd Jesus diep ontroerd. En
Hij getuigde en sprak: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eén
van u zal Mij verraden. 22 De leerlingen zagen elkander aan,
onzeker, wien Hij bedoelde. 23 Eén zijner leerlingen, dien
Jesus beminde, was aan Jesus boezem gelegen. 24 Simon
Petrus gaf een wenk, en beduidde hem: Zeg, wie is het,
dien Hij bedoelt? 25 Nu vlijde hij zich aan Jesus’ borst, en
sprak tot Hem: Heer, wie is het? 26 Jesus antwoordde: Hij
is het, voor wien Ik het stuk brood zal indopen, en wien Ik
het toereik. Toen nam Hij een stuk brood, doopte het in,
en gaf het aan Judas, den zoon van Simon Iskáriot. 27 En

met het stuk brood voer de satan in hem. Jesus zei hem:
Wat ge doet, doe dat spoedig. 28 Maar niemand aan tafel
begreep, met welke bedoeling Hij hem dit zeide. 29 Want
omdat Judas de beurs had, meenden sommigen, dat Jesus
hem zeide: Koop wat we nodig hebben voor de feestdag; of
dat hij iets aan de armen moest geven. 30 Terstond nadat
hij het stuk brood had gegeten, ging hij heen. Het was
nacht. 31 Toen hij was heengegaan, sprak Jesus: Nu is de
Mensenzoon verheerlijkt, en God is verheerlijkt in Hem.
32 En wanneer God in Hem is verheerlijkt, dan zal God ook
Hem bij Zichzelf verheerlijken, en dan zal Hij Hem spoedig
verheerlijken. 33 Kindertjes, nog slechts een korte tijd ben
Ik bij u. Gij zult Mij zoeken, en zoals Ik tot de Joden gezegd
heb, zo zeg Ik het thans ook tot u: Waarheen Ik ga, kunt gij
niet komen. 34 Een nieuw gebod geef Ik u: Bemint elkander;
zoals Ik u heb liefgehad, moet gij ook elkander beminnen.
35 Hieraan zullen allen erkennen, dat gij mijn leerlingen zijt,
wanneer gij elkander liefhebt. 36 Simon Petrus sprak tot
Hem: Heer, waar gaat Gij heen? Jesus antwoordde: Waar
Ik heenga, kunt ge Mij thans nog niet volgen; maar later
zult ge Mij volgen. 37 Petrus zeide Hem: Heer, waarom kan
ik U thans nog niet volgen? Mijn leven zal ik voor U geven.
38 Jesus antwoordde hem: Uw leven zult ge voor Mij geven?
Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: De haan zal niet kraaien,
vóórdat ge Mij driemaal verloochend hebt.

14

1 Uw hart worde niet ontsteld. Gij gelooft in God; gelooft
ook in Mij. 2 In het huis van mijn Vader zijn vele woningen.
Wanneer dit zo niet was, dan zou Ik het u hebben gezegd;
want Ik ga er juist heen, om u een plaats te bereiden. 3 En
wanneer Ik zal zijn heengegaan en u een plaats zal hebben
bereid, dan kom Ik terug, en zal u tot Mij nemen; opdat ook
gij moogt zijn, waar Ikzelf ben. 4 Gij kent de weg naar de
plaats, waar Ik heenga. — 5 Tomas zei Hem: Heer, we weten
niet eens, waar Gij heengaat; hoe zouden we dan de weg
kennen? 6 Jesus sprak tot hem: Ik ben de weg, de waarheid
en het leven; niemand komt tot den Vader, dan door Mij.
7 Daar gij nu Mij hebt gekend, zult gij ook den Vader kennen;
van dit ogenblik af kent gij Hem, en hebt gij Hem gezien. —
8 Filippus zei Hem: Heer, laat ons den Vader zien; dan zijn
we tevreden. 9 Jesus sprak tot hem: Zo lange tijd ben Ik bij
u, en kent ge Mij nog niet, Filippus? Wie Mij heeft gezien,
heeft den Vader gezien; hoe zegt ge dan: Laat ons den Vader
zien? 10 Gelooft gij dan niet, dat Ik in den Vader ben, en de

Vader in Mij? De woorden, die Ik u toespreek, zeg Ik niet uit
Mijzelf; het is de Vader, die in Mij blijft, die zelf de werken
verricht. 11 Gelooft het van Mij: Ik ben in den Vader, en de
Vader is in Mij. 12 Zo niet; gelooft het dan op grond van de
werken. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie in Mij gelooft,
ook hij zal de werken doen, die Ik zelf verricht; en zelfs
grotere zal hij doen. Want Ik ga naar den Vader; 13 en alles
zal Ik doen, wat gij Hem zult vragen in mijn naam, opdat de
Vader verheerlijkt wordt in den Zoon. 14 Wanneer gij ook
Mij in mijn naam iets zult vragen, dan zal Ik het doen. —
15 Zo gij Mij liefhebt, onderhoudt dan mijn geboden. 16 Dan
zal Ik den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Helper
geven, om bij u te blijven voor eeuwig. 17 Het is de Geest
der waarheid, dien de wereld niet kan ontvangen, omdat ze
Hem ziet noch kent; gij echter kent Hem; want Hij blijft bij
u, en is in u. — 18 Ik zal u niet als wezen achterlaten; Ik kom
tot u terug. 19 Nog korte tijd en de wereld aanschouwt Mij
niet meer; gij echter aanschouwt Mij. Want Ik leef, en ook
gij zult leven. 20 Op die dag zult gij erkennen, dat Ik in mijn
Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u. — 21 Wie mijn geboden
heeft en ze onderhoudt, hij is het, die Mij liefheeft; maar
wie Mij liefheeft, zal door mijn Vader worden bemind, en
ook Ikzelf zal hem beminnen en Mij aan hem openbaren.
22 Judas, maar niet de Iskáriot, sprak tot Hem: Heer, hoe
komt het, dat Gij U wel aan ons wilt openbaren, maar niet
aan de wereld? 23 Jesus antwoordde hem: Zo iemand Mij
liefheeft, zal hij mijn woord onderhouden; dan zal mijn
Vader ook hem beminnen, en Wij zullen tot hem komen,
en ons verblijf bij hem nemen. 24 Wie Mij niet liefheeft,
onderhoudt mijn woorden niet; welnu het woord, dat gij
hoort, is niet het mijne, maar dat van den Vader, die Mij
heeft gezonden. 25 Dit alles heb Ik u gezegd, terwijl Ik nog
bij u was. 26 Maar de Helper, de Heilige Geest, dien de Vader
zal zenden in mijn naam, Hij zal u alles leren en alles u in
herinnering brengen, wat Ik u heb gezegd. 27 Vrede laat Ik
u na, mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft,
geef Ik hem u. Uw hart zij ontsteld, noch bevreesd. — 28 Gij
hebt gehoord, dat Ik u zeide: Ik ga heen, maar Ik kom tot
u terug. Zo gij Mij liefhadt, zoudt gij u verheugen, dat Ik
naar den Vader ga; want de Vader is groter dan Ik. — 29 En
nu, eer het geschied is, heb Ik het u gezegd; opdat gij moogt
geloven, wanneer het geschiedt. 30 Ik zal niet veel meer met
u spreken; want de vorst van de wereld is op komst. Zeker,
hij vermag niets tegen Mij; 31 maar de wereld moet weten,
dat Ik den Vader bemin, en dat Ik volbreng, wat de Vader

Mij bevolen heeft. Staat op; laten we heengaan.

15

1 Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de wijngaard-
denier. 2 Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, snijdt
Hij af; en elke rank die wèl vrucht draagt, zuivert Hij, opdat
ze nog meer vrucht mag dragen. 3 Reeds zijt gij rein door
het woord, dat Ik tot u gesproken heb. 4 Blijft in Mij, en
Ik blijf in u. Zoals de rank uit zichzelf geen vrucht kan
dragen, maar alleen wanneer ze aan de wijnstok blijft, zo
kunt ook gij het niet, wanneer gij niet blijft in Mij. 5 Ik
ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, en Ik
in hem, hij draagt rijke vrucht; want zonder Mij kunt gij
niets doen. 6 Zo iemand in Mij niet blijft, dan wordt hij
weggeworpen als de rank, en verdort; men raapt ze bijeen,
werpt ze in het vuur, en verbrandt ze. 7 Maar zo gij in Mij
blijft, en mijn woorden in u blijven, vraagt dan al wat gij
wilt, en gij zult het verkrijgen. 8 Dit is het, wat mijn Vader
verheerlijkt: dat gij veel vruchten draagt, en mijn leerlingen
wordt. 9 Zoals de Vader Mij heeft bemind, zo ook heb Ik u
bemind; blijft in mijn liefde. 10 Wanneer gij mijn geboden
onderhoudt, zult gij in mijn liefde blijven; zoals ook Ik de
geboden van mijn Vader heb onderhouden, en in zijn liefde
blijf. 11 Dit alles heb Ik tot u gezegd, opdat mijn vreugde
uw deel mag worden, en uw vreugde volkomen mag zijn.
— 12 Dit is mijn gebod: Hebt elkander lief, zoals Ik u heb
bemind. 13 Niemand heeft groter liefde dan hij, die zijn
leven geeft voor zijn vrienden. 14 Gij zijt mijn vrienden, zo
gij doet, wat Ik u gebied. 15 Ik noem u geen dienstknechten
meer, want de knecht weet niet wat zijn heer doet; maar
u heb Ik vrienden genoemd, omdat Ik u alles bekend heb
gemaakt, wat Ik van mijn Vader gehoord heb. 16 Niet gij
hebt Mij uitverkoren, maar Ik heb ú uitverkoren; en Ik heb
u aangesteld, om vrucht te gaan dragen, en wèl blijvende
vrucht; en de Vader geve u alles, wat gij Hem in mijn
naam zult vragen. 17 Dit leg Ik u op: Hebt elkander lief.
18 Wanneer de wereld u haat, weet, dat ze Mij het eerst
heeft gehaat. 19 Zo gij van de wereld waart, zou de wereld
beminnen wat haar toebehoort; maar omdat gij niet van
de wereld zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren,
daarom haat u de wereld. 20 Denkt aan het woord, dat
Ik u heb gezegd: Een dienaar is niet meer dan zijn heer.
Heeft men Mij vervolgd, dan zal men ook u vervolgen; heeft
men mijn woord geacht, dan zal men ook het uwe achten.
21 Maar dit alles zal men u aandoen om mijn naam, omdat

men Hèm niet kent, die Mij heeft gezonden. 22 Wanneer
Ik niet gekomen was en niet tot hen had gesproken, dan
zouden ze geen zonde hebben; maar nu hebben ze geen
verontschuldiging voor hun zonde; 23 wie Mij haat, haat ook
mijn Vader. 24 Had Ik onder hen niet de werken gedaan, die
niemand anders gedaan heeft, dan zouden ze geen zonde
hebben; maar nu hebben zij ze gezien, en toch èn Mij
èn mijn Vader gehaat. 25 Maar het woord moest worden
vervuld, dat in hun Wet staat geschreven: “Zij hebben Mij
gehaat zonder reden”. 26 Maar wanneer de Helper komt,
dien Ik u van den Vader zal zenden, de Geest der waarheid,
die uitgaat van den Vader, dan zal Hij van Mij getuigen.
27 Maar ook gij moet getuigen, omdat gij van de aanvang af
bij Mij zijt geweest.

16

1 Ik heb u dit alles gezegd, opdat het u niet aan het
wankelen zou brengen. 2 Men zal u uit de synagogen
bannen; ja het uur komt, dat allen die u het leven benemen,
zullen menen, een godsdienstige daad te verrichten. 3 En ze
zullen dit doen, omdat ze noch den Vader kennen noch Mij.
4 Maar Ik heb u dit gezegd, opdat als het uur is gekomen,
gij u herinneren zult, dat Ik het u heb gezegd. Niet van
de aanvang af heb Ik het u gezegd, omdat Ik toen nog bij u
was. 5 Nu ga Ik tot Hem, die Mij gezonden heeft; en toch stelt
niemand van u Mij de vraag: Waar gaat Gij heen? 6 Maar
omdat Ik dit tot u heb gezegd, is uw hart van droefheid
vervuld. 7 Toch zeg Ik u de waarheid: het is goed voor u,
dat Ik heenga. Want zo Ik niet heenga, zal de Helper niet tot
u komen; maar zo Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden. 8 En
wanneer Hij komt, zal Hij de wereld tot inzicht brengen
van zonde, gerechtigheid, en vonnis: 9 van zonde, omdat
men in Mij niet gelooft; 10 van gerechtigheid, omdat Ik naar
den Vader ga, en gij Mij niet meer zult zien; 11 van vonnis,
omdat de vorst dezer wereld geoordeeld is. — 12 Nog veel
meer heb Ik u te zeggen, doch gij kunt het thans nog niet
dragen. 13 Maar wanneer Hij komt, de Geest der waarheid,
dan zal Hij u tot de volle waarheid geleiden; want Hij zal
niet spreken uit Zichzelf, maar spreken al wat Hij hoort,
en u de toekomstige dingen verkondigen. 14 Hij zal Mij
verheerlijken; want van het mijne zal Hij ontvangen, en
het verkondigen aan u. 15 Alles wat de Vader heeft, is het
mijne; daarom zei Ik, dat Hij van het mijne ontvangt, en
het u zal verkondigen. 16 Een weinig tijds en gij ziet Mij
niet meer; en weer een weinig tijds, dan zult gij Mij terug

zien. 17 Sommigen zijner leerlingen zeiden tot elkander:
Wat betekent toch, wat Hij ons zegt: Een weinig tijds en
gij ziet Mij niet meer, en weer een weinig tijds, dan zult
gij Mij terugzien; en: Ik ga heen naar den Vader? 18 Ze
zeiden dus: Wat bedoelt Hij toch met: een weinig tijds? We
weten niet, waarover Hij spreekt. — 19 Jesus begreep, dat
ze Hem wilden ondervragen; en Hij sprak tot hen: Vraagt
gij u onder elkander af, wat Ik zeide: Een weinig tijds en
gij ziet Mij niet meer, en weer een weinig tijds, dan zult
gij Mij terugzien? 20 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Gij zult
wenen en jammeren, maar de wereld zal zich verheugen;
gij zult overstelpt zijn van droefheid, maar uw droefheid
zal in vreugde verkeren. 21 De vrouw in barensnood heeft
smart, omdat haar uur is gekomen; maar wanneer ze het
kind heeft gebaard, dan denkt ze niet meer aan haar weeën,
van blijdschap dat er een mens is geboren. 22 Ook gij zijt nu
wel bedroefd, maar Ik zal u weerzien; en dan zal uw hart
zich verblijden, en niemand zal u deze vreugde ontnemen
23 En op die dag zult gij Mij ook over niets ondervragen.
Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wat gij den Vader moogt
vragen, Hij zal het u geven in mijn naam. 24 Tot nu toe
hebt gij niets in mijn naam gevraagd; vraagt en gij zult
verkrijgen, en dan zal uw vreugde volkomen zijn. 25 Ik
heb u in gelijkenissen over deze dingen gesproken; het uur
komt, waarop Ik niet meer in gelijkenissen tot u zal spreken,
maar onbewimpeld u den Vader verkondigen zal. 26 Op die
dag zult gij bidden in mijn naam; en Ik zeg u niet, dat Ik
den Vader voor u zal vragen. 27 Want de Vader zelf heeft
u lief, omdat gij Mij hebt liefgehad, en omdat gij geloofd
hebt, dat Ik van God ben uitgegaan. 28 Ik ben van den
Vader uitgegaan en in de wereld gekomen; weer verlaat Ik
de wereld, en ga naar den Vader. 29 Zijn leerlingen zeiden
tot Hem: Zie, nu spreekt Gij onbewimpeld, en zegt geen
gelijkenis meer. 30 Nu zien we, dat Gij alles weet, en dat het
niet nodig is, dat iemand u ondervraagt; daarom geloven
we, dat Gij van God zijt uitgegaan. 31 Jesus antwoordde
hun: Gelooft gij nu inderdaad? 32 Zie, het uur komt, en
het is reeds gekomen, dat gij verstrooid wordt, ieder zijns
weegs, en Mij alleen laat staan. Maar Ik ben niet alleen,
want met Mij is de Vader. — 33 Dit alles heb Ik u gezegd,
opdat gij vrede moogt hebben in Mij. In de wereld hebt gij
verdrukking te lijden; maar schept moed: Ik heb de wereld
overwonnen.

17

1 Zo sprak Jesus. Toen sloeg Hij zijn ogen ten hemel en

zeide: Vader, het uur is gekomen; verheerlijk uw Zoon,
opdat uw Zoon U verheerlijke. 2 Want Gij hebt Hem macht
gegeven over alle vlees, om het eeuwige leven te schenken
aan allen, die Gij Hem gegeven hebt. 3 Dit nu is het eeuwige
leven, dat zij U kennen, den enig waarachtigen God, en
Hem dien Gij gezonden hebt, Jesus Christus. 4 Ik heb U
verheerlijkt op aarde door het werk te volbrengen, dat Gij
Mij hebt opgedragen. 5 En nu Vader, verheerlijk Mij bij
Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U bezat, eer de wereld
bestond. 6 Ik heb uw naam bekend gemaakt aan de mensen,
die Gij Mij gegeven hebt uit de wereld. Ze waren de uwen;
maar Gij hebt ze Mij gegeven, en ze hebben uw woord
onderhouden. 7 Nu weten ze, dat alwat Gij Mij hebt gegeven,
van U afkomstig is. 8 Want Ik heb hun de woorden gebracht,
die Gij Mij hebt gegeven; zij namen ze aan, erkenden naar
waarheid, dat Ik van U ben uitgegaan, en geloofden, dat Gij
Mij gezonden hebt. 9 Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de
wereld, maar voor hen, die Gij Mij hebt gegeven, omdat ze
de uwen zijn. 10 Al het mijne is het uwe, en het uwe het
mijne; Ik ben verheerlijkt in hen. 11 Voortaan ben Ik niet
meer in de wereld; maar zij blijven in de wereld, terwijl
Ik tot U kom. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, die
Gij Mij hebt gegeven; opdat ze één mogen zijn, zoals Wij.
12 Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik ze in uw naam, die
Gij Mij hebt gegeven; Ik heb gewaakt over hen, en niemand
van hen ging verloren dan de zoon van verderf; opdat de
Schrift zou worden vervuld. 13 Maar nu kom Ik tot U. Terwijl
Ik nog in de wereld ben, zeg Ik dit alles, opdat ze mijn
vreugde ten volle in zich zouden bezitten. 14 Ik heb hun
uw woord gegeven; en de wereld is hen gaan haten, omdat
ze niet van de wereld zijn, zoals ook Ik niet van de wereld
ben. 15 Ik vraag niet, dat Gij ze uit de wereld wegneemt,
maar dat Gij ze bewaart voor het kwaad. 16 Van de wereld
zijn ze niet, zoals Ik niet van de wereld ben. 17 Heilig hen
in de waarheid; uw woord is waarheid. 18 Zoals Gij Mij in
de wereld hebt gezonden, zo heb Ik ook hen in de wereld
gezonden. 19 En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij
in waarheid geheiligd mogen zijn. 20 Ik bid niet voor hen
alleen, maar ook voor allen, die door hun woord in Mij
geloven. 21 Mogen ze allen één zijn, gelijk Gij, Vader, het
zijt in Mij, en Ik in U; mogen ze ook één zijn in Ons, opdat
de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. 22 En de glorie,
die Gij Mij hebt gegeven, heb ook Ik aan hen gegeven, opdat
ze één zouden zijn, gelijk Wij één zijn: 23 Ik in hen, en
Gij in Mij. Mogen ze volmaakte eenheid bezitten, opdat de

wereld erkenne, dat Gij Mij hebt gezonden, en dat Gij hen
hebt bemind, gelijk Gij Mij hebt liefgehad. 24 Vader, Ik wil,
dat zij, die Gij Mij hebt gegeven, met Mij mogen zijn, waar
Ikzelf ben; dat ze mijn heerlijkheid mogen aanschouwen,
die Gij Mij hebt gegeven, omdat Gij Mij hebt liefgehad vóór
de grondlegging der wereld. 25 Gerechte Vader, wel heeft de
wereld U niet gekend, maar Ik heb U gekend; en zij hebben
erkend, dat Gij Mij hebt gezonden. 26 Ik heb aan hen uw
naam bekend gemaakt, en zal dit blijven doen, opdat de
liefde, waarmee Gij Mij hebt bemind, in hen moge zijn, en
Ik in hen.

18

1 Na deze rede ging Jesus met zijn leerlingen naar buiten,
de Kedronbeek over; daar was een hof, die Hij met zijn
leerlingen binnenging. 2 Ook Judas, zijn verrader, kende
de plaats, omdat Jesus daar dikwijls met zijn leerlingen
was samengekomen. 3 Judas nam dus de krijgsbende en
de trawanten der opperpriesters en farizeën met zich mee,
en trok er heen met lantaarnen, fakkels en wapens. 4 Jesus,
bewust van al wat Hem overkomen zou, trad naar voren,
en sprak tot hen: Wien zoekt gij? 5 Men antwoordde Hem:
Jesus van Názaret. Jesus zeide hun: Ik ben het. Ook Judas,
die Hem verried, stond bij hen. 6 Maar toen Hij hun zeide:
“Ik ben het”‘, deinsden ze terug, en vielen ter aarde. 7 Hij
vroeg hun opnieuw: Wien zoekt gij? Ze zeiden: Jesus van
Názaret. 8 Jesus antwoordde: Ik heb u gezegd, dat Ik het
ben. Zo gij Mij zoekt, laat hèn dan gaan. 9 Want het woord
moest worden vervuld, dat Hij gesproken had: Van hen,
die Gij Mij hebt gegeven, heb Ik niemand verloren doen
gaan. 10 Toen trok Simon Petrus het zwaard, dat hij droeg,
trof den knecht van den hogepriester, en sloeg hem het
rechteroor af. De knecht heette Malchus. 11 Maar Jesus
sprak tot Petrus: Steek het zwaard in de schede; of zou Ik de
beker niet drinken, die de Vader Mij heeft gegeven? 12 Nu
namen de krijgsbenden met den hoofdman en de trawanten
der Joden Jesus gevangen, en boeiden Hem. 13 Het eerst
voerden ze Hem naar Annas; want hij was de schoonvader
van Káifas, die dat jaar hogepriester was. 14 Het was die
Káifas, die aan de Joden de raad had gegeven: Het is
goed, dat één mens sterft voor het volk. 15 Simon Petrus
en een andere leerling waren Jesus gevolgd. Deze leerling
nu was met den hogepriester bekend; hij ging met Jesus
de voorhof van den hogepriester binnen, 16 terwijl Petrus
buiten aan de deur bleef staan. Nu kwam echter de andere
leerling, die met den hogepriester bekend was, naar buiten,

sprak met de deurwachteres, en bracht Petrus naar binnen.
17 Maar het dienstmeisje, de deurwachteres, zei tot Petrus:
Zijt gij ook niet een der leerlingen van dien man? Hij
zei: Neen. 18 Daar het koud was, hadden de knechten
en trawanten een kolenvuur aangelegd, en stonden zich te
warmen. Ook Petrus stond zich bij hen te warmen. 19 De
hogepriester ondervroeg Jesus nu over zijn leerlingen en
over zijn leer. 20 Jesus antwoordde hem: Ik heb openlijk
tot de wereld gesproken; Ik heb altijd in de synagoge en
in de tempel geleerd, waar alle Joden samenkomen, en
nooit heb Ik iets in het geheim gezegd. 21 Wat ondervraagt
ge Mij? Ondervraag hen, die gehoord hebben, wat Ik tot
hen heb gesproken. Zie, zij weten, wat Ik gezegd heb.
22 Bij deze woorden gaf een der trawanten, die bij Jesus
had post gevat, Hem een kaakslag, en zeide: Antwoordt
Gij den hogepriester zó? 23 Jesus antwoordde hem: Als Ik
verkeerd heb gesproken, bewijs dan, dat het verkeerd was;
maar heb Ik goed gesproken, waarom slaat ge Mij dan?
24 Toen zond Annas Hem geboeid naar den hogepriester
Káifas. 25 Intussen stond Simon Petrus zich te warmen. En
men zeide hem: Zijt ook gij niet een van zijn leerlingen?
Hij ontkende het, en sprak: Neen. 26 Een der knechten
van den hogepriester, een bloedverwant van hem, dien
Petrus het oor had afgeslagen, sprak tot hem: Heb ik u in
de hof niet bij Hem gezien? 27 Opnieuw ontkende Petrus,
en aanstonds kraaide een haan. 28 Nu leidden ze Jesus
van Káifas naar het rechthuis; het was nog vroeg in de
morgen. Maar zelf traden ze het rechthuis niet binnen,
om zich niet te verontreinigen, en het Pascha te kunnen
eten. 29 Daarom kwam Pilatus naar buiten, en sprak tot
hen: Welke aanklacht brengt gij in tegen dezen man? 30 Ze
antwoordden hem: Zo Hij geen boosdoener was, zouden
we Hem niet aan u hebben overgeleverd. 31 Pilatus sprak
tot hen: Neemt gij Hem zelf, en vonnist Hem volgens uw
Wet. De Joden zeiden hem: Wij hebben het recht niet, om
iemand te doden. 32 Zo zou het woord worden vervuld,
dat Jesus gesproken had, toen Hij te kennen gaf, wat voor
dood Hij zou sterven. 33 Nu ging Pilatus weer het rechthuis
binnen, riep Jesus, en sprak tot Hem: Zijt Gij de koning der
Joden? 34 Jesus antwoordde: Zegt ge dit uit uzelf, of hebben
anderen u dit van Mij gezegd? 35 Pilatus antwoordde: Ben
ik soms een Jood? Uw volk en de opperpriesters hebben
U aan mij overgeleverd. Wat hebt Gij gedaan? 36 Jesus
antwoordde: Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.
Indien mijn koninkrijk van deze wereld was, dan zouden

mijn dienaars zich te weer hebben gesteld, opdat Ik niet aan de Joden werd overgeleverd; maar mijn koninkrijk is niet van hier. 37 Pilatus zei Hem: Gij zijt dan toch koning? Jesus antwoordde: Gij zegt het; Ik ben koning. Ik ben geboren en in de wereld gekomen, juist om te getuigen voor de waarheid. Alwie uit de waarheid is, luistert naar mijn stem. 38 Pilatus zei Hem: Wat is waarheid? Na deze woorden ging hij naar de Joden terug, en sprak tot hen: Ik vind volstrekt geen schuld in Hem. 39 Maar gij hebt een gewoonterecht, dat ik u iemand vrijlaat bij gelegenheid van het paasfeest. Wilt gij dus, dat ik u den koning der Joden vrijlaat? 40 Toen begonnen ze opnieuw te schreeuwen, en riepen: Niet Hem, maar Barabbas. Barabbas nu was een rover.

19

1 Toen liet Pilatus Jesus geselen. 2 En de soldaten vlochten een kroon van doornen, en zetten ze Hem op het hoofd; ze wierpen Hem een purperen mantel om, 3 traden op Hem toe, en zeiden: Wees gegroet, koning der Joden. En ze sloegen Hem in het gelaat. 4 Nu kwam Pilatus weer naar buiten, en sprak tot hen: Zie, ik breng Hem u naar buiten, om u te doen weten, dat ik volstrekt geen schuld in Hem vind. 5 Jesus kwam dus naar buiten, met de doornenkroon en de purperen mantel. En hij sprak tot hen: Ziet den mens. 6 Maar toen de opperpriesters en trawanten Hem zagen, schreeuwden ze het uit: Aan het kruis, aan het kruis met Hem! Pilatus zei hun: Neemt Hem zelf, en kruisigt Hem; want ik vind geen schuld in Hem. 7 De Joden antwoordden hem: We hebben een Wet, en volgens de Wet moet Hij sterven; want Hij heeft Zich uitgegeven voor Zoon van God. 8 Toen Pilatus dit hoorde, werd hij nog meer bevreesd. 9 Hij ging opnieuw het rechthuis binnen, en sprak tot Jesus: Van waar zijt Gij? Maar Jesus gaf hem geen antwoord. 10 Pilatus zeide Hem dus: Staat Gij mij niet te woord? Weet Gij niet, dat ik de macht heb, om U vrij te laten, en de macht, om U te kruisigen? 11 Jesus antwoordde: Ge zoudt niet de minste macht over Mij hebben, zo ze u niet van hogerhand was gegeven; die Mij aan u heeft overgeleverd, draagt daarom groter schuld. 12 Om die reden trachtte Pilatus Hem in vrijheid te stellen. Maar de Joden schreeuwden het uit: Als ge Hem vrijlaat, zijt ge niet keizersgezind. Wie zich voor koning uitgeeft, staat tegen den keizer op. 13 Toen Pilatus dit hoorde, leidde hij Jesus naar buiten, en zette zich op de rechterstoel neer, op de plaats die Litostrótos heet, Gábbata in het hebreeuws. 14 Het was nu daags voor het paasfeest, ongeveer het zesde uur. En hij sprak tot de

Joden: Ziet uw koning. 15 Maar ze schreeuwden: Weg,
weg met Hem! Kruisig Hem! Pilatus zei hun: Zal ik uw
Koning kruisigen? De opperpriesters antwoordden: We
hebben geen koning dan Caesar. 16 Toen gaf hij Hem aan
hen over, om gekruisigd te worden. Men voerde Jesus dus
weg; 17 Zelf droeg Hij het kruis. Zo trok Hij naar buiten
naar de zogenaamde Schedelplaats, die in het hebreeuws
Gólgota wordt genoemd. 18 Daar kruisigde men Hem; en
met Hem nog twee anderen, aan elke zijde één, en Jesus in
het midden. 19 Pilatus had ook een opschrift doen schrijven,
en het aan het kruis laten hechten. Er stond op geschreven:
Jesus van Názaret, de Koning der Joden. 20 Vele Joden lazen
dit opschrift; want de plaats waar Jesus gekruisigd werd, lag
dicht bij de stad, en het was geschreven in het hebreeuws,
grieks en latijn. 21 De opperpriesters der Joden zeiden
dus tot Pilatus: Schrijf niet: De koning der Joden; maar:
Hij heeft gezegd: Ik ben de koning der Joden. 22 Pilatus
antwoordde: Wat ik geschreven heb, blijft geschreven.
23 Toen de soldaten Jesus dus hadden gekruisigd, namen
ze zijn klederen in bezit, en verdeelden ze in vieren; één
deel voor elken soldaat, behalve nog het onderkleed. Dat
onderkleed was zonder naad, uit één stuk geweven van
boven tot onder. 24 Ze zeiden dus tot elkander: Laten we
het niet in stukken scheuren, maar er om loten, wie het
krijgt. Zo zou de Schrift worden vervuld: “Ze hebben mijn
klederen onder elkander verdeeld, En over mijn gewaad
het lot geworpen.” En zo deden het dus de soldaten. 25 Bij
het kruis van Jesus stonden zijn moeder, de zuster zijner
moeder, Maria van Klopas en Maria Magdalena. 26 Jesus
zag zijn moeder staan, en naast haar den leerling, dien Hij
beminde. En Hij sprak tot zijn moeder: Vrouw, ziedaar
uw zoon. 27 Daarna sprak Hij tot den leerling: Ziedaar uw
moeder. En van dat ogenblik af nam de leerling haar bij
zich op. 28 Toen wist Jesus, dat thans alles was volbracht;
Hij sprak, opdat de Schrift zou worden vervuld: Ik heb
dorst. 29 Er stond daar een kruik met azijn; men stak
dan een spons vol azijn op een hysopstengel, en bracht ze
Hem aan de mond. 30 Toen Jesus de azijn had genuttigd,
zeide Hij: Het is volbracht. Hij boog het hoofd, en gaf
de geest. 31 Daar het daags voor het paasfeest was, en er
op de sabbat geen lijken aan het kruis mochten blijven,
(het was nog wel een grote sabbat,) verzochten de Joden
aan Pilatus, dat men hun de benen zou breken, en hen
afnemen. 32 Daarom kwamen de soldaten en braken de
benen van den eerste, die met Hem was gekruisigd, daarna

die van den tweede. 33 Toen ze bij Jesus waren gekomen
en zagen, dat Hij reeds was gestorven, braken ze Hem de
benen niet. 34 Maar een der soldaten doorboorde met een
lans zijn zijde; en aanstonds vloeide er bloed uit en water.
35 En hij, die het gezien heeft, legt er getuigenis van af, opdat
ook gij geloven moogt. Zijn getuigenis is waarachtig; ook
Hij weet, dat hij de waarheid zegt. 36 Want dit is geschied,
opdat de Schrift zou worden vervuld: “Geen been zal Hem
verbrijzeld worden”. 37 En weer een ander Schriftwoord
zegt: “Ze zullen opzien tot Hem, dien ze hebben doorboord”.
38 Josef van Arimatea, die een leerling van Jesus was, maar
alleen in het geheim uit vrees voor de Joden, vroeg daarna
verlof aan Pilatus, om Jesus’ lichaam te mogen afnemen;
en Pilatus stond het hem toe. Hij kwam dan, en nam zijn
lichaam af. 39 Nikodemus, die vroeger Hem ‘s nachts had
bezocht, kwam eveneens, en bracht een mengsel mee van
mirre-hars en aloë-bladeren, ongeveer honderd pond. 40 Ze
namen het lichaam van Jesus, en wikkelden het in lijnwaad,
te zamen met de geurige kruiden, zoals het onder de Joden
bij begrafenis de gewoonte is. 41 Nu lag er op de plaats, waar
Hij was gekruisigd, een hof, en in de hof een nieuw graf,
waarin nog niemand was bijgezet. 42 Daar het de vooravond
van het paasfeest der Joden was, en het graf dichtbij, legden
ze Jesus daarin neer.

20

1 Op de eerste dag der week kwam Maria Magdalena ‘s
morgens vroeg, terwijl het nog donker was, naar het graf,
en zag de steen van het graf afgerold. 2 Ze snelde daarom
vlug naar Simon Petrus heen, en naar den anderen leerling,
dien Jesus liefhad, en zei hun: Men heeft den Heer uit het
graf genomen, en wel weten niet, waar men Hem heeft
neergelegd. 3 Toen gingen Petrus en de andere leerling op
weg, en begaven zich naar het graf. 4 Ze waren samen
op weg gegaan, maar de andere leerling liep sneller dan
Petrus, en kwam het eerst bij het graf. 5 Hij bukte zich
voorover, en zag het lijnwaad liggen; maar hij ging er niet
binnen. 6 Nu kwam ook Simon Petrus achter hem aan,
ging het graf binnen, en zag het lijnwaad liggen, 7 met de
zweetdoek, die zijn hoofd had bedekt; deze lag niet bij het
lijnwaad, maar afzonderlijk opgerold op een andere plaats.
8 Nu ging ook de andere leerling binnen, die het eerst bij
het graf was gekomen. En nu hij het zag, geloofde hij ook;
9 want ze kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden
moest opstaan. 10 Toen gingen de leerlingen weer naar huis.

11 Maar Maria bleef buiten bij het graf staan wenen. Onder
het wenen bukte ze zich voorover naar het graf, 12 en zag
er twee engelen zitten in witte gewaden, de een aan het
hoofdeind, de ander aan het voeteneind van de plaats, waar
Jesus' lichaam gelegen had. 13 Ze zeiden tot haar: Vrouw,
waarom weent ge? Ze zei hun: Omdat men mijn Heer
heeft weggenomen, en ik niet weet, waar men Hem heeft
neergelegd. 14 Toen ze dit had gezegd, keerde ze zich om,
en zag Jesus staan; maar ze wist niet, dat het Jesus was.
15 Jesus sprak tot haar: Vrouw, waarom weent ge; wien
zoekt ge? In de mening, dat het de tuinman was, zeide ze
Hem: Heer, zo gij Hem hebt weggehaald, zeg me, waar ge
Hem hebt neergelegd, dan zal ik Hem wegdragen. 16 Jesus
zei haar: Maria! Ze keerde zich naar Hem toe, en zei in
het hebreeuws: Rabboni; dat wil zeggen: Meester! 17 Jesus
sprak tot haar: Houd Mij niet vast; want nog ben Ik niet
naar den Vader opgestegen. Maar ga naar mijn broeders,
en zeg hun: Ik stijg op naar mijn en uw Vader, naar mijn en
uw God. 18 Maria Magdalena ging aan de leerlingen zeggen:
Ik heb den Heer gezien; en wat Hij tot haar had gezegd. 19 In
de avond van diezelfde dag, de eerste dag der week, toen
de deuren van het huis, waar de leerlingen zich bevonden,
uit vrees voor de Joden waren gesloten, kwam Jesus binnen,
plaatste Zich in hun midden, en sprak tot hen: Vrede zij u!
20 En na deze woorden toonde Hij hun zijn handen en zijde.
De leerlingen verheugden zich bij het zien van den Heer.
21 Nogmaals zeide Hij hun: Vrede zij u! Zoals de Vader
Mij heeft gezonden, zo zend Ik u. 22 En toen Hij dit had
gezegd, blies Hij over hen, en sprak: Ontvangt den Heiligen
Geest. 23 Wier zonden gij vergeeft, hun zijn ze vergeven;
wier zonden gij behoudt, hun zijn ze behouden. 24 Tomas,
een van de twaalf, ook Didumus genaamd, was echter niet
bij hen, toen Jesus kwam. 25 De andere leerlingen zeiden
hem dus: We hebben den Heer gezien. Maar hij zei hun: Zo
ik in zijn handen de wonden der nagelen niet zie, en mijn
vinger niet leg in de plaats van de nagelen, en mijn hand
niet in zijn zijde steek, dan geloof ik het niet. 26 Acht dagen
later waren zijn leerlingen weer daarbinnen bijeen, en ook
Tomas was er bij. Terwijl de deuren gesloten waren, kwam
Jesus binnen, plaatste Zich in hun midden, en zeide: Vrede
zij u! 27 Daarna sprak Hij tot Tomas: Leg uw vinger hier,
en bezie mijn handen; steek uw hand uit, en leg ze in mijn
zijde; en wees niet ongelovig, maar gelovig. 28 Tomas gaf
Hem ten antwoord: Mijn Heer en mijn God! 29 Jesus sprak
tot hem: Gelooft ge, omdat ge Mij hebt gezien? Zalig zij,

die niet zien, en toch geloven. 30 Nog veel andere wonderen heeft Jesus in tegenwoordigheid van de leerlingen verricht, die in dit boek niet zijn beschreven. 31 Maar deze zijn opgetekend, opdat ge geloven moogt, dat Jesus de Christus is, de Zoon van God; en opdat ge, door te geloven, het leven moogt hebben in zijn naam.

21

1 Daarna verscheen Jesus nogmaals aan de leerlingen bij het meer van Tibérias. Hij verscheen op de volgende wijze: 2 Eens waren Simon Petrus, Tomas, ook Didumus geheten, Natánaël uit Kana van Galilea, de zonen van Zebedeüs, en twee anderen van zijn leerlingen bijeen. 3 Simon Petrus zeide tot hen: Ik ga vissen. Ze zeiden hem: Dan gaan wij met u mee. Ze trokken er dan op uit, en gingen de boot in; maar die nacht vingen ze niets. 4 Toen reeds de morgen was aangebroken, stond Jesus aan het strand; maar de leerlingen wisten niet, dat het Jesus was. 5 Jesus sprak tot hen: Jonge mannen, hebt gij wat vis? Ze antwoordden Hem: Neen. 6 Hij zei hun: Werpt het net uit rechts van de boot, dan zult gij slagen. Ze wierpen het net uit; maar door het groot aantal vissen konden ze het niet meer ophalen. 7 Nu sprak de leerling, dien Jesus liefhad, tot Petrus: Het is de Heer! Toen Simon Petrus hoorde, dat het de Heer was, deed hij, daar hij ontkleed was, zijn mantel om, en wierp zich in het meer. 8 Daar men zich niet ver van de kust bevond, slechts ongeveer tweehonderd el, kwamen de andere leerlingen met de boot, en sleepten het net met de vissen achter zich aan. 9 Toen ze geland waren, zagen ze een kolenvuur liggen, en vis en brood er bovenop. 10 Jesus zeide hun: Haalt van de vissen, die ge nu gevangen hebt. 11 Simon Petrus ging aan boord, en sleepte het net aan wal; het was vol grote vissen, honderd drie en vijftig in getal; en ondanks dit aantal was het net niet gescheurd. 12 Jesus zei hun: Komt ontbijten. Niemand van de leerlingen durfde Hem vragen: Wie zijt Gij? Want ze wisten, dat het de Heer was. 13 Jesus kwam nader, nam het brood en gaf het hun, en de vis eveneens. 14 Zo verscheen Jesus nu de derde maal aan zijn leerlingen, na zijn verrijzenis uit de doden. 15 Toen ze hadden ontbeten, sprak Jesus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, bemint ge Mij meer dan de anderen hier? Hij zei Hem: Ja, Heer, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei hem: Weid mijn lammeren. 16 Hij sprak tot hem een tweede maal: Simon, zoon van Johannes, bemint ge Mij? Hij zei Hem: Ja Heer, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei

hem: Weid mijn schaapjes. 17 Hij sprak tot hem een derde
maal: Simon, zoon van Johannes, bemint ge Mij? Petrus
werd bedroefd, omdat Hij hem voor de derde maal had
gezegd: Bemint ge Mij? En hij zeide Hem: Heer, Gij weet
alles; Gij weet toch, dat ik U liefheb. Jesus sprak tot hem:
Weid mijn schapen. 18 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen
ge jong waart, deedt ge zelf uw gordel aan en zijt ge gegaan,
waarheen ge zelf hebt gewild; maar wanneer ge oud zijt,
zult ge uw handen uitstrekken, een ander zal u omgorden,
en u brengen waar ge niet heen wilt. 19 Dit zeide Hij om
aan te duiden, door welke dood hij God zou verheerlijken.
En na deze woorden zeide Hij hem: Volg Mij. 20 Toen Petrus
zich omkeerde, zag hij den leerling, dien Jesus liefhad, hen
volgen; dezelfde namelijk, die bij de maaltijd aan zijn borst
had gerust en gezegd had: Heer, wie is het, die U verraadt?
21 Toen Petrus hem zag, sprak hij tot Jesus: Heer; en hij dan?
22 Jesus zeide hem: Indien Ik hem wil laten blijven totdat Ik
kom, wat maakt dit uit voor u? Volg Mij! 23 Zo verspreidde
zich het gerucht onder de broeders, dat deze leerling niet
zou sterven. Maar Jesus had hem niet gezegd, dat hij niet
sterven zou, maar: Indien Ik hem wil laten blijven tot Ik
kom, wat maakt dit uit voor u? 24 Dit is de leerling, die
hiervan getuigt, en dit heeft geschreven; en we weten, dat
zijn getuigenis waarachtig is. 25 Er is nog veel meer wat
Jesus gedaan heeft; zo het stuk voor stuk werd beschreven,
dan zou zelfs de wereld, dunkt me, de boeken niet kunnen
bevatten, die er over te schrijven zijn.

Handelingen van de Apostelen

1 Het eerste boek Teófilus, heb ik geschreven over al wat
Jesus gedaan en geleerd heeft, van de aanvang af 2 tot op
de dag, dat Hij door den Heiligen Geest zijn opdracht gaf
aan de apostelen, die Hij uitverkoren had, en opgenomen
werd. 3 Door veel bewijzen had Hij hun getoond, dat Hij
ook na zijn lijden nog leefde; veertig dagen lang was Hij
hun verschenen, en had hun gesproken over het koninkrijk
Gods. 4 Terwijl Hij nu met hen samen was, gelastte Hij
hun: Verlaat Jerusalem niet, maar wacht de belofte des
Vaders af, die gij van Mij hebt vernomen. 5 Want Johannes
doopte met water, maar over enkele dagen zult gij worden
gedoopt met den Heiligen Geest 6 De aanwezigen vroegen
Hem echter: Heer, zult Gij in deze tijd het koninkrijk voor
Israël weer herstellen? 7 Hij sprak tot hen: U komt het
niet toe, tijden of dagen te kennen, die de Vader door eigen
macht heeft vastgesteld. 8 Maar wanneer de Heilige Geest
over u komt, zult ge kracht ontvangen, en mijn getuigen
zijn in Jerusalem, in heel Judea en Samaria, en tot aan
het einde der aarde. 9 Na deze woorden werd Hij voor
hun ogen opgenomen, en een wolk onttrok Hem aan hun
blikken. 10 Nog staarden ze naar de hemel, terwijl Hij
opsteeg: en zie, daar stonden twee mannen bij hen, in witte
klederen gehuld. 11 Ze zeiden: Mannen van Galilea, wat
staat gij naar de hemel te staren? Jesus, die uit uw midden
ten hemel is opgenomen, Hij zal weer op dezelfde wijze
komen, als gij Hem hebt zien opstijgen ten hemel. 12 Toen
keerden ze van de berg, die Olijfberg heet, naar Jerusalem
terug; die berg ligt dicht bij Jerusalem, zover als men op
sabbat mag gaan. 13 En in de stad gekomen, gingen ze
naar de opperzaal, waar ze gewoonlijk vertoefden: Petrus
namelijk en Johannes, Jakobus en Andreas, Filippus en
Tomas, Bartolomeus en Matteus, Jakobus van Alfeus en
Simon de Ijveraar, en Judas, de broer van Jakobus. 14 Zij
allen bleven eensgezind volharden in het gebed, te zamen
met enige vrouwen, met Maria, de moeder van Jesus, en
met zijn broeders. 15 In die dagen stond Petrus op in het
midden der broeders, (er waren ongeveer honderd twintig
personen bijeen), en sprak: 16 Mannen broeders; het Schrift
woord moest worden vervuld, dat de Heilige Geest door
Davids mond heeft gesproken, over Judas, den gids van
hen, die Jesus gevangen hebben genomen. 17 Zeker, hij

behoorde tot ons getal, en had zijn aandeel in dit ambt.
18 Maar hij heeft zich een akker gekocht van het loon
der ongerechtigheid; hij is voorover gevallen, en open
gebarsten, en al zijn ingewanden puilden uit. 19 Dit is aan
alle inwoners van Jerusalem bekend, zodat die akker in hun
taal Hakeldama, dat is bloedakker, genoemd wordt. 20 Want
er staat geschreven in het boek der Psalmen: “Zijn kamp
worde een steppe, En niemand wone er meer.” en ook: “Een
ander ontvange zijn ambt.” 21 Het is dus noodzakelijk, dat
één van de mannen, die met ons samen waren al de tijd, dat
de Heer Jesus onder ons heeft geleefd, 22 —te beginnen bij
de doop van Johannes tot op de dag, dat Hij van ons werd
opgenomen, —het is noodzakelijk, dat één van hen te zamen
met ons getuige van zijn verrijzenis wordt. 23 Toen stelde
men twee mannen voor: Josef, die ook Barsabbas heette, en
de bijnaam Justus droeg, en Mattias. 24 Men bad en zeide:
Gij, Heer, die aller harten doorgrondt, wijs één van beiden
aan: hem, dien Gij hebt uitverkoren, 25 om de plaats van dit
ambt en apostolaat in te nemen, die Judas verbeurd heeft,
om te gaan naar de plaats, die hem toekomt. 26 Toen liet
men hen loten; het lot viel op Mattias, en hij werd aan de
elf apostelen toegevoegd.

2

1 Toen de dag van het pinksterfeest was aangebroken,
waren ze allen op één plaats bijeen. 2 Eensklaps kwam
er een geruis uit de hemel als van een hevige windvlaag,
en vulde het hele huis, waar ze waren vergaderd. 3 Vurige
tongen verschenen hun, spreidden zich rond, en zetten zich
op ieder van hen neer. 4 Allen werden vervuld van den
Heiligen Geest, en begonnen verschillende talen te spreken,
naar gelang de Geest hen liet spreken. 5 Nu vertoefden
er te Jerusalem godvrezende Joden uit alle volken onder
de hemel. 6 Bij dat geruis liepen de mensen te hoop;
ze stonden verwonderd, dat iedereen hen in zijn eigen
taal hoorde spreken. 7 Ze raakten buiten zichzelf van
verbazing, en zeiden: Zie, zijn allen, die daar spreken,
geen Galileërs? 8 En hoe horen wij allen ze dan in onze
eigen moedertaal spreken? 9 Parten, Meden en Elamieten;
bewoners van Mesopotámië, Judea en Kappadócië, van
Pontus en Azië, 10 van Frúgië en Pamfúlië, van Egypte
en de streken van Lybië bij Cyrene: romeinse kolonisten,
11 Joden en proselieten, Kretenzen en Arabieren: we horen
ze in onze eigen taal Gods grote werken verkondigen.
12 Allen stonden verbaasd en in twijfel. Sommigen zeiden

tot elkander: Wat zou dat betekenen? 13 Maar anderen
zeiden spottend: Ze zijn dronken van zoete wijn. 14 Toen
stond Petrus op, omringd van al de elf; hij verhief zijn
stem, en sprak hun toe: Joodse mannen, en gij allen, die
in Jerusalem woont: Dit moet gij weten; geeft acht op mijn
woorden. 15 Neen, deze mannen zijn niet dronken, zoals
gij vermoedt; want het is eerst het derde uur van de dag.
16 Maar hier geschiedt, wat door den profeet Joël voorzegd
is: 17 En het zal geschieden op het einde der dagen, zegt God
“Ik zal uitstorten van mijn Geest over alle vlees; Uw zonen
en dochters zullen profeteren, Uw jonge mannen visioenen
schouwen, Uw grijsaards dromen ontvangen; 18 Zelfs over
mijn slaven en slavinnen in die dagen, Stort Ik uit van
mijn Geest, en ze zullen profeteren. 19 Ik zal wonderen
doen in de hemel daar boven, En tekenen op de aarde
beneden: Bloed en vuur, en walm van rook. 20 De zon
zal in duisternis verkeren, de maan in bloed, Voordat de
Dag des Heren komt, Groot en heerlijk. 21 Dan zal iedereen
worden gered, Die de naam des Heren aanroept! 22 Mannen
van Israël, hoort deze woorden: Jesus van Názaret, een
man, voor wien God bij u heeft getuigd door krachten en
wonderen en tekenen, welke God, zo gij weet, door Hem
in uw midden verrichtte: 23 Hem hebt gij overgeleverd
naar het vaste raadsbesluit en de voorkennis Gods, en door
de hand van heidenen aan het kruis geslagen en gedood.
24 Maar God heeft Hem opgewekt, en verbroken de strikken
van de dood; daar het niet mogelijk was, dat deze Hem
vasthield. 25 Want David zeide van Hem: “Den Heer hield ik
altijd voor ogen; Want Hij staat mij ter zijde, opdat ik niet
wankele 26 Daarom verheugt zich mijn hart, En jubelt mijn
tong; Ook mijn vlees zal rusten vol hoop, 27 Want Gij laat
mijn ziel niet in het dodenrijk achter. Uw Heilige laat Gij
het bederf niet aanschouwen, 28 Gij hebt mij de wegen van
het leven getoond; Gij zult mij van vreugde vervullen Door
uw aanschijn! 29 Mannen broeders, van den aartsvader
David mag men u zeker wel openlijk zeggen, dat hij èn
gestorven is én begraven; zijn graf staat in ons midden
tot op de huidige dag. 30 Maar hij was een profeet; en hij
wist, dat God hem onder ede beloofd had, een uit de vrucht
zijner lende op zijn troon te doen zetelen. 31 En daar hij
de toekomst voorzag, heeft hij over de verrijzenis van den
Christus gezegd, dat Hij niet in het dodenrijk zou worden
achtergelaten, en dat zijn vlees het bederf niet zou zien.
32 Welnu, dezen Jesus heeft God doen verrijzen; daarvan
zijn wij allen getuigen. 33 En nu Hij, verheven aan Gods
rechterhand, van den Vader den beloofden Heiligen Geest

heeft ontvangen, nu heeft Hij Dien ook uitgestort, zoals gij ziet en hoort. 34 David is niet ten hemel gestegen; toch zegt hij het zelf: “De Heer heeft gesproken tot mijn Heer: Zet U aan mijn rechterhand, 35 Totdat Ik uw vijanden leg Als een voetbank voor uw voeten.” 36 Heel het huis van Israël zij er dus van doordrongen, dat God dienzelfden Jesus, dien gij hebt gekruisigd, tot Heer en Christus heeft gesteld. 37 Toen ze dit hoorden, werden ze diep getroffen; en ze zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Mannen broeders, wat moeten we doen? 38 Petrus zei hun: Bekeert u allen, en laat u dopen in de naam van Jesus Christus, tot vergiffenis uwer zonden; dan zult gij de gaven ontvangen van den Heiligen Geest. 39 Want voor u is de belofte; ook voor uw kinderen, en voor allen die van verre zijn: voor allen, die de Heer onze God Zich zal roepen. 40 Met nog veel andere woorden legde hij getuigenis af; ook vermaande hij hen, en sprak: Redt u toch uit dit bedorven geslacht. 41 En zij, die zijn woord aanvaardden, ontvingen het doopsel; die dag traden er ongeveer drie duizend mensen toe. 42 Ze bleven volharden in de leer der apostelen en de onderlinge gemeenschap, in het breken des broods en in het gebed. 43 Allen leefden in vrees. De apostelen verrichtten vele wonderen en tekenen. 44 En al de gelovigen waren ten nauwste vereend, en bezaten alles in gemeenschap. 45 Ze verkochten have en goed, en verdeelden het onder elkander, naar ieders behoefte. 46 Iedere dag bezochten ze eendrachtig de tempel, en thuis braken ze het brood. Ze genoten hun voedsel in opgeruimdheid en eenvoud van hart. 47 Ze loofden God, en stonden in gunst bij heel het volk. En de Heer bracht iedere dag meer geredden bijeen.

3

1 Eens gingen Petrus en Johannes naar de tempel tegen het negende uur, het uur van het gebed. 2 Daar was een man, die verlamd was van de schoot zijner moeder af, en gedragen moest worden; iedere dag zette men hem bij de tempelpoort neer, die de Schone werd genoemd, om aan de tempelbezoekers een aalmoes te vragen. 3 Toen hij Petrus en Johannes zag, die juist de tempel wilden ingaan, vroeg hij hun een aalmoes. 4 Tegelijk met Johannes zag Petrus hem aan, en sprak: Kijk ons eens aan. 5 Hij keek hen aan, in de hoop, dat hij van hen iets zou krijgen. 6 Maar Petrus sprak: Zilver of goud heb ik niet; wat ik wèl heb, geef ik u: In de naam van Jesus Christus van Názaret, sta op en ga. 7 Hij nam hem bij de rechterhand, en richtte hem op. Terstond

kwam er kracht in zijn voeten en enkels; 8 hij sprong op en
stond overeind; hij liep, en ging met hen de tempel binnen;
stappend en springend verheerlijkte hij God. 9 Al het volk
zag hem lopen en God verheerlijken. 10 Zij herkenden in
hem den man, die gewoonlijk bij tempelpoort, de Schone,
zat te bedelen; en ze waren heel verbaasd en ontzet, om
wat er met hem was gebeurd. 11 En daar hij Petrus en
Johannes bleef volgen, liep al het volk verbaasd naar hen
toe in de zuilengang van Sálomon. 12 Toen Petrus dit zag,
richtte hij het woord tot het volk: Mannen van Israël,
wat staat gij hierover verbaasd, of wat staart gij ons aan,
als hadden wij hem door eigen kracht of vroomheid doen
gaan? 13 De God van Abraham, van Isaäk, en Jakob, de God
onzer vaderen, heeft Jesus zijn Dienaar verheerlijkt, dien gij
hebt overgeleverd en voor Pilatus verloochend, toen deze
besloot, Hem in vrijheid te stellen. 14 Gij hebt den Heilige
en Rechtvaardige verloochend. Gij hebt het als een gunst
verzocht, dat een moordenaar genade ontving; 15 maar den
Leidsman ten leven hebt gij gedood. Maar God heeft Hem
opgewekt uit de doden; daarvan zijn wij de getuigen. 16 En
om het geloof in zijn Naam heeft Hij dezen man, dien gij
ziet en herkent, weer krachtig gemaakt. Zijn Naam en het
geloof dat Hij heeft verleend, heeft hem voor uw aller oog
de volkomen genezing geschonken. 17 Broeders, ik weet het
wel, dat gij uit onwetendheid hebt gehandeld, en uw leiders
eveneens. 18 God heeft vervuld, wat Hij door de mond van
alle profeten voorzegd had: dat zijn Christus zou lijden.
19 Doet boete nu en bekeert u, opdat uw zonden worden
uitgewist; 20 opdat de tijden mogen aanbreken van ‘s Heren
verkwikking, en opdat Hij Jesus doet komen, die u als de
Christus is voorbestemd, 21 en die nu in de hemel moet
blijven wonen tot aan de tijden van het herstel aller dingen,
waarvan God van ouds heeft gesproken door de mond zijner
heilige profeten. 22 Moses toch heeft gezegd: “God, de Heer,
zal voor u uit uw broeders een profeet doen opstaan, aan
mij gelijk; naar Hem moet gij luisteren in alles wat Hij u
zegt. 23 En iedereen, die niet luistert naar dezen profeet, zal
worden uitgeroeid uit het volk.” 24 En al de profeten, allen,
die van Sámuël af en na hem hebben gesproken, hebben
ook deze dagen voorspeld. 25 Welnu, gij zijt de zonen van
de profeten en van het Verbond, dat God met uw vaderen
sloot, toen Hij tot Abraham sprak: “En in uw zaad zullen
al de geslachten der aarde worden gezegend.” 26 Tot u het
eerst heeft God dus zijn Dienaar gezonden, dien Hij verwekt
heeft, om u allen te zegenen, zo gij u van uw boosheid

bekeert.

4

1 Terwijl ze nog spraken tot het volk, kwamen de priesters
met den hoofdman van de tempelwacht en de sadduceën op
hen af, 2 vergramd, omdat ze het volk onderrichtten, en in
Jesus' persoon de opstanding uit de doden verkondigden.
3 Ze sloegen de hand aan hen, en brachten ze in verzekerde
bewaring tot de volgende morgen; want het was reeds
avond. 4 Maar velen van hen, die de prediking hadden
gehoord, werden gelovig; het getal der mannen steeg tot vijf
duizend ongeveer. 5 De volgende morgen kwamen de over-
sten, oudsten en schriftgeleerden van Jerusalem bijeen, 6 te
zamen met Annas, den hogepriester, met Káifas, Johannes
en Alexander, en met allen, die tot het hogepriesterlijk
geslacht behoorden. 7 Ze lieten hen voorbrengen, en
vroegen: Door welke macht en in wiens naam hebt gij dit
gedaan? 8 Nu sprak Petrus, vervuld van den Heiligen Geest,
hun toe: Oversten van het volk, en oudsten! 9 Wanneer
we heden gerechtelijk worden verhoord over een weldaad
aan een gebrekkig mens be- wezen, en over het middel
waardoor hij genas, 10 dan zij het u allen en heel het
volk van Israël bekend, dat deze man gezond hier voor
u staat door de naam van Jesus Christus van Názaret,
dien gij hebt gekruisigd, maar dien God heeft opgewekt
uit de doden. 11 Hij is "de steen, die gij, de bouwlieden,
hebt verworpen; en Hij is de hoeksteen geworden." 12 Bij
niemand anders is er redding. Want onder de hemel is geen
andere Naam aan de mensen gegeven, waardoor we zalig
moeten worden. 13 Toen ze de vrijmoedigheid van Petrus en
Johannes zagen, en bemerkten, dat het maar ongeletterde
en eenvoudige mensen waren, stonden ze verbaasd en
herkenden hen als de gezellen van Jesus. 14 Maar omdat
ze ook den genezen man bij hen zagen staan, konden ze
er niets tegen inbrengen. 15 Ze geboden hun dus, zich uit
de vergadering te verwijderen. Toen overlegden ze met
elkander, 16 en zeiden: Wat moeten we met die mensen
doen? Want dat er door hen een opzienbarend wonder
verricht is, weten alle inwoners van Jerusalem; we kunnen
het dus niet loochenen. 17 Maar om te beletten, dat het
nog verder onder het volk wordt verbreid, moeten we
hun ten strengste verbieden, nog iemand ter wereld over
die Naam te spreken. 18 Nu riepen ze hen binnen, en
verboden hun ten strengste, te spreken of te onderwijzen
in Jesus' naam. 19 Maar Petrus en Johannes antwoordden
hun: Oordeelt zelf, of we het voor God verantwoorden

kunnen, naar u te luisteren meer dan naar God. 20 Neen.
we kunnen niet zwijgen wat we hebben gezien en gehoord.
21 Daarop begonnen ze hen te bedreigen; maar ze lieten
hen ten slotte vrij, daar ze om het volk geen kans zagen,
hen te straffen; allen toch verheerlijkten God om wat er
gebeurd was. 22 Want de man, aan wien dat wonder van
genezing was geschied, was meer dan veertig jaren oud
23 Nadat ze waren vrijgelaten, begaven ze zich naar hun
broeders, en deelden hun alles mee, wat de opperpriesters
en oudsten hun hadden gezegd. 24 Toen ze dit hoorden,
verhieven ze eenparig hun stem tot God, en zeiden: Gij
Heer, Schepper van hemel en aarde en zee, en van al wat
erin is: 25 Gij zijt het, die in den Heiligen Geest door de mond
van onzen vader David, uw dienaar, gezegd hebt “Waarom
razen de volken, Bluffen de naties, 26 Komen de koningen
der aarde bijeen, Spannen de vorsten samen tegen den Heer
en zijn Christus?” 27 Waarachtig, ze hebben in deze stad
samengespannen tegen Jesus, uw heiligen Dienaar, dien Gij
gezalfd hebt: Herodes en Póntius Pilatus met de heidenen
en de stammen van Israël: 28 om te voltrekken wat uw
hand en uw raadsbesluit vooruit had beschikt. 29 Nu dan
Heer, houd hun bedreiging in het oog, en verleen aan uw
dienaars, om met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken:
30 door uw hand uit te strekken tot genezing, tot tekenen en
wonderen, door de naam van Jesus, uw heiligen Dienaar.
31 Na hun gebed trilde de plaats, waar ze waren vergaderd;
allen werden vervuld van den Heiligen Geest, en spraken
vrijmoedig Gods woord. 32 De groep van gelovigen was
één van hart en ziel; er was er niet één, die iets van
het zijne zijn eigendom noemde, maar ze hadden alles
gemeen 33 Met grote kracht legden de apostelen getuigenis
af van de verrijzenis van Jesus, den Heer, en aan allen
werd grote genade geschonken. 34 Er was inderdaad geen
enkele noodlijdende onder hen. Want allen, die landerijen
of huizen bezaten, verkochten ze, brachten de opbrengst
mee, 35 en legden die voor de voeten der apostelen neer;
dan werd er uitgedeeld naar ieders behoefte. 36 Zo was er
een zekere Josef, door de apostelen Bárnabas (dat is: zoon
van vertroosting) geheten, een leviet, van Cyprus afkomstig;
37 hij bezat een stuk land, verkocht het, bracht het geld mee,
en legde het voor de voeten der apostelen neer.

5

1 Toch was er ook een zeker man, Ananias genaamd, die
in overleg met Safira, zijn vrouw, een landgoed verkocht,
2 maar die met medeweten van zijn vrouw iets van de

opbrengst achterhield, er enkel een gedeelte van meebracht,
en het voor de voeten der apostelen legde. 3 Toen sprak
Petrus: Ananias, waarom heeft satan beslag gelegd op heel
uw hart, dat ge den Heiligen Geest bedriegt en van de
opbrengst van het landgoed iets achterhoudt? 4 Was het
niet uw eigendom, vóór het verkocht werd; en bleef ook
de verkoopprijs niet te uwer beschikking? Hoe komt het,
dat ge deze daad in uw hart hebt beraamd? Ge hebt
geen mensen belogen, maar God. 5 Toen Ananias deze
woorden vernam, zakte hij ineen, en gaf de geest. Grote
vrees beving allen, die het vernamen. 6 En de jongsten
kwamen hem afleggen, droegen hem weg, en begroeven
hem. 7 Drie uur later ongeveer kwam ook zijn vrouw
binnen, die van het gebeurde niets wist. 8 Petrus zeide
tot haar: Zeg mij; hebt gij voor zo en zoveel het landgoed
verkocht? Ze zei: Ja, voor zóveel. 9 Toen sprak Petrus
tot haar: Wat; hebt gij dan samengespannen, den Geest
des Heren te tarten Zie, de voeten van hen, die uw man
hebben begraven, staan aan de deur, om ook u uit te
dragen. 10 Onmiddellijk zakte ze voor zijn voeten ineen,
en gaf de geest. De jonge mannen vonden haar dood bij
hun terugkomst; ze droegen haar weg en begroeven haar
bij haar man. 11 En grote vrees beving heel de gemeente
en allen, die het vernamen. 12 Intussen geschiedden er
door de handen der apostelen veel tekenen en wonderen
onder het volk. Allen bleven eendrachtig samenkomen in
de zuilengang van Sálomon 13 en niemand van de anderen
durfde hen lastig vallen; integendeel, het volk sprak slechts
met lof over hen. 14 Steeds meer sloten er zich bij hen aan,
die in den Heer geloofden; hele groepen van mannen en
vrouwen. 15 Zo kwam het, dat men zelfs de zieken op straat
droeg, en op rustbanken en bedden legde: opdat, als Petrus
voorbijging, zijn schaduw tenminste op een van hen zou
vallen. 16 Zelfs uit de steden rondom Jerusalem stroomde
het volk bijeen; ze brachten de zieken mee en hen, die door
onreine geesten werden gekweld; en allen werden genezen.
17 Maar nu greep de hogepriester in met heel zijn aanhang,
die de sekte der sadduceën vormde; ze waren jaloers, door
en door. 18 Ze sloegen de hand aan de apostelen, en wierpen
ze in de openbare gevangenis. 19 Maar een engel des
Heren opende ‘s nachts de deuren der gevangenis, bracht
hen naar buiten, en sprak: 20 Gaat heen, treedt op in de
tempel, en verkondigt aan het volk al de woorden van
deze levensleer. 21 Ze gehoorzaamden, en gingen tegen de
morgen naar de tempel, en gaven er onderricht. Intussen

had de hogepriester met zijn partijgenoten de Hoge Raad
bijeen geroepen met heel de senaat der Israëlieten, en liet
men ze uit de kerker halen. 22 Maar toen de dienaars daar
kwamen, vonden ze hen niet in de kerker; ze keerden dus
terug, om verslag uit te brengen, 23 en zeiden: We vonden
de kerker met zorg gesloten, en de wachters voor de deur;
maar na opening vonden we niemand daarbinnen. 24 Toen
de hoofdman der tempelwacht en de opperpriesters dit
hoorden, vroegen ze zich verlegen af, wat dat betekenen
moest. 25 Daar kwam iemand hun melden: Zie, de mannen,
die gij in de gevangenis hebt geworpen, staan in de tempel,
en onderrichten het volk. 26 Nu ging de hoofdman met
de dienaars hen halen, maar zonder geweld te gebruiken;
want ze waren bang, dat ze door het volk zouden worden
gestenigd. 27 Ze leidden hen weg, en brachten ze voor
de Hoge Raad. De hogepriester ondervroeg hen, 28 en
sprak: We hebben u ten strengste verboden, in die Naam
te onderrichten; en zie, gij hebt heel Jerusalem vervuld
met uw leer, en wilt ons het bloed van dien mens ten laste
leggen. 29 Maar Petrus en de apostelen gaven ten antwoord:
Men moet meer gehoorzaam zijn aan God, dan aan mensen.
30 De God onzer vaderen heeft Jesus opgewekt, dien gij
aan het kruis hebt geslagen, en gedood. 31 Hem heeft God
verheven aan zijn rechterhand als Leidsman en Verlosser,
om aan Israël bekering te schenken en vergiffenis van
zonden. 32 En van deze dingen zijn wij de getuigen, maar
ook de Heilige Geest, dien God heeft gegeven aan allen,
die Hem gehoorzamen. 33 Toen ze dit hoorden, werden
ze woedend, en wilden hen doden. 34 Maar nu stond er
in de vergadering een farizeër op, Gamáliël genaamd, een
leraar der Wet, die door het hele volk werd vereerd; hij
beval, de mannen even naar buiten te brengen. 35 Toen
sprak hij tot hen: Mannen van Israël, bedenkt goed, wat
gij met deze mensen gaat doen. 36 Enige tijd geleden stond
Teudas op, en gaf zich voor heel iets bijzonders uit; en
ongeveer vierhonderd mannen sloten zich bij hem aan. Hij
werd gedood, en al zijn aanhangers werden verstrooid en
verdwenen. 37 Na hem, in de dagen der volkstelling stond
Judas de Galileër op, en sleepte een grote menigte mee; ook
hij vond de dood, en al zijn aanhangers werden verstrooid.
38 En daarom zeg ik u thans: Bemoeit u niet met deze lieden,
en laat hen begaan. Want als dit plan of dit werk van
mensen stamt, zal het mislukken. 39 Maar komt het van
God, dan kunt gij het niet tegenhouden, of gij komt in verzet
tegen God. 40 Men stemde hem toe. Ze riepen de apostelen

binnen, lieten hen geselen, en verboden hun, in de naam van Jesus te spreken; toen liet men ze gaan. 41 Ze gingen heen uit de Hoge Raad, verheugd, dat ze waardig waren bevonden, versmading te lijden voor de Naam. 42 En ze hielden niet op, iedere dag opnieuw in de tempel en in de huizen te leren, en de blijde boodschap te preken, dat Jesus de Christus is.

6

1 Toen in die dagen het getal der leerlingen steeds maar bleef stijgen, begonnen de hellenisten tegen de hebreën te mopperen, dat hùn weduwen bij de dagelijkse verzorging ten achter werden gesteld. 2 Daarom riep het twaalftal de menigte der leerlingen bijeen, en zeide: Het is niet goed, dat wij het woord Gods verwaarlozen, om aan tafel te dienen. 3 Kiest dus, broeders, uit uw midden zeven mannen van goede naam, vol van den Geest en van wijsheid. Hen zullen we aanstellen voor deze taak, 4 terwijl wij zelf zullen voortgaan met het gebed en de dienst van het woord. 5 Het voorstel vond bijval bij heel de menigte. Men koos Stéfanus uit, een man vol van geloof en van den Heiligen Geest; ook Filippus, Próchorus, Nikanor, Timon, Pármenas, en Nikolaus, een proseliet uit Antiochië. 6 Men stelde ze aan de apostelen voor; deze baden, en legden hun de handen op. 7 En het woord Gods breidde zich uit, en het aantal leerlingen te Jerusalem vermeerderde sterk; ook een groot aantal priesters trad toe tot het geloof. 8 Intussen deed Stéfanus, vol genade en kracht, grote wonderen en tekenen onder het volk. 9 Daarom begonnen er sommigen uit de synagoge, welke die der Vrijgelatenen Cyreneërs en Alexandrijnen wordt genoemd, en sommigen uit Cilicië en Azië, met Stéfanus te twisten; 10 maar ze waren niet bestand tegen de wijsheid en den Geest, waarmee hij sprak. 11 Toen stookten ze enige lieden op, om te verklaren: We hebben hem lastertaal horen spreken tegen Moses en tegen God. 12 Ze hitsten ook het volk, en de oudsten met de schriftgeleerden tegen hem op, overvielen hem, sleepten hem mee, en brachten hem voor de Hoge Raad. 13 Daar lieten ze valse getuigen komen, die zeiden: Deze man spreekt onophoudelijk tegen de heilige plaats en tegen de Wet; 14 want we hebben hem horen zeggen, dat die Jesus van Názaret deze plaats zal verwoesten, en de instellingen wijzigen, die Moses ons heeft overgeleverd. 15 Allen, die in de Raad zaten, staarden hem aan, en aanschouwden zijn gelaat als dat van een engel.

7

1 De hogepriester vroeg, of het waar was. 2 Toen nam hij
het woord Mannen, broeders en vaders, luistert. De God
van Majesteit verscheen aan onzen vader Abraham, toen
hij nog in Mesopotámië woonde, en eer hij zich in Charán
vestigde. 3 En Hij sprak tot hem: Verlaat uw land en uw
familie, en ga naar het land, dat Ik u zal tonen. 4 Toen
vertrok hij uit het land der Chaldeën, en vestigde zich te
Charán. En van daar deed Hij hem, na de dood van zijn
vader, naar dit land verhuizen, dat gij nu bewoont. 5 Wel
gaf Hij hem geen enkel erfdeel, geen voetbreed zelfs; maar
Hij beloofde, het in bezit te geven aan hem en aan zijn
geslacht na hem, hoewel hij geen kind had. 6 Nog zeide
hem God dat zijn kinderen als ballingen zouden wonen in
een vreemd land, en dat men ze tot slaven zou maken en
mishandelen, vierhonderd jaar lang. 7 Maar het volk, wiens
slaven ze zullen zijn, zal Ik oordelen, sprak God. Daarna
zullen ze uittrekken, en Mij in deze plaats dienen. 8 Ook gaf
Hij hem het Verbond der besnijdenis. Toen kreeg hij Isaäk,
en besneed hem op de achtste dag; en Isaäk kreeg Jakob,
en Jakob de twaalf aartsvaders. 9 En de aartsvaders waren
jaloers op Josef, en verkochten hem naar Egypte. Maar God
was met hem, 10 en verloste hem uit al zijn ellende; Hij
schonk hem gunst en wijsheid bij Fárao, den koning van
Egypte, en deze stelde hem aan tot bestuurder van Egypte
en van heel zijn huis. 11 Toen kwam er hongersnood over
heel Egypte en Kánaän, en grote ellende; en onze vaders
vonden geen voedsel meer. 12 Toen Jakob vernam, dat er
graan was in Egypte, zond hij onze vaders er heen, een
eerste maal. 13 En de tweede maal maakte Josef zich aan zijn
broers bekend, en ook Fárao leerde Josefs afkomst kennen.
14 Nu liet Josef zijn vader Jakob ontbieden, met heel zijn
familie. die uit vijf en zeventig mensen bestond. 15 Jakob
zakte af naar Egypte, en daar stierven hij en onze vaders.
16 Ze werden naar Sikem overgebracht en bijgezet in het
graf, dat Abraham voor geld had gekocht van de zonen
van Hemor in Sikem. 17 Toen de tijd der belofte begon te
naderen, die God aan Abraham had gedaan, nam het volk
in aantal toe, en werd het talrijk in Egypte, 18 totdat er in
Egypte een andere koning kwam, die Josef niet had gekend.
19 Deze, een arglistig belager van ons geslacht, mishandelde
onze vaders, door ze te dwingen, hun kinderen weg te
werpen, en uit te sterven. 20 In die tijd werd Moses geboren,
en hij was welgevallig aan God. Drie maanden lang werd
hij in het huis van zijn vader verzorgd. 21 En toen men

hem te vondeling legde, nam de dochter van Fárao hem
aan, en voedde hem op als haar eigen zoon. 22 Nu werd
Moses onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren; en hij
werd machtig in woorden en daden. 23 Toen hij veertig
jaar was geworden, kwam het op in zijn hart, zich het lot
van zijn broeders, de zonen Israëls, aan te trekken. 24 En
toen hij zag, dat een van hen werd mishandeld nam hij
zijn verdediging op, en wreekte den mishandelde, door den
Egyptenaar neer te slaan. 25 Nu meende hij, dat de broeders
zouden begrijpen, dat God hun redding bracht door zijn
hand; maar ze begrepen het niet. 26 Want de volgende dag
kwam hij bij een twist tussenbeide, trachtte de twistenden
tot vrede te brengen, en sprak: “Mannen, gij zijt broeders:
Waarom doet gij elkander onrecht?” 27 Maar hij, die den
ander onrecht deed, wees hem af, en zeide: “Wie heeft
u tot hoofd en rechter over ons gesteld? 28 Wilt ge ook
mij doden, zoals ge gisteren den Egyptenaar hebt gedood?”
29 Hierop nam Moses de vlucht, en woonde als balling in
het land van Midjan, waar hij twee zonen kreeg. 30 Veertig
jaar later verscheen hem in de woestijn van de berg Sinaï
een engel in de vlam van een brandend braambos 31 Bij
het zien der verschijning stond Moses verbaasd; en toen
hij nader trad, om scherper toe te zien, klonk hem de stem
des Heren tegen: 32 “Ik ben de God uwer vaderen, de God
van Abraham, van Isaäk en Jakob.” Sidderend van angst,
durfde Moses niet langer toe te zien. 33 En de Heer sprak
tot hem: “Doe de schoenen van uw voeten; want de plaats,
waar ge staat, is heilige grond. 34 Ik heb de mishandeling
van mijn volk in Egypte gezien, en zijn zuchten gehoord; en
Ik ben neergedaald, om hen te verlossen. Ik zend dus u naar
Egypte.” 35 Dezen Moses, dien zij verloochenden, toen ze
zeiden: “Wie heeft u tot heer en rechter gesteld”, hem heeft
Gòd als hoofd en verlosser gezonden door middel van een
engel, die hem in het braambos verscheen. 36 En hij heeft
ze doen uittrekken, en wonderen en tekenen verricht in het
land van Egypte, aan de Rode Zee en in de woestijn, veertig
jaar lang. 37 Deze Moses is het, die tot de kinderen Israëls
gezegd heeft “God zal voor u uit uw broeders een Profeet
doen opstaan, aan mij gelijk; luistert naar hem.” 38 Deze is
het, die bij de gemeente in de woestijn de middelaar was
tussen onze vaderen en den engel, die op de berg Sinaï tot
hem sprak; hij is het, die de woorden des levens ontving,
om ze u over te brengen. 39 Maar onze vaderen wilden
hem niet gehoorzamen, doch ze wezen hem af, keerden
hun hart naar Egypte, 40 en zeiden tot Aäron “Maak ons

goden, die voor ons uit zullen gaan; want die Moses, die
ons uit het land van Egypte deed trekken: we weten niet,
wat er met hem is gebeurd". 41 En ze maakten een kalf in die
dagen, brachten het afgodsbeeld een offer, en verlustigden
zich in hun eigen maaksel. 42 Maar God keerde Zich van
hen af, en gaf ze aan de eredienst prijs van het leger des
hemels zoals geschreven staat in het boek der profeten
"Hebt gij Mij soms slacht- en brandoffers gebracht In de
woestijn, huis van Israël, veertig jaar lang? 43 Of hebt gij
de tent van Molok gedragen, En het sterrebeeld van Romfa:
De beelden, die gij gemaakt hebt, Om u daarvoor neer te
werpen? Ik voer u weg verder nog dan Bábylon." 44 Onze
vaderen hadden in de woestijn de openbaringstent naar het
voorschrift van Hem, die tot Moses gezegd had, ze naar
het model te maken, dat hij gezien had. 45 Onze vaderen
namen haar mee, en brachten haar onder Jósuë's geleide in
het erfdeel der heidenen, die God voor het aanschijn onzer
vaderen verdreef, tot aan de dagen van David. 46 Deze vond
genade in het oog van God, en bad, om een woonplaats
te vinden voor Jakobs God. 47 En Sálomon bouwde Hem
een woning 48 Maar de Allerhoogste woont niet in wat met
handen gemaakt is, zoals de profeet heeft gezegd 49 "De
hemel is mijn troon, En de aarde mijn voetbank! Wat wilt
gij dan een huis voor Mij bouwen, zegt de Heer, En waar is
de plaats van mijn rust? 50 Heeft niet mijn eigen hand dat
alles gemaakt?" 51 Hardnekkigen en onbesnedenen van hart
en van oren: altijd weerstaat gij den Heiligen Geest; gij, juist
als uw vaderen. 52 Wien der profeten hebben uw vaderen
niet vervolgd? Zij hebben de boden gedood van de komst
van den Rechtvaardige, maar gij, gij zijt zijn verraders en
moordenaars geworden; 53 gij, die de Wet door beschikking
van engelen ontvingt, maar ze niet onderhoudt. 54 Toen ze
dit hoorden, barstten ze in woede los, en knarsetandden
tegen hem. 55 Maar hij, vervuld van den Heiligen Geest,
blikte op naar de hemel, en zag de heerlijkheid Gods en
Jesus staande aan de rechterhand Gods. 56 En hij sprak:
Zie, ik zie de hemelen open, en den Mensenzoon staan
aan de rechterhand Gods. 57 Maar ze schreeuwden het uit,
stopten hun oren, en stormden als één man op hem los.
58 Ze wierpen hem buiten de stad, en stenigden hem. En
de getuigen legden hun mantels neer voor de voeten van
een jongen man, Saul geheten. 59 En terwijl men Stéfanus
stenigde, bad hij, en sprak: Heer Jesus, ontvang mijn geest.
60 Dan zonk hij op zijn knieën neer, en riep met luider stem:
Heer, reken hun deze zonde niet toe. Na deze woorden

ontsliep hij. Ook Saul stemde in met die moord.

8

1 Nog op diezelfde dag brak er een hevige vervolging
tegen de kerk van Jerusalem los; en allen verspreidden
zich over het land van Judea en Samaria, behalve de
apostelen. 2 Vrome mannen droegen Stéfanus ten grave,
en bedreven zware rouw over hem. 3 Ook Saul woedde
tegen de Kerk; hij drong de huizen binnen, en sleepte
mannen en vrouwen weg, om ze gevangen te zetten. 4 Zij,
die zich hadden verspreid, trokken overal rond, om het
woord te verkondigen. 5 Zo kwam ook Filippus in de
stad Samaria, en preekte hun den Christus. 6 Eenparig
luisterde het volk met grote aandacht naar wat Filippus
sprak, daar ze de wonderen hoorden en zagen, die hij
verrichtte. 7 Want van vele bezetenen gingen de onreine
geesten luid schreeuwende uit; vele lammen en kreupelen
werden genezen. 8 Zo heerste er in die stad grote vreugde.
9 Maar in die stad bevond zich een man, Simon genaamd,
die reeds vroeger toverkunsten had verricht en het volk van
Samaria in verbazing had gebracht; hij beweerde, iets heel
bijzonders te zijn. 10 Allen, klein en groot, hingen hem aan,
en zeiden: Hij is, wat men noemt, de grote kracht Gods.
11 Ze hingen hem aan, omdat hij hen reeds lange tijd door
zijn toverkunsten in verbazing had gebracht. 12 Maar nu ze
aan de prediking van Filippus geloofden over het koninkrijk
Gods en over de naam van Jesus Christus, lieten mannen
en vrouwen zich dopen. 13 Ook Simon zelf geloofde, liet
zich dopen, en sloot zich bij Filippus aan. Zo zag hij de
tekenen en grote wonderen gebeuren; en hij stond stom
van verbazing. 14 Toen de apostelen te Jerusalem vernamen,
dat Samaria het woord Gods had aangenomen, zonden ze
Petrus en Johannes er heen. 15 Zij kwamen af, en baden voor
hen, dat ze den Heiligen Geest zouden ontvangen. 16 Want
deze was nog op niemand hunner neergedaald; ze waren
alleen maar gedoopt in de naam van den Heer Jesus. 17 Nu
legden ze hun de handen op en ze ontvingen den Heiligen
Geest. 18 Toen Simon zag, dat door de handoplegging der
apostelen de Geest werd meegedeeld, bood hij hun geld
aan 19 en zeide: Geeft ook mij die macht, dat ieder, wien
ik de handen opleg, den Heiligen Geest ontvangt. 20 Maar
Petrus sprak tot hem: Uw geld ga met u ten verderve, omdat
ge gemeend hebt, de gave Gods voor geld te verkrijgen.
21 Ge kunt geen deel hieraan hebben; want uw hart is
niet oprecht tegenover God. 22 Heb dus berouw over uw

boosheid, en bid tot God, dat die toeleg van uw hart u
vergeven mag worden; 23 want ik zie u bitter als gal, en in de
ongerechtigheid verstrikt 24 Simon antwoordde Bidt gij voor
mij tot den Heer, dat niets van wat gij gezegd hebt, mij treffe.
25 Nadat ze hun getuigenis hadden afgelegd, en het woord
des Heren hadden verkondigd, keerden ze naar Jerusalem
terug, terwijl ze nog in meerdere dorpen der Samaritanen
het evangelie preekten. 26 En een engel des Heren sprak
tot Filippus: Sta op, en ga tegen de middag de weg op,
die van Jerusalem naar Gaza loopt, en wel de woestijnweg
27 Hij stond op, en ging. En zie, een man uit Ethiopië,
een hooggeplaatst kamerdienaar en opperschatmeester van
Kandake, de koningin der Ethiopiërs, was ter aanbidding
naar Jerusalem gekomen. 28 Nu was hij op de terugreis, en
zat op zijn wagen den profeet Isaias te lezen. 29 En de Geest
sprak tot Filippus: Ga naast die wagen lopen. 30 Filippus
ging er naar toe, hoorde hem den profeet Isaias lezen, en
zeide: Begrijpt ge wel, wat ge leest? 31 Hij antwoordde:
Hoe zou ik het kunnen, zo niemand mij leiding geeft?
Daarop nodigde hij Filippus uit, naast hem te komen zitten.
32 De Schriftuurplaats, die hij las, was de volgende “Als een
schaap wordt Hij ter slachtbank geleid; En als een lam, stom
tegenover zijn scheerder, Doet ook Hij zijn mond niet open.
33 In de vernedering wordt zijn vonnis voltrokken; Wie zal
zijn geslacht vermelden? Zijn leven wordt weggenomen
van de aarde.” 34 Nu nam de kamerdienaar het woord,
en zei tot Filippus: Ik bid u; van wien zegt de profeet
dit? Van zichzelf, of van iemand anders? 35 Toen begon
Filippus te spreken, en te beginnen bij deze schriftuurplaats,
verkondigde hij hem de blijde boodschap van Jesus. 36 En
terwijl ze hun weg vervolgden, kwamen ze aan een water.
Nu zeide de kamerdienaar: Daar is water; wat belet me,
gedoopt te worden? 37 Filippus sprak: Als ge van ganser
harte gelooft, dan kan het geschieden. Hij antwoordde:
Ik geloof, dat Jesus Christus Gods Zoon is. 38 Hij gaf
bevel, de wagen stil te houden, en beiden, Filippus en de
kamerdienaar, daalden af in het water. En hij doopte hem.
39 Maar toen ze uit het water waren gestapt, voerde de Geest
des Heren Filippus weg. De kamerdienaar zag hem niet
meer; want vol vreugde reisde hij verder. 40 Filippus echter
werd te Asjdód aangetroffen; hij reisde alle steden af, om
er het evangelie te prediken, totdat hij Cesarea bereikte.

9

1 Intussen ziedde Saul nog altijd van dreigementen en

moordlust tegen de leerlingen des Heren. Hij ging naar den
hogepriester, 2 en vroeg hem brieven voor de synagogen
te Damascus, om alle lieden van dit soort, mannen als
vrouwen, geboeid naar Jerusalem te voeren. 3 Maar toen
hij op zijn reis Damascus naderde, bliksemde eensklaps een
licht uit de hemel om hem heen. 4 Hij viel op de grond,
en hoorde een stem, die hem zeide: Saul, Saul, waarom
vervolgt ge Mij? 5 Hij sprak: Wie zijt Gij Heer? En de
stem: Ik ben Jesus, dien gij vervolgt; (het valt u hard terug
te slaan tegen de prikkel 6 Sidderend van angst zeide hij:
Heer, wat wilt Gij, dat ik doe? En de Heer zeide tot hem:)
Sta op, en ga naar de stad; daar zal men u zeggen, wat ge
moet doen. 7 De mannen, die met hem reisden, stonden
sprakeloos van verbazing; want ze hoorden wel de stem
maar zagen niemand. 8 Nu stond Saul op van de grond;
maar al waren zijn ogen open, hij zag niets. Men leidde hem
dus bij de hand, en bracht hem naar Damascus. 9 Hij bleef
er drie dagen zonder te zien; hij at niet en dronk niet. 10 Te
Damascus woonde een leerling, Ananias genaamd. De Heer
sprak tot hem in een visioen: Ananias. Hij antwoordde:
Hier ben ik, Heer. 11 De Heer zeide hem: Sta op, en ga
naar de straat, de Rechte genaamd, en vraag in het huis
van Judas naar een man uit Tarsus Saul geheten. Zie, hij
is in gebed, 12 en hij heeft een man zien binnenkomen,
die Ananias heet, en hem de handen oplegt, om hem weer
te doen zien. 13 Maar Ananias antwoordde: Heer, ik heb
van velen gehoord, hoeveel kwaad die man uw heiligen
te Jerusalem heeft berokkend. 14 En hij is hier met een
volmacht van de opperpriesters, om allen, die uw Naam
aanroepen, in boeien te slaan. 15 Maar de Heer sprak tot
hem: Ga. Want die man is Mij een uitverkoren werktuig,
om mijn Naam te verkondigen voor volkeren en vorsten, en
Israëls zonen; 16 en Ikzelf zal hem tonen, hoeveel hij lijden
moet voor mijn Naam. 17 Nu ging Ananias heen, trad het
huis binnen, legde hem de handen op, en sprak: Broeder
Saul, de Heer Jesus, die u onderweg is verschenen, heeft
mij gezonden, opdat ge weer zien moogt, en vervuld moogt
worden van den Heiligen Geest. 18 Aanstonds vielen hem,
om zo te zeggen, de schillen van de ogen, en hij zag weer.
Hij stond op, en werd gedoopt. 19 Toen nam hij voedsel,
en kwam weer op krachten. Nu bleef hij enige dagen bij
de leerlingen te Damascus, 20 en aanstonds begon hij in de
synagogen te preken, dat Jesus Gods Zoon is. 21 Allen die
het hoorden, stonden verbaasd, en zeiden: Is dat niet de
man, die te Jerusalem allen trachtte uit te roeien, die deze

Naam aanroepen; en is hij niet hierheen gekomen, om ze in
boeien voor de opperpriesters te slepen? 22 Maar Saul trad
steeds krachtiger op, en bracht de Joden, die te Damascus
woonden, van hun stuk, door te bewijzen: Hij is de Christus
23 Na enige tijd spanden de Joden dan ook samen, om hem
te doden. 24 Hun plan werd echter aan Saul bekend. En
daar ze dag en nacht wacht bij de poorten hielden, om hem
te vermoorden, 25 namen de leerlingen hem op een nacht
mee, en lieten hem over de stadsmuur in een mand naar
beneden. 26 Te Jerusalem aangekomen, trachtte hij zich
bij de leerlingen aan te sluiten. Maar allen waren bang
voor hem; want ze geloofden niet, dat hij een leerling was.
27 Doch Bárnabas nam hem bij zich op, bracht hem bij de
apostelen en deelde hun mee, hoe hij onderweg den Heer
had gezien en deze hem had toegesproken, en hoe hij te
Damascus vrijmoedig gepreekt had in Jesus' naam. 28 Toen
ging hij te Jerusalem vertrouwelijk met hen om, trad met
vrijmoedigheid op in de naam des Heren, 29 en redetwistte
met de hellenisten maar die zochten hem te doden. 30 Toen
de broeders dit bemerkten, brachten ze hem naar Cesarea,
en lieten hem vandaar naar Tarsus vertrekken. 31 Nu genoot
de kerk vrede in heel Judea, Galilea en Samaria; steeds
meer nam ze toe in de vreze des Heren, en breidde zich
uit door de inspraak van den Heiligen Geest. 32 Eens op
een rondreis bezocht Petrus ook de heiligen die te Ludda
woonden. 33 Daar vond hij een man, Eneas genaamd. die
sinds acht jaren bedlegerig was en verlamd. 34 En Petrus
zeide hem: Eneas, Jesus, de Christus, geneest u; sta op, en
spreid uw eigen bed. Ogenblikkelijk stond hij op. 35 Al de
inwoners van Ludda en van de Sjarónvlakte zagen hem, en
bekeerden zich tot den Heer. 36 Nu woonde er te Joppe een
leerlinge, Tabita genaamd, wat Dorkas betekent; ze deed
vele goede werken en gaf veel aalmoezen. 37 Juist in die
dagen werd ze ziek en stierf; men waste haar, en legde haar
in de opperzaal neer. 38 Daar Ludda dicht bij Joppe ligt,
en de leerlingen hadden vernomen, dat Petrus zich dáár
bevond, zonden ze twee mannen naar hem toe, met het
verzoek: Kom zonder uitstel naar ons over. 39 Petrus stond
op, en ging met hen mee. Bij zijn aankomst bracht men
hem in de opperzaal. Wenend stonden daar alle weduwen
om hem heen, en toonden hem al de mantels en kleren,
die Dorkas gemaakt had, toen ze nog leefde. 40 Petrus zond
allen heen, knielde neer, en bad. Toen keerde hij zich tot
de dode, en sprak: Tabita, sta op. Ze opende haar ogen, en
ging overeind zitten, toen ze Petrus zag; 41 hij reikte haar
de hand, en richtte ze op. Nu riep hij de heiligen en de

weduwen binnen, en plaatste haar levend in hun midden.
42 Dit werd in heel Joppe bekend, en velen geloofden in den
Heer. 43 Nog geruime tijd bleef hij te Joppe, bij zekeren
Simon, een leerlooier.

10

1 Te Cesarea woonde een man, Cornélius geheten, een
honderdman van de legerafdeling, die de Italiaanse werd
genoemd. 2 Hij was vroom en godvrezend met heel zijn
gezin, gaf veel aalmoezen aan het volk en bad zonder
ophouden tot God. 3 Zekere dag, tegen het negende uur,
zag hij duidelijk in een visioen een engel Gods bij zich
binnentreden, die tot hem sprak: Cornélius! 4 Hij staarde
hem angstig aan, en zeide: Wat is er, Heer? Hij sprak
tot hem: Uw gebeden en aalmoezen zijn opgestegen, en
worden voor Gods aanschijn herdacht. 5 Zend nu een paar
mannen naar Joppe, om zekeren Simon te ontbieden, die
ook Petrus wordt genoemd. 6 Hij woont bij een leerlooier
Simon in, wiens huis aan zee is gelegen. 7 Zodra de engel,
die tot hem sprak, zich had verwijderd, ontbood hij twee
van zijn dienaars en een vroom soldaat uit zijn oppassers;
8 hij legde hun alles uit, en zond hen naar Joppe. 9 De
volgende dag tegen het zesde uur, terwijl ze nog. onderweg
waren, maar de stad reeds begonnen te naderen, ging
Petrus naar het dakterras, om te bidden. 10 Na enige tijd
kreeg hij honger, en wilde wat eten. Terwijl men iets
gereedmaakte, kwam hij in geestverrukking. 11 Hij zag de
hemel geopend, en een soort zak als een groot laken, die
aan de vier uiteinden werd neergelaten en op de aarde
terechtkwam. 12 Daarin bevonden zich allerlei viervoetige
en kruipende dieren der aarde en vogels uit de lucht. 13 En
een stem klonk hem tegen: Sta op, Petrus, slacht en eet.
14 Maar Petrus sprak: Onmogelijk, Heer; want nog nooit
heb ik iets gegeten, wat bezoedeld is, of onrein. 15 Weer
klonk tot hem een stem, nu voor de tweede maal: Wat
God rein heeft verklaard, moogt gij niet bezoedeld noemen.
16 Dit gebeurde tot driemaal toe; daarna werd plotseling
de zak naar de hemel opgetrokken. 17 Terwijl Petrus zich
afvroeg, wat het visioen, dat hij aanschouwd had, wel mocht
betekenen, zie, daar stonden de mannen voor de deur, die
door Cornélius waren gezonden, en die naar het huis van
Simon vroegen. 18 Luid roepend vroegen ze, of Simon, die
Petrus genoemd wordt, daar ook verblijf hield. 19 Terwijl
Petrus bleef nadenken over het visioen, sprak de Geest:
Daar zijn drie mannen, die naar u vragen. 20 Sta dus

op, ga naar beneden, en trek zonder enig bedenken met
hen mee; want Ik heb ze gezonden. 21 Petrus ging naar
beneden, en sprak tot de mannen: Zie, ik ben degene, dien
gij zoekt; wat is de reden van uw komst? 22 Ze zeiden: De
honderdman Cornélius, een rechtvaardig en godvrezend
man, in hoog aanzien bij heel het joodse volk, heeft van
een heiligen engel een godsspraak ontvangen, om u in zijn
huis te ontbieden, en te horen, wat ge hem hebt te zeggen.
23 Hierop verzocht hij hun, binnen te komen en zijn gasten
te zijn. De volgende dag vertrok hij met hen, en ging op weg;
ook enige broeders uit Joppe gingen met hen mee. 24 De
dag daarna kwam hij te Cesarea aan. Cornélius verwachtte
hem, en had zijn bloedverwanten en beste vrienden bij zich
genodigd. 25 Zodra Petrus aankwam, ging Cornélius hem
tegemoet, wierp zich ter aarde, en knielde aan zijn voeten
neer. 26 Maar Petrus beurde hem op, en sprak: Sta op; ook
ik ben maar een mens. 27 Met hem sprekende ging hij naar
binnen, en vond er velen bijeen. 28 En hij zeide tot hen: Gij
weet, dat het een jood niet geoorloofd is, omgang te hebben
met een heiden, of hem aan huis te bezoeken; maar God
heeft me doen weten, dat geen enkel mens besmet of onrein
mag worden genoemd. 29 Daarom ben ik gekomen, toen ik
ontboden werd, zonder enig bezwaar te maken. Ik vraag
dus alleen naar de reden, waarom gij mij hebt ontboden.
30 Cornélius antwoordde; Juist vier dagen geleden, tegen het
negende uur, was ik thuis in gebed; en zie, daar stond voor
mij een man, in helderwit gewaad. 31 Hij sprak: Cornélius,
uw gebed is verhoord, en uw aalmoezen zijn voor Gods
aanschijn herdacht. 32 Zend dus iemand naar Joppe, om
Simon te ontbieden, die ook Petrus wordt genoemd; hij
verblijft in het huis van den leerlooier Simon, dat aan zee
is gelegen. 33 Toen heb ik u dadelijk ontboden; en ge hebt
goed gedaan, met over te komen. Nu zijn wij allen voor
Gods aanschijn bijeen, om alles te vernemen, wat u door
den Heer is bevolen. 34 Toen opende Petrus de mond, en
sprak Nu zie ik waarachtig, dat er bij God geen aanzien
van personen bestaat; 35 maar dat al wie Hem vreest en
gerechtigheid doet, Hem welgevallig is, tot welk volk hij ook
hoort. 36 Dit is het woord, dat Hij aan de kinderen Israëls
heeft verkondigd. toen Hij de blijde boodschap bracht van
vrede door Jesus Christus: Hij is de Heer van àllen. 37 Gij
weet, wat er na het doopsel, dat Johannes gepreekt heeft,
van Galilea af door heel Judea is gebeurd. 38 Hoe God Jesus
van Názaret met den Heiligen Geest en met kracht heeft
gezalfd hoe Hij weldoende rondging en allen genas, die

door den duivel werden beheerst, omdat God met Hem was.
39 En wij, wij zijn getuigen van alles wat Hij gedaan heeft
in het land van de Joden en in Jerusalem. Hem hebben
ze aan het kruis geslagen, en gedood; 40 maar God heeft
Hem de derde dag opgewekt en Hem laten verschijnen:
41 niet aan heel het volk, maar aan de getuigen, door God
voorbeschikt: aan ons, die met Hem gegeten hebben en
gedronken na zijn verrijzenis uit de doden. 42 En ons heeft
Hij de opdracht gegeven, aan het volk te prediken en te
getuigen, dat Hij door God is aangesteld als Rechter van
levenden en doden. 43 Van Hem getuigen al de profeten, dat
ieder. die in Hem gelooft, vergiffenis van zonden verkrijgt
door zijn Naam. 44 Nog was Petrus aan het woord, toen
de Heilige Geest op allen neerdaalde, die naar de toespraak
stonden te luisteren. 45 De gelovigen uit de besnijdenis die
met Petrus waren meegekomen, stonden verbaasd. dat de
gave van den Heiligen Geest ook over de heidenen was
uitgestort; 46 want ze hoorden hen in talen spreken, en
God verheerlijken. Toen hernam Petrus: 47 Zou iemand het
water kunnen weigeren, en deze mensen niet dopen, die
toch den Heiligen Geest hebben ontvangen, juist zoals wij?
48 En hij beval, hen te dopen in de naam van Jesus Christus
Toen verzochten ze hem, enkele dagen te blijven.

11

1 De apostelen en de broeders, die in Judea waren,
vernamen dus, dat ook de heidenen het woord Gods hadden
ontvangen. 2 En toen Petrus te Jerusalem kwam, begonnen
de broeders uit de besnijdenis hem verwijten te doen, 3 en
zeiden: Gij zijt bij onbesnedenen binnengegaan, en hebt
met hen gegeten! 4 Nu gaf Petrus hun een geregeld verslag
van de aanvang af, en zeide: 5 Ik was in de stad Joppe bezig
met bidden, toen ik in geestverrukking het volgende visioen
zag: een soort zak, als een groot laken, werd aan de vier
uiteinden afgelaten, daalde neer uit de hemel, en kwam
naar mij toe. 6 Toen ik er heel aandachtig naar keek, zag ik
de viervoetige landdieren en de wilde beesten, het kruipend
gedierte en de vogels uit de lucht. 7 Ook hoorde ik een
stem, die tot mij sprak: Sta op, Petrus, slacht en eet. 8 Maar
ik zeide: Onmogelijk, Heer; want nog nooit is er iets mijn
mond ingegaan, wat bezoedeld is, of onrein. 9 Een tweede
maal weerklonk een stem uit de hemel: Wat God rein
heeft verklaard, moogt gij niet bezoedeld noemen. 10 Dit
gebeurde tot driemaal toe; daarna werd alles weer naar de
hemel opgetrokken. 11 En zie, op hetzelfde ogenblik stonden
er drie mannen, die van Cesarea tot mij waren gezonden,

voor het huis, waar ik verblijf hield. 12 En de Geest zeide
mij, zonder enig bedenken met hen mee te gaan. Ook deze
zes broeders gingen met mij mee, en we kwamen in het
huis van dien man. 13 Deze verhaalde ons, hoe hij in zijn
huis den engel had zien staan. die hem zeide: Zend enige
mannen naar Joppe, om Simon te ontbieden, die ook Petrus
wordt genoemd; 14 hij zal woorden tot u spreken, waardoor
ge gered zult worden, met heel uw gezin. 15 Toen ik nu
begon te spreken, daalde de Heilige Geest op hen neer, juist
zoals vroeger op ons. 16 En ik herinnerde mij het woord, dat
de Heer heeft gesproken “Johannes doopte wel met water,
maar gij zult met den Heiligen Geest worden gedoopt”.
17 Als God dan aan hen dezelfde gave geschonken heeft als
aan ons, die in den Heer Jesus Christus geloven, wie was ik
dan wel, dat ik God zou kunnen tegenwerken? 18 Toen ze dit
hadden gehoord, berustten zij er in, verheerlijkten God, en
zeiden: Dus heeft God ook aan de heidenen de bekering ten
leven geschonken. 19 Intussen waren zij, die zich hadden
verspreid om de vervolging, door het optreden van Stéfanus
ontstaan, tot Fenicië, Cyprus, en Antiochië doorgedrongen,
en hadden aan niemand het woord verkondigd, dan aan de
Joden alleen. 20 Maar na hun komst te Antiochië, begonnen
sommigen van hen, de Cypriërs en de Cyreneërs, zich
ook tot de heidenen te richten, en hun den Heer Jesus te
verkondigen 21 En de hand des Heren was met hen: een
groot aantal werd gelovig, en bekeerde zich tot den Heer.
22 Zodra het gerucht hiervan de kerk van Jerusalem ter
ore kwam, vaardigde men Bárnabas naar Antiochië af.
23 Toen hij daar aankwam, en hij Gods genade zag, was
hij verheugd, en spoorde allen aan, den Heer trouw te
blijven, door de goede gesteltenis van hun hart; 24 want hij
was een vroom man, vol van den Heiligen Geest en van
geloof. En een grote schare werd voor den Heer gewonnen.
25 Vervolgens vertrok hij naar Tarsus, om Saul op te zoeken;
hij trof hem daar aan, en bracht hem naar Antiochië. 26 Een
vol jaar bleven ze in deze gemeente bij elkander, en gaven
ze onderricht aan een talrijke schare. Te Antiochië werden
de leerlingen voor het eerst christenen genoemd. 27 In die
dagen kwamen er profeten van Jerusalem te Antiochië aan.
28 Een van hen, Agabus genaamd, trad op, en maakte door
den Geest bekend, dat er een grote hongersnood over de
hele wereld zou komen; wat dan ook onder Cláudius is
gebeurd. 29 De leerlingen besloten, om elk naar vermogen
een ondersteuning te zenden aan de broeders, die in Judea
woonden. 30 Dat hebben ze dan ook gedaan, en ze aan de

priesters toegezonden door bemiddeling van Bárnabas en Saul.

12

1 Omstreeks die tijd legde koning Herodes de hand op
enige leden der Kerk, om hen te mishandelen. 2 Jakobus den
broer van Johannes, doodde hij met het zwaard. 3 Toen hij
zag, d t dit aan de Joden aangenaam was, liet hij ook Petrus
gevangen nemen. Het was in de dagen der ongedesemde
broden 4 Zodra hij hem in handen had, sloot hij hem in
de gevangenis op, en liet hem door vier afdelingen elk van
vier soldaten, bewaken. Het was zijn bedoeling, na het
paasfeest hem voor het volk te brengen. 5 Maar terwijl
Petrus in de gevangenis bleef opgesloten, werden er zonder
ophouden door de Kerk voor hem gebeden opgedragen aan
God. 6 Toen nu Herodes hem vóór zou laten komen, sliep
Petrus die nacht tussen twee soldaten; hij was met twee
kettingen geboeid, en wachters voor de deur bewaakten
de kerker. 7 En zie, daar stond een engel des Heren, en
een licht schitterde in de cel. Hij stiet Petrus in de zij,
wekte hem, en sprak: Sta haastig op. En de kettingen
vielen van zijn handen af. 8 De engel zei hem: Doe uw
gordel om, en bind uw sandalen aan. Hij deed het. Hij
vervolgde: Sla uw mantel om, en kom achter mij aan. 9 Hij
ging naar buiten en volgde hem, zonder te weten, dat het
werkelijkheid was, wat de engel gedaan had; hij meende
een visioen te aanschouwen. 10 Ze gingen nu de eerste en de
tweede wachtpost voorbij, en kwamen aan de ijzeren poort,
die naar de stad leidt; deze ging vanzelf voor hen open. Ze
traden naar buiten, sloegen een straat in: —en plotseling
was de engel verdwenen. 11 Nu kwam Petrus tot bezinning,
en sprak: Thans weet ik zeker, dat de Heer zijn engel heeft
gezonden, en mij heeft gered uit de hand van Herodes, en
van al wat het volk der Joden verwachtte. 12 Hij dacht een
ogenblik na, en ging naar het huis van Maria, de moeder
van Johannes, ook Markus genaamd, waar velen in gebed
waren verenigd. 13 Toen hij aan de deur van het voorportaal
klopte, kwam een dienstmeisje, Rode genaamd, opendoen.
14 Maar toen ze de stem van Petrus herkende, opende ze
van blijdschap het voorportaal niet; ze vloog naar binnen,
om te vertellen, dat Petrus buiten het voorportaal stond.
15 Men gaf haar ten antwoord: Ge zijt niet goed wijs. Maar
ze hield vol, dat het zo was. Nu zeide men: Dan is het zijn
engel. 16 Maar toen Petrus bleef kloppen, deden ze open,
zagen hem en stonden versteld. 17 Met de hand gaf hij hun

een teken, dat ze zouden zwijgen. Hij verhaalde hun, hoe de Heer hem uit de gevangenis geleid had, en sprak: Vertel het aan Jakobus en aan de broeders. Toen ging hij heen, en vertrok naar een andere plaats 18 Maar toen het dag was geworden, overviel de soldaten een ontzettende angst; waar toch Petrus gebleven kon zijn. 19 Herodes liet naar hem zoeken, maar vond hem niet. Nu riep hij de wachters ter verantwoording, en liet hen ter dood brengen. Hijzelf vertrok uit Judea naar Cesarea, en hield daar zijn verblijf. 20 Nu was hij zeer verbitterd geweest op de Tyriërs en Sidoniërs. En omdat hun land zijn levensmiddelen betrok uit dat van den koning, gingen ze gezamenlijk bij hem hun opwachting maken, wisten Blastus, den kamerheer van den koning, voor zich te winnen, en smeekten om vrede. 21 Op de vastgestelde dag zat Herodes in vorstelijk gewaad op de troon, en hield een toespraak tot hen. 22 En het volk juichte hem toe: Dat is taal van een god, en niet van een mens. 23 Maar op hetzelfde ogenblik sloeg hem een engel des Heren, omdat hij aan God niet de eer had gegeven; hij werd door de wormen verteerd, en stierf. 24 Maar het woord des Heren groeide aan, en breidde zich uit. 25 Intussen waren Bárnabas en Saul, na hun taak te hebben volbracht uit Jerusalem teruggekeerd, en hadden Johannes, ook Markus geheten, met zich mee gebracht.

13

1 Er waren nu in de Kerk te Antiochië de volgende profeten en leraars: Bárnabas; Simon, bijgenaamd Niger; Lúcius, de Cyreneër; Mánahen, de zoogbroeder van den viervorst Herodes, en Saul. 2 Terwijl ze nu eens de dienst des Heren vierden en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert mij Saul en Bárnabas af voor het werk, waartoe Ik ze geroepen heb. 3 Toen legde men hun, na vasten en bidden, de handen op, en zond hen uit. 4 Nadat zij dus door den Heiligen Geest waren uitgezonden, gingen ze naar Seléucië, en zeilden vandaar naar Cyprus. 5 En te Sálamis gekomen, preekten ze het woord Gods in de synagogen der Joden. Ze hadden ook Johannes als medehelper. 6 Toen ze het hele eiland hadden afgereisd tot Pafos toe, troffen ze daar een jood aan, een tovenaar en vals profeet, Bar-Jesus genaamd; 7 hij hoorde tot het gevolg van den proconsul Sérgius Paulus, een verstandig man. Deze ontbood Bárnabas en Saul, en gaf het verlangen te kennen, het woord Gods te vernemen. 8 Maar Élumas de tovenaar, (want zo is de vertaling van zijn naam) werkte hen tegen, en

zocht den proconsul van het geloof afkerig te maken. 9 Maar
Saul, die ook Paulus heet, vervuld van den Heiligen Geest,
keek hem strak in het gezicht, 10 en sprak: Gij, duivelskind,
vol van allerlei list en bedrog, vijand van alle gerechtigheid,
zult ge dan nooit ophouden de rechte wegen des Heren
krom te maken? 11 Zie, thans is de hand des Heren op u;
ge zult blind zijn, en een tijd lang de zon niet meer zien. Op
hetzelfde ogenblik viel nevel en duisternis op hem neer; en
rondtastende zocht hij naar iemand, om hem bij de hand te
leiden. 12 Bij het zien van dat voorval, en diep getroffen ook
door de leer des Heren, werd de proconsul gelovig. 13 Nu
voeren Paulus en zijn gezellen van Pafos weg, en kwamen
te Perge in Pamfúlië aan. Daar scheidde Johannes zich van
hen af, en keerde naar Jerusalem terug 14 Zelf trokken ze
van Perge uit verder het land in, en kwamen te Antiochië
in Pisidië aan. Op de sabbat gingen ze de synagoge binnen,
en namen daar plaats. 15 Na de voorlezing van de wet en
de profeten lieten de oversten der synagoge hun vragen:
Mannen, broeders, zo gij iets te zeggen hebt ter opwekking
van het volk, neemt dan het woord. 16 Toen stond Paulus
op, wenkte met de hand om stilte, en sprak Mannen van
Israël en gij godvrezenden hoort: 17 De God van dit volk
van Israël heeft onze vaderen uitverkoren, het volk groot
gemaakt tijdens hun ballingschap in het land van Egypte, en
hen weggevoerd met machtige arm. 18 Toen heeft Hij veertig
jaar ongeveer in de woestijn hen vertroeteld. 19 Hij heeft
zeven volkeren in het land van Kánaän verdelgd, en hun het
land als erfdeel geschonken. 20 Daarna gaf Hij hun ongeveer
vierhonderdvijftig jaar lang rechters tot aan Sámuël, den
profeet. 21 Toen vroegen ze een koning, en God gaf hun
Saul, den zoon van Kis, een man uit Benjamins stam, veertig
jaar lang. 22 Nadat Hij hem had verworpen, verwekte Hij
hun David tot koning, van wien Hij heeft getuigd en gezegd
“Ik heb David, den zoon van Jesse, gevonden, een man
naar mijn hart, die volbrengen zal al wat Ik wil.” 23 Uit
zijn zaad heeft God, naar zijn belofte, voor Israël Jesus
als Verlosser doen opstaan. 24 Reeds vóór Hij optrad, had
Johannes aan het ganse volk van Israël een doopsel van
boete gepreekt; 25 en toen zijn levenstaak ten einde liep,
heeft Johannes gezegd “Hij, voor wien gij mij houdt, ben
ik niet; maar zie, na mij komt er Een, wiens schoeisel
ik niet waardig ben te ontbinden”. 26 Mannen broeders,
zonen uit Abrahams geslacht en de godvrezenden onder
u: tot ons is dit woord van verlossing gezonden. 27 Zeker,
de bewoners van Jerusalem en hun hoofden hebben Hem

miskend; en door hun vonnis hebben ze in vervulling doen
gaan, wat de profeten hebben voorspeld, en wat iedere
sabbat wordt voorgelezen. 28 Ofschoon ze niets hadden
gevonden wat de doodstraf verdiende, hebben ze toch
Pilatus gevraagd, Hem te doden; 29 en toen ze alles hadden
voltrokken, wat over Hem geschreven staat, heeft men Hem
van het kruis genomen en neergelegd in een graf. 30 Maar
God heeft Hem opgewekt uit de doden. En dagen lang is
Hij verschenen aan hen, 31 die met Hem van Galilea naar
Jerusalem waren gegaan, en die nu zijn getuigen zijn bij
het volk. 32 En wij. wij verkondigen u de Belofte. aan
onze vaderen gedaan. 33 Want God heeft ze voor ons, hun
kinderen vervuld door Jesus te verwekken. zoals dat ook
in de tweede Psalm staat geschreven “Gij zijt mijn Zoon;
Ik heb U heden verwekt.” 34 En dat Hij Hem uit de doden
heeft opgewekt, en Hij niet meer tot bederf terugkeren
zou, heeft Hij aldus verklaard “Ik zal u de heilige gunsten
schenken, aan David verzekerd.” 35 Daarom juist zegt Hij
ook op een andere plaats “Gij laat uw Heilige het bederf
niet aanschouwen.” 36 Welnu, David is ontslapen, na bij zijn
leven Gods wil te hebben volbracht; hij is bij zijn vaderen
verzameld, en heeft het bederf gezien. 37 Maar Hij, dien
God deed verrijzen. heeft geen bederf gezien. 38 Weet
dus, mannen broeders, dat door Hem u vergiffenis van
zonden wordt aangekondigd; en dat van alles, waarvan
gij door de Wet van Moses niet gerechtvaardigd kondt
worden, 39 een ieder, die gelooft, gerechtvaardigd wordt
door Hem. 40 Zorgt er dus voor, dat u niet overkomt, wat
geschreven staat bij de profeten 41 “Hooghartigen, ziet toe,
staat verbaasd en verdwijnt; Want Ik ga een werk in uw
dagen verrichten: Een werk, dat gij niet zoudt geloven,
Wanneer men het u vertelt.” 42 Toen ze weggingen, verzocht
men hun, om de volgende sabbat hetzelfde onderwerp met
hen te behandelen. 43 En bij het uitgaan van de synagoge
gingen vele Joden en godvrezende proselieten met Paulus
en Bárnabas mee. Dezen onderhielden zich met hen, en
vermaanden ze, om in de genade Gods te volharden. 44 De
volgende sabbat kwam bijna de hele stad te zamen, om het
woord Gods te horen. 45 Maar toen de Joden die scharen
zagen, werden ze van afgunst vervuld, en bestreden de
woorden van Paulus met schelden. 46 Toen verklaarden
Paulus en Bárnabas met grote beslistheid: Aan u moest
het eerst Gods woord worden verkondigd; maar nu ge het
verwerpt, en uzelf het eeuwige leven niet waardig oordeelt,
zie. nu wenden we ons tot de heidenen. 47 Want zó heeft

de Heer ons bevolen “Ik heb u gesteld tot een licht voor
de heidenen, Opdat gij tot heil wordt tot aan de grenzen
der aarde.” 48 Toen de heidenen dit hoorden, verheugden
ze zich, en prezen het woord des Heren; en allen die
voorbeschikt waren ten eeuwigen leven, werden gelovig.
49 En het woord des Heren verbreidde zich door heel die
streek. 50 Maar de Joden ruiden de aanzienlijke vrouwen
der godvrezenden en de voornaamste burgers der stad op;
ze verwekten een vervolging tegen Paulus en Bárnabas, en
verdreven ze uit hun gebied. 51 Dezen schudden het stof
van hun voeten tegen hen af, en gingen naar Ikónium. 52 De
leerlingen echter bleven vervuld van blijdschap en van den
Heiligen Geest.

14

1 In Ikónium gingen ze eveneens de synagoge der Joden
binnen, en spraken er zó, dat een grote menigte Joden en
heidenen geloofde. 2 Maar de Joden, die niet geloofden,
hitsten de heidenen op, en verbitterden ze tegen de
broeders. 3 Toch bleven ze er geruime tijd, en traden
met vrijmoedigheid op; ze vertrouwden op den Heer, die
getuigenis gaf voor het woord zijner genade, en door hun
handen tekenen en wonderen deed. 4 De bevolking der
stad bleef verdeeld: enigen waren voor de Joden, anderen
voor de apostelen. 5 Toen er nu onder de heidenen en
onder de Joden met hun oversten een sterke beweging
ontstond, om hen te mishandelen en te stenigen, 6 vluchtten
ze, zodra ze het merkten, naar Lustra en Derbe, de steden
van Lukaónië en haar omgeving. 7 Ook daar verkondigden
ze het evangelie. 8 Nu was er te Lustra een man, die geen
kracht in zijn voeten bezat, en moest blijven zitten; hij
was lam van zijn geboorte af, en had nog nooit kunnen
lopen. 9 Ook hij hoorde Paulus spreken. Deze nam hem
nauwkeurig op, zag, dat hij het geloof bezat, om redding
te bekomen, 10 en riep met luider stem: Sta recht op uw
voeten. En hij sprong op, en liep. 11 Toen de menigte
zag, wat Paulus gedaan had, jubelde ze in het lukaonisch:
De goden zijn in menselijke gedaante tot ons neergedaald.
12 Bárnabas noemden ze Júpiter, en Paulus Hermes omdat
deze het woord had gevoerd. 13 En de priester van Júpiter,
den beschermgod der stad, bracht stieren en kransen in
de portieken, en wilde met het volk een offer brengen.
14 Maar toen de apostelen Bárnabas en Paulus dit hoorden,
scheurden ze hun kleren, wierpen zich onder de menigte,
15 en riepen: Mannen, wat gaat gij beginnen? Ook wij

zijn sterfelijke mensen, evenals gij. We komen u juist verkondigen, dat gij u van deze dwaasheden moet bekeren tot den levenden God. Hij is het, die de hemel, de aarde, de zee en al wat erin is, gemaakt heeft; 16 die in het verleden wel toeliet, dat alle volkeren hun eigen weg zouden gaan, 17 maar die Zich toch nooit onbetuigd heeft gelaten, juist door zijn weldaden: door van de hemel regen en vruchtbare tijden te geven, door u in overvloed voedsel en vreugde des harten te schenken. 18 En zelfs door zó te spreken, konden ze ternauwernood het volk weerhouden, om offers aan hen te brengen. 19 Maar nu kwamen er Joden van Antiochië en Ikónium. Ze praatten het volk om, stenigden Paulus, en sleurden hem buiten de stad, in de mening, dat hij dood was. 20 Doch toen de leerlingen om hem heen kwamen staan, richtte hij zich op, en ging de stad binnen. De volgende dag vertrok hij met Bárnabas naar Derbe. 21 En nadat ze in die stad het evangelie hadden verkondigd, en veel leerlingen hadden gewonnen, keerden ze over Lustra en Ikónium naar Antiochië terug. 22 Ze bevestigden de leerlingen in hun goede gezindheid, vermaanden hen, om in het geloof te volharden, en zeiden, dat we door veel verdrukkingen het koninkrijk Gods moeten ingaan. 23 In elke gemeente stelden ze, na bidden en vasten, door oplegging der handen priesters over hen aan, en bevalen ze aan bij den Heer, in wien ze hadden geloofd. 24 Vervolgens trokken ze Pisidië door, en kwamen in Pamfúlië. 25 En na te Perge het woord te hebben verkondigd, gingen ze naar Attália. 26 Vandaar keerden ze per schip naar Antiochië3 terug, waar men hen aan Gods genade had toevertrouwd voor het werk, dat ze thans hadden volbracht. 27 Na hun aankomst riepen ze de gemeente bijeen, en verhaalden, wat grote dingen God door hen had verricht, en hoe Hij voor de heidenen de deur van het geloof had geopend. 28 Geruime tijd bleven ze daar bij de leerlingen.

15

1 Intussen waren er enige lieden uit Judea gekomen, die aan de broeders de leer verkondigden: Zo gij u niet laat besnijden volgens mosaïsch gebruik, kunt gij niet worden gered. 2 Toen Paulus en Bárnabas zich hiertegen verzetten, en er een heftig geschil ontstond, besloot men, dat Paulus en Bárnabas met enige anderen van hen naar Jerusalem zouden gaan, en zich voor deze strijdvraag tot de apostelen en priesters zouden wenden. 3 Nadat dus de gemeente hun uitgeleide gedaan had, trokken ze Fenicië en Samaria

door; ze verhaalden er de bekering der heidenen, en
bereidden daardoor grote vreugde aan alle broeders. 4 Bij
hun aankomst te Jerusalem, werden ze door de gemeente
en door de apostelen en priesters ontvangen, en gaven
ze verslag van de grote dingen, die God door hen had
gewrocht. 5 Maar enigen van de sekte der farizeën, die
gelovig waren geworden, kwamen er tegen op, en zeiden:
Men moet ze besnijden, en ze gelasten, de Wet van Moses
te onderhouden. 6 De apostelen en de priesters kwamen
derhalve bijeen, om deze zaak te onderzoeken. 7 Toen
men het niet eens kon worden, stond Petrus op, en sprak
tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God reeds lang
geleden mij onder u heeft uitverkoren, opdat de heidenen
door mijn mond het woord van het evangelie zouden horen
en zouden geloven. 8 En God, die de harten doorgrondt,
heeft voor hen getuigd, door hun den Heiligen Geest te
schenken, juist als aan ons. 9 Ook heeft Hij op geen enkel
punt onderscheid gemaakt tussen ons en hen, maar hun
harten gereinigd door het geloof. 10 Welnu dan, zoudt gij
God willen uitdagen, met een juk op de hals der leerlingen
te leggen, dat noch onze vaderen, noch wij zelf hebben
kunnen dragen? 11 Neen; we geloven, dat wij worden gered
door de genade van den Heer Jesus Christus, juist zoals
zij. 12 Nu zweeg de hele vergadering en luisterde naar
Bárnabas en Paulus, die de grote tekenen en wonderen
verhaalden, welke God onder de heidenen door hen had
verricht. 13 Toen ze waren uitgesproken, nam Jakobus
het woord, en sprak: Mannen broeders, luistert naar mij.
14 Simon heeft u uiteengezet, hoe God reeds vroeger genadig
op de heidenen heeft neergezien, om zich uit hen een volk te
kiezen, tot eer van zijn Naam. 15 Welnu, hiermee stemmen
de woorden der pro feten overeen, zoals er geschreven
staat 16 “Daarna zal Ik wederkeren En de vervallen hut
van David oprichten, Haar puinen herstellen, En haar weer
overeind doen staan; 17 Opdat de rest der mensen den
Heer zou zoeken, Met alle volken, waarover mijn Naam
is uitgeroepen! Zo spreekt de Heer, die deze dingen doet,
18 Die van eeuwigheid zijn bekend.” 19 Daarom ben ik van
oordeel, dat men het aan de heidenen, die zich tot God
bekeren, niet moeilijk moet maken. 20 Maar wel moet
men hun voorschrijven, dat ze zich onthouden van wat
door de afgoden besmet is, ook van ontucht van verstikt
vlees en van bloed 21 Want Moses heeft reeds lange tijd
in iedere stad mensen, die hem prediken daar hij elke
sabbat in de synagogen wordt voorgelezen. 22 Toen besloten

de apostelen, de priesters en de hele vergadering, enige
mannen uit hun midden te kiezen, en ze met Paulus en
Bárnabas naar Antiochië8 te zenden: het waren: Judas
bijgenaamd Barsabbas, en Silas: mannen van aanzien
onder de broeders. 23 Het volgend schrijven werd hun ter
hand gesteld: De apostelen en de priesters, als broeders
aan de broeders uit de heidenen te Antiochië en in Syrië en
Cilicië: heil! 24 Daar wij vernomen hebben, dat sommigen
onzer, zonder enige opdracht van ons, u door hun woorden
hebben verontrust, en uw gemoederen hebben geschokt,
25 hebben wij eenparig goedgevonden, enige mannen uit
te kiezen en tot u te zenden, tezamen met onze zeer
geliefde Bárnabas en Paulus: 26 mensen, die hun leven
veil hebben voor de naam van onzen Heer Jesus Christus.
27 Wij zenden u dus Judas en Silas, die u hetzelfde ook
mondeling zullen meedelen. 28 Want het heeft den Heiligen
Geest en ons goedgedacht. u geen zwaardere last op te
leggen, dan deze noodzakelijke voorschriften: 29 dat gij u
onthoudt van offervlees, van bloed en verstikt vlees, en van
ontucht. Zo gij u daarvoor in acht neemt, handelt gij goed.
Vaarwel. 30 Ze namen dus afscheid, en vertrokken naar
Antiochië, waar ze de gemeente bijeenriepen, en de brief
overhandigden. 31 Ze lazen hem, en verheugden zich over
de bemoedigende inhoud. 32 Judas en Silas, die profeten
waren, vermaanden ook zelf de broeders, en bemoedigden
ze door een lange toespraak. 33 Na enige tijd lieten de
broeders hen in vrede naar hun lastgevers terugkeren.
34 Maar Silas vond het beter, daar te blijven; Judas ging dus
alleen naar Jerusalem terug. 35 Ook Paulus en Bárnabas
bleven te Antiochië; ze gaven daar onderricht, en preekten
met nog veel anderen het woord des Heren. 36 Maar
kort daarop zei Paulus tot Bárnabas: Laten we opnieuw
de broeders gaan bezoeken in al de steden, waar we het
woord des Heren hebben verkondigd, en zien. hoe het
hun gaat. 37 Nu wilde Bárnabas ook Johannes meenemen.
die ook Markus wordt genoemd; 38 maar Paulus achtte
het niet raadzaam, iemand mee te nemen, die te Pamfúlië
hen had verlaten, en hen niet bij het werk vergezeld had.
39 Hierover ontstond onenigheid, zodat ze van elkander
gingen. Bárnabas nam Markus mee, en ging scheep naar
Cyprus. 40 Paulus koos Silas, en vertrok, nadat hij door de
broeders aan Gods genade was aanbevolen. 41 Hij reisde
Syrië en Cilicië door, en bevestigde de gemeenten.

16

1 Zo kwam hij ook te Derbe en Lustra aan. En zie, daar
was een leerling, Timóteus genaamd, de zoon van een
gelovige joodse vrouw en een heidensen vader. 2 Daar de
broeders van Lustra en Ikónium een goede getuigenis over
hem aflegden, 3 en Paulus hem dus als reisgezel wenste, liet
hij hem besnijden ter wille van de Joden in die plaatsen;
want allen wisten, dat zijn vader een heiden was. 4 In de
steden, die ze bezochten, bevalen ze, de voorschriften te
onderhouden, die door de apostelen en de priesters van
Jerusalem waren vastgesteld. 5 Zó werden de gemeenten
in het geloof bevestigd, en namen met de dag in aantal
toe. 6 Ze trokken nu Frúgië en de streek van Galátië door,
omdat de Heilige Geest hen belette, het woord in Azië2 te
verkondigen. 7 Toen ze dicht bij Músië waren gekomen,
trachtten ze naar Bitúnië te gaan, maar de Geest van Jesus
liet het hun niet toe. 8 Ze trokken dus Músië door, en
zakten naar Troas af. 9 Daar had Paulus ‘s nachts een
visioen: een Macedóniër stond voor hem, en smeekte: Kom
over naar Macedónië, en help ons. 10 Zodra hij nu het
visioen had aanschouwd, deden we aanstonds ons best,
om naar Macedónië te vertrekken; overtuigd, dat God ons
geroepen had, om hun het evangelie te verkondigen. 11 We
scheepten ons te Troas in, en zeilden regel. recht naar
Samotrácië; de volgende dag naar Neápolis, 12 en van
daar naar Filippi, een kolonie, die de voornaamste stad
van dit deel van Macedónië is. In deze stad brachten we
enige dagen door. 13 Op de sabbat gingen we de poort
uit naar een rivier, waar we een bedeplaats vermoedden.
We gingen er zitten, en onderhielden ons met de vrouwen,
die er waren samengekomen. 14 Ook een vrouw, Lúdia
genaamd, een verkoopster van purper uit de stad Tuatira,
een godvrezende, hoorde toe: en de Heer opende haar hart,
zodat ze haar volle aandacht schonk aan Paulus’ woord.
15 Toen ze met haar gezin was gedoopt, nodigde ze ons
uit, en zeide: Als gij van oordeel zijt, dat ik getrouw ben
aan den Heer, komt dan en neemt uw intrek in mijn huis.
En ze drong heel sterk bij ons aan. 16 Eens, dat we naar
de bedeplaats gingen, ontmoetten we een slavin, die een
waarzeggenden geest in zich had, en met waarzeggen veel
voor haar meesters verdiende. 17 Ze liep Paulus en ons
achterna, en riep hardop: Deze mensen zijn dienaars van
den allerhoogsten God; ze verkondigen u de weg des heils.
18 Zo deed ze vele dagen achtereen. Maar toen dat Paulus
begon te vervelen, keerde hij zich om, en sprak tot den
geest: Ik beveel u in naam van Jesus Christus, van haar uit

te gaan. En op hetzelfde ogenblik ging hij heen. 19 Maar
zodra haar meesters bemerkten, dat hun hoop op winst
was vervlogen, grepen ze Paulus en Silas vast, sleurden ze
over de markt naar het stadsbestuur, 20 brachten ze voor
de magistraten, en zeiden: Deze mensen brengen onze stad
in rep en roer. Het zijn Joden; 21 ze verkondigen zeden en
gewoonten, die wij als Romeinen niet mogen aanvaarden
of volgen. 22 Ook het volk keerde zich tegen hen. Nu lieten
de magistraten hun de kleren afrukken, en gaven bevel,
hen met roeden te geselen. 23 En toen ze hun een pak
slaag hadden gegeven, stopten ze hen in de gevangenis,
en gaven bevel aan den gevangenbewaarder, om ze met
grote zorg te bewaken. 24 Na zo'n streng bevel, wierp hij
ze in de binnenste afdeling der gevangenis, en sloot hun
voeten in het blok. 25 Tegen middernacht waren Paulus
en Silas aan het bidden, en zongen de lof van God; en
de gevangenen luisterden naar hen. 26 Maar eensklaps
kwam er een aardbeving, zo hevig, dat de grondslagen
van de gevangenis er van schudden. Opeens sprongen
alle deuren open, en bij allen lieten de boeien los. 27 De
gevangenbewaarder werd wakker, en zag, dat de deuren
van de gevangenis openstonden. Hij trok zijn zwaard en
wilde zich doden; want hij meende. dat de gevangenen
waren ontvlucht. 28 Maar Paulus riep met luider stem: Doe
uzelf geen kwaad; want we zijn allen nog hier. 29 Hij vroeg
om licht, snelde naar binnen, en viel sidderend Paulus en
Silas te voet. 30 Hij bracht ze naar buiten, en zeide: Heren,
wat moet ik doen, om gered te worden? 31 Ze zeiden:
Geloof in den Heer Jesus, en ge zult gered worden met uw
gezin. 32 En ze verkondigden het woord des Heren aan
hem en al zijn huisgenoten. 33 Nog op hetzelfde uur van
de nacht nam hij hen bij zich op, wies hun wonden, en
werd toen onmiddellijk met al de zijnen gedoopt. 34 Nu
geleidde hij ze naar boven, zette hun spijzen voor, en
verheugde zich met heel zijn gezin, dat hij het geloof in
God had ontvangen. 35 Toen het dag was geworden, zonden
de magistraten gerechtsdienaars met het bevel: Laat die
mannen in vrijheid. 36 De gevangenbewaarder bracht
dit bericht aan Paulus over: De magistraten hebben me
laten zeggen, u in vrijheid te laten. Gaat dus in vrede
heen. 37 Maar Paulus zei hun: Zonder verhoor hebben
ze ons, romeinse burgers, in het openbaar gegeseld en in
de gevangenis geworpen; en nu laten ze ons los, maar in
het geheim? Dat niet; zelf moeten ze komen, 38 om ons
in vrijheid te stellen. De gerechtsdienaars brachten deze

boodschap aan de magistraten over. Toen ze hoorden,
dat het Romeinen waren, werden ze bang; 39 ze gingen
er heen, boden hun verontschuldigingen aan, en stelden
hen in vrijheid met het verzoek de stad te verlaten. 40 Ze
verlieten dus de gevangenis, en gingen bij Lúdia binnen; en
toen ze de broeders hadden gezien en vermaand, reisden ze
verder.

17

1 Ze namen hun weg over Amfipolis en Apollónia, en
kwamen te Tessalonika aan, waar een synagoge der Joden
was. 2 Volgens zijn gewoonte ging Paulus naar hen toe,
en drie sabbatdagen achtereen disputeerde hij met hen
uit de Schriften. 3 Hij zette hun uiteen en bewees: de
Christus moest lijden en opstaan uit de doden; en: deze
Christus is Jesus, dien ik u verkondig. 4 Sommigen van hen
lieten zich overtuigen, en sloten zich bij Paulus en Silas
aan; ook een groot aantal godvrezende heidenen, en vele
aanzienlijke vrouwen. 5 Maar de Joden werden afgunstig.
Met behulp van enige booswichten uit het gemene volk,
verwekten ze een volksoploop, en brachten de stad in rep
en roer. Voor het huis van Jason schoolden ze samen, en
trachtten hen voor het volk te brengen. 6 Toen ze hen
echter niet vonden, sleepten ze Jason en enige broeders
voor het stadsbestuur, en schreeuwden: Die mensen, die
de hele wereld in opschudding brengen, zijn nu ook hier;
7 en Jason heeft ze in huis. Allen gaan ze tegen de bevelen
van Caesar in; want ze zeggen, dat er een andere koning
is: Jesus. 8 Zo brachten ze het volk in verwarring, maar
ook het stadsbestuur, dat het hoorde. 9 Dit eiste een
borgstelling van Jason en de overigen; toen liet men ze
vrij. 10 Nog in dezelfde nacht zonden de broeders Paulus
en Silas naar Berea. Zodra ze daar aankwamen, gingen
ze naar de synagoge der Joden. 11 Dezen waren beter
gezind dan die van Tessalonika. Ze ontvingen het woord
met alle bereidwilligheid, en onderzochten dagelijks de
Schriften, of dit alles zo was. 12 Velen van hen geloofden
ook; en een groot aantal aanzienlijke heidense vrouwen en
mannen eveneens. 13 Zodra echter de Joden van Tessalonika
vernamen, dat door Paulus ook te Berea het woord Gods
werd verkondigd, kwamen ze ook daar het volk ophitsen
en in opschudding brengen. 14 Maar terstond lieten de
broeders Paulus toen naar zee vertrekken; Silas echter
en Timóteus bleven daar. 15 Zij, die Paulus begeleidden,
brachten hem tot Athene; toen keerden ze terug, met een
bevel voor Silas en Timóteüs, om zo spoedig mogelijk bij

hem te komen. 16 Terwijl Paulus in Athene op hen wachtte,
werd hij ten diepste bewogen, toen hij zag, dat de stad vol
afgodsbeelden was. 17 Hij disputeerde dus in de synagoge
met de Joden en godvrezenden, en dagelijks op de markt
met wie hij daar aantrof. 18 Ook enige epicurische en
stoïsche wijsgeren vielen hem aan. Sommigen zeiden: Wat
heeft die praatjesmaker eigenlijk te vertellen? Anderen:
Hij schijnt een prediker van vreemde goden te zijn! Want
hij had Jesus en de opstanding verkondigd. 19 Ze namen
hem mee, brachten hem op de Areopagus en zeiden:
Mogen we weten, wat dit voor een nieuwe leer is, die ge
verkondigt? 20 Want ge laat ons heel vreemde dingen horen.
We willen dus wel eens weten, wat dat alles betekent.
21 Want alle Atheners en de vreemdelingen, die bij hen zijn
gevestigd, hebben voor niets anders tijd dan voor nieuwtjes
vertellen, of nieuwtjes horen. 22 Paulus stond midden op
de Areopagus, en sprak aldus: Mannen van Athene; overal
bespeur ik, dat gij buitengewoon godsdienstig zijt. 23 Want
terwijl ik rondging en uw heiligdommen bezag vond ik zelfs
een altaar met het opschrift: Aan een onbekenden god.
Welnu, wat gij vereert zonder het te kennen, dat verkondig
ik u. 24 De God, die de wereld en al wat daarin is, gemaakt
heeft, die de Heer is van hemel en aarde, Hij woont niet
in tempels door handen gemaakt. 25 Ook wordt Hij niet
door mensenhanden verzorgd, alsof Hij aan iets behoefte
had; Hij die aan allen leven en adem en alles geeft. 26 Hij
heeft uit één vader alle volken der mensheid gemaakt, en
ze over de ganse aarde doen wonen; Hij stelde bepaalde
tijden vast, en de grenzen van hun woongebied; 27 opdat
ze God zouden zoeken, of ze Hem misschien al tastende
vinden, daar Hij toch niet ver is van ieder van ons. 28 In
Hem immers leven we, bewegen we, zijn we; zoals ook
sommigen van uw dichters dit hebben gezegd “Want wij
ook zijn van zijn geslacht.” 29 Zijn we dus van Gods geslacht,
dan moeten we ook niet denken, dat de godheid gelijk is
aan goud, zilver of steen, of aan beeldwerk van menselijke
kunst en vinding. 30 Maar thans heeft God de tijden der
onwetendheid voorbijgezien; thans verkondigt Hij aan de
mensen, aan allen en overal, dat ze zich bekeren moeten.
31 Want Hij heeft een dag bepaald, waarop Hij de wereld
met rechtvaardigheid oordelen zal door een Man, dien Hij
daartoe bestemd heeft. En hiervoor gaf Hij aan allen het
zeker bewijs, door Hem op te wekken uit de doden. 32 Maar
toen ze hoorden van opstanding der doden, spotte de een,
en zeide de ander: Daarover zullen we u later wel horen.

33 Zó ging Paulus van hen weg. 34 Toch sloten enige mannen
zich bij hem aan, en geloofden; hiertoe behoorden ook
Dionúsius de Areopagiet en een vrouw met name Dámaris,
en anderen met hen.

18

1 Hierna vertrok Hij uit Athene, en ging naar Korinte.
2 Hij trof er een zekeren Aquila aan, een jood afkomstig
uit Pontus, die kort te voren met Priskilla zijn vrouw, uit
Italië was gekomen, omdat Cláudius bevolen had, dat alle
Joden Rome zouden verlaten. Hij ging naar hen toe; 3 en
omdat hij hetzelfde vak uitoefende, bleef hij bij hen, en
werkten ze samen; ze waren tentenmakers van beroep.
4 Maar iedere sabbat disputeerde hij in de synagoge, en
trachtte hij Joden en heidenen te overtuigen. 5 Toen echter
Silas en Timóteus uit Macedónië waren gekomen wijdde
Paulus zich weer geheel aan de prediking, en betuigde aan
de Joden, dat Jesus de Christus is. 6 Maar daar ze zich
bleven verzetten en begonnen te schelden, schudde hij het
stof van zijn kleren, en zeide tot hen: Uw bloed kome neer
op uw eigen hoofd; ik ben er onschuldig aan. Van nu af
zal ik tot de heidenen gaan. 7 Hij ging heen, en begaf zich
naar het huis van zekeren Titus Justus, een godvrezende,
die naast de synagoge woonde. 8 Crispus echter, de overste
van de synagoge, geloofde met heel zijn gezin in den Heer;
ook talrijke Korintiërs gaven gehoor, geloofden, en werden
gedoopt. 9 Eens in de nacht sprak de Heer tot Paulus in
een visioen: Wees niet bevreesd, maar spreek, en zwijg
niet. 10 Want Ik ben met u, en niemand zal de hand aan
u slaan, om u kwaad te doen; en er is in deze stad een
talrijke schare, die Mij toebehoort. 11 Zo bleef hij daar
een jaar en zes maanden, en onderwees onder hen het
woord Gods. 12 Maar toen Gállio proconsul van Achaja was
geworden, deden de Joden eenparig een aanval op Paulus,
en daagden hem voor de rechterstoel 13 met de aanklacht:
Deze man haalt de mensen over, God te dienen op een
manier, die strijdig is met de Wet. 14 Toen Paulus nu de
mond wilde openen, sprak Gállio tot de Joden: Ging het
over enig onrecht of misdrijf, dan Joden, zou ik volgens
recht u geduldig aanhoren. 15 Maar zijn het geschillen
over een woord, over namen, of over uw Wet, regelt dat
zelf; over zulke dingen wil ik geen rechter zijn. 16 En
hij joeg ze van de rechterstoel weg. 17 Maar nu wierpen
allen zich op Sóstenes, den overste der synagoge, en nog
voor de rechterstoel gaven ze hem een pak slaag, zonder
dat Gállio tussenbeide kwam. 18 Na een langdurig verblijf

nam Paulus afscheid van de broeders, en zette koers naar
Syrië in gezelschap van Priskilla en Aquila; maar eerst
had hij in Kénchreën zijn hoofd laten scheren, want hij
had een gelofte 19 Ze kwamen te Éfese aan, en daar liet
hij hen achter. Hij zelf begaf zich naar de synagoge, en
disputeerde met de Joden. 20 Op hun verzoek, om langer
te blijven, ging hij niet in. 21 Hij nam afscheid en sprak:
Als God het wil, kom ik weer bij u terug. En hij vertrok
uit Éfese. 22 Hij landde te Cesarea, trok verder het land
in begroette de gemeente, en keerde toen naar Antiochië
terug. 23 Nadat hij daar enige tijd had doorgebracht, vertrok
hij weer, reisde achtereenvolgens de streek van Galátië en
Frúgië door, en bevestigde er al de leerlingen. 24 Intussen
was er te Éfese een jood aangekomen, Apollo genaamd; hij
was Alexandrijner van geboorte, een welsprekend man, en
ervaren in de Schriften. 25 Hij was in de weg des Heren
onderwezen, sprak met veel vuur, en leerde nauwkeurig
alwat Jesus betrof; toch kende hij alleen de doop van
Johannes 26 En met grote vrijmoedigheid trad hij in de
synagoge op. Toen Priskilla en Aquila hem hadden gehoord,
namen ze hem met zich mee, en zetten hem de weg van
God nauwkeuriger uiteen. 27 En toen hij het verlangen te
kennen gaf, naar Achaja te gaan, moedigden de broeders
hem daartoe aan, en schreven aan de leerlingen, dat ze hem
goed zouden ontvangen. Daar aangekomen, was hij door de
genade een grote aanwinst voor de gelovigen; 28 want hij
weerlegde in het openbaar de Joden met grote kracht, en
bewees uit de Schriften, dat Jesus de Christus is.

19

1 Terwijl Apollo reeds te Korinte vertoefde, trok Paulus de
hogerop gelegen streken door, en kwam te Éfese aan. Daar
trof hij enige leerlingen aan, 2 tot wie hij zeide: Hebt gij
den Heiligen Geest ontvangen, toen gij gelovig werdt? Maar
ze antwoordden hem: Neen: we hebben zelfs niet eens
gehoord, dat er een Heilige Geest bestaat. 3 Hij zeide: Met
welk doopsel zijt gij dan gedoopt? Ze antwoordden: Met
het doopsel van Johannes 4 Nu sprak Paulus: Johannes heeft
inderdaad met een doopsel van bekering gedoopt, maar hij
sprak daarbij tot het volk, dat ze moesten geloven in Hem,
die na hem zou komen; dat is in Jesus. 5 Toen ze dit hadden
gehoord, lieten ze zich dopen in de naam van den Heer
Jesus. 6 Paulus legde hun de handen op, en de Heilige Geest
kwam over hen neer; en ze spraken in talen en profeteerden
7 In het geheel waren het twaalf man ongeveer. 8 Drie

maanden lang ging hij naar de synagoge, en trad er met
vrijmoedigheid op; hij disputeerde er over het koninkrijk
Gods, en bracht overtuigende bewijzen naar voren. 9 Maar
toen sommigen zich verhardden en niet wilden geloven, en
daarenboven voor de menigte de Weg begonnen te lasteren,
scheidde hij zich van hen af, en verzamelde zijn leerlingen
afzonderlijk in de school van Tyrannus, waar hij dagelijks
onderricht gaf. 10 Dit duurde zo twee jaren lang, zodat
alle bewoners van Azië, Joden als heidenen, het woord des
Heren vernamen. 11 En God deed buitengewone wonderen
door de handen van Paulus; 12 zodat zelfs als men de
doeken en gordels, die zijn lichaam hadden aangeraakt,
op de zieken legde, de kwalen hen verlieten, en de boze
geesten op de vlucht gingen. 13 Ook enige rondtrekkende
joodse duivelbezweerders beproefden eens de naam van
den Heer Jesus aan te roepen over hen, die door boze
geesten waren bezeten. Ze zeiden: Ik bezweer u bij Jesus,
dien Paulus preekt. 14 Het waren de zeven zonen van een
joodsen opperpriester Skevas die dit deden. 15 Maar de boze
geest antwoordde hun: Jesus ken ik, en Paulus ken ik ook;
maar wie zijt gij? 16 En de man met den bozen geest sprong
op hen los, overmeesterde en mishandelde hen, zodat ze
naakt en gewond het huis uit vluchtten. 17 Dit werd bekend
aan alle Joden en heidenen, die in Éfese woonden; allen
werden van vrees vervuld, en de naam van den Heer Jesus
werd verheerlijkt. 18 Velen van hen, die geloofden, kwamen
openlijk belijden, wat ze misdaan hadden. 19 Anderen, die
met toverkunsten hadden omgegaan, brachten de boeken,
en verbrandden ze voor aller ogen; de waarde ervan werd
op een bedrag van vijftig duizend zilverstukken geschat.
20 Zo groeide het Woord door ‘s Heren kracht, en werd het
machtig. 21 Toen deze zaak was geregeld, maakte Paulus het
plan, om over Macedónië en Achaja naar Jerusalem te gaan;
en hij voegde er aan toe: Als ik daar ben geweest, moet
ik ook Rome bezoeken. 22 Hij zond twee van zijn helpers,
Timóteus en Erastus, naar Macedónië vooruit, terwijl hij
zelf nog enige tijd in Azië bleef. 23 Maar juist in deze tijd
brak er een geweldige op. schudding los aangaande de
Weg 24 Er was namelijk een zekere zilversmid, Demétrius
genaamd, die zilveren tempeltjes van Diana vervaardigde,
en de kunstenaars daarmee veel geld liet verdienen. 25 Deze
mannen en ook de werklieden in dat bedrijf riep hij bijeen,
en zeide: Mannen! Gij weet, dat we aan dit bedrijf onze
welstand hebben te danken. 26 Nu ziet gij en hoort gij, hoe
deze Paulus niet slechts te Éfese, maar in bijna gans Azië

heel wat mensen door zijn redeneren er afkerig van maakt. Want hij beweert: Wat met de hand wordt gemaakt, zijn geen goden. 27 We lopen dus gevaar, dat niet alleen ons bedrijf in miscrediet komt, maar dat ook de tempel van Diana, de grote godin, in minachting geraakt; ja, dat zij zelf, die door heel Azië en heel de wereld vereerd wordt, van haar majesteit zal worden beroofd. 28 Toen ze dit hoorden, werden ze woedend, en schreeuwden het uit: Groot is de Diana der Efesiërs. 29 En de hele stad kwam in rep en roer. Als één man stormde alles naar het theater en men sleepte ook de Macedoniërs Cajus en Aristarchus, de reisgenoten van Paulus, daar heen. 30 Paulus wilde zich onder het volk begeven, maar de leerlingen hielden hem tegen; 31 ook enigen der Asiarchen die hem genegen waren, lieten hem dringend verzoeken, zich niet in het theater te wagen. 32 De vergadering zelf was in de grootste verwarring; de een riep dit, de ander dat; de meesten wisten niet eens, waarom ze saamgekomen waren. 33 Nu drongen de Joden een zekeren Alexander uit de menigte naar voren, om uitleg te geven. Alexander wenkte met de hand om stilte, en wilde een pleidooi tot het volk beginnen. 34 Maar zodra ze bespeurden, dat hij een jood was, begonnen ze allemaal te loeien, en schreeuwden bijna twee uren lang: Groot is de Diana der Efesiërs. 35 De stadssecretaris bracht eindelijk de menigte tot bedaren, en sprak: Efesiërs, wie ter wereld zou niet weten, dat de stad der Efesiërs de grote Diana vereert en haar beeld, dat uit de hemel is gevallen? 36 Daar dit dus vaststaat, moet gij u rustig houden, en niet onberaden te werk gaan. 37 Want gij hebt deze mannen hier gebracht, die geen heiligschenners zijn, en geen lasteraars van uw godin. 38 Wanneer Demétrius en zijn vakgenoten klachten tegen iemand hebben, welnu er worden rechtszittingen gehouden en er zijn proconsuls; laat ze elkaar voor het gerecht dagen. 39 En zo gij nog iets anders verlangt, dan zal het in een wettige vergadering worden behandeld. 40 Zo lopen we gevaar, van oproer te worden aangeklaagd om wat vandaag is gebeurd; want er bestaat geen enkele reden, waarmee we deze oploop verantwoorden kunnen. 41 Met die woorden ontbond hij de vergadering.

20

1 Toen het tumult was bedaard, riep Paulus de leerlingen bijeen; hij vermaande hen, nam afscheid en vertrok naar Macedónië. 2 Hij reisde die streken door, en vermaande de broeders door talrijke toespraken; daarna begaf hij zich

naar Griekenland, 3 waar hij drie maanden bleef. Toen hij
zich naar Syrië wilde inschepen, legden de Joden hem een
hinderlaag; daarom besloot hij, om over Macedónië terug
te keren. 4 Als reisgezellen had hij een Bereër Sópater, den
zoon van Pyrrus, Aristarchus en Secundus van Tessalonika,
Cajus van Derbe, Timóteus, en de Asiaten Túchicus en
Trófimus; 5 maar zij reisden vooruit, en wachtten ons
te Troas op. 6 Wijzelf scheepten ons na de dagen der
ongedesemde broden te Filippi in, en kwamen in vijf dagen
bij hen te Troas, waar we zeven dagen bleven. 7 Toen
we op de eerste dag van de week bijeen waren gekomen,
om brood te breken, hield Paulus, die de volgende morgen
moest vertrekken, een toespraak tot hen, en rekte zijn
rede tot middernacht. 8 Er brandden veel lampen in de
opperzaal, waar we vergaderd waren. 9 Een jongeman,
Éutuchus genaamd, was in het venster gaan zitten. Toen
nu Paulus zo lang bleef spreken, kreeg hij geweldige slaap;
en door slaap overmand, viel hij van de derde verdieping
naar beneden, en werd dood opgenomen. 10 Maar Paulus
ging naar beneden, strekte zich over hem uit, sloeg zijn
armen om hem heen, en zeide: Verontrust u niet; want
zijn ziel is in hem. 11 Hij ging weer naar boven, brak en
at het brood, en sprak nog lange tijd tot aan de dageraad
toe; toen vertrok hij. 12 Ze brachten den jongeman levend
naar huis, en waren niet weinig vertroost. 13 Wijzelf gingen
per schip vooruit, en stevenden naar Assus, om Paulus daar
op te nemen; want zo had hij het beschikt, omdat hij zelf
over land wilde gaan. 14 Toen hij ons te Assus getroffen had,
namen we hem aan boord, en vertrokken naar Mitulene.
15 Vandaar zeilden we verder, en kwamen de volgende
dag op de hoogte van Chios. Daags daarna bereikten we
Samos, en de dag daarop kwamen we te Milete aan. 16 Want
Paulus had besloten, Éfese voorbij te varen, om geen tijd'
in Azië te verliezen, daar hij zich haastte, om zo mogelijk
met Pinksteren te Jerusalem te zijn. 17 Maar van Milete
uit zond hij iemand naar Éfese, om de priesters van de
gemeente te ontbieden. 18 En toen ze waren aangekomen,
sprak hij hen toe: Gij weet, hoe ik, van de eerste dag af, dat
ik in Azië kwam, mij steeds onder u heb gedragen; 19 hoe
ik den Heer met alle ootmoedigheid heb gediend, onder
tranen en onder beproevingen, die mij overkwamen door
de aanslagen der Joden; 20 hoe ik niet heb nagelaten, alles
wat nuttig was, u te verkondigen, en het u te onderwijzen
in het openbaar en te huis; 21 hoe ik bij Joden en heidenen
getuigd heb voor de bekering tot God, en voor het geloof in

onzen Heer Jesus Christus. 22 Zie, nu ben ik vast besloten,
naar Jerusalem te gaan. Ik weet niet, wat mij daar zal
overkomen, 23 maar wel, dat de Heilige Geest van stad tot
stad mij betuigt, dat mij boeien en verdrukkingen wachten.
24 Maar zelf hecht ik aan mijn leven geen waarde, zo ik maar
mijn taak mag volbrengen, en de bediening, die ik van den
Heer Jesus ontving, om voor het evangelie van Gods genade
te getuigen. 25 Zie, thans weet ik, dat gij mij niet weerziet
gij allen, onder wie ik rondging, om het koninkrijk Gods
te verkondigen. 26 Daarom betuig ik u heden, dat ik rein
ben van uw aller bloed 27 want ik heb niet nagelaten, u in
zijn volle omvang Gods wil te doen kennen. 28 Geeft acht
op uzelf, en op heel de kudde, waarover de Heilige Geest u
als bewakers gesteld heeft, om Gods Kerk te besturen, die
Hij zich door zijn eigen bloed heeft verworven. 29 Ik weet,
dat na mijn heengaan wrede wolven onder u zullen komen,
die de kudde niet sparen 30 en dat uit uw eigen midden
mannen zullen opstaan, die verkeerde dingen leren, om
de leerlingen met zich mee te slepen. 31 Weest daarom
waakzaam, en blijft er aan denken, hoe ik drie jaren lang
niet gerust heb, nacht en dag onder tranen ieder van u
te vermanen. 32 En thans beveel ik u aan den Heer, en
aan het woord zijner genade; aan Hem, die machtig is,
om de bouw te voltooien, en u te midden van alle heiligen
het erfdeel te schenken. 33 Ik heb niemands zilver, goud
of kleding begeerd. 34 Gij weet het zelf, dat deze handen
hebben gearbeid voor mijn eigen behoeften en voor mijn
gezellen. 35 In ieder opzicht heb ik u getoond, dat men zó
arbeiden moet, om de zwakken te steunen, en de woorden
van den Heer Jesus indachtig te zijn, die zelf heeft gezegd
“Het is zaliger te geven dan te ontvangen”. 36 Toen hij dit
had gezegd, boog hij zijn knieën, en bad met hen allen. 37 En
allen begonnen luide te wenen, vielen Paulus om de hals, en
omhelsden hem teder; 38 ze waren vooral bedroefd, omdat
hij gezegd had, dat ze hem niet zouden weerzien. Daarna
deden ze hem uitgeleide naar het schip.

21

1 Toen we afscheid van hen hadden genomen, en
afgevaren waren, stevenden we rechtdoor naar Kos, de
volgende dag naar Rodus, en vandaar naar Pátara. 2 Hier
troffen we een schip, dat naar Fenicië voer; we gingen
aan boord en staken in zee. 3 Toen we Cyprus in het
gezicht kregen, lieten we het links liggen, zetten koers naar
Syrië, en landden te Tyrus; want daar moest het schip

de lading lossen. 4 We zochten daar de leerlingen op, en
bleven er zeven dagen lang; ze bezwoeren Paulus door den
Geest, niet naar Jerusalem te gaan 5 Nadat we er die dagen
hadden doorgebracht, vertrokken we, en reisden verder;
allen vergezelden ons met hun vrouwen en kinderen tot
buiten de stad. Op het strand knielden we neer in gebed;
6 toen zeiden we elkander vaarwel. Wij bestegen het schip,
en zij keerden naar huis terug. 7 We zeilden nu van Tyrus
naar Ptolemaïs, waar we onze zeereis ten einde brachten;
we gingen er de broeders begroeten, en vertoefden één
dag onder hen. 8 De volgende dag vertrokken we weer,
en kwamen te Cesarea aan. We begaven ons naar het
huis van Filippus, den evangelist, een van de zeven en we
bleven bij hem; 9 hij had vier ongehuwde dochters, die
profetessen waren. 10 Terwijl we daar meerdere dagen
vertoefden, kwam er een profeet uit Judea aan, Agabus
genaamd. 11 Toen hij ons kwam bezoeken, nam hij de gordel
van Paulus, bond zich handen en voeten, en sprak: Dit zegt
de Heilige Geest: “Zó zullen de Joden te Jerusalem den man
binden, wien deze gordel behoort, en hem overleveren in
de handen der heidenen”. 12 Toen we dit hoorden, drongen
we met de broeders dier plaats er op aan, dat hij niet naar
Jerusalem zou gaan. 13 Maar Paulus antwoordde: Waarom
weent gij, en breekt mij het hart? Ik ben immers bereid,
mij te Jerusalem niet alleen te laten binden, maar er zelfs
te sterven voor de naam van den Heer Jesus. 14 Daar
hij zich niet liet overhalen, hielden wij ook niet langer
aan, maar zeiden: De wil des Heren geschiede. 15 Na
die dagen maakten we ons reisvaardig, en gingen op naar
Jerusalem. 16 Ook enige leerlingen van Cesarea gingen
met ons mee, om ons bij zekeren Mnason van Cyprus te
brengen, die reeds sedert lang een leerling was, en bij
wien we onderdak zouden vinden. 17 Toen we te Jerusalem
aankwamen, ontvingen ons de broeders met blijdschap.
18 De volgende dag ging Paulus met ons naar Jakobus,
waar ook al de priesters bijeen waren gekomen. 19 Na de
begroeting verhaalde hij in bijzonderheden, wat God door
zijn bemiddeling onder de heidenen had verricht. 20 Toen
ze dit hadden gehoord, verheerlijkten ze God Toch zeiden
ze hem: Ge ziet, broeder, hoeveel duizenden Joden er zijn,
die gelovig zijn geworden, en die allen ijveraars zijn voor de
Wet. 21 Maar nu hebben ze van u horen zeggen, dat ge afval
van Moses leert aan de Joden, die onder de heidenen leven,
en hun zegt, dat ze hun kinderen niet mogen besnijden, of
volgens onze gebruiken mogen leven 22 Wat dus te doen?

Ongetwijfeld komt er een talrijke schare bijeen; want men
zal vernemen, dat ge gekomen zijt. 23 Doe derhalve, wat
we u zeggen. Onder ons bevinden zich vier mannen, die
een gelofte hebben gedaan. 24 Neem ze met u mee, laat u
gelijk met hen reinigen, en betaal voor hen de kosten opdat
ze zich het hoofd kunnen laten scheren; dan zullen allen
weten, dat het onwaar is, wat ze over u hebben gehoord,
maar dat ge zelf de Wet onderhoudt. 25 Wat de heidenen
betreft, die het geloof hebben aanvaard, we hebben hun
onze beslissing doen kennen, dat ze zich moeten wachten
voor afgodenvlees, voor bloed en verstikt vlees, en voor
ontucht. 26 Daarom nam Paulus de volgende dag de mannen
met zich mee, liet zich tegelijk met hen reinigen, ging met
hen de tempel binnen, en kondigde aan, wanneer de dagen
der gelofte geëindigd zouden zijn, en het offer voor een
ieder van hen zou worden gebracht. 27 Maar toen de zeven
dagen bijna voorbij waren, zagen de Joden uit Azië hem
in de tempel. Ze joegen al het volk bijeen, grepen hem
vast, en gilden het uit: 28 “Israëlieten, te hulp! Dit is
de man, die overal iedereen leert tegen het volk, tegen
de Wet en tegen deze plaats; ook heeft hij heidenen in
de tempel gebracht, en deze plaats ontwijd.” 29 Want ze
hadden Trófimus, den Efesiër, in zijn gezelschap in de
stad gezien, en meenden nu, dat Paulus hem in de tempel
gebracht had. 30 Heel de stad kwam in rep en roer, en het
volk liep te hoop. Ze maakten zich van Paulus meester,
en sleurden hem buiten de tempel, waarvan aanstonds
de deuren werden gesloten. 31 Terwijl ze hem trachtten
te doden, bereikte den legerhoofdman het bericht, dat
heel Jerusalem in opschudding was. 32 Aanstonds nam hij
soldaten en honderdmannen met zich mee, en snelde er
heen. Zodra men den hoofdman en de soldaten zag, hield
men op, Paulus te slaan. 33 De hoofdman kwam naderbij,
nam hem gevangen, en liet hem met twee kettingen boeien.
Nu onderzocht hij, wie hij was, en wat hij gedaan had.
34 Maar uit de hoop schreeuwde de een dit, de ander dat.
Daar hij dus door het rumoer niets zekers te weten kon
komen, gaf hij bevel, hem naar de burcht te brengen.
35 Op de trappen moest hij zelfs door de soldaten worden
gedragen om het opdringen van het volk. 36 Want de
volkshoop bleef volgen, en roepen: Weg met hem.

37 Juist toen Paulus de burcht zou worden binnenge-
bracht, zeide hij tot den hoofdman: Mag ik u misschien iets
zeggen? Hij antwoordde: Kent ge grieks? 38 Zijt ge dan
de Egyptenaar niet, die laatst dat oproer heeft verwekt, en

vier duizend bandieten naar de woestijn met zich mee heeft
gelokt? 39 Paulus hernam: Ik ben een jood, van Tarsus in
Cilicië, burger ener stad, die niet zonder betekenis is. Ik
bid u, laat me spreken tot het volk. 40 Toen hij verlof had
gegeven, ging Paulus op de trappen staan, en wenkte met
de hand tot het volk. En toen het doodstil was geworden,
sprak hij hen toe in het hebreeuws, en zeide:

22

1 Mannen, broeders en vaders, luistert naar wat ik u thans
te mijner verdediging ga zeggen. 2 Toen ze hoorden, dat
hij in het hebreeuws tot hen sprak, werd het nog stiller.
Hij vervolgde: 3 Ik ben een jood, geboren te Tarsus in
Cilicië, maar opgevoed in deze stad; aan de voeten van
Gamáliël ben ik geschoold volgens de strenge uitleg der
voorvaderlijke Wet, en werd ik een ijveraar voor God, zoals
gij dat allen heden zijt. 4 Daarom heb ik deze richting
ten dode toe vervolgd, mannen en vrouwen in boeien
geslagen en in de gevangenis geworpen, 5 zoals ook de
hogepriester en heel de Raad kan getuigen. Zelfs kreeg ik
brieven van hen mee voor de broeders in Damascus; en
ik reisde daarheen, om ook hen, die zich daar bevonden,
geboeid naar Jerusalem te voeren, en hen te doen straffen.
6 Maar toen ik op mijn reis Damascus naderde, bliksemde
eensklaps midden op de dag een schitterend licht uit de
hemel om mij heen. 7 Ik viel op de grond, en hoorde
een stem, die mij zeide: “Saul, Saul, waarom vervolgt ge
Mij?” 8 Ik antwoordde: “Wie zijt Gij, Heer?” Hij sprak tot
mij: “Ik ben Jesus van Názaret, dien ge vervolgt”. 9 Mijn
gezellen zagen wel het licht, maar de stem van Hem, die
met mij sprak, hoorden ze niet 10 Toen zei ik: “Heer, wat
moet ik doen?” En de Heer sprak tot mij: “Sta op, en ga
naar Damascus; daar zal men u alles zeggen, wat u gelast
wordt”. 11 En daar ik niet meer kon zien door de glans van
dat licht, namen mijn gezellen me bij de hand, en zó kwam
ik te Damascus aan. 12 Een zekere Ananias, een vroom man
naar de Wet, en in aanzien bij alle Joden, die daar woonden,
13 kwam naar mij toe, ging voor mij staan, en sprak: “Saul,
broeder, zie op”. En op hetzelfde ogenblik zag ik hem. 14 Hij
vervolgde: De God onzer vaderen heeft u voorbestemd, om
zijn wil te leren kennen, den Gerechte te zien, en de stem
uit zijn mond te vernemen. 15 Want ge zult voor Hem bij
alle mensen moeten getuigen, wat ge gezien en gehoord
hebt. 16 Nu dan, wat draalt ge? Sta op, laat u dopen, en uw
zonden afwassen onder aanroeping van zijn Naam. 17 Toen

ik te Jerusalem was teruggekeerd, en eens in de tempel aan het bidden was, geraakte ik in geestverrukking. 18 Ik zag Hem, en Hij sprak tot mij: “Haast u, en vertrek aanstonds uit Jerusalem; want van u zal men geen getuigenis over Mij aanvaarden”. 19 Ik zeide: Heer, ze weten toch, dat ik het was, die allen, die in U geloofden, gevangen liet nemen en in de synagogen liet geselen; 20 en dat ik er bij stond, toen het bloed werd vergoten van Stéfanus, uw getuige; dat ik er behagen in had, en de kleren bewaarde van hen, die hem doodden. 21 Maar Hij sprak tot mij: “Ga heen; want Ik zal u zenden ver weg naar de heidenen”. 22 Tot zo ver hadden ze naar hem geluisterd; maar nu schreeuwden ze het uit: Weg met hem van de aarde; want hij is niet waard, dat hij leeft. 23 Ze huilden, rukten zich de kleren af, en wierpen stof in de lucht. 24 Nu gaf de hoofdman bevel, hem in de burcht te voeren, en hem door geselen tot bekentenis te brengen, opdat hij te weten zou komen, waarom ze zo tegen hem te keer bleven gaan. 25 Maar toen men Paulus had uitgestrekt, om hem te binden, zei hij tot den aanwezigen honderdman: Is het u geoorloofd, een romeins burger te geselen, die zelfs niet eens veroordeeld is? 26 Toen de honderdman dit hoorde, ging hij den hoofdman berichten, en zeide: Wat gaat ge beginnen; die man is een Romein! 27 De hoofdman ging er naar toe, en zei hem: Zeg me, zijt ge een Romein? Hij antwoordde: Ja! 28 De hoofdman hernam: Ik heb me dat burgerrecht voor veel geld moeten kopen. Welnu, sprak Paulus, en ik heb het door geboorte verkregen. 29 Nu lieten zijn pijnigers hem aanstonds met rust; en nu de hoofdman wist, dat hij Romein was, werd hij bang, ook omdat hij hem had laten boeien. 30 Daar hij echter nauwkeurig wilde weten, waarvan hij door de Joden beschuldigd werd, liet hij hem de volgende dag uit de gevangenis halen, en gaf hij bevel, dat de opperpriesters en heel de Hoge Raad bijeen zouden komen. Toen bracht hij Paulus er heen, en stelde hem in hun midden.

23

1 Paulus vestigde zijn blikken op de Raad, en sprak: Mannen broeders, met een volkomen zuiver geweten heb ik voor God gewandeld tot op de dag van vandaag. 2 Maar de hogepriester Ananias gebood aan de omstanders, hem op de mond te slaan. 3 Toen zei Paulus tot hem: God zal u slaan witgepleisterde muur. Ge zit hier, om mij te richten volgens de Wet, en tegen de Wet in geeft ge bevel, mij te slaan. 4 Maar de omstanders zeiden: Den hogepriester scheldt ge uit? 5 Paulus zeide: Ik wist niet broeders, dat

hij de hogepriester was; want er staat geschreven “Een overste van uw volk zult gij niet verwensen”. 6 Daar Paulus wist, dat de Hoge Raad voor een deel uit sadduceën en voor een ander deel uit farizeën bestond, riep hij uit: Mannen broeders, ik ben een farizeër en een zoon van farizeën; om de hoop op de verrijzenis der doden sta ik terecht. 7 Toen hij dit had gezegd, ontstond er twist tussen farizeën en sadduceën, en de vergadering raakte verdeeld. 8 Want de sadduceën zeggen, dat er geen verrijzenis bestaat ook geen engelen of geesten; maar de farizeën nemen die beide punten aan. 9 Er ontstond een geweldig rumoer. En sommige schriftgeleerden van de partij der farizeën stonden op, en riepen op heftige toon: We vinden niets kwaad in die man; misschien heeft er wel een geest of een engel tot hem gesproken. 10 Toen nu de twist nog heftiger werd, en de hoofd. man begon te vrezen, dat Paulus door hen zou worden verscheurd, gebood hij aan de soldaten, naar beneden te komen, hem uit hun midden weg te halen, en naar de burcht te geleiden. 11 De nacht daarop verscheen hem de Heer, en sprak: Houd goede moed. Want zoals gij te Jerusalem van Mij hebt getuigd, zo moet gij het ook te Rome doen. 12 Toen het dag was geworden, vormden enige Joden een complot, en bezwoeren onder ede, te eten noch te drinken, eer ze Paulus hadden gedood. 13 Het waren er meer dan veertig, die deze samenzwering hadden gesmeed. 14 Ze gingen nu tot de opperpriesters en oudsten, en zeiden: We hebben onder ede gezworen, niets te gebruiken, eer we Paulus hebben gedood. 15 Richt dus tezamen met de Hoge Raad het verzoek tot den hoofdman, dat hij hem opnieuw voor u laat brengen, onder voorwendsel, dat gij zijn zaak nauwkeurig wilt onderzoeken. Wij staan klaar, hem te doden, eer hij bij u is. 16 Maar de zoon van Paulus’ zuster had van de aanslag gehoord; hij kwam de burcht binnengelopen, en deelde het aan Paulus mee. 17 Paulus riep een der honderdmannen, en zei: Breng dien jongeman naar den hoofdman; want hij heeft hem iets mede te delen. 18 Deze nam hem mee, bracht hem bij den hoofdman, en sprak: De gevangene Paulus heeft me laten roepen, en me verzocht, dien jongeman bij u te brengen, omdat hij u iets te zeggen heeft. 19 De hoofdman vatte hem bij de hand, nam hem terzijde, en vroeg hem: Wat hebt ge mij te vertellen? 20 Hij zeide: De Joden hebben afgesproken, u te verzoeken, om Paulus morgen voor de Hoge Raad te brengen, onder voorwendsel, dat ze zijn zaak nauwkeuriger willen onderzoeken. 21 Geloof ze niet. Want meer dan

veertig mannen hebben tegen hem een aanslag beraamd, en
hebben onder ede gezworen, niet te eten of te drinken, eer
ze hem hebben gedood; nu staan ze gereed, en wachten uw
beslissing af. 22 De hoofdman liet den jongeman heengaan,
maar legde hem op, aan niemand te zeggen, dat hij hem dit
had verteld. 23 Toen riep hij twee honderdmannen, en zeide
tot hen: Houdt tweehonderd soldaten, zeventig ruiters en
tweehonderd lansdragers gereed, om tegen het derde uur
van de nacht naar Cesarea te vertrekken. 24 Laat ze ook
voor lastdieren zorgen, om daarop Paulus veilig naar den
landvoogd Felix te brengen. 25 Want de overste was bang
dat de Joden hem zouden oplichten en doden, en dat hij dan
zelf beschuldigd zou worden, met geld te zijn omgekocht.)
26 Hij schreef een brief van de volgende inhoud: Claudius
Lúsias aan den edelen landvoogd Felix, heil! 27 Toen deze
man door de Joden gegrepen en bijna vermoord was, ben
ik met het krijgsvolk tussenbeide gekomen en heb hem
ontzet, omdat ik gehoord had, dat hij Romein was 28 Daar
ik wilde weten, waarvan ze hem beschuldigden, heb ik
hem voor de Hoge Raad gebracht. 29 Daar bevond ik, dat
hij beschuldigd werd om twistvragen hunner Wet, maar
dat hem niets werd ten laste gelegd, waarop doodstraf of
gevangenis staat. 30 Daar men mij echter berichtte, dat
er een aanslag tegen hem werd beraamd, heb ik hem
aanstonds naar u gezonden, en tegelijk zijn beschuldigers
doen weten, dat ze hun aanklacht tegen hem bij u moeten
indienen. Vaarwel. 31 Volgens ontvangen bevel voerden
de soldaten ‘s nachts Paulus weg, en brachten hem naar
Antipatris. 32 De volgende dag lieten ze de ruiters met hem
verder trekken, en keerden zelf terug naar de burcht. 33 Na
aankomst te Cesarea overhandigde men de brief aan den
landvoogd, en stelde ook Paulus te zijner beschikking. 34 Hij
las de brief, en vroeg, uit welke provincie hij was. Toen
hij vernam, dat hij van Cilicië was, 35 zeide hij hem: Ik
zal u in verhoor nemen, zodra ook uw beschuldigers zijn
aangekomen. En hij gaf bevel, hem in het rechthuis van
Herodes gevangen te houden.

24

1 Vijf dagen later kwam de de hogepriester Ananias
met enige oudsten, vergezeld van een advocaat, Tertullus
genaamd, om Paulus bij den landvoogd aan te klagen.
2 Toen deze vóórgeroepen was, begon Tertullus zijn aan-
klacht in deze vorm: Dat wij, dank zij u, volkomen vrede
genieten, en dat door uw beleid veel verbeteringen voor dit

volk tot stand zijn gekomen, 3 dat, edele Felix, erkennen
we met grote dankbaarheid altijd en overal. 4 Maar om
u niet te lang op te houden, bid ik u, met uw gewone
welwillendheid een ogenblik naar ons te luisteren. 5 We
hebben namelijk bevonden, dat deze man een pest is; dat
hij onrust stookt onder de Joden van heel de wereld; dat
hij een voorman van de sekte der Nazareërs is; 6 en dat
hij zelfs heeft getracht, de tempel te ontwijden. We hebben
hem dus gegrepen, en wilden hem oordelen naar onze Wet.
7 Maar de hoofdman Lúsias is tussenbeide gekomen, heeft
hem met groot geweld aan onze handen ontrukt, 8 en zijn
aanklagers gelast, voor u te verschijnen. Zo ge hem er naar
vraagt, kunt ge zelf alles van hem te weten komen, waarvan
wij dezen hier beschuldigen. 9 De Joden vielen hem bij, en
verzekerden, dat het inderdaad zó was. 10 Op een wenk van
den landvoogd, dat Paulus mocht spreken, antwoordde hij
aldus Daar ik weet, dat gij sedert vele jaren rechter zijt over
dit volk, ga ik welgemoed mij verantwoorden. 11 Ge kunt u
vergewissen, dat het niet meer dan twaalf dagen geleden
is, dat ik naar Jerusalem ben gekomen, om te aanbidden.
12 Ook heeft men mij met niemand zien redetwisten of een
volksoploop zien verwekken, noch in de tempel, noch in
de synagogen, 13 noch in de stad. Ook kunnen ze u niet
bewijzen, waarvan ze mij nu beschuldigen. 14 Maar dit
beken ik u wel: Ik dien den God onzer vaderen volgens
de richting, die zij ketterij gelieven te noemen, ofschoon ik
toch alles geloof, wat in de Wet en de Profeten geschreven
staat. 15 Op God heb ik de hoop gebouwd, die ze zelf ook
delen, dat er een verrijzenis zal zijn van rechtvaardigen en
onrechtvaardigen. 16 En daarom doe ik mijn best, altijd
een onbesmet geweten te hebben voor God en voor de
mensen. 17 Welnu, na een afwezigheid van meerdere jaren
keerde ik terug, om aalmoezen aan mijn volk te brengen,
en om offers op te dragen. 18 Terwijl ik me hiertoe aan het
reinigen was, vonden enige Joden uit Azië mij in de tempel;
dus zonder volksoploop en zonder rumoer. 19 Die lieden
dus hadden eigenlijk voor u moeten verschijnen, en mij in
staat van beschuldiging stellen, zo ze iets tegen mij hadden
in te brengen. 20 Of laten zij hier eens zeggen, aan welk
misdrijf ze mij schuldig hebben bevonden, toen ik voor de
Hoge Raad ben verschenen; 21 of het moest gaan over dat
éne woord, dat ik uitriep, toen ik in hun midden stond:
Om de verrijzenis der doden sta ik thans voor u terecht.
22 Ofschoon Felix zeer goed bekend was met al wat deze
richting betrof, verdaagde hij toch het proces, en zeide tot

hen: Wanneer de overste Lúsias hier is gekomen, zal ik uw zaak onderzoeken. 23 Hij beval den honderdman, hem wel gevangen te houden, maar het hem niet moeilijk te maken, en niemand van zijn vrienden te beletten, hem te verzorgen. 24 Enige dagen later lieten Felix en zijn vrouw Drusilla, die een jodin was, Paulus ontbieden, en hoorden hem over het geloof in Christus Jesus. 25 Maar toen hij sprak van rechtvaardigheid, kuisheid en het toekomstig oordeel, werd Felix bang, en zeide: Ga nu maar heen; als ik tijd heb, zal ik u weer laten roepen. 26 Hij hoopte meteen, dat Paulus hem geld zou geven; ook daarom ontbood hij hem vaak, en onderhield zich met hem. 27 Maar na verloop van twee jaren kreeg Felix tot opvolger Pórcius Festus. En daar Felix de Joden aan zich wilde verplichten, liet hij Paulus in de gevangenis achter.

25

1 Toen Festus in de provincie was aangekomen, ging hij drie dagen later van Cesarea naar Jerusalem. 2 Daar kwamen de opperpriesters en de aanzienlijksten onder de Joden Paulus bij hem aanklagen, 3 en verzochten als gunst, dat hij hem naar Jerusalem zou laten ontbieden. Want ze wilden hem een hinderlaag leggen, om hem onderweg te vermoorden. 4 Festus antwoordde, dat Paulus te Cesarea in hechtenis bleef, maar dat hij zelf spoedig daarheen zou vertrekken. 5 Laat dan, zeide hij, de voornaamsten onder u met mij meegaan, en den man in staat van beschuldiging stellen, zo hij enig misdrijf begaan heeft. 6 Nadat hij niet langer dan acht of tien dagen onder hen had vertoefd, keerde hij naar Cesarea terug. De volgende dag hield hij rechtszitting, en gaf bevel, Paulus voor te brengen. 7 Toen hij verschenen was, plaatsten de Joden, die uit Jerusalem waren gekomen, zich om hem heen, en brachten vele en zware beschuldigingen tegen hem in, die ze echter niet konden bewijzen; 8 terwijl Paulus in zijn verdediging aantoonde, dat hij noch tegen de wet van de Joden, noch tegen de tempel, noch tegen den keizer iets had misdreven. 9 Daar Festus echter de Joden aan zich wilde verplichten, antwoordde hij Paulus, en sprak: Wilt ge naar Jerusalem gaan, en daar in mijn bijzijn over dit alles terecht staan? 10 Maar Paulus zeide: Ik sta voor de rechterstoel van Caesar daar moet ik geoordeeld worden. Tegen de Joden heb ik niets misdreven, zoals ook gij heel goed weet. 11 Zo ik schuldig ben en iets heb misdreven, waarop de doodstraf staat, dan weiger ik niet te sterven. Maar zo er niets staande blijft van al de beschuldigingen,

die ze tegen mij inbrengen, dan heeft niemand het recht,
mij aan hen uit te leveren, om hun te gelieven. Ik beroep
me op Caesar. 12 Toen antwoordde Festus in overleg met
zijn Raad: Op Caesar hebt ge u beroepen, tot Caesar zult
ge gaan. 13 Enige dagen later kwamen koning Agrippa en
Bernike naar Cesarea, om Festus hun opwachting te maken.
14 En daar ze er langere tijd vertoefden, legde Festus den
koning de zaak van Paulus voor, en sprak: Hier is een man,
dien Felix gevangen heeft achtergelaten, 15 en tegen wien de
opperpriesters en de oudsten der Joden tijdens mijn verblijf
te Jerusalem beschuldigingen hebben ingebracht, en wiens
veroordeling ze hebben geëist. 16 Ik heb hun geantwoord,
dat de Romeinen niet gewoon zijn, iemand uit te leveren,
voordat de beschuldigde zijn aanklagers vóór zich gezien
heeft, en gelegenheid heeft gehad, zich tegen de aanklacht te
verdedigen. 17 Ze zijn dus met mij meegekomen, en zonder
uitstel heb ik reeds de volgende dag zitting gehouden, en
den man laten voorbrengen. 18 Maar zijn aanklagers, die
hem omringden, brachten geen enkele beschuldiging in,
waarin ik een misdaad kon zien; 19 doch ze twistten met
hem over enige punten van hun eigen geloof, en over
een zekeren Jesus, die gestorven is, en van wien Paulus
beweert, dat Hij leeft. 20 Daar ik met dergelijke twistvragen
verlegen zat, vroeg ik hem, of hij naar Jerusalem wilde
gaan, en daar over dit alles te recht wilde staan. 21 Maar
Paulus ging in hoger beroep, en eiste voor de rechtbank
van Augustus te worden gebracht. Ik heb dus bevolen,
hem in hechtenis te houden, totdat ik hem naar Caesar
zal zenden. 22 Agrippa zeide tot Festus: Ik zou ook zelf
dien man wel eens willen horen. Morgen, antwoordde
hij, zult ge hem horen. 23 De volgende dag kwam dan
Agrippa en Bernike met grote praal, en in begeleiding
van de krijgsoversten en van de aanzienlijkste mannen
der stad, de gehoorzaal binnen, en werd op Festus' bevel
ook Paulus binnengebracht. 24 En Festus sprak: Koning
Agrippa, en gij allen, die hier tegenwoordig zijt: gij ziet
hier den man, over wien het ganse volk der Joden zich bij
mij is komen beklagen, te Jerusalem en hier, en luid heeft
geschreeuwd, dat hij niet langer mocht leven. 25 Maar ik
heb bevonden, dat hij niets heeft bedreven, dat de doodstraf
verdient. Daar hij zich echter op Caesar heeft beroepen,
heb ik besloten, hem op te zenden. 26 Maar nu weet ik
eigenlijk niets bepaalds over hem aan den heer te berichten.
Daarom heb ik hem voor u allen gebracht, en vooral voor
u, koning Agrippa, om na afloop van het verhoor te weten,

wat ik schrijven moet. 27 Want het lijkt me onzinnig, een
gevangene op te zenden, en niet op te geven, waarvan hij
beschuldigd wordt.

26

1 Nu sprak Agrippa tot Paulus: Ge hebt verlof, u te
verdedigen. Toen strekte Paulus zijn hand uit, en sprak
te zijner verdediging: 2 Ik acht me gelukkig, koning
Agrippa, dat ik heden in de gelegenheid ben, mij voor u
te rechtvaardigen op alle punten, waarvan ik door de Joden
beticht word; 3 en dit des te meer, omdat gij alle gebruiken
en strijdvragen der Joden kent. Daarom bid ik u, mij
geduldig aan te horen. 4 Wat mijn vroeger leven betreft, dat
is aan alle Joden bekend, daar ik het van jongsaf aan onder
mijn volk te Jerusalem heb doorgebracht. 5 Ze weten, als
ze het maar willen getuigen, dat ik van de aanvang af naar
de strengste richting van onze godsdienst als farizeër heb
geleefd. 6 En thans sta ik terecht om de verwachting van de
Belofte, die God aan onze vaderen deed, 7 en wier vervulling
onze twaalf stammen vol hoop tegemoet blijven zien, door
God dag en nacht met ijver te dienen. Om die verwachting,
o koning, word ik door de Joden beschuldigd. 8 Wat
ongelovigs vindt gij er in, dat God doden doet verrijzen?
9 Om op mijzelf terug te komen: ik meende dus, dat het
mijn plicht was, zeer vijandig op te treden tegen de naam
van Jesus van Názaret. 10 Dat heb ik dan ook te Jerusalem
gedaan. Door de opperpriesters gemachtigd, heb ik een
groot aantal heiligen in de gevangenis geworpen; en als
ze ter dood werden gebracht, stemde ik er voor. 11 In alle
synagogen heb ik ze vaak gekastijd, en ze tot godslastering
trachten te dwingen. Mijn woede kende geen grenzen; ik
heb ze vervolgd tot in de steden van het buitenland. 12 Met
dat doel reisde ik naar Damascus met volmacht en opdracht
van de opperpriesters. 13 Nog was ik op weg, toen ik, o
koning, op klaarlichte dag een licht uit de hemel, dat de
glans van de zon overtrof, om mij en mijn gezellen zag
bliksemen. 14 We vielen allen neer op de grond, en ik hoorde
een stem, die in het hebreeuws tot mij sprak: “Saul, Saul,
waarom vervolgt ge Mij? Het valt u hard, terug te slaan
tegen de prikkel”. 15 Ik antwoordde: “Wie zijt Gij, Heer”?
En de Heer sprak: Ik ben Jesus, dien ge vervolgt. 16 Maar
richt u op, en sta op uw voeten. Want hiertoe ben Ik u
verschenen, om u aan te stellen tot dienaar en getuige van
wat ge gezien hebt, en van wat Ik u zal laten zien. 17 Ik heb
u afgezonderd van het volk en van de heidenen. Ik zend u

tot hen, 18 om hun ogen te openen, hen van de duisternis
tot het licht te bekeren, en van de macht van den satan tot
God; opdat ze, door in Mij te geloven, vergiffenis der zonden
bekomen, en een erfdeel te midden der heiligen. 19 Daarom,
koning Agrippa, ben ik nooit ongehoorzaam geweest aan
dit hemels visioen. 20 Maar ik heb gepreekt eerst aan de
Joden van Damascus en van Jerusalem en van heel het
joodse land, later ook aan de heidenen, dat ze zich zouden
bekeren en zich wenden tot God, door waardige werken
van boete te doen. 21 En daarom hebben de Joden mij
in de tempel gegrepen, en getracht mij te doden. 22 Maar
door Gods bijstand geholpen, houd ik stand tot op deze dag
toe, en leg ik getuigenis af voor klein en groot. Maar ik
leer niets anders, dan wat de profeten en Moses hebben
voorspeld: 23 dat de Christus moest lijden, en als de eerste
uit de opstanding der doden, het licht zou brengen aan
het volk en de heidenen. 24 Terwijl hij zich zó aan het
verdedigen was, viel Festus uit: Ge raaskalt Paulus; uw
grote geleerdheid maakt u waanzinnig. 25 Maar Paulus
sprak: Ik ben niet waanzinnig, edele Festus, maar ik spreek
woorden van waarheid en wijsheid. 26 Want de koning weet
van al die dingen, en ik spreek er hem dus vrijmoedig over.
Ik ben er zeker van, dat niets daarvan hem onbekend is
gebleven; want het is niet in een uithoek gebeurd. 27 Gelooft
ge aan de profeten, koning Agrippa? Ik weet, dat ge er
aan gelooft. 28 Agrippa zeide tot Paulus: Ge zoudt me haast
overhalen, christen te worden. 29 En Paulus weer: Ik zou
tot God willen bidden, dat nu of later gij niet alleen, maar
allen, die mij heden aanhoren, mogen worden juist zoals
ik, uitgezonderd deze boeien. 30 Nu stonden de koning, de
landvoogd, Bernike, en allen die bij hen hadden gezeten,
op, 31 en zeiden bij het heengaan onder elkander: Deze
man heeft niets gedaan, wat dood of boeien verdient. 32 En
Agrippa zeide tot Festus: Deze man had vrijgelaten kunnen
worden, zo hij zich niet had beroepen op Caesar.

27

1 Toen tot onze afvaart naar Italië besloten was, werd
Paulus met enige andere gevangenen aan een honderdman
van de keizerlijke legerafdeling toevertrouwd; zijn naam
was Július. 2 We gingen aan boord van een adramutteens
schip, dat de kustplaatsen van Azië zou aandoen; en we
lichtten het anker, toen ook de Macedóniër Aristarchus
van Tessalonika zich bij ons had gevoegd. 3 De volgende
dag gingen we te Sidon aan land, en Július, die Paulus
heel welwillend bejegende, stond hem toe, zijn vrienden

te bezoeken, en zich door hen te laten verzorgen. 4 Toen
we vandaar vertrokken waren, zeilden we langs Cyprus
heen, omdat de wind ons tegen was. 5 We staken de zee
langs Cilicië en Pamfúlië over, en kwamen te Mura in Lúkië
aan. 6 Hier vond de honderdman een alexandrijns schip, dat
naar Italië zeilde, en waarop hij ons overbracht. 7 Na veel
dagen langzaam varen kwamen we met moeite op de hoogte
van Knidus; en daar de wind ongunstig bleef, stevenden
we langs Kreta heen ter hoogte van Salmone, 8 zeilden
met moeite langs de kusten, en kwamen aan een plaats,
Goede Havens genaamd, in de nabijheid van de stad Lasea.
9 Daar er intussen veel tijd was verlopen, en de scheepvaart
reeds onveilig werd, nu ook de vastentijd al voorbij was,
waarschuwde Paulus hen, 10 en sprak: Mannen, ik voorzie,
dat de vaart zal geschieden met gevaar en grote schade, niet
alleen voor de lading en het schip, maar ook voor ons leven.
11 Maar de honderdman had meer vertrouwen op den
stuurman en den schipper, dan op het zeggen van Paulus.
12 En daar de haven ook niet goed was gelegen, om er te
overwinteren, vonden de meesten het beter, van daar weg
te varen, om zo mogelijk Fenix te bereiken, een haven van
Kreta, die naar het zuid- en noordwesten uitziet, en daar te
overwinteren. 13 Toen er nu een zachte zuidenwind opstak,
meenden ze hun plan te kunnen volbrengen; ze lichtten
het anker, en zeilden de kust van Kreta langs. 14 Maar al
heel spoedig sloeg over het eiland een hevige stormwind
neer, die Eurákulon wordt genoemd. 15 Met geweld werd
het vaartuig meegesleurd, en kon geen koers meer houden
we gaven het op, en lieten ons drijven. 16 Onder beschutting
van een klein eiland, Klauda genaamd, slaagden we er met
moeite in, de sloep meester te worden, 17 en op te halen;
men legde de noodkabels aan, en sloeg ze om het schip uit
vrees op de Surtis te stoten, haalde men het takelwerk neer,
en zwalkte zó hulpeloos rond. 18 Geweldig bleef de storm
ons beuken. De volgende dag wierp men de lading in zee,
19 en de derde dag uit eigen beweging ook het scheepstuig
overboord. 20 Meerdere dagen was er zon noch sterren
te zien; en zo hevig woedde de storm, dat ons alle hoop
op redding ontzonk. 21 Toen men reeds lang niet meer
had gegeten, ging Paulus in hun midden staan, en sprak:
Mannen, men had naar mij moeten luisteren, en niet van
Kreta moeten vertrekken, en dit gevaar en deze schade
moeten voorkomen. 22 Maar nu raad ik u aan, goede moed
te houden; niemand van u zal het leven verliezen, alleen het
schip gaat verloren. 23 Want deze nacht verscheen mij een

engel van den God, wien ik toebehoor en dien ik aanbid,
24 en hij sprak tot mij: “Vrees niet, Paulus; ge moet voor
Caesar verschijnen; daarom behoudt God om u allen, die
met u op het schip zijn”. 25 Mannen, houdt dus goede
moed; want dit vertrouwen heb ik op God, dat het gebeuren
zal, zoals mij gezegd is. 26 Maar we moeten schipbreuk
lijden, ergens op een eiland. 27 In de veertiende nacht,
dat we rondzwalkten in de Adriatische Zee, meende het
scheepsvolk tegen middernacht te bespeuren, dat men land
begon te naderen. 28 Ze wierpen het dieplood uit, en peilden
twintig vademen; wat verder wierpen ze het opnieuw, en
peilden er vijftien. 29 Uit vrees, dat we ergens op klippen
zouden stoten, wierpen ze van de achtersteven vier ankers
uit, en wachtten in spanning de dageraad af. 30 Maar toen
het scheepsvolk van het schip wilde vluchten, en de sloep in
zee liet onder voorwendsel, ook van de voorsteven ankers
te willen uitbrengen, 31 zei Paulus tot den honderdman en
tot de soldaten: Als zij niet op het schip blijven, dan is er
voor u geen redding. 32 Toen kapten de soldaten de touwen
van de sloep, en lieten haar in zee vallen. 33 Tegen het
aanbreken van de dag spoorde Paulus allen aan, iets te
gebruiken, en sprak: Het is vandaag de veertiende dag, dat
gij in gespannen verwachting zit, zonder te eten of iets te
gebruiken. 34 Daarom raad ik u aan, wat voedsel te nemen;
want dat is nodig voor uw behoud. Neen, geen haar van
uw hoofd zal verloren gaan, van niemand van u. 35 Toen
hij dit had gezegd, nam hij brood, dankte God in het bijzijn
van allen, brak het, en begon te eten. 36 Nu schepten allen
moed, en ook zij begonnen te eten. 37 Allen tezamen waren
ze met twee honderd zes en zeventig mensen aan boord.
38 Nadat ze waren verzadigd, wierpen ze de voorraad in zee,
om het schip te ontlasten. 39 Toen het dag was geworden,
herkenden ze het land wel niet, maar bespeurden ze toch
een bocht met een strand, en besloten, zo mogelijk daar het
schip te doen stranden. 40 Ze kapten de ankers, en wierpen
die in zee; tegelijk maakten ze de banden der stuurriemen
los, hesen de fok voor de wind, en hielden aan op het strand.
41 Maar ze stieten op een landtong, en leden er schipbreuk;
de voorsteven raakte vast en bleef onbeweeglijk, doch de
achtersteven sloeg door de branding uiteen. 42 Nu wilden
de soldaten de gevangenen doden, opdat er niemand zou
wegzwemmen en ontsnappen. 43 Maar de honderdman,
die Paulus wilde redden, belette hun plan. Hij beval, dat
allen, die konden zwemmen, het eerst overboord zouden
springen, en aan land zouden trachten te komen; 44 na hen

de overigen op planken en op de wrakken van het schip. En zó kwamen allen behouden aan land.

28

1 Toen we gered waren, vernamen we, dat het eiland Malta heette. De eilandbewoners bewezen ons een buitengewone menslievendheid; 2 want ze namen ons allen op, en staken een vuur aan, omdat het regende en koud was. 3 Terwijl Paulus een hoop dor hout bijeenraapte en op het vuur wierp, schoot er door de hitte een adder uit, en beet zich vast aan zijn hand. 4 Toen de inlanders het dier aan zijn hand zagen hangen, zeiden ze tot elkander: Die man is zeker een moordenaar; want zelfs na zijn redding uit zee, laat de Gerechtigheid hem niet in leven. 5 Maar hij schudde het dier van zich af in het vuur, en ondervond er hoegenaamd geen letsel van. 6 Zij verwachtten, dat hij zou opzwellen of plotseling dood zou vallen; maar toen ze na lang wachten zagen, dat hem niets deerde, kwamen ze tot andere gedachten, en zeiden, dat hij een god was. 7 In de nabijheid was een landgoed gelegen, dat aan den bevelhebber van het eiland behoorde, die Públius heette. Deze nam ons welwillend op, en verleende ons gastvrijheid, drie dagen lang. 8 Juist lag toen de vader van Públius met koorts en buikloop te bed. Paulus ging naar hem toe, sprak een gebed, legde hem de handen op, en genas hem. 9 Nu kwamen ook de overige zieken van het eiland, en werden genezen. 10 Ze bewezen ons grote eer, en bij onze afvaart voorzagen ze ons van alles wat we behoefden. 11 Drie maanden later gingen we aan boord van een alexandrijns schip, dat op het eiland overwinterd had, en de Dioskuren als kenteken droeg. 12 We gingen te Syracuse aan wal, en bleven er drie dagen lang. 13 Vandaar zetten we koers langs de kust, en kwamen te Régium aan. ‘s Anderendaags kregen we zuidenwind, en een dag later bereikten we Putéoli. 14 Hier troffen we broeders aan, die ons verzochten, zeven dagen bij hen te blijven. Zo trokken we naar Rome op. 15 Ook vandaar kwamen de broeders, die van ons hadden gehoord, ons tegemoet tot Appii Forum en Tres Tabernae. Toen Paulus hen zag, dankte hij God en vatte moed. 16 Toen we te Rome waren gekomen, werd aan Paulus toegestaan, een eigen woning te betrekken, met den soldaat, die hem moest bewaken. 17 Drie dagen later liet hij de voornaamsten der Joden ontbieden; en toen ze bijeen waren, sprak hij hen toe: Mannen broeders, ofschoon ik niets heb misdaan tegen het volk of tegen de gewoonten der vaderen, ben ik toch in Jerusalem gevangen genomen, en in de handen

der Romeinen overgeleverd. 18 Die hebben me dan ook
verhoord, en wilden me in vrijheid stellen, omdat ik niets
had misdreven, waar de doodstraf op staat. 19 Maar omdat
de Joden zich bleven verzetten, was ik genoodzaakt, mij
op Caesar te beroepen; dus volstrekt niet, omdat ik mijn
volk van iets wil beschuldigen 20 Ziedaar, waarom ik u heb
ontboden, om u te zien, en te zeggen: Waarachtig, het is om
Israëls Verwachting, dat ik deze keten draag. 21 Ze zeiden tot
hem: Wij hebben over u geen brieven uit Judea ontvangen;
ook is er geen van de broeders gekomen, die iets verkeerds
over u heeft bericht of gezegd. 22 We achten het dus billijk,
van u te vernemen, wat uw denkbeelden zijn. Want van
die sekte is ons slechts bekend, dat ze overal tegenspraak
ontmoet. 23 Ze bepaalden hem dus een dag, en kwamen toen
in grote getale bijeen in zijn woning. En van, s morgens
vroeg tot ‘s avonds laat gaf hij hun uitleg, getuigde hun
van het koninkrijk Gods, en leverde hun het bewijs over
Jesus uit de Wet van Moses en uit de Profeten. 24 Sommigen
geloofden wat hij zeide, anderen echter geloofden het niet.
25 Onder elkander onenig gingen ze uiteen. Toen sprak
Paulus dit éne woord: Terecht heeft de Heilige Geest door
den profeet Isaias tot onze vaderen gesproken 26 Ga tot dit
volk en zeg: Met de oren zult ge horen, en niet verstaan;
En scherp zult ge zien, en niet inzien. 27 Want verstokt is
het hart van dit volk, En hun oren zijn hardhorig, En hun
ogen gesloten; Opdat ze niet zouden zien met de ogen, En
horen met de oren, En verstaan met het hart; Opdat zij zich
niet zouden bekeren, En Ik hen zou genezen. 28 Weet dan,
dat dit heil van God tot de heidenen is gezonden; zij zullen
luisteren. 29 En terwijl hij dit zeide, gingen de Joden heen,
en twistten heftig onder elkander. 30 Hij bleef twee volle
jaren in het huis, dat hij gehuurd had, en ontving er allen,
die hem bezochten. 31 Hij preekte het koninkrijk Gods, en
leerde over den Heer Jesus Christus in alle vrijmoedigheid
en ongehinderd.

De brief aan de Romeinen

1 Paulus, dienaar van Christus Jesus, geroepen als apostel
en bestemd voor het Evangelie van God, 2 dat Deze tevoren
door zijn profeten in de heilige Schriften had aangekondigd
3 over zijn Zoon: -die naar het Vlees uit Davids zaad is
gesproten, 4 en naar den Geest van Heiligheid als Zoon
van God in kracht is gesteld door zijn opstanding uit de
doden: -over Jesus Christus, onzen Heer. 5 Door Hem
hebben we genade ontvangen en het apostolaat onder alle
volken, om ze te onderwerpen aan het geloof ter ere van zijn
Naam; 6 ook gijzelf behoort daartoe, als door Jesus Christus
geroepen. 7 Aan allen, die te Rome vertoeven, die door God
worden bemind en als heiligen zijn geroepen: Genade en
vrede zij u van God onzen Vader en van den Heer Jesus
Christus. 8 Allereerst breng ik door Jesus Christus dank aan
mijn God voor u allen, omdat in heel de wereld uw geloof
wordt geroemd. 9 God toch, dien ik met mijn geest dien,
door het Evangelie van zijn Zoon te verkondigen, Hij is mijn
getuige, dat ik zonder ophouden aan u denk, 10 en steeds in
mijn gebeden vraag, om door Gods wil eindelijk eens een
gelegenheid te vinden, u te bezoeken. 11 Want ik verlang u
te zien, om tot uw stichting een of andere geestelijke gave u
mede te delen; 12 of liever nog: om in uw midden tezamen
de troost te genieten van ons beider geloof, het uwe zowel
als het mijne. 13 Broeders, ik wil u niet onkundig laten,
dat ik meermalen het voornemen gemaakt heb, maar tot
nu toe verhinderd werd, u te bezoeken, om ook onder u
wat vruchten te plukken, zoals onder andere volken. 14 Ik
heb verplichting tegenover Grieken en Barbaren, geleerden
en eenvoudigen; 15 vandaar het verlangen mijnerzijds, om
ook u in Rome het Evangelie te verkondigen. 16 Voor het
Evangelie toch schaam ik me niet. Immers het is een
goddelijke kracht ter zaligheid voor iedereen, die gelooft;
eerst voor den Jood en dan voor den Griek. 17 Want in
het Evangelie openbaart zich de gerechtigheid Gods, verkre-
gen door een steeds groeiend geloof; zoals geschreven
staat: “Wie rechtvaardig is door het geloof, hij zal leven”.
18 Inderdaad, Gods toorn daalt neer uit de hemel over
al de goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen,
die de waarheid geweld aandoen door ongerechtigheid.
19 Immers, wat men weten kan over God, kan ook door
hèn worden gekend; God toch heeft het hun duidelijk

gemaakt. 20 Want zijn onzichtbaar Wezen, zijn eeuwige
Macht en zijn Godheid zijn van de schepping der wereld af
bij enig nadenken uit het geschapene duidelijk te kennen.
Te verontschuldigen zijn ze dus niet. 21 Want ofschoon ze
God hebben gekend, hebben ze Hem niet als God geëerd
of gedankt; maar hun bespiegelingen zijn uitgelopen op
niets, en hun onverstandig hart werd verduisterd. 22 Ze
noemden zich wijs, en werden dwaas; 23 de glorie van den
onsterflijken God hebben ze verruild voor een beeld, dat
lijkt op een sterflijken mens, op vogels, op viervoetige en
kruipende beesten. 24 Daarom heeft God naar de lusten
van hun hart hen prijsgegeven aan onreinheid, zodat ze
hun eigen lichaam onteren. 25 Ze hebben de waarheid
van God tegen de leugen geruild, en liever het schepsel
geëerd en gediend dan den Schepper, die geprezen moet
worden in eeuwigheid. Amen! 26 En daarom heeft God hen
overgelaten aan onterende driften. Hun vrouwen hebben
de natuurlijke omgang met de tegennatuurlijke verwisseld;
27 en ook de mannen hebben de natuurlijke omgang met
de vrouw laten varen, zijn in lust voor elkander ontvlamd,
en mannen plegen ontucht met mannen. Zó hebben ze in
zichzelf het verdiende loon voor hun afdwaling ontvangen.
28 En daar ze de kennis van God hebben versmaad,
heeft God hen overgeleverd aan hun smadelijke instinkten,
zodat ze doen, wat niet past: 29 vol zijn ze van allerlei
ongerechtigheid, boosheid, hebzucht en slechtheid; vol van
afgunst, moordlust, twist, bedrog en gemeenheid; lasteraars
zijn het, 30 kwaadsprekers, godvergeten, onbeschaamd, ver-
waand, grootsprekers en zinnend op kwaad; ongehoorzaam
zijn ze aan hun ouders, 31 onbezonnen, onbetrouwbaar,
harteloos en onmeedogend. 32 En terwijl ze weten, dat God
heeft verordend, dat wie dergelijke dingen doet, de dood
verdient, bedrijven zij ze niet alleen, maar schenken hun
bijval aan hen, die ze doen.

2

1 Maar dan zijt ook gij niet te verontschuldigen, gij mens,
die oordelen durft, wie ge ook zijt. Want, waarin ge
een ander oordeelt, veroordeelt ge uzelf; gij rechter. ge
doet juist hetzelfde. 2 Welnu, we weten, dat Gods oordeel
onpartijdig allen treft, die dergelijke dingen doen. 3 En
meent ge dan, dat ge zelf Gods oordeel ontgaan zult, gij
mens, die een oordeel velt over anderen, die dergelijke
daden bedrijven, maar die juist hetzelfde doet? 4 Of begrijpt
ge de rijkdom van zijn goedheid, geduld en lankmoedigheid

verkeerd, en beseft ge niet, dat Gods goedheid u aanspoort tot boete? 5 Maar dan stapelt ge door uw verstoktheid en door uw onboetvaardig hart toorn op voor uzelf tegen de Dag van de toorn en van de komst van het rechtvaardig oordeel Gods. 6 Hij zal ieder naar zijn werken vergelden: 7 Het eeuwig leven aan hen, die door volharding in het goede, naar glorie en eer en onsterflijkheid streven; 8 maar toorn en gramschap aan hen, die door hun partijzucht ongehoorzaam zijn aan de waarheid en luisteren naar de ongerechtigheid. 9 Kommer en angst naar de ziel voor iederen mens, die het kwade verricht, eerst voor den Jood en dan voor den Griek; 10 glorie, eer en vrede voor ieder, die het goede verricht, eerst voor den Jood, en dan voor den Griek. 11 Want bij God is geen aanzien des persoons. 12 Immers, wie buiten de Wet heeft gezondigd, zal ook verloren gaan buiten de Wet; en wie gezondigd heeft onder de Wet, zal worden geoordeeld volgens de Wet. 13 Want niet zij, die de Wet horen, zijn rechtvaardig voor God; maar zij, die de Wet volbrengen, zullen gerechtvaardigd worden. 14 Welnu, wanneer de heidenen, die de Wet niet bezitten, natuurlijkerwijze de voorschriften der Wet onderhouden, dan zijn ze zonder de Wet zichzelf tot wet. 15 Ze tonen dan, dat de voorschriften der Wet in hun hart staan geschreven, en hun geweten legt dezelfde getuigenis af; zo ook hun gedachten, die beurtelings hen zullen aanklagen of vrijpleiten 16 op de Dag, dat God de verborgen daden der mensen door Christus Jesus zal oordelen, naar mijn Evangelie 17 Maar gij, zo ge u Jood noemt, zo ge steunt op de Wet en u op God beroemt, 18 zo ge zijn wil kent, en onderricht door de Wet, het goed van het kwaad onderscheidt, 19 zo ge de overtuiging bezit, dat ge een leidsman zijt voor de blinden, een licht voor wie in het duister zijn, 20 een opvoeder van onwetenden, een leermeester voor onmondigen, daar ge in de Wet de maatstaf bezit van kennis en waarheid: 21 onderwijst ge uzelf dan niet, terwijl ge anderen onderricht?. Gij die preekt, dat men niet stelen mag, ge steelt? 22 Gij die overspel verbiedt, ge zijt een overspelige? Gij die van de afgoden gruwt, ge plundert hun tempels? 23 Gij die pocht op de Wet, ge onteert God door overtreding der Wet; 24 want “door uw schuld wordt de naam van God onder de heidenen gelasterd,” zoals er geschreven staat. 25 Zeker, de besnijdenis strekt tot nut, zo ge de Wet onderhoudt; maar zo ge de Wet overtreedt, dan staat uw besnijdenis met onbesnedenheid gelijk. 26 Wanneer dus de onbesnedene de voorschriften

der Wet onderhoudt, zal dan zijn onbesnedenheid niet voor
besnijdenis gelden? 27 En zal dan de onbesnedene, die
in zijn natuurlijke staat is gebleven, maar toch de Wet
onderhoudt, geen rechter worden over u, die trots letter
en besnijdenis de Wet overtreedt? 28 Immers niet hij is
een Jood, die het uiterlijk is; en dit is geen besnijdenis, die
uiterlijk geschiedt in het vlees; 29 maar hij is een Jood, die
het is in zijn binnenste; en dit is besnijdenis, die geschiedt
in het hart, naar de geest en niet naar de letter; -zo iemand
krijgt lof, niet van de mensen, maar van God.

3

1 Wat heeft de Jood dan nog vóór, of wat nut heeft de
besnijdenis dan? -Heel veel onder ieder opzicht! 2 En
wel op de allereerste plaats: hem zijn de Beloften van
God toevertrouwd. 3 Maar wat zou dat nu? Wanneer er
sommigen ontrouw zijn geweest, zou dan hun ontrouw
de trouw van God soms te niet doen? 4 Onmogelijk!
Integendeel, het staat vast: God is betrouwbaar, maar
iedere mens is een leugenaar, zoals er geschreven staat:
“Opdat Gij in uw woorden gerecht zoudt blijken, En
zegepralen, als men recht over U spreekt.” 5 Of wanneer
onze ongerechtigheid Gods gerechtigheid doet uitblinken,
wat zullen we dan zeggen? Zou God, menselijkerwi-
jze gesproken, dan niet onrechtvaardig zijn, als Hij zijn
toorn ontketent? 6 Onmogelijk! Hoe zou God anders de
wereld kunnen oordelen? 7 Of wanneer door mijn leugen
Gods waarachtigheid nog scherper uitkomt tot zijn glorie,
waarom zou ik dan nog als zondaar worden geoordeeld?
8 Zouden we dan niet liever het kwade gaan doen zoals
sommigen ons lasterlijk aanwrijven, opdat het goede er
uit volgt? Maar terecht wordt zo iets veroordeeld. 9 Wat
dan? Zijn wij soms beter? -Volstrekt niet! Want we hebben
Joden en Grieken toch vroeger beschuldigd, dat ze allen
onder zonde gebukt gaan, 10 zoals er geschreven staat: “Er is
geen rechtvaardige, zelfs niet één; 11 Er is geen verstandige,
niemand die God zoekt. 12 Allen zijn afgedwaald, even
bedorven, Er is niemand die goed doet, maar ook niet
één. 13 Een open graf is hun keel, Ze plegen bedrog met
hun tong; Achter hun lippen is adderengif, 14 Vol vloek en
bitterheid is hun mond. 15 Vlug zijn hun voeten, om bloed
te vergieten, 16 Vernieling en onheil zijn op hun wegen;
17 Maar de weg van de vrede kennen ze niet, 18 Geen vreze
Gods staat hun voor ogen!” 19 Welnu, we weten, dat de Wet,
bij al wat ze zegt, zich richt tot hen, die staan onder de

Wet. Iedere mond is dus gestopt, en heel de wereld staat
schuldig voor God! 20 Door de voorschriften der Wet zal dus
geen mens voor Hem gerechtvaardigd worden; wèl brengt
de Wet de kennis der zonde. 21 Maar thans is, buiten de
Wet om, de gerechtigheid Gods verschenen, waarvan de
Wet en de profeten getuigenis hebben afgelegd. 22 Het is
de gerechtigheid Gods, door het geloof in Jesus Christus, en
voor allen die geloven. Neen, er bestaat geen onderscheid
meer. 23 Want allen hebben gezondigd, en zijn beroofd van
de heerlijkheid Gods; 24 om niet worden ze gerechtvaardigd
door zijn genade uit kracht der verlossing door Christus
Jesus. 25 En God heeft Hem aangewezen als zoenoffer
door het geloof in zijn Bloed, om zijn rechtvaardigheid te
tonen bij het dulden van vroegere zonden 26 uit de tijd
van Gods lankmoedigheid; om ook zijn rechtvaardigheid
te tonen in deze tijd, en Zelf rechtvaardig te zijn, als Hij
hem rechtvaardigt, die in Jesus gelooft. 27 Waar blijft dan
de eigenroem? Hij is uitgesloten! Krachtens welke wet?
Krachtens die van de werken? Neen, maar krachtens de
wet van het geloof! 28 We besluiten dus, dat de mens
gerechtvaardigd wordt door het geloof zonder de werken
der Wet. 29 Of is God alléén voor de Joden en niet voor
de heidenen? Zeer zeker ook voor de heidenen! 30 Want
het is dezelfde God, die de besnedenen rechtvaardig zal
maken door het geloof, maar ook de onbesnedenen door
het geloof. 31 Doen we door het geloof dan afbreuk aan de
Wet? Volstrekt niet! Integendeel, we handhaven de Wet
naar haar juiste aard.

4

1 Hoe heeft dan, naar onze redenering, Abraham,
onze Vader naar het vlees, de gerechtigheid verkregen?
2 Wanneer Abraham gerechtvaardigd is op grond van zijn
werken, dan inderdaad kan hij roemen. Maar hij kan dit
niet tegenover God. 3 Want wat zegt de Schrift? “Abraham
heeft in God geloofd, en dit werd hem als gerechtigheid
toegerekend.” 4 Welnu, wanneer iemand werkt, dan wordt
hem het loon niet toegerekend als gunst, maar volgens
recht; 5 maar wanneer iemand niet werkt, doch in Hem
gelooft, die den goddeloze rechtvaardig maakt, dan wordt
zijn geloof hem als gerechtigheid toegerekend. 6 Zó ook pri-
jst David den mens zalig, wien God gerechtigheid toerekent
zonder werken: 7 “Gelukkig zij, wier ongerechtigheden zijn
vergeven, En wier zonden zijn bedekt. 8 Gelukkig de mens,
wien de Heer de zonde niet toerekent.” 9 Geldt nu deze
zaligspreking de besnedenen of ook de onbesnedenen? We

houden immers vol: “Aan Abraham werd het geloof als gerechtigheid toegerekend”. 10 In welke staat dan is het hem toegerekend; besneden of onbesneden? Niet toen hij besneden, maar toen hij onbesneden was; 11 het teken der besnijdenis ontving hij slechts als bezegeling van de gerechtigheid door het geloof, die hij vóór de besnijdenis had ontvangen. Zó is hij de Vader geworden van allen, die geloven zonder besneden te zijn, opdat ook hùn de gerechtigheid zou worden toegerekend; 12 maar ook de Vader van de besnedenen, die niet enkel besneden zijn, doch ook het geloof navolgen, dat onze vader Abraham vóór zijn besnijdenis bezat. 13 Neen, niet ter wille van de Wet, maar terwille. van de gerechtigheid des geloofs is aan Abraham en zijn kroost de Belofte gedaan, dat hij de wereld zou erven. 14 Want wanneer zij erfgenamen waren geweest uit kracht van de Wet, dan was het geloof waardeloos en de Belofte zonder gevolg; 15 de Wet toch verwekt toorn, maar waar geen wet is, daar is ook geen overtreding. 16 Dus zijn ze het uit kracht van het geloof, opdat ze het zouden wezen uit genade, en opdat de Belofte aan heel het nageslacht verzekerd zou zijn: niet alleen aan hen, die uit de Wet, maar ook aan hen, die uit het geloof van Abraham stammen. Hij is ons aller Vader, 17 zoals geschreven staat: “Tot een vader van vele volken heb ik u gesteld,” juist omdat hij geloofde in God, die de doden ten leven verwekt en bij name noemt wat niet bestaat, als was het er reeds. 18 Hij heeft tegen alle hoop in toch geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden, zoals was gezegd: “Zo talrijk zal uw nakroost zijn”. 19 En zonder in het geloof te verflauwen, peinsde hij over zijn eigen uitgeleefd lichaam, hij was reeds ongeveer honderd jaar oud, -en over Sara’s dode schoot. 20 Neen, hij heeft niet door ongeloof aan Gods belofte getwijfeld, maar hij werd in zijn geloof nog versterkt, gaf eer aan God, 21 en bleef ten volle overtuigd, dat Deze machtig is, om te verwezenlijken, wat Hij beloofd heeft. 22 Dit werd hem dan ook tot gerechtigheid toegerekend. 23 Maar het is niet om hèm alleen, dat er geschreven staat: “het werd hem toegerekend,” 24 doch ook terwille van ons, wien het toegerekend zal worden, zo we geloven in Hem, die Jesus uit de doden heeft opgewekt; onzen Heer, 25 die overgeleverd werd om onze ongerechtigheden, en opgewekt om onze rechtvaardiging.

5

1 Daar we dus door het geloof gerechtvaardigd zijn, zo

laat ons de vrede bewaren met God door Jesus Christus,
onzen Heer. 2 Door Hem hebben we door het geloof
toegang verkregen tot deze genade, waarin we vast zijn
komen staan; door Hem ook roemen we in de hoop op de
heerlijkheid Gods. 3 En hierin niet alleen, maar zelfs in de
wederwaardigheden gaan we roemen, omdat we weten, dat
wederwaardigheid geduld voortbrengt, 4 geduld beproefde
deugd, beproefde deugd weer hoop. 5 Welnu, de hoop
wordt niet beschaamd, omdat de liefde Gods is uitgestort in
onze harten door den heiligen Geest, die ons geschonken is.
6 Want toen we nog zwak waren, is Christus op de gestelde
tijd voor goddelozen gestorven. 7 Welnu, niet licht zal
iemand zijn leven voor een rechtvaardige geven, al blijft het
mógelijk, dat iemand het van zich verkrijgt, voor een goede
te sterven. 8 Maar God bewijst zijn liefde voor ons, doordat
Christus voor ons is gestorven, toen we nog zondaars waren.
9 Hoeveel te meer dus zullen we thans door Hem van de
toorn worden gered, nu we gerechtvaardigd zijn door zijn
Bloed. 10 Want zo we met God zijn verzoend door de Dood
van zijn Zoon, toen we nog vijanden waren, hoeveel te meer
zullen we gered worden door zijn Léven, nu we Hem zijn
verzoend. 11 En dit niet alleen; maar we roemen zelfs in
God door onzen Heer Jesus Christus, door wien we thans
de verzoening hebben verworven. 12 Zoals dan door één
mens de zonde in de wereld is gekomen en door de zonde de
dood, zo ook is de dood over alle mensen gekomen, omdat
allen hebben gezondigd. 13 Zeker, tot aan de Wet was er
zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet aangerekend,
als er geen Wet bestaat. 14 En toch heeft de dood geheerst
van Adam af tot Moses toe, zelfs over hen, die persoonlijk
niet hadden gezondigd naar het voorbeeld der overtreding
van Adam, die de voorafbeelding is van Hem, die komen
moest. 15 Maar met de genadegave is het niet gesteld als
met de val. Want al zijn door de val van één al die velen
gestorven, veel overvloediger is de genade van God en de
genadegift van den énen mens, Jesus Christus, over al die
velen uitgestort. 16 Ook is het met de gift niet gesteld als
met het vonnis over het zondigen van één. Want het vonnis
leidde van één enkele overtreding tot verdoemenis, maar de
genade van vele overtredingen tot rechtvaardiging. 17 En al
heeft door de val van één de dood geheerst door dien éne,
veel heerlijker zullen zij, die de overvloed der genade en
de gave der gerechtigheid ontvangen, in het leven heersen
door Eén, door Jesus Christus. 18 Zoals dus door de val
van één over alle mensen verdoemenis is gekomen, zo

komt ook door de gerechtigheid van Eén over alle mensen
de rechtvaardiging ten leven. 19 Want zoals door de
ongehoorzaamheid van één mens al die velen tot zondaars
zijn geworden, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van
Eén al die velen gerechtvaardigd worden. 20 Toen kwam de
Wet tussenbeide, om de overtreding nog talrijker te maken.
Doch waar de zonde tot overvloed kwam, daar kwam de
genade in rijker overvloed. 21 Dus, zoals de zonde heeft
geheerst door de dood, zo zal ook de genade heersen door de
gerechtigheid ten eeuwigen leven door Jesus Christus onzen
Heer.

6

1 Wat besluiten we hieruit? Moeten we in de zonde
blijven, opdat de genade tot overvloed komt? 2 Dat nooit!
Hoe toch zouden we in zonde voort blijven leven, nu
we allen aan haar zijn afgestorven? 3 Of weet gij niet,
dat wij allen, die gedoopt zijn tot de gemeenschap met
Christus Jesus, dat we gedoopt zijn tot de gemeenschap
met zijn Dood? 4 In die gemeenschap met zijn Dood zijn
we dus begraven met Hem door het Doopsel, opdat ook
wij een nieuw leven zouden leiden, zoals Christus door de
glorie van den Vader uit de doden is opgewekt. 5 Want
wanneer wij met Hem zijn saamgegroeid door het beeld
van zijn Dood, dan zullen we het ook wezen door dat
van zijn Verrijzenis. 6 Dit weten we: onze oude mens is
gekruisigd met Hem, opdat het zondige lichaam ten onder
zou worden gebracht, en wij niet langer slaven der zonde
zouden zijn; 7 want wie dood is, is vrij gemaakt van de
zonde. 8 Welnu, zijn we met Christus gestorven, dan geloven
we ook, dat we met Hem zullen leven. 9 We weten, dat
Christus, opgewekt uit de doden, niet meer sterft, en dat
de dood geen macht meer over Hem heeft; 10 want zijn
sterven was een sterven voor de zonde ééns en voor al,
maar zijn leven is een leven voor God. 11 Zo ook moet gij
u beschouwen als dood voor de zonde, maar als levend
voor God in Christus Jesus. 12 Laat dus de zonde in uw
sterfelijk lichaam niet heersen, zodat gij zijn lusten opvolgt;
13 en stelt uw ledematen niet in dienst van de zonde als
werktuigen van ongerechtigheid. Maar stelt uzelf in de
dienst van God als herleefd uit de dood; en uw ledematen
in de dienst van God als werktuigen van gerechtigheid.
14 Neen, de zonde moet niet over u heersen; want gij zijt
niet meer onder de Wet, maar onder de genade. 15 Hoe
nu? Zouden we zonden bedrijven, omdat we niet staan
onder de Wet, maar onder de genade? Dat nooit! 16 Weet

gij niet, dat gij als slaven aan hèm gehoorzaam moet zijn,
onder wiens gehoorzaamheid gij u als slaven gesteld hebt;
of wel van de zonde ten dode, of van de gehoorzaamheid
ter gerechtigheid? 17 Welnu, God zij dank: gij zijt wel slaven
der zonde geweest, maar van harte hebt gij u onderworpen
aan die bepaalde vorm van lering, waartoe gij geroepen
zijt; 18 en vrijgemaakt van de zonde, zijt gij dienaars der
gerechtigheid geworden. Ik druk me heel menselijk uit,
om de zwakheid van uw vlees. 19 Waarachtig, zoals gij
uw ledematen, als slaven der onreinheid en tuchteloosheid,
in dienst van de tuchteloosheid gesteld hebt, zo moet gij
thans uw ledematen, als slaven der gerechtigheid, in dienst
van de heiligheid stellen. 20 Toen gij slaven waart van de
zonde, stondt gij vrij tegenover de gerechtigheid. 21 Wat
voor vrucht hebt gij toen wel geplukt? Thans schaamt gij
u er over; want het einde ervan is de dood. 22 Maar nu
gij vrij van de zonde en dienaars van God zijt geworden,
plukt thans als vrucht: de heiliging; het einde ervan is het
eeuwige leven. 23 Want het loon der zonde is de dood; maar
de genadegave van God is het eeuwige leven in Christus
Jesus onzen Heer.

7

1 Of weet gij niet broeders, -ik spreek immers tot mensen,
die wetgeving verstaan, dat de wet gezag heeft over den
mens, zolang deze leeft? 2 De gehuwde vrouw is door de wet
aan haar man gebonden, zolang hij leeft; maar is de man
gestorven, dan is ze vrij van de huwelijkswet. 3 Wanneer ze
dus bij het leven van haar man zich geeft aan een anderen
man, dan wordt ze echtbreekster genoemd; maar is haar
man gestorven, dan is ze vrij van de wet, en is ze geen
echtbreekster, als ze zich met een anderen man verbindt.
4 Zó, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de Wet door
het Lichaam van Christus, opdat gij aan een ander zoudt
toebehoren: aan Hem, die uit de doden is opgewekt; en
opdat we vrucht zouden dragen voor God. 5 Toen we in
het vlees waren, werkten in onze ledematen de zondige
driften, geprikkeld door de Wet, om vruchten te dragen voor
de dood; 6 maar thans zijn we vrij van de Wet, dood voor
haar, die ons aan banden legde. Dus moeten we dienen
in een nieuwe geest, en niet naar een verouderde letter!
7 Wat besluiten we hieruit? Is de Wet zonde? Zeer zeker
niet! Maar toch, ik kende de zonde niet, tenzij door de Wet.
Immers ik zou de begeerlijkheid niet hebben gekend, als de
Wet niet had gezegd: “Ge zult niet begeren.” 8 De zonde
maakte gebruik van het gebod, en wekte in mij allerlei

begeerlijkheid op; want zonder de wet is de zonde dood.
9 Voorheen toch, zonder de Wet, was ik het die leefde; maar
toen het gebod was gekomen, leefde de zonde, 10 ik echter
stierf; en het gebod ten leven bleek voor mij een gebod tot de
dood. 11 De zonde maakte gebruik van het gebod; zij heeft
mij verleid, en mij gedood door het gebod. 12 De Wet zelf is
dus heilig, en het gebod is heilig, rechtvaardig en goed. 13 Is
dan wat goed is, voor mij ten dode geworden? Zeer zeker
niet! Maar het is de zonde, die mij de dood heeft berokkend
door iets wat goed is; opdat de zonde zou blijken, zonde te
zijn, en opdat ze juist door het gebod nog veel meer zondig
zou worden. 14 We weten, dat de Wet geestelijk is; maar
ikzelf ben vleselijk, verkocht aan de zonde. 15 Immers, ik
begrijp er niets van, wat ik doe: want ik doe niet wat ik wil,
maar ik doe juist wat ik verfoei. 16 Welnu, wanneer ik doe
wat ik niet wil, dan erken ik, dat de Wet goed is; 17 maar dan
doe ikzelf het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.
18 Ik weet, dat er niets goeds in mij woont; ik bedoel: in mijn
vlees. Zeker, het willen is in mij wel aanwezig, maar niet
het dòen van het goede; 19 want niet doe ik het goede, dat
ik wil, maar wèl doe ik het kwade, dat ik niet wil. 20 Welnu,
wanneer ik wèl doe, wat ik niet wil, dan doe ikzelf het niet
meer, maar de zonde die in mij woont. 21 Ik ontdek in mij
dus deze wet: terwijl ik het goede wil doen, ligt me het
kwade voor de hand. 22 Naar den inwendigen mens schep
ik behagen in Gods Wet, 23 maar in mijn ledematen bespeur
ik een andere wet, die strijd voert met de wet van mijn rede
en die mij gevangen houdt in de wet van de zonde, welke in
mijn ledematen heerst. 24 O, rampzalige mens, die ik ben!
Wie zal mij verlossen van dit lichaam des doods? 25 God zij
dank; het geschiedt door Jesus Christus, onzen Heer! Maar
toch blijft het staan: uit mijzelf dien ik de Wet van God met
de rede, maar de wet der zonde met het vlees.

8

1 Voor hen, die Jesus Christus toebehoren, bestaat er dus
thans geen verdoemenis meer. 2 Want de wet van den Geest,
-een wet van leven in Christus Jesus, -heeft u bevrijd van
de wet van zonde en dood. 3 Wat de Wet niet vermocht,
machteloos als ze was door het vlees, dat heeft God gedaan:
Door zijn eigen Zoon te zenden in de gedaante van het
zondige vlees en terwille van de zonde, heeft Hij de zonde
veroordeeld in het Vlees, 4 opdat door ons de gerechtigheid
der Wet zou worden vervuld; door ons, die leven niet naar
het vlees, maar naar de geest. 5 Immers, wie vleselijk zijn,
streven naar vleselijke dingen; maar wie geestelijk zijn,

naar geestelijke dingen. 6 Welnu, het streven van het vlees
is de dood; maar het streven van de geest is leven en vrede.
7 Want het streven van het vlees staat vijandig tegen God;
het onderwerpt zich niet aan Gods Wet, en zelfs kàn het dit
niet; 8 wie vleselijk zijn, kunnen God niet behagen. 9 Welnu,
gij zijt niet in het vlees, maar gij zijt in de geest, omdat de
Geest van God in u woont; wie toch den Geest van Christus
niet heeft, behoort Hem niet toe. 10 Maar zo Christus in
u is, dan is het lichaam wel dood door de zonde, doch
de geest blijft in leven door de gerechtigheid. 11 En zo in
u woont de Geest van Hem, die Jesus uit de doden heeft
opgewekt, dan zal Hij, die Christus Jesus uit de doden heeft
opgewekt, ook uw sterfelijke lichamen ten leven verwekken
door zijn Geest, die in u woont. 12 Broeders, we zijn dus
niet aan het vlees verplicht, naar het vlees te leven. 13 En
zo gij leeft naar het vlees, zult gij sterven; maar zo gij
door den Geest de werken van het lichaam doodt, zult gij
leven. 14 Allen toch, die door Gods Geest worden geleid, zijn
kinderen Gods. 15 Want gij hebt geen geest van slavernij
ontvangen, om terug te vallen in de vrees, maar de geest
van kindschap, waardoor we roepen: “Abba, Vader!” 16 De
Geest zelf getuigt met onze geest, dat we kinderen zijn van
God. 17 Zijn we kinderen, dan zijn we erfgenamen tevens;
erfgenamen van God, en medeërfgenamen van Christus, zo
we met Hem lijden, om ook met Hem verheerlijkt te worden.
18 Want ik houd het er voor, dat het lijden dezer wereld niet
opwegen kan tegen de heerlijkheid, die ons geopenbaard
zal worden. 19 Reikhalzend toch smacht de schepping naar
de openbaring der kinderen Gods. 20 Want de schepping is
aan de vergankelijkheid onderworpen, niet uit eigen wil,
doch door de wil van Hem, die ze daaraan onderwierp;
maar toch met de hoop, 21 dat ook de schepping zelf
bevrijd zal worden van de slavernij der vergankelijkheid,
om deelachtig te worden aan de vrijheid der glorie van de
kinderen Gods. 22 We weten toch, dat heel de schepping
tezamen zucht en kreunt in barensweeën tot heden toe.
23 En zij niet alleen, maar ook wij, die de eerstelingen des
Geestes bezitten, ook wij zuchten in ons binnenste naar de
verlossing van ons lichaam, in smachtend verlangen naar
het kindschap. 24 Want we zijn verlost om te hopen. Maar
zien wat we hopen, is geen hopen meer; hoopt men soms
nog wat men ziet? 25 Doch zo we hopen wat we niet zien,
dan smachten we er naar met geduld. 26 Eveneens komt
ook de Geest onze zwakheid te hulp. Want we weten niet
eens, wat we behoren te vragen; maar de Geest zelf smeekt

voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. 27 En Hij,
die de harten doorgrondt, Hij weet, waar de Geest naar
verzucht, en hoe Deze voor de heiligen smeekt naar Gods
wil. 28 We weten ook, dat God alles ten goede leidt voor
hen die Hem liefhebben, die naar zijn voorbeschikking zijn
geroepen. 29 Want die Hij vooruit heeft gekend, heeft Hij ook
voorbestemd, om gelijkvormig te worden aan het beeld van
zijn Zoon, opdat Deze de Eerstgeborene onder vele broeders
zou zijn. 30 Welnu, die Hij heeft voorbestemd, heeft Hij
ook geroepen; en die Hij heeft geroepen, heeft Hij ook
gerechtvaardigd; en die Hij heeft gerechtvaardigd, heeft Hij
ook verheerlijkt. 31 Wat zullen we hieraan nog toevoegen?
Wanneer God vóór ons is, wie zal dan tegen ons zijn? 32 Hij,
die zijn enigen Zoon niet gespaard heeft, maar voor ons
allen heeft overgeleverd, hoe zou Hij ons tegelijk met Hem
niet alles schenken? 33 Wie zal de beschuldiger zijn van
de uitverkorenen Gods? Is het God, die rechtvaardigt?
34 Wie zal veroordelen? Zal het Christus Jesus zijn, die
gestorven is, of liever die is opgewekt, die zetelt aan Gods
rechterhand, die ook onze Voorspreker is? 35 Of wie zal
ons scheiden van Christus' liefde? Wederwaardigheid of
benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of
het zwaard? 36 Zoals er geschreven staat: "Om Uwentwil
worden we de ganse dag gedood, Worden we als slachtvee
behandeld." 37 Maar in dit alles zegepralen we glansrijk
door Hem, die ons liefheeft. 38 En ik ben er zeker van, dat
dood noch leven, engelen noch heerschappijen, heden noch
toekomst, geen machten, 39 geen hoogte of diepte, noch enig
ander schepsel ons scheiden kan van Gods liefde in Christus
Jesus, onzen Heer.

9

1 Ik spreek de waarheid in Christus en lieg niet; en ook
mijn geweten getuigt met mij mee in den heiligen Geest,
2 dat ik een grote droefheid en een voortdurend harteleed
ondervind, 3 Waarachtig, zelf zou ik van Christus gescheiden
willen zijn terwille van mijn broeders, mijn stamverwanten
naar het vlees. 4 Israëlieten zijn ze toch; aan hen behoort
het kindschap, de heerlijkheid en het Verbond, de Wet,
de eredienst en de Beloften; 5 tot hen behoren de Vaders,
en van hen stamt Christus af naar het vlees: Hij die God
is, boven alles gezegend in eeuwigheid. Amen! 6 Maar
toch, Gods woord heeft niet gefaald! Want niet allen,
die afstammen van Israël, behoren tot Israël; 7 en niet
allen zijn kinderen, omdat ze zijn uit Abrahams geslacht.

Integendeel: “Het kroost van Isaäk zal uw kroost worden
genoemd,” 8 dat wil zeggen: niet de kinderen naar het
vlees zijn de kinderen van God, maar de kinderen der
Belofte worden als kroost beschouwd. 9 De Belofte nu was
als volgt: “Omstreeks deze tijd zal ik terugkomen, en zal
Sara een zoon hebben.” 10 Maar dit staat niet alleen. Ook
Rebekka werd bevrucht door één man, Isaäk, onzen Vader.
11 Welnu, toen haar kinderen nog niet waren geboren, en
goed noch kwaad hadden verricht, toen reeds, -opdat Gods
vrije raadsbesluit van kracht zou blijven, 12 dat niet afhangt
van de werken, maar van Hem die roept, -toen reeds werd
haar gezegd: 13 “De oudste zal den jongste dienen;” zoals
er geschreven staat: “Jakob heb ik bemind, maar Esau heb
ik gehaat.” 14 Wat zullen we daarop zeggen? Is er dan
onrechtvaardigheid bij God? Dat nooit! 15 Hij zegt immers
tot Moses: “Ik zal Mij ontfermen over wien Ik Mij ontfermen
wil; en Mij erbarmen over wien Ik Mij erbarmen wil”. 16 Het
hangt dus niet af van hem die wil, noch van hem, die zijn
krachten inspant, maar van de ontferming Gods. 17 Want de
Schrift zegt tot Fárao: “Hiertoe juist heb Ik u doen optreden,
opdat in u mijn macht zou blijken, en mijn Naam over heel
de aarde zou worden verkondigd.” 18 Derhalve, Hij ontfermt
Zich over wien Hij wil, en Hij verhardt wien Hij wil. 19 Ge
zult me dan zeggen: Wat heeft Hij dan nog verwijten te
doen; wie toch weerstaat aan zijn wil? 20 O mens, wie zijt
ge dan wel, dat ge opwerpingen maakt tegen God? Zegt
het beeld soms tot den boetseerder: Waarom hebt ge mij
zó gemaakt? 21 Of is soms de pottenbakker geen baas over
het leem, om uit eenzelfde massa het ene vat te maken met
een eervolle, het andere met een smadelijke bestemming?
22 Maar wat dan, zo God met grote lankmoedigheid de vaten
van gramschap heeft verdragen, gereed voor de ondergang,
omdat Hij zijn gramschap wil tonen en zijn macht wil
bewijzen; 23 doch, om de rijkdom zijner glorie te tonen in de
vaten van barmhartigheid, die Hij heeft voorbereid tot de
glorie, 24 òns heeft geroepen niet slechts uit de Joden, maar
ook uit de heidenen? 25 Zo zegt Hij ook in Osee: “Wat mijn
volk niet was, zal ik mijn volk noemen; En die de geliefde
niet was, den geliefde. 26 En op de plaats waar hun gezegd
was: Mijn volk zijt gij niet, Daar zullen ze worden genoemd:
Kinderen van den levenden God.” 27 En over Israël roept
Isaias het uit: “Al was het getal van Israëls zonen Als het
zand van de zee, 9:het overschot zal worden gered; 28 Want
de Heer zal zijn woord op aarde gestand doen, Volkomen
en snel.” 29 Zo heeft Isaias ook voorspeld: “Zo de Heer der

legerscharen Ons geen kroost had nagelaten, Dan zouden
we als Sódoma zijn geworden, En aan Gomorra gelijk."
30 Wat zullen we daaruit besluiten? Dit! De heidenen, die
niet naar de gerechtigheid hebben gestreefd, hebben de
gerechtigheid verkregen, maar dan een gerechtigheid uit
het geloof; 31 maar Israël heeft gestreefd naar een wèt der
gerechtigheid, doch heeft die wet niet bereikt. 32 Waarom?
Omdat het niet uit geloof geschiedde, maar uit kracht van
de werken. Ze stieten zich aan de steen des aanstoots,
33 zoals er geschreven staat: "Zie Ik stel in Sion een steen
des aanstoots, En een rotsblok van ergernis; En wie in Hem
gelooft, Zal niet worden beschaamd."

10

1 Broeders, de wens van mijn hart en mijn bede tot
God zijn op hun redding gericht! 2 En ik moet van hen
getuigen, dat ze ijver hebben voor God, maar niet aan het
juiste inzicht gepaard. 3 Want daar ze de gerechtigheid
Gods niet hebben begrepen, en een eigen gerechtigheid tot
stand wilden brengen, hebben ze zich niet onderworpen
aan de gerechtigheid Gods. 4 Immers Christus is het eind
van de Wet, om te rechtvaardigen al wie gelooft. 5 Zeker,
Moses schrijft, dat de mens, die de gerechtigheid der Wet
onderhoudt, daarin zal leven. 6 Maar de gerechtigheid
uit het geloof spreekt aldus: "Zeg niet in uw hart: wie
zal opstijgen ten hemel, om Christus namelijk af te doen
komen; 7 of wie zal naar de afgrond dalen, om Christus te
doen opstijgen uit de doden." 8 Neen, wat zegt ze? "Dicht
bij u is het woord, in uw mond en in uw hart;" en dit is
het woord des geloofs, dat wij preken. 9 Welnu, wanneer
ge belijdt met uw mond, dat Jesus de Heer is, en gelooft
met uw hart, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt,
dan zult ge worden gered; 10 want men gelooft met het
hart ter rechtvaardiging, en men belijdt met de mond ter
redding. 11 De Schrift immers zegt: "Al wie in Hem gelooft,
zal niet beschaamd komen te staan." 12 Neen, er bestaat
geen onderscheid tussen Jood en Griek; Hij toch is dezelfde
Heer voor allen; rijk voor allen, die Hem aanroepen; 13 "Al
wie immers de naam des Heren zal aanroepen, zal worden
gered." 14 Hoe zullen ze Hem dan aanroepen, in wien ze
niet hebben geloofd? En hoe zullen ze in Hem geloven, van
wien ze niet hebben gehoord? 15 En hoe zal men preken,
als men niet gezonden is? Zoals er geschreven staat: "Hoe
lieflijk zijn de voeten van hen, die de blijde boodschap
brengen!" 16 Maar niet allen hebben gehoor gegeven aan

de Blijde Boodschap. Want Isaias zegt: “Heer, wie heeft onze prediking geloofd?” 17 Het geloof ontstaat dus door de prediking; de prediking geschiedt krachtens opdracht van Christus. 18 Maar dan vraag ik: Hebben ze haar misschien niet gehoord? Toch wel! “Hun stem heeft zich over heel de aarde verbreid, En hun woorden tot aan de uiteinden der wereld.” 19 Maar dan vraag ik: Heeft Israël het misschien niet begrepen? Maar vooreerst zegt reeds Moses: “Ik zal u afgunstig maken op een volk, dat geen volk is, En toornig op een volk zonder begrip.” 20 En Isaias durft zeggen: “Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Heb Mij geopenbaard aan wie Mij niet ondervroegen.” 21 Maar tot Israël zegt hij: “De ganse dag stak Ik mijn handen uit Naar een ongelovig en weerbarstig volk.” De verwerping van Israël is niet volkomen.

11

1 Ik vraag dus: Heeft God dan zijn volk soms verstoten? Verre vandaar! Want ook ikzelf ben een Israëliet, uit het geslacht van Abraham, uit de stam van Benjamin. 2 Neen, God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij uitverkoren had. Of weet gij niet, wat de schrift door Elias zegt, toen deze zich bij God over Israël beklaagde: 3 “Heer, uw profeten hebben ze gedood, uw altaren omver geworpen; ik alleen ben overgebleven, en ze staan me naar het leven.” 4 Welnu, wat antwoordt hem de godsspraak: “Zeven duizend mannen heb Ik Mij voorbehouden, die de knie niet voor Baäl hebben gebogen.” 5 Zo is er dan ook in deze tijd een overschot gebleven door de uitverkiezing der genade. 6 Maar is het door de genade, dan is het niet om de werken; anders zou de genade geen genade meer zijn. 7 Wat volgt daaruit? Wat Israël blijft zoeken, heeft het niet verkregen. Maar de uitverkorenen onder hen hebben het wèl verkregen; de overigen echter werden verhard. 8 Zó staat er geschreven: “God gaf hun een geest van loomheid; ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot op de huidige dag.” 9 En David zegt: “Hun tafel zij hun een valstrik en net, Een struikelblok en een straf. 10 Mogen hun ogen worden verduisterd, zodat ze niet zien; En krom hun de rug voor altijd.” 11 Ik vraag dan: Zijn ze gestruikeld, om te blijven liggen? Zeer zeker niet! Maar dank zij hun val, is de redding aan de heidenen ten deel gevallen, om hèn naijverig te maken. 12 Welnu, wanneer hun val een schat werd voor de wereld, en hun getalverlies een schat voor de heidenen, -hoeveel te meer zal hun voltalligheid het dan zijn! 13 En nu heidenen, spreek ik tot u! Ofschoon ik apostel der

heidenen ben, houd ik mijn ambt hoog, 14 juist om mijn
rasgenoten tot naijver te prikkelen en sommigen van hen
te behouden. 15 Want zo hun verwerping de verzoening
der wereld geweest is, wat zal dan hun weder-opneming
anders zijn, dan een opstanding uit de doden? 16 Zijn
immers de eerstelingen heilig, dan ook het deeg; en is
de wortel heilig, dan ook de takken. 17 Welnu, wanneer
enige van die takken zijn weggekapt, en gij, wilde olijf,
in hun plaats zijt geënt en uw deel hebt gekregen van de
wortel en het sap van de olijfboom, 18 gaat dan niet pochen
tegen de takken. En zo ge gaat pochen; niet gij draagt
de wortel, maar de wortel draagt u! 19 Misschien zult ge
zeggen: de takken zijn weggekapt, opdat ik zou worden
geënt. 20 Heel goed; maar de takken zijn weggekapt om
hun ongeloof, en gij zit vast door het geloof. -Koester geen
hoge dunk van uzelf, maar vrees; 21 wanneer God de echte
takken niet heeft ontzien, dan zal Hij ook ú niet ontzien.
22 Overweegt dus de goedheid, maar ook de strengheid
van God: Gods strengheid over hen, die zijn weggevallen,
doch zijn goedheid voor u, zo ge door zijn goedheid
volhardt; anders zult ook gij worden weggekapt. 23 Maar
ook die anderen zullen weer worden geënt, wanneer ze
niet volharden in hun ongeloof; want God is bij machte,
om ze opnieuw te enten. 24 Waarachtig, wanneer gijzelf
van een wilde olijf zijt gekapt waartoe ge van nature
behoort, en tegen de natuur in, op de tamme olijf zijt
geënt; hoeveel gemakkelijker zullen zij op hun eigen olijf
worden geënt, waartoe ze van nature behoren! 25 Welnu
broeders, om u te behoeden voor zelfoverschatting, wil ik
u niet onkundig laten van dit geheim: een deel van Israël
is verhard, totdat de massa der heidenen is binnengegaan;
26 en dan zal heel Israël worden gered; zoals er geschreven
staat: “De Verlosser zal komen uit Sion, De goddeloosheid
verwijderen van Jakob: 27 En dit zal mijn Verbond met
hen zijn, Wanneer Ik hun zonden zal hebben vergeven.”
28 Zeker, met betrekking tot het Evangelie zijn ze vijanden
om uwentwil; maar met betrekking tot de uitverkiezing
zijn ze de welbeminden om wille der Vaders; 29 want
nooit heeft God berouw over genadegaven en roeping.
30 Zoals gij eertijds ongehoorzaam aan God zijt geweest,
maar thans door hùn ongehoorzaamheid barmhartigheid
hebt gevonden, 31 zó zijn ook zij nu nog wel ongehoorzaam
om de u betoonde ontferming, opdat eenmaal ook zij op
hun beurt barmhartigheid mogen verkrijgen. 32 Want God
heeft allen onder ongehoorzaamheid gevangen gehouden,

om aan allen zijn barmhartigheid te tonen. 33 O afgrond
van rijkdom en wijsheid en kennis van God! Hoe ondoor-
grondelijk zijn toch zijn raadsbesluiten, hoe onnaspeurlijk
zijn wegen! 34 “Wie toch kent ‘s Heren gedachte, Of wie is
zijn raadsman geweest? 35 Of wie heeft Hem het eerst iets
gegeven, Zodat hij terugontvangen moet?” 36 Immers, uit
Hem en door Hem en voor Hem is alles! Hem zij de glorie
in eeuwigheid. Amen!

12

1 Derhalve broeders, bezweer ik u bij de barmhartigheid
Gods, uw lichamen aan te bieden als een levende offerande,
heilig en welgevallig aan God; als een redelijke eredienst
uwerzijds. 2 Vormt u niet naar deze wereld, maar hervormt
u door vernieuwing van inzicht, opdat gij onderscheiden
moogt, wat de wil is van God, wat goed is, welbehagelijk en
volmaakt. 3 Krachtens de mij geschonken genade beveel
ik aan ieder van u, zich niet hoger te stellen dan recht
is, maar zich op juiste waarde te schatten volgens de
maat van het geloof, die God eenieder heeft toegemeten.
4 Want zoals wij in één lichaam veel ledematen bezitten en
niet alle ledematen dezelfde taak verrichten, 5 zo zijn we
tezamen één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk
zijn we ledematen over en weer. 6 Welnu, we hebben
verschillende gaven overeenkomstig de genade, die ons
geschonken is: is het een profetie, houde zich aan de maat
des geloofs; 7 is het een bediening, men houde zich aan
de bediening; wie leraar is, houde zich aan het onderricht;
8 wie vermaant, houde zich aan de vermaning; wie uitdeelt,
doe het in eenvoud; wie vóórzit, doe het met ijver; wie
barmhartigheid beoefent, doe het blijmoedig. 9 De liefde
zij ongeveinsd; verfoeit het kwaad, blijft gehecht aan het
goede! 10 Hebt in broedermin elkander hartelijk lief, acht
elkander hoger dan uzelf; 11 weest onverdroten in ijver,
vurig van geest in de dienst van den Heer. 12 Weest
blijde in de hoop, geduldig in het lijden, volhardend in
het gebed; 13 helpt de heiligen in hun noden, legt u op de
gastvrijheid toe. 14 Zegent hen, die u vervolgen; zegent ze,
en vloekt ze niet. 15 Weest blij met de blijden, weent met
de wenenden; 16 weest eensgezind onder elkander. Weest
niet hooghartig, maar daalt tot de eenvoudigen af; wordt
niet wijs in uw eigen oog. 17 Vergeldt niemand kwaad met
kwaad, maar weest goedgezind jegens alle mensen; 18 leeft
zoveel mogelijk in vrede met iedereen, zover het althans
van u afhangt. 19 Geliefden, wreekt u niet, maar laat het

over aan de Toorn; want er staat geschreven: “Aan Mij is de wraak; Ik zal vergelden, zegt de Heer.” 20 Maar, “als uw vijand honger heeft, geef hem te eten, en als hij dorst heeft, geef hem te drinken; want dan stapelt ge vurige kolen op zijn hoofd.” 21 Laat u niet door het kwade overwinnen, maar overwin het kwade door het goede!

13

1 Iedereen moet onderworpen zijn aan het hogere gezag; want alle gezag komt van God, en ook het thans bestaande gezag is verordend door God. 2 Wie zich dus verzet tegen het gezag, verzet zich tegen de verordening van God; en de weerspannigen zullen hun veroordeling krijgen. 3 Want de overheid is niet te duchten bij een goed, maar wel bij een slecht gedrag. Wilt ge dus niets te vrezen hebben van het gezag? Gedraag u dan behoorlijk, en ge zult zijn goedkeuring verwerven: 4 want het is een dienaar van God tot uw eigen welzijn. Maar ge moet vrezen, wanneer ge u onbehoorlijk gedraagt; want het voert het zwaard niet voor niets; want als dienaar van God is het met de bestraffing van den misdadiger belast. 5 Het is dus noodzakelijk, dat men zich onderwerpt; niet alleen om de straf, maar ook uit plichtsbesef. 6 Om dezelfde reden ook moet gij de belasting betalen; want de 13:is beambte van God, en is voortdurend in beslag genomen door haar taak. 7 Geeft dus aan allen wat hun toekomt; belasting aan wien gij belasting, tol aan wien gij tol, ontzag aan wien gij ontzag, eer aan wien gij eer zijt verschuldigd. 8 Blijft niemand iets schuldig dan wederkerige liefde. Want hij die zijn naaste bemint, heeft de Wet vervuld. 9 Immers het gebod: “Ge zult geen overspel bedrijven, ge zult niet doodslaan, ge zult niet stelen, ge zult niet begeren,” en alle andere geboden zijn samengevat in dit éne: “Ge zult den naaste liefhebben als uzelf.” 10 De liefde berokkent den naaste geen kwaad; de liefde volbrengt dus de ganse Wet. 11 Bovendien, gij weet, dat het tijd is, en dat het uur is geslagen, om op te staan uit de slaap; want thans is het heil ons meer nabij, dan toen we het geloof hebben omhelsd. 12 De nacht is ver gevorderd, de dag breekt aan. Laat ons dus afleggen de werken der duisternis, en ons omgorden met de wapenen van het licht. 13 Laat ons dus onberispelijk leven, zoals we dit doen op klaarlichte dag; niet in brasserij en dronkenschap, niet in ontucht en losbandigheid, niet in twist en ijverzucht. 14 Maar omkleedt u met den Heer Jesus Christus, en vertroetelt het vlees niet tot begeerlijkheid.

14

1 Gij moet den zwakke in het geloof tot u trekken; maar
niet om over meningsverschillen te twisten. 2 De een toch
gelooft alles te mogen eten; de zwakke voedt zich met
groenten. 3 Wie eet, moet hem niet kleineren, die niet eet;
en wie niet eet, moet geen oordeel vellen over hem, die
wèl eet; God immers heeft hem als den zijne aangenomen.
4 Wie zijt ge dan wel, die een oordeel velt over andermans
dienstknecht; of hij staat of valt, is de zaak van zijn eigen
meester. Maar hij zal staande blijven; want de Heer heeft
de macht, hem staande te houden. 5 De een stelt de ene
dag boven de andere; een ander stelt ze alle gelijk; laat
iedereen zijn eigen volle overtuiging volgen. 6 Wie aan een
bepaalde dag is gehecht, doet het ter ere van den Heer;
en wie eet, eet ter ere van den Heer, daar hij dank brengt
aan God; en wie niet eet, laat het ter ere van den Heer, en
dankt daarbij God. 7 Niemand van ons leeft voor zichzelf,
en niemand sterft voor zichzelf; 8 want zo we leven, dan
leven we voor den Heer, zo we sterven, dan sterven we
voor den Heer. Of we dus leven of sterven, den Heer
behoren we toe. 9 Want juist daarom is Christus gestorven
en ten leven opgestaan, om de Heer te zijn van doden en
levenden. 10 Maar wat oordeelt ge dan uw broeder, of wat
kleineert ge uw broeder? Allen toch zullen we voor Gods
rechterstoel moeten staan. 11 Want er staat geschreven:
“Zoowaar Ik leef, zegt de Heer: Voor Mij zal elke knie zich
buigen, En alle tong zal God verheerlijken.” 12 Ieder van ons
zal dus voor zichzelf rekenschap hebben te geven aan God.
13 Laat ons dus niet langer elkander beoordelen; doch maakt
liever het besluit, den broeder geen aanstoot of ergernis te
geven. 14 Ik weet, en ben er zeker van in den Heer Jesus,
dat op zichzelf niets onrein is; maar voor hem die meent,
dat het onrein is, is het onrein. 15 Maar wanneer ge uw
broeder grieft door uw eten, dan beoefent ge de liefde niet
meer. Stort door uw eten niemand in het verderf, voor
wien Christus is gestorven. 16 Wat uzelf goed toeschijnt,
moet ge geen slechte naam doen krijgen. 17 Immers het
koninkrijk Gods bestaat niet in spijs en drank, maar in
gerechtigheid, vrede en vreugde in den heiligen Geest; 18 en
wie zó Christus dient, is welgevallig aan God en geacht door
de mensen. 19 We moeten dus streven naar wat de vrede
en de wederkerige stichting bevordert. 20 Breekt het werk
van God niet af om wat spijs. Zeker, alles is rein; maar
het wordt slecht voor den mens, die door zijn eten aanstoot
geeft. 21 Het is lofwaardig, geen vlees te eten en geen wijn of
iets anders te drinken, wanneer uw broeder zich daaraan

ergert. 22 Houd uw overtuiging voor uzelf, en voor God. -
Gelukkig hij, die zich niets te verwijten heeft bij wat hij zich
veroorlooft. 23 Maar wie nog in twijfel verkeert terwijl hij
eet, is veroordeeld, omdat hij niet handelt overeenkomstig
zijn geloof; alles toch is zonde, wat niet in overeenstemming
is met het geloof.

15

1 Wij die sterk zijn, we moeten de gevoeligheden der
zwakken ontzien, en niet onszelf zoeken. 2 Ieder van
ons moet het welzijn van den naaste zoeken, om hem
te stichten. 3 Ook Christus heeft zichzelf niet gezocht;
maar zoals geschreven staat: “De smaad van hen, die
u smaden, is op Mij gevallen;” 4 alles toch wat vroeger
geschreven werd, is tot onze onderrichting geschreven,
opdat we de hoop zouden verkrijgen door het geduld en
de vertroosting, die de Schriften ons bieden. 5 De God
van geduld en vertroosting schenke u dan de geest van
onderlinge eensgezindheid naar het voorbeeld van Christus
Jesus, 6 opdat gij eendrachtig en uit één mond den God en
Vader van onzen Heer Jesus Christus verheerlijken moogt.
7 Gij moet u dus tot elkander getrokken gevoelen, zoals ook
Christus Zich onzer heeft aangetrokken tot verheerlijking
van God. 8 Ik bedoel, dat Christus de Bedienaar der
besnijdenis is geworden, opdat Gods getrouwheid zou
blijken door de vervulling der beloften aan de Vaders;
9 maar dat de heidenen God om zijn barmhartigheid moeten
verheerlijken, zoals er geschreven staat: “Daarom zal ik U
onder de heidenen belijden, En een lofzang aanheffen ter
ere van uw Naam.” 10 En wederom zegt ze: “Verheugt u, gij
heidenen, Te zamen met zijn volk!” 11 En eveneens: “Looft
den Heer, alle heidenen, Verheerlijkt Hem, alle naties!”
12 En Isaias zegt weer: “Het zal de Wortel van Jesse zijn,
Die opstaat om ook over de heidenen te heersen; Op Hem
zullen de heidenen hopen.” 13 Moge dan de God van hoop
door het geloof u vervullen met alle vreugde en vrede;
opdat gij rijke overvloed van hoop moogt verwerven door
de kracht van den heiligen Geest! 14 Eigenlijk gezegd, mijn
broeders, ben ik er voor mezelf van overtuigd, dat gij toch
al vervuld zijt met goede gevoelens en vol van alle kennis,
en dat gij zelf in staat zijt, elkaar te vermanen. 15 Toch
heb ik u hier en daar tamelijk vrijmoedig geschreven,
daar ik u een en ander in herinnering had te brengen
krachtens de genade door God mij geschonken: 16 om onder
de heidenen een dienaar van Christus Jesus te zijn in de

heilige dienst van het Evangelie Gods; opdat de heidenen
een welgevallige offerande zouden worden, geheiligd door
den heiligen Geest. 17 En op deze dienst van God beroem ik
mij in Christus Jesus. 18 Want ik zal me niet verstouten,
over iets anders te spreken, dan over wat Christus door
mij heeft uitgewerkt tot bekering der heidenen, door woord
en door daad, 19 door kracht van tekenen en wonderen, en
door de kracht van den heiligen Geest. Zó heb ik wel van
Jerusalem af tot Illúrië toe in alle richtingen het Evangelie
van Christus in al zijn volheid verkondigd; 20 maar evenzeer
was het mij een erezaak, nergens het Evangelie te preken,
waar de naam van Christus reeds werd genoemd; om niet
op de grondslagen van anderen te bouwen, 21 maar zoals
er geschreven staat: “Zij zullen Hem zien, Wien Hij niet
was verkondigd; Zij zullen Hem kennen, Die niet van Hem
hadden gehoord.” 22 Dit is dan ook de reden, waarom ik
telkens verhinderd werd, u te bezoeken. 23 Maar nu ik
in deze streken geen arbeidsveld meer heb, en ik toch
reeds sinds vele jaren het verlangen had, u te bezoeken,
24 nu hoop ik dus, wanneer ik naar Spanje vertrek, u op
mijn doorreis te zien, en dan door u verder voortgeholpen
te worden, wanneer ik eerst een weinig althans van de
omgang met u zal hebben genoten. 25 Thans vertrek
ik naar Jerusalem, om aan de heiligen mijn diensten te
bewijzen. 26 Want Macedónië en Achaja hebben het goede
besluit genomen, een inzameling te houden ten bate van de
armen onder de heiligen van Jerusalem. 27 Ze hebben dat
goede besluit genomen, daar ze ook verplichtingen aan hen
hebben; want wanneer de heidenen deel hebben gekregen
aan hùn geestelijke goederen, dan zijn dezen ook verplicht,
hèn met stoffelijke goederen te ondersteunen. 28 Wanneer
ik dus deze zaak heb afgewikkeld en hun deze opbrengst ter
hand heb gesteld, zal ik naar Spanje vertrekken, en dan bij u
aankomen. 29 En ik weet, dat ik met de volheid van Christus
zegen zal komen, wanneer ik u kom bezoeken. 30 Ik smeek u
dan broeders, bij onzen Heer Jesus Christus en bij de liefde
van den Geest, mij in de strijd te helpen door uw gebeden,
die ge voor mij opstiert tot God; 31 opdat ik ontkomen mag
aan de ongelovigen van Judea, en mijn dienstbetoon voor
Jerusalem door de heiligen op prijs wordt gesteld; 32 en
opdat ik dan, zo God het wil, met blijdschap u bezoeken
mag, en mij verpozen in uw midden. 33 De God van de vrede
zij met u allen. Amen!

16

1 Ik beveel u onze zuster Febe aan, diakones van de kerk
te Kénchreën, 2 opdat ge haar in den Heer een ontvangst
bereidt, zoals het heiligen waardig is, en haar bijstaat in
alles, waarin ze uw hulp nodig mocht hebben. Want zelf
heeft ze goede diensten bewezen aan velen, en ook aan
mijzelf. 3 Groet Priska en Aquila, mijn medehelpers in
Christus Jesus, 4 die voor mijn leven hun eigen hals hebben
gewaagd, en aan wie niet ik alleen dank ben verschuldigd,
maar ook alle gemeenten der heidenen; 5 groet ook de
gemeente bij hen aan huis. Groet mijn dierbaren Epénetus,
den eersteling van Azië voor Christus; 6 groet Maria, die
zich veel moeite voor u heeft gegeven. 7 Groet Andrónikus
en Júnias, mijn stamgenoten en medegevangenen, die in
groot aanzien staan bij de Apostelen, en die zelfs vóór mij
aan Christus hebben toebehoord. 8 Groet Ampliatus, mijn
geliefde in den Heer. 9 Groet Urbanus, mijn medehelper in
Christus, en mijn geliefden Stachus. 10 Groet Apelles, die in
Christus getrouw is gebleken. Groet hen, die tot het huis van
Aristobulus behoren. 11 Groet Heródion, mijn stamgenoot,
Groet hen, die tot het huis van Narcissus behoren, en
volgelingen des Heren zijn. 12 Groet Trufena en Trufosa,
die arbeiden in de dienst des Heren. Groet de geliefde
Persis, die veel gearbeid heeft in ‘s Heren dienst. 13 Groet
Rufus, den uitverkorene in den Heer; alsmede zijn moeder,
die ook de mijne is. 14 Groet Asúnkritus, Flegon, Hermes,
Pátrobas, Hermas en de broeders die bij hem zijn. 15 Groet
Filólogus en Júlia, Nereus en zijn zuster, ook Olumpas
met al de heiligen die bij hen zijn. 16 Groet elkander
met een heilige kus. U groeten alle kerken van Christus.
17 Maar ik vermaan u, broeders, scherp te letten op hen,
die tweespalt en aanstoot verwekken tegen de leer, welke
gij hebt ontvangen; gij moet geen omgang met hen hebben.
18 Want zulke lieden dienen niet Christus onzen Heer, maar
wel hun eigen buik; en ze misleiden argeloze harten door
vrome praat en gefleem. 19 Zeker, uw volgzaamheid is
algemeen bekend; ik verheug me dus over u. Ik wil echter,
dat gij niet slechts wijs zijt in het goede, maar ook bestand
tegen het kwaad. 20 Dan zal de God van de vrede den
Satan spoedig onder uw voeten verpletteren. De genade van
onzen Heer Jesus zij met u! 21 Timóteus, mijn medehelper,
en mijn stamgenoten Lúcius, Jason en Sosipatros laten
u groeten. 22 Ik Tértius, die de brief op schrift heb
gebracht, groet u in den Heer. 23 Cajus, mijn gastheer
en die van de ganse gemeente, laat u groeten. Erastus,

de stadsrentmeester, en broeder Quartus laten u groeten.
24 De genade van onzen Heer Jesus Christus zij met u allen.
Amen! 25 Aan Hem, die bij machte is, u vast te doen staan in
overeenstemming met mijn Evangelie en de verkondiging
van Jesus Christus, -in overeenstemming ook met het
heilsgeheim, dat van eeuwigheid was verzwegen, 26 maar
dat thans is geopenbaard, en op bevel van den eeuwigen
God door de profetische schriften aan alle heidenen bekend
is gemaakt, om hen tot de gehoorzaamheid aan het geloof
te brengen: 27 aan Hem, den enig wijzen God, zij door Jesus
Christus de glorie in de eeuwen der eeuwen. Amen!

De eerste brief aan de Korintiërs

1 Paulus, apostel van Christus Jesus, geroepen door Gods
wil, en broeder Sóstenes: 2 aan de Kerk Gods te Korinte,
aan hen die geheiligd zijn door Christus Jesus, aan de
uitverkoren heiligen, en aan allen die de naam van Jesus
Christus aanroepen in iedere plaats, zowel bij hen als bij
ons: 3 Genade zij u en vrede van God onzen Vader, en
van den Heer Jesus Christus. 4 Ten allen tijde dank ik God
om u voor Gods genade, die u gegeven is in Christus Jesus;
5 want door Hem zijt gij rijk geworden in ieder opzicht, —
in alle woord en in alle kennis 6 in dezelfde mate als de
belijdenis van Christus vastheid onder u heeft gekregen.
7 En zo staat gij in geen enkele genadegave ten achter al
de tijd, dat gij de openbaring afwacht van onzen Heer
Jesus Christus. 8 Bovendien zal Deze u vast doen staan
ten einde toe, zodat gij onberispelijk zijn zult op de dag
van onzen Heer Jesus Christus. 9 God is getrouw; Hij door
wien gij geroepen zijt tot de gemeenschap met zijn Zoon,
Jesus Christus onzen Heer. 10 Broeders, ik bezweer u uit
naam van onzen Heer Jesus Christus, dat gij allen hetzelfde
spreekt en dat er onder u geen scheuringen zijn, maar dat
gij volkomen één zijt in dezelfde gezindheid en dezelfde
overtuiging. 11 Want, mijn broeders, door de lieden van
Chloë is me over u bekend geworden, dat er twisten onder
u zijn. 12 Ik bedoel dit: Iedereen van u zegt: “Ik ben
van Paulus, ik van Apollo, ik van Kefas, ik van Christus.”
13 Is Christus soms verdeeld? Of is Paulus soms voor u
gekruisigd, of zijt gij in Paulus’ naam gedoopt? 14 Ik ben er
dankbaar om, dat ik niemand van u gedoopt hebt behalve
Krispus en Gajus, 15 zodat men niet zeggen kan, dat gij in
mijn naam zijt gedoopt. 16 Ook Stéfanas’ familie heb ik
nog gedoopt; overigens weet ik niet, dat ik iemand anders
gedoopt heb. 17 Want Christus heeft mij niet gezonden om
te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen: niet met
wijsheid van woorden, opdat het Kruis van Christus zijn
betekenis niet zou verliezen. 18 Immers de prediking van
het Kruis is wel een dwaasheid voor hen, die verloren gaan,
maar voor ons, die behouden worden, is ze een kracht Gods.
19 Want er staat geschreven: “Ik zal de wijsheid der wijzen
verdelgen, En het beleid der verstandigen te niet doen.”
20 Waar is de wijze? Waar de schriftgeleerde? Waar de
redetwister dezer wereld? Heeft God de wijsheid dezer
wereld niet dwaas gemaakt? 21 Want daar volgens het bestel

van Gods wijsheid de wereld niet door de wijsheid tot de kennis van God is gekomen, zo heeft het God behaagd, de gelovigen zalig te maken door de dwaasheid der prediking. 22 Terwijl de Joden tekenen eisen, en de Grieken wijsheid zoeken, 23 preken wij Christus gekruisigd, voor de Joden een ergernis en voor de heidenen een dwaasheid, 24 maar voor hen, die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken, een Christus, Gods kracht en Gods wijsheid. 25 Want het dwaze van God is wijzer dan de mensen, en het zwakke van God is krachtiger dan de mensen. 26 Inderdaad, broeders, denkt eens aan uw eigen roeping terug; niet velen waren wijzen naar het vlees, niet velen machtig, niet velen aanzienlijk. 27 Neen, het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, om de wijzen beschaamd te maken; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, om het sterke te beschamen; 28 en het onaanzienlijke der wereld en het onbeduidende heeft God uitverkoren: alles wat niets is, om te niet te doen, wat iets is, 29 opdat geen vlees zou roemen voor God. 30 Door Hem toch behoort gij aan Christus Jesus, die ons door God geworden is: Wijsheid, Gerechtigheid, Heiliging en Verlossing; 31 opdat gelijk geschreven staat: “Hij die roemt, Roeme in den Heer.”

2

1 Toen ik dus tot u kwam, broeders, ben ik niet met macht van woord of wijsheid u de getuigenis Gods komen verkondigen. 2 En ik was besloten, onder u niets te kennen, dan Jesus Christus, en Dien gekruisigd. 3 Ik trad bij u op in zwakheid, vrees, en grote siddering; 4 mijn spreken en preken steunden niet op overtuigende woorden van wijsheid, maar op de overtuiging des Geestes en der kracht, 5 opdat uw geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op Gods kracht. 6 Toch preken we wijsheid onder de volmaakten; maar geen wijsheid dezer wereld, noch der machten dezer wereld, die vernietigd zullen worden. 7 Ja, we verkondigen een Wijsheid Gods, een geheimnisvolle, een verborgene, welke God vóór de tijden heeft voorbestemd tot onze glorie, 8 die geen der machten dezer wereld heeft gekend, —want zo ze haar gekend hadden, zouden ze den Heer der glorie niet hebben gekruisigd, 9 maar een, waarvan geschreven staat: “Wat het oog niet heeft gezien, Noch het oor heeft gehoord, Noch in het hart van een mens is opgekomen, Wat God heeft bereid voor hen, die Hem liefhebben.” 10 Immers, òns heeft God ze geopenbaard door den Geest. Want de Geest doorgrondt alles, zelfs de verborgenheden Gods. 11 Wie der mensen toch kent

de verborgenheden van den mens, behalve de geest van den mens, die in hem is? Zo ook kent niemand die van God, tenzij de Geest van God. 12 Welnu, we hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar den Geest, die uit God is, opdat we zouden kennen wat ons door God is geschonken. 13 En dat spreken we ook uit, niet met woorden door menselijke wijsheid aangeleerd, maar door den Geest onderwezen; het geestelijke met het geestelijke verenigend. 14 Maar de verstands-mens aanvaardt niet wat van Gods Geest komt, want het is hem een dwaasheid; en hij kàn het zelfs niet kennen, omdat het op geestelijke wijze moet beoordeeld worden. 15 De geestelijke mens daarentegen beoordeelt alles, zonder zelf door iemand beoordeeld te worden. 16 “Wie toch kent het inzicht des Heren, dat hij Hem zou onderrichten?” Welnu, wij hebben het inzicht van Christus.

3

1 Ook tot u, broeders, kon ik niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot kinderkens in Christus. 2 Melk heb ik u te drinken gegeven, geen vaste spijs; want gij kondt er nog niet tegen. En ook nu kunt gij het nog niet; 3 want nog zijt gij vleselijk. Immers, wanneer er onder u naijver is en twist, zijt gij dan niet vleselijk, en wandelt gij niet volgens den mens? 4 Want zolang de één zegt: “Ik ben van Paulus”, en de ander: “Ik ben van Apollo”, zijt gij dan niet louter mensen? 5 Wat toch is Apollo? Wat is Paulus? Dienaars, door wier toedoen gij het geloof hebt ontvangen; elk op de wijze als de Heer hem gegeven heeft. 6 Ik heb geplant, Apollo heeft begoten, maar God heeft wasdom verleend. 7 En daarom, noch hij die plant, noch hij die begiet, betekent iets, maar God die wasdom geeft. 8 Toch zijn ze één, hij die plant en hij die begiet; en elk zal zijn eigen loon ontvangen, overeenkomstig eigen arbeid. 9 Wij zijn Gods medearbeiders; gij zijt Gods akker, Gods bouwwerk. 10 Volgens Gods genade, mij geschonken, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt er op. Maar iedereen moet toezien, hoe hij daarop bouwt. 11 Want niemand mag een ander fundament plaatsen, dan wat gelegd is, en dat is Jesus Christus. 12 Onverschillig of men op dit fundament voortbouwt met goud of zilver, met edelstenen, hout, stro of riet; 13 eens zal ieders werk bekend worden gemaakt. Immers de Dag zal het aantonen; want in vuur openbaart hij zich, en het vuur zal uitwijzen, van wat gehalte het werk van een ieder is. 14 Houdt het werk, dat hij heeft opgebouwd, stand, dan

zal hij loon ontvangen. 15 Zo zijn werk verbrandt, dan
zal hij schade lijden; hij zal wel behouden worden, maar
zó, dat hij eerst door het vuur moet. 16 Weet gij niet, dat
gij Gods tempel zijt en dat Gods Geest in u woont? 17 Zo
iemand Gods tempel ten verderve brengt, dan zal God ook
hem verderven. Want heilig is Gods tempel, en dat zijt gij.
18 Niemand bedriege zichzelf Zo iemand wijs onder u meent
te zijn, hij moet dwaas naar deze wereld worden, om wijs te
zijn. 19 Immers de wijsheid dezer wereld is dwaasheid voor
God. Want er staat geschreven: “Hij, die de wijzen in hun
eigen arglistigheid vat.” 20 En eveneens: “De Heer weet, dat
de gedachten der wijzen ijdel zijn.” 21 Niemand mag dus op
mensen roemen. Want alles is het uwe: 22 Paulus, Apollo,
Kefas, wereld, leven, dood, heden, toekomst. Alles is het
uwe; 23 maar gij behoort aan Christus, en Christus aan God.

4

1 Men moet ons zonder meer als dienaars van Chris-
tus beschouwen, en beheerders van Gods geheimenissen.
2 Welnu, van de beheerders wordt slechts gevorderd, dat
ze trouw worden bevonden. 3 En dàn is er mij weinig
aan gelegen, of ik door u of een menselijk gericht word
geoordeeld. Ja, ik oordeel mezelf niet eens; 4 want wel
ben ik mezelf niets bewust, maar daardoor ben ik niet
gerechtvaardigd. De Heer is het, die mij oordeelt. 5 Daarom,
oordeelt niet vóór de tijd, niet voordat de Heer komt, die
zowel de verborgenheden der duisternis aan het licht zal
brengen, als de bedoelingen der harten openbaren. En dan
zal een ieder lof ontvangen van God. 6 Broeders, ik heb
deze dingen toegepast op mijzelf en Apollo terwille van u,
opdat gij in ons voorbeeld zoudt leren: “Niet boven hetgeen
geschreven staat;” opdat de een zich niet opblaast ten
voordele van een ander en ten nadele van een derde. 7 Wie
eigenlijk houdt u voor zo iets bijzonders? Of wat hebt ge, dat
ge niet verkregen hebt? En zo ge het verkregen hebt, wat
pocht ge dan, als hadt ge het niet verkregen? 8 Zeker wel,
gij zijt reeds verzadigd! Nu reeds zijt gij rijk! Buiten ons om
bezit gij het koningschap! Och, was het toch werkelijk waar,
dat gij het koningschap bezat, dan mochten wij er misschien
wel in delen! 9 Want waarlijk, ik geloof, dat God ons,
Apostelen, de laatste plaats heeft toegewezen, als ter dood
veroordeelden; want wij zijn een schouwspel geworden
voor de wereld, voor engelen en mensen! 10 Wij, wij zijn
dwazen terwille van Christus; gij echter wijzen in Christus.
Wij zijn zwak, gij zijt sterk. Gij zijt geëerd, wij veracht.
11 Tot op dit uur lijden we honger, dorst en naaktheid; we

worden mishandeld, we zwerven rond; 12 in handenarbeid
putten we ons uit. Worden we gescholden, we zegenen;
worden we vervolgd, we verdragen het; 13 worden we
gelasterd, we spreken ten goede. Als uitvaagsel der wereld
zijn we geworden, het grootste uitschot tot op de huidige
dag. 14 Ik schrijf u deze dingen, niet om u te beschamen,
maar om u terecht te wijzen, als mijn geliefde kinderen.
15 Want al hadt gij ook tienduizend leermeesters in Christus,
vele vaders hebt gij niet; ik heb u door het Evangelie in
Jesus Christus verwekt. 16 En daarom smeek ik u: weest
mijn navolgers. 17 Om dezelfde reden heb ik Timóteus naar
u toe gezonden, die mijn geliefde en getrouwe zoon is in
den Heer; hij zal u mijn wegen in Christus in herinnering
brengen, zoals ik ze overal in alle kerken leer. 18 Sommigen
zijn verwaand in de overtuiging, dat ik toch niet bij u kom.
19 Toch zal ik spoedig bij u komen, zo de Heer het wil; dan
zal ik me eens op de hoogte stellen, niet van het woord
van die verwaanden, maar van hun kracht. 20 Want het
koninkrijk Gods bestaat niet in woorden, maar in kracht.
21 Wat verkiest gij? Zal ik met de roede tot u komen, of met
liefde en zachtmoedigheid?

5

1 Algemeen hoort men, dat er ontucht onder u voorkomt,
en wel zulk een ontucht, als er zelfs onder de heidenen
niet bestaat: dat namelijk iemand de vrouw van zijn vader
bezit. 2 En dan zijt gij nog opgeblazen! Waart gij niet
beter terneergeslagen geweest? Dan was hij, die zo iets
bedreven heeft, wel uit uw midden verwijderd! 3 Ik zelf
toch, lichamelijk afwezig, maar tegenwoordig met de geest,
heb reeds, als was ik tegenwoordig, het oordeel geveld over
hem, die zo iets gedaan heeft. 4 In de Naam van den Heer
Jesus: gij en mijn geest, toegerust met de kracht van onzen
Heer Jesus: 5 wij leveren hem over aan den satan tot verderf
van het vlees, opdat de geest wordt behouden op de dag des
Heren. 6 Uw roemen staat u niet fraai! Weet gij niet, dat een
weinig zuurdeeg geheel het deeg verzuurt? 7 Doet het oude
zuurdeeg weg, opdat gij vers deeg worden moogt; gij zijt
toch ongedesemd brood! Want ook ons Pascha is geslacht:
en dat is Christus. 8 Laat ons dus feest vieren, niet met het
oude zuurdeeg, noch met het zuurdeeg van slechtheid en
boosheid, maar met de ongedesemde broden van reinheid
en waarheid. 9 In mijn brief heb ik u geschreven, dat
gij geen omgang moogt hebben met ontuchtigen. 10 Ik
schreef niet: met alle ontuchtigen dezer wereld, of met alle

hebzuchtigen en dieven, of alle afgodendienaars; 11 anders
zoudt gij de wereld moeten verlaten. Maar ik schreef
u, geen omgang te hebben met iemand, die zich broeder
noemt en toch een ontuchtige is, of een hebzuchtige, een
afgodendienaar, lasteraar, dronkaard of dief; en met zo
iemand zelfs niet te eten. 12 Want met welk recht zou ik hen
oordelen, die buiten staan? Neen, oordeelt hen, die binnen
zijn; 13 God zal oordelen, die buiten staan. Verwijdert den
boze uit uw midden!

6

1 Wanneer iemand van u met een ander een geschil heeft,
durft hij dan recht zoeken bij de ongerechtigen, en niet
bij de heiligen? 2 Weet gij dan niet, dat de heiligen de
wereld zullen richten? En zo zelfs de wereld door u wordt
gericht, zoudt gij dan onbevoegd zijn voor onbeduidende
geschillen? 3 Weet gij niet, dat wij engelen zullen richten?
Hoeveel te meer dus de kwesties van het dagelijks leven.
4 En toch laat gij bij uw dagelijkse geschillen juist hen
daarover zitting houden, die door de gemeente worden
veracht. 5 Ik zeg het tot uw beschaming. Is er dan onder
u geen enkel verstandig man, die tussen zijn broeders
uitspraak zou kunnen doen? 6 In plaats daarvan daagt de
ene broeder den ander voor het gerecht, en dan nog wel ten
overstaan van ongelovigen. 7 Ja, het is op zichzelf voor u al
meer dan erg, dat gij met elkander geschillen hebt. Waarom
lijdt gij niet liever onrecht? Waarom lijdt gij niet liever
schade? 8 In plaats daarvan doet gij zelf onrecht en schade,
en dat nog wel aan broeders. 9 Weet gij dan niet, dat zij die
onrecht doen, geen deel zullen hebben aan het koninkrijk
Gods? Bedriegt u niet. Ontuchtigen, afgodendienaars,
overspelers, wellustelingen, knapenschenners, 10 dieven,
hebzuchtigen, dronkaards, lasteraars en rovers zullen geen
deel hebben aan het koninkrijk Gods. 11 En dit waren
sommigen van u. Maar gij zijt rein gewassen, gij zijt
geheiligd, gij zijt gerechtvaardigd in de naam van den Heer
Jesus Christus en door den Geest van onzen God. 12 Alles
is mij geoorloofd! Maar alles is niet heilzaam! Alles is mij
geoorloofd! Maar ik zal me door niets laten overheersen!
13 De spijzen zijn voor de buik, en de buik is voor de
spijzen; maar God zal beide aan de vernietiging prijsgeven.
Het lichaam daarentegen is niet voor de ontucht, maar
het behoort aan den Heer, en de Heer aan het lichaam.
14 God heeft den Heer opgewekt, en Hij zal ook ons doen
verrijzen door zijn kracht. 15 Weet gij soms niet, dat uw
lichamen ledematen zijn van Christus? Zal ik ze dan doen

ophouden, ledematen van Christus te zijn, om er ledematen
ener deerne van te maken! Dat nooit! 16 Maar weet gij
ook niet, dat hij, die zich met een deerne afgeeft, met haar
één lichaam is? Want Hij zegt: “Deze twee zullen één vlees
zijn.” 17 Hij daarentegen, die den Heer aanhangt, is één
geest met Hem. 18 Vlucht de ontucht! Iedere zonde, die
de mens bedrijft, is buiten het lichaam, maar de ontuchtige
zondigt tegen zijn eigen lichaam. 19 Of weet gij niet, dat
uw lichaam een tempel is van den heiligen Geest, die in u
woont, en dien gij van God hebt ontvangen; ook dat gij uzelf
niet toebehoort, 20 daar gij duur zijt gekocht? Verheerlijkt
dus God in uw lichaam!

7

1 Wat de dingen betreft, waarover gij geschreven hebt: het
is goed voor een mens, geen vrouw aan te raken; 2 maar
ter vermijding van allerlei ontucht moet toch iedere man
zijn eigen vrouw behouden, en iedere vrouw haar eigen
man. 3 De man moet aan de vrouw zijn plicht vervullen,
zoals ook de vrouw aan den man. 4 De vrouw heeft geen
vrije beschikking over haar eigen lichaam, maar de man.
Eveneens heeft ook de man geen vrije beschikking over
zijn eigen lichaam, maar de vrouw. 5 Weigert niet aan
elkander, dan alleen met onderling goedvinden en voor
een bepaalde tijd, om u aan het gebed te wijden; en gaat
er dan weer toe over, opdat de satan u niet bekoort door
uw onthouding. 6 Dit laatste echter bedoel ik als een
verlof, en niet als bevel. 7 Integendeel, ik zou willen, dat
alle mensen waren zoals ikzelf; maar iedereen heeft van
God een persoonlijke gave, de één deze, gene weer een
andere. 8 Tot de ongehuwden en de weduwen zeg ik: het
is goed voor hen, zo ze blijven, zoals ikzelf ben 9 Maar
zo ze zich niet kunnen beheersen, laten ze dan trouwen.
Want het is beter te trouwen dan te verbranden. 10 Aan
de gehuwden beveel niet ik maar de Heer, dat de vrouw
zich niet mag scheiden van den man; 11 en zo ze toch
gescheiden is, dat ze dan ongehuwd moet blijven of zich
met den man moet verzoenen; ook dat de man de vrouw
niet mag verstoten. 12 Aan de overigen zeg ik, niet de
Heer: Wanneer een broeder een ongelovige vrouw heeft,
en deze bewilligt er in, met hem samen te wonen, dan mag
hij haar niet verstoten; 13 eveneens, wanneer een vrouw
een ongelovigen man heeft, en deze er in bewilligt, met
haar samen te wonen, dan mag ze den man niet verstoten.
14 Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw, en
de ongelovige vrouw geheiligd door den broeder; anders

toch waren uw kinderen onrein, terwijl ze inderdaad heilig
zijn. 15 Maar wanneer de ongelovige scheiden wil, laat hem
scheiden; in zulke gevallen is de broeder en de zuster niet
gebonden. God heeft u toch tot vrede geroepen; 16 want
hoe weet ge, vrouw, of ge den man zult redden; en gij,
man, hoe weet ge, of ge de vrouw redden zult? 17 Iedereen
heeft dus zó te leven, als de Heer hem heeft toegedeeld,
zoals God hem heeft geroepen. Zo verorden ik in alle
kerken. 18 Is iemand geroepen, nadat hij de besnijdenis
had ontvangen, hij moet ze niet wegwerken; is iemand als
onbesnedene geroepen, hij moet zich niet laten besnijden.
19 De besnijdenis is niets, de onbesnedenheid evenmin,
maar alleen de onderhouding van Gods geboden. 20 Laat
iedereen in de staat blijven, waarin hij geroepen is. 21 Zijt
ge geroepen als slaaf, maak u daarover niet bekommerd;
maar zo óók gij vrij kunt worden, maak dan liever van de
gelegenheid gebruik. 22 Immers een slaaf, die geroepen is
in den Heer, is een vrijgelatene van den Heer; zoals een
vrije, die geroepen is, de slaaf is van Christus. 23 Duur zijt
gij gekocht; weest geen mensen-slaven. 24 Broeders, laat
iedereen voor God in de staat blijven, waarin hij geroepen
werd. 25 Wat de maagden betreft, heb ik geen gebod des
Heren; maar ik geef mijn gevoelen als iemand, die door
Gods ontferming betrouwbaar is. 26 Welnu, ik ben er
van overtuigd, dat om de aanstaande Nood dit het best
is: dat namelijk iemand liefst zó blijft, als hij is. 27 Zijt
ge aan een vrouw verbonden, zoek dan geen scheiding.
28 Zijt ge niet aan een vrouw verbonden, zoek dan geen
vrouw; doch ook al huwt ge, ge zondigt niet; en als een
maagd trouwt, zondigt ze niet. Maar zulke personen zullen
bekommernissen hebben naar het vlees, en die wilde ik u
besparen. 29 Dit toch heb ik te zeggen, broeders. De tijd
is kort. Daaruit volgt, dat zelfs zij, die vrouwen hebben,
moeten zijn, als hadden zij ze niet; 30 en zij die wenen, alsof
ze niet weenden; en zij die blijde zijn, als verblijdden ze zich
niet; en zij die kopen, als behielden ze het niet; 31 en zij die
van de wereld genieten, als hadden ze er niets mee op. Want
de gedaante dezer wereld gaat voorbij; 32 en daarom wil ik,
dat gij zonder zorgen zijt. —De òngehuwde is bezorgd over
de dingen des Heren, hoe hij behagen zal aan den Heer;
33 maar de gehuwde is bezorgd over de dingen der wereld,
hoe hij behagen zal aan de vrouw; 34 en hij is verdeeld.
Eveneens is ook de ongehuwde vrouw en de maagd bezorgd
over de dingen des Heren, om heilig te zijn naar lichaam
en ziel, terwijl de gehuwde bezorgd is over de dingen der

wereld, hoe ze den man zal behagen. 35 Ik zeg dit tot uw
eigen bestwil, niet om u een strik om te doen, maar opdat
gij onwankelbaar zoudt zijn in de eerbaarheid en in de
toewijding aan den Heer. 36 Zo iemand schande denkt te
brengen op zijn jonge dochter, als ze eens over de jaren
komt, en de zaken dus toch haar verloop moeten hebben:
hij doe, wat hij wil; hij zondigt niet. Laat ze trouwen.
37 Maar hij, die onwankelbaar in zijn gevoelen volhardt, die
vrij van dwang zijn eigen wil kan volgen, en die bij zichzelf
besloten heeft, zijn jonge dochter ongerept te bewaren, hij
doet wèl. 38 Dus, die zijn dochter uithuwt, doet goed, en
die ze niet uithuwt, doet beter. 39 Een vrouw is gebonden,
zolang haar man leeft. Maar wanneer de man is ontslapen,
dan is ze vrij te trouwen met wien ze wil, mits in den Heer.
40 Toch is ze gelukkiger, zo ze blijft, zoals ze is; volgens
mijn gevoelen althans. En ik meen toch wel, Gods Geest
te hebben.

8

1 Wat nu het offervlees betreft, weten we: “Allen hebben
we kennis.” Maar de kennis blaast op, de liefde bouwt op.
2 Zo iemand zich inbeeldt, iets te kennen, dan is zijn kennis
nog niet, zoals ze wezen moet; 3 doch zo iemand liefde
heeft tot God, dan is hij door Hem gekend. 4 Wat dus het
eten van het offervlees aangaat, weten we, dat er eigenlijk
geen afgod in de wereld bestaat, en dat er geen God is,
behalve Eén. 5 Want al zijn er ook zogenaamde goden in
de hemel of op aarde, en zó zijn er inderdaad veel goden
en veel heren, 6 voor ons is er slechts één God, de Vader, uit
wien alles voortkomt, en tot wien we geordend zijn, en één
Heer Jesus Christus, door wien alle dingen, door wien ook
wijzelf zijn. 7 Maar niet allen hebben die kennis. Sommigen
toch, ook nu nog in de overtuiging, dat er werkelijk afgoden
bestaan, eten het juist als offervlees, en hun geweten, zwak
als het is, wordt er door bezoedeld. 8 Zeker, het eten zal
ons niet voor God brengen: eten we niet, we zijn er niet
minder om: eten we wel, we worden er niet beter van.
9 Toch moet gij toezien, dat uw recht de zwakken niet tot
aanstoot wordt. 10 Want wanneer zo iemand u, den man
van kennis, in een afgodstempel ziet aanliggen, zal dan
het geweten van dien zwakken mens niet worden gestijfd
in het eten der afgodenoffers? 11 Ja, dan gaat door uw
kennis de zwakke verloren, de broeder, voor wien Christus
gestorven is. 12 Maar door zó tegen de broeders te zondigen
en hun zwak geweten te kwetsen, zondigt gij tegen Christus.
13 Daarom, zo het eten ergernis geeft aan mijn broeder, dan

zal ik in eeuwigheid geen vlees meer eten, om mijn broeder
niet te ergeren.

9

1 Ben ik niet vrij? Ben ik geen Apostel? Heb ik onzen
Heer Jesus niet gezien? Zijt gij niet mijn werk in den
Heer? 2 Zo ik in de opvatting van anderen geen Apostel
ben, voor u ben ik het toch zeker wèl; gij zijt zelfs het zegel
van mijn apostolaat in den Heer. 3 Ziedaar mijn antwoord
aan hen, die iets op mij hebben aan te merken. 4 Hebben
wij dan geen recht, te eten en te drinken? 5 Hebben wij
geen recht, een zuster, een vrouw mee te nemen, zoals
de overige apostelen, de broeders des Heren en Kefas?
6 Of hebben alleen ik en Bárnabas geen recht, ons van
handenarbeid ontslagen te achten? 7 Wie dient er als
soldaat op eigen kosten; wie plant een wijngaard en eet niet
van zijn vruchten; of wie weidt een kudde, en voedt zich
niet met de melk der kudde? 8 Spreek ik misschien zó naar
menselijke opvatting, of zegt ook de Wet niet hetzelfde?
9 Inderdaad, in de Wet van Moses staat geschreven: “Een
dorsenden os zult ge niet muilkorven.” Is het dan God om
de ossen te doen; 10 of zegt Hij dit eigenlijk om onzentwil?
Ja, om ons werd het geschreven; want de ploeger moet
ploegen op hoop, en de dorser moet hopen, zijn deel te
ontvangen. 11 Zo we u het geestelijke hebben gezaaid, is het
dan zo buitengewoon, als we van u het vleselijke zouden
maaien? 12 Wanneer anderen op u rechten kunnen doen
gelden, wij niet veel meer? Toch hebben we van dat recht
geen gebruik gemaakt, maar van alles afstand gedaan, om
het Evangelie van Christus niets in de weg te leggen. 13 Weet
gij niet, dat zij die dienst doen in het heiligdom, ook van
het heiligdom eten; en dat zij die het altaar bedienen, ook
met het altaar opdelen? 14 Zo heeft eveneens de Heer
verordend, dat zij, die het Evangelie verkondigen, ook van
het Evangelie zouden leven. 15 Welnu, ik voor mij heb van
dit alles geen gebruik gemaakt. Ook schrijf ik het niet, om
het op mij toe te passen; want liever wil ik sterven, dan me
mijn roem laten ontnemen. 16 Immers niet het verkondigen
zelf van het Evangelie strekt me tot roem. Want dit is mijn
plicht. Ja, wee mij, zo ik het Evangelie niet zou verkondigen.
17 Welnu, wanneer ik iets doe uit vrije beweging, dan heb ik
verdienste; maar doe ik het op bevel, dan vervul ik slechts
de taak van beheerder. 18 Waarin ligt dus mijn verdienste?
Hierin, dat ik bij mijn prediking het Evangelie om niet
verkondig, zonder gebruik te maken van mijn recht, dat

aan het preken verbonden is. 19 Ja, ofschoon ik vrij sta
tegenover allen, heb ik me toch tot slaaf van allen gemaakt,
om er zoveel mogelijk te winnen. 20 Voor de Joden ben
ik als een jood geworden, om Joden te winnen; voor hen,
die onder de Wet zijn, als een, die onder de Wet staat, —
ook al sta ik niet onder de Wet, —om hen te winnen, die
onder de Wet staan. 21 Voor hen, die zonder Wet zijn, als
een zonder Wet, —hoewel niet zonder wet van God, maar
onder Christus' wet, om hen te winnen, die zonder Wet zijn.
22 Voor de zwakken ben ik zwak geworden, om de zwakken
te winnen. Voor allen ben ik van alles geworden, om met
alle middelen enigen te redden. 23 Welnu, dit alles doe ik om
het Evangelie, om daaraan deel te mogen hebben. 24 Weet
gij niet, dat de wedlopers in het renperk wèl allen lopen,
maar dat slechts één de prijs behaalt. Loopt dan zó, dat
ook gij hem moogt winnen. 25 En hij, die in het worstelperk
optreedt, legt zich een volkomen onthouding op. Zij doen
het, om een vergankelijke kroon te ontvangen, wij om een
onvergankelijke. 26 En daarom loop ik niet als een, die in
den blinde voortholt, en worstel ik niet als een, die in de
lucht slaat. 27 Maar het is mijn eigen lichaam, dat ik beuk
en dat ik er onder houd, om na heraut geweest te zijn voor
anderen, zelf niet afgewezen te worden.

10

1 Ik wil niet, broeders, dat gij er geen acht op zoudt slaan,
hoe onze vaders allen onder de wolk waren, allen door
de zee heentrokken, 2 en allen door wolk en zee in Moses
werden gedoopt; 3 hoe ze allen dezelfde geestelijke spijs
hebben gegeten; 4 hoe ze allen dezelfde geestelijke drank
hebben gedronken; want ze dronken uit een geestelijke rots,
die hen vergezelde, en die rots was Christus. 5 Toch heeft
God in de meesten van hen geen welbehagen gehad, want
ze werden neergeveld in de woestijn; 6 en dit is geschied
als voorafbeelding voor ons, opdat wij geen begeerte naar
het kwade zouden hebben, zoals zij dat hebben gehad.
7 Weest ook geen afgodendienaars, zoals sommigen van hen;
gelijk geschreven staat: "Het volk zat neer, om te eten en
te drinken, en men ging zich vermaken." 8 Laten we ook
geen ontucht bedrijven, zoals sommigen van hen ontucht
bedreven; en op één dag vielen er drie en twintig duizend.
9 Tarten we ook den Heer niet, zoals sommigen van hen
hebben gedaan; en ze kwamen om door de slangen. 10 Mort
ook niet, zoals sommigen van hen hebben gemord; en ze
werden uitgeroeid door den verderfengel. 11 Dit alles nu
overkwam hun als een voorafbeelding voor ons, en het

werd opgeschreven tot waarschuwing voor ons, die het
einde der tijden beleven. 12 Dus, wie meent te staan, zie
toe, dat hij niet valt! 13 Gij hebt geen bovenmenselijke
bekoring te doorstaan gehad. God is getrouw; Hij zal niet
toelaten, dat gij boven uw krachten bekoord wordt, maar
met de bekoring zal Hij ook het middel geven, om ze te
kunnen doorstaan. 14 En daarom, mijn geliefden, vlucht
de afgoderij! 15 Ik spreek tot verstandigen; beoordeelt dus
zelf, wat ik zeggen ga. 16 Is de kelk der zegening, die wij
zegenen, geen deelgenootschap aan het Bloed van Christus;
is het brood, dat wij breken, geen deelgenootschap aan het
Lichaam van Christus? 17 Omdat het één Brood is, daarom
zijn wij, hoe talrijk ook, één lichaam; want allen hebben wij
deel aan het éne Brood. 18 Beschouwt het Israël naar het
vlees; zijn zij, die de offerspijzen eten, niet in gemeenschap
met het altaar? 19 Wat wil ik hiermee zeggen? Dat het
offervlees iets is, of dat een afgod iets is? 20 Neen, maar
wat ze offeren, offeren ze aan duivels en niet aan God. En
ik wil niet, dat gij in gemeenschap staat met de duivels.
21 Gij kunt de kelk des Heren niet drinken en de kelk der
duivels. Gij kunt geen deel hebben aan de Tafel des Heren
en aan de tafel der duivels. 22 Of zouden we den Heer soms
willen uitdagen? Zijn wij soms sterker dan Hij? 23 Alles is
geoorloofd! Maar niet alles is heilzaam! Alles is geoorloofd!
Maar niet alles is stichtend. 24 Niemand zoeke zijn eigen
belang, maar dat van den naaste. 25 Al wat in de vleeshal
verkocht wordt, moogt gij eten, zonder verder onderzoek
te doen tot geruststelling van uw geweten. 26 Want: “Aan
den Heer behoort de aarde met wat ze bevat.” 27 Zo een
ongelovige u uitnodigt, en gij wilt er heen gaan, eet dan
gerust al wat u wordt voorgezet, zonder verder onderzoek
te doen tot geruststelling van het geweten. 28 Maar zo
iemand u zegt: “dit is offervlees,” eet er dan niet van,
zowel om hem, die er u opmerkzaam op maakte, als om
gewetenswil. 29 Ik bedoel niet uw eigen geweten, maar
dat van den ander. Waarom toch zou mijn vrijheid op
zich zelf genomen afgemeten worden naar het geweten
van een ander? 30 Wanneer ik na dankzegging van iets
geniet, waarom zou ik gesmaald worden om iets, waarvoor
ik dankzegging uitspreek? 31 Derhalve, of gij eet, of drinkt,
of wat gij ook doet, doet alles ter ere Gods! 32 Geeft geen
aanstoot aan Joden of heidenen, noch aan de Kerk van God;
33 zoals ook ikzelf allen in ieder opzicht terwille ben, en
niet mijn eigen belang zoek, maar dat van de grote menigte,
opdat ze behouden wordt.

11

1 Weest mijn navolgers, zoals ik het ben van Christus!
2 Ik prijs u, omdat gij bij allerlei zaken aan mij denkt,
en vasthoudt aan de voorschriften, die ik u gegeven heb.
3 Welnu, ik wil, dat gij wèl bedenkt: het hoofd van iederen
man is Christus; het hoofd van de vrouw is de man;
het hoofd van Christus is God. 4 Iedere man, die bidt
of profeteert met bedekt hoofd, doet zijn hoofd schande
aan. 5 Iedere vrouw daarentegen, die blootshoofds bidt of
profeteert, doet haar hoofd schande aan; want dat is juist
hetzelfde, als deed ze het met geschoren hoofd. 6 Ja, zo
een vrouw zich niet bedekken wil, dan moet ze zich ook
maar de haren doen knippen; en zo het voor een vrouw
een schande is, zich kaal te laten knippen of scheren, dan
moet ze zich ook maar bedekken. 7 De man moet zijn hoofd
niet bedekken, daar hij het evenbeeld is en de glorie van
God; maar de vrouw is de glorie van den man. 8 Want
de man is niet uit de vrouw, maar de vrouw is uit den
man; 9 en de man is niet geschapen om de vrouw, maar
de vrouw om den man. 10 En daarom moet de vrouw een
macht over haar hoofd behouden ter wille der engelen.
11 Toch blijft het waar: naar ‘s Heren plan is een vrouw
er niet zonder man, maar ook is een man er niet zonder
vrouw. 12 Want zoals de vrouw uit den man is ontstaan, zo
ontstaat ook weer de man door de vrouw; en dit alles naar
Gods beschikking. 13 Oordeelt nu zelf: Is het betamelijk,
dat een vrouw bidt met onbedekt hoofd? 14 Leert toch de
natuur zelf u niet, dat het voor den man een schande is,
lang haar te dragen; 15 terwijl het voor de vrouw een eer
is, wanneer ze lang haar draagt; want de haardos is haar
gegeven bij wijze van sluier. 16 En zo iemand nog andere
bewijzen verlangt: wij hebben zulke gebruiken niet, en de
gemeenten Gods evenmin. 17 Bij de nu volgende vermaning
kan ik u niet prijzen. Want gij komt niet samen tot uw
heil, maar tot uw onheil. 18 Vooreerst toch hoor ik, dat
er bij uw bijeenkomsten in de kerk verdeeldheid onder u
heerst; en gedeeltelijk geloof ik dit ook. 19 Want het is
nodig, dat er scheuringen onder u zijn, wil het blijken, wie
onder u standvastig is. 20 Wanneer gij bijeen komt, dan
is dat geen nuttigen van de Maaltijd des Heren. 21 Want
iedereen begint zijn eigen maal vooruit te eten; en zó is de
een hongerig, de ander over-verzadigd. 22 Hebt gij dan geen
huizen, om te eten en te drinken? Of durft gij de kerk van
God verachten, en hen die niets bezitten, vernederen? Wat
zal ik u zeggen? Zal ik u prijzen? Op dit punt prijs ik u zeker
niet. 23 Want ik zelf heb van den Heer ontvangen, wat ik u

ook heb overgeleverd; dat de Heer Jesus in de nacht, dat
Hij verraden werd, brood nam, 24 een dankzegging sprak,
het brak en zeide: “Dit is mijn Lichaam, dat voor u wordt
overgeleverd. Doet dit tot mijn gedachtenis.” 25 Zo ook na
de maaltijd de kelk, zeggende: “Deze kelk is het nieuwe
Verbond in mijn Bloed. Doet dit, zo dikwijls gij drinkt,
tot mijn gedachtenis.” 26 Welnu, zo dikwijls gij dit brood
eet en de kelk drinkt, verkondigt gij de dood des Heren,
totdat Hij komt. 27 Wie dus op onwaardige wijze het brood
eet of de kelk des Heren drinkt, bezondigt zich aan het
Lichaam en Bloed des Heren. 28 Laat dus een ieder zichzelf
onderzoeken, en dan eerst eten van het brood en drinken
van de kelk. 29 Want wie eet en drinkt, eet en drinkt zich een
oordeel, zo hij het Lichaam niet naar waarde beoordeelt.
30 Daarom zijn er onder u zoveel zwakken en zieken, en
zijn er zovelen ontslapen. 31 Zo we onszelf naar waarheid
hadden beoordeeld, zouden we niet geoordeeld worden.
32 Welnu, als we door den Heer worden gèoordeeld, dan is
dat voor ons een les, om niet met de wereld vèroordeeld
te worden. 33 En daarom, mijn broeders, wanneer gij
bijeenkomt om te eten, blijft dan op elkander wachten. 34 Zo
iemand honger heeft, dan moet hij thuis maar eten. Anders
komt gij tot uw oordeel bijeen. De andere zaken zal ik wel
regelen, wanneer ik kom.

12

1 Wat de Geestesgaven betreft, broeders, wil ik u niet
in het onzekere laten; 2 gij weet het, toen gij heidenen
waart, was het blindelings, dat gij naar de stomme afgoden
werdt heengedreven. 3 Daarom maak ik u bekend, dat
niemand, die spreekt door Gods Geest, zegt: “Vervloekt
zij Jesus;” en dat niemand zeggen kan: “Heer Jesus,” dan
door den heiligen Geest. 4 Welnu, er is verscheidenheid
van genadegaven, maar er is slechts één Geest; 5 en
verscheidenheid van bedieningen, maar slechts één Heer;
6 en verscheidenheid van werkingen, maar slechts één God,
die alles in allen werkt. 7 En aan een ieder wordt de
Geestesuiting geschonken, om er nut mee te stichten. 8 Den
één wordt het woord der wijsheid gegeven door den Geest,
den ander het woord der kennis door denzelfden Geest,
9 een ander het geloof door denzelfden Geest, een ander de
gaven der genezing door den énen Geest. 10 Aan anderen
weer het werken van wonderen, of de profetie, of de
onderscheiding der geesten, of de veelheid van talen, of de
vertolking der talen; 11 maar dit alles werkt één en dezelfde
Geest, die ieder toedeelt, zoals het Hem goeddunkt. 12 Want

zoals het lichaam één is, ofschoon het veel leden heeft, en van de andere kant al de leden van het lichaam, hoe talrijk ook, één lichaam vormen, zo ook Christus. 13 Allen toch, Joden of heidenen, slaven of vrijen, allen zijn we in één Geest tot één lichaam gedoopt, en allen zijn we met één Geest gedrenkt. 14 Want ook het lichaam bestaat niet uit één lid, maar uit meerdere leden. 15 Al zei de voet: omdat ik geen hand ben, behoor ik niet tot het lichaam; toch behoort hij tot het lichaam. 16 En al zei het oor: omdat ik geen oog ben, behoor ik niet tot het lichaam; toch behoort het tot het lichaam. 17 Zo het lichaam één en al oog was, waar bleef het gehoor; was het één en al gehoor, waar bleef dan de reuk? 18 Maar in werkelijkheid heeft God de leden, elk in het bijzonder, een plaats in het lichaam gegeven, zoals het Hem heeft behaagd. 19 En van de andere kant, zo alle nu eens één lid vormden, waar bleef dan het lichaam? 20 Maar in werkelijkheid zijn er veel leden, doch slechts één lichaam. 21 Het oog kan niet tot de hand zeggen: Ik heb u niet nodig; het hoofd niet tot de voeten: Ik heb u niet nodig. 22 Integendeel, juist de schijnbaar zwakkere leden van het lichaam zijn het meest noodzakelijk; 23 wat ons in het lichaam minder edel toeschijnt, bekleden we met meer luister; en juist onze oneerbare ledematen ontvangen groter kiesheid; 24 onze eerbare leden hebben dat niet nodig. Ja, God heeft het lichaam zó samengesteld, dat Hij groter eer gaf aan wat misdeeld is, 25 opdat er in het lichaam geen tweedracht zou heersen, maar de leden gelijke zorg voor elkaar zouden dragen. 26 En wanneer één lid lijdt, lijden alle leden mee; komt één lid in aanzien, alle leden delen in zijn vreugde. 27 Welnu, gij zijt het lichaam van Christus, en ieder in het bijzonder zijn leden. 28 En in de Kerk heeft God den één aangesteld tot apostel, een ander tot profeet, een derde tot leraar; dan komen de wonderen, dan de gaven der genezing, hulpbetoon, bestuur, de veelheid van talen. 29 Zijn allen soms apostelen? Allen profeten? Allen leraars? 30 Hebben allen de wondermacht, allen de gaven der genezing? Spreken allen in talen, vertolken allen? 31 Gij hunkert naar de hoogste gaven? Ik wijs u een weg, die nog veel hoger ligt.

13

1 Al spreek ik de talen van mensen en engelen, Maar ik heb de liefde niet: Ik ben een rinkelend bekken, Of een rammelend cymbaal. 2 Al heb ik de gave der profetie, Al bezit ik alle geheimen en kennis, Al heb ik het volle geloof, dat bergen verzet: Zonder liefde ben ik niets. 3 Al schenk ik

weg al wat ik heb, Al geef ik mijn lichaam, om mij te laten
verbranden: Zo ik de liefde niet heb, Het dient mij tot niets.
4 De liefde is geduldig, De liefde is goedertieren, De liefde
is niet afgunstig, Niet pronkzuchtig, niet verwaand. 5 Zij
handelt niet onedel, En zoekt zichzelve niet, Zij laat zich niet
verbitteren, En rekent het kwade niet aan. 6 Over onrecht
is zij niet blijde, Maar over de waarheid verheugd. 7 Alles
bedekt zij, alles gelooft zij, Alles hoopt zij, alles duldt zij. 8 De
liefde: zij vergaat nimmer! Maar profetieën: zij houden op,
En talen: zij zullen verstommen, En kennis: zij zal vergaan.
9 Want ons kennen is ten halve, Ons profeteren slechts ten
dele; 10 Maar komt eens het volmaakte, Het onvolmaakte
verdwijnt. 11 Toen ik een kind was, sprak ik als kind, Voelde
ik als kind, dacht ik als kind; 12 Nu ik een man ben, Leg ik
het kinderlijke af. Thans zien wij in een wazige spiegel;
Straks aangezicht tot aangezicht. Thans ken ik slechts ten
halve; Straks ten volle, zoals ik zelf ben gekend. 13 Zo
blijven bestaan Geloof, hoop en liefde, Drie in getal; Maar
de grootste daarvan is de liefde.

14

1 Jaagt de liefde na, en streeft dan naar de Geestes-
gaven, doch naar het profeteren het meest. 2 Wie talen
spreekt, spreekt niet voor mensen, maar voor God; want
niemand verstaat hem, maar in geestverrukking spreekt
hij geheimzinnige woorden uit. 3 Maar wie profeteert,
spreekt voor mensen tot stichting, vermaning en troost.
4 Wie talen spreekt, sticht zichzelf; maar wie profeteert,
sticht de gemeente. 5 Ik wens u allen toe, dat gij in talen
moogt spreken, maar meer nog, dat gij moogt profeteren;
want hij die profeteert, overtreft hem die in talen spreekt,
behalve als hij het ook vertolkt, zodat de gemeente er
stichting uit trekt. 6 Welnu broeders, als ik tot u kwam
en in talen sprak, wat nut zou ik u stichten, zo ik niet
tevens u toesprak met openbaring of kennis, met profetie
of met lering? 7 Het gaat er mee als met de levenloze
muziekinstrumenten, fluit of citer; zo ze verwarde geluiden
voortbrengen, hoe komt men dan te weten, wat er gefloten
of getokkeld wordt? 8 En zo een bazuin een bazuin onzekere
klank uitstoot, wie maakt zich dan ten strijde gereed? 9 Zo
gaat het ook u met uw taal; zo gij geen verstaanbare
woorden doet horen, hoe zal men dan begrijpen wat er
gesproken wordt? Gij spreekt dan tegen de wind! 10 Er
zijn in de wereld wie weet hoeveel talen, en geen enkele
is er onverstaanbaar. 11 Maar wanneer ik de zin der taal

niet versta, dan ben ik een barbaar voor iemand, die met
me spreekt, en hij voor mij. 12 Zo moet ook gij, nu gij toch
zo naar geestverrukking hunkert, er ijverig naar streven,
om daarmee de stichting der gemeente zoveel mogelijk te
bevorderen. 13 Dus, hij die in talen spreekt, moet bidden,
dat hij ook vertolken kan. 14 Want wanneer ik in talen
bid, dan bidt wel mijn geest, maar mijn verstand dient voor
niets. 15 Hoe moet het dan? Ik wil bidden met mijn geest,
maar ook bidden met mijn verstand; ik wil lofzingen met
mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand. 16 Want
wanneer ge een dankzegging uitspreekt in geestverrukking,
hoe zal dan iemand, die tot de oningewijden behoort, het
“Amen” kunnen zeggen op uw dankzegging, daar hij niet
weet, wat ge zegt. 17 Zeker, gij van uw kant spreekt een
schoon dankgebed uit, maar de ander wordt er niet door
gesticht. 18 Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in
talen spreek; 19 maar toch wil ik in de gemeente liever
vijf woorden spreken met mijn verstand, om ook anderen
te onderrichten, dan tienduizend in een taal. 20 Broeders,
weest geen kinderen in uw oordeel, maar weest onmondig
in het kwaad en rijp in uw oordeel. 21 In de Wet staat
geschreven: ”Door mensen met vreemde taal, En door
lippen van vreemden Zal Ik spreken tot dit volk; Ook dan
zullen ze niet naar Mij horen. Spreekt de Heer.” 22 De
talen zijn dus een teken niet voor de gelovigen, maar voor
de ongelovigen; de profetie daarentegen is niet voor de
ongelovigen, maar voor hen, die geloven. 23 Veronderstelt
nu eens, dat heel de gemeente op één plaats bijeen is en
allen in talen spreken, en dat er een oningewijde of een
ongelovige binnenkomt; zullen ze dan niet zeggen, dat gij
waanzinnig zijt? 24 Maar zo allen profeteren, en er komt
een ongelovige of oningewijde binnen, dan wordt hij door
allen overtuigd, door allen geoordeeld, 25 en zijn hartsge-
heimen worden blootgelegd; dan zal hij neervallen op zijn
aangezicht, God aanbidden, en het openlijk verkondigen,
dat waarlijk God in uw midden is. 26 Hoe moet het dan,
broeders? Bij uw samenkomsten mag elk iets hebben; de
één een psalm, de ander een onderrichting, openbaring,
taal of vertolking. Maar alles moet tot stichting geschieden.
27 Wanneer men in talen spreekt, dan geschiede het door
twee, hoogstens drie, en op de beurt; en één moet het
vertolken. 28 Zo er geen tolk aanwezig is, dan moet men
zwijgen in de gemeente, en slechts spreken voor zichzelf
en voor God. 29 Van de profeten mogen er twee of drie het
woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen. 30 En

wanneer een ander, die er bij zit, een openbaring ontvangt,
dan moet de eerste zwijgen. 31 Zeker, als het úw beurt
is, moogt gij allen profeteren, opdat allen er uit leren, en
allen worden vertroost. 32 Profeten-geesten toch zijn aan
de profeten zelf onderworpen; 33 want God is geen God van
wanorde, maar van vrede. Zoals het in alle gemeenten der
heiligen gebeurt, 34 moeten de vrouwen in de bijeenkomsten
zwijgen. Want het is haar taak niet, te spreken; maar ze
moeten onderdanig zijn, zoals de Wet het ook zegt. 35 En
wanneer ze inlichtingen verlangen, dan moeten ze thuis
haar eigen man er naar vragen. Want het is voor een
vrouw onbetamelijk, in de kerk het woord te voeren. 36 Is
het woord Gods soms van u uitgegaan, of is het alleen
tot u doorgedrongen? 37 Zo iemand zich voor een profeet
of begenadigde houdt, hij erkenne, dat het een gebod des
Heren is, wat ik u schrijf. 38 En zo hij het miskent, dan
worde hij zelf miskend. 39 Zo dan, mijn broeders, beijvert
u om te profeteren, en belemmert het spreken in talen niet.
40 Maar laat alles betamelijk en ordelijk gebeuren.

15

1 Broeders, ik herinner u aan het Evangelie, dat ik u
heb gepreekt, dat gij ook hebt aangenomen, waarop gij
gegrondvest zijt, 2 en waardoor gij zult worden gered, zo
gij vasthoudt aan de zin, waarin ik het u heb verkondigd;
in de veronderstelling althans, dat gij niet helemaal on-
nadenkend zijt gaan geloven. 3 Want vóór alles heb ik
u overgeleverd, wat ik zelf had ontvangen: Christus is
voor onze zonden gestorven volgens de Schriften; 4 Hij is
begraven, de derde dag is Hij verrezen volgens de Schriften;
5 en Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalf.
6 Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd
broeders tegelijk, waarvan de meesten thans nog leven, en
slechts enkelen zijn ontslapen. 7 Daarna is Hij verschenen
aan Jakobus, toen aan alle Apostelen. 8 Het laatst van allen
verscheen Hij aan mij als aan de misdracht. 9 Ja waarlijk,
ik ben de allerminste der Apostelen, niet waardig Apostel
genoemd te worden, daar ik Gods Kerk heb vervolgd;
10 maar door Gods genade ben ik, wat ik ben, en de genade,
die Hij me schonk, is niet ijdel geweest, maar meer dan
alle anderen heb ik gezwoegd; niet ik, maar Gods genade
met mij. 11 Of ik het nu ben, of de anderen: zó preken wij,
en zó hebt gij het geloofd! 12 Welnu, indien van Christus
gepreekt wordt, dat Hij van de doden is verrezen, hoe
kunnen dan sommigen onder u zeggen: De opstanding der

doden is onmogelijk? 13 Indien de opstanding der doden
onmogelijk is, dan is ook Christus niet verrezen. 14 Maar zo
Christus niet is verrezen, dan is onze prediking ijdel, ijdel
ook uw geloof. 15 Dan blijken we bovendien valse getuigen
van God te zijn; want we hebben van God getuigd, dat
Hij Christus heeft opgewekt; terwijl Hij Hem niet opgewekt
heeft, zo er inderdaad geen doden verrijzen. 16 Want zo
er geen doden verrijzen, dan is ook Christus niet verrezen.
17 Maar zo Christus niet is verrezen, dan is uw geloof
zonder nut, en zijt gij nog in uw zonden; 18 dan zijn ook
zij verloren, die in Christus ontsliepen. 19 Zo we alleen
voor dit leven onze hoop stellen op Christus, dan zijn we
de meest beklagenswaardige van alle mensen. 20 Maar
neen, Christus is van de doden verrezen, als Eersteling
onder hen, die ontslapen zijn. 21 Want omdat door een
mens de dood is gekomen, daarom ook is door een Mens
de opstanding der doden. 22 Zoals allen immers sterven
door hun gemeenschap met Adam, zo zullen ook allen door
hun gemeenschap met Christus herleven. 23 Maar iedereen
naar eigen rang. Christus als Eersteling; dan zij, die Christus
toebehoren bij zijn komst. 24 Daarna komt het einde, als Hij
het koningschap aan God en den Vader overdraagt, na alle
heerschappij en alle macht en kracht te hebben vernietigd.
25 Want Hij moet Koning zijn, totdat “Hij alle vijanden onder
zijn voeten heeft gelegd”. 26 En de dood is de laatste vijand,
die vernietigd wordt; 27 want àlles heeft Hij onder zijn
voeten gelegd. Wanneer Hij nu zegt, dat àlles onderworpen
is, dan is heel duidelijk Hijzelf uitgezonderd, die alles aan
Hem onderwierp. 28 Zodra dus alles aan Hem onderworpen
is, zal ook de Zoon Zichzelf onderwerpen aan Dengene, die
alles aan Hem onderwierp, opdat God zij: Alles in allen.
29 Wat toch zullen zij aanvangen, die zich voor de doden
laten dopen, zo er helemaal geen doden verrijzen? Waarom
dan laten ze zich voor hen dopen? 30 En waartoe dient het
dan, dat wijzelf ieder uur in gevaar verkeren? 31 Elke dag
zie ik de dood van nabij; broeders, zowaar ik op u roem,
in Christus Jesus onzen Heer. 32 Als ik te Éfese met wilde
dieren had gevochten, zoals de mensen het wilden, wat zou
het me hebben gebaat? Wanneer de doden niet verrijzen,
laat ons dan maar eten en drinken, want morgen gaan we
dood. 33 Laat u niet verleiden: Slechte omgang bederft
goede zeden. 34 Gebruikt uw nuchter verstand, zoals het
behoort, en zondigt niet. Want er zijn er, die van God geen
begrip hebben. Ik zeg het tot uw beschaming. 35 Maar,
zal iemand zeggen: Op welke wijze verrijzen de doden;

met wat voor lichaam komen ze terug? 36 Gij dwaas! Wat
ge zelf zaait, wordt niet levend, zo het niet gestorven is;
37 bovendien wat ge zaait, is niet de uitwendige gestalte, die
te voorschijn treedt, doch een naakte korrel, bijvoorbeeld
van graan of iets anders; 38 maar God geeft er een gestalte
aan, zoals het Hem behaagt, en wel aan ieder zaad zijn
eigen gestalte. 39 Alle vlees is niet hetzelfde; maar anders
is dat van mensen, anders dat van het vee, van vogels
en vissen. 40 Er zijn hemellichamen en aardse lichamen,
maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse.
41 Anders is de glans van de zon, anders de glans van de
maan, anders de glans van de sterren; zelfs de ene ster
verschilt van de andere in glans. 42 Zo is het ook met de
opstanding der doden: Het wordt gezaaid in bederf, Het
verrijst onbederflijk. 43 Het wordt gezaaid in oneer, Het
verrijst in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid,
Het verrijst in kracht. 44 Een ziele-lichaam wordt gezaaid,
Een geestelijk lichaam verrijst! Bestaat er een ziele-lichaam,
er bestaat ook een geestelijk lichaam. 45 Aldus staat er
ook geschreven: “De eerste mens Adam werd een levende
ziel;” de laatste Adam een levendmakende Geest. 46 Niet
het geestelijke gaat vooraf, maar wel het bezielde; daarna
komt het geestelijke. 47 De eerste mens was uit de aarde,
aards; de tweede Mens is uit de hemel. 48 Welnu, zoals de
aardse was, zo zijn ook de aardse; zoals de Hemelse was, zo
zullen ook de hemelse zijn; 49 en zoals we de gestalte van
den aardsen hebben gedragen, zo moeten we ook de gestalte
van den Hemelsen dragen. 50 Ik bedoel dit, broeders: vlees
en bloed kunnen geen deel hebben aan het koninkrijk Gods,
en het bederf heeft geen deel aan het onbederflijke. 51 Zie ik
deel u een geheimenis mee: Niet allen zullen wij ontslapen,
maar wel allen van gedaante veranderen; 52 plotseling,
in een oogwenk, bij de laatste stoot der bazuin. Want
zodra de bazuin zal schallen, zullen de doden verrijzen,
onbederflijk, maar wij van gedaante veranderen. 53 Want
dit bederflijke moet met het onbederflijke worden bekleed;
dit sterflijke met onsterflijkheid. 54 En zodra dit bederflijke
met het onbederflijke is bekleed, en dit sterflijke met
onsterflijkheid, wordt het woord vervuld, dat geschreven
staat: De dood is verzwolgen in overwinning. 55 Dood,
waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel? 56 De
prikkel des doods is de zonde; de kracht der zonde de Wet.
57 Maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door
Jesus Christus onzen Heer. 58 En daarom, mijn geliefde
broeders, staat onbewegelijk vast, weest ten allen tijde rijk

in ‘s Heren werk; gij weet, dat uw arbeid niet vergeefs is in den Heer.

16

1 Wat de collecte betreft ten bate der heiligen, zo moet
ook gij doen, zoals ik het in de kerken van Galátië geregeld
heb. 2 Op de eerste dag van iedere week moet ieder van
u naar vermogen iets terzijde leggen en opsparen, opdat
de collecten niet eerst beginnen, als ik kom. 3 Bij mijn
komst zal ik dan hen, die gij daarvoor geschikt acht, met
brieven naar Jerusalem zenden, om uw liefdegave over te
brengen. 4 Is het de moeite waard, dat ik zelf ga, dan
kunnen ze met me mee gaan. 5 Ik zal naar u toe komen,
wanneer ik Macedónië door ben. Want Macedónië trek
ik slechts door; 6 maar bij u zal ik, zo mogelijk, langer
vertoeven, misschien wel de winter doorbrengen, zodat gij
me kunt uitrusten, wanneer ik verder reis. 7 Want ik wil
u ditmaal niet in het voorbijgaan bezoeken, maar ik hoop
enige tijd bij u te blijven, zo de Heer het toelaat. 8 Tot
Pinksteren zal ik te Éfese blijven; 9 want een grote en zware
deur staat voor me open, en de tegenstanders zijn velen.
10 Wanneer Timóteus komt, zorgt dan, dat hij zonder vrees
bij u kan zijn, want hij verricht ‘s Heren werk, evenals
ikzelf. 11 Niemand schiete dus te kort in eerbied voor hem.
Doet hem in vrede uitgeleide, opdat hij naar mij heen komt;
want ik en de broeders wachten op hem. 12 Wat broeder
Apollo betreft, ik heb hem dringend verzocht, naar u heen
te gaan tezamen met de broeders; maar hij heeft volstrekt
geweigerd, om thans te vertrekken. Hij zal gaan, wanneer
het hem gelegen komt. 13 Weest waakzaam, staat vast in het
geloof; blijft mannen, weest kloek. 14 Alles geschiede bij u
in liefde. 15 Broeders, ik heb u nog iets te verzoeken. Gij
weet, dat de familie van Stéfanas de eersteling van Achaja
is, en dat ze zich ten dienste der heiligen hebben gesteld.
16 Toont ook gij ontzag voor zulke personen, als aan allen,
die met hen meewerken en zwoegen, 17 Ik verheug me over
de aanwezigheid van Stéfanas, Fortunatus en Acháicus;
want ze hebben me het gemis van u vergoed, 18 en mijn
geest verkwikt evenals die van u. Waardeert dus zulke
mensen. 19 De gemeenten van Azië groeten u. Aquila en
Priska met heel de gemeente, die in hun huis vergadert,
laten u bijzonder groeten in den Heer. 20 Alle broeders
groeten u. Groet elkander met een heilige kus. 21 De groet
is van mijn eigen hand: Paulus. 22 Zo iemand den Heer niet
liefheeft, hij zij vervloekt. “Marán-Atá”. 23 De genade van

onzen Heer Jesus zij met u! 24 Mijn liefde is met u allen in Christus Jesus.

De tweede brief aan de Korintiërs

1 Paulus, door Gods wil apostel van Christus Jesus, en
broeder Timóteus, aan de Kerk Gods in en aan alle heiligen
in gans Achaja: 2 Genade en vrede zij u van God, onzen
Vader, en van den Heer Jesus Christus. 3 Geloofd zij de
God en Vader van onzen Heer Jesus Christus, de Vader der
ontferming en de God van alle vertroosting, 4 die ons troost
bij al onze wederwaardigheden, opdat wij hen, die op een
of andere wijze in druk verkeren, zouden kunnen opbeuren
met de troost, waarmee wijzelf door God worden verkwikt.
5 Want zoals in volle mate Christus' lijden ons is toegemeten,
zo ook door Christus in volle mate onze vertroosting.
6 Welnu, worden wij door lijden gekweld, het geschiedt tot
uw troost en uw heil; worden wij vertroost, het geschiedt
tot uw vertroosting, daar deze u geschonken wordt door
het verdragen van hetzelfde lijden, dat ook wij doorstaan.
7 Zó koesteren wij goede hoop met betrekking tot u, in de
overtuiging, dat gij deel zult hebben aan de vertroosting,
zoals gij deel hebt aan het lijden. 8 Want broeders, we
willen u niet onkundig laten van de wederwaardigheden,
die ons in Azië overkwamen; hoe we het namelijk zwaar
te verantwoorden hadden, ver boven onze krachten, zodat
we zelfs wanhoopten aan ons leven. 9 Ja, we hadden over
onszelf reeds het doodvonnis geveld, om niet op onszelf te
vertrouwen, maar op God, die de doden opwekt. 10 Hij heeft
ons van die dood gered. Hij redt ons nog; en we vertrouwen
op Hem, dat Hij ons nog verder zal redden, 11 wanneer ook
gij medewerkt door uw gebed voor ons, opdat ook in onze
plaats door velen dank zal worden gebracht voor de gunst,
ons door bemiddeling van velen geschonken. Eerste deel.
Verdediging van Paulus' apostolaat. vastheid van karakter
bij Paulus' apostolaat. 12 Onze roem toch bestaat in de
getuigenis van ons geweten, dat we namelijk in heiligheid
en oprechtheid Gods, niet in vleselijke wijsheid maar in
Gods genade, ons gedrag in de wereld hebben ingericht, en
zeer bijzonder met betrekking tot u. 13 We schrijven u toch
niets anders, dan wat gij leest en verstaat. Ik hoop dus,
dat gij het ééns geheel en al zult verstaan, 14 zoals gij ons
reeds ten dele hebt begrepen: dat wij namelijk úw glorie
zijn op de Dag van onzen Heer Jesus, gelijk gij de onze.
15 In dit vertrouwen wilde ik het eerst naar u heenreizen, en
opdat gij een dubbele genade zoudt ontvangen 16 van u naar

Macedónië trekken, en van Macedónie naar u terugkeren,
om dan verder door u naar Judea te worden gezonden.
17 Ben ik nu, door dit te willen, wispelturig te werk gegaan;
of richt ik de plannen, die ik maak, naar het vlees in, zodat
het bij mij nu eens “Ja, ja” is, dan weer “Neen, neen”? 18 Bij
Gods trouw: ons woord aan u is niet “Ja” en “Neen” tegelijk.
19 Want Gods Zoon, Christus Jesus, die door ons onder u is
gepreekt, door mij, Silvanus en Timóteus, Hij is niet “Ja” en
“Neen” geweest, maar bij Hem was het slechts “Ja”. 20 In
Hem toch zijn alle beloften Gods: “Ja”; en daarom is ook
door Hem ons “Amen”, God ter ere. 21 Welnu, God, die ons
en u onwankelbaar aan Christus bindt en ons heeft gezalfd,
22 Hij heeft ook zijn zegel op ons gedrukt, en de waarborg
van den Geest in onze harten gelegd. 23 Ik roep God tot
getuige aan voor mijn ziel, dat ik nog niet naar Korinte
ben gekomen, enkel om u te sparen. 24 We zijn toch geen
dwingelanden over uw geloof, maar medewerkers aan uw
blijdschap; in het geloof immers staat gij vast genoeg.

2

1 Ik had me daarom voorgenomen, niet meer bij u terug
te komen in droefheid. 2 Want indien ik ú bedroef, wie
moet mij dan verblijden? Tenslotte hij alleen, die zelf door
mij zou zijn bedroefd. 3 En om dezelfde reden heb ik
u ook geschreven, opdat ik bij mijn komst niet bedroefd
zou worden door hen, over wie ik mij verheugen moest;
ik vertrouwde daarbij van u allen, dat mijn blijdschap
ook uw aller blijdschap zou zijn. 4 Waarlijk in grote
bekommernis en beklemming van hart heb ik u onder veel
tranen geschreven, niet opdat gij bedroefd zoudt worden,
maar opdat gij de liefde zoudt leren kennen, die ik u zo
vurig toedraag. 5 Wanneer zeker iemand droefheid heeft
veroorzaakt, dan heeft hij niet mij bedroefd, maar enigszins
althans, om niet te overdrijven, u allen. 6 Voor die persoon
is de bestraffing, door de meerderheid opgelegd, vol-
doende geweest, 7 zodat gij hem nu maar vergiffenis moest
schenken en bemoedigen, opdat hij niet door overdreven
droefheid te gronde gaat. 8 Ik dring er dus op aan, hem door
een openlijk besluit weer in liefde aan te nemen. 9 Want
ook hierom heb ik u geschreven, om proefondervindelijk
van u te weten, of gij in alles gehoorzaam zijt. 10 En wien
gij iets vergeeft, dien schenk ook ik vergiffenis. En wat ik
vergeven heb, —zo ik tenminste iets te vergeven heb, —
dat heb ik voor Christus’ aanschijn vergeven om uwentwil,
11 opdat de satan geen voorsprong op ons krijgt; want over

zijn bedoelingen tasten we niet in het duister. 12 Toen ik
nu in Troas was aangekomen, om er Christus te preken, en
mij door den Heer de deur daartoe was opengezet, 13 had
ik toch geen rust voor mijn geest, omdat ik er mijn broeder
Titus niet aantrof; maar ik nam afscheid van hen, en vertrok
naar Macedónië. 14 God zij dank! Overal toch leidt Hij ons
rond tot Christus' triomf; allerwege verspreidt Hij door ons
de geur van diens kennis. 15 Want Christus' geur zijn wij
voor God, zowel bij hen die worden gered, als bij hen die
ten verderve gaan: 16 voor den één een doodslucht ten dode,
voor den ander een levensgeur ten leven. Wie is tot zulk een
taak bekwaam? 17 Wij; daar we niet als veel anderen handel
drijven met Gods woord, maar met zuivere bedoelingen
spreken, op gezag van God, ten overstaan van God, en in
Christus.

3

1 Gaan we nu opnieuw onszelf aanprijzen? Of behoeven
we misschien, als sommige anderen, aanbevelingsbrieven
aan u of van u? 2 Gijzelf zijt onze brief, wel geschreven
in ons hart, maar niettemin gekend en gelezen door alle
mensen. 3 Want het is bekend, dat gij een brief van Christus
zijt, die door ons is geschreven, niet met inkt, maar met den
Geest van den levenden God; niet op stenen tafelen, maar op
de vleselijke tafelen van het hart. 4 Door Christus hebben
we dit zelfvertrouwen bij God. 5 Want niet door onszelf,
en als door eigen kracht zijn we in staat, iets te bedenken;
maar onze geschiktheid is uit God, 6 die ons bekwaam heeft
gemaakt, om bedienaars te worden van een nieuw Verbond,
niet van de letter, maar van den Geest. Want de letter
doodt, maar de Geest maakt levend. 7 Welnu, wanneer
de bediening des doods, met letters op steen gegrift, in
heerlijkheid is geweest, zodat de zonen Israëls het gelaat
van Moses niet konden aanstaren om de voorbijgaande
glans van zijn aanschijn, 8 hoe veel te meer moet dan de
bediening des Geestes in heerlijkheid zijn! 9 En wanneer
de bediening der verdoeming heerlijk was, hoeveel te
meer moet de bediening der rechtvaardiging overvloeien
van heerlijkheid! 10 Ja, wat eens verheerlijkt was, is in
vergelijking met deze allesovertreffende heerlijkheid toch
eigenlijk nooit zó verheerlijkt geweest. 11 Want indien het
vergankelijke van heerlijkheid is omgeven, hoeveel te meer
is dan het onvergankelijke in heerlijkheid! 12 In het bezit
van zulk een hoop, tonen we ook grote openhartigheid;
13 en wij doen niet als Moses, die een sluier voor zijn gelaat
trok, opdat de zonen Israëls het einde niet zouden zien van

de voorbijgaande glans. 14 Waarlijk, hun begrip is er door
afgestompt. Want tot op de dag van heden is diezelfde sluier
blijven hangen bij de voorlezing van het oude Verbond;
want er werd niet ontsluierd, dat het een einde kreeg door
Christus. 15 Ja, tot heden toe ligt er een sluier over hun
hart, telkens als Moses wordt voorgelezen. 16 Maar de
sluier wordt weggenomen, als men zich wendt tot den Heer;
17 want de Heer is de Geest, en waar de Geest des Heren is,
daar is vrijheid. 18 En wij allen spiegelen met ongesluierd
gelaat de heerlijkheid des Heren terug, en worden zelfs
steeds heerlijker in zijn beeld herschapen, zoals dit door
‘s Heren Geest geschiedt.

4

1 En dit is de reden, dat we onbeschroomd optreden,
nu we eenmaal uit barmhartigheid deze bediening hebben
ontvangen. 2 Waarachtig, we hebben gebroken met schan-
delijke geheimzinnigheid, we houden ons niet met sluwheid
op, noch vervalsen Gods woord; maar door openlijke
verkondiging der waarheid zijn we voor Gods oog onze
eigen aanbeveling bij ieder menselijk geweten. 3 En zo er
nog een sluier ligt over ons Evangelie, dan is dit alleen voor
hen, die verloren gaan, 4 en wier ongelovig verstand de
god dezer wereld heeft verblind, zodat ze de uitstraling niet
zien van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, die het
beeld is van God. 5 Wij toch preken niet onszelf, maar Chris-
tus Jesus den Heer, onszelf slechts als uw dienstknechten
om Jesus’ wil. 6 Want God, die gezegd heeft: “Licht zal
schijnen uit duisternis,” Hij heeft licht ontstoken in onze
harten, opdat vandaar de kennis van Gods heerlijkheid, die
op Christus’ aangezicht ligt, naar buiten zou stralen. 7 Maar
we bezitten deze schat in lemen vaten; want de overvloed
van kracht komt van God, en niet uit onszelf. 8 Zo zijn we
wel op allerlei wijze bestookt, maar niet benauwd; in twijfel,
maar niet in vertwijfeling; 9 vervolgd, maar niet verlaten;
neergeworpen, maar niet te gronde gericht; 10 ten allen tijde
dragen we Jesus’ doodslijden in het lichaam rond, opdat
ook Jesus. leven door ons lichaam wordt geopenbaard.
11 Want tijdens ons leven worden we voortdurend ten dode
overgeleverd om Jesus’ wil, opdat ook het leven van Jesus
door ons sterflijk vlees wordt geopenbaard. 12 Zó werkt
de dood in ons, het leven in u. 13 Maar in het bezit van
dezelfde geest des geloofs, waarvan geschreven staat: “Ik
heb geloofd, daarom heb ik gesproken,” geloven ook wij en
spreken het daarom ook uit; 14 wetend, dat Hij, die den Heer

Jesus heeft opgewekt, ook ons met Jesus zal opwekken, en
tegelijk met u voor Zich zal doen staan. 15 Want om u is
dit alles geschied, opdat de genade, door zoveel middelen
tot volheid gebracht, ook de dankzegging doet overvloeien,
ter ere van God. 16 We worden dus niet kleinmoedig;
maar al gaat onze uitwendige mens ook ten onder, onze
inwendige herstelt zich iedere dag. 17 Want de tijdelijke
lichte verdrukking verwerft ons een onovertroffen eeuwig
gewicht van heerlijkheid. 18 En zó geven we geen acht op
het zichtbare, maar op het onzichtbare; het zichtbare toch
is tijdelijk, het onzichtbare eeuwig.

5

1 Ja, we weten, dat wanneer onze aardse woontent is
neergehaald, we een woonplaats ontvangen van God; een
woonplaats niet met handen opgeslagen, maar een eeuwige
in de hemelen. 2 Want in deze woontent zuchten we van
verlangen, om onze hemelse er over heen te slaan, 3 zo we
tenminste dan nog bekleed zijn en niet naakt. 4 Wij toch, die
nog in de tent verblijven, we zuchten vol bekommernis, om-
dat we het kleed niet willen uittrekken, maar een overkleed
aandoen, opdat het sterflijke verzwolgen wordt in het leven.
5 Het is God zelf, die ons daartoe in staat heeft gesteld, door
ons het onderpand des Geestes te geven. 6 Daarom houden
we steeds goede moed, ook al weten we, dat zolang we
inwonend zijn in het lichaam, we buitengesloten zijn van
den Heer; 7 want in geloof, niet in aanschouwen zwerven
we rond. 8 Goede moed houden we, ook al geven we er de
voorkeur aan, uit het lichaam te verhuizen en inwonend
te zijn bij den Heer. 9 Maar inwonend of niet, we stellen
er een eer in, Hem te behagen. 10 Want we moeten allen
voor Christus' rechterstoel verschijnen, om vergelding te
ontvangen voor het goed of het kwaad, dat ieder van ons
tijdens zijn lichamelijk bestaan heeft verricht. 11 Daar we
dus weten, dat we den Heer moeten vrezen, trachten we
mensen te winnen. Voor God liggen we daarbij open geheel
en al; ik hoop, voor uw geweten eveneens. Heiligheid van
paulus' apostolaat als ambt der verzoening door Jesus. 12 We
gaan ons niet opnieuw bij u aanprijzen, maar we geven
u stof tot roem over ons, om iets bij de hand te hebben
tegenover hen, die op het uiterlijk pochen, en niet op het
hart. 13 Want als we ons te buiten gaan, we doen het om
God; houden we ons in, dan is het om u. 14 Inderdaad,
Christus' liefde dringt ons. We oordelen aldus: Eén is voor
allen gestorven; dus zijn ze allen gestorven. 15 En Hij is
voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet voor zichzelf

zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is
en verrezen. 16 Daarom ook beoordelen we van nu af
niemand meer naar het vlees; en zo we Christus naar het
vlees mochten beoordeeld hebben, dan doen we dit thans
niet meer. 17 Derhalve, zo iemand in Christus is, dan is hij
een nieuw schepsel; het oude is voorbij, zie het nieuwe is
daar. 18 Welnu, dit alles is uit God, die ons door Christus met
Zich heeft verzoend, en die ons de bediening der Verzoening
heeft toevertrouwd. 19 Want het was God, die door Christus
de wereld met Zich verzoende en haar de overtredingen
niet toerekende, en die òns de prediking der Verzoening
heeft opgedragen. 20 In Christus' naam treden we dus als
gezanten op, alsof God zelf door ons vermaant. In Christus'
naam smeken we u: Verzoent u met God. 21 Hem, die geen
zonde heeft gekend, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt,
opdat we door Hem zouden worden: gerechtigheid Gods.

6

1 Als medearbeiders vermanen we u bovendien, om Gods
genade niet vruchteloos te ontvangen. 2 Want Hij zegt: "Op
gunstige tijd heb ik u verhoord, En op de dag van heil u
geholpen." Ziet, nu is het de gunstige tijd; ziet, nu is het
de dag van heil. 3 Op geen enkel punt geven we aanstoot,
opdat er geen smet op de bediening valt. 4 Integendeel,
op alle punten strekken we onszelf tot aanbeveling, als
dienaren Gods: Door het grootste geduld, In verdrukking,
nood en benauwdheid; 5 In slagen, gevangenschap en
woeling, In arbeid, nachtwaken en vasten; 6 Door reinheid,
kennis en lankmoedigheid, Door goedheid, heilige geest
en ongeveinsde liefde; 7 Door prediking der waarheid, En
goddelijke kracht; Met de wapenen der gerechtigheid In
rechterhand en linkerhand; 8 In eer en in schande, In kwade
en goede faam. Als bedriegers, toch zijn we oprecht; 9 Als
onbekenden, toch overal bekend; Als stervenden, en zie,
toch zijn we in leven; Als getuchtigden, en toch niet gedood;
10 Als treurenden, toch steeds verheugd; Als armen, en
velen maken we rijk; Als bezitlozen, toch bezitten we alles.
11 Korintiërs; onze mond heeft zich voor u ontsloten, maar
wagenwijd staat open ons hart. 12 Niet in ons is het u eng,
maar in uw eigen binnenste is het benauwd. 13 Ik zeg het
u als tot mijn kinderen: ook gij op uw beurt moet ruimer
worden. 14 Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk
juk. Want wat hebben gerechtigheid en ongerechtigheid
gemeen, of wat heeft het licht met duisternis te maken;
15 wat overeenkomst is er tussen Christus en Bélial, of wat
heeft de gelovige met den ongelovige gemeen? 16 En wat

heeft een tempel Gods met afgoden uit te staan? Welnu, wij zijn een tempel van den levenden God! Daarom heeft God gesproken: “Ik zal onder hen wonen en wandelen, Ik zal hun God zijn, zij mijn volk. 17 Daarom dan, gaat van hen weg, Zondert u af, zegt de Heer. Raakt niets aan wat onrein is. 18 Dan zal Ik u aannemen, En u tot Vader zijn, Gij Mij tot zonen en dochters; Zegt de almachtige Heer.”

7

1 Geliefden, laat ons, in het bezit van zulke beloften, ons reinigen van iedere smet naar lichaam en geest, en in de vreze Gods onze heiliging voltooien. 2 Doet wijd voor ons open! We hebben niemand verongelijkt, niemand te gronde gericht, niemand uitgebuit. 3 Ik zeg dit niet, om u te veroordelen; want ik heb reeds gezegd, dat gij een plaats hebt in ons hart, in dood en in leven. 4 Ik heb groot vertrouwen op u, veel over u te roemen; ik ben vervuld van troost, overstelpt van blijdschap bij al onze wederwaardigheden. 5 Zeker, bij onze aankomst in Macedónië had ons vlees rust noch duur, maar werden we van alle kanten benauw d: van buiten strijd, van binnen angst. 6 Maar God, de Trooster der bedrukten, troostte ons door Titus’ komst; 7 en niet alleen door zijn komst, maar ook door de troost, die hijzelf bij u had gevonden. Want hij verhaalde ons van uw verlangen, uw deernis, uw ijver voor mij. Daardoor werd ik nog veel blijder gestemd. 8 Al heb ik u ook bedroefd door mijn brief, toch spijt me dit niet. En al mocht ik er al spijt van hebben gehad, nu ik zie, dat die brief u inderdaad een tijdlang heeft bedroefd, 9 nu verheug ik mij er over; —niet omdat gij bedroefd zijt geweest, maar omdat gij bedroefd zijt geweest tot uw inkeer. Want gij zijt bedroefd geweest, zoals God dit verlangt; dus hebben we onder geen enkel opzicht u daarmee schade berokkend. 10 Inderdaad de droefheid, zoals God ze verlangt, brengt bekering ter zaligheid voort, die men zich nimmer berouwt; maar de droefheid der wereld heeft de dood ten gevolge. 11 Ziet nu eens, hoe juist deze Gode welgevallige droefheid bij u de oorzaak werd van grote zorgzaamheid, ja van verontschuldiging zelfs, van verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver, bestraffing. Door dit alles hebt gij het bewijs geleverd, dat gij persoonlijk rein van schuld zijt in de bekende aangelegenheid. 12 Wanneer ik u dus daarover geschreven heb, dan was het niet om hem, die het onrecht deed, ook niet om hem die het leed, maar om u voor Gods aanschijn eens duidelijk uw grote bereidwilligheid jegens ons te doen tonen. 13 Daarom zijn

we van troost vervuld. Behalve onze eigen troost, hebben we nog veel groter vreugde gesmaakt door de blijdschap van Titus over de verkwikking, die zijn geest van u allen ondervond. 14 Want, zo ik bij hem op een of ander punt over u heb geroemd, dan sta ik nu niet tot schande. Integendeel ook ons roemen over u bij Titus is waarheid gebleken, zoals we u in alles de waarheid hebben gezegd. 15 En zijn genegenheid jegens u is nog groter geworden, nu hij zich uw aller gehoorzaamheid herinnert, en hoe gij hem met vrezen en beven ontvingt. 16 Ik ben verheugd, dat ik dus onder alle opzichten gerust over u kan zijn.

8

1 Broeders, we stellen u in kennis van de genade Gods, die aan de kerken van Macedónië is geschonken; 2 zodat te midden van veel beproeving en wederwaardigheden haar hoogste blijdschap en haar diepste armoede een rijke overvloed van milddadigheid deden ontstaan. 3 Want ze gaven naar vermogen; ik durf zeggen, boven vermogen. Uit vrije beweging, 4 en met grote aandrang verzochten ze zelfs het ons als een gunst, te mogen meedoen aan de ondersteuning der heiligen. 5 Maar wat meer was dan we hadden durven verwachten: ze gaven zelfs hun eigen persoon, eerst aan den Heer, toen aan ons, overeenkomstig de wil van God. 6 Daarom hebben we Titus verzocht, dit liefdewerk, waarmee hij vroeger onder u was begonnen, nu ook tot een goed einde te brengen; 7 maar ú, om ook in dit liefdewerk uit te munten, zoals gij uitmunt in alles: in geloof, spreken, kennis, in ijver op allerlei gebied, in uw liefde tot ons. 8 Ik bedoel dit niet als een bevel, maar als een toets uwer waarachtige liefde aan de toewijding van anderen. 9 Gij kent toch de liefdedaad van onzen Heer Jesus Christus:hoe Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij rijk zoudt worden door zijn armoede. 10 Ik geef dus slechts een raad in deze aangelegenheid; dit is voor u voldoende. Want verleden jaar zijt gij de eerste geweest niet alleen in het handelen, maar zelfs in het willen. 11 Nu dan, brengt ook de daad zelf tot een goed einde, opdat aan ijver naar de wil ook de daad naar draagkracht mag beantwoorden. 12 Zo de goedgeefsheid evenredig is aan wat men bezit, is ze welgevallig; zo niet, dan is ze het niet. 13 Want gij behoeft uzelf niet in verlegenheid te brengen, om anderen te verlichten, maar het geschiede volgens een zeker evenwicht. 14 Uw overvloed moet thans hun gebrek ten goede komen, opdat eens ook hun overvloed uw gebrek

mag verhelpen. Zó blijft er evenwicht bestaan, 15 gelijk
geschreven staat: “Hij die veel had, had niet te veel; en
hij die weinig had, kwam niet te kort.” 16 God zij dank,
die in Titus’ hart zulk een ijver voor u heeft neergelegd,
17 dat hij niet slechts aan onze oproep gehoor gaf, maar
geheel uit vrije beweging en zelfs met geestdrift naar u toe
is gegaan. 18 Tegelijk met hem zenden we den broeder mee,
die door alle kerken om zijn evangeliewerk geprezen wordt,
19 en die bovendien door de kerken aangewezen is tot onzen
reisgezel bij het liefdewerk, dat we tot glorie des Heren en
tot bewijs onzer bereidvaardigheid hebben ondernomen.
20 Hierdoor voorkomen we, dat iemand ons zou verdenken
bij het beheer van deze rijke gave; 21 want we zijn bedacht
op de goede schijn, niet slechts in de ogen des Heren, maar
ook in de ogen der mensen. 22 Met hen beiden zenden
we onzen broeder mee, dien we vaak in veel zaken vol
ijver bevonden, en die thans met nog meer ijver is bezield
door zijn groot vertrouwen op u. 23 Wat Titus betreft, hij
is mijn metgezel en medearbeider bij u; wat de broeders
aangaat, ze zijn afgevaardigden der kerken, de glorie van
Christus. 24 Welnu dan, levert hun ten overstaan der kerken
het onomstotelijk bewijs van úw liefde, en van òns recht,
om te roemen op u.

9

1 Het schijnt me geheel overbodig, u te schrijven over
de ondersteuning zelf van de heiligen. 2 Want ik ken uw
bereidwilligheid, en ik heb zelfs daarom bij de Macedoniërs
over u geroemd, dat Achaja reeds verleden jaar gereed was,
en dat uw ijver zeer velen heeft geprikkeld. 3 Maar wel zend
ik de broeders af, opdat ons roemen over u op dit punt
niet ongegrond zou blijken, en gij inderdaad gereed zult
zijn, zoals ik dit heb beweerd; 4 anders zouden wij, —om
van u niet te spreken, —om dit vast vertrouwen misschien
nog beschaamd moeten staan, als de Macedoniërs met
me meekomen en u niet gereed zouden vinden. 5 Ik
oordeelde het dus nodig, de broeders te verzoeken, mij
vooruit te reizen naar u toe, en uw milde gave, die ik
bij voorbaat had toegezegd, in orde te brengen, zodat ze
klaar zal liggen; maar dan ook werkelijk als een milde,
en geen karige gift. 6 Bedenkt het wel: wie spaarzaam
zaait, zal spaarzaam maaien; en wie onbekrompen zaait,
zal onbekrompen maaien. 7 Ieder geve, zoals hij het in zijn
hart zich heeft voorgenomen, maar niet met tegenzin of
noodgedwongen. Want God heeft een blijmoedigen gever
lief; 8 en God is bij machte, om u een overvloed te schenken

van allerlei gunsten; zodat gij onder alle opzichten en ten
allen tijde ruimschoots het nodige zult bezitten, en nog zult
overhouden voor ieder goed werk; 9 zoals geschreven staat:
“Milddadig deelt hij aan de armen uit: Zijn gerechtigheid
houdt in eeuwigheid stand.” 10 Hij toch, die den zaaier zaad
verschaft en brood tot spijze, Hij zal ook u het zaad ver-
lenen, het doen gedijen, en de vruchten uwer gerechtigheid
doen wassen. 11 En wanneer we steeds rijkelijk geven bij
iedere vorm van weldadigheid, dan wordt deze door ons
toedoen de oorzaak van dankzegging aan God. 12 Want
de beoefening van zulk een liefdedienst voorziet niet
alleen in de behoeften der heiligen, maar brengt ook een
overvloed van dankzeggingen aan God. 13 Door dit bewijs
van hulpvaardigheid toch verheerlijken ze God om uw
gehoorzaam belijden van Christus’ Evangelie, en om uw
milddadige gemeenschapszin jegens hen en jegens allen.
14 En door hun gebed voor u tonen ze u bovendien een
vurige aanhankelijkheid, om de buitengewone genade Gods
aan u geschonken. 15 God zij dank voor zijn onuitsprekelijke
gave!

10

1 Ik, Paulus zelf, die dichtbij zo schuchter jegens u
ben, maar op een afstand heel dapper, ik vermaan u bij
Christus’ zachtmoedigheid en gematigdheid; 2 en ik bid u,
bij mijn komst niet krachtdadig te moeten ingrijpen met
die beslistheid, waarmee ik denk op te treden tegen dat
slag van lieden, die menen, dat we wandelen naar het vlees.
3 Want wel wandelen we in het vlees, maar we kampen niet
naar het vlees. 4 De wapens toch, waarmee we kampen,
zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God, om er burchten
mee neer te halen; diepzinnigheden werpen we er mee
omver, 5 ook elke hoogte, die zich verheft tegen de kennis
van God; alle denken nemen we er mee gevangen, om het
te brengen onder gehoorzaamheid van Christus; 6 en we
houden ze gereed, om iedere ongehoorzaamheid te straffen,
zo gauw úw gehoorzaamheid maar volmaakt is. 7 Geeft
acht op wat voor de hand ligt. Is iemand overtuigd, dat
hij Christus toebehoort, dan mag hij toch wel bij zichzelf
eens bedenken, dat ook wij Christus toebehoren, evengoed
als hij. 8 Ja, al ging ik nog veel verder met roemen op
de volmacht, die de Heer mij gaf, om u op te bouwen,
maar niet om u te gronde te richten, ik zou er niet over
te blozen hebben. 9 Maar ik wil de schijn niet hebben,
dat ik u met mijn brieven vrees wil aanjagen. 10 Want, zo

heet het: de brieven zijn gewichtig en krachtig, maar zijn
persoonlijk optreden is zwak, zijn spreken onbeduidend.
11 Laat hij, die zó spreekt, er wel aan denken, dat we van
dichtbij zó zullen zijn met de daad, als we het uit de verte
in onze brieven zijn met het woord. 12 Maar wat we niet
durven: ons op één lijn stellen, of zelfs vergelijken met
dat soort lieden, die zich zo gaarne laten gelden. Zij toch
meten zich af naar zichzelf, en vergelijken zich met zichzelf,
zonder het te bespeuren. 13 Wij daarentegen zullen niet
gaan roemen zonder maat te houden, maar slechts volgens
het meetsnoer, dat God ons tot maat heeft gegeven: en dit
is, dat we tot u zouden doordringen. 14 We rekken ons dus
niet buiten dit meetsnoer uit, als waart gij buiten ons bereik
gebleven; want feitelijk zijn we tot u doorgedrongen met
het Evangelie van Christus. 15 We beroemen ons dan ook
niet buiten die maat, en op het werk van anderen. Maar
wel koesteren we de hoop, dat we, bij het toenemen van
het geloof in uw midden, met ons eigen meetsnoer ons
nog aanmerkelijk zullen uitbreiden, 16 en het Evangelie in
verder liggende streken zullen verkondigen. Maar dan niet
met het meetsnoer van anderen, om ons te roemen op wat
reeds gedaan is! 17 Bovendien, “wie roemt, roeme in den
Heer.” 18 Want niet die zichzelf prijst is goed bevonden,
maar die geprezen wordt door den Heer.

11

1 Och, verdraagt van mij eens wat onverstand! Zeker,
dat verdraagt gij wel van mij. 2 Want ik ben naijverig op
u met goddelijke ijverzucht. Want aan één man heb ik
u verloofd, om u als reine maagd aan Christus’ zijde te
stellen; 3 en nu bekruipt mij de vrees, dat zoals de slang
met haar arglist Eva bedroog, ook úw gezindheid verleid
wordt en afgeleid van de oprechte trouw (en de reinheid) tot
Christus. 4 Want als er iemand optreedt, om u een anderen
Jesus te preken dan wij u hebben verkondigd, of als gij een
anderen Geest gaat krijgen dan gij ontvangen hebt, of een
ander Evangelie dan gij hebt aangenomen, dan verdraagt
gij dit al heel gemakkelijk. 5 Toch meen ik in geen enkel
opzicht te moeten onderdoen voor dergelijke buitengewoon
uitmuntende apostelen. 6 Ook al zou ik een leek zijn in
het spreken, op het stuk van kennis ben ik het niet; want
die hebben we u ten allen tijde en op alle punten wel heel
duidelijk meegedeeld. 7 Of heb ik er verkeerd aan gedaan,
met u om niet Gods Evangelie te verkondigen, mijzelf
vernederend om u te verheffen? 8 Andere gemeenten heb ik

ontriefd door vergoeding aan te nemen voor het dienen van
u. 9 En toen ik bij mijn verblijf onder u nog te kort kwam,
ben ik toch niemand lastig gevallen. Want de broeders, die
uit Macedónië kwamen, hebben mijn tekort aangevuld, en
ik heb mij er wèl voor gewacht, u op een of andere wijze tot
last te zijn; en ik zal dit ook blijven doen. 10 Zo zeker als de
waarheid van Christus in mij is: in de streken van Achaja
laat ik me die roem niet verkleinen. 11 Waarom? Omdat
ik u niet liefheb? Dat weet God. 12 Maar ik doe het, en
zal het blijven volhouden, om hun de kans te ontnemen,
die er op uit zijn, om in dingen, waarop men groot kan
gaan, helemaal aan ons gelijk te zijn. 13 Die lieden toch zijn
schijn-apostelen, bedriegelijke arbeiders, die zich voordoen
als Apostelen van Christus. 14 En dit behoeft niemand te
verwonderen; want ook Satan zelf vermomt zich als een
engel des lichts. 15 Het is dus niets bijzonders, dat ook
zijn dienaars zich voordoen als dienaars der gerechtigheid.
Hun einde zal zijn naar hun werken. 16 Ik herhaal het:
Niemand houde mij voor een dwaas; o f anders, ziet me
maar aan voor een dwaas, dan mag ook ik mij een weinig
gaan roemen. 17 Zeker, wat ik op het punt van eigenroem
ga zeggen, is niet naar ‘s Heren geest, maar in onverstand
gesproken. 18 Maar omdat er zovelen zijn, die roemen naar
het vlees, zal ook ik het eens doen. 19 Gij verdraagt toch
zo makkelijk de dwazen, omdat gij zelf o zo wijs zijt! 20 Gij
verdraagt het immers, als men u tyranniseert, als men u
uitzuigt en beetneemt, als men verwaand is, en u in het
aangezicht slaat. 21 Ik moet het tot mijn schande bekennen:
daartoe zijn wij te zwak geweest! Maar voor de rest—ik
spreek in onverstand wat een ander aandurft, dat durf ik
ook. 22 Zij zijn Hebreën? Ik ook. Zij zijn Israëlieten? Ik
ook. Zij zijn Abrahams zaad? Ik ook. 23 Zij zijn dienaars
van Christus? Ik spreek als een onwijze: Ik veel meer;
in zwoegen veel meer, in gevangenschappen veel meer, in
slagen overvloedig, in doodsgevaren heel vaak. 24 Van de
Joden kreeg ik vijfmaal de veertig min één; 25 driemaal ben
ik met de roede gegeseld; ééns gestenigd; driemaal heb ik
schipbreuk geleden; ééns een heel etmaal rondgezwalkt in
het holle der zee. 26 Op zwerftochten menigmaal, in gevaren
van rivieren, gevaren van rovers, gevaren van eigen volk,
gevaren van heidenen, gevaren in de stad, gevaren in de
woestijn, gevaren op zee, gevaren onder valse broeders.
27 Onder arbeid en zwoegen vaak zonder slaap, in honger
en dorst, in vasten dikwijls, in koude en naaktheid. 28 En
behalve de rest, de toeloop nog, dag in, dag uit; de zorg

voor alle kerken. 29 Wie is er zwak, en ik voel me niet
zwak? Wie ondervindt ergernis, en ik gloei niet van toorn?
30 Moet er geroemd worden, dan wil ik op mijn zwakheid
gaan roemen. 31 Ik lieg niet; dat weet de God en Vader
van den Heer Jesus, in eeuwigheid geprezen. 32 Toen ik
in Damascus was, liet de stadhouder van koning Aretas de
stad der Damascenen bewaken, om zich van me meester te
maken; 33 maar door een venster werd ik in een mand over
de muur naar beneden gelaten, en zó ontkwam ik aan zijn
handen.

12

1 Moet er geroemd worden, al dient het nergens toe, dan
kom ik nu aan de visioenen en openbaringen des Heren. 2 Ik
ken een mens in Christus, die veertien jaar geleden naar
de derde hemel is weggevoerd, —in het lichaam: ik weet
het niet, of buiten het lichaam: ik weet het niet, God weet
het. 3 En ik weet van dien mens, dat hij in het Paradijs is
opgenomen, —in het lichaam of buiten het lichaam: ik weet
het niet, God weet het; 4 en dat hij onuitsprekelijke woorden
hoorde, die een mens niet nazeggen kan. 5 Over hem zal ik
roemen; over mijzelf zal ik het niet doen, dan alleen in mijn
zwakheden. 6 Maar al wilde ik ook roemen, toch was ik geen
dwaas, omdat ik de waarheid spreek; maar ik doe het niet,
opdat niemand meer van mij denken zal, dan wat hij van
mij ziet of hoort, 7 zelfs niet op grond van buitengewone
openbaringen. En opdat ik hierop niet ijdel zou worden, is
mij een doorn in het vlees gestoken; een engel van Satan,
om mij met vuisten te slaan, opdat ik niet hoogmoedig zou
worden. 8 Tot driemaal toe bad ik den Heer, dat hij zou
weggaan van mij. 9 Maar Hij heeft mij gezegd: “Mijn genade
is u genoeg; want juist bij zwakheid komt de Kracht tot haar
recht!” Het liefst zal ik dus op mijn zwakheden roemen,
opdat de kracht van Christus in mij mag wonen. 10 En zelfs
verheug ik mij om Christus’ wil over zwakheid en smaad,
over noden, vervolgingen en angsten. Want als ik zwak
ben, ben ik sterk. 11 Zeker, ik ben onverstandig geweest;
maar gij hebt me er toe gedwongen. Want eigenlijk had
ik moeten geprezen worden door ú. Want al ben ik ook
niets, toch sta ik in niets ten achter bij die buitengewone
apostelen; 12 de kentekenen toch van Apostel zijn onder u
uitgewerkt met het grootste geduld, door wondertekenen,
mirakels en krachten. 13 Waarin zijt gij dan wel bij de
andere kerken achtergesteld? Alleen hierin, dat ikzelf u
niet tot last ben geweest. Vergeeft me dit onrecht. 14 Zie,
ik sta op het punt, om voor de derde keer tot u te komen,

en weer zal ik u niet tot last zijn. Want ik zoek niet het
uwe, maar u. Niet de kinderen moeten schatten beleggen
voor de ouders, maar de ouders voor de kinderen. 15 Ik zal
me dus gaarne offers getroosten, me zelfs uitputten voor
uw zielen. En wanneer ik u zo grenzeloos liefheb, zou ik
dan minder wederliefde ontvangen? 16 Goed! Persoonlijk
ben ik u niet tot last geweest, maar als sluw mens heb ik u
met list beet gehad. 17 Heb ik u soms uitgebuit door één van
hen, die ik u zond? 18 Hiervoor bestemde ik Titus, en zond
den broeder met hem mee. Heeft Titus u dan uitgebuit?
Hebben we niet in dezelfde geest, niet in dezelfde sporen
gewandeld? 19 Gij zijt zeker reeds lang in de mening, dat
we ons bij u aan het verdedigen zijn. Voor God en in
Christus betuigen we: dit alles, geliefden, geschiedde om
u te stichten. 20 Want ik vrees, dat ik bij mijn komst u
misschien niet zó zal vinden, als ik gaarne zou wensen;
en dat ikzelf niet door u zal bevonden worden, zoals gij
het verlangt; dat er misschien twist zal bestaan, naijver,
wrok, partijzucht, kwaadspreken, laster, verwaandheid,
wanordelijkheid; 21 ook, dat bij mijn komst God me door
u zal vernederen, en dat ik verdriet zal hebben over velen,
die vroeger hebben gezondigd, en nog geen berouw hebben
getoond over de onreinheid, ontucht en ongebondenheid,
waaraan ze zich schuldig hebben gemaakt.

13

1 Dit is nu de derde maal, dat ik tot u kom. “Op het woord
van twee of drie getuigen krijgt iedere zaak haar beslag.”
2 Hun die vroeger gezondigd hebben, en al de overigen heb
ik vooruit gezegd, en ik zeg het nu nog eens vooruit, —thans
bij mijn afwezigheid juist als bij mijn tweede bezoek, —
dat ik ze niet sparen zal, wanneer ik nog eens kom. 3 Gij
verlangt immers een bewijs, dat Christus door mij spreekt,
die tegenover u niet zwak is, maar krachtig. 4 Want al werd
Hij uit zwakheid gekruisigd, toch leeft Hij door Gods Kracht.
Zeker, ook wij zijn zwak met Hem, maar tegenover u zullen
we leven met Hem door Gods kracht. 5 Onderzoekt uzelf,
beproeft uzelf, of gij in het geloof zijt gebleven. Bespeurt
gij niet bij uzelf, dat Jesus Christus in u is? Zo niet, dan
doorstaat gij de proef niet. 6 In ieder geval hoop ik, dat gij
zult inzien, dat wij de proef wèl doorstaan. 7 We bidden
dan ook tot God, dat gij geen kwaad moogt doen; niet om
zelf proefhoudend te schijnen, maar opdat gij van uw kant
het goede zoudt doen, ook al zouden wijzelf de proef niet
doorstaan. 8 Want we hebben geen macht tégen, maar wel

vóór de waarheid; 9 en we verheugen ons, zo gij sterk zijt,
al waren wij zelf ook zwak; ook voor één zaak bidden we:
uw volmaaktheid. 10 En hierom schrijf ik dit alles, terwijl
ik nog afwezig ben, om bij mijn komst geen strengheid
te moeten gebruiken krachtens de volmacht, die de Heer
mij gegeven heeft, om op te bouwen, en niet om af te
breken. 11 Overigens broeders, weest blijde, verbetert u,
laat u vermanen, weest eensgezind en vreedzaam; en de
God van liefde en vrede zal met u zijn. 12 Groet elkander
met een heilige kus. 13 U groeten al de heiligen. 14 De
genade van den Heer Jesus Christus, de liefde van God, en
de gemeenschap van den heiligen Geest zij met u allen.

De brief aan de Galaten

1 Paulus, apostel, —niet op gezag van mensen noch door
bemiddeling van een mens, maar door Jesus Christus en
door God den Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt,
2 met al de broeders die bij me zijn: aan de kerken van
Galátië. 3 Genade en vrede zij u van God onzen Vader, en
van den Heer Jesus Christus, 4 die Zich voor onze zonden,
—om ons te ontrukken aan deze boze wereld, —heeft
overgeleverd volgens de wil van onzen God en Vader; 5 aan
wien de glorie in de eeuwen der eeuwen. Amen! 6 Ik sta
er verbaasd over, dat gij zo spoedig af. valt van Hem, die u
geroepen heeft door de genade van Christus, en naar een
ander evangelie overgaat. 7 Eigenlijk is het geen ander;
maar alleen zijn er enkelen opgestaan, die onrust onder
u stoken, en het Evangelie van Christus willen vervalsen.
8 Waarachtig, wanneer wijzelf, of zelfs een engel uit de
hemel, u een ander evangelie zouden verkondigen, dat wat
wij u verkondigd hebben, hij zij vervloekt! 9 Zoals we
het vroeger hebben gezegd, zo herhaal ik het ook thans:
Wanneer iemand u een ander evangelie verkondigt dan
gij ontvangen hebt, hij zij vervloekt! 10 Heet dit nu soms
mensen gunstig stemmen, of God; zoek ik soms nu nog
aan mensen te behagen? Zo ik nu nog aan mensen tracht
te behagen, dan zou ik geen dienaar van Christus zijn.
11 Ik verzeker u toch, broeders, dat het Evangelie, door mij
verkondigd, niet van menselijke oorsprong is; 12 want ik
heb het niet van een mens ontvangen of aangeleerd, maar
door een openbaring van Jesus Christus. 13 Gij hebt immers
gehoord van mijn vroeger leven in het Jodendom: hoe ik
Gods Kerk heftig vervolgde en haar trachtte te verdelgen;
14 hoe ik ook boven velen van mijn volk en van mijn
leeftijd uitblonk in het Jodendom, en hen in ijver voor de
overlevering mijner vaders verre overtrof. 15 En toen het
Hem had behaagd, die mij van de moederschoot af door
zijn genade had uitverkoren en geroepen, toen het Hem
had behaagd, zijn Zoon aan mij te openbaren, 16 opdat ik
Hem onder de heidenen zou verkondigen, —toen ben ik
van de aanvang af niet bij vlees en bloed te rade gegaan,
17 of naar Jerusalem vertrokken naar hen, die vóór mij
apostelen waren; maar toen ben ik naar Arabië gegaan en
naar Damascus teruggekeerd. 18 Eerst drie jaar later ben ik
naar Jerusalem vertrokken, om Kefas te bezoeken, en ben

ik veertien dagen bij hem gebleven; 19 maar van de andere
apostelen heb ik niemand gezien dan Jakobus, den broeder
des Heren. 20 Voor het aanschijn Gods: zie ik lieg niet bij wat
ik u schrijf. 21 Daarna ben ik naar de gewesten van Syrië
en Cilicië vertrokken. 22 Ik was dus persoonlijk onbekend
aan de kerken van Judea, die in Christus zijn. 23 Ze hadden
alleen horen zeggen: Hij die ons eertijds vervolgde, hij
preekt thans het geloof, dat hij vroeger verwoestte; 24 en
ze verheerlijkten God om mij.

2

1 Veertien jaar later ging ik opnieuw naar Jerusalem
tezamen met Bárnabas, en nam ook Titus met me mee;
2 ik ging er heen op grond ener openbaring. En ik legde
hun, en heel in het bijzonder aan de mannen van aanzien,
het Evangelie voor, dat ik onder de heidenen verkondig;
om te weten, of ik soms niet nutteloos liep of gelopen had.
3 Welnu, Titus, die bij me was, werd niet genoodzaakt zich
te laten besnijden, ofschoon hij heiden was; 4 zelfs niet
ten believen van de ingeslopen valse broeders, die onze
vrijheid kwamen bespieden, welke we in Christus Jesus
bezitten, om ons tot slavernij te brengen. 5 Geen ogenblik
hebben we hun iets toegegeven, opdat de waarheid van het
Evangelie ongerept voor u zou blijven bewaard. 6 En wat
de mannen betreft, die in aanzien bleken te staan, —wat ze
feitelijk waren, gaat me niet aan; God kent geen aanzien van
personen, —die mannen van aanzien hebben me verder
niets opgelegd. 7 Integendeel, toen ze gezien hadden,
dat aan mij de prediking onder de onbesnedenen was
toevertrouwd, zoals aan Petrus die onder de besnedenen,
8 (want Hij, die aan Petrus de kracht heeft geschonken
voor het apostolaat onder de besnedenen, heeft ook aan
mij de kracht geschonken voor de heidenen), 9 en toen ze
de genade hadden erkend, die mij was geschonken, toen
hebben Jakobus, Kefas en Johannes, die voor steunpilaren
gelden, mij en Bárnabas de broederhand gereikt. Wij
zouden dus tot de heidenen gaan, en zij tot de besnedenen;
10 alleen zouden we hun armen gedenken, wat ik dan ook
trouw heb gedaan. 11 Maar toen Kefas te Antiochië was
gekomen, weerstond ik hem openlijk, omdat hij in het
ongelijk was. 12 Want vóórdat er enkele lieden van Jakobus
waren gekomen, at hij in gemeenschap met de heiden-
christenen; maar na hun komst trok hij zich terug, en
zonderde hij zich af uit vrees voor de besnedenen; 13 ook de
overige Joden veinsden met hem mee, zodat zelfs Bárnabas

in hun veinzerij werd meegesleept. 14 Welnu, toen ik
zag, dat ze niet oprecht handelden in overeenstemming
met de waarheid van het Evangelie, sprak ik tot Kefas
in het bijzijn van allen: Wanneer ge zelf naar heidense
gebruiken leeft en niet naar joodse, ofschoon ge een Jood
zijt, waarom dwingt ge dan de heidenen op joodse wijze te
leven? 15 Wij zijn Joden van afkomst en geen zondaars uit
de heidenen; 16 maar omdat we weten, dat de mens niet
door de werken der Wet gerechtvaardigd wordt, doch door
het geloof in Christus Jesus, daarom hebben we het geloof
in Christus Jesus aanvaard, om gerechtvaardigd te worden
door het geloof in Christus en niet door de werken der Wet;
want niemand wordt gerechtvaardigd door de werken der
Wet. 17 Maar wanneer we nu toch als zondaars worden
beschouwd, juist omdat we gerechtvaardigd willen worden
in Christus, is dan soms Christus bedienaar der zonde? Dat
nooit! 18 Doch wel zou ik mezelf tot een overtreder maken,
wanneer ik weer opbouw, wat ik afgebroken heb. 19 Want
ik ben dood voor de Wet door een andere wet, om te leven
voor God. —Met Christus ben ik gekruisigd. 20 Ikzelf leef
niet meer, maar Christus leeft in mij; terwijl ik leef in het
vlees, leef ik in het geloof van den Zoon van God, die mij
heeft liefgehad en die Zich voor mij heeft overgeleverd.
21 Ik doe geen afbreuk aan de genade van God; want als de
gerechtigheid door de Wet wordt verkregen, dan is Christus
doelloos gestorven.

3

1 O dwaze Galaten! Wie heeft u toch door toverij
verblind: u, voor wier ogen Jesus Christus afgeschilderd
is als gekruisigd? 2 Dit alleen wil ik van u weten: Hebt
gij den Geest ontvangen door de werken der Wet, of door
gehoor te geven aan het geloof? 3 Zijt gij dan zó dwaas,
dat gij thans gaat eindigen met het vlees, na met den
Geest te zijn begonnen? 4 Hebt gij dan dit alles beleefd
zonder vrucht? En was het nog maar alleen zonder vrucht!
5 Nu dan, Hij die u den Geest verleent en wonderen onder
u wrocht, doet Hij dit om de werken der Wet of om
de gehoorzaamheid aan het geloof? 6 Zo ook “geloofde
Abraham aan God, en dit werd hem als gerechtigheid
toegerekend.” 7 Beseft het dus wel: Wie uit het geloof zijn
geboren, zijn kinderen van Abraham! 8 En daar de Schrift
heeft voorzien, dat God de heidenen rechtvaardigen zou
door het geloof, daarom heeft ze aan Abraham de blijde
Boodschap voorspeld: “In u zullen alle volkeren worden
gezegend.” 9 Wie dus uit het geloof zijn geboren, worden

met den gelovigen Abraham gezegend. 10 Allen immers
die steunen op de werken der Wet, liggen onder de vloek;
want er staat geschreven: “Vervloekt zij een ieder, die
niet alles onderhouden blijft, wat in het boek van de Wet
staat geschreven.” 11 Ook is het duidelijk, dat niemand
bij God gerechtvaardigd wordt door de Wet. Want: “Wie
rechtvaardig is door het geloof, hij zal leven.” 12 Welnu, de
Wet is niet uit het geloof; maar “wie deze voorschriften
onderhoudt, zal daardoor leven.” 13 Christus heeft ons
verlost van de vloek van de Wet, door voor ons tot vloek
te worden; —want er staat geschreven: “Vervloekt wie
hangt aan het hout;” 14 opdat door Jesus Christus de zegen
van Abraham over de heidenen zou komen, en wij door
het geloof de beloften van den Geest zouden ontvangen.
15 Broeders, ik redeneer uit een menselijk voorbeeld. Het
is er mee gesteld als met een menselijke wilsbeschikking,
die door niemand vernietigd wordt of gewijzigd, wanneer
ze eenmaal rechtsgeldigheid heeft verkregen. 16 Welnu,
de Beloften zijn gedaan aan Abraham en aan zijn Zaad;
er wordt niet gezegd: “aan zijn zaden,” alsof er spraak
was van meerderen, maar “aan uw Zaad,” als van één,
en dit is Christus. 17 Ik besluit dus: een vroegere geldige
wilsbeschikking Gods wordt niet ongeldig gemaakt door
een Wet, die vierhonderd dertig jaar later komt, zodat de
Belofte zou komen te vervallen. 18 Welnu, wanneer dit
Erfdeel werd geschonken uit kracht van de Wet, dan zou
het niet zijn geschonken uit kracht der Belofte; en toch
heeft God het door een Belofte aan Abraham goedgunstig
verleend. 19 Wat heeft de Wet dan voor zin? Om wille
der overtredingen is ze er aan toegevoegd, totdat het Zaad
zou zijn gekomen, tot wien de Belofte gericht was. —Ze
werd door engelen uitgevaardigd door tussenkomst van
een middelaar; 20 welnu een middelaar van één persoon
bestaat er niet; en God is één. 21 Is dan soms de Wet met
Gods Belofte in strijd? Onmogelijk! Zeker, wanneer er een
Wet was gegeven, die het Leven kon schenken, dan zou
de gerechtigheid inderdaad afhankelijk zijn van de Wet;
22 maar de Schrift heeft alles opgesloten onder de zonde,
opdat de Belofte aan de gelovigen zou worden vervuld door
het geloof in Jesus Christus. 23 Maar vóórdat het geloof
is gekomen, waren we opgesloten onder de bewaking der
Wet, totdat het geloof zou worden geopenbaard. 24 De Wet
is dus onze tuchtmeester geweest tot Christus’ 3:opdat we
gerechtvaardigd zouden worden door het geloof. 25 Maar
nu het geloof is gekomen, nu staan we niet langer onder den
tuchtmeester. 26 Want kinderen van God zijt gij allen door

het geloof in Christus Jesus; 27 allen hebt gij u met Christus
bekleed, omdat gij allen gedoopt zijt tot de gemeenschap
met Christus. 28 Thans is er geen jood meer of heiden, geen
slaaf en geen vrije, geen man en geen vrouw. Want allen
zijt gij één in Christus Jesus; 29 en wanneer gij Christus
toebehoort, dan zijt gij ook het kroost van Abraham en
erfgenamen volgens Belofte.

4

1 Dit stel ik vast: Zolang de erfgenaam onmondig is,
verschilt hij in niets van den slaaf, ook al is hij heer van
alles; 2 maar hij staat onder voogden en beheerders tot aan
de tijd, die door zijn vader is bepaald. 3 Zó ook waren wij,
toen we nog onmondig waren, als slaven onderworpen aan
de leerbeginselen der wereld. 4 Maar toen de volheid van
de tijd was gekomen, heeft God zijn eigen Zoon gezonden,
die uit een vrouw werd geboren en geboren werd onder
de Wet, 5 opdat Hij allen zou loskopen, die staan onder
de Wet, en wij het kindschap zouden beërven. 6 En het
bewijs, dat gij kinderen zijt: God heeft den Geest van
zijn Zoon in onze harten gezonden, en Deze roept: Abba,
Vader! 7 Ge zijt dus geen slaaf meer, maar kind; zijt ge
kind, dan zijt ge ook erfgenaam, dank zij God. 8 Zeker,
vroeger hebt gij God niet gekend en zijt gij goden gaan
dienen, die het in werkelijkheid niet zijn; 9 maar thans,
nu gij God kent, of liever nog, door God wordt gekend,
hoe zoudt gij u weer gaan wenden tot die zwakke en
onbeduidende leerbeginselen, wier slaven gij weer worden
wilt? 10 Gij viert dagen en maanden, seizoenen en jaren?
11 Ik ben bang, dat ik misschien vruchteloos voor u heb
gezwoegd! 12 Ik smeek u, broeders, wordt zoals ik; want
ik werd aan u gelijk. —Nog nooit hebt gij mij enig verdriet
aangedaan. 13 Gij herinnert u toch, hoe ik u de eerste keer
in lichaamszwakte het Evangelie verkondigd heb; 14 en hoe
gij me niet met smaad en minachting hebt bejegend om de
beproeving, die mijn lichaam u bracht; maar hoe gij me
hebt ontvangen als een engel van God, als Christus Jesus
zelf. 15 Waar is nu uw zalig geluk gebleven; want ik kan
van u getuigen, dat gij zo mogelijk u de ogen zoudt hebben
uitgerukt en ze aan mij zoudt hebben gegeven! 16 Ben ik
dan uw vijand geworden, omdat ik u de waarheid zeg? 17 Zij
ijveren voor u, maar niet met zuivere bedoeling; maar ze
trachten u van mij te vervreemden, opdat gij zoudt ijveren
voor hen. 18 Zeker, het valt te prijzen, wanneer er geijverd
wordt; maar dan voor het goede en ten allen tijde; niet

slechts als ik bij u ben. 19 Mijn kinderkens, voor wie ik
opnieuw barensweeën moet lijden, eer Christus in u is
gevormd: 20 ik zou op dit ogenblik wel bij u willen zijn,
om de juiste toon te treffen; want ik ben ten einde raad
over u. 21 Zegt me nu eens, gij die onder de Wet wilt staan,
luistert gij niet naar de Wet? 22 Er staat toch geschreven, dat
Abraham twee zonen had, één bij de slavin, en één bij de
vrije vrouw; 23 maar de zoon der slavin was verwekt naar
het vlees, maar die van de vrije vrouw uit kracht der Belofte.
24 Deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis. Want
de twee 4:verbeelden tweeërlei verbond. Het éne, dat van
de berg Sinaï, brengt slavenkinderen voort, en dat is Agar;
25 want de berg Sinaï ligt in Arabië, en Agar is het beeld van
het hedendaags Jerusalem, want deze stad ligt in slavernij
met haar kinderen. 26 Maar het Jerusalem uit den hoge
is vrij, en dat is ònze moeder. Want er staat geschreven:
27 “Jubel onvruchtbare, die niet baart; Breek uit in gejuich,
die geen barensnood kent. Want talrijker zijn de kinderen
der verlatene Dan van haar, die aan een man is gehuwd.”
28 Welnu, broeders, gij zijt als Isaäk, kinderen der Belofte.
29 Maar zoals eertijds hij, die naar het vlees was verwekt,
hem ging vervolgen, die verwekt was naar de geest, zo
gebeurt het ook thans. 30 Maar wat zegt de Schrift? “Jaag
weg de slavin met haar zoon; want de zoon der slavin zal
niet meeërven met den zoon der vrije vrouw.” 31 Broeders,
we zijn dus geen slavenkinderen, maar kinderen der vrije
vrouw!

5

1 Christus heeft ons vrij gemaakt, om in de vrijheid te
blijven; staat dus vast, en kromt u niet opnieuw onder het
slavenjuk. 2 Zie, ik Paulus zeg het u: Als gij u besnijden
laat, zal Christus u niets baten. 3 En nog eens verklaar ik
aan iedereen, die zich besnijden laat, dat hij dan verplicht
is de hele Wet te onderhouden; 4 en aan ieder van u, die
gerechtvaardigd wil worden door de Wet, dat gij u losmaakt
van Christus, en vervallen zijt van de genade. 5 Door den
Geest immers verwachten we de gehoopte gerechtigheid uit
kracht van het geloof; 6 want in Christus Jesus is besnijdenis
noch onbesnedenheid van waarde, maar wel het geloof, dat
werkt door de liefde. 7 Gij waart zo goed aan het lopen;
wie heeft u gestuit in het volgen der waarheid? 8 Dat was
zeker geen ingeving van Hem, die u roept; 9 een weinig
zuurdeeg verzuurt al het deeg! 10 Ik vertrouw op u in
den Heer, dat gij er niet anders over zult denken; maar
wie verwarring onder u zaait, zal zijn straf ondergaan;

wie het ook is. 11 Broeders, wanneer ikzelf nog steeds de
besnijdenis zou preken, waarom blijft men mij dan nog
vervolgen; dan was toch de ergernis van het kruis wel
verdwenen. 12 Laten zij, die u opstoken, zich maar verder
verminken! 13 Zeker broeders, gij zijt tot vrijheid geroepen;
maar tot geen vrijheid, die een voorwendsel is voor het
vlees. Integendeel, dient elkander uit liefde; 14 want de
ganse Wet wordt vervuld in één enkel gebod: “Ge zult uw
naaste liefhebben als uzelf.” 15 Maar zo gij elkander bijt
en verslindt, ziet dan toe, dat gij niet door elkaar wordt
verteerd. 16 Ook zeg ik u: leeft naar de geest, dan zult gij
niet de begeerten inwilligen van het vlees. 17 Want het vlees
begeert tegen de geest, en de geest tegen het vlees; ze staan
vijandig tegenover elkaar, zodat gij niet doet, wat gij zoudt
willen. 18 Indien gij u door de geest laat leiden, dan valt gij
niet onder de Wet. 19 Welnu, de werken van het vlees zijn
bekend: ontucht, onreinheid en losbandigheid; 20 afgoderij
en toverij; vijandschap, twist, afgunst, gramschap, parti-
jzucht, verdeeldheid, scheuring, 21 en nijd; dronkenschap,
brasserij en dergelijke; en ik waarschuw u, zoals ik het
ook vroeger deed: wie zo iets doet, zal het koninkrijk Gods
niet beërven. 22 Maar de vrucht van de geest is: liefde,
blijdschap en vrede; lankmoedigheid, welwillendheid en
goedhartigheid; betrouwbaarheid, 23 zachtmoedigheid en
gematigdheid. En tegen dit alles is de Wet niet gericht.
24 Welnu, zij die Christus toebehoren, hebben het vlees
gekruisigd met zijn driften en begeerten. 25 Zo we leven
door de geest, laat ons dan ook handelen naar de geest;
26 niet begerig naar ijdele glorie, elkander niet tartend,
elkaar niet benijdend.

6

1 Broeders, wanneer iemand onverhoopt een mis. stap
heeft begaan, dan moet gij, die geestelijk zijt, hem terecht
helpen in de geest van zachtmoedigheid; slaat een blik op
uzelf, want ook gij kunt worden bekoord. 2 Draagt elkanders
lasten; zo zult gij de Wet van Christus volbrengen. 3 Want
wanneer iemand zich inbeeldt, iets te zijn, terwijl hij niets
is, dan bedriegt hij zichzelf. 4 Laat iedereen zijn eigen
gedrag maar eens onderzoeken; dan zal hij zich hoogstens
op zichzelf kunnen beroemen, maar zeker niet door een
vergelijking met anderen; 5 want iedereen gaat onder zijn
eigen last gebukt. 6 Die onderwezen wordt in de leer, moet
zijn leraar in al zijn goederen doen delen. 7 Bedriegt u niet:
God laat niet met Zich spotten. Wat de mens zaait, zal hij

ook oogsten; 8 wie zaait in het vlees, zal verderf oogsten
uit het vlees; maar wie zaait in de geest, zal eeuwig leven
oogsten uit de geest. 9 Laat ons dus niet moede worden,
het goede te doen; want verslappen we niet, dan zullen
we oogsten te zijner tijd. 10 Welnu dan, zolang we nog tijd
hebben, laat ons wèl doen aan allen, maar het meest aan
de huisgenoten des geloofs. 11 Ziet, met wat grote letters ik
u schrijf met eigen hand. 12 Zij die erg bezorgd naar het
vlees willen zijn, dwingen u tot de besnijdenis, enkel en
alleen, om niet vervolgd te worden terwille van Christus'
kruis. 13 Want ofschoon ze besnedenen zijn, nemen ze zelf
de Wet niet in acht; maar ze willen u laten besnijden, om in
uw vlees te kunnen roemen. 14 Wat mijzelf betreft: het zij
verre van mij, op iets anders te roemen dan op het kruis van
onzen Heer Jesus Christus, waardoor de wereld voor mij is
gekruisigd, en ik voor de wereld. 15 Want noch besnijdenis,
noch onbesnedenheid heeft waarde, maar wel het nieuwe
schepsel. 16 En over allen, die naar deze regel zullen leven,
moge vrede en barmhartigheid komen: over hen en over
het Israël Gods. 17 Laat niemand mij meer lastig vallen;
want ik draag de merktekenen van Jesus in mijn lichaam!
18 Broeders, de genade van onzen Heer Jesus Christus zij
met uw geest. Amen!

De brief aan de Efeziërs

1 Paulus, door de wil van God apostel van Christus Jesus:
aan de heiligen te Éfese en de gelovigen in Christus Jesus:
2 Genade en vrede zij u van God onzen Vader, en van den
Heer Jesus Christus. 3 Geprezen zij de God en Vader van
onzen Heer Jesus Christus, die ons in Christus gezegend
heeft met allerlei geestelijke zegening uit de hemelen. 4 In
Hem toch heeft Hij ons vóór de grondvesting der wereld
uitverkoren, om heilig en vlekkeloos te zijn in zijn oog.
5 Liefdevol heeft Hij, volgens het welbehagen van zijn wil,
ons voorbestemd, om zijn kinderen te worden door Jesus
Christus, 6 tot lof zijner heerlijke genade, waarmee Hij ons
begenadigd heeft in den Beminde. 7 In Hem bezitten we
de verlossing door zijn Bloed, de vergiffenis der zonden
naar de rijkdom zijner genade. 8 Die genade heeft Hij,
tezamen met wijsheid en inzicht, in volle overvloed over
ons uitgestort, 9 toen Hij ons het geheim openbaarde van
zijn raadsbesluit, dat Hij naar zijn welbehagen bij Zichzelf
had vastgesteld 10 voor het Bestel in de volheid der tijden:
om namelijk alles wat in de hemel en op aarde is, in
Christus weer samen te brengen. 11 In Hem ook hebben
we het erfdeel verkregen, waartoe we waren voorbestemd
krachtens de beschikking van Hem, die alles tot stand
brengt naar het besluit van zijn wil; 12 opdat wij, die eerst
op Christus hebben gehoopt, ook zijn glorie zouden mogen
loven. 13 En gij, die het woord der waarheid, de blijde
boodschap uwer zaligheid, hebt gehoord en er in hebt
geloofd, ook gij zijt in Hem verzegeld geworden met den
beloofden heiligen Geest, 14 het Onderpand onzer erfenis;
opdat gij als zijn eigendom moogt worden vrijgekocht, en
zijn glorie moogt loven. 15 En omdat ik gehoord heb van uw
geloof in den Heer Jesus en van uw liefde voor alle heiligen,
16 houd ik niet op, dank te brengen voor u, wanneer ik in
mijn gebeden gedenk. 17 Moge de God van onzen Heer Jesus
Christus, de Vader der glorie, u een geest van wijsheid en
openbaring verlenen, opdat gij Hem moogt leren kennen.
18 Hij verlichte de ogen van uw hart, opdat gij moogt inzien:
welke de hoop is, waartoe Hij u geroepen heeft; welke de
rijkdom der glorie is, die Hij aan de heiligen als erfenis
schenkt; 19 en welke de overweldigende grootte der kracht
is, die Hij ons gelovigen ten dienste stelt. Dezelfde krachtige
werking zijner Macht 20 heeft Hij ook in Christus betoond,

door Hem uit de doden op te wekken, en Hem te doen
zetelen aan zijn rechterhand in de hemel: 21 hoog boven
alle heerschappij en macht en kracht en hoogheid, en boven
elke naam, die genoemd wordt in deze wereld niet alleen,
maar ook in de toekomstige wereld; 22 “en alles heeft Hij
onder zijn voeten gesteld.” En Hij heeft Hem aan de Kerk
geschonken als Hoofd van alles; 23 zij is zijn Lichaam, vol
van Hem, die alles in allen vervult.

2

1 Gij ook waart dood door uw overtredingen en zonden,
2 waarin gij eertijds geleefd hebt in navolging van deze
aardse wereld, in navolging ook van den vorst der macht
in de lucht, van den vorst van de geest, die nog altijd
werkt in de zonen der ongehoorzaamheid. 3 Ook wij allen
behoorden daartoe, en hebben vroeger naar onze vleselijke
lusten geleefd, de begeerten van het vlees en van de zinnen
volbracht, en waren van nature kinderen van toorn, juist
zoals de anderen. 4 Maar God, die rijk aan ontferming is,
heeft door de grote liefde, die Hij ons toedroeg, 5 ook ons,
die dood waren door de overtredingen, ten leven verwekt
tezamen met Christus; door de genade zijt gij gered. 6 En in
Christus Jesus heeft Hij ons opgewekt en in de hemel een
plaats bereid te zamen met Hem; 7 opdat in de toekomende
tijden de overgrote rijkdom zijner genade zou worden
geopenbaard, die Hij in zijn goedheid ons in Christus Jesus
heeft geschonken. 8 Want uit genade zijt gij gered door
het geloof. Niet uit uzelf; Gods gave is het. 9 Niet uit de
werken, opdat niemand zou roemen; 10 want zijn maaksel
zijn wij, in Christus Jesus geschapen tot goede werken, die
God vooruit heeft bereid, opdat we daarin zouden leven.
De volkomen gelijkheid der goddelijke genade van roeping
voor Joden en heidenen. 11 Denkt er dus aan, dat gij
eertijds heidenen waart van geboorte, en onbesnedenen
werdt genoemd door de zogenaamde besnijdenis, die met
de hand in het vlees wordt aangebracht; 12 en dat gij toen
zonder Christus waart, uitgesloten van Israëls burgerschap,
vreemd aan het verbond der Belofte, zonder hoop in de
wereld en zonder God. 13 Maar thans, nu gij in Christus
Jesus zijt, thans zijt gij nabij gekomen door Christus’ Bloed,
gij die eertijds verre waart. 14 Want Hij is onze vrede, Hij die
beide groepen één heeft gemaakt, en de scheidsmuur-dat is
de vijandschap, -heeft weggebroken. 15 Door zijn Vlees heeft
Hij de Wet afgeschaft met haar geboden en instellingen,
om als Vredestichter beide groepen om te scheppen in

Hem tot één enkelen nieuwen mens; 16 om beiden in één
Lichaam met God door het kruis te verzoenen, en zó de
vijandschap te doden. 17 Hij is gekomen om vrede te preken
aan u, die verre waart, en vrede aan hen, die nabij waren
gebleven. 18 Want door Hem hebben we beiden toegang
tot den Vader in één Geest. 19 Dus zijt gij niet langer
vreemdelingen en gasten, maar medeburgers der heiligen
en huisgenoten Gods, 20 gebouwd op de grondslag der
Apostelen en Profeten, waarvan Christus Jesus de hoeksteen
is. 21 In Hem wordt heel het gebouw bijeen gehouden, en
rijst het op tot een tempel, heilig in den Heer; 22 in Hem
wordt ook gij opgebouwd, tezamen met de anderen, tot een
woning van God in den Geest.

3

1 En dit is de reden, waarom ik Paulus, de gevangene
van Christus Jesus, voor u heidenen ben aangesteld. 2 Gij
hebt immers gehoord, dat aan mij het beheer van Gods
genadegaven voor u is toevertrouwd, 3 en dat aan mij door
openbaring het heilsgeheim bekend is gemaakt, zoals ik
dit boven in het kort heb beschreven. 4 Wanneer gij dit
leest, kunt gij daaruit mijn inzicht a fleiden in het Christus-
geheim. 5 Nooit is het onder vroegere geslachten aan de
kinderen der mensen bekend gemaakt, zoals het thans in
den Geest door zijn heilige Apostelen en Profeten is geopen-
baard: 6 dat namelijk de heidenen door het Evangelie
medeerfgenamen zijn, medeleden en deelgenoten aan de
Belofte in Christus Jesus. 7 Daarvan ben ik de bedienaar
geworden krachtens de genadegave, die God door zijn
machtige werking aan mij heeft verleend. 8 Aan mij, den
geringste van alle heiligen, is deze genade geschonken: aan
de heidenen de ondoorgrondelijke rijkdom van Christus
te verkondigen, 9 en het Bestel te doen zien van het
heilsgeheim, dat van eeuwigheid verborgen was in God, den
Schepper aller dingen; 10 opdat thans door middel van de
Kerk de veelzijdige Wijsheid van God bekend zou worden
gemaakt aan de hemelse heerschappijen en machten. 11 En
dit is geschied volgens de eeuwige voorbeschikking, die Hij
ten uitvoer heeft gebracht in Christus Jesus onzen Heer.
12 In Hem naderen we door het geloof in Hem, vrijmoedig en
vol vertrouwen tot God. 13 Daarom bid ik u, dat gij de moed
niet verliest door mijn wederwaardigheden terwille van u;
want daarin juist ligt uw roem. 14 En daarom buig ik mijn
knieën voor den Vader, 15 van wien alle geslachten in de
hemel en op de aarde hun naam hebben ontvangen: 16 dat

Hij naar de rijkdom zijner glorie u moge verlenen, krachtig
naar den inwendigen mens te worden gesterkt door zijn
Geest; 17 dat Hij Christus in uw harten doe wonen door
het geloof; dat gij geworteld moogt blijven en gegrondvest
in liefde. 18 Dan zult gij tezamen met alle heiligen u een
denkbeeld kunnen vormen van de breedte en lengte, de
hoogte en diepte; 19 en de liefde van Christus leren beseffen,
die alle begrip te boven gaat; dan zult gij vervuld worden
van de ganse volheid van God. 20 Aan Hem, die door de
kracht die in ons werkt, veel meer kan uitrichten, dan
wat wij bidden of denken: 21 aan Hem zij de glorie in de
Kerk en in Christus Jesus ten allen tijde, van eeuwigheid tot
eeuwigheid. Amen!

4

1 Ik, de gevangene voor de zaak des Heren, vermaan u
dus, dat gij u gedraagt overeenkomstig uw roeping; 2 dat
gij elkander in liefde verdraagt met alle ootmoedigheid,
zachtheid en geduld; 3 dat gij uw best doet, de eenheid
des geestes te bewaren door de band van de vrede. 4 Eén
lichaam en één geest, zoals gij ook geroepen zijt tot één
hoop, die aan uw roeping ontspruit; 5 één Heer, één geloof,
één doopsel; 6 één God en Vader van allen, die boven
alles, door alles, en in alles is. 7 Aan ieder van ons is
de genade geschonken naar de maat, die Christus heeft
toegemeten. 8 Daarom wordt er gezegd: “Opgestegen ten
hoge, Heeft Hij gevangenen buitgemaakt, Gaven uitgedeeld
aan de mensen.” 9 Welnu, dit “Hij is opgestegen,” wat
betekent het anders, dan dat Hij ook is neergedaald naar
de onderste delen der aarde. 10 Hij, die is neergedaald, is
Dezelfde als Hij, die hoog boven alle hemelen is opgestegen,
om alles tot volheid te brengen. 11 Hijzelf is het geweest,
die sommigen tot apostelen heeft aangesteld, anderen tot
profeten, evangelisten, herders en leraars; 12 maar met
het doel, om de heiligen tot volmaakte plichtsvervulling
te brengen, om op te bouwen het Lichaam van Christus;
13 tot de tijd, dat wij allen tot de eenheid des geloofs en der
kennis van Gods Zoon zijn gekomen, een volwassen man
zijn geworden, en de mannenmaat van den volmaakten
Christus hebben bereikt. 14 Dan zullen we geen onmondige
kinderen meer zijn, die heen en weer worden geslingerd
en voortgestuwd door elke windvlaag van lering, door het
bedrog van de mensen, door sluwe verleiding tot dwaling.
15 Maar we zullen de waarheid bewaren in liefde, en
zó in ieder opzicht opgroeien voor Hem, voor Christus,

die het Hoofd is. 16 Door Hem wordt het ganse lichaam
samengevoegd en samengehouden, omdat elk gewricht zijn
taak vervult met de kracht, die ieder lid in ‘t bijzonder is
toegemeten; en zó voltrekt zich de groei van het lichaam
tot eigen opbouw in liefde. 17 Daarom zeg ik en bezweer ik
u in den Heer, dat gij niet langer een leven moogt leiden,
zoals de heidenen in hun ijdele gezindheid dit doen. 18 Want
hun verstand is verduisterd en ze zijn vervreemd van het
leven van God, omdat er onwetendheid onder hen heerst
en hun hart is verstokt. 19 Ze hebben zich afgestompt en
zich aan losbandigheid overgegeven, zodat ze uit hebzucht
allerlei ontucht bedrijven. 20 Maar zó hebt gij Christus
niet leren kennen. 21 Gij hebt toch van Hem gehoord,
en zijt in Hem onderwezen, wat de waarheid in Jesus is:
22 met betrekking tot uw vroeger gedrag moet gij den ouden
mens afleggen, die door bedriegelijke begeerten te gronde
gaat; 23 gij moet u vernieuwen naar de inwendige geest;
24 gij moet den nieuwen mens aantrekken, die naar Gods
beeld is geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid.
25 Legt daarom de leugen af en spreekt de waarheid tot
den naaste, ieder voor zich; want ledematen zijn we van
elkander. 26 Wordt gij toornig, zondigt dan niet; de zon
ga niet onder over uw toorn; 27 geeft geen vrij spel aan
den duivel. 28 De dief mag voortaan niet meer stelen,
maar moet arbeiden, om met eigen handen de kost te
verdienen, en iets over te houden, om het weg te schenken
aan wie er behoefte aan heeft. 29 Uit uw mond kome
geen vuile taal, maar goede woorden alleen, die zo nodig
stichten kunnen, zodat ze voordeel brengen aan hen die ze
horen. 30 Bedroeft ook niet Gods heiligen Geest, waarmee
gij verzegeld zijt voor de Dag der Verlossing. 31 Verre van
u alle bitterheid, gramschap, toorn, geschreeuw, laster en
alle andere boosheid. 32 Maar weest minzaam en hartelijk
jegens elkander; vergeeft elkander, gelijk ook God u door
Christus vergiffenis heeft geschonken.

5

1 Weest dus navolgers van God, als zijn geliefde kinderen;
2 en leeft in liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad
en Zich voor ons heeft gegeven als gave en offer, tot een
lieflijke geur voor God. 3 Van ontucht, alle soort van
onreinheid en hebzucht mag onder u zelfs geen sprake
meer zijn, zoals dit heiligen betaamt; 4 evenmin van vuile
taal, zotteklap of spotternij. Deze dingen betamen niet;
een dankgebed betaamt veel meer. 5 Weet wel: geen

ontuchtige, onreine of hebzuchtige bezit een erfdeel in het
koninkrijk van Christus en van God; zo iemand staat met
een afgodendienaar gelijk. 6 Laat niemand u met holle
woorden bedriegen; want daarom juist komt Gods toorn
over de kinderen der ongehoorzaamheid. 7 Wordt dus hun
medeplichtigen niet! 8 Vroeger waart gij duisternis, thans
zijt gij licht in den Heer; gedraagt u dan ook als kinderen
van het licht. 9 Want de vrucht van het licht bestaat in
allerlei goedheid, gerechtigheid en waarheid. 10 Onderzoekt
wat welbehaaglijk is aan den Heer, 11 en neemt geen deel
aan de onvruchtbare werken der duisternis; maar keurt
ze af. 12 Want wat door hen in het geheim wordt gedaan,
is te schandelijk zelfs om het te noemen. 13 Alles echter
wat afkeurenswaardig is, wordt openbaar gemaakt door het
licht; want het licht maakt alles openbaar. 14 Daarom wordt
er gezegd: “Ontwaak, gij slaper; Sta op uit de doden, En
Christus zal over u lichten!” 15 Ziet dus nauwlettend toe, hoe
ge u gedraagt: niet als dwazen, maar als wijzen; 16 benut
de gunstige gelegenheid, want de tijden zijn boos. 17 Weest
daarom niet onverstandig, maar tracht de wil des Heren te
verstaan. 18 Bedrinkt u niet aan de wijn, want dit voert tot
losbandigheid; maar wordt vol van den Geest. 19 Spreekt
tot elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen;
zingt en juicht in uw hart voor den Heer; 20 betuigt zonder
ophouden voor alles uw dank aan God en den Vader, in
de naam van Jesus Christus onzen Heer. 21 Weest elkander
onderdanig in de vreze van Christus. 22 Gij vrouwen, weest
onderdanig aan uw mannen, als aan den Heer. 23 Want de
man is het hoofd van de vrouw, zoals Christus het Hoofd is
der Kerk, Hij die de Verlosser is van het Lichaam. 24 Welnu,
zoals de Kerk onderdanig is aan Christus, zo moeten in alles
de vrouwen het zijn aan haar mannen. 25 Gij mannen,
hebt uw vrouwen lief, zoals ook Christus de Kerk heeft
bemind. Hij heeft Zich voor haar overgeleverd: 26 om haar
te heiligen en te reinigen door het Waterbad, vergezeld van
het woord; 27 om Zich een heerlijke Kerk te bereiden, zonder
vlek of rimpel of iets van die aard, maar heilig en zonder
enige smet. 28 Zo moeten ook de mannen hun vrouwen
liefhebben als hun eigen lichaam; wie zijn vrouw bemint,
heeft zichzelf lief. 29 Welnu, niemand heeft ooit zijn eigen
vlees gehaat; maar hij voedt en verzorgt het, zoals ook
Christus het doet met de Kerk, 30 omdat we de ledematen
zijn van zijn Lichaam. 31 “Daarom zal de man vader en
moeder verlaten, en zich hechten aan zijn vrouw; en die
twee zullen één vlees worden”, 32 Dit geheim is groot; ik

bedoel: zijn verhouding tot Christus en de Kerk. 33 Maar
hoe het ook zij: ieder van u moet zijn vrouw liefhebben als
zichzelf, en de vrouw moet eerbied hebben voor den man.

6

1 Gij kinderen, weest gehoorzaam aan uw ouders in den
Heer; want dit is uw plicht. 2 “Eer uw vader en uw moeder;”
dit is het eerste gebod, waaraan de belofte verbonden is:
3 “opdat het u goed moge gaan, en ge lang moogt leven op
aarde.” 4 En gij vaders, verbittert uw kinderen niet, maar
voedt ze op in de tucht en in de vermaning des Heren.
5 Gij slaven, weest aan uw aardse meesters met vrees en
siddering onderdanig: in de eenvoud uws harten, zoals aan
Christus; 6 niet uit ogendienarij, als zij die mensen willen
behagen; maar als slaven van Christus, die van harte de
wil van God volbrengen, 7 en die met goede wil hun dienst
verrichten, als dienden ze den Heer en niet de mensen.
8 Gij weet immers, dat ieder, die het goede doet, door
den Heer zal worden beloond; hij moge slaaf zijn of vrij.
9 En gij meesters, behandelt hen op dezelfde wijze, en laat
het dreigen achterwege. Want gij weet, dat hùn en ùw
meester in de hemel is, en dat bij Hem geen aanzien van
personen bestaat. 10 Ten slotte! Weest sterk in den Heer en
in zijn sterke kracht! 11 Legt aan de wapenrusting Gods,
om stand te kunnen houden tegen de listen des duivels.
12 Want niet tegen vlees en bloed geldt onze strijd, maar
tegen heerschappijen en machten, tegen wereldbeheersers
dezer duisternis, tegen de boze geesten in de lucht. 13 Grijpt
daarom naar de wapenrusting Gods, om weerstand te
kunnen bieden op de boze dag, en pal te blijven staan, na
alles te hebben volbracht. 14 Op dan! Uw lenden omgord
met de waarheid, en het pantser der gerechtigheid om;
15 de voeten geschoeid met bereidwilligheid voor de blijde
Boodschap van vrede; 16 het schild des geloofs steeds voor
u uit, om al de vurige pijlen van den Boze te kunnen
smoren; 17 grijpt naar de helm van het heil en het zwaard
van den Geest: en dit is het woord van God. 18 Blijft
bidden in den Geest ten allen tijde met gebed en smeking
in allerlei vorm; draagt daarbij zorg, om ook met grote
volharding voor alle heiligen te blijven bidden. 19 Bidt ook
voor mij, dat mij het rechte woord gegeven wordt, wanneer
ik mijn mond ga openen, om vrijmoedig het geheim van
het evangelie te verkondigen; 20 daarvoor ben ik een gezant
in boeien! Bidt, dat ik vrijmoedig daarover blijf spreken,
zoals het mijn plicht is. 21 Túchicus, de geliefde broeder

en trouwe dienaar in den Heer, zal u volledig inlichten,
hoe het mij gaat en wat ik doe, opdat ook gij goed op de
hoogte zult blijven. 22 Daarom juist zend ik hem naar u
toe, opdat gij alles over ons te weten zoudt komen, en hij
uw harten bemoedigen mag. 23 Vrede, liefde en geloof aan
de broeders, van God den Vader en van den Heer Jesus
Christus. 24 De genade zij met allen, die een onverwoestbare
liefde toedragen aan Jesus Christus onzen Heer.

De brief aan de Filippenzen

1 Paulus en Timóteus, dienaars van Christus Jesus: aan
al de heiligen in Christus Jesus, die te Filippi zijn, met hun
bisschoppen en diakens: 2 Genade en vrede zij u van God
onzen Vader en van den Heer Jesus Christus. 3 Ik breng
dank aan mijn God, -zo dikwijls ik aan u denk, 4 en bij
al mijn gebeden met blijdschap voor u allen bid, 5 voor
uw gehechtheid aan het Evangelie van de eerste dag af
tot heden toe. 6 Want ik heb het vaste vertrouwen, dat
Hij, die in u het goede werk is begonnen, het ook zal
voltooien tot op de Dag van Christus Jesus. 7 Want het is
niet meer dan billijk, dat ik zó over u allen denk, daar ik
u ronddraag in mijn hart, en daar gij allen deelgenoot aan
mijn genade zijt, zowel in mijn boeien als in de verdediging
en bevestiging van het Evangelie. 8 God is mijn getuige,
hoe ik met de hartelijke liefde van Christus Jesus naar u
allen verlang. 9 En ik bid, dat uw liefde steeds meer moge
winnen aan kennis en zedelijk inzicht, 10 om scherp het
goed van het kwaad te onderscheiden; en dat gij op de Dag
van Christus rein en onberispelijk moogt zijn, 11 beladen
met de vrucht der gerechtigheid, die door Jesus Christus
is verworven, tot eer en glorie van God. 12 Broeders,
ik wil u doen weten, dat mijn lotgevallen veel hebben
bijgedragen tot de vooruitgang van het Evangelie. 13 Heel
de keizerlijke lijfwacht en alle anderen zijn er door te weten
gekomen, dat ik mijn boeien draag om Christus' wil; 14 en
de meeste broeders zijn door mijn boeien met vertrouwen
vervuld op den Heer, en verkondigen het woord Gods met
groter durf en zonder vrees. 15 Zeker, sommigen preken
Christus uit nijd en strijd, maar anderen toch ook met een
zuivere mening. 16 Dezen preken Christus uit liefde, omdat
ze weten, dat ik voor de verdediging van het Evangelie
gevangen zit; 17 anderen echter uit partijzucht, en met
de verkeerde bedoeling, om daardoor mijn boeien nog te
verzwaren. 18 Maar wat doet het er toe? Hoe dan ook,
met of zonder bijbedoeling, wanneer Christus maar wordt
gepreekt! Daarover verheug ik mij, en zal ik me ook blijven
verheugen. 19 Want ik weet, dat dit mij tot heil strekken zal,
dank zij uw gebed en de bijstand van den Geest van Jesus
Christus. 20 Hiernaar smacht ik en hoop ik, dat ik in geen
enkel opzicht zal worden beschaamd, maar dat ik nu zoals
immer met alle vrijmoedigheid Christus verheerlijken zal

in mijn lichaam, hetzij door leven of dood. 21 Want leven
is voor mij: “Christus,” en sterven dus een gewin; 22 maar
wanneer ik in het vlees blijf leven, dan betekent dit voor
mij: vruchtbare arbeid. Ik weet dus niet, wat ik kiezen
moet; 23 ik word naar twee kanten getrokken. Ik smacht
er naar, ontbonden te worden en met Christus te zijn; want
dit is verreweg het beste. 24 Maar meer noodzakelijk is het
om wille van u, dat ik blijf leven in het vlees. 25 En omdat
ik hiervan overtuigd ben, weet ik ook, dat ik zal blijven
leven, en bij u allen zal blijven voor uw vooruitgang in
het geloof, en uw vreugde daarin. 26 Zo zult gij bij mijn
terugkeer nog meer over mij kunnen roemen in Christus
Jesus. 27 Enkel dit! Leidt een leven, dat het Evangelie van
Christus waardig is. Zó, dat ik bij mijn komst het kan zien,
of bij mijn afwezigheid horen, dat gij vast blijft staan in
één geest, dat gij eensgezind strijdt voor het geloof in het
Evangelie, 28 en dat gij u helemaal niet bang laat maken door
de tegenstanders. Voor hen is dit een teken van ondergang,
maar voor u een teken van zaligheid; en wel een teken van
God. 29 Want dan valt u de genade ten deel, in Christus
te geloven niet alleen, maar ook voor Hem te lijden, 30 en
dezelfde strijd te doorstaan, die gij vroeger van mij hebt
gezien, en thans van mij hoort.

2

1 Wanneer dan een vermaning in Christus of een liefderijk
woord, geestesgemeenschap, hartelijkheid of deernis nog
vat op u heeft, 2 maakt dan mijn vreugde volkomen
door eensgezind te zijn, de onderlinge liefde te bewaren,
en eenstemmig hetzelfde na te streven; 3 door niets uit
partijzucht of ijdele glorie te doen, maar ootmoedig een
ander hoger te achten dan uzelf; 4 door niet alleen op uw
eigen belang te letten, maar ook op dat van anderen bedacht
te zijn. 5 L at dezelfde gezindheid onder u heersen, als ook
in Christus Jesus was. 6 Want hoewel Hij Gods gestalte bezat
en zijn gelijkheid met God geen roof hoefde achten, 7 heeft
Hij toch er Zich van ontdaan, door de gestalte aan te nemen
van een slaaf en gelijk te worden aan de mensen. 8 En toen
Hij uiterlijk als een mens werd bevonden, heeft Hij Zich
nog vernederd, door gehoorzaam te worden tot de dood, ja,
tot de dood van het kruis. 9 Maar daarom dan ook heeft
God Hem verheven en Hem de Naam gegeven hoog boven
alle namen, 10 opdat in de Naam van Jesus iedere knie zich
zou buigen in de hemel, op aarde en onder de aarde, 11 en
iedere tong zou belijden tot glorie van God den Vader, dat

Jesus Christus de Heer is. 12 Mijn geliefden, omdat gij altijd
gehoorzaam zijt, weest het dan ook niet alleen, wanneer
ik bij u ben, maar thans bij mijn afwezigheid nog veel
meer. Bewerkt uw heil met vrezen en beven; 13 want God
is het, die naar zijn welbehagen in u het willen uitwerkt
en het handelen. 14 Doet alles zonder morren en aarzelen,
15 opdat gij onberispelijk moogt zijn en ongerept, vlekkeloze
kinderen van God temidden van een krom en verdraaid
geslacht, waaronder gij schittert als sterren in het heelal.
16 Houdt vast aan het woord des levens, opdat ik op de
Dag van Christus kan roemen, dat ik niet tevergeefs heb
gelopen of tevergeefs heb gezwoegd. 17 En al word ik dan
ook als plengoffer vergoten bij de offerande en de eredienst
van uw geloof, dan blijf ik me toch nog verheugen, en
mij met u allen verblijden. 18 En ook gij moet u er over
verheugen, en blijde met me zijn. 19 In den Heer Jesus hoop
ik, Timóteus spoedig tot u te zenden, om ook zelf te worden
verkwikt, wanneer ik verneem, hoe het u gaat. 20 Want ik
heb niemand, die zo goed is gestemd en die zo trouw uw
zaak behartigt. 21 Want allen zoeken hun eigen belang, niet
de belangen van Christus Jesus. 22 Maar gij weet, dat zijn
trouw is beproefd, en dat hij voor het Evangelie met mij
heeft gezwoegd, als een kind met zijn vader. 23 Ik hoop
hem dus te zenden, zodra ik de uitslag van mijn proces
kan voorzien. 24 En ik vertrouw in den Heer, dat ik dan
ook zelf spoedig zal komen. 25 Ik heb het intussen nodig
geacht, Epafroditus naar u toe te zenden: mijn broeder,
medearbeider en medestrijder; uw bode, die me van het
nodige heeft voorzien. 26 Want hij verlangt naar u allen, en
is een beetje bekommerd, omdat gij van zijn ziekte gehoord
hebt. 27 Hij is inderdaad ziek geweest, en zelfs de dood nabij.
Maar God heeft medelijden met hem gehad; en niet slechts
met hem, maar ook met mij: dat ik niet het ene verdriet
na het andere zou hebben. 28 Ik zend hem dus terug met
des te meer spoed, opdat gij u verheugen moogt als gij hem
weerziet, en ikzelf een zorg minder zal hebben. 29 Ontvangt
hem dus in den Heer met ongemengde blijdschap. Houdt
zulke mannen in ere; 30 want om de zaak van Christus is hij
de dood nabij geweest, en heeft hij zijn leven gewaagd, om
mij uw verdere ondersteuning te brengen.

3

1 Ten slotte: Verheugt u in den Heer, mijn broeders! U
nog eens hetzelfde te schrijven, is voor mij geen last en u
geeft het zekerheid. 2 Opgepast voor de honden, opgepast

voor de slechte werkers, opgepast voor de versnijding. 3 De
besnijdenis immers zijn wij; wij die God dienen door zijn
Geest, wij die op Christus Jesus roemen en geen vertrouwen
stellen op het vlees. 4 Zeker, ik zelf zou op het vlees
kunnen vertrouwen; en zo iemand meent, zijn vertrouwen
te kunnen stellen op het vlees, ik kan het nog meer. 5 Op
de achtste dag ben ik besneden; ik ben uit Israëls geslacht,
uit de stam van Bénjamin, Hebreër uit de Hebreën; wat de
Wet betreft een Farizeër, 6 wat ijver betreft een vervolger
der Kerk, wat wettelijke gerechtigheid betreft een heilige.
7 Maar wat winst voor mij was, heb ik schade geacht om
Christus' wil. 8 Ja, alles houd ik voor schade, omdat de
kennis van Christus Jesus, mijn Heer, alles te boven gaat.
Om Hem heb ik alles prijsgegeven en heb het als vuilnis
geacht, om Christus te winnen 9 en één met Hem te zijn.
Mijn gerechtigheid heb ik niet uit de Wet, maar door het
geloof in Christus; de gerechtigheid, voortkomend uit God
en berustend op het geloof. 10 Zó wilde ik Hem leren
kennen, de kracht ook zijner Verrijzenis en de gemeenschap
met zijn Lijden; zó wilde ik gelijkvormig worden aan zijn
Dood, 11 om eenmaal te kunnen komen tot de opstanding
uit de doden. 12 Zeker, ik heb het nog niet bereikt, en
nog ben ik niet volmaakt; maar ik jaag het na, om het
te grijpen, omdat ik ook zelf ben gegrepen door Christus
Jesus. 13 Neen broeders, ik beeld me niet in, het reeds te
hebben bereikt. Maar wel dit éne: Ik vergeet wat achter
me ligt; ik reikhals naar wat vóór me ligt; 14 het doel jaag
ik na, om de prijs te behalen van Gods hemelse roeping
in Christus Jesus. 15 Zó moeten we allen denken, als we
volmaakt willen zijn. Mocht gij dan op een of ander punt
van een ander gevoelen zijn, dan zal God het u wel duidelijk
maken. 16 Maar in ieder geval moeten we blijven, waar we
gekomen zijn! 17 Broeders, volgt mij na, en richt u naar
hen, die zich naar ons voorbeeld gedragen. 18 Want zoals
ik het u zo vaak heb gezegd, en het ook thans onder tranen
herhaal: Velen leven als vijanden van Christus' Kruis; 19 hun
einde is de ondergang, hun god is de buik, hun eer ligt in
hun schande, hun zinnen zijn op het aardse gericht. 20 Maar
òns Vaderland is in de hemel. Vandaar verwachten we den
Verlosser, Jesus Christus, den Heer; 21 Hij zal ons vernederd
lichaam herscheppen, aan zijn verheerlijkt Lichaam gelijk,
door de kracht, waarmee Hij alles aan Zich onderwerpen
kan.

4

1 En daarom, mijn innig geliefde broeders, mijn vreugde

en mijn kroon: geliefden, staat vast in den Heer! 2 Evódia
vermaan ik, en Suntuche ook, om eensgezind te zijn in
den Heer. 3 En u, trouwe Sunzuchus verzoek ik dringend,
beiden daarbij behulpzaam te zijn. Want ze hebben me
bijgestaan in de strijd voor het Evangelie; zij en Clemens
en mijn andere medewerkers, wier namen in het boek des
levens staan. 4 Verblijdt u altijd in den Heer; ik herhaal het:
Verblijdt u! 5 Laat alle mensen uw minzaamheid zien. De
Heer is nabij; 6 maakt u over niets bezorgd, doch maakt
aan God al uw wensen bekend door bidden en smeken
en danken. 7 En de vrede Gods, die alle begrip te boven
gaat, zal uw harten en zinnen bewaren in Christus Jesus.
8 Ten slotte, broeders, houdt uw aandacht gevestigd op
al wat waar, op al wat edel, rechtvaardig, rein, liefelijk
en welgevallig is, op al wat deugd heet en lof verdient.
9 Handelt naar wat gij geleerd en aanvaard hebt, naar wat
gij van mij hebt gehoord en gezien. En de God van de vrede
zal met u zijn. 10 Het was me een grote vreugde in den
Heer, dat gij weer eens gelegenheid hadt, om voor mij te
zorgen. Wel zijt gij er bedacht op gebleven, maar gij hadt
er geen gelegenheid toe. 11 Ik zeg dit niet, omdat ik gebrek
heb geleden. Want ik heb geleerd, tevreden te zijn met
wat ik heb. 12 Ik weet armoede te lijden en in overvloed te
leven; met alles ben ik in alle omstandigheden vertrouwd:
met verzadigd zijn en honger lijden, met overvloed en met
gebrek. 13 Tot alles ben ik in staat door Hem, die mij sterkt.
14 Toch hebt gij goed gedaan, met me bij te staan in mijn
nood. 15 Gij weet zelf toch wel, Filippenzen, dat bij mijn
vertrek uit Macedónië in het begin van mijn prediking,
geen enkele kerk, dan gij alleen, met mij een rekening
had van uitgave en ontvangst, 16 en dat gij tot tweemaal
toe mij ook in Tessalonika iets voor eigen gebruik hebt
gezonden. 17 Zeker, het is me niet om de gave te doen,
maar het is me te doen om de rente, die rijkelijk op uw
rekening wordt geboekt. 18 Maar nu heb ik het hele bedrag
gekregen, en zelfs meer dan dat. Ik bezit volop, sinds ik
door Epafroditus uw gift heb ontvangen: een welriekende
geur, een aangenaam, Gode welgevallig offer. 19 Mijn God
zal dan ook in Christus Jesus in al uw behoeften voorzien
naar zijn rijkdom en door zijn heerlijkheid. 20 Aan onzen
God en Vader zij de glorie in de eeuwen der eeuwen.
Amen. 21 Groet alle heiligen in Christus Jesus. U groeten de
broeders, die bij me zijn. 22 Alle heiligen groeten u, vooral
die tot het huis van Cesar behoren. 23 De genade van den
Heer Jesus Christus zij met uw geest.

De brief aan de Kolossenzen

1 Paulus, apostel van Christus Jesus door Gods wil, en
broeder Timóteus: 2 aan de heilige en gelovige broeders in
Christus te Kolosse: Genade en vrede zij u van God onzen
Vader. 3 We brengen dank aan God, den Vader van onzen
Heer Jesus Christus, telkens wanneer wij voor u bidden.
4 Want wij hebben gehoord van uw geloof in Christus Jesus,
en van de liefde, die gij alle heiligen toedraagt, 5 om wille
der hoop, die voor u is weggelegd in de hemel, maar die
gij thans reeds hebt vernomen door het waarachtige woord
van het Evangelie, 6 dat tot u is doorgedrongen. Zoals dit
immers in heel de wereld vruchten draagt en groeit, zo
doet het dit ook onder u van de dag af, waarop gij Gods
genade hebt vernomen, en ze in waarheid hebt aanvaard,
7 juist zoals ge ze geleerd hebt van Épafras, onzen geliefden
medearbeider. Deze is een trouw dienaar van Christus
voor u; 8 hij is het ook, die ons bericht heeft gebracht
van uw liefde in den Geest. 9 Sinds we dit vernomen
hebben, houden we dan ook niet op, voor u te bidden en
te smeken: dat gij, in het bezit van allerlei wijsheid en
geestelijk inzicht, tot de volledige kennis van zijn wil moogt
geraken; 10 dat gij daardoor een leven moogt leiden, den
Heer waardig, en Hem in alles behagen; dat gij in ieder goed
werk vruchten moogt dragen, en toenemen moogt in de
kennis van God; 11 dat gij door de macht zijner glorie moogt
worden toegerust met alle kracht, om alles met blijdschap
te verdragen en te verduren; 12 dat gij den Vader moogt
danken, die u in staat heeft gesteld, om deel te nemen aan de
erfenis der heiligen in het licht. 13 Hij heeft ons uit de macht
der duisternis bevrijd en ons overgebracht naar het Rijk van
zijn geliefden Zoon, 14 door wien we de verlossing hebben
verkregen, de vergiffenis der zonden. 15 Deze is het Beeld
van den onzichtbaren God, de Eerstgeborene van gans de
schepping. 16 Want in Hem werd alles geschapen, wat in
de hemel is en op de aarde, de zichtbare en onzichtbare
dingen, Tronen, Heerschappijen, Overheden en Machten.
Alles is geschapen door Hem en voor Hem; 17 Hij is vóór
alles, en alles bestaat in Hem. 18 Hij is ook het Hoofd van het
Lichaam, de Kerk; Hij is het begin, de Eerstgeborene uit de
doden, opdat Hij in alles de Eerste zou zijn. 19 Want in Hem
heeft de ganse Volheid van God willen wonen, 20 en door
Hem alles met Zich willen verzoenen: alles wat op aarde is
en in de hemel: nadat Hij vrede had gebracht door het Bloed

van zijn Kruis. 21 Ook u, die eens van God waart vervreemd,
en door uw boze werken uw vjjandige gezindheid getoond
hebt, 22 ook u heeft Hij thans in zijn vleselijk Lichaam
verzoend door de dood, om u heilig en vlekkeloos en
onberispelijk voor zijn aanschijn te doen staan. 23 Maar
op voorwaarde, dat gij onwankelbaar op het geloof blijft
gegrond, en onwrikbaar vasthoudt aan de hoop van het
Evangelie, dat gij vernomen hebt, dat verkondigd wordt aan
alle schepselen onder de hemel, en waarvan ik, Paulus, de
bedienaar ben. 24 Thans verheug ik mij, dat ik voor u lijden
mag en aanvullen in mijn vlees, wat aan Christus' lijden
ontbreekt, ten bate van zijn Lichaam, de Kerk. 25 Ik ben
haar bedienaar geworden door de beschikking van God;
zij werd mij verleend, om u Gods woord in al zijn volheid
te brengen: 26 het heilsgeheim, dat sinds de aanvang der
eeuwen en geslachten verborgen is geweest, maar thans
aan zijn heiligen is geopenbaard. 27 Aan hen heeft God
bekend willen maken, hoe rijk aan glorie dit heilsgeheim
onder de heidenen is: hoe Christus namelijk onder u is, de
hoop op de glorie. 28 Hem verkondigen wij; en alle mensen
vermanen wij, en alle mensen onderrichten wij met alle
wijsheid, om alle mensen tot volmaaktheid in Christus te
brengen. 29 Daarvoor zwoeg ik en strijd ik met zijn kracht,
die machtig in mij werkt.

2

1 Want ik wil, dat gij weet, welke strijd ik heb te voeren,
zowel voor u, als voor hen, die in Laodicea wonen, en voor
allen, die me persoonlijk niet hebben gekend; 2 opdat hun
harten worden getroost, opdat ze, in liefde verenigd, tot de
volste rijkdom van inzicht mogen komen: tot de kennis van
Gods heilsgeheim, tot de kennis van Christus, 3 in wien alle
schatten verborgen zijn van wijsheid en kennis. 4 Dit zeg
ik, opdat niemand u door spitsvondigheden mag misleiden.
5 Want al ben ik naar het lichaam afwezig, in de geest ben
ik bij u, en verheug ik me bij het zien van de goede orde
onder u en van uw onwankelbaar geloof in Christus. 6 Zoals
gij dus Christus Jesus den Heer hebt aanvaard, moet gij ook
in Hem blijven. 7 Blijft op Hem gegrond en opgebouwd;
houdt vast aan het geloof, zoals gij het hebt geleerd;
weest zeer dankbaar daarvoor 8 Past op, dat niemand u
meesleept door de wijsbegeerte of ijdele drogredenen, die
op de overlevering der mensen zijn gegrond, of op de
leerbeginselen der wereld, maar niet op Christus. 9 Immers
in Hem woont in werkelijkheid de ganse volheid der

Godheid; 10 en in gemeenschap met Hem zijt gij aan die
volheid deelachtig geworden. Hij is het Hoofd van alle
Heerschappijen en Machten. 11 In Hem zijt gij ook besneden
met een besnijdenis, die niet met de handen verricht wordt
door de verwijdering van het vleselijk lichaam, maar door
de besnijdenis van Christus. 12 Want met Hem zijt gij door
het Doopsel begraven, met Hem zijt gij ook verrezen door
het geloof in de almacht van God, die Hem uit de doden
heeft opgewekt. 13 Ook u, die dood waart door uw zonden
en door uw onbesneden vlees, heeft Hij levend gemaakt
tezamen met Hem; Hij heeft ons alle zonden vergeven.
14 Het handschrift, dat door zijn bepalingen onze aanklager
was, heeft Hij uitgewist en vernietigd, door het te slaan
aan het Kruis. 15 Hij heeft de Heerschappijen en Machten
ontmaskerd en openlijk ten toon gesteld, hen door het
Kruis overwonnen. 16 Laat dus niemand u oordelen met
betrekking tot spijs en drank, of feestdag, nieuwe maan
en sabbat. 17 Deze dingen zijn slechts een schaduwbeeld
van de toekomstige dingen, maar de werkelijkheid is van
Christus. 18 Laat niemand u overbluffen met gewilde
nederigheid en engelendienst. Zó iemand maakt zich druk
over zijn visioenen, en wordt verwaand door zijn vleselijke
gezindheid zonder enige grond; 19 maar hij houdt zich
niet vast aan het Hoofd, waaruit het ganse lichaam door
gewrichten en vezels gestut en saamgehouden wordt, en
opgroeit tot goddelijke rijpheid. 20 Indien gij met Christus
zijt afgestorven aan de leerbeginselen der wereld, waarom
laat gij u dan, als iemand, die in de wereld leeft, allerlei
bepalingen voorschrijven, als: 21 “raak niet aan; proef niet;
roer niet aan!” 22 Al dergelijke bepalingen slaan op dingen,
die vergaan door het gebruik; het zijn slechts geboden
en leringen van mensen! 23 Ze hebben de schijn wel
van wijsheid door godzaligheid van eigen vinding, door
nederigheid en zelfkastijding, maar ze hebben geen waarde
dan voor de bevrediging van het vlees.

3

1 Zo gij dan met Christus verrezen zijt, zoekt dan ook
naar wat hierboven is: waar Christus is, gezeten aan Gods
rechterhand. 2 Weest bedacht op wat daarboven is, en niet
op het aardse. 3 Want gij zijt dood, en uw leven is met
Christus verborgen in God. 4 Maar wanneer Christus, ons
leven, wordt geopenbaard, dan zult ook gij geopenbaard
worden in glorie, tezamen met Hem. 5 Doodt dan wat
aards is in uw leden: ontucht, onreinheid, drift, boze

begeerte en hebzucht, welke ten slotte afgoderij is; 6 door
dit alles komt Gods toorn. 7 Zeker, dit alles hebt gij vroeger
gedaan, toen gij daarin hebt geleefd. 8 Maar thans moet
ook gij dit alles afleggen: toorn, gramschap, boosheid,
laster, oneerbare taal uit uw mond; 9 bedriegt elkander
niet. Want gij hebt den ouden mens afgelegd met zijn
practijken, 10 en aangetrokken den nieuwen mens, die tot
beter inzicht vernieuwd is naar het beeld van zijn Schepper.
11 Zó is er geen Griek meer of Jood, geen besnedene of
onbesnedene, geen barbaar en geen Scyt, geen slaaf en
geen vrije; maar Christus is alles in allen. 12 Bekleedt
u dan, als Gods uitverkoren heiligen en geliefden, met
innige barmhartigheid, met goedheid, ootmoed, zachtheid
en lankmoedigheid. 13 Weest verdraagzaam jegens elkander
en vergeeft elkander, als gij over elkaar hebt te klagen;
zoals de Heer ú heeft vergeven, zo moet ook gij het doen.
14 Trekt over dit alles de liefde aan, die de band is der
volmaaktheid. 15 In uw harten heerse ook de vrede van
Christus; want daartoe zijt gij tot één lichaam geroepen.
Weest dankbaar bovendien! 16 Moge Christus' woord in
u wonen in rijke overvloed! Leert en vermaant elkander
met allerlei wijsheid! Looft God in uw harten op lieflijke
wijze, met psalmen, gezangen en geestelijke liederen. 17 En
al wat gij doet, door woord of door daad, doet het in de
naam van Jesus den Heer, en betuigt dan door Hem aan
God den Vader uw dank! 18 Gij vrouwen, weest onderdanig
aan uw mannen, zoals het uw plicht is in den Heer. 19 Gij
mannen, hebt uw vrouwen lief, en weest niet ongenietbaar
jegens haar. 20 Gij kinderen, gehoorzaamt uw ouders in
alles; want dit is welgevallig in den Heer. 21 Gij vaders,
verbittert uw kinderen niet, opdat ze niet onverschillig gaan
worden. 22 Gij slaven, gehoorzaamt uw aardse meesters in
alles, niet als ogendienaars, die mensen behagen, maar in
eenvoud van hart, uit vrees voor den Heer. 23 Al wat gij
doet, doet het van harte, als voor den Heer en niet als voor
mensen; 24 gij weet toch, dat gij van den Heer het erfdeel als
loon zult ontvangen. Weest slaven van Christus, den Heer!
25 Want wie onrecht doet, zal zijn onrecht moeten boeten;
er bestaat geen aanzien van personen.

4

1 Gij meesters, geeft uw slaven wat recht is en billijk;
want gij weet, dat ook gij een Meester hebt in de hemel.
2 Volhardt in het gebed, aandachtig en dankbaar! 3 Bidt ook
voor ons, dat God ons de deur der prediking mag openen, en

ik het heilsgeheim van Christus verkondigen mag, waarvoor
ik dan ook een gevangene ben; 4 en dat ik het openlijk
mag preken, zoals het mijn plicht is. 5 Uw omgang met
de buitenstaanders moet met wijsheid gebeuren; neemt
daartoe elke gunstige gelegenheid te baat. 6 Uw gesprek
moet steeds opgewekt zijn, met zout gekruid; gij moet
weten, hoe gij iedereen te woord hebt te staan. 7 Túchicus,
mijn geliefde broeder, de trouwe dienaar en medearbeider
in den Heer, zal u volledig inlichten over mijn toestand.
8 Daarom juist zend ik hem naar u toe, opdat gij weten
moogt, hoe het ons gaat, en opdat hij uw harten mag
troosten. 9 Met hem zend ik Onésimus uw landgenoot, den
trouwen en geliefden broeder. Zij zullen u vertellen al wat
hier gebeurt. 10 U groet Aristarchus, mijn medegevangene;
en Markus, de neef van Bárnabas, over wien gij reeds
de opdracht hebt gekregen, hem goed te ontvangen, als
hij bij u komt; Jesus eveneens, ook Justus geheten. 11 Ze
zijn de enigen uit de besnijdenis, die mijn medewerkers
voor het koninkrijk Gods, en voor mijzelf een grote troost
zijn geweest. 12 U groet Épafras uw landgenoot, een
dienstknecht van Christus Jesus, die steeds voor u worstelt
in zijn gebeden, opdat gij stand moogt houden, volmaakt
en volkomen, in alles wat God van u verlangt. 13 Want ik
getuig over hem, dat hij zich veel moeite getroost, zowel
voor u als voor hen, die in Laodicea en Hiërápolis zijn.
14 U groet de geliefde Lukas, de arts, en Demas eveneens.
15 Groet de broeders in Laodicea; zo ook Numfa met de
gemeente, die in haar huis vergadert. 16 En wanneer de
brief bij u is voorgelezen, zorgt er dan voor, dat hij ook in
de kerk van Laodicea voorgelezen wordt, en dat gij zelf de
brief uit Laodicea te lezen krijgt. 17 En zegt aan Archippus:
Zorg er voor, dat ge het ambt naar behoren vervult, dat ge
ontvangen hebt in den Heer. 18 De eigenhandige groet van
mij: Paulus. Weest mijn boeien indachtig! De genade zij
met u allen!

De eerste brief aan de Tessalonicenzen

1 Paulus, Silvanus en Timóteus, aan de kerk der Tessalonicenzen, in God den Vader en in den Heer Jesus Christus:
Genade en vrede zij u. 2 Steeds danken we God voor
u allen, zo dikwijls we u herdenken in onze gebeden.
3 Zonder ophouden toch zijn we voor God, onzen Vader,
uw werkdadig geloof indachtig, uw zwoegende liefde, uw
geduldige hoop op onzen Heer Jesus Christus. 4 Van God
geliefde broeders, van uw uitverkiezing zijn we overtuigd.
5 Want ons Evangelie is niet tot u gekomen door woord
alleen, maar ook met kracht, met den heiligen Geest, en
met grote beslistheid; gij weet toch nog wel, hoe we om
uwentwil onder u zijn opgetreden. 6 En gij, van uw kant,
zijt navolgers geworden van ons en van den Heer, door
onder veel wederwaardigheden met een blijdschap van
den heiligen Geest het woord te aanvaarden; 7 zodat gij
een voorbeeld werdt voor alle gelovigen in Macedonië en
Achaja. 8 Want door u kreeg het woord des Heren een
goede naam niet slechts in Macedonië en Achaja, maar in
iedere plaats kwam uw geloof in God aan de dag. Ik had dus
niet nodig, daarover te spreken; 9 want uit eigen beweging
vertelde men van ons: hoe wij onder u zijn opgetreden;
en hoe gij u van de afgoden tot God hebt bekeerd, om den
levenden en waarachtigen God te dienen, 10 en om uit de
hemel zijn Zoon te verwachten, dien Hij van de doden heeft
opgewekt: Jesus, die ons verlost van de komende Toorn.

2

1 Broeders, zelf weet gij toch wel, dat ons optreden
onder u niet zonder vrucht is geweest. 2 Want ofschoon
we in Filippi, zoals u bekend is, veel lijden en smaad
hadden verduurd, hebben we toch door onzen God de moed
gehad, onder heftige tegenstand Gods Evangelie aan u te
verkondigen. 3 Ons troostwoord had dan ook niets te doen
met dwaling, onzuivere bedoeling of bedrog; 4 maar we
verkondigen het Evangelie, zoals God ons daartoe waardig
keurde, en zoals Hij het ons heeft toevertrouwd: niet om
te behagen aan mensen maar aan God, die onze harten
beproeft. 5 Nooit traden we met vleitaal op, gij weet het;
noch met hebzuchtige bedoelingen, God is mijn getuige.
6 We zochten niet de eer van mensen, van u noch van
anderen. 7 Als apostelen van Christus hadden we ons

kunnen doen gelden, maar onder u zijn we minzaam
geweest. Zoals een voedster haar kinderen koestert, 8 zó
hebben wij naar u gesmacht, en was het ons een groot genot,
u niet alleen Gods Evangelie, maar ook ons eigen leven te
schenken, omdat gij ons zo dierbaar waart. 9 Broeders,
gij herinnert u toch ons werken en slaven; we hebben u
Gods Evangelie verkondigd, zwoegende nacht en dag, om
niemand van u tot last te zijn. 10 Gij zijt getuigen, en
God ook, hoe heilig, rechtschapen en onberispelijk we ons
onder u, gelovigen, hebben gedragen. 11 Gij weet het ook,
hoe we, als een vader het zijn kinderen doet, ieder van u
12 hebben vermaand, bemoedigd, bezworen, een leven te
leiden welgevallig aan God, die u roept tot zijn rijk en zijn
glorie. 13 En daarom brengen ook wij dank aan God zonder
einde, omdat gij het woord van God, door ons gepreekt, hebt
aanvaard, en ook ter harte genomen, niet als het woord
van mensen, maar, wat het in werkelijkheid is, als het
woord van God, dat ook in u werkt, wanneer gij gelooft.
14 Broeders, in Christus Jesus immers zijt gij navolgers
geworden van de gemeenten Gods in Judea, omdat gij van
uw eigen stamgenoten hetzelfde hebt verduurd, als zij van
de Joden, 15 die den Heer Jesus en de profeten hebben
gedood en ook ons hebben vervolgd; Gode niet welgevallig,
alle mensen vijandig, 16 verhinderen ze ons, tot de heidenen
te spreken, om hen te redden. Zo maken ze in ieder opzicht
de maat hunner zonden vol; dan komt de Toorn over hen
ten einde toe. 17 Broeders, voor een korte tijd waren we
van u verweesd naar het oog, maar niet naar het hart; met
des te groter verlangen hebben we ons best gedaan, u weer
te zien. 18 Ik, Paulus zelf, wilde dus wel naar u heen gaan,
éénmaal, tweemaal zelfs; maar de satan heeft het ons belet.
19 Want wie anders dan gij is onze hoop, on e vreugde, onze
gloriekroon voor het aanschijn van Jesus, onzen Heer, bij
zijn komst? 20 Inderdaad, onze glorie en vreugde zijt gij!

3

1 Daar we het dus niet langer meer konden uithouden,
gaven we er de voorkeur aan, alleen in Athene achter te
blijven, 2 en zonden we Timóteus, onzen broeder en Gods
dienaar in het Evangelie van Christus, om u te versterken,
en u te bemoedigen in uw geloof, 3 opdat niemand door
deze wederwaardigheden aan het wankelen zou worden
gebracht. Zelf weet gij toch wel, dat dergelijke dingen ons
te wachten staan; 4 bovendien hebben we, toen we bij u
waren, u toch vooruit gezegd, dat we wederwaardigheden

zouden te verduren hebben; en zo is het ook gebeurd, als
gij weet. 5 Omdat ik het dus niet langer meer uithield, heb
ik er hem op afgezonden, om te weten, hoe het staat met
uw geloof: de bekoorder mocht u eens hebben verleid, en
onze arbeid vergeefs zijn geweest. 6 Zo juist is Timóteus
van u teruggekeerd, en heeft ons goede tijding gebracht
van uw geloof en van uw liefde tot ons, en hoe gij steeds
een goede herinnering aan ons bewaart en vurig verlangt,
ons weer te zien, zoals wij u. 7 Daarom broeders, zijn we
bij al onze nood en druk door uw geloof met troost over
u vervuld; 8 want nu leven we op, zo gij maar vast staat
in den Heer. 9 Hoe kunnen we God genoeg om u danken
voor al de vreugde, waarmee we ons over u verblijden voor
het aanschijn van onzen God. 10 Vurig bidden we nacht
en dag, om u te mogen weerzien, en de leemten aan te
vullen in uw geloof. 11 Moge dan onze God en Vader zelf
en onze Heer Jesus òns de weg naar u banen; 12 moge de
Heer ú echter vervullen en doen overvloeien van liefde tot
elkander en tot iedereen, zoals wij ze hebben tot u. 13 Zo
make Hij uw harten sterk en onberispelijk in heiligheid voor
het aanschijn van God, onzen Vader, bij de komst van onzen
Heer Jesus, met al zijn heiligen.

4

1 Overigens broeders, bidden en smeken we u in den
Heer Jesus, dat gij nog meer moogt uitmunten in uw
levenswandel en in het behagen aan God, zoals gij dat van
ons hebt geleerd, en zoals gij dat feitelijk reeds betracht.
2 Gij weet toch wel, welke voorschriften we u uit naam
van den Heer Jesus hebben gegeven. 3 Want dit is Gods
wil, uw heiliging: dat gij u namelijk van ontucht onthoudt;
4 dat ieder van u zijn eigen vrouw weet te verwerven
in heiligheid en eerbaarheid, 5 niet in hartstochtelijke
begeerlijkheid, zoals de heidenen, die God niet kennen; 6 dat
niemand zich te buiten gaat, en in deze aangelegenheid zijn
broeder bedriegt. Want de Heer is de Wreker van al deze
dingen, zoals we het vroeger hebben gezegd en voortdurend
betuigd. 7 Want God heeft ons niet tot onreinheid geroepen,
maar tot heiligheid.

8 Wie dit dus veracht, veracht niet een mens, maar God
zelf, die ook aan u zijn heiligen Geest heeft geschonken.
9 Over de broederliefde is het niet nodig, u te schrijven.
Want zelf hebt gij van God geleerd, elkander lief te
hebben; en gij doet het ook tegenover alle broeders in heel
Macedonië. 10 Maar we vermanen u, broeders, om nog

meer uit te munten, 11 en er zelfs een eer in te stellen,
om rustig te leven, u met uw eigen zaken te bemoeien,
en zelf de handen aan het werk te slaan, zoals we u dat
geboden hebben. 12 Zo toch gedraagt gij u behoorlijk voor
hen, die buiten staan, en hebt gij van niemand iets nodig.
13 Broeders, wij willen u niet in onwetendheid laten over
hen die ontslapen zijn, opdat gij niet treurt als de anderen,
die geen hoop meer bezitten. 14 Want zo wij geloven, dat
Jesus gestorven is en verrezen, dan geloven wij ook, dat
God hen, die in Jesus ontsliepen, zal terugvoeren met Hem.
15 Want dit zeggen wij u op ‘s Heren woord: Wij die leven en
achter blijven tot ‘s Heren komst, wij zullen de ontslapenen
zeer zeker niet vóór gaan. 16 Want op een teken, op het
geroep van den Aartsengel en de bazuinstoot van God, zal
de Heer zelf uit de hemel nederdalen, en allereerst zullen
zij verrijzen, die stierven in Christus; 17 eerst dan zullen
wij, die leven en achterblijven, tezamen met hen worden
weggevoerd op de wolken, den Heer tegemoet in de lucht.
En zó zullen wij altijd bij den Heer blijven. 18 Vertroost dus
elkander met deze woorden.

5

1 Maar over tijden en stonden, broeders, behoeft u niet te
worden geschreven. 2 Want zelf weet gij goed, dat de Dag
des Heren komt als een dief in de nacht. 3 Wanneer men
zegt: “Vrede en veiligheid,” dan valt op hen het verderf
onverwacht, zoals barensweeën op een zwangere vrouw;
en ontkomen doen ze zeker niet. 4 Maar gij broeders, gij
verkeert niet in duisternis, zodat de Dag u als een dief zou
verrassen. 5 Want allen zijt gij zonen van het licht, zonen
ook van de dag; van nacht of duisternis zijn we het niet.
6 Slapen we dus niet als de anderen, maar laten we waken
en nuchter blijven. 7 Want wie slapen, slapen ‘s nachts; en
die zich bedrinken, bedrinken zich ‘s nachts. 8 Maar wij
moeten nuchter blijven, want we zijn zonen van de dag;
toegerust met het pantser van geloof en van liefde, en met
de helm, de hoop op de zaligheid. 9 Want God heeft ons
niet bestemd voor de Toorn, maar tot het verwerven der
zaligheid door onzen Heer Jesus Christus, 10 die voor ons is
gestorven, opdat we, wakend of slapend, samen met Hem
zouden leven. 11 Troost dus elkander, sticht ook elkander,
zoals gij gewoon zijt te doen. 12 We verzoeken u, broeders,
hen te waarderen, die onder u arbeiden, die u vóórgaan,
en terechtwijzen in den Heer; 13 acht ze ook meer dan
gewone liefde waardig om hun arbeid. Bewaart de vrede
onder elkander. 14 Broeders, we sporen u aan: berispt

de leeglopers, bemoedigt de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, weest jegens allen geduldig. 15 Past op, dat niemand kwaad met kwaad vergeldt; maar streeft allen het goede na jegens elkander en jegens allen. 16 Weest altijd blijde. 17 Bidt zonder ophouden; 18 brengt dankzegging voor alles; want dit is voor u Gods wil in Christus Jesus. 19 Blust den Geest niet uit, 20 versmaadt de profetieën niet; 21 maar onderzoekt alles, en behoudt het goede. 22 Onthoudt u van kwaad onder iedere vorm. 23 Dan moge de God van de vrede zelf u heiligen heel en al; uw geest, uw ziel en uw lichaam blijve ongerept bewaard en onberispelijk tot de komst van Jesus Christus onzen Heer. 24 Hij die roept, is ook getrouw; Hij zal het ook ten uitvoer brengen. 25 Bidt voor ons, broeders. 26 Groet al de broeders met een heilige kus. 27 Ik bezweer u bij den Heer, de brief aan al de broeders voor te lezen. 28 De genade van onzen Heer Jesus Christus zij met u!

De tweede brief aan de Tessalonicenzen

1 Paulus, Silvanus en Timóteus, aan de kerk der Tessalonicenzen in God onzen Vader en in den Heer Jesus Christus:
2 Genade en vrede zij u van God den Vader en van den Heer Jesus Christus. 3 Broeders, steeds moeten we, zoals het betaamt, dank brengen aan God over u, omdat uw geloof krachtig opbloeit, en de onderlinge liefde toeneemt bij ieder van u zonder uitzondering. 4 Daarom ook roemen wijzelf over u in Gods kerken: over uw standvastigheid en geloof temidden van allerlei vervolgingen en kwellingen, die gij doorstaat. 5 Deze zijn een zeker teken van Gods rechtvaardig oordeel, waardoor gij waardig zult worden bevonden voor het Koninkrijk Gods, waarvoor gij thans te lijden hebt. 6 Want het is rechtvaardig, zo God hen, die u kwellen, met kwelling vergeldt, en u die gekweld wordt, met verkwikking tezamen met ons. 7 En dit zal geschieden, wanneer de Heer Jesus uit de hemel zal komen met de engelen zijner macht, 8 in een helvlammend vuur. Dan neemt Hij wraak over hen, die God niet kennen en niet luisteren naar het Evangelie van onzen Heer Jesus; 9 ze zullen gestraft worden met eeuwig verderf, ver weg van den Heer en van de glorie zijner kracht. 10 Ja, op die dag: als Hij komt, om in zijn heiligen verheerlijkt te worden, en bewonderd in alle gelovigen; want bij u vond onze getuigenis geloof. 11 Daarom dan ook bidden we altijd voor u, dat onze God u de roeping waardig mag maken, en elk verlangen naar het goede, als de daad zelf uit geloof, mag vervullen van kracht. 12 Zó moge de Naam van onzen Heer Jesus in u worden verheerlijkt en gij in Hem; naar de mate der genade van onzen God en van den Heer Jesus Christus.

2

1 Broeders, met betrekking tot de wederkomst van onzen Heer Jesus Christus en onze vereniging met Hem, verzoeken we u, 2 niet zo gemakkelijk uw bezinning te verliezen, en u niet van streek te laten brengen door een geestesuiting, door een woord of door een brief, die van ons heet te komen: alsof de Dag des Heren aanstaande is. 3 Laat niemand u misleiden, hoe dan ook. Want voordat de afval heeft plaats gehad, en de Man der goddeloosheid is verschenen, het kind der verdoeming, 4 de tegenstander die zich verheft tegen al wat God of heilig heet, zodat hij zich neerzet in

Gods tempel en zich aanstelt als God… komt de Dag des Heren niet. 5 Herinnert gij u niet, dat ik u dit gezegd heb, toen ik nog bij u was? 6 En nu weet gij, wat hem tegenhoudt, zodat hij eerst te zijner tijd zich openbaren zal. 7 Zeker, het mysterie der ongerechtigheid is reeds aan het werk; maar er is er nog een, die het tegenhoudt. Eerst als deze verdwenen zal zijn, 8 dan zal de Goddeloze verschijnen, dien de Heer Jesus zal vernietigen door de adem van zijn mond, en verlammen door de glans van zijn komst; 9 zijn verschijning zal geschieden als een werk van den Satan, met allerlei valse kracht, tekenen en wonderen, 10 en met allerlei misdadige misleiding voor hen, die ten verderve gaan, omdat ze de liefde voor de waarheid niet hebben aangekweekt tot hun redding. 11 En daarom zendt God hun een kracht ter misleiding, waardoor ze de leugen geloven; 12 opdat allen zouden veroordeeld worden, die de waarheid niet hebben geloofd, maar behagen hadden in de ongerechtigheid. 13 Maar wij, wij moeten God altijd danken voor u, broeders, geliefd door den Heer, omdat God van de aanvang af door heiliging des Geestes en geloof aan de waarheid u ter zaligheid heeft uitverkoren, 14 en ook door ons Evangelie u heeft geroepen, om de heerlijkheid te verwerven van Jesus Christus onzen Heer. 15 Daarom broeders, staat pal, en houdt vast aan de overleveringen, die gij geleerd hebt door ons woord of ons schrijven. 16 Onze Heer Jesus Christus zelf en God onze Vader, die ons heeft liefgehad, en door zijn genade eeuwige troost en goede hoop heeft geschonken, 17 Hij trooste uw harten en make ze sterk in ieder goed werk en goed woord.

3

1 Verder, broeders, bidt voor ons, opdat het woord des Heren voort mag ijlen, en verheerlijkt mag worden als onder u; 2 ook dat we verlost mogen worden van onbetamelijke en slechte mensen; want niet allen bezitten het geloof. 3 De Heer is getrouw; Hij zal u sterken, en u voor het kwade bewaren. 4 Daarenboven vertrouwen we van u in den Heer, dat gij doet, wat we bevelen, en dat gij het ook zult blijven doen. 5 En de Heer neige uw harten tot de liefde voor God en tot de verwachting van Christus. 6 Broeders, in de naam van den Heer Jesus Christus drukken we u op het hart, u terug te trekken van elken broeder, die ongeregeld leeft, niet naar de overlevering, die gij van ons hebt ontvangen. 7 Zelf weet gij toch wel, hoe gij ons navolgen moet. Want we hebben onder u niet ongeregeld

geleefd. 8 We hebben niemands brood om niet gegeten,
maar nacht en dag gearbeid in zwoegen en slaven, om
niemand van u tot last te zijn; 9 niet alsof we geen recht
er op hadden, maar om onszelf aan u als voorbeeld ter
navolging te stellen. 10 Bovendien, toen we bij u waren,
hebben we u toch voorgehouden, dat wie niet werken wil,
ook niet ete. 11 En nu horen we toch, dat sommigen onder
u een ongeregeld leven leiden, zich niet druk maken, maar
wel veel drukte. 12 Hen gebieden en vermanen we in den
Heer Jesus Christus, om rustig te werken en hun eigen brood
te eten. 13 En gij broeders, wordt niet moede, het goede te
doen. 14 Zo iemand niet luistert naar ons woord in deze
brief, tekent Hem aan en gaat niet met hem om, opdat hij
beschaamd moge staan. 15 Toch moet ge hem niet als uw
vijand beschouwen, maar als een broeder vermanen. 16 De
Heer van de vrede, Hij geve u de vrede altijd en in alles. De
Heer zij met u allen! 17 De groet is van mijn eigen hand:
Paulus. Dit is het teken bij iedere brief; zo schrijf ik: 18 De
genade van onzen Heer Jesus Christus zij met u allen.

De eerste brief aan Timoteüs

1 Paulus, apostel van Christus Jesus, volgens de
beschikking van God, onzen Zaligmaker, en van Christus
Jesus, onze hoop: 2 aan Timóteus, zijn rechtgeaard kind in
het geloof: genade, barmhartigheid en vrede van God den
Vader en van Jesus Christus onzen Heer. 3 Zoals ik u bij
mijn vertrek naar Macedonië ver. zocht heb, moet ge in
Éfese blijven, om sommige lieden te verbieden, vreemde
dingen te leren, 4 en zich bezig te houden met fabels
en eindeloze geslachtslijsten, die zich beter lenen voor
twistvragen dan voor de geloofsbedeling Gods. 5 Immers
het doel der prediking is liefde, die voortspruit uit een rein
hart, een goed geweten en een ongeveinsd geloof. 6 Dit
hebben die lieden uit het oog verloren, en daardoor zijn
ze in leeg gepraat vervallen; 7 ze willen leraars zijn der
Wet, maar begrijpen niet eens wat ze zeggen, en wat ze
zo stellig beweren. 8 Zeker we weten, dat de Wet goed
is, zo men haar toepast op wettige wijze; 9 en zo men
bedenkt, dat de Wet niet gemaakt is voor den rechtvaardige,
maar voor tuchtelozen en losbandigen, voor goddelozen en
zondaars, voor heiligschenners en ongodsdienstigen, voor
vadermoorders en moedermoorders, voor doodslagers,
10 ontuchtigen en knapenschenners, voor mensenrovers,
leugenaars en meinedigen, -en wat er verder in strijd is
met de gezonde leer, 11 volgens het Evangelie der glorie
van den gelukzaligen God, dat aan mij is toevertrouwd.
12 Dank breng ik Hem, die mij sterkte, Christus Jesus onzen
Heer, omdat Hij mij trouw heeft geacht en in bediening
heeft gesteld, 13 hoewel ik toch vroeger een godslasteraar
was, een vervolger en geweldenaar. Maar omdat ik het
in ongeloof onwetend deed, vond ik ontferming; 14 en
overvloedig zelfs stroomde de genade onzes Heren mij toe,
met geloof en liefde in Christus Jesus. 15 Waarachtig is het
woord, en volkomen geloofwaardig, dat Christus Jesus in
de wereld is gekomen, om zondaars te redden. Ik ben de
grootste onder hen; 16 maar daarom juist heb ik ontferming
gevonden, opdat aan mij, den grootste, Jesus Christus zijn
volle lankmoedigheid zou tonen, als voorbeeld voor hen,
die in Hem zullen geloven ten eeuwigen leven. 17 Aan den
Koning der eeuwen, den onvergankelijken, onzichtbaren,
enigen God: eer en glorie in de eeuwen der eeuwen. Amen!
18 Timóteus, mijn kind, deze prediking vertrouw ik u toe

krachtens de profetieën, die vroeger over u zijn uitgebracht.
Moogt ge, daarop steunend, de goede strijd blijven strijden,
19 in het bezit van het geloof en van een goed geweten.
Sommigen hebben dit van zich afgestoten, en daardoor
schipbreuk geleden in het geloof. 20 Hiertoe behoren
Humeneus en Alexander; ik heb ze Satan overgeleverd, om
ze het lasteren af te leren.

2

1 Vóór alles dus dring ik er op aan, dat er gebeden, smekingen, voorbeden en dankzeggingen worden opgedragen voor
alle mensen; 2 voor koningen ook en alle overheden, opdat
we een stil en rustig leven mogen leiden in alle vroomheid
en eerbaarheid. 3 Dit immers is goed en welgevallig aan God
onzen Zaligmaker, 4 die wil, dat àlle mensen zalig worden
en tot de kennis der waarheid geraken. 5 Want er is één
God, en ook één Middelaar tussen God en de mensen, de
Mens Jesus Christus, 6 die zich gaf als losprijs voor àllen. Zo
luidt de getuigenis voor onze tijd; 7 hiertoe ben ik aangesteld
als heraut en apostel, -ik spreek waarheid, geen leugen,
-als leraar der heidenen in geloof en in waarheid. 8 Ik
verlang dus, dat de mannen bidden overal, en reine handen
opheffen zonder toorn en twijfel. 9 Eveneens moeten dan de
vrouwen, eerbaar en ingetogen, zich tooien met passende
kleding; niet met haarvlechten, goud, paarlen of kostbare
kleren, 10 maar met goede werken, zoals het vrouwen
betaamt, die aanspraak maken op godsdienstigheid. 11 Een
vrouw moet onderricht ontvangen, zwijgend en in alle
nederigheid. 12 Ik sta niet toe, dat de vrouw onderricht
geeft of meestert over den man; ze moet zich stil houden.
13 Want Adam werd het eerst geschapen, daarna Eva. 14 Ook
werd Adam niet misleid, maar de vrouw werd bedrogen en
kwam ten val. 15 Toch zal ze zalig worden door het baren
van kinderen, zo ze volhardt in geloof, liefde en heiligheid,
aan ingetogenheid gepaard.

3

1 Dit woord is waarachtig! Streeft iemand naar het
bisschopsambt, dan begeert hij een voortreffelijke taak.
2 De bisschop dan moet onberispelijk zijn, slechts éénmaal
gehuwd; gematigd, bezonnen, zedig, gastvrij, geschikt
voor het onderricht; 3 geen drinker, geen vechter, maar
zachtzinnig, vredelievend, onbaatzuchtig. 4 Iemand, die
zijn eigen huis goed bestiert, en zijn kinderen onder tucht
heeft met behoud zijner waardigheid; 5 zo iemand toch zijn
eigen huis niet weet te besturen, hoe zal hij zorg kunnen

dragen voor Gods Kerk? 6 Hij mag geen pasbekeerde zijn,
opdat hij niet door trots beneveld in het vonnis van den
duivel valt. 7 Ook te goeder faam moet hij bekend zijn
bij hen, die buiten staan, opdat hij niet in schande valt
en in de strik van den duivel. 8 Ook diakens moeten
eerbaar zijn; geen dubbele tong, niet verslaafd aan de wijn,
op schandelijk gewin niet bedacht; 9 in een rein geweten
moeten ze ronddragen het geheim des geloofs. 10 Ook zij
moeten eerst worden waardig gekeurd, en slechts wanneer
ze onberispelijk zijn, als diaken worden aangesteld. 11 Ook
hun vrouwen moeten eerbaar zijn, geen lastertongen; maar
gematigd en betrouwbaar in alles. 12 Diakens mogen slechts
éénmaal gehuwd zijn, en moeten hun kinderen en gezinnen
goed besturen. 13 Zij, die het ambt van diaken goed hebben
bekleed, verwerven zich een ereplaats en groot aanzien
door het geloof in Christus Jesus. 14 Dit alles schrijf ik u,
ofschoon ik hoop, spoedig bij u te komen; 15 opdat, mocht ik
vertraging hebben, ge toch weten zoudt, hoe ge u gedragen
moet in het huis van God, de Kerk van den levenden God,
zuil en grondslag der waarheid. 16 Groot is het geheim
van de godsdienst, zoals het eensgezind wordt beleden: Hij
verscheen in het Vlees, Werd gerechtvaardigd door den
Geest; Hij werd door de Engelen aanschouwd, Onder de
heidenen gepreekt; Hij werd in de wereld gelovig aanvaard,
En opgenomen in de heerlijkheid.

4

1 Toch zegt de Geest uitdrukkelijk, dat in de laatste
tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, en aan
dwaalgeesten en duivelse leringen gehoor zullen geven,
2 door de huichelarij van leugenaars, die hun eigen geweten
hebben toegeschroeid. 3 Lieden, die verbieden te trouwen,
en spijzen te gebruiken, welke God heeft geschapen, om
met dankzegging te worden genuttigd door hen, die geloven
en de waarheid hebben erkend. 4 Inderdaad, al wat door
God is geschapen, is goed; en niets is verwerpelijk, zo het
onder dankzegging genuttigd wordt; 5 want dan wordt het
geheiligd door Gods woord en gebed. 6 Zo ge de broeders
dit alles voorhoudt, zult ge een goed dienaar zijn van
Christus Jesus, u voedend met de woorden van het geloof
en met de degelijke leer, die ge u tot richtsnoer gesteld
hebt. 7 Wijs dus de profane oudewijven-fabels van u af.
Oefen ook uzelf in godsvrucht. 8 Want de lichaamsoefening
is van weinig nut; maar de godsvrucht is nuttig onder
alle opzichten, daar ze de belofte bezit van dit leven en
van het toekomstige. 9 Dit is een waarachtig woord en

volkomen geloofwaardig. 10 Want daarom zwoegen we en
strijden we, omdat we onze hoop hebben gevestigd op den
levenden God, die de Zaligmaker is van alle mensen, van
de gelovigen vooral. 11 Dit moet ge inscherpen en leren.
12 Zeker, niemand mag uw jeugd verachten; maar wees gij
dan ook een voorbeeld voor de gelovigen in woord en in
wandel, in liefde, in geloof en in onschuld. 13 Schenk uw
aandacht aan de voorlezing, opwekking en lering, totdat
ik kom. 14 Wees niet zorgeloos met de genadegave, die ge
bezit, en die u krachtens een profetie onder handoplegging
der priesterschaar is geschonken. 15 Draag dáárvoor zorg,
en leef er in, opdat uw vooruitgang aan iedereen mag
blijken. 16 Geef acht op uzelf en op het onderricht; blijf
daarin volharden. Want zo ge het doet, redt ge uzelf en uw
hoorders.

5

1 Ge moet niet hard optreden tegen een bejaard man,
maar hem vermanen als een vader; jongelieden als broe-
ders, 2 bejaarde vrouwen als moeders, jonge vrouwen als
zusters in alle eerbaarheid. 3 De weduwen moet ge eren,
zo ze inderdaad als weduwen alleen staan. 4 Want zo een
weduwe kinderen of kleinkinderen heeft, dan moeten die
vóór alles leren, hun eigen familie in ere te houden, en
hun ouders het goede te vergelden; want dit is aangenaam
aan God. 5 Wie werkelijk weduwe is en helemaal alleen
staat, moet haar hoop op God gevestigd houden, en vol-
harden in bidden en smeken, nacht en dag; 6 als ze een
dartel leven leidt, is ze levend dood. 7 Ook dit moet ge
inscherpen, opdat ze zich onberispelijk gedragen. 8 En zo
er een is, die zich niet om haar familie en heel in het
bijzonder zich niet om haar huisgenoten bekommert, dan
verloochent ze het geloof, en is erger dan een ongelovige.
9 Als weduwe mag op de lijst worden geplaatst, die niet
beneden de zestig jaren is, en slechts éénmaal gehuwd is
geweest. 10 Ze moet gunstig bekend staan om haar goede
werken: dat ze namelijk haar kinderen heeft opgevoed,
gastvrijheid beoefend, de voeten der heiligen gewassen,
de noodlijdenden ondersteund, en zich aan allerlei goede
werken heeft toegewijd. 11 Maar jonge weduwen moet
ge afwijzen. Want wanneer oplaaiende zinnelijkheid haar
van Christus vervreemdt, willen ze trouwen; 12 en ze
lopen een veroordeling in, omdat ze de vroegere gelofte
hebben verbroken. 13 Tegelijkertijd leren ze dan leeglopers
worden door het houden van huisbezoek; en niet alleen
leeglopers, maar ook babbelaars, bemoeiallen, beuzelend

over al wat niet past. 14 Ik verlang dus, dat jongere
weduwen trouwen, kinderen ter wereld brengen, haar
huishouding besturen, en dat ze den tegenstander geen
enkele aanleiding geven tot lasteren. 15 Feitelijk zijn enkelen
reeds achter Satan verloren gelopen. 16 Wanneer een
gelovige vrouw onder haar verwanten weduwen telt, dan
moet zij ze bijstaan; men moet de gemeente er niet mee
belasten, opdat deze de eigenlijke weduwen kan helpen.
17 De priesters, die op waardige wijze aan het hoofd staan,
moeten dubbele eer worden waardig geacht; vooral als ze
zich inspannen door prediking en onderricht. 18 De Schrift
immers zegt: “Een dorsenden os zult ge niet muilbanden,”
en “de werkman is zijn loon waard.” 19 Tegen een priester
moogt ge geen aanklacht aanvaarden, dan onder twee of
drie getuigen. 20 Hebben ze gezondigd, straf ze dan in
tegenwoordigheid van allen, opdat ook de overigen worden
afgeschrikt. 21 Ik bezweer u bij God en Christus Jesus
en bij de uitverkoren Engelen, dat ge dergelijke zaken
zonder vooroordeel behandelt, en niets uit partijdigheid
doet. 22 Leg niemand overijld de handen op, en maak u
niet schuldig aan vreemde zonden. 23 Bewaar uw reinheid;
drink niet langer water alleen, maar gebruik wat wijn
voor uw maag en uw voortdurende ongesteldheid. 24 Van
sommige mensen zijn de zonden reeds vóór de rechterlijke
uitspraak bekend, van anderen eerst daarna. 25 Op dezelfde
wijze raken ook de goede werken bekend; in ieder geval,
verborgen blijven kunnen ze niet.

6

1 Allen, die het slavenjuk torsen, moeten hun meesters
hoogachten, opdat de naam van God en de leer niet worden
gelasterd. 2 Zij die gelovigen tot meesters hebben, mogen ze
niet minachten, omdat ze broeders zijn; maar ze moeten
hen des te beter dienen, juist omdat ze gelovigen zijn en
welbeminden, die zich toeleggen op weldoen. Zó moet
ge leren en vermanen. 3 Wie vreemde dingen leert, en
zich niet houdt aan de gezonde prediking van onzen Heer
Jesus Christus en aan de vrome leer, 4 is door hoogmoed
beneveld. Hij begrijpt niets, maar hij is ziek van twistvragen
en woordenstrijd, waaruit nijd ontstaat, twist, gelaster,
boze argwaan 5 en voortdurend gewrijf van mensen, die
geestelijk bedorven zijn en van de waarheid beroofd, en
die menen, dat de godsvrucht hetzelfde is als een bron van
verdiensten. 6 Zeker, de godsvrucht is een krachtige bron
van verdiensten, zo ze gepaard gaat met tevredenheid. 7 We

hebben niets in de wereld meegebracht, omdat we er toch
ook niets kunnen uitdragen. 8 Hebben we dus voedsel en
kleding, dan moeten we daarmee ook tevreden zijn. 9 Zij,
die echter rijk willen worden, vallen in bekoring en strik, en
in vele dwaze en schandelijke begeerten, welke de mensen
neerstorten in ondergang en verderf. 10 Want de wortel van
alle kwaad is de geldzucht. Door hieraan toe te geven, zijn
sommigen afgedwaald van het geloof, en hebben zich veel
stekende pijnen bereid. 11 Man Gods, gij moet u daarvoor
wachten! Streef liever naar gerechtigheid, godsvrucht,
geloof, liefde, geduld en zachtmoedigheid. 12 Strijd de
goede strijd van het geloof; ding naar het eeuwige leven,
waartoe ge geroepen zijt, en voor vele getuigen de heerlijke
belijdenis hebt afgelegd. 13 Ik beveel u bij God, die alles
ten leven verwekt, en bij Christus Jesus, die onder Póntius
Pilatus de heerlijke belijdenis heeft afgelegd, 14 dat ge dit
gebod zult volbrengen, vlekkeloos en onberispelijk tot aan
de komst van Jesus Christus onzen Heer. 15 Hem zal
te zijner tijd de zalige en enige Heerser openbaren, de
Koning der koningen en Heer der heren, 16 Hij die alleen de
onsterfelijkheid bezit, die het ontoegankelijk licht bewoont,
dien geen mens heeft gezien of kàn zien, wien de eer is
en eeuwige macht. Amen! 17 Vermaan de rijken dezer
wereld, dat ze niet trots mogen zijn; dat ze hun hoop
niet stellen op wisselvallige rijkdom, maar op God, die ons
rijkelijk van alles voorziet, om er van te genieten; 18 dat ze
deugdzaam moeten zijn en rijk in goede werken, vrijgevig
ook en mededeelzaam. 19 Dan stapelen ze zich voor de
toekomst een goede grondslag op, waarop ze het eeuwig
leven bereiken. 20 Timóteus, bewaar het toevertrouwde
pand. Wend u af van de profane beuzelpraat, van de
twistvragen der zogenaamde Kennis, 21 waartoe sommigen
zich hebben bekend, en het spoor in het geloof zijn bijster
geworden. De genade zij met u allen!

De tweede brief aan Timoteüs

1 Paulus, apostel van Christus Jesus, door de wil van God
en ter wille der belofte van het leven, dat in Christus Jesus is:
2 aan Timóteus, zijn geliefd kind: Genade, barmhartigheid
en vrede van God den Vader en van Christus Jesus onzen
Heer. 3 Ik breng dank aan God, dien ik van geslacht op
geslacht met een rein geweten dien, wanneer ik onverpoosd
nacht en dag u in mijn gebeden gedenk. 4 En zo vaak ik
terugdenk aan uw tranen, komt in mij het verlangen op,
u weer te zien, om zelf met blijdschap te worden vervuld.
5 Want ik draag de herinnering mee aan uw ongeveinsd
geloof; vroeger heeft het in uw grootmoeder Loïs en in
uw moeder Eunike gewoond; ik ben er dus zeker van,
dat het ook in u verblijft. 6 En daarom herinner ik u er
aan, dat ge Gods genade moet doen opleven, die ge door
mijn handoplegging verkregen hebt. 7 Want God schonk
ons niet een geest van vreesachtigheid, maar van kracht,
van liefde en zelfbeheersing. 8 Schaam u dus niet voor de
belijdenis van onzen Heer, noch over mij, zijn geboeide;
maar neem uw aandeel in het lijden voor het Evangelie
door de kracht van God, 9 die ons gered heeft en tot een
heilige roeping heeft uitverkoren, niet op grond van onze
werken, maar door zijn eigen voorbeschikking en genade.
Deze toch is ons van alle eeuwigheid in Christus Jesus
verleend, 10 maar thans geopenbaard door de verschijning
van onzen Zaligmaker Christus Jesus. Hij heeft de dood ten
onder gebracht, doch leven en onsterfelijkheid aan het licht
gebracht, door het Evangelie, 11 waartoe ik ben aangesteld
als heraut, apostel en leraar. 12 Daarom lijd ik dit alles
wel, maar mij er over schamen doe ik niet. Want ik weet
op wien ik mijn vertrouwen stel, en ik ben er zeker van,
dat Hij machtig is, het mij toevertrouwde pand te bewaren
tot die Dag. 13 In geloof en in liefde tot Christus Jesus:
houd vast aan wat ge van mij hebt gehoord, als aan een
richtsnoer van gezonde lering; 14 bewaar dat kostelijk pand
door den heiligen Geest, die in ons woont. 15 Ge weet,
dat al de Aziaten mij in de steek hebben gelaten, onder
anderen Fúgelus en Hermógenes. 16 De Heer bewijze
barmhartigheid aan het huis van Onesiforus, omdat deze
me vaak heeft opgemonterd, en zich mijn ketenen niet heeft
geschaamd; 17 want toen hij te Rome was aangekomen,
heeft hij ijverig naar me gezocht, en me dan ook gevonden.

18 Geve de Heer, dat hij zelf barmhartigheid mag vinden bij
den Heer op die Dag. En welke diensten hij in Éfese heeft
bewezen, weet ge beter dan ik.

2

1 Gij dan mijn kind, toon u kloek door de genade, die ge
in Christus Jesus bezit; 2 wat ge van mij onder vele getuigen
gehoord hebt, draag dat aan betrouwbare mannen over, die
geschikt zijn, ook anderen te onderrichten; 3 neem ook uw
aandeel in het lijden als een goed krijgsknecht van Christus
Jesus. 4 Wie krijgsdienst verricht, bemoeit zich niet met
levensonderhoud, om slechts den krijgsheer te behagen.
5 Eveneens wordt een kampvechter niet gekroond, als hij
niet volgens vaste regels heeft geworsteld. 6 En slechts de
landman, die zich afslooft, moet het eerst van de vruchten
genieten. 7 Denk na over wat ik zeg; en de Heer zal u
inzicht geven in alles. 8 Denk ook eens terug aan "Jesus
Christus, uit Davids zaad, maar van de doden opgewekt;"
zoals mijn Evangelie luidt, 9 waarvoor ik lijd, tot boeien
toe, een misdadiger gelijk; maar het Woord van God is
niet geboeid! 10 Daarom juist verdraag ik alles terwille
der uitverkorenen, opdat ook zij het heil verwerven in
Christus Jesus, en de eeuwige glorie bovendien. 11 Dit woord
is waarachtig! Immers zijn wij met Hem gestorven, dan
zullen wij ook met Hem leven; 12 lijden wij, dan zullen wij
ook met Hem heersen; verloochenen wij Hem, dan zal Hij
ook ons verloochenen; 13 zijn wij ontrouw, Hij blijft trouw,
want Zich verloochenen kan Hij niet. 14 Scherp hun deze
dingen in, en bezweer hen bij God, geen woordenstrijd
te voeren, die tot niets anders dient, dan tot verderf der
hoorders. 15 Doe zelf uw best, voor God te staan als een
beproefd man, als arbeider, die zich niet heeft te schamen,
als voorsnijder, die het woord der waarheid rechtaf snijdt.
16 Profane beuzelpraat moet ge vermijden; want zij, die
er zich aan schuldig maken, vervallen tot steeds groter
goddeloosheid, 17 en hun woord vreet voort als de kanker.
Hiertoe behoren Humeneus en Filetus; 18 door te beweren,
dat de opstanding reeds heeft plaats gehad, zijn ze zelf
afgedwaald van de waarheid en verwoesten ze het geloof
van anderen. 19 Zeker, Gods grondsteen staat ongeschokt,
en draagt als stempel: "De Heer kent de zijnen," en "Wie de
naam des Heren aanroept, sta ver van de boosheid." 20 Maar
in een groot huis zijn niet slechts vaten van goud en zilver,
maar ook van hout en leem; sommige met eervolle, andere
met smadelijke bestemming. 21 Wie zich dus rein houdt van

dit alles, zal een vat zijn tot ere, geheiligd, bruikbaar voor
den Heer, en geschikt voor ieder goed werk. 22 Vlucht dus
de lusten der jeugd, en streef naar gerechtigheid, geloof,
liefde en vrede, in gemeenschap met hen, die den Heer
aanroepen met een zuiver hart. 23 Vermijd eveneens de
dwaze en onverstandige twistvragen, daar ge weet, dat ze
slechts strijd doen ontstaan. 24 Een dienaar des Heren moet
niet vechten, maar hij moet vriendelijk jegens allen zijn,
geschikt voor het onderricht en lankmoedig. 25 De koppigen
moet hij terechtwijzen met zachtheid; want misschien
brengt God ze tot inkeer en tot erkenning der waarheid,
26 en komen ze nog tot bezinning, als ze uit de strik van den
duivel door Hem zijn gevangen om zijn wil te volbrengen.

3

1 Weet wel, dat in de laatste dagen boze tijden
zullen komen. 2 Want de mensen zullen zelfzuchtig
worden, geldgierig, snoevers, hoogmoedig, lasteraars,
ongehoorzaam aan hun ouders, ondankbaar, goddeloos,
3 liefdeloos, trouweloos, kwaadsprekers, onmatig, ver-
wilderd, van het goede vervreemd, 4 verraders, roekeloos,
trots, met meer liefde voor genot dan voor God, 5 mensen
die de schijn van vroomheid bewaren, maar er de kracht
van verwerpen. Ook dit slag moet ge vermijden. 6 Want
tot dit soort behoren zij, die de huizen binnensluipen, en
vrouwtjes inpalmen, welke gedrukt gaan onder zonden en
door allerlei lusten worden gedreven, 7 welke altijd door
maar blijven leren en nooit tot de kennis der waarheid
kunnen geraken. 8 Zoals Jannes en Jambres zich tegen
Moses verzetten, zo ook verzet dit slag mensen zich tegen
de waarheid; bedorven zijn ze naar het verstand, zonder
houvast in het geloof. 9 Maar veel verder zullen ze het
dan ook niet brengen; want hun dwaasheid zal opvallen
aan iedereen, juist als van die twee anderen. 10 Maar
gij zijt mijn navolger in leer, gedrag en besluiten, in
mijn geloof, lankmoedigheid, liefde en geduld, 11 in mijn
vervolgingen en lijden, die mij in Antiochië, Ikónium en
Lustra overkwamen, die ik alle geduldig verdroeg, en
waaruit ook de Heer mij verloste. 12 Inderdaad, allen
zullen vervolgd worden, die in Christus Jesus godvruchtig
willen leven; 13 maar deugnieten en bedriegers zullen van
kwaad tot erger komen: anderen misleidend, blijven ze
zelf in dwaling. 14 Gij echter, volhard in wat ge geleerd
en gelovig aanvaard hebt; 15 omdat ge weet, van wien ge
het hebt geleerd, en omdat ge van kindsbeen af de heilige

Schriften kent, die u wijsheid ter zaligheid kunnen geven door het geloof in Christus Jesus. 16 De hele Schrift is door God ingegeven, en is nuttig tot onderrichting, weerlegging, terechtwijzing en opvoeding in de gerechtigheid; 17 opdat de man Gods er door volmaakt zou worden, en toegerust tot ieder goed werk.

4

1 Ik bezweer u bij God, en bij Christus Jesus, die levenden en doden zal oordelen, en bij zijn Verschijning en zijn Rijk: 2 Verkondig het woord; treed op, welkom of niet; weerleg, berisp en vermaan in alle lankmoedigheid en met alle soort van lering. 3 Want er komt een tijd, dat men de gezonde leer niet verdraagt, maar zich een massa leraars bijeenraapt naar eigen smaak; dat men zich de oren laat strelen, 4 maar ze afkeert van de waarheid, om zich te houden aan fabels. 5 Gij daarentegen, wees nuchter bij alles, wees lijdzaam; volbreng de taak van Evangelist, vervul uw ambt ten volle. 6 Zie, ikzelf word reeds als drankoffer geplengd, en de tijd van mijn verscheiden is nabij. 7 De goede strijd heb ik gestreden, de wedloop volbracht, het geloof bewaard. 8 Van nu af ligt voor mij de kroon der gerechtigheid gereed, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij schenken zal op die Dag. —En niet alleen aan mij, maar ook aan allen, die zijn verschijnen hebben liefgehad. 9 Doe uw best, om spoedig bij me te komen. 10 Want Demas, die deze wereld heeft liefgekregen, heeft me verlaten, en is naar Tessalonika vertrokken; Crescens naar Galátië, Titus naar Dalmátië. 11 Alleen Lukas is bij me gebleven. Haal Markus op, en breng hem met u mee; want hij komt mij goed van pas bij het werk. 12 Túchicus heb ik naar Éfese gezonden. 13 Wanneer ge komt, breng dan de mantel mee, die ik in Troas bij Carpus heb achtergelaten; ook de boeken en vooral de perkamenten. 14 Alexander, de edelsmid, heeft me veel kwaad gedaan; de Heer zal hem vergelden naar werken; 15 en ook gij moet u voor hem wachten. Zeer heftig toch heeft hij ons pleidooi bestreden. 16 Bij mijn eerste verdediging stond niemand mij ter zijde, maar allen lieten me in de steek; het worde hun niet toegerekend. 17 Maar de Heer heeft mij ter zijde gestaan en mij kracht verleend, opdat door mij de prediking haar volle maat zou krijgen, en al de heidenen ze zouden horen; zo werd ik verlost uit de muil van den leeuw. 18 De Heer zal mij verlossen van alle boze aanslagen, en mij behouden voor zijn hemels Rijk: Hem zij de eer in de eeuwen der eeuwen. Amen! 19 Groet

Priska en Aquila en het gezin van Onesiforus. Erastus
is in Korinte gebleven; 20 Trófimus heb ik ziek in Milete
achtergelaten. 21 Doe uw best, nog vóór de winter te komen.
Eubulus, Pudens, Linus, Cláudia en alle broeders groeten u.
22 De Heer zij met uw geest. De genade zij met u allen!

De brief aan Titus

1 Paulus, dienaar van God en apostel van Jesus Christus, -
terwille van het geloof van Gods uitverkorenen en de kennis
der waarheid, die in vroomheid wortelt, 2 terwille ook van
de hoop op het eeuwige leven, dat de waarachtige God
vóór eeuwige tijden heeft beloofd, 3 en te zijner tijd als
zijn woord heeft geopenbaard door de prediking, die mij is
toevertrouwd door beschikking van God onzen Zaligmaker:
4 aan Titus, zijn rechtgeaard kind in gemeenschappelijk
geloof: Genade en vrede van God den Vader, en van
Christus Jesus onzen Verlosser. 5 Ik heb u op Kreta
achtergelaten, opdat ge zoudt voltooien wat nog onafgedaan
bleef, en in iedere stad priesters zoudt benoemen, naar
de eisen welke ik u heb vastgesteld: 6 namelijk slechts
iemand, die onberispelijk is, die slechts éénmaal is gehuwd
en gelovige kinderen heeft, welke niet van losbandigheid
en weerspannigheid worden beschuldigd. 7 Want een
bisschop moet onberispelijk zijn als huishouder Gods; niet
verwaand, niet driftig, geen drinker, geen vechter, niet
uit op winstbejag; 8 maar gastvrij, deugdzaam, bezonnen,
rechtvaardig, vroom en matig; 9 hij moet zich houden aan
de prediking, die strookt met de ware leer, opdat hij met
gezonde onderrichting vermanen kan en de tegensprekers
weerleggen. 10 Want er zijn veel weerspannigen, holle
praters en verleiders, heel in het bijzonder onder de
besnedenen. 11 Ge moet hun de mond stoppen; anders
zetten ze ganse gezinnen overhoop, door onbehoorlijke
dingen te leren uit winstbejag. 12 Een hunner, hun eigen
profeet, zegt: “Kretenzen zijn altijd leugenaars, boos vee,
vadsige buiken,” 13 en deze getuigenis is waar; daarom
moet ge ze streng aanpakken, opdat ze gezond worden in
het geloof, 14 en zich niet afgeven met joodse fabels en
inzettingen van mensen, die de waarheid de rug toekeren.
15 Alles is rein voor de reinen; maar voor den onreine
en ongelovige is niets rein, doch bij hem is bevlekt èn
verstand èn geweten. 16 Ze geven voor, God te kennen,
maar ze verloochenen Hem door hun gedrag; want ze zijn
verfoeilijk, weerspannig en voor geen enkel goed werk
geschikt.

2

1 Maar gij moet verkondigen, wat in overeenstemming
is met de gezonde leer. 2 De bejaarde mannen moeten

sober zijn, eerbaar, bezonnen, gezond in geloof, liefde
en geduld. 3 Eveneens moeten bejaarde vrouwen zich
gedragen, zoals het heiligen betaamt; ze moeten geen
lastertongen zijn en niet verslaafd aan de wijn, maar ze
moeten het goede voorbeeld geven. 4 Want aan de jonge
vrouwen moeten ze leren, bezonnen te zijn, haar mannen
en kinderen lief te hebben; 5 zich te beheersen, kuis te
zijn, huishoudelijk en goedig; onderdanig ook aan haar
mannen, opdat Gods woord niet gelasterd wordt. 6 Vermaan
eveneens de jonge mannen, zich in alles te beheersen; 7 toon
hun uw eigen voorbeeld van goede werken, zuiverheid in
de leer, eerbaarheid, 8 gezonde, onberispelijke taal, zodat
de tegenstander beschaamd mag staan, daar hij van ons
geen kwaad kan zeggen. 9 De slaven moeten hun meesters
onderdanig zijn en voorkómend in alles; ze moeten niet
tegenspreken, 10 niet oneerlijk zijn, maar steeds zich goed
betrouwbaar tonen, opdat ze in ieder opzicht de leer
van God onzen Zaligmaker tot sieraad strekken. 11 Want
Gods genade is verschenen, redding brengend aan alle
mensen. 12 Zij voedt ons op, om goddeloosheid te verzaken
en wereldse begeerlijkheid; om ingetogen, rechtschapen,
godvruchtig in deze wereld te leven; 13 om de zalige hoop te
verwachten en de openbaring der glorie van onzen groten
God en Zaligmaker Christus Jesus. 14 Hij heeft zich voor ons
gegeven, om ons van alle ongerechtigheid te verlossen, en
ons te reinigen als zijn eigen volk, vol van ijver in goede
werken. 15 Zó moet ge spreken, vermanen en straffen met
volle gezag; niemand mag minachtend op u neerzien.

3

1 Druk hun op het hart, dat ze aan machthebbers en over-
heden onderdanig moeten zijn, gehoorzaam en bereid tot
ieder goed werk; 2 dat ze niemand moeten lasteren, niet stri-
jdlustig, maar inschikkelijk zijn, en zich heel zachtmoedig
moeten tonen voor alle mensen. 3 Want ook wij zijn vroeger
onverstandig geweest, ongehoorzaam, verdwaald, slaaf
van allerlei begeerten en lusten, voortlevend in boosheid
en afgunst, zelf hatelijk en elkander hatend. 4 Maar
toen de goedertierenheid en mensenliefde van God onzen
Zaligmaker zich had geopenbaard, 5 toen heeft Hij ons
verlost, niet op grond van gerechte werken, die we hadden
gedaan, doch op grond van zijn eigen barmhartigheid,
door het bad van wedergeboorte en door de vernieuwing
van den heiligen Geest. 6 Overvloedig heeft Hij dien
over ons uitgestort door Jesus Christus onzen Verlosser,

7 opdat wij, door zijn genáde gerechtvaardigd, door de hóóp erfgenamen zouden worden van het eeuwige leven.
8 Dit woord is waarachtig; en ik verlang, dat ge krachtig optreedt voor dit alles; opdat zij, die in God geloven, zich met zorg toeleggen op goede werken. Dit alles is schoon en nuttig voor de mensen. 9 Ge moet u niet ophouden met dwaze navorsingen en geslachtslijsten, noch met twist- en strijdvragen over de Wet; want dit is nutteloos en ijdel.
10 Een ketters mens moet ge na een eerste en tweede vermaning vermijden; 11 want ge weet, dat zo iemand door en door bedorven is, dat hij zondigt, en zijn eigen oordeel in zich draagt. 12 Wanneer ik Artemas en Túchicus tot u zend, kom dan spoedig bij me te Nikópolis; want ik heb besloten, daar de winter door te brengen. 13 Zorg goed voor de reis van Zenas, den wetgeleerde, en Apollo, zodat het hun aan niets ontbreekt. 14 Ook de ònzen moeten leren, zich toe te leggen op goede werken, om in noodzakelijke behoeften te voorzien; anders blijven ze zonder vrucht. 15 Allen, die bij me zijn, groeten u. Groet hen, die ons liefhebben in het geloof. De genade zij met u allen!

De brief aan Filemon

1 Paulus, de geboeide van Christus Jesus, en broeder
Timóteus; aan onzen beminden medearbeider Filemon,
2 alsook aan onze zuster Appia, aan onzen strijdmakker
Archippus en aan de gemeente, die bij u vergadert: 3 genade
en vrede zij u van God onzen Vader en van den Heer Jesus
Christus. 4 Ik breng dank aan mijn God, telkens wanneer ik
u in mijn gebeden gedenk, 5 omdat ik hoor van uw liefde, die
ge aan alle heiligen bewijst, en van uw geloof, waarmee ge
in den Heer Jesus gelooft. 6 Moge uw geloofsbezit zich ook
tonen door de daad, door de erkenning van al het goede,
dat er is in ons, die aan Christus toebehoren. 7 Ja waarlijk,
broeder, door uw liefde heb ik veel vreugde en troost
ondervonden, omdat ge rust hebt gebracht in de harten der
heiligen. 8 Ofschoon ik in Christus het volste recht heb, u
te bevelen wat uw plicht is, 9 wil ik daarom toch liever een
beroep op uw liefde doen. Zie, ik Paulus, een oud man en
thans bovendien nog geboeid voor Christus Jesus, 10 ikzelf
kom u smeken voor Onésimus, mijn kind, dat ik in mijn
boeien heb verwekt, 11 en dat u vroeger van weinig nut is
geweest, maar thans zowel voor u als voor mij van groot nut
is geworden. 12 Ik zend hem u terug; hem, dat is mijn eigen
hart. 13 Ik had hem gaarne bij me gehouden, opdat hij mij in
úw plaats zou dienen gedurende mijn gevangenschap voor
het Evangelie. 14 Maar ik heb niets zonder uw toestemming
willen doen, opdat uw goede daad niet afgedwongen zou
zijn, maar vrijwillig zou geschieden. 15 Want misschien is
hij juist daarom een tijdje van u weg geweest, opdat ge
hem zoudt bezitten voor eeuwig; 16 niet meer als slaaf, doch
meer dan dat, als een geliefden broeder. Geldt dit voor mij,
hoeveel te meer geldt het dan voor u, die hem terugkrijgt
zowel naar het lichaam als in den Heer. 17 Indien ge me dus
als een vriend beschouwt, neem hem dan op, als was ik het
zelf. 18 Wanneer hij u enige schade heeft berokkend of u iets
schuldig is, zet het dan op mijn rekening; 19 ik Paulus schrijf
het eigenhandig: Ik zal het betalen. Of liever nog: zet het
op uw eigen rekening; want ge zijt mij uzelf schuldig. 20 Ja
broeder, laat mij nu in den Heer ook wat voordeel hebben
van u; stel in Christus mijn hart gerust. 21 Ik schrijf u, omdat
ik op uw bereidwilligheid vertrouw, en omdat ik weet, dat
ge nog meer zult doen dan ik vraag. 22 Bovendien moet ge
u gereed houden, om ook mij als gast te ontvangen; want

ik hoop, dat ge mij door uw gebeden terug zult bekomen.
23 U groet Épafras, mijn medegevangene in Christus Jesus;
24 ook mijn medearbeiders Markus, Aristarchus, Demas en
Lukas. 25 De genade van den Heer Jesus Christus zij met uw
geest!

De brief aan de Hebreeën

1 Nadat God eertijds vele malen en op velerlei wijzen
tot de Vaders gesproken heeft door de Profeten, 2 heeft
Hij aan het einde dezer dagen tot ons gesproken door den
Zoon, dien Hij gesteld heeft tot erfgenaam van al zijn bezit
en door wien Hij de wereld gemaakt heeft. 3 Deze is de
afstraling zijner Glorie en de afdruk van zijn Wezen, en Hij
draagt het heelal door het woord zijner Macht; Hij heeft
de reiniging van zonden bewerkt, en toen Zich neergezet
aan de rechterhand der Majesteit in den hoge. 4 Even hoog
staat Hij boven de engelen, als de Naam, die Hij ontving,
voortreffelijker is dan de hunne. 5 Want tot wien der
engelen heeft Hij ooit gezegd: “Gij zijt mijn Zoon, Ik heb
U heden verwekt.” Of wederom: “Ik zal Hem tot Vader
zijn, En Hij zal Mij wezen tot Zoon.” 6 En wanneer Hij
den Eerstgeborene de wereld binnenleidt, zegt Hij opnieuw:
“Alle engelen Gods moeten Hem aanbidden.” 7 En van de
engelen zegt Hij: “Die zijn engelen geesten maakt, En zijn
knechten vlammend vuur.” 8 Maar van den Zoon: Uw troon,
o God, is in de eeuwen der eeuwen, En uw koningschepter is
de schepter van het recht. 9 Gij hebt gerechtigheid bemind,
En ongerechtigheid gehaat. Daarom, o God, heeft uw God
U gezalfd, Met vreugde-olie boven uw genoten. 10 En: Heer,
in den beginne hebt Gij de aarde gegrond, En de hemelen
zijn de werken uwer handen. 11 Zij zullen vergaan, maar
Gij blijft! Als een kleed zullen ze allen verslijten. 12 Als een
mantel rolt Gij ze op, En als een kleed zullen ze worden
verwisseld. Maar Gij blijft dezelfde, En uw jaren nemen
geen einde. 13 En tot wien der engelen sprak Hij ooit: “Zet
U aan mijn rechterhand, Totdat Ik uw vijanden leg als een
voetbank voor uw voeten.” 14 Zijn ze niet allen dienstbare
geesten, uitgezonden tot hulp van hen, die de zaligheid
zullen beërven?

2

1 Daarom moeten we ons des te steviger vastklampen
aan wat we gehoord hebben; anders toch drijven we
weg. 2 Want zo het woord van kracht bleef, dat door
de engelen werd verkondigd, en iedere overtreding en
ongehoorzaamheid gerechte straf ontving: 3 hoe zullen wij
dan ontkomen, wanneer we een zaligheid verwaarlozen,
welke het eerst door den Heer is gepreekt, welke onder ons
werd bevestigd door hen die Hem hoorden, 4 en welke ook

door God is betuigd door tekenen, wonderen en velerlei
kracht, door gaven ook van den heiligen Geest, zoals het
Hem heeft behaagd? 5 Immers niet aan engelen onderwierp
Hij de toekomstige wereld, waarover we spreken. 6 Want
er is ergens getuigd: Wat is een mens, dat Gij hem zoudt
gedenken, Of een mensenkind, dat Gij acht op hem slaat?
7 Een korte tijd hebt Gij hem beneden de engelen gesteld,
Hem met glorie en luister gekroond. 8 Alles hebt Gij
onderworpen aan zijn voeten. Door hem nu alles te
onderwerpen, heeft Hij niets uitgezonderd, dat hem niet
onderworpen is. Zeker, nu zien we nog niet, dat alles
hem onderworpen is. 9 Maar wel zien we Jesus met glorie
en luister gekroond, omdat Hij de dood heeft ondergaan;
Hij, die een korte tijd beneden de engelen was gesteld, om
door Gods genade de dood te smaken voor allen. 10 Het
lag toch voor de hand, dat Hij, om wien en door wien
alles bestaat, en die vele zonen tot glorie brengt, ook hun
Leidsman ter zaligheid door lijden tot glorie zou brengen.
11 Want Hij die heiligt, en zij die geheiligd worden, zijn
allen uit Eén. Daarom schaamt Hij Zich niet, hen broeders
te noemen, 12 als Hij zegt: “Ik zal uw Naam aan mijn
broeders verkondigen, In de kring der gemeente U prijzen.”
13 En wederom: “Ik zal op Hem mijn betrouwen stellen.”
En vervolgens: “Zie Ik en de kinderen, Die God Mij gaf.”
14 Welnu, omdat de kinderen deel hebben aan vlees en
bloed, daarom was ook Hij daaraan deelachtig, om door
de Dood hem machteloos te maken, die macht had over
de dood, en dat is de duivel; 15 en om allen te verlossen,
die uit vrees voor de dood heel hun leven in slavernij
zouden verkeren. 16 Niet engelen toch trok Hij Zich aan,
maar Abrahams zaad trok Hij Zich aan. 17 En daarom
moest Hij in alles gelijk worden aan zijn broeders, opdat
Hij in hun betrekkingen tot God een barmhartig en getrouw
Hogepriester zou zijn tot uitboeting der zonde van het volk.
18 Want juist omdat Hijzelf werd bekoord en zelf heeft
geleden, kan Hij ook hen helpen, die worden bekoord.

3

1 Heilige broeders, deelgenoten ener hemelse roeping,
beschouwt dus den Apostel en Hogepriester onzer belijde-
nis: Jesus, 2 die getrouw is aan Hem, die Hem gemaakt
heeft, zoals ook “Moses in geheel zijn huis.” 3 Tegenover
Moses is Hij immers in die mate groter eer waardig, als
de bouwheer meer eer geniet dan het huis. 4 Elk huis
toch wordt door iemand gebouwd; maar de Bouwheer van

alles is God. 5 Moses nu was wel “getrouw in geheel zijn
huis” als dienstknecht, om getuigenis af te leggen van wat
verkondigd zou worden, 6 maar Christus is het als Zoon
boven zijn huis; zijn huis zijn wij, indien wij de zekerheid
der hoop en het roemen daarop ongeschokt bewaren ten
einde toe. 7 Daarom zegt de heilige Geest: Als gij dan heden
mijn stem verneemt, 8 Verstokt dan uw harten niet als bij de
Verbittering, Als op de dag der Verzoeking in de woestijn,
9 Toen uw vaders Mij tartten en beproefden, 10 Ofschoon
ze mijn werken hadden aanschouwd veertig jaar lang.
Daarom werd Ik toornig op dat geslacht, En Ik sprak: Steeds
dwaalt hun hart van Mij af, En mijn wegen kennen ze niet.
11 Daarom zwoer Ik in mijn toorn: Neen, ze zullen niet
ingaan in mijn Rust! 12 Broeders, zorgt er voor, dat in
niemand van u een boos en ongelovig hart wordt gevonden
door de afval van den levenden God; 13 maar vermaant
elkander iedere dag, zolang het “Heden” nog voortduurt,
opdat niemand van u wordt verstokt door de verleiding
der zonde. 14 Want we delen slechts met Christus mee, zo
we de aanvankelijke overtuiging ongeschokt bewaren ten
einde toe. 15 Wanneer er dus wordt gezegd: “Als gij dan
heden mijn stem verneemt, verstokt uw harten niet als bij
de Verbittering” 16 wie waren het dan, die vernamen en
verbitterden? Waren het niet allen, die, dank zij Moses,
Egypte waren uitgetrokken? 17 Of tegen wie toornde Hij
veertig jaar lang? Was het niet tegen hen, die gezondigd
hadden, wier lijken neerlagen in de woestijn? 18 En tegen
wie anders heeft Hij gezworen, dat ze niet zouden ingaan
in zijn Rust, dan juist tegen de ongehoorzamen? 19 Zo zien
we, dat ze niet konden ingaan om hun ongeloof.

4

1 We moeten er dus wèl bevreesd voor zijn, dat iemand
van u bevonden wordt achter te blijven, terwijl de belofte
nog voortduurt, om zijn Rust binnen te gaan. 2 Immers ook
wij hebben de belofte ontvangen, juist zoals zij. Maar hùn
heeft het woord, dat ze hoorden, niet gebaat, omdat het
horen niet gepaard ging met geloof; 3 want we gaan slechts
binnen in de Rust, indien we geloven; zoals Hij heeft gezegd:
“Daarom zwoer Ik in mijn toorn: neen, ze zullen niet
ingaan in mijn Rust.” —Inderdaad, toen door de schepping
der wereld de werken voltooid waren, 4 heeft Hij over de
zevende dag ergens aldus gesproken: “En God Rustte op de
zevende dag van al zijn werken;” 5 en hier weer: “Neen, ze
zullen niet ingaan in mijn Rust.” 6 Welnu, daar het zeker

is, dat enigen althans Haar zullen binnengaan, terwijl zij, die het eerst de belofte ontvingen, door ongehoorzaamheid er niet zijn binnengegaan, 7 daarom stelt Hij opnieuw een dag vast: “Heden”, en spreekt Hij zo lange tijd daarna door David, zoals reeds gezegd is: “Als gij heden mijn stem verneemt, verstokt uw harten niet.” 8 Zo Josuë immers de rust had gebracht, dan zou Hij niet van een andere dag spreken, die eerst later zou komen. 9 Dus is het volk Gods nog een Sabbat-Rust voorbehouden; 10 want die zijn Rust binnengaat, rust ook zelf van zijn werken, zoals ook God van de zijne. 11 Doen wij ons best dus, om binnen te gaan in die Rust, opdat niemand in dit voorbeeld van ongehoorzaamheid mag vervallen. 12 Want Gods woord is levend en krachtig, scherper dan elk tweesnijdend zwaard, dóórdringend tussen ziel en geest, gewrichten en merg, rechter ook der neigingen en overdenkingen van het hart. 13 En geen schepsel is onzichtbaar voor Hem, maar alles ligt naakt en bloot voor de ogen van Hem, aan wien we verantwoording hebben af te leggen. 14 Daar we nu een groten Hogepriester hebben, die in de hemelen is doorgedrongen, Jesus, den zoon van God, zo laat ons vasthouden aan de belijdenis. 15 Want we hebben geen Hogepriester, die onze zwakheden niet meevoelen kan, maar Eén, die bekoord werd geheel op dezelfde wijze als wij, behoudens de zonde. 16 Laat ons dus met vertrouwen opgaan tot de troon der genade, om barmhartigheid te verkrijgen, en genade te vinden tot tijdige hulp.

5

1 Want iedere hogepriester wordt uit de kring der mensen genomen, en ten bate der mensen aangesteld voor hun betrekkingen tot God, om gaven en offers te brengen voor de zonden. 2 Hij moet in staat wezen, toegeeflijk te zijn voor onwetenden en dwalenden, omdat hij zelf met zwakheid omkleed is, 3 en daarom zondeoffers moet brengen zowel voor het volk, als voor zichzelf. 4 En niemand neemt de waardigheid uit zichzelf, maar door roeping van God, zoals ook Aäron. 5 Zo ook heeft Christus Zichzelf de eer niet toegeëigend, Hogepriester te worden, maar Hij die tot Hem heeft gesproken: “Gij zijt mijn Zoon, Ik heb U heden verwekt,” 6 zoals Hij dan ook op een andere plaats heeft gezegd: “Gij zijt Priester voor eeuwig, Naar de Orde van Melkisedek.” 7 En ofschoon Hij in de dagen van zijn Vlees, onder luid geroep en tranen, gebeden en smekingen heeft opgestierd tot Hem, die Hem van de dood kon redden;

ofschoon Hij verhoord werd terwille van zijn godvrezendheid; 8 ofschoon Hij bovendien zelfs de Zoon was, heeft Hij toch door zijn lijden de gehoorzaamheid geleerd, 9 en is Hij na zijn verheerlijking de oorzaak van eeuwige zaligheid geworden voor allen, die Hem gehoorzaam zijn; 10 daar Hij door God was uitgeroepen tot “Hogepriester naar de Orde van Melkisedek.” 11 Over dit onderwerp hebben we veel te zeggen, en de uitleg is moeilijk, omdat gij hardhorend zijt geworden. 12 Of is het soms nog nodig, dat men u de eerste beginselen van Gods woorden gaat leren, terwijl gij toch, de tijd in aanmerking genomen, reeds leermeesters moest zijn; hebt gij soms nog behoefte aan melk, niet aan vaste spijs? 13 Want wie nog melk behoeft, is onbekwaam voor het woord der gerechtigheid, want hij is een kind; 14 maar vaste spijs is voor de volwassenen, voor hen, die door oefening de zintuigen hebben afgericht, om goed en kwaad te onderscheiden.

6

1 Daarom willen we de aanvangsleer over Christus laten rusten en tot het volmaakte overgaan, zonder opnieuw een grondslag te leggen van: bekering uit dode werken, geloof in God, 2 de leer over doopsels, handoplegging, opstanding der doden en eeuwig oordeel. 3 En dit gaan we nu ondernemen, zo God het wil. 4 Want het is toch onmogelijk, om hen, die eenmaal verlicht zijn geweest, de hemelse gaven hebben gesmaakt, den heiligen Geest hebben ontvangen, 5 het heerlijk woord Gods en de krachten der toekomstige wereld hebben geproefd, 6 maar afgevallen zijn: het is onmogelijk, om hen een tweede maal tot bekering op te wekken, daar ze, zover het hùn betreft, den Zoon van God opnieuw hebben gekruisigd en bespot. 7 De bodem immers, die de overvloedig neervallende regen heeft opgezogen, en nuttig gewas voortbrengt voor hen, door wie hij werd bebouwd, hij ontvangt zegen van God; 8 maar zo hij doornen en distels voortbrengt, dan wordt hij afgekeurd en is de vloek nabij, die uitloopt op verbranding. 9 Maar al spreken we zó, geliefden, toch zijn we over u van iets beters overtuigd, iets dat tot zaligheid strekt. 10 Want God is niet onrechtvaardig; en Hij zal dus uw arbeid niet vergeten noch de liefde, die gij om zijn Naam hebt getoond door het dienen der heiligen vroeger en thans. 11 We wensen echter, dat gij allen dezelfde ijver aan de dag blijft leggen, om de volle zekerheid der hoop te bewaren ten einde toe; 12 en dat gij niet traag moogt worden, maar navolgers van hen, die door geloof en

volharding de belofte hebben verkregen. 13 Want toen God
aan Abraham de belofte deed, zwoer Hij bij Zichzelf, daar
Hij bij geen hogere kon zweren en Hij sprak: 14 “Voorwaar,
rijk zal Ik u zegenen, Overvloedig u vermenigvuldigen,”
15 en zo verkreeg Abraham de vervulling der belofte door
volharding. 16 De mensen toch zweren bij hem die hoger
staat, en de eed dient hun tot bevestiging, en sluit verdere
tegenspraak uit. 17 Daarom ook heeft God een eed tot
waarborg gegeven, toen Hij aan de erfgenamen der belofte
nog duidelijker de onveranderlijkheid van zijn Raadsbesluit
wilde tonen; 18 opdat wij door twee onwrikbare zaken,
waardoor het God onmogelijk is te bedriegen, een krachtige
aansporing zouden ontvangen, om onze toevlucht te nemen
en ons vast te klampen aan de hoop op wat ons is
weggelegd. 19 Haar toch behouden we als een veilig en
zeker anker onzer ziel, vastzittend in het binnenste achter
het Voorhangsel, 20 waar terwille van ons onze Voorloper
is binnengegaan: Jesus, “Hogepriester voor eeuwig naar de
Orde van Melkisedek.”

7

1 Deze Melkisedek immers was koning van Salem en
priester van den allerhoogsten God; hij ging Abraham
tegemoet, toen deze terugkeerde van zijn overwinning op
de koningen, en hij zegende hem; 2 en Abraham gaf hem
de tiende van alles. Welnu, vooreerst betekent zijn naam:
Koning der Gerechtigheid; vervolgens was hij koning van
Salem, en dit betekent: Koning van de Vrede; 3 ook was hij
zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtslijst, zonder
begin van dagen en einde van leven; en zó is hij den Zoon
van God volkomen gelijk geworden, blijft hij priester voor
eeuwig. 4 Overweegt nu eens, hoe groot hij is, dat zelfs
Abraham, de aartsvader, hem tiende gaf uit het beste van de
buit. 5 Zeker, ook de zonen van Levi, die het priesterschap
ontvingen, kregen volgens de Wet bevel, om tiende te heffen
van het volk, dat is van hun broeders, ofschoon ook zij uit
Abrahams lende waren voortgesproten. 6 Maar ofschoon
Melkisedek niet tot hun geslacht behoorde, heeft hij toch
tiende van Abraham ontvangen, en hem gezegend, die de
belofte bezat. 7 Welnu, het lijdt geen tegenspraak, dat het
mindere wordt gezegend door het meerdere; 8 en in het éne
geval waren het sterflijke mensen, die tiende ontvingen,
in het andere geval een, van wien getuigd wordt, dat hij
leeft. 9 Bovendien heeft Levi, die zelf tiende hief, als ‘t
ware in Abraham tiende betaald; 10 want hij was nog in de
lende van zijn vader, toen Melkisedek dien tegemoet ging.

11 Zo dus de volmaaktheid bereikt was door het levietische
priesterschap—want daarop berustte de wetgeving voor het
volk waarom zou het dan nog nodig geweest zijn, dat er
een andere Priester werd aangesteld “naar de Orde van
Melkisedek,” en dat Hij niet naar de orde van Aäron werd
genoemd? 12 Met de verandering toch van het priesterschap
verandert ook noodzakelijk de wet. 13 Welnu, Hij op wien
dit alles slaat, behoorde tot een andere stam, waaruit
niemand zich aan het altaar heeft gewijd; 14 want het
is bekend, dat onze Heer uit Juda gesproten is; en met
betrekking tot deze stam heeft Moses niets van priesters
gesproken. 15 En dit is nog veel duidelijker, nu als evenbeeld
van Melkisedek een ander Priester is aangesteld, 16 één,
die het niet geworden is volgens de wet ener vleselijke
instelling, maar uit kracht van een onvergankelijk leven;
17 want er is betuigd: “Gij zijt Priester voor eeuwig naar
de Orde van Melkisedek.” 18 En zó werd de vroegere
instelling opgeheven om haar zwakte en nuttelоosheid,
19 want de Wet heeft niets tot volmaking gebracht, —en
werd ze vervangen door een betere hoop, waardoor wij
naderen tot God. 20 Bovendien is dit ook niet zonder eed
geschied. Want de anderen zijn priesters geworden zonder
eed, 21 maar Hij werd het door een eed van Hem, die tot Hem
sprak: “De Heer heeft gezworen, En het zal Hem nimmer
berouwen: Gij zijt Priester voor eeuwig!” 22 En ook in zover
is Jesus de borg geworden van een veel beter Verbond.
23 Daarenboven, die anderen zijn priesters geworden in
grote getale, omdat ze door hun dood verhinderd werden
aan te blijven. 24 Maar Hij bezit een onvervreemdbaar
Priesterschap, omdat Hij blijft voor eeuwig. 25 Daarom kan
Hij ook ten allen tijde hen redden, die tot God komen door
zijn bemiddeling, daar Hij altijd leeft, om hun Middelaar
te zijn. 26 Ons voegt ook een Hogepriester, die heilig is,
onschuldig, onbezoedeld, verwijderd van de zondaars en
verheven boven de hemelen; 27 Eén, die niet zoals de
hogepriesters dagelijks nodig heeft, eerst voor eigen zonden
te offeren, daarna voor die van het volk; want dit laatste
heeft Hij eens en voor al gedaan door het Offer van Zichzelf.
28 De Wet toch stelt tot hogepriesters mensen aan, met
zwakheid behept; maar de eed-uitspraak, die na de Wet is
gekomen, den Zoon, die volmaakt is voor eeuwig.

8

1 Hoofdzaak echter van wat gesproken wordt, is het
volgende: Een zo groot Hogepriester hebben we, dat Hij
gezeten is ter rechterzijde van de troon der Majesteit in de

hemelen, 2 en dat Hij Bedienaar is van het Heiligdom en
van het ware Tabernakel, dat de Heer heeft opgericht, en
niet een mens. 3 Want iedere hogepriester is aangesteld,
om gaven en offers te brengen; daarom moet ook Hij iets
hebben, om te offeren. 4 Welnu, indien Hij op aarde was,
dan zou Hij zelfs niet eens priester zijn. Want daar zijn
offeraars volgens de Wet, 5 en deze verrichten de dienst bij
het afbeeldsel, de schaduw der hemelse dingen; zoals dit
aan Moses, toen hij het tabernakel wilde vervaardigen, door
een godsspraak werd duidelijk gemaakt, daar Hij sprak:
“Zorg er voor, dat ge alles vervaardigt naar het model,
dat u op de berg is getoond.” 6 Maar thans heeft Hij een
veel voortreffelijker bediening ontvangen, naarmate het
Verbond, waarvan Hij Middelaar werd, volmaakter is, en
op volmaaktere beloften rust. 7 Want zo het eerste zonder
gebrek was geweest, dan zou er geen plaats zijn gezocht
voor een tweede. 8 Maar Hij zegt, om hen te berispen: Ziet,
de dagen komen, Spreekt de Heer, Dat Ik met het huis van
Israël En met het huis van Juda Een nieuw Verbond zal
sluiten. 9 Niet als het verbond, dat Ik met hun vaderen sloot,
Toen Ik ze bij de hand heb gevat, Om ze uit het land van
Egypte te leiden. Want zij deden mijn verbond niet gestand,
En Ik bekommerde Mij niet over hen, Spreekt de Heer.
10 Maar dit is het Verbond, dat Ik sluit Met Israëls huis na
deze dagen, spreekt de Heer. Mijn wetten zal Ik prenten in
hun verstand, Ik zal ze schrijven op hun hart; En Ik zal hun
God, Zij zullen mijn volk zijn! 11 Dan behoeven ze elkander
niet meer te leren, De een tot den ander niet te zeggen: Leert
den Heer kennen. Neen, dan zullen zij allen Mij kennen,
Kleinen en groten; 12 Want dan zal Ik hun ongerechtigheden
genadig zijn, Hun zonden niet langer gedenken. 13 Door
van een nieuw Verbond te spreken, heeft Hij het vroegere
verouderd verklaard; welnu, wat verouderd is en afgeleefd,
is zijn opheffing nabij.

9

1 Ook het eerste verbond had voorschriften omtrent de
eredienst en het aardse heiligdom. 2 Want er was een
eerste tabernakel, waarin de kandelaar, de tafel en de
toonbroden waren geplaatst; dit werd het Heilige genoemd.
3 Achter het tweede voorhangsel was een tabernakel, die
het Heilige der Heiligen genoemd werd. 4 Dit bevatte
naast een gouden reukaltaar ook de ark des verbonds,
die geheel met goud was overtrokken, en waarin zich de
gouden vaas met het manna bevond, benevens de staf
van Aäron die gebloeid had, en de verbondstafelen; 5 en

daarboven waren de cherubs der glorie, die het zoendeksel
overschaduwden. Maar het is niet nodig, hierover thans
in bijzonderheden uit te weiden. 6 En wanneer dit alles
zó was ingericht, gingen de priesters ten allen tijde in de
eerste tabernakel, om er de diensten te verrichten; 7 maar
in de tweede alleen de hogepriester, en slechts éénmaal in
het jaar en niet zonder het bloed, dat hij offerde voor zijn
eigen nalatigheid en voor die van het volk. 8 Hiermee geeft
de heilige Geest te verstaan, dat de weg tot het Heiligdom
nog niet open staat, zolang de eerste tabernakel nog stand
houdt, 9 die een afbeelding was van de tegenwoordige tijd.
Vandaar dat er gaven en offers worden gebracht, welke den
offeraar niet kunnen volmaken naar het geweten, 10 doch
die tegelijk met spijzen, dranken en allerlei wassingen enkel
vleselijke voorschriften zijn, vastgesteld tot aan de tijd van
het volmaakte Bestel. 11 Maar Christus, optredend als
Hogepriester der toekomende goederen, is het Heiligdom
binnengegaan door de grotere en volmaaktere Tabernakel,
welke niet met handen gemaakt is, —dat wil zeggen, welke
niet tot deze schepping behoort; 12 niet door bloed van
bokken en kalveren, maar door zijn eigen Bloed; ééns
voor altijd, daar Hij een eeuwige verlossing verworven
had. 13 Want zo het bloed van bokken en stieren, en de
besprenkeling met as van een koe, de onreinen heiligt tot
de reinheid van het vlees, 14 hoeveel te meer zal dan het
Bloed van Christus, die door een eeuwigen Geest Zich als
smetteloos Offer opdroeg aan God, ons geweten reinigen
van dode werken tot de dienst van den levenden God? 15 En
daarom is Hij de Middelaar van een nieuw Testament, en is
Hij gestorven tot verzoening van de overtredingen van het
eerste, opdat de uitverkorenen de beloofde eeuwige erfenis
zouden ontvangen. 16 Want waar een testament is, daar
moet de dood van den erflater worden vastgesteld. 17 Want
het testament wordt eerst bindend door de dood, daar het
niet van kracht is, zolang de erflater leeft. 18 Daarom
ook is het eerste testament niet ingewijd zonder bloed.
19 Want nadat Moses alle voorschriften der Wet aan heel
het volk had afgekondigd, nam hij het bloed van kalveren
en bokken met water, purperwol en hysop, en besprenkelde
het boek zelf en heel het volk, 20 terwijl hij sprak: “Dit is
het bloed van het verbond, dat God met u heeft gesloten.”
21 Eveneens besprenkelde hij de tabernakel en al het
benodigde van de eredienst met het bloed; 22 ook wordt
volgens de Wet nagenoeg alles door bloed gereinigd, en
zonder bloedstorting is er geen vergiffenis. 23 Het was
dus noodzakelijk, dat de afbeeldingen der hemelse dingen

op die wijze werden gereinigd, maar de hemelse dingen
zelf door volmaaktere offers. 24 Want Christus is niet een
heiligdom binnengegaan, dat met handen gemaakt is en
voorafbeelding is van het waarachtige, maar de hemel zelf,
om thans voor Gods aangezicht te verschijnen ten behoeve
van ons. 25 Ook droeg Hij Zich niet meermalen op, zoals de
hogepriester ieder jaar opnieuw het heiligdom binnenging
met het bloed, dat het zijne niet was. 26 Want dan zou Hij
van de schepping der wereld af meermalen hebben moeten
lijden, terwijl Hij feitelijk slechts éénmaal en op het einde
der tijden verschenen is, om door zijn Offer de zonde te
delgen. 27 En evenals het voor de mensen is vastgesteld,
één enkele maal te sterven, en daarna het oordeel volgt,
28 zo is ook Christus één enkele maal geofferd, om veler
zonden te delgen; en ten tweede male zal Hij verschijnen,
niet om wille der zonde, maar tot zaligheid van hen, die
Hem verwachten.

10

1 Daar de Wet slechts de schaduw bezit der toekomstige
goederen en niet het wezen dier dingen zelf, kan ze
onmogelijk door offers, welke men jaarlijks opdraagt op
dezelfde wijze, hen die er aan deelnemen, ééns en voor
al tot volmaaktheid brengen. 2 Zou anders het offeren
niet hebben opgehouden, omdat dan de offeraars ééns
en voor al waren gereinigd en zich geen zonden meer
waren bewust? 3 Maar nu wordt integendeel ieder jaar de
gedachte aan zonde opnieuw daardoor opgewekt. 4 Want
het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken
zonden wegneemt. 5 Daarom zegt Hij bij zijn Intreden
in de wereld: Offers noch gaven hebt Gij gewild, Maar
een Lichaam hebt Gij Mij bereid. 6 Brand- en zoenoffers
behaagden U niet, 7 Toen zeide Ik: Zie Ik kom! In de
boekrol staat van Mij geschreven, Uw wil te volbrengen, o
God! 8 Daar Hij nu eerst heeft gezegd: “Offers en gaven,
brand- en zoenoffers hebt Gij niet gewild, behaagden U
niet,” ofschoon ze volgens de Wet worden geofferd; 9 en Hij
vervolgens sprak: “Zie Ik kom, om uw wil te volbrengen;”
zó heeft Hij het eerste afgeschaft, om het tweede in te
stellen. 10 Uit kracht van die wil zijn wij ééns en voor al
geheiligd door het Offer van het Lichaam van Jesus Christus.
11 En terwijl iedere priester, dag in dag uit, dienst staat te
verrichten en meermalen dezelfde offers opdraagt, welke
toch nimmer de zonde kunnen wegnemen, 12 heeft Hij
daarentegen, ééns en voor al, één enkel Offer gebracht voor

de zonden, “en is Hij gezeten aan Gods rechterhand,” 13 in
afwachting “tot zijn vijanden neergelegd zijn als voetbank
voor zijn voeten.” 14 Immers door één enkel Offer heeft Hij
de geheiligden, ééns en voor al, tot volmaaktheid gebracht.
Dit getuigt ons ook de heilige Geest. 15 Want nadat Hij
gesproken heeft: 16 “Dit is het Verbond, dat Ik sluit Met
hen na deze dagen,” Spreekt de Heer: Mijn wetten zal Ik
prenten in hun harten, Ik zal ze schrijven in hun verstand;
17 En hun zonden en ongerechtigheden Zal Ik niet langer
gedenken. 18 Welnu, waar deze vergeven zijn, daar is geen
offer voor de zonde meer nodig. 19 Welnu dan broeders,
daar we de vaste zekerheid hebben, dat door het Bloed
van Jesus de weg tot het Heiligdom ons open staat, 20 —
een nieuwe en levende weg, die Hij ons heeft gebaand
door het Voorhangsel heen, namelijk dat van zijn Vlees,
21 daar we eveneens “een Hogepriester over Gods Huis”
hebben: 22 zo laat ons toetreden met een oprecht hart en
in volle geloofsovertuiging; onze harten door besprenkeling
gezuiverd van een slecht geweten, ons lichaam door rein
water gewassen. 23 Laat ons onwrikbaar vasthouden aan
de belijdenis der hoop; want Hij die de belofte deed, is
getrouw. 24 Laat ons elkander gadeslaan, om ons tot
liefde te prikkelen en goede werken; 25 verwaarloost het
gemeenschapsleven niet, zoals sommigen plegen te doen;
maar vermaant elkander, te meer, daar gij de Dag ziet
naderen. 26 Want wanneer we, na de kennis der waarheid
te hebben ontvangen, wetens en willens zondigen, dan is er
geen offer voor de zonden meer in uitzicht, 27 maar slechts
een vreselijke verwachting van oordeel en vuurgloed, die de
weerspannigen zal verslinden. 28 Verwerpt iemand de Wet
van Moses, zonder genade “sterft hij op het woord van twee
of drie getuigen;” 29 hoeveel zwaarder straf, dunkt u, zal hij
dan verdienen, die den Zoon van God met voeten treedt, het
Bloed van het Verbond veracht, waardoor hij geheiligd is,
en den Geest der genade durft honen? 30 We weten toch, dat
Hij gezegd heeft: “Aan Mij is de wraak; Ik zal vergelden;”
en eveneens: “de Heer zal zijn volk oordelen.” 31 Vreselijk is
het, te vallen in de handen van den levenden God. 32 Denkt
eens terug aan de dagen, toen gij het licht hebt ontvangen,
en daardoor zulk een smartelijke strijd hebt doorstaan:
33 nu eens zelf een toonbeeld van smaad en druk, dan weer
één met hen, wie het zó verging. 34 Inderdaad, toen hebt gij
mee geleden met hen, die gevangen waren, en de roof uwer
goederen met blijdschap verdragen, in de overtuiging, dat
gij betere en blijvende goederen bezit. 35 Werpt dus uw vast

vertrouwen niet weg, dat een grote beloning in zich sluit.
36 Volharding toch is noodzakelijk voor u, om de wil van
God te volbrengen en te verkrijgen wat beloofd is. 37 Want
nog een kleine, kleine tijd: Hij die komt, zal komen, En Hij
zal niet toeven. 38 Mijn rechtvaardige zal leven door geloof;
Maar zo hij terugdeinst, Heeft mijn ziel geen behagen in
hem. 39 Welnu, wij zijn geen mensen van terugdeinzen ten
verderve, maar van geloven tot behoud onzer ziel.

11

1 Het geloof is een vaste grond voor wat men hoopt; een
overtuiging over dingen, die men niet ziet. 2 Om het geloof
zijn de Ouden met ere vermeld; 3 hierdoor ook erkennen
we, dat de wereld door Gods Woord is geschapen, dat
het zichtbare uit het Onzichtbare is ontstaan. 4 Door het
geloof heeft Abel meer dan Kaïn aan God een voortreffelijk
offer gebracht. Daardoor werd van hem getuigd, dat hij
rechtvaardig was; want om zijn gave heeft God zelf dit
betuigd. Door het geloof spreekt hij ook nog na zijn dood.
5 Door het geloof werd Henok opgenomen, zodat hij de dood
niet heeft gezien; hij werd niet meer gevonden, omdat God
hem opgenomen had. Want voordat hij opgenomen werd, is
van hem getuigd, dat hij welgevallig was aan God. 6 Welnu,
zonder geloof is het onmogelijk, welgevallig te zijn; want
wie tot God wil naderen, moet geloven, dat Hij bestaat, en
Beloner is voor hen, die Hem zoeken. 7 Door het geloof
heeft Noë, toen hem geopenbaard werd, wat nog niet was
te zien, dit ter harte genomen, en tot redding van zijn huis
de ark gebouwd; waardoor hij de wereld veroordeelde,
en deelachtig werd aan de gerechtigheid door het geloof.
8 Door het geloof ging Abraham, toen hij geroepen werd,
gehoorzaam uit naar de plaats, die hij tot erfdeel zou
ontvangen; hij vertrok. zonder te weten, waarheen hij
ging. 9 Door het geloof vestigde hij zich in het land der
beloften als in den vreemde, en woonde daar in tenten
tezamen met Isaäk en Jakob, de medeërfgenamen derzelfde
belofte; 10 want hij wachtte op de stad met grondslagen,
wier kunstenaar en bouwheer God is. 11 Door het geloof
heeft zelfs Sara, en nog wel boven de bepaalde leeftijd, de
kracht tot zwangerschap ontvangen, omdat ze Hem, die het
beloofd had, voor getrouw heeft gehouden. 12 Daarom ook
is uit één man, en nog wel uit een, die afgeleefd was, een
geslacht ontsproten, talrijk als de sterren aan de hemel en
als het ontelbare zand aan het strand van de zee. 13 In
het geloof zijn ze allen gestorven, zonder het beloofde te
hebben ontvangen; maar ze hebben het slechts gezien en

begroet uit de verte, en beleden, dat ze vreemdelingen zijn
en zwervelingen op aarde. 14 Waarlijk, die zó iets zeggen,
tonen wel degelijk, op zoek te zijn naar een vaderland.
15 En zo ze daarbij gedacht hadden aan het land, dat ze
waren uitgetrokken, dan hadden ze tijd genoeg gehad, om
daarheen terug te keren; 16 maar feitelijk hebben ze naar
een beter gesmacht, naar het hemelse. Daarom schaamt
God Zich niet, hun God te worden genoemd; want Hij heeft
voor hen een stad bereid. 17 Door het geloof heeft Abraham,
toen hij op de proef werd gesteld, Isaäk opgeofferd en zijn
ééngeborene opgedragen, 18 ofschoon hij de belofte had
ontvangen, en tot hem was gezegd: “In Isaäk zal uw naam
worden voortgeplant.” 19 Want hij was overtuigd, dat God
machtig was, hem op te wekken zelfs uit de doden; vanwaar
hij hem dan ook, om zo te zeggen, terug heeft ontvangen.
20 Door het geloof heeft Isaäk een zegening uitgesproken
over Jakob en Esau, zelfs met betrekking tot de toekomstige
dingen. 21 Door het geloof heeft de stervende Jakob beide
zonen van Josef gezegend, en bad hij, steunend op de
knop van zijn staf. 22 Door het geloof heeft Josef bij zijn
sterven nog aan de uittocht der zonen Israëls gedacht, en
bevelen gegeven met betrekking tot zijn gebeente. 23 Door
het geloof werd Moses na zijn geboorte drie maanden lang
door zijn ouders verborgen, daar ze zagen, “dat het knaapje
schoon was;” en ze hebben het bevel van den koning niet
gevreesd. 24 Door het geloof heeft Moses, toen hij groot
was geworden, geweigerd, den zoon van Fárao’s dochter
te heten, 25 en wilde hij liever smaad lijden met Gods volk
dan een vergankelijk voordeel trekken uit de zonde; 26 hij
stelde de smaad van Christus boven de schatten van Egypte,
want hij hield het oog op de beloning gevestigd. 27 Door het
geloof verliet hij Egypte zonder de toorn van den koning
te vrezen; want hij stond pal, daar hij als het ware den
Onzichtbare had gezien. 28 Door het geloof heeft hij het
Pascha verordend en het bestrijken met bloed, opdat de
verderver hun eerstgeborenen niet zou treffen. 29 Door
het geloof zijn ze de Rode Zee doorgetrokken als door het
droge; toen de Egyptenaren het beproefden, verdronken
ze. 30 Door het geloof vielen de muren van Jéricho om
na een rondgang van zeven dagen. 31 Door het geloof
kwam de ontuchtige Rachab niet met de ongehoorzamen
om, daar ze de verspieders in vrede ontving. 32 En wat zal
ik nog zeggen? De tijd zou me ontbreken, zo ik verhalen
ging van Gédeon, Barak, Samson, Jefte, David, Samuël
en de Profeten. 33 Door het geloof hebben ze koninkri-

jken overweldigd, gerechtigheid uitgeoefend, beloften zien vervullen, leeuwenmuilen gestopt; 34 hebben ze het geweld van het vuur geblust, de scherpte van het zwaard kunnen ontgaan, nieuwe krachten na zwakheid bekomen, sterkte ontvangen in de strijd, heirscharen van vreemden doen wijken. 35 Vrouwen ontvingen haar doden door opstanding terug. Anderen lieten zich folteren en namen de vrijspraak niet aan, om een betere opstanding te bekomen. 36 Anderen weer leden bespotting en geseling, boeien zelfs en gevangenis; 37 ze werden gestenigd, door midden gezaagd, op de pijnbank beproefd, door het moordend zwaard gedood. Ze zwierven rond in schapenvachten en geitenvellen, verlaten, verdrukt en mishandeld: 38 de wereld was hunner niet waardig; dus doolden ze rond in woestijnen en bergen, spelonken en holen. 39 En toch heeft geen van hen de belofte in vervulling zien gaan. ofschoon ze om hun geloof met ere worden vermeld. 40 Want daar God voor ons iets beters beschikt had, mochten zij niet zonder ons tot verheerlijking komen.

12

1 Welnu dan, omringd van zulk een wolk van getuigen, laat ons iedere belemmering en hinder van zonde wegwerpen van ons, en dan met volharding de wedloop beginnen, die voor ons ligt; 2 het oog gevestigd op Jesus, aanvang en einde van het geloof. Hij heeft in plaats van de vreugde, die Hem toekwam, een kruis op Zich genomen, en de schande niet geacht; maar is dan ook gezeten ter rechterzijde van Gods troon. 3 Houdt Hem toch voor ogen, die van de zondaars zulk een tegenspraak heeft verduurd, opdat gij niet uitgeput raakt en de zielskracht verliest. 4 Nog hebt gij niet ten bloede toe weerstand geboden in de strijd tegen de zonde; 5 en zijt gij dan reeds de vermaning vergeten, die u als zonen toespreekt: Mijn zoon, verwerp de kastijding des Heren niet, En wees niet ontmoedigd, zo ge door Hem wordt bestraft. 6 Want de Heer kastijdt dien Hij bemint, Tuchtigt elken zoon, dien Hij liefheeft. 7 Verdraag het dus als een kastijding; God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door zijn vader niet wordt gekastijd? 8 Zo gij dus zonder kastijding zoudt wezen, waarvan allen hun deel krijgen, dan waart gij bastaards en geen zonen. 9 Bovendien, we hebben vaders naar het vlees gehad, die ons kastijdden, en we kwamen tot inkeer; zullen we ons dan niet veel meer onderwerpen aan den Vader der geesten, en leven? 10 Zij toch hebben ons gekastijd ter wille van enkele dagen en naar het hun goeddacht;

maar Hij doet het tot ons nut, opdat we zijn heiligheid
deelachtig worden. 11 Elke kastijding schijnt op het ogenblik
zelf geen reden tot vreugde, maar reden tot droefheid;
later echter draagt ze hun, die er door geoefend zijn, een
vredevrucht der gerechtigheid. 12 Richt op dus de slappe
handen en knikkende knieën! 13 Maakt rechte sporen met
uw voeten, opdat het kreupele niet wordt ontwricht, maar
genezen veeleer! 14 Streeft naar vrede met allen; ook
naar heiligheid, zonder welke niemand den Heer zal zien.
15 Zorgt er voor, dat niemand Gods genade verwaarloost;
dat er geen wortel van bitterheid opschiet, anderen in de
weg staat, en velen aansteekt; 16 dat niemand ontuchtig
is, of onverschillig als Esau, die voor één enkele spijs zijn
eerstgeboorterecht verkocht. 17 Gij weet toch, dat toen
hij later de zegen wilde erven, hij afgewezen werd; want
hij vond geen mogelijkheid, de gezindheid van zijn vader
te veranderen, hoewel hij het onder tranen beproefde.
18 Inderdaad, gij zijt niet toegetreden tot een tastbare berg,
niet tot brandend vuur, duisternis, donkere wolk, storm,
19 bazuingeschal; niet tot daverende woorden, waarvan de
hoorders bezwoeren, dat er geen woord meer bij mocht
komen, 20 omdat het bevel hun te machtig was: “Zelfs als
een dier de berg aanraakt, moet het gestenigd worden.”
21 En zó ontzettend was de verschijning, dat Moses uitriep:
“Ik beef en sidder van angst.” 22 Neen, gij zijt toegetreden
tot de berg Sion en de Stad van den levenden God, het
hemels Jerusalem; tot de tienduizenden engelen, tot de
feestvergadering, 23 tot de gemeente der eerstgeborenen,
opgeschreven in de hemel; tot God den Rechter van allen;
tot de geesten der rechtvaardigen, die hun voleinding
hebben bereikt; 24 tot Jesus den Middelaar van het nieuwe
Verbond, tot het Bloed der besprenkeling, dat iets beters
afroept dan Abels bloed. 25 Zorgt er voor, dat gij Hem niet
afwijst, die roept! Want wanneer zij niet ontkwamen, die
Hem afwezen, toen Hij op aarde sprak, hoeveel minder wij,
zo we ons afkeren van Hem, die uit de hemelen spreekt,
26 wiens stem eertijds de aarde deed sidderen, maar die
nu heeft verkondigd: “Nog eenmaal zal Ik doen beven
Niet slechts de aarde, maar ook de hemel.” 27 Welnu,
dit “Nog eenmaal” wijst op de omverwerping van wat als
schepsel vergankelijk is, opdat dan het onvergankelijke
blijft bestaan. 28 Wij dus, die een onvergankelijk koninkrijk
hebben ontvangen, we moeten vasthouden aan de genade,
en daardoor God dienen, zoals het Hem welgevallig is: in
vrome eerbied en ontzag. 29 Want onze God is een verterend

vuur!

13

1 Laat er altijd broederlijke liefde blijven! 2 Verwaarloost
ook de gastvrijheid niet; want daardoor hebben sommigen,
zonder het te weten, engelen geherbergd. 3 Denkt aan
de gevangenen, als waart gij medegevangen; aan hen,
die mishandeld worden, als waart gijzelf in hun lichaam!
4 Het huwelijk moet eerbaar zijn onder ieder opzicht, en
onbezoedeld het huwelijksbed; want God zal ontuchtigen
en overspelers oordelen. 5 Weest niet hebzuchtig van aard,
en stelt u tevreden met wat ge bezit; want Hij heeft gezegd:
Ik zal u niet begeven, 6 Zo zeggen we met goede moed: “De
Heer is mijn Helper; ik heb niets te vrezen; Wat kan een
mens mij nog doen?” 7 Denkt aan uw leidslieden, die u het
woord Gods hebben verkondigd; let op het einde van hun
leven, en volgt hun geloof na. 8 Jesus Christus is Dezelfde,
gisteren en heden en in eeuwigheid! 9 Laat u niet van de
weg brengen door veelsoortige en vreemde leringen. Want
goed is het, het hart door de genade te sterken, maar niet
door spijzen, welke van geen nut zijn voor hen, die zich
daaraan hechten. 10 We hebben een Altaar, waarvan zij,
die de tabernakel bedienen, niet mogen eten. 11 Want de
lichamen der dieren, wier bloed als een zoenoffer door den
hogepriester in het heiligdom is gebracht, worden verbrand
buiten de legerplaats. 12 Daarom heeft ook Jesus buiten
de poort geleden, om het volk te heiligen door zijn Bloed.
13 Laat ons dus tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en
zijn smaad dragen; 14 want we hebben hier geen blijvende
stad, maar we reikhalzen naar de toekomstige. 15 Door Hem
moeten we een altijddurend dankoffer brengen aan God,
namelijk de vrucht van lippen, die zijn Naam verheerlijken!
16 Vergeet de weldadigheid niet en de onderlinge hulp; want
in zulke offers heeft God welbehagen. 17 Weest gehoorzaam
en onderdanig aan uw leidslieden; want ze waken over
uw zielen als mensen, die rekenschap hebben af te leggen.
Zorgt er voor, dat ze dit met vreugde kunnen doen en niet
met zuchten; want dat zou u niet voordelig zijn. 18 Bidt
voor ons; want we vertrouwen, een rein geweten te hebben,
daar we onder ieder opzicht ons onberispelijk trachten te
gedragen. 19 Met meer nadruk verzoek ik u dit te doen,
opdat ik u spoediger teruggegeven word. 20 De God van
vrede, die Jesus onzen Heer van de doden heeft opgewekt,
den groten Herder der schapen door het Bloed van een
eeuwig Verbond: 21 Hij bevestige u in alle goed, opdat gij zijn

wil moogt volbrengen; al wat Hem welbehagelijk is, werke
Hij in ons uit door Jesus Christus: Hem zij ere in de eeuwen
der eeuwen. Amen! 22 Ik bid u broeders, neemt het woord
der vermaning gewillig aan! Want ik heb het u geschreven
in een korte brief. 23 Gij weet, dat onze broeder Timóteus
de vrijheid heeft verkregen. Zo hij spoedig komt, zal ik u
bezoeken in zijn gezelschap. 24 Groet al uw leidslieden en
alle heiligen. De Italianen groeten u. 25 De genade zij met u
allen!

De brief van Jakobus

1 Jakobus, dienaar van God en van den Heer Jesus
Christus, aan de twaalf stammen in de verstrooiing: heil!
2 Mijn broeders, acht het een zeer grote vreugde, wanneer
gij in allerhande bekoringen valt. 3 Want gij weet, dat
de beproeving van uw geloof de oorzaak is van geduld;
4 welnu, het geduld behoeft slechts volkomen te worden,
dan zijt gij volmaakt en ongerept, en schiet gij in niets te
kort. 5 Komt iemand van u dan wijsheid te kort, hij vrage ze
aan God, die ze aan allen verleent, eenvoudigweg en zonder
verwijt; dan zal ze hem geschonken worden. 6 Maar hij
moet vragen met geloof en zonder te weifelen; want wie
weifelt, gelijkt op een golf van de zee, die door de wind
wordt bewogen, en heen en weer wordt geslingerd. 7 Zo
iemand toch verbeelde zich niet, dat hij iets van den Heer
zal ontvangen; 8 dubbelhartig man als hij is, ongestadig
in heel zijn gedrag. 9 Laat de broeder van nederige staat
zich op zijn verheffing beroemen. 10 Maar de rijke op
zijn geringheid; want hij zal verdwijnen als een bloem
in het gras. 11 Want de zon gaat op met haar gloed en
doet het gras verdorren; dan valt ook zijn bloem, en haar
schoonheid vliedt heen. Zo zal ook de rijke verkwijnen op
zijn levenspad. 12 Zalig de man, die staande blijft bij de
bekoring; want wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal
hij de kroon des levens ontvangen, die God beloofd heeft
aan hen, die Hem liefhebben. 13 Niemand mag zeggen,
als hij bekoord wordt: ik word door God bekoord. Want
evenmin als God zelf door het kwaad wordt bekoord, brengt
Hij wien ook in bekoring. 14 Neen, iedere mens wordt
door zijn eigen begeerlijkheid bekoord, verleid en verlokt;
15 wanneer dan de begeerlijkheid is bevrucht, baart ze de
zonde, en als de zonde volgroeid is, brengt ze de dood.
16 Bedriegt u niet, mijn geliefde broeders. 17 Niet dan goede
gift en volmaakte gave komt van boven, en daalt neer van
den Vader der lichten, bij wien geen verandering bestaat
of schaduw van wisselvalligheid. 18 Uit vrije wil heeft Hij
ons door de prediking der waarheid verwekt, opdat we
de eersteling zijner schepselen zouden zijn. 19 Verstaat dit
goed, mijn geliefde broeders! Een ieder zij vlug in het
horen, maar traag in het spreken, traag in de toorn; 20 want
‘s mensen toorn bewerkt geen gerechtigheid Gods. 21 Legt
daarom alle onreinheid af en uitwas van boosheid, maar

neemt met zachtmoedigheid het woord in u op, dat op u is
geënt, en dat uw zielen kan redden. 22 Weest werkers van
het woord, en niet hoorders alleen; anders bedriegt gij uzelf.
23 Immers, wanneer iemand het woord aanhoort, maar er
zich niet naar gedraagt, dan gelijkt hij op een man, die
zijn gelaat, door de natuur hem geschonken, in een spiegel
beziet; 24 want als hij toegekeken heeft en heen is gegaan, is
hij aanstonds vergeten, hoe hij er uitzag. 25 Maar hij, die met
volle aandacht de volmaakte wet der vrijheid beschouwt,
en zich er ook naar gedraagt, —geen vergeetachtig hoorder,
maar een man van de daad, —hij zal zalig worden door zijn
werken. 26 Zo iemand vroom meent te zijn, maar zijn tong
niet beteugelt, dan bedriegt hij zichzelf, en zijn vroomheid
is ijdel. 27 Reine en vlekkeloze vroomheid in de ogen van
God en den Vader is deze: zorg te dragen voor wezen
en weduwen in hun rampspoed, en zich onbesmet van de
wereld te houden.

2

1 Mijn broeders, paart het aanzien van personen niet
met het geloof in onzen verheerlijkten Heer Jesus Christus.
2 Welnu, wanneer bij uw samenkomst een man binnen-
treedt met gouden ringen en een prachtig gewaad, maar er
ook een arme binnenkomt met onverzorgde kleding, 3 en
wanneer gij dan opziet tegen den man met het prachtig
gewaad en hem zegt: “Zet u hier op de ereplaats neer;”
maar wanneer gij tot den arme zegt: “Blijf ginder staan,”
of “Ga zitten bij mijn voetbank,” 4 hebt gij dan bij uzelf geen
onderscheid gemaakt, en oordeelt gij dan niet op verkeerde
gronden? 5 Luistert wél, mijn geliefde broeders! Heeft God
de armen der wereld niet uitverkoren, om rijk te woren in
geloof, en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd
heeft aan hen, die Hem liefhebben; 6 en gij zoudt den
arme verachten? En zijn het juist de rijken niet, die u
verdrukken en u voor de rechtbank slepen; 7 zijn zij het
niet, die de heerlijke Naam lasteren, waarnaar gij genoemd
wordt? 8 Welnu, wanneer gij de koninklijke wet volbrengt,
overeenkomstig de Schrift: “Ge zult uw naaste liefhebben
als uzelf,” dan doet gij wèl; 9 maar wanneer gij handelt
volgens aanzien van personen, dan zondigt gij, en wordt
gij als overtreder aangeklaagd door de wet. 10 Immers wie
de ganse wet onderhoudt, maar in één punt misdoet, is
schuldig aan het geheel. 11 Want Hij, die gezegd heeft: “Ge
zult geen overspel doen, “Hij heeft ook gezegd: “Ge zult niet
doodslaan.” Wanneer ge dus geen overspel doet, maar wel

doodslaat, dan zijt gij een overtreder der wet. 12 Spreekt dus
en handelt als mensen, die geoordeeld zullen worden door
de wet der vrijheid. 13 Want onbarmhartig is het oordeel
over hem, die geen barmhartigheid heeft getoond; maar
de barmhartigheid neemt het tegen het oordeel op. 14 Wat
baat het, mijn broeders, of iemand al beweert, het geloof
te bezitten, zo hij de werken niet heeft? Kan het geloof
hem soms redden? 15 Wanneer een broeder of zuster naakt
zou zijn en van het dagelijks voedsel beroofd, 16 en iemand
van u zou hun zeggen: Gaat heen in vrede, verwarmt en
verzadigt u, maar gij schenkt hun niet, wat ze voor hun
lichaam behoeven, wat zal het baten? 17 Zo gaat het ook
met het geloof: zonder de werken is het innerlijk dood.
18 Bovendien zou men zo iemand kunnen zeggen: “Gij
hebt het geloof, en ik heb de werken? Toon me eens uw
geloof zonder de werken; mijn geloof zal ik u uit de werken
bewijzen. 19 Ge gelooft, dat er slechts één God bestaat? Ge
doet wèl; maar ook de duivels geloven het..., en sidderen!”
20 Wilt ge zien, lege mens, hoe het geloof zonder de werken
onvruchtbaar is? 21 Werd Abraham, onze Vader, niet uit
werken gerechtvaardigd, toen hij Isaäk, zijn zoon, op het
altaar had geofferd? 22 Ge ziet, hoe het geloof met zijn
werken gepaard ging, en hoe door de werken het geloof
werd volmaakt. 23 En toen ging de Schrift in vervulling,
die zegt: “Abraham geloofde aan God, en het werd hem
tot gerechtigheid gerekend;” toen ook werd hij genoemd:
“de vriend van God.” 24 Ge ziet: uit wèrken wordt de mens
gerechtvaardigd, en niet uit geloof alleen. 25 Werd ook de
ontuchtige Rachab niet gerechtvaardigd uit werken, omdat
ze de boden gastvrij ontving, en ze langs een andere weg
liet vertrekken? 26 Want zoals het lichaam dood is zonder
geest, zo is ook dood het geloof zonder werken.

3

1 Laat er onder u niet velen als leermeesters optreden,
mijn broeders; want we weten, dat we dan een strenger
oordeel zullen ondergaan. 2 Allen toch struikelen we op
vele punten. Zo iemand in het spreken niet struikelt, dan
is hij een volmaakt man; want dan kan hij ook heel het
lichaam beteugelen. 3 Wanneer we de paarden het gebit in
de bek steken, om ze ons te doen gehoorzamen, dan mennen
we ook heel hun lijf. 4 Ziet ook eens naar de schepen:
hoe groot ze ook zijn, en door wat onstuimige winden
ze worden gedreven, door een heel klein roer worden ze
gewend, waarheen de stuurman het wil. 5 Zo ook is de
tong slechts een klein lid, maar ze bezit een grote invloed.

Ziet, hoe een klein vuurtje een heel bos in brand steekt!
6 Ook de tong is een vuur: een wereld van ongerechtigheid.
Onder onze leden is het de tong, die heel het lichaam
bezoedelt, en ons levensrad in brand steekt, zelf in vlam
gezet door de hel. 7 Inderdaad, alle soorten van beesten
en vogels, kruipende dieren en beesten der zee, worden
getemd en zijn getemd door het menselijk geslacht; 8 maar
de tong: geen mens kan haar temmen; rusteloos kwaad,
vol dodelijk venijn. 9 Met haar zegenen we den Heer en
den Vader, met haar ook vervloeken we de mensen, naar
Gods beeld geschapen; 10 uit dezelfde mond komt zegen
en vloek. —Neen mijn broeders, dit moet zó niet zijn!
11 Of laat soms een bron uit dezelfde ader zoet en bitter
water opborrelen? 12 Of is het mogelijk, mijn broeders,
dat een vijg olijven draagt, en een wijnstok vijgen? Ook
kan een zoute bron geen zoet water geven. 13 Wie is er
onder u wijs en verstandig? Hij tone door eerzame wandel
zijn werken, met wijze zachtmoedigheid gepaard. 14 Maar
zo ge bittere naijver en twist ronddraagt in uw hart, zet
gij u dan niet op tegen de waarheid, en liegt gij dan niet
tegen haar? 15 Zo'n wijsheid komt niet van boven, maar is
aards, zinnelijk en duivels; 16 want waar naijver heerst en
twist, daar is onrust en allerlei kwaad. 17 De wijsheid, die
van boven komt, is vóór alles rein, maar ook vredelievend,
inschikkelijk, gezeggelijk, vol barmhartigheid en goede
vruchten, onpartijdig, ongeveinsd; 18 en de vredevrucht
der gerechtigheid wordt gezaaid door hen, die de vrede
bewaren.

4

1 Vanwaar dan strijd en getwist onder u? Komt het niet
voort uit uw lusten, die door uw ledematen aan het vechten
slaan? 2 Gij begeert, toch bezit gij niet; gij moordt en benijdt,
toch verkrijgt gij niet. Gij blijft dus vechten en strijden!
Gij bezit echter niet, omdat gij niet bidt; 3 gij bidt en toch
verkrijgt gij niet, omdat gij bidt met de boze bedoeling, door
uw lusten te verbrassen wat gij verkrijgt. 4 Overspelers,
weet gij dan niet, dat vriendschap der wereld vijandschap
is jegens God? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn,
maakt zich tot vijand van God. 5 Of meent gij soms, dat de
Schrift het voor niets zegt: "Tot afgunst toe begeert de Geest,
dien Hij in ons deed wonen?" 6 Groter genade geeft Hij zelfs;
daarom zegt ze: "God weerstaat de hovaardigen, maar aan
de nederigen geeft Hij genade." 7 Onderwerpt u dus nederig
aan God, maar verzet u tegen den duivel, en hij zal voor u
vluchten! 8 Treedt nader tot God, en Hij zal naderen tot u!

Zondaars, reinigt uw handen; dubbelhartigen, zuivert uw harten! 9 Beseft uw ellende, jammert en weent; uw lachen verkere in rouw, en uw vreugde in droefheid! 10 Vernedert u voor den Heer, en Hij zal u verheffen. 11 Broeders, spreekt geen kwaad van elkander! Wie kwaad spreekt van zijn broeder, of den broeder beoordeelt, spreekt kwaad van de wet en oordeelt de wet; maar zo ge haar oordeelt, zijt ge geen werker der wet, maar haar rechter. 12 Wetgever en Rechter is Eén: Hij die redden kan en verderven. Maar wie zijt gij, dat ge den naaste beoordeelt? 13 En nu gij daar, die zegt: “Vandaag of morgen zullen we heenreizen naar die of die stad; een jaar zullen we daar blijven, handel drijven en winst maken.” 14 Gij daar, die niet eens de dag van morgen kent! Wat is uw leven? Een damp immers zijt gij, die een stonde opkomt en dan weer verdwijnt. 15 Neen, gij moest zeggen: “Zo de Heer het wil, zullen we leven, en dit doen of dat!” 16 Maar nu bluft gij in uw verwaandheid; al dergelijk gebluf is verkeerd. 17 Nu dan, hij die weet, dat hij goed heeft te doen en het nalaat, doet zonde.

5

1 Welnu dan, gij rijken; weent en jammert om de rampen, die u bedreigen. 2 Uw rijkdom is verrot, uw gewaden zijn verteerd door de mot; 3 uw goud en zilver is verroest, en hun roest zal tegen u getuigen en ook wegvreten uw vlees; vuur hebt gij u als een schat opgehoopt voor het einde der dagen. 4 Ziet, het achterstallige loon der arbeiders, die uw akkers hebben gemaaid, schreeuwt luid tegen u op; de kreten der maaiers dringen door in de oren des Heren Sabaót. 5 Gij hebt op aarde gezwelgd en gebrast, uw harten vetgemest voor de dag van het slachten. 6 Den gerechte hebt gij gevonnist, vermoord, ofschoon hij uw vijand niet is. 7 Broeders, weest dan geduldig tot ‘s Heren komst. Ziet, de landman wacht op de kostelijke vrucht van de akker, maar oefent daarbij het geduld, totdat deze de vroege en late regen ontvangt. 8 Weest gij ook geduldig, en laat uw harten niet wankelen; want de komst van den Heer is nabij. 9 Klaagt niet, broeders, tegen elkander, opdat gij niet geoordeeld wordt; ziet, de Rechter staat voor de deur! 10 Broeders, neemt in lijden en dulden een voorbeeld aan de profeten, die gesproken hebben in ‘s Heren naam. 11 Ziet, de geduldigen prijzen we zalig; gij hebt van Jobs geduld gehoord, gij kent ook de uitkomst, die de Heer heeft geschonken, “omdat de Heer vol medelijden is en ontferming.” 12 Vóór alles, mijn broeders, zweert niet, noch

bij de hemel, noch bij de aarde, noch met een andere eed. Maar uw ja zij ja, en uw neen zij neen, opdat ge niet bezwijken moogt onder het oordeel. 13 Is iemand van u in lijden: hij bidde; is hij verheugd: hij zinge een lofzang. 14 Is iemand van u ziek: hij roepe de priesters der Kerk; laat hen dan over hem bidden, en hem zalven met olie in de naam des Heren. 15 En het gelovig gebed zal den zieke behouden, de Heer zal hem opbeuren; en mocht hij zonden hebben begaan, dan zullen ze hem vergeven worden. 16 Belijdt dus elkander uw zonden en bidt voor elkaar, opdat gij genezen moogt worden. Veel vermag het krachtdadig gebed van een rechtvaardige. 17 Elias was een mens, juist zoals wij; hij bad, dat het niet regenen zou, en het regende niet op de aarde drie jaren en zes maanden lang; 18 en weer bad hij, en de hemel schonk regen, en de aarde bracht haar vruchten voort. 19 Mijn broeders, wanneer iemand van u is afgedwaald van de waarheid, en een ander brengt hem tot inkeer; 20 weet dan, dat hij, die een zondaar van zijn dwaalweg bekeert, diens ziel van de dood zal redden, en een menigte zonden bedekken.

De eerste brief van Petrus

1 Petrus, apostel van Jesus Christus, aan de pelgrims
der Verstrooiing van Pontus, Galátië, Kappadócië, Azië en
Bitúnië, die zijn uitverkoren, 2 naar de voorwetenschap van
God den Vader en door de heiliging van den Geest, tot de
gehoorzaamheid aan Jesus Christus en de besprenkeling
met zijn Bloed: Genade en vrede zij u in volle mate.
3 Geloofd zij de God en Vader van onzen Heer Jesus Christus,
die in zijn grote barmhartigheid door de opstanding van
Jesus Christus uit de doden ons deed wedergeboren worden
tot een levende hoop, 4 tot een onbederflijke, onbezoedelde
en onvergankelijke erfenis. Deze is in de hemel weggelegd
voor u, 5 die in Gods kracht door het geloof wordt behouden,
om tot een zaligheid te geraken, welke gereed ligt voor
haar openbaring op het einde der tijden. 6 Dan zult gij
u verheugen, al wordt gij ook thans, indien het zo wezen
moet, voor korte tijd door allerlei beproevingen gekweld.
7 Want wanneer uw geloof de proef heeft doorstaan, dan
heeft het hoger waarde dan vergankelijk goud, dat door
het vuur is gelouterd; en zal het strekken tot lof en eer
en roem bij de verschijning van Jesus Christus. 8 Hem
hebt gij lief, ofschoon gij Hem niet hebt gezien; in Hem
gelooft gij, ofschoon gij Hem thans nog niet ziet; verheugt u
dus met onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, 9 omdat
gij het doel van uw geloof bereikt, de zaligheid uwer
zielen. 10 Naar deze zaligheid hebben de profeten gezocht
en gevorst; zij profeteerden over de genade, die voor
u was bestemd; 11 ze onderzochten, op wat tijd en wat
uur de Geest van Christus gedoeld heeft, die in hen was
en het lijden voorzegde, dat Christus zou treffen, en de
heerlijkheid, die daarop volgen zou. 12 Maar het werd hun
geopenbaard, dat ze met dit alles zichzelf niet dienden,
maar u. En thans is u dit alles verkondigd door hen, die
u de blijde boodschap brachten door den heiligen Geest,
die uit de hemel is neergezonden; en engelen zelfs zijn
begerig, er een blik in te slaan. 13 Omgordt dus de lenden
van uw verstand en weest bezonnen; richt heel uw hoop
op de genade, die u geschonken wordt, als Jesus Christus
verschijnt. 14 Voegt u, als gehoorzame kinderen, niet naar
uw vroegere lusten uit de tijd der onwetendheid; 15 maar
weest heilig in heel uw wandel, zoals Hij heilig is, die u
riep. 16 Want er staat geschreven: “Weest heilig, omdat Ik

heilig ben." 17 En wanneer gij Hem aanroept als Vader, die
zonder aanzien des persoons een ieder oordeelt naar zijn
werken, brengt dan in vreze de tijd van uw ballingschap
door. 18 Want gij weet, dat gij niet met vergankelijk zilver
of goud zijt vrijgekocht uit uw ijdele levenswandel, die
van uw vaders stamt, 19 maar door het kostbaar Bloed van
Christus, als van een Lam zonder vlek of gebrek. 20 Vóór
de grondvesting der wereld was Hij daartoe voorbestemd,
maar eerst op het einde der tijden is Hij verschenen terwille
van u. 21 Door Hem gelooft gij in God, die Hem van de doden
heeft opgewekt en verheerlijkt; en zó is uw geloof ook hoop
op God. 22 En nu gij door gehoorzaamheid aan de waarheid
uw zielen tot ongeveinsde broederliefde hebt geheiligd, nu
moet gij elkander van harte en vurig beminnen. 23 Want
gij zijt wedergeboren niet uit vergankelijk, maar uit onver-
gankelijk zaad, door het levend en blijvend woord van God.
24 Want: "Alle vlees is als gras, Heel zijn glorie als een bloem
in het gras. Het gras verdort, de bloem valt af; 25 Maar het
woord des Heren houdt in eeuwigheid stand!" En dit is het
woord, dat onder u is verkondigd.

2

1 Legt dan af alle boosheid, valsheid, huichelarij, afgunst
en alle kwaadsprekerij. 2 Weest, als pasgeboren kinderkens,
begerig naar onvervalste geestelijke melk, om daardoor op
te groeien tot zaligheid, 3 zo "gij reeds gesmaakt hebt, dat de
Heer goedertieren is." 4 Nadert tot Hem, de levende steen, —
door de mensen verworpen, maar uitverkoren en kostbaar
bij God, 5 en laat u als levende stenen opbouwen tot een
geestelijke tempel, bestemd voor een heilig priesterschap,
dat geestelijke offers brengt, welgevallig aan God door Jesus
Christus. 6 Daarom staat er in de Schrift: "Zie, Ik leg in Sion
een uitverkoren steen, een kostbare hoeksteen; En wie in
Hem gelooft, wordt niet beschaamd." 7 Voor u dus de eer,
omdat gij gelooft. Maar voor wie niet geloven, blijft het
gelden: "De steen, die de bouwlieden hadden verworpen, Is
hoeksteen geworden; 8 Maar ook een steen des aanstoots, En
een rotsblok, waarover men struikelt." Omdat ze het woord
niet geloven, stoten ze zich; en hiertoe zijn ze voorbestemd.
9 Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk
priesterdom, een heilige natie, een aangeworven volk: om
te verkondigen de deugden van Hem, die u riep uit de
duisternis tot zijn wonderbaar licht. 10 Gij, vroeger geen
volk, nu Gods volk; vroeger van genade verstoken, nu
begenadigd. 11 Geliefden, ik vermaan u, als pelgrims en

vreemdelingen, u verre te houden van de vleselijke lusten,
die strijd voeren tegen de ziel. 12 Leidt onder de heidenen
een voorbeeldig leven, opdat zij uw wandel, waarover ze
thans u als boosdoeners lasteren, uit uw goede werken
zullen leren kennen op de dag der bezoeking, en dan
glorie zullen brengen aan God. 13 Weest onderdanig aan
ieder menselijk gezag om ‘s Heren wil: aan den koning
als opperheer; 14 aan de landvoogden als zijn gezanten,
om de boosdoeners te straffen en de goeden te prijzen.
15 Want het is de wil van God, dat gij, door het goede
te doen, het onverstand van domme mensen tot zwijgen
brengt. 16 Doet het als vrije mannen; niet als mensen, die
de vrijheid als een dekmantel der boosheid gebruiken, maar
als dienstknechten Gods. 17 Houdt alle mensen in ere, hebt
de gemeenschap lief; vreest God, eert den koning! 18 Gij
slaven, weest onderdanig aan uw meesters met alle ontzag;
niet alleen aan de goede en vriendelijke, maar ook aan de
lastige. 19 Want dit is een welgevallige daad, wanneer men
uit gewetensplicht tegenover God het leed verdraagt, dat
men onverdiend moet lijden. 20 Wat eer toch steekt er in,
gelaten te zijn, als gij geslagen wordt, omdat gij misdaan
hebt? Neen, dit is welgevallig aan God: gelaten te zijn, als gij
lijdt, ofschoon gij goed hebt gehandeld. 21 Hiertoe immers
zijt gij geroepen; want ook Christus heeft geleden voor u,
en u een voorbeeld nagelaten, opdat gij zijn voetstappen
zoudt volgen. 22 Hij heeft geen zonde bedreven, en er was
geen bedrog in zijn mond; 23 toch hoonde Hij niet, als Hij
gehoond werd, en dreigde Hij niet, als Hij leed; maar Hij
liet het over aan Hem, die met rechtvaardigheid oordeelt.
24 Hij zelf heeft aan het kruishout in zijn Lichaam onze
zonden gedragen, opdat wij, van de zonden ontlast, voor
de gerechtigheid zouden leven. Door zijn striemen zijt gij
genezen; 25 want als schapen hebt gij rondgedwaald, maar
thans zijt gij teruggekeerd tot den Herder, tot Hem, die uw
zielen behoedt.

3

1 Eveneens moet gij, vrouwen, onderdanig zijn aan uw
mannen; opdat ook zij, die misschien nog onwillig staan
tegenover het woord, zonder woord, worden gewonnen
door het gedrag hunner vrouwen, 2 wanneer ze uw reine,
ingetogen wandel bespeuren. 3 Uw tooi moet niet in
uiterlijke dingen bestaan: in haarvlechten, gouden smuk
en klederdracht, 4 maar in den verborgen mens van het
hart: in de onvergankelijke tooi van een zachtmoedige

en ingetogen geest, die kostbaar is in Gods oog. 5 Zo
immers tooiden zich vroeger ook de heilige vrouwen, die
haar hoop stelden op God; aan haar mannen waren ze
onderdanig, 6 zoals Sara aan Abraham gehoorzaam was,
en hem “heer” heeft genoemd. Haar kinderen zijt gij
geworden door het goede te doen, en geen enkel schrikbeeld
te vrezen. 7 Eveneens moet gij, mannen, op redelijke wijze
met uw vrouwen verkeren als met het zwakkere vat, en
haar in ere houden als medeerfgenamen van de genade des
levens, opdat uw gebeden niet worden belemmerd. 8 Ten
slotte, weest allen eensgezind, deelnemend voor elkander,
vol broederliefde, barmhartig, bescheiden; 9 vergeldt geen
kwaad met kwaad, of schelden met schelden, maar zegent
elkander veeleer; gij zijt toch geroepen, om zegen te erven.
10 Immers: “Wie het leven wil liefhebben, En goede dagen
wil zien: Beware zijn tong voor het kwaad, En zijn lippen
voor leugen; 11 Hij vluchte het kwaad, doe enkel wat goed is,
Zoeke de vrede en jage hem na. 12 Want de ogen des Heren
zijn op de vromen gericht, Zijn oren naar hun smeken
gekeerd; Maar ‘s Heren aanschijn blikt grimmig tegen de
bozen.” 13 En wie zal u kwaad doen, wanneer gij ijverig
zijt in het goede? 14 Maar al zoudt gij ook lijden om de
gerechtigheid, zalig zijt gij! “Vreest niet voor hen, en laat u
niet ontrusten.” 15 Heiligt Christus, den Heer, in uw harten;
weest altijd tot verantwoording bereid aan iedereen, die u
rekenschap vraagt van de hoop, die in u leeft. 16 Doet het
echter met zachtheid en schroom en met een goed geweten,
opdat zij, die op uw goede wandel in Christus smalen, over
hun lastertaal beschaamd mogen staan. 17 Want het is beter
te lijden, zo God het wil, wanneer men goed doet, dan
wanneer men kwaad bedrijft. 18 Immers ook Christus is
éénmaal voor de zonden gestorven, een Rechtvaardige voor
ongerechten, —om u te brengen tot God. Maar ter dood
gebracht naar het Vlees, is Hij ten leven gewekt naar den
Geest. 19 In den Geest is Hij dan ook aan de geesten in de
kerker gaat preken: 20 aan hen, die eertijds onwillig waren
geweest, toen in de dagen van Noë Gods lankmoedigheid
bleef wachten, totdat de ark was gebouwd. Hierin werden
enigen—acht personen, —gered door het water heen. 21 Als
voorafgebeeld Doopsel redt thans dit water ook u; niet als
een afwassing van de onreinheid naar het vlees, maar als
een bede tot God om een goed geweten, door de opstanding
van Jesus Christus. 22 Hij is opgestegen ten hemel, en
is gezeten aan de rechterhand Gods, terwijl engelen en
machten en krachten aan Hem zijn onderworpen.

4

1 Daar Christus nu naar het vlees heeft geleden, moet
ook gij u wapenen met dezelfde gedachte: wie lijdt naar
het vlees, is los van de zonde; 2 zodat gij niet langer naar
de lusten der mensen, maar naar de wil van God de tijd
doorleeft, die u rest in het vlees. 3 Want lang genoeg
heeft de tijd geduurd, die nu voorbij is, waarin gij de
zin der heidenen deedt, en geleefd hebt in losbandigheid,
wellust, dronkenschap, brasserij, drinkgelagen en zondige
afgoderij. 4 En nu staan ze vreemd te zien en lasteren
ze u, omdat gij niet meedraaft naar dezelfde modderpoel
van ongebondenheid; 5 maar ze zullen hierover rekenschap
hebben te geven aan Hem, die gereed staat, om levenden
en doden te oordelen. 6 Immers juist hierom is ook aan
de doden de blijde tijding gebracht, opdat ze bij God
naar de geest zouden leven, al zijn ze ook bij de mensen
geoordeeld naar het vlees. 7 Het einde nadert van alle
dingen! Beheerst dus uzelf en weest bezonnen, opdat gij
kunt bidden. 8 Draagt vóór alles elkander vurige liefde toe;
want de liefde bedekt een menigte zonden. 9 Weest gastvrij
jegens elkander, zonder te morren. 10 Dient elkander met de
genadegaven, zoals elk ze ontving, als goede beheerders van
de vele genaden van God: 11 wanneer iemand spreekt, het
zij als Gods woord; wanneer iemand dient, het geschiede
door de kracht, door God hem verleend. Moge dan in
alles God worden verheerlijkt door Jesus Christus, wien
de heerlijkheid is en de kracht in de eeuwen der eeuwen.
Amen! 12 Geliefden, staat niet verbaasd over de brand
der beproeving, die bij u uitslaat, alsof u iets vreemds
overkwam! 13 Maar verheugt u veeleer, naarmate gij deel
hebt aan het lijden van Christus, opdat gij ook blijde moogt
juichen als zijn glorie verschijnt. 14 Zalig zijt gij, zo gij om
Christus' naam smaad ondergaat; want dan rust op u de
Geest der glorie, de Geest van God. 15 Immers niemand
van u mag lijden als moordenaar of dief, als misdadiger
of oproermaker; 16 maar lijdt hij als christen, hij schame
zich niet, doch verheerlijke God om die naam. 17 Want
de tijd van het oordeel is daar, dat begint met Gods huis.
Maar wanneer het met ons gaat beginnen, wat zal dan het
einde zijn van hen, die niet gehoorzamen aan het Evangelie
van God? 18 En wanneer de rechtvaardige ternauwernood
wordt gered, waar komt dan de goddeloze en zondaar
terecht? 19 Daarom ook moeten zij, die naar Gods wil
lijden verduren, hun zielen veilig stellen bij den getrouwen
Schepper, door het goede te doen.

5

1 De priesters onder u vermaan ik dus: ik, die hun
medepriester ben, de getuige ook van Christus' lijden,
en hun deelgenoot van de heerlijkheid, die geopenbaard
zal worden: 2 Weidt Gods kudde, die aan uw zorgen is
toevertrouwd; niet uit dwang, maar gewillig, zoals het God
behaagt; niet uit winzucht, maar uit toegenegenheid; 3 niet
als dwingelanden over de u toegewezen groepen, maar als
voorbeeld der kudde. 4 Dan zult gij de onverwelkbare krans
der glorie behalen, wanneer de opperste Herder verschijnt.
5 En gij jongeren, weest onderdanig aan de priesters! Gij
allen, weest tegenover elkaar met het livrei der nederigheid
bekleed; want "God weerstaat de hoogmoedigen, maar
aan de nederigen geeft Hij genade." 6 Vernedert u dus
onder Gods machtige hand, opdat Hij u te zijner tijd moge
verheffen. 7 Werpt op Hem al uw bekommernis; want Hij
draagt zorg voor u. 8 Weest bezonnen en waakzaam! De
duivel, uw vijand, zwerft rond als een brullende leeuw, op
zoek wien hij verslinden zal. 9 Weerstaat hem, sterk door
het geloof! Denkt er aan, dat aan uw broeders, over de
wereld verspreid, het lijden is toegemeten in dezelfde mate.
10 De God van alle genade, die u in Christus riep tot zijn
eeuwige glorie, Hij zal u na kortstondig lijden oprichten
en sterken, stevigen en bevestigen. 11 Hem is de kracht
in de eeuwen der eeuwen. Amen! 12 Met behulp van
Silvanus, dien ik hoogschat als een trouw broeder voor u,
heb ik in het kort u geschreven, om u te bemoedigen, en
u te verzekeren, dat dit inderdaad waarachtige genade van
God is. Blijft daarin vaststaan! 13 De mede-uitverkorene in
Babylon, en Markus mijn zoon, groeten u. Groet elkander
met een liefdekus. 14 Vrede zij u allen, die in Christus zijt!

De tweede brief van Petrus

1 Simon Petrus, dienaar en apostel van Jesus Christus:
aan hen, die door de gerechtigheid van onzen God en
Zaligmaker Jesus Christus een geloof hebben ontvangen,
even kostbaar als het onze: 2 Genade en vrede zij u in volle
mate door de kennis van God en van Jesus onzen Heer.
3 Alles toch wat tot leven en vroomheid kan strekken, heeft
zijn goddelijke macht ons geschonken door de kennis van
Hem, die ons riep door zijn glorie en kracht. 4 Hierdoor
ook heeft Hij ons de meest kostelijke en heerlijke beloften
gedaan: dat gij door dit alles deelachtig zoudt worden
aan Gods natuur, wanneer gij ontkomen zult zijn aan
het zinnelijk bederf van de wereld. 5 En juist Daarom
moet gij uw uiterste best doen, om met het geloof de
deugd te paren, met de deugd de kennis, 6 met de kennis
de zelfbeheersing, met de zelfbeheersing de volharding,
met de volharding de vroomheid, 7 met de vroomheid de
broederlijkheid, met de broederlijkheid de liefde. 8 Want
wanneer gij dit alles bezit en in ruimer mate verkrijgt, zal
het u niet leeg en onvruchtbaar maken voor uw kennis
van Jesus christus onzen Heer; 9 hij immers wien dit alles
ontbreekt, is blind En kortzichtig, en heeft vergeten, dat hij
gereinigd werd van vroegere zonden. 10 Broeders, beijvert
u dus zoveel mogelijk, om uw roeping en uitverkiezing
vast te doen staan. Want wanneer gij dit Alles beoefent,
zult gij nooit struikelen, 11 en dan zal ook de toegang tot
het eeuwig koninkrijk van Jesus Christus, onzen Heer en
Zaligmaker, wijd voor u openstaan. 12 Daarom dan ook
zal ik zonder ophouden u dit alles in herinnering blijven
brengen, ofschoon gij de waarheid wel kent, die gij bezit,
en er zelfs in bevestigd zijt. 13 Zolang ik in deze tentwoning
blijf, acht ik het mijn plicht, door gestadige herinnering u er
toe op te wekken. 14 Want ik weet, dat weldra mijn tent zal
worden neergehaald, zoals ook Jesus Christus onze Heer het
mij bekend heeft gemaakt. 15 Ik zal er dus mijn best voor
doen, dat gij ook, na mijn heengaan, het u ten allen tijde
zult blijven herinneren. 16 We hebben u immers de kracht
en de komst van onzen Heer Jesus Christus verkondigd,
niet als napraters van listig verzonnen sprookjes, maar als
ooggetuigen van zijn Majesteit. 17 Want toen Hij van God
den Vader eer en glorie ontving, klonk tot Hem de stem van
de Hoogwaardige Heerlijkheid: “Deze is mijn welbeminde

Zoon, in wien Ik mijn welbehagen gesteld heb." 18 En
wijzelf hebben deze stem uit de hemel gehoord, toen wij
op de heilige berg waren, tezamen met Hem. 19 Bovendien
bezitten we het woord der profeten, dat daardoor nog meer
bekrachtigd werd; gij doet dus wèl, met er acht op te slaan
als op een lamp, die schijnt op een donkere plaats, totdat
de Dag gaat gloren en de Morgenster opgaat in uw harten.
20 Toch moet gij vóór alles begrijpen, dat er geen enkele
profetie der Schrift door eigenmachtige verklaring ontstaat.
21 Want nooit is er een profetie uitgebracht door de wil van
een mens, maar onder de drang van den heiligen Geest
hebben mensen gesproken uit naam van God.

2

1 Maar er waren ook valse profeten opgestaan onder
het Volk, zoals er ook valse leraars zullen zijn onder
ú. Ze zullen verderflijke ketterijen binnensmokkelen, den
Meester verloochenen, die hen heeft vrijgekocht, en zich
zó een ras verderf berokkenen. 2 En velen zullen hun
losbandigheid volgen; door hun toedoen zal de weg der
Waarheid worden gelasterd. 3 Ook zullen ze, door winzucht
gedreven, u uitbuiten met sluwe woorden. Sinds lang reeds
staat hun vonnis klaar, en hun ondergang sluimert niet
in. 4 Want wanneer God de zondige engelen niet spaarde,
maar ze naar de hel verwees, en opsloot in donkere holen,
om ze vast te houden voor het oordeel; 5 wanneer Hij
de oude wereld niet spaarde, maar de zondvloed bracht
over de wereld der goddelozen, maar het achttal van
Noë, den heraut der gerechtigheid, in het leven behield;
6 wanneer Hij de steden Sódoma en Gomorra in as legde,
ze ten ondergang doemde en ze tot voorbeeld stelde voor
goddelozen uit later tijd, 7 maar Lot den rechtvaardige
redde, die door het liederlijk gedrag van tuchteloze lieden
gekweld werd, 8 daar deze rechtschapen man in hun
midden vertoefde, en, dag in, dag uit, zijn rechtvaardige
ziel heeft gefolterd door de schandelijke daden die hij
zien moest en horen; 9 dan staat het wel vast: de Heer
weet de vromen uit de beproeving te redden, maar de
bozen afgezonderd te houden, om ze te straffen op de dag
van het oordeel; 10 hen bovenal, die leven naar het vlees
in onreine begeerten, en die de Heerschappij verachten.
Vermetel en verwaand schromen ze niet, de Heerlijkheden
te beschimpen. 11 En terwijl de Engelen, hun meerderen
in kracht en in macht, tegen haar geen smalend oordeel
uitspreken bij den Heer, 12 smalen zij wat ze niet kennen, als
redeloos vee, van nature tot grijpen en moorden bestemd.

En aan hun eigen verderf zullen ze ten verderve gaan; 13 ze
worden bedrogen als loon voor bedrog. Slempen des daags
is hun een genot, dat vuil, die schandvlekken; en als ze
met u de gemeenschappelijke maaltijd houden, brassen ze
van hun bedriegerijen. 14 Hun ogen zijn vol overspel en
rusteloos in de zonde; wankelende zielen verlokken ze er
mee. Hun hart is in hebzucht volleerd; die kinderen der
vervloeking! 15 Ze hebben de rechte weg verlaten, en zijn
aan het dwalen geraakt; ze hebben de weg van Bálaäm
gevolgd, van Beórs zoon, die het loon der ongerechtigheid
liefhad, 16 maar een berisping voor zijn overtreding ontving:
het stomme lastdier, sprekend met menselijke stem, stuitte
de waanzin van den profeet. 17 Ze zijn bronnen zonder
water, nevelwolken opgestuwd door de wind; de uiterste
duisternis staat hen te wachten. 18 Want met hun ijdele
grootspraak en losbandige vleselijke lusten verlokken ze
hen, die zich ternauwernood van de dolende heidenen
hebben afgewend. 19 Vrijheid spiegelen ze hun voor, maar
zelf zijn ze slaven van het bederf; want door wien men
overwonnen is, van hem is men de slaaf. 20 Wanneer men
immers door de kennis van Jesus Christus, onzen Heer en
Verlosser, de besmetting der wereld is ontvlucht, maar er
weer in verstrikt raakt en het onderspit delft, dan is voor zo
iemand het laatste erger nog dan het eerste. 21 Want beter
was het voor hen, de weg der gerechtigheid niet te hebben
gekend, dan het heilig gebod, dat ze kregen, wèl te kennen,
maar het de rug toe te keren. 22 Voor hen blijft gelden, wat
het toepasselijke spreekwoord zegt: “Een hond keert terug
naar zijn eigen braaksel,” en “een schoon-gewassen zwijn
wentelt zich weer in de modder.”

3

1 Geliefden, dit is reeds de tweede brief, die ik u schrijf.
In beide trachtte ik, door het opfrissen van het geheugen,
uw goede gezindheid levendig te houden, 2 opdat gij de
voorspelling der heilige profeten indachtig zoudt blijven,
alsook het gebod van den Heer en Verlosser, door uw
apostelen verkondigd. 3 Vóór alles moet gij er aan denken,
dat op het einde der tijden spotters met bijtende spot
zullen komen, die naar hun eigen lusten leven, en zeggen:
4 “Waar blijft nu de belofte van zijn Komst? Want sinds
de Vaders zijn ontslapen, blijft alles zoals het geweest is
van het begin der schepping af!” 5 Het ontgaat hun immers
met opzet, dat door Gods woord de hemelen van oudsher
bestonden, en de aarde uit water en door water ontstond;
6 en dat de toenmalige wereld door beide wateren werd

overstroomd en verging. 7 Welnu, door hetzelfde woord van
God zijn de huidige hemel en aarde zorgvuldig behouden,
en bewaard voor het vuur tegen de Dag van het Oordeel
en van de ondergang der goddeloze mensen. 8 Geliefden,
dit éne mag u niet ontgaan: Voor den Heer is één dag als
duizend jaren, en duizend jaren als één dag. 9 Niet traag
is de Heer met zijn belofte, zoals sommigen dat traagheid
noemen; maar lankmoedig is Hij voor u, daar Hij niet wil,
dat sommigen verloren gaan, maar dat allen zich zullen
bekeren. 10 Maar komen zal de Dag des Heren als een
dief; en dan zullen de hemelen vergaan met donderend
geweld, de elementen zullen verbranden en smelten, zo
ook de aarde met al wat er op is gemaakt. 11 En wanneer
zó dit alles ineen stort, hoe moet gij dan wel uitmunten
in heilige wandel en vroomheid, 12 en reikhalzend uitzien
naar de komst van de Dag van God! Terwille van hem
zullen de hemelen ineen zinken door vuur, de elementen
verbranden en smelten, 13 en verwachten we uit kracht
zijner belofte een nieuwe hemel en een nieuwe aarde,
waarin de gerechtigheid woont. 14 Daarom geliefden, nu gij
dit alles verwacht, moet gij uw best doen, om smetteloos
en onbevlekt te worden bevonden, in vrede met Hem.
15 Weet ook de lankmoedigheid van onzen Heer als een
heil te waarderen, zoals onze geliefde broeder Paulus,
naar de hem geschonken wijsheid, aan u heeft geschreven,
16 en zoals hij dit ook in al de andere brieven leert,
wanneer hij over deze dingen spreekt. Er komen daarin
sommige duistere plaatsen voor, die onontwikkelde en
onstandvastige mensen verdraaien tot hun eigen verderf,
zoals ze dat ook met al de andere Schriften doen. 17 Gij
dan, geliefden, nu gij het te voren weet, weest op uw
hoede, opdat gij niet door de dwaling der goddelozen wordt
meegesleept en uw eigen vastheid verliest. 18 Neemt liever
toe in genade en kennis van Jesus Christus onzen Heer
en Verlosser. Hem zij de glorie nu en tot de Dag der
Eeuwigheid.

De eerste brief van Johannes

1 Wat van de aanvang af bestond, wat wij hebben
gehoord, wat wij met onze ogen hebben gezien, wat we
mochten aanschouwen en onze handen mochten betasten
met betrekking tot het Woord des Levens: 2 ja waarlijk, het
Leven is verschenen en wij hebben het gezien; en wij leggen
getuigenis af en brengen u de boodschap van het eeuwig
Leven, dat bij den Vader was en aan ons is verschenen; 3 wat
wij dan hebben gezien en gehoord, dat verkondigen wij ook
aan u, opdat gij gemeenschap moogt hebben met ons: en
ònze gemeenschap is met den Vader, en met Jesus Christus,
zijn Zoon. 4 En we schrijven hierover, opdat onze vreugde
volkomen mag worden. 5 En dit is de boodschap, die we van
Hem hebben gehoord, en die we u verkondigen gaan: God is
Licht; en in Hem is geen spoor van duisternis! 6 Wanneer we
nu zeggen, dat we gemeenschap hebben met Hem, ofschoon
we in duisternis wandelen, dan liegen we en betrachten we
de waarheid niet. 7 Maar wanneer we wandelen in het licht,
zoals Hij in het Licht verkeert, dan is er gemeenschap tussen
ons beiden, en reinigt het Bloed van Jesus, zijn Zoon, ons
van alle zonde. 8 Als we beweren, geen zonde te hebben,
dan misleiden we onszelf, en is de waarheid niet in ons.
9 Maar wanneer we onze zonden bekennen, dan is Hij
getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en
ons te reinigen van alle ongerechtigheid. 10 Als we beweren,
dat we niet hebben gezondigd, dan maken we Hem tot een
leugenaar, en is zijn woord niet in ons.

2

1 Mijn kinderkens, ik schrijf u dit, opdat gij niet zondigt.
En mocht iemand zondigen, dan hebben we bij den Vader
een Helper: Jesus Christus, den Gerechte; 2 Hij is een
verzoening voor onze zonden; en niet voor de onze alleen,
maar ook voor die van heel de wereld. 3 En hieraan
weten we, dat we Hem kennen: wanneer we zijn geboden
onderhouden. 4 Wie zegt: Ik ken Hem, doch zijn geboden
niet onderhoudt, hij is een leugenaar, en in hem is de
waarheid niet. 5 Maar wie zijn woord onderhoudt, in hem
is waarlijk de volmaakte liefde tot God; hieraan erkennen
we, dat we in Hem zijn. 6 Wie beweert, in Hem te blijven,
die moet wandelen zoals Hij heeft gewandeld. 7 Geliefden,
niet over een nieuw gebod schrijf ik u, maar over een oud,
dat gij gehad hebt van de aanvang af; dat oude gebod is het

woord, dat gij gehoord hebt. 8 Toch is het ook een nieuw
gebod, dat ik u schrijf: -wat waar is voor Hem en voor u;
-want de duisternis is voorbij, en het ware licht is reeds
aan het schijnen. 9 Wie beweert, in het licht te zijn, maar
zijn broeder haat, hij is ook nu nog in duisternis. 10 Wie
zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en voor hem ligt er
geen struikelblok; 11 maar wie zijn broeder haat, hij is in de
duisternis, wandelt in duisternis, en weet niet, waartoe hij
komen kan, omdat de duisternis zijn ogen verblindt. 12 Ik
schrijf u, kinderkens, omdat de zonden u zijn vergeven om
wille van zijn Naam. 13 Ik schrijf u, vaders, omdat gij Hèm
hebt leren kennen, die van de aanvang af bestaat. Ik schrijf
u, jonge mannen, omdat gij den Boze hebt overwonnen.
14 Kinderkens, ik heb u vroeger geschreven, omdat gij den
Vader hebt leren kennen. Vaders, ik heb u geschreven,
omdat gij Hèm hebt leren kennen, die van de aanvang af
bestaat. Jonge mannen, ik heb u geschreven, omdat gij
sterk zijt en het woord van God in u blijft, en omdat gij
den Boze hebt overwonnen. 15 Hebt de wereld niet lief,
noch al wat er is in de wereld. Want wanneer iemand
de wereld liefheeft, dan is er geen liefde tot den Vader in
hem; 16 want al wat er is in de wereld: de begeerlijkheid
des vlezes, de begeerlijkheid der ogen en de hovaardij des
levens: is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. 17 En de
wereld gaat voorbij met haar begeerlijkheid; maar wie de
wil van God volbrengt, blijft in eeuwigheid. 18 Kinderkens,
het laatste uur is daar! En zoals gij gehoord hebt, komt
dan de Antichrist. Ook nu is er menig Antichrist opgestaan;
daaruit weten we, dat het laatste uur daar is. 19 Uit ons
midden kwamen ze voort, maar toch, ze maakten geen deel
van ons uit. Want hadden ze tot ons behoord, dan zouden
ze bij ons zijn gebleven. Maar dit is geschied, opdat door
hen het duidelijk zou worden, dat niet allen deel uitmaken
van ons. 20 Maar gij hebt de Zalving van den Heilige, en
allen bezit gij kennis. 21 Ik schrijf u dan ook niet, omdat
gij de waarheid niet kent, maar omdat ge haar wèl kent,
en weet, dat geen leugen deel uitmaakt van de waarheid.
22 Wie anders zou er nog leugenaar zijn, wanneer hij het
niet is, die loochent, dat Jesus de Christus is? De Antichrist
is hij, die loochent den Vader en den Zoon. 23 Wie den Zoon
loochent, heeft ook den Vader niet; wie den Zoon belijdt,
heeft ook den Vader. 24 Wat u betreft: wat gij gehoord hebt
van de aanvang af, het blijve in u. Wanneer in u blijft,
wat gij van de aanvang af hebt gehoord, dan zult gij ook
zelf blijven in den Zoon en in den Vader. 25 En dit is dan

de belofte, die Hij ons heeft gegeven: het eeuwig leven.
26 Dit alles schrijf ik u met het oog op hen, die u misleiden.
27 Wat toch uzelf betreft: in u blijft de Zalving, die gij van
Hem ontvangen hebt; gij hebt dus niet nodig, dat iemand
u leert. Maar juist zoals zijn Zalving het u leert, zó is dat
alles ook waar en geen leugen. Blijft in Hem, zoals Zij het u
heeft geleerd. 28 Kinderkens, blijft thans in Hem, opdat we
vertrouwen mogen hebben, als Hij verschijnt, en niet voor
Hem beschaamd zullen staan bij zijn Komst. 29 Wanneer gij
weet, dat Hij rechtvaardig is, dan weet gij ook, dat allen, die
de rechtvaardigheid betrachten, uit Hem zijn geboren.

3

1 Ziet, hoe grote liefde de Vader ons heeft bewezen, dat wij
kinderen Gods worden genoemd, en het ook zijn. Daarom
juist kent de wereld òns niet, omdat ze Hèm niet kent.
2 Geliefden, thans reeds zijn wij kinderen Gods; maar nog
is het niet openbaar geworden, wat wij zùllen zijn. Toch
weten we, dat wanneer de openbaring gekomen is, wij aan
Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien, zoals Hij
is. 3 Wie deze hoop op Hem stelt, houdt zich rein, zoals Hij
rein is. 4 Wie zonde bedrijft, overtreedt ook de wet; want
de zonde is schennis der wet. 5 Welnu, gij weet, dat Hij
is verschenen, om de zonden weg te nemen; en in Hem is
geen zonde. 6 Wie in Hem blijft, zondigt niet; wie zondigt,
heeft Hem gezien, noch gekend. 7 Kinderkens, laat u door
niemand misleiden! Wie de gerechtigheid beoefent, is een
gerechtige, zoals Hij Gerechtig is. 8 Maar wie zonde bedrijft,
is uit den duivel, want de duivel zondigt van de aanvang af;
en daartoe juist is Gods Zoon verschenen, om de werken van
den duivel te vernietigen. 9 Wie uit God is geboren, bedrijft
geen zonde, want zijn Zaad is in hem; hij kan zelfs niet
zondigen, omdat hij uit God is geboren. 10 Hieraan zijn de
kinderen Gods en de kinderen des duivels te kennen: wie de
gerechtigheid niet beoefent, is niet uit God. Evenmin hij, die
zijn broeder niet liefheeft. 11 Want dit is de boodschap, die
gij van de aanvang af hebt gehoord, dat we elkander moeten
beminnen. 12 We moeten niet zijn als Kaïn, die uit den Boze
was en zijn broeder vermoordde. En waarom vermoordde
hij hem? Omdat zijn werken boos waren, maar die van
zijn broeder gerecht. 13 Broeders, verwondert u dus niet, zo
de wereld u haat. 14 We weten, dat we uit de dood tot het
leven zijn overgegaan, omdat we de broeders beminnen;
die niet bemint, blijft in de dood. 15 Wie zijn broeder haat,
is een moordenaar; en gij weet, dat geen moordenaar het

eeuwig leven behoudt. 16 Hieraan erkennen we de liefde:
Hij heeft zijn leven gegeven voor ons; ook wij moeten ons
leven geven voor onze broeders. 17 Wie dan de goederen
der wereld bezit, en zijn broeder in nood ziet, maar zijn
hart voor hem sluit, hoe blijft dan in hem de liefde tot
God? 18 Kinderkens, laat ons niet liefhebben met woord
of met tong, maar met daad en in waarheid. 19 Hieraan
zullen we erkennen, dat we uit de waarheid zijn: We zullen
ons hart geruststellen voor Hem, 20 ook als het hart ons
aanklaagt; want God is groter dan ons hart, en Hij weet
alles. 21 Geliefden, als ons hart ons niet aanklaagt, dan
hebben we vertrouwen op God, 22 en verkrijgen van Hem
al wat we vragen. -Want we onderhouden zijn geboden en
doen wat Hem behaagt. 23 Dit immers is zijn gebod: dat we
geloven in de naam van zijn Zoon Jesus Christus, en dat we
elkander beminnen, zoals Hij het ons bevolen heeft. 24 Wie
zijn geboden onderhoudt, blijft in Hem en Hij in hem; en
hieraan erkennen we, dat Hij in ons blijft: aan de geest, die
Hij ons schonk.

4

1 Geliefden, gelooft niet iedere geest, maar onderzoekt,
of de geesten uit God zijn; want vele valse profeten zijn
uitgegaan over de wereld. 2 Hieraan erkent ge de geest van
God: Iedere geest die belijdt, dat Jesus Christus in het Vlees
is gekomen, hij is uit God. 3 Maar iedere geest, die Jesus niet
belijdt, is niet uit God; dat is er een van den Antichrist, die
komt, zoals gij gehoord hebt, en die nu reeds in de wereld
is. 4 Gij, kinderkens, gij zijt uit God, en hebt ze overwonnen;
want Hij die in u woont, is machtiger dan hij die in de
wereld is. 5 Zij zijn uit de wereld; daarom spreken ze naar
de wereld, en de wereld luistert naar hen. 6 Wij zijn uit God:
wie God kent, luistert naar ons; wie niet uit God is, luistert
niet naar ons. -Hieraan erkennen we de geest der waarheid
en de geest der dwaling. 7 Geliefden, laat ons elkander
beminnen. Want de liefde is uit God, en wie liefheeft, is uit
God geboren en kent God; 8 wie niet liefheeft, kent God niet.
Want God is liefde! 9 Hierdoor heeft Gods liefde zich aan ons
geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon in de wereld
heeft gezonden, opdat wij door Hem zouden leven. 10 Hierin
bestaat de liefde: niet dat wij God hebben liefgehad, maar
dat Hij ons heeft bemind en zijn Zoon heeft gezonden tot
verzoening voor onze zonden. 11 Geliefden, als God ons zó
heeft liefgehad, dan moeten ook wij elkander beminnen.
12 Nooit heeft iemand God aanschouwd; maar wanneer wij
elkander beminnen, dan blijft God in ons, en is in ons de

volmaakte liefde tot Hem. 13 Hieraan erkennen wij, dat wij
in Hem blijven, en Hij in ons: dat Hij ons van zijn Geest heeft
meegedeeld. 14 En we hebben aanschouwd en getuigen, dat
de Vader den Zoon heeft gezonden als Verlosser der wereld;
15 wie dus belijdt, dat Jesus de Zoon is van God, in hem blijft
God, en hij blijft in God; 16 dan hebben we ook de liefde
erkend en geloofd, die God voor ons heeft. God is liefde; en
wie in de liefde blijft, blijft in God en God in hem. 17 Hiertoe
juist is bij ons de liefde tot volmaaktheid gebracht, dat we
vertrouwen mogen hebben op de dag van het Oordeel; want
dan zijn we op de wereld, gelijk Hijzelf is. 18 In de liefde
bestaat er geen vrees, maar de volmaakte liefde bant de
vrees; want de vrees onderstelt straf. Wie vreest, heeft dus
de volmaakte liefde niet. 19 Wij hebben lief, omdat Hij ons
het eerst heeft liefgehad. 20 Zo iemand zegt: "Ik heb God
lief," maar toch zijn broeder haat, hij is een leugenaar; wie
immers zijn broeder, dien hij gezien heeft, niet bemint, kan
God niet beminnen, dien hij niet heeft gezien. 21 Want dit
gebod hebben we van Hem ontvangen: wie God bemint,
moet ook zijn broeder beminnen.

5

1 Wie gelooft, dat Jesus de Christus is, hij is uit God
geboren; en wie den Verwekker bemint, bemint ook hem,
die door Hem is verwekt; 2 hieraan erkennen we, dat we de
kinderen Gods beminnen. Wanneer we God liefhebben, dan
onderhouden we ook zijn geboden; 3 want dit is juist liefde
tot God, dat we zijn geboden onderhouden. En zijn geboden
zijn niet zwaar; 4 want wat uit God is geboren, overwint
de wereld. En dit is de overwinning, die zegepraalt over
de wereld: ons geloof! 5 Wie anders toch is overwinnaar
der wereld, dan hij die gelooft, dat Jesus de Zoon is van
God? 6 Hij is het, die gekomen is door Water en Bloed: Jesus
Christus; niet door Water alleen, maar door Water en Bloed.
Ook de Geest legt getuigenis af; want de Geest is waarheid.
7 Zodat er drie zijn, die getuigenis afleggen (in de hemel: de
Vader, het Woord en de heilige Geest; en deze drie zijn één.
En drie zijn er, die getuigenis afleggen op de aarde): 8 de
Geest, het Water en het Bloed; en deze drie zijn eenstemmig.
9 Wanneer we de getuigenis van mensen aanvaarden, de
getuigenis van God heeft groter gezag; omdat het is een
getuigenis van God, en omdat Hij getuigenis aflegt over zijn
eigen Zoon. 10 Wie in den Zoon van God gelooft, heeft de
getuigenis Gods in zich. Wie God niet gelooft, maakt Hem
tot een leugenaar; want dan gelooft hij niet in de getuigenis,

die God heeft gegeven over zijn eigen Zoon. 11 En dit is de
getuigenis: God heeft ons het eeuwig leven geschonken; en
dat leven is in zijn Zoon. 12 Wie den Zoon heeft, heeft het
leven; wie den Zoon van God niet heeft, heeft ook het leven
niet. 13 Dit alles heb ik u geschreven, opdat gij weten moogt,
dat gij het eeuwig leven bezit, zo gij gelooft in de naam van
den Zoon van God. 14 En dit is het vertrouwen, dat wij op
Hem stellen: Wanneer we iets vragen overeenkomstig zijn
wil, dan luistert Hij naar ons. 15 En wanneer we weten,
dat Hij naar ons luistert, wat we ook vragen, dan weten
we ook, dat we verkrijgen, wat we Hem hebben gevraagd.
16 Wanneer iemand zijn broeder een zonde ziet bedrijven,
die niet ten dode is, dan moet hij bidden; en Hij zal het leven
schenken aan hen, die niet ten dode hebben gezondigd.
Er bestaat echter een zonde, die ten dode is; ik zeg niet,
dat men voor die zonde moet bidden. 17 Zeker, iedere
ongerechtigheid is zonde; maar niet een zonde ten dode.
18 We weten, dat wie uit God is geboren, niet zondigt; maar
wie uit God is geboren, waakt over zichzelf, en de Boze
heeft geen vat op hem. 19 We weten, dat we uit God zijn,
maar dat de hele wereld in kwaad verkeert. 20 We weten
ook, dat de Zoon van God is gekomen, en ons het inzicht
heeft gegeven, om den Waarachtige te kennen. Wij zijn in
den Waarachtige, en in zijn Zoon Jesus Christus. Deze is
de waarachtige God en het eeuwige leven. 21 Kinderkens,
wacht u voor de afgoden!

De tweede brief van Johannes

1 De présbuter aan de uitverkoren Vrouwe en haar
kinderen, die ikzelf niet alleen, maar ook allen, die de
waarheid hebben erkend, waarachtig liefhebben 2 om de
waarheid, die in ons woont en die in eeuwigheid bij ons
zal blijven: 3 de genade, barmhartigheid en vrede van God
den Vader en van Jesus Christus, den Zoon des Vaders,
zullen ons deel zijn door de waarheid en de liefde. 4 Het
heeft mij uitermate verheugd, dat ik onder uw kinderen er
aangetroffen heb, die in de waarheid wandelen naar het
bevel, dat we van den Vader hebben ontvangen. 5 En nu
bid ik u, Vrouwe, dat we elkander mogen beminnen; ik
schrijf u dit niet als een nieuw gebod, maar als een, dat
we bezitten van de aanvang af. 6 En dit is de liefde: laat
ons dus wandelen naar zijn geboden; dit is ook het gebod,
dat gij van de aanvang af hebt vernomen: leeft er dus naar.
7 Want er zijn veel dwaalleraars uitgegaan over de wereld,
die niet belijden, dat Jesus Christus in het Vlees is gekomen.
Zo iemand is dwaalleraar en Antichrist. 8 Let op uzelf,
opdat gij niet verliest, wat wij tot stand hebben gebracht,
maar het volle loon moogt ontvangen. 9 Wie nieuwigheden
aanbrengt, en niet in de leer van Christus blijft, hij heeft God
niet; maar wie standvastig blijft in de leer, hij heeft zowel
den Vader als den Zoon. 10 Wanneer iemand bij u komt en
deze leer niet verkondigt, dan moet gij hem niet in uw huis
ontvangen, noch een groet tot hem richten; 11 want wie een
groet tot hem richt, neemt deel aan zijn boze werken. 12 Ik
heb u nog veel te schrijven, maar ik wil het niet doen met
papier en met inkt; ik hoop echter bij u te komen, en dan te
spreken van mond tot mond, opdat onze vreugde volkomen
mag zijn. 13 De kinderen van uw uitverkoren Zuster groeten
u!

De derde brief van Johannes

1 De présbuter aan den geliefden Cajus, dien ik
waarachtig liefheb. 2 Geliefde, ik bid, dat ge het in ieder
opzicht goed moogt stellen en een goede gezondheid moogt
genieten, evenals het u wèl gaat naar de ziel. 3 Want ik heb
me buitengewoon verheugd, wanneer er broeders kwamen
en een goede getuigenis aflegden van uw waarheid, en
van uw gedrag overeenkomstig de waarheid. 4 Ik ken
toch geen groter vreugde, dan wanneer ik hoor, dat mijn
kinderen in de waarheid wandelen. 5 Geliefde, ge handelt
ook overeenkomstig uw geloof bij al wat ge doet voor de
broeders, zelfs wanneer het vreemden zijn; 6 ze hebben
dan ook in de Kerk uw liefde met lof vermeld. Ge zult
goed doen, met hen ook verder voort te helpen, zoals het
God behaagt; 7 want ze zijn op reis gegaan terwille van zijn
Naam, en ze nemen niets van de heidenen aan. 8 We zijn
dus verplicht, voor zulke mannen zorg te dragen, opdat we
medewerkers mogen worden voor de Waarheid. 9 Ik heb
hierover aan de gemeente geschreven. Maar Diótrefes, die
zo gaarne onder hen de eerste wil zijn, stoort zich niet aan
ons. 10 Daarom zal ik bij mijn komst hem zijn daden onder
het oog brengen. Want hij strooit boze praatjes over ons
rond; en hiermee niet tevreden, neemt hij zelf de broeders
niet op, en verhindert anderen, die het wèl willen doen, en
werpt ze uit de kerk. 11 Geliefde, volgt het kwade niet na,
maar wèl het goede! Wie goed doet, is uit God; wie kwaad
doet, heeft God nooit gezien. 12 Over Demétrius is door allen
een goede getuigenis afgelegd, ook door de Waarheid zelf;
ook wij zelf getuigen het, en ge weet, dat onze getuigenis
waarachtig is. 13 Ik had u nog veel te schrijven, maar ik
wil u niet schrijven met inkt en met pen; 14 ik hoop u
echter spoedig te zien, en dan zullen we spreken van mond
tot mond. Vrede zij u! De vrienden groeten u. Groet de
vrienden één voor één!

De brief van Judas

1 Judas, dienaar van Jesus Christus, en broeder van
Jakobus: aan de uitverkorenen, door God den Vader bemind
en voor Jesus Christus behouden: 2 Barmhartigheid, vrede
en liefde zij in volle mate uw deel! 3 Geliefden, daar ik u
vol ijver over ons gemeenschappelijk heil wilde schrijven,
heb ik mij verplicht gezien, u door een schrijven aan te
sporen, om te strijden voor het geloof, dat eens en voor al
aan de heiligen is overgeleverd. 4 Want er zijn enige lieden
binnengeslopen, die reeds lang te voren opgeschreven staan
voor dit doemvonnis: goddelozen, die de genade van
onzen God in liederlijkheid verkeren, en Jesus Christus
verloochenen, onzen enigen Meester en Heer. 5 En nu
gij eenmaal dit alles weet, wil ik u ook in herinnering
brengen, hoe de Heer het Volk uit het land van Egypte
verloste, maar later de ongelovigen in het verderf heeft
gestort; 6 hoe Hij de engelen, die hun Heerschappij niet
bewaarden, maar hun eigen woonsteden verlieten, met
eeuwige boeien in de duisternis vasthoudt voor het gericht
van de grote Dag; 7 hoe Sódoma en Gomorra met de
omliggende steden, die ontucht bedreven evenals zij, en
tegennatuurlijke vleselijke lusten hebben nagejaagd, tot een
voorbeeld gesteld zijn van de straf door het eeuwige vuur.
8 Zo bezoedelen ook deze dromers hun vlees; ze verachten
de Heerschappij, en beschimpen de Heerlijkheden. 9 Welnu,
zelfs de Aartsengel Mikaël durfde geen smadend oordeel
vellen, toen hij met den duivel over het lichaam van Moses
twistte, maar hij zeide: “De Heer bestraffe u!” 10 Deze lieden
echter beschimpen wat ze niet kennen; en wat ze kennen
op natuurlijke wijze als redeloos vee, daarmee gaan ze te
gronde. 11 Wee over hen! Want ze slaan de weg van Kaïn
in; om loon werpen ze zich op Bálaäms bedrog; ze komen
om in de opstand van Kore. 12 Ze zijn de schandvlekken
op uw liefdemalen, schaamteloze brassers, die zichzelf
weiden; wolken zonder water, voortgestuwd door de wind;
bomen zonder vrucht in de herfst, morsdood en ontworteld;
13 woeste golven der zee, die hun eigen schande opspatten;
dwaalsterren, wie diepste duisternis voor eeuwig wacht.
14 Tegen hen heeft Henok, de zevende van Adam af, aldus
geprofeteerd: “Zie de Heer komt met zijn tienduizenden
heiligen, 15 om gericht te houden over allen, en om alle
goddelozen te straffen voor al hun goddeloze werken, die

ze verrichten, en voor al de vermetele woorden, die de
goddeloze zondaars tegen Hem spreken." 16 Dat zijn de
morrende klagers, die leven naar hun eigen lusten; hun
mond bralt hoogmoed, ze vleien anderen uit winstbejag.
17 Gij echter, geliefden, weest de woorden indachtig, die
door de apostelen van onzen Heer Jesus Christus zijn
voorspeld; 18 want ze hebben u gezegd: "Op het einde
der tijden zullen er spotters opstaan, die leven naar hun
eigen goddeloze lusten." 19 En dit zijn zij, die scheuring
verwekken, profanen, die den Geest niet bezitten. 20 Gij
echter, geliefden, bouwt voort op uw allerheiligst geloof,
bidt in den heiligen Geest, 21 bewaart uzelf in Gods liefde,
en rekent op de barmhartigheid van onzen Heer Jesus
Christus ten eeuwigen leven. 22 Hebt medelijden met hen
die twijfelen; redt ze en rukt ze uit het vuur. 23 Maar hebt
medelijden met hen in vreze, en haat zelfs het kleed, dat
door het vlees is bezoedeld. 24 Aan Hem, die machtig is,
u voor struikelen te behoeden, en vlekkeloos in jubelende
vreugde u voor zijn Glorie te plaatsen; 25 —aan den enigen
God, onzen Redder door Jesus Christus onzen Heer, aan
Hem zij de glorie en grootheid, de kracht en de macht vóór
alle eeuwigheid, en nu en in alle eeuwigheid. Amen!

De Openbaring van Johannes

1 De openbaring van Jesus Christus, die God Hem gaf, om
aan zijn dienaars te tonen, wat weldra geschieden moet; en
die Hij door het zenden van zijn engel bekend heeft gemaakt
aan zijn dienaar Johannes. 2 Deze betuigt het woord van
God en de getuigenis van Jesus Christus: al wat hij zag.
3 Zalig hij, die de woorden voorleest der Profetie; ook zij
die ze horen, en die bovendien onderhouden, wat daarin
geschreven staat. Want de tijd is nabij! 4 Johannes, aan
de zeven kerken in Azië: Genade zij u en vrede van Hem,
die is, en die wàs, en die kòmt; en van de zeven Geesten
voor zijn troon; 5 en van Jesus Christus, den waarachtigen
Getuige, den Eerstgeborene der doden en den Opperste van
de koningen der aarde. Aan Hem, die ons bemint, die ons
door zijn Bloed van de zonde verlost heeft, 6 die ons ook
tot een koningschap heeft gemaakt, tot priesters voor zijn
God en zijn Vader: aan Hem zij de glorie en de macht
in de eeuwen der eeuwen. Amen! 7 Zie, Hij komt met
de wolken; en alle oog zal Hem zien, zelfs zij die Hem
doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen zich
op de borst kloppen om Hem. Ja! Amen! 8 Ik ben de Alfa
en Omega, zegt God de Heer, Hij die is, en die wàs en die
kòmt: de Almachtige. 9 Ik Johannes, uw broeder en uw
deelgenoot in de verdrukking, in het koningschap en de
volharding in Jesus: ik was op het eiland, Patmos genaamd,
terwille van Gods woord en de getuigenis van Jesus. 10 Op
de dag des Heren was ik in geestverrukking, en ik hoorde
achter mij een machtige stem als van een bazuin. 11 Deze
sprak: Wat ge ziet, schrijf dat op in een boek, en zend het
aan de zeven kerken: naar Éfese, Smyrna, Pérgamus, en
Tuatira, naar Sardes, Filadélfia en Laodicea. 12 Ik keerde
mij om, om naar de stem te zien, die tot mij sprak. En
toen ik me had omgekeerd, zag ik zeven gouden luchters;
13 en te midden der luchters iemand, een Mensenzoon gelijk.
Hij was gekleed in een lang-afhangend gewaad, de borst
omgord met een gouden gordel; 14 zijn hoofd en zijn haren
waren wit als sneeuwwitte wol; 15 zijn ogen waren als een
vuurvlam, en zijn voeten geleken glanzend koper, in de
oven gegloeid; zijn stem was als het geruis van vele wateren.
16 In zijn rechterhand had Hij zeven sterren, en uit zijn
mond ging een scherp tweesnijdend zwaard. Zijn aanblik
was schitterend, als de zon in haar kracht. 17 Toen ik Hem

zag, viel ik als dood aan zijn voeten. Maar Hij legde op mij
zijn rechterhand, en Hij sprak: Vrees niet! Ik ben de Eerste
en de Laatste. 18 Ik ben de Levende; Ik was dood, doch zie,
Ik leef in de eeuwen der eeuwen. En Ik heb de sleutels
van de dood en van het dodenrijk. 19 Schrijf nu op wat
ge gezien hebt: èn wat thans is, èn wat hierna geschieden
zal. 20 Dit is het geheim der zeven sterren, die ge op mijn
rechterhand hebt gezien, en van de zeven gouden luchters:
De zeven sterren zijn de engelen der zeven kerken, en de
zeven luchters zijn de zeven kerken zelf.

2

1 Schrijf aan den engel der kerk te Éfese. Dit zegt Hij, die
de zeven sterren houdt in zijn rechterhand, die rondgaat
te midden der zeven gouden luchters: 2 Ik ken uw werken,
uw zwoegen en uw geduld; en Ik weet, dat ge de bozen niet
kunt verdragen. Ge hebt hen, die zich apostelen noemen, —
maar ze zijn het niet—op de proef gesteld, en ze leugenaars
bevonden. 3 Ook bezit ge geduld, en veel hebt ge uitgestaan
terwille van mijn Naam, zonder moede te worden. 4 Maar
Ik heb tégen u, dat ge uw eerste liefde verloren hebt. 5 Denk
er eens aan, van welke hoogte ge zijt neergestort; bekeer u,
en doe de werken van weleer. Zo niet, dan kom Ik op u af;
Ik zal uw luchter van zijn plaats verwijderen, zo ge u niet
bekeert. 6 Dit echter hebt ge vóór, dat ge de werken der
Nikolaieten haat, die ook Ik haat. 7 Wie oren heeft, die hore
wat de Geest zegt tot de kerken: Wie overwint, zal Ik doen
eten van de boom des levens, die staat in het Paradijs van
God. 8 Schrijf aan den engel der kerk te Smyrna. Dit zegt de
Eerste en de Laatste, Hij die dood was en levend werd: 9 Ik
ken uw verdrukking en uw armoede, —toch zijt ge rijk; ook
de lastering door hen, die zich Joden noemen, —toch zijn ze
het niet, maar een synagoge van Satan. 10 Vrees niet voor
wat ge lijden moet. Zie, de duivel zal sommigen van u in de
kerker werpen, om u te bekoren; ook zult ge verdrukking
lijden tien dagen lang. Wees getrouw tot in de dood, en
Ik zal u de kroon des leven schenken. 11 Wie oren heeft,
die hore wat de Geest zegt tot de kerken: Wie overwint,
zal van de tweede dood geen letsel krijgen. 12 Schrijf aan
den engel der kerk te Pérgamus. Dit zegt Hij, die voert het
scherpe tweesnijdende zwaard: 13 Ik weet, waar ge woont;
daar, waar de troon van Satan staat. Toch houdt ge vast
aan mijn Naam; het geloof in Mij hebt ge niet verloochend,
zelfs in de dagen van Antipas niet, mijn trouwen getuige,
die gedood werd bij u, waar Satan woont. 14 Maar Ik heb
enkele dingen tégen u. Want ge hebt er daar, die de leer

van Bálaäm volgen, van hem, die Balak een struikelblok leerde leggen voor Israëls zonen, om afgodenoffers te eten en ontucht te plegen; 15 zó hebt gij er ook, die de leer der Nikolaieten volgen, die hetzelfde beoogt. 16 Bekeer u dus! Zo niet, dan kom Ik schielijk op u af; en Ik zal strijd tegen hen voeren met het zwaard van mijn mond. 17 Wie oren heeft, die hore wat de Geest zegt tot de kerken: Wie overwint, zal Ik van het verborgen manna geven; en Ik zal hem schenken een witte steen, en op die steen zal een nieuwe naam staan geschreven, die niemand kent, dan die hem krijgt. 18 Schrijf aan den engel der kerk te Tuatira. Dit zegt de Zoon van God, die ogen heeft als een vuurvlam, wiens voeten zijn als glanzend koper. 19 Ik ken uw werken, uw liefde, geloof, dienstvaardigheid en standvastigheid; ook uw latere werken, talrijker nog dan de eerste. 20 Maar Ik heb tégen u, dat ge de vrouw Izebel laat begaan, die zich profetes noemt, en door haar leer mijn dienaars verleidt, om ontucht te plegen en afgodenoffers te eten. 21 Ik heb haar tijd gegeven, om tot inkeer te komen; maar ze wil zich niet bekeren van haar ontucht. 22 Zie, haar werp Ik op het bed; die overspel met haar plegen, breng Ik in grote verdrukking, wanneer ze zich niet van haar werken bekeren; 23 haar kinderen zal Ik doen omkomen door de dood. Dan zullen alle kerken weten, dat Ik het ben, die nieren en harten doorgrond, en dat Ik ieder van u naar uw werken vergeld. 24 Aan de anderen van Tuatira, aan hen, die deze leer niet aanvaarden en de diepte van Satan niet kennen, zoals men dat noemt; aan u zeg Ik: Ik leg u geen andere last op; 25 houdt slechts vast wat ge hebt, totdat Ik kom. 26 Wie overwint, en ten einde toe mijn werken volbrengt, hem zal Ik macht over de heidenen geven; 27 met ijzeren staf zal hij ze weiden, gelijk de aarden vaten worden verbrijzeld, 28 zoals Ik die macht ook van mijn Vader ontving. Ook zal Ik hem schenken de morgenster. 29 Wie oren heeft, hore wat de Geest zegt tot de kerken.

3

1 Schrijf aan den engel der kerk te Sardes. Dit zegt Hij, die de zeven geesten Gods en de zeven sterren heeft: Ik ken uw werken; ge hebt de naam, dat ge leeft, maar ge zijt dood. 2 Word wakker, en geef steun aan de rest, die op ‘t punt van sterven staat. Want Ik heb uw werken niet volmaakt bevonden voor het aanschijn van mijn God. 3 Herinner u dus, hoe ge ontvangen hebt en geluisterd; onderhoud het, en kom tot inkeer. Zo ge dus niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief, en ge zult niet weten, op wat uur Ik u zal overvallen. 4 Toch hebt ge in Sardes er enkelen, die hun

klederen niet hebben besmet; met Mij zullen ze wandelen
in het wit gekleed, omdat ze daartoe waardig zijn. 5 Wie
overwint, zal dus in witte klederen worden gehuld; zijn
naam zal Ik niet uitwissen uit het boek des levens, maar zijn
naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen. 6 Wie
oren heeft, die hore wat de Geest zegt tot de kerken. 7 Schrijf
aan den engel der kerk te Filadélfia. Dit zegt de Heilige,
de Waarachtige, Hij die de sleutel Davids heeft; Die opent,
en niemand zal sluiten; Die sluit, en niemand zal openen:
8 Ik ken uw werken! Zie, Ik heb bij u een deur opengezet,
die niemand kan sluiten. Want wel hebt ge slechts geringe
kracht, maar mijn woord hebt ge bewaard, en mijn Naam
niet verloochend. 9 Zie, Ik breng lieden van de synagoge
van Satan, die zeggen, dat ze Joden zijn: —toch zijn ze het
niet, maar ze liegen; —zie, Ik zal ze tot u doen komen, ze
doen neervallen aan uw voeten, en ze doen weten, dat Ik
u liefhad. 10 Omdat gij mijn bevel tot volharding bewaard
hebt, zal Ik ook u in het uur der beproeving bewaren, dat
over de hele wereld zal slaan, en hen zal beproeven, die de
aarde bewonen. 11 Ik kom spoedig! Houd vast wat ge hebt,
opdat niemand u berooft van de kroon. 12 Wie overwint,
zal Ik maken tot een zuil in het huis van mijn God, en nooit
zal hij er uitgaan; en Ik zal daarop schrijven de Naam van
mijn God, —en de Naam van de Stad van mijn God, van het
Nieuw-Jerusalem, dat neerdaalt van mijn God uit de hemel,
—en bovendien mijn nieuwe Naam. 13 Wie oren heeft, die
hore wat de Geest zegt tot de kerken. 14 Schrijf aan den
en el der kerk te Laodicea. Dit zegt “Amen”, de trouwe en
waarachtige Getuige, de Aanvang van de schepping Gods:
15 Ik ken uw werken, en weet, dat ge koud zijt noch warm.
Och, waart ge maar koud of warm! 16 Omdat ge lauw zijt,
warm noch koud, daarom zal Ik u uitspuwen uit mijn mond.
17 Ge zegt: Ik ben rijk, ik heb overvloed en heb behoefte
aan niets; daarom beseft ge ook niet, dat ge ellendig zijt en
erbarmelijk, arm, blind en naakt. 18 Ik raad u aan, om goud
van Mij te kopen door vuur gelouterd, opdat ge rijk moogt
worden; en witte klederen, om ze aan te trekken, opdat de
schande uwer naaktheid niet aan de dag zal komen; en zalf,
om uw ogen te zalven, opdat ge moogt zien. 19 Ik bestraf
en tuchtig al, die Ik liefheb. Doe dus uw best en bekeer u.
20 Zie, Ik sta aan de deur en klop; wanneer iemand luistert
naar mijn stem en de deur zal ontsluiten, dan zal Ik bij hem
binnenkomen, de maaltijd met hem houden, en hij met Mij.
21 Wie overwint, zal Ik naast Mij op mijn troon doen zitten,
zoals Ik zelf heb overwonnen, en met mijn Vader op zijn

troon ben gezeten. 22 Wie oren heeft, hore wat de Geest
zegt tot de kerken.

4

1 Daarna had ik een visioen; en zie, een deur stond open
in de hemel. En de stem, die ik vroeger als een bazuin tot
mij had horen spreken, zeide: Stijg op hierheen, en ik zal u
tonen, wat hierna geschieden moet. 2 Aanstonds was ik in
geestverrukking. En zie: een troon stond in de hemel, en
Iemand was op de troon gezeten. 3 En Die er op was gezeten,
geleek op jaspis-steen en sardium; en rond de troon was een
regenboog, gelijkend op smaragd. 4 Rondom de troon zag
ik vier en twintig tronen, en op de tronen vier en twintig
Oudsten gezeten, in witte klederen gehuld, met gouden
kronen op het hoofd. 5 Van de troon gingen bliksemstralen
uit, geraas en donderslagen. Vóór de troon brandden zeven
gloeiende lampen; dat zijn de zeven Geesten Gods. 6 En
vóór de troon was een glazen zee, gelijk kristal. Midden
voor de troon en rond de troon zag ik vier Dieren, vol
ogen van voren en achter: 7 het eerste Dier als een leeuw,
het tweede Dier als een rund, het derde Dier als met een
mensengelaat, het vierde Dier als een vliegende adelaar.
8 En de vier Dieren hadden allen zes vleugels, van buiten en
binnen vol ogen. Rusteloos riepen ze dag en nacht: “Heilig,
Heilig, Heilig, De Heer, de almachtige God, Die wàs, en die
is, en die kòmt!” 9 En toen de Dieren roem, en eer en dank
hadden gebracht aan Hem, die op de troon is gezeten: den
Levende in de eeuwen der eeuwen: 10 vielen de vier en
twintig Oudsten neer voor Hem, die op de troon is gezeten,
aanbaden den Levende in de eeuwen der eeuwen, legden
hun kronen neer voor de troon, en riepen: 11 “Waardig zijt
Gij, onze Heer, onze God, De roem en de eer en de macht te
ontvangen. Want Gij, Gij hebt alle wezens geschapen, Door
uw Wil bestaan ze, en zijn ze geschapen.”

5

1 Toen zag ik in de rechterhand van Die op de troon is
gezeten, een boek van binnen en buiten beschreven, met
zeven zegels verzegeld. 2 Ook zag ik een machtigen engel,
die uitriep met geweldige stem: Wie is waardig, te openen
het boek en te verbreken zijn zegels? 3 Maar niemand in de
hemel, op de aarde of onder de aarde was bij machte, het
boek te openen, of er een blik in te slaan. 4 En ik weende
bitter, omdat niemand werd waardig bevonden, het boek
te openen of er een blik in te slaan. 5 Maar één van de
Oudsten sprak tot mij: Ween niet; zie, de Leeuw uit Juda’s

stam, de Wortel van David heeft overwonnen; Hij zal dus
het boek en zijn zeven zegels openen! 6 En ik zag midden
tussen de troon met de vier Dieren en tussen de Oudsten,
een Lam staan, alsof het geslacht was. Het had zeven horens
en zeven ogen; dit zijn de zeven Geesten Gods, die over de
ganse aarde worden gevonden. 7 Het Lam kwam naderbij,
en ontving het boek uit de rechterhand van Hem, die op
de troon was gezeten. 8 En toen het Lam het boek had
ontvangen, wierpen de vier Dieren en de vier en twintig
Oudsten zich neer voor het Lam, elk met een citer en gouden
schalen vol reukwerk; en dit zijn de gebeden der heiligen.
9 En ze zongen een nieuw lied, en ze zeiden: Waardig zijt
Gij, het boek te ontvangen, En zijn zegels te breken. Want
Gij zijt geslacht geworden, Hebt met uw Bloed voor God
gekocht: Uit alle stammen en talen, Uit alle volken en naties.
10 Gij hebt ze gemaakt voor onzen God Tot koningschap en
priesters, En heersen zullen ze over de aarde. 11 En terwijl
ik toezag, hoorde ik de stem van vele engelen, rondom
de troon, rondom de Dieren en Oudsten; hun getal was
tienduizend maal tienduizend en duizendmaal duizenden.
En ze riepen met machtige stem: 12 Waardig is het Lam
dat geslacht is, Macht te ontvangen, rijkdom en wijsheid,
Kracht, ere, glorie en lof! 13 En ieder schepsel in de hemel,
op de aarde en onder de aarde, op de zee en al wat daarin
is, hoorde ik roepen: Hem die zetelt op de troon En aan het
Lam: Zij lof en eer en glorie, En kracht in de eeuwen der
eeuwen! 14 En de vier Dieren riepen: Amen! En de Oudsten
vielen aanbiddend neer.

6

1 Ik bleef toezien. Toen het Lam het eerste van de zeven
zegels opende, hoorde ik één van de vier Dieren roepen
als met de stem van de donder: “Kom uit!” 2 Ik zag toe.
En zie: een wit paard. En die er op zat, had een boog, en
hem werd een kroon gegeven; als overwinnaar trok hij uit,
om nog meer te overwinnen. 3 Toen het Lam het tweede
zegel opende, hoorde ik het tweede Dier roepen: “Kom uit!”
4 En een ander paard kwam te voorschijn, vuurrood. Aan
zijn berijder werd het gegeven, de vrede van de aarde weg
te nemen, zodat men elkaar zou vermoorden; een groot
zwaard werd hem ter hand gesteld. 5 Toen het Lam het
derde zegel opende, hoorde ik het derde Dier roepen: “Kom
uit!” Ik zag toe. En zie: een zwart paard; en die er op zat,
had een weegschaal in zijn hand. 6 En ik hoorde een stem
te midden der vier Dieren roepen: “Een maat tarwe voor
een tienling, en voor een tienling drie maten gerst; maar de

olie en de wijn moogt ge niet schaden!" 7 Toen het Lam het
vierde zegel opende, hoorde ik de stem van het vierde Dier
roepen: "Kom uit!" Ik zag toe. En zie: een vaal paard; en die
er op zat, heette de Dood, en de Onderwereld kwam achter
hem aan. 8 En hun werd macht gegeven over het vierde
deel der aarde, om te doden met zwaard en hongersnood,
met pest en wilde beesten. 9 En toen het Lam het vijfde zegel
opende, zag ik onder het altaar de zielen van hen, die waren
geslacht om Gods woord en om de getuigenis, die ze hadden
beleden. 10 En ze riepen met machtige stem: Hoelang nog, o
heilige, waarachtige Heer, Velt Gij geen oordeel, En wreekt
Gij ons bloed niet op hen, Die de aarde bewonen? 11 Toen
werd aan ieder van hen een wit gewaad geschonken. Maar
er werd hun aangezegd, dat ze nog een korte tijd moesten
rusten, totdat hun mededienaars en broeders, die gedood
zouden worden juist zoals zij, geheel voltallig zouden zijn.
12 Ik bleef toezien, toen het Lam het zesde zegel opende:
Een hevige aardbeving brak los; de zon werd zwart als
een haren zak, de maan geheel als bloed; 13 de sterren des
hemels vielen neer op de aarde, zoals een vijgeboom zijn
onrijpe vijgen laat vallen, als hij door een sterke wind wordt
geschud; 14 de hemel kromp samen als een boek, dat zich
oprolt; alle bergen en eilanden vloden weg van hun plaats.
15 En de koningen der aarde, rijksgroten en legerhoofden,
rijken en machtigen, alle slaven en vrijen, ze verborgen zich
in de spelonken en rotsen der bergen. 16 En tot bergen en
rotsen riepen ze uit: Valt op ons neer! Verbergt ons voor
het aanschijn van Hem, die op de troon is gezeten, en voor
de toorn van het Lam. 17 Want gekomen is de groote Dag
van hun toorn! En wie kan dan blijven bestaan!

7

1 Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoeken der
aarde; de vier winden der aarde hielden ze in bedwang,
opdat geen wind zou waaien noch over de aarde, noch over
de zee, noch over een boom. 2 Nog zag ik een anderen
engel, opstijgend van de opgang der zon, dragend het zegel
van den levenden God. Met machtige stem riep hij de
vier engelen toe, wien het gegeven was, aarde en zee te
beschadigen; 3 en hij sprak: Beschadigt noch aarde, noch
zee, noch de bomen, vóórdat we de dienaars van onzen
God op hun voorhoofden hebben gezegeld! 4 En ik hoorde
het getal der gezegelden: Honderd vier en veertig duizend
gezegelden uit alle stammen van Israëls zonen: 5 Uit de
stam van Juda, twaalf duizend gezegelden. Uit de stam

van Ruben, twaalf duizend. Uit de stam van Gad, twaalf duizend. 6 Uit de stam van Aser, twaalf duizend. Uit de stam van Néftali, twaalf duizend. Uit de stam van Manasse, twaalf duizend. 7 Uit de stam van Simeon, twaalf duizend. Uit de stam van Levi, twaalf duizend. Uit de stam van Issakar twaalf duizend. 8 Uit de stam van Zábulon, twaalf duizend. Uit de stam van Josef, twaalf duizend. Uit de stam van Bénjamin, twaalf duizend gezegelden. 9 Zie, daarna zag ik een overgrote menigte, die niemand kon tellen, uit alle volken en stammen, naties en talen. Ze stonden voor de troon en het Lam, in witte klederen gehuld, met palmtakken in hun handen. 10 En ze jubelden met machtige stem, en riepen: Heil onzen God, Die op de troon is gezeten, Heil aan het Lam! 11 En al de engelen waren geschaard rond de troon, rondom de Oudsten en de vier Dieren; ze vielen op hun aangezicht neer voor de troon, aanbaden God, 12 en zeiden: Amen! Lof, glorie, wijsheid en dank, De eer, en de macht en de sterkte Aan onzen God in de eeuwen der eeuwen! Amen! 13 Toen nam één van de Oudsten het woord, en hij sprak tot mij: Die daar, in witte klederen gehuld: wie zijn ze, en vanwaar zijn ze gekomen? 14 Ik antwoordde hem: Gij weet het, mijn heer! En hij sprak tot mij: Zij zijn het, die gekomen zijn uit de grote verdrukking, Hun klederen blank hebben gewassen in het Bloed van het Lam. 15 Daarom bevinden ze zich voor Gods troon, Dienen Hem dag en nacht in zijn tempel! Die op de troon is gezeten, Zal zijn tent over hen spannen! 16 Ze zullen geen honger meer hebben, noch dorst; De zon, noch de hitte zullen hen treffen. 17 Want het Lam, midden voor de troon, zal hen weiden, Zal hen voeren naar de waterbronnen des levens! Dan zal God wegwissen Alle tranen uit hun ogen!

8

1 Engelen-tafereel van strijd en zege. De zeven bazuinen. Maar toen het Lam het zevende zegel opende, kwam er een stilte in de hemel, een half uur lang. 2 Toen zag ik de zeven engelen, die voor God staan; en hun werden zeven bazuinen gegeven. 3 Nog kwam er een andere engel, die bij het altaar ging staan; hij had een gouden wierookpan, en veel wierook werd hem gegeven, om dit met de gebeden van al de heiligen neer te leggen op het gouden altaar voor de troon. 4 En de walm van de wierook met de gebeden der heiligen steeg op uit de hand van den engel voor het aanschijn van God. 5 De engel nam de wierookpan, vulde ze met het vuur van het altaar, en wierp dit op de aarde. En donder brak los en geraas, bliksem en aardbeving. 6 Toen maakten ook de zeven engelen, met de zeven bazuinen, zich

gereed om te blazen. 7 De eerste blies: Hagel en vuur brak
los, met bloed gemengd, en het werd op de aarde geworpen.
En het derde deel van de aarde verbrandde, het derde
deel der bomen verbrandde, en al het groene gras werd
verbrand. 8 De tweede engel blies: Een grote berg, laaiend
van vuur, werd in de zee geworpen. En het derde deel der
zee werd bloed, 9 het derde deel van de levende schepsels
der zee kwam om, en het derde deel der schepen verging.
10 De derde engel blies: Een grote ster viel neer uit de hemel,
brandend als een fakkel; ze viel neer op het derde deel der
rivieren en op de waterbronnen; 11 en de naam der ster
heet: “Alsem”. En het derde deel van het water werd alsem,
en vele mensen stierven van het water, omdat het bitter was
geworden. 12 De vierde engel blies: Het derde deel der zon
werd getroffen, het derde deel der maan, en het derde deel
van de sterren. Zó werd hun derde deel verduisterd; de dag
lichtte niet voor een derde deel, en evenmin de nacht. 13 Ik
zag toe. Daar hoorde ik een adelaar, vliegend hoog tegen
de hemel, roepen met machtige stem: Wee! Wee! Wee! de
bewoners der aarde, om de laatste stoten van de bazuin der
drie engelen, die thans gaan blazen.

9

1 De vijfde engel blies: Toen zag ik een ster, die uit de
hemel op aarde was neergevallen; en haar werd de sleutel
gegeven van de put van de Afgrond. 2 Ze opende de put
van de Afgrond; rook steeg op uit de put als de rook van
een geweldige oven; de zon en de lucht werden verduisterd
door de rook uit de put. 3 En uit de rook stegen sprinkhanen
op en streken neer op de aarde. En er werd hun een macht
gegeven, zoals aardse schorpioenen die hebben. 4 Maar er
werd hun gezegd, dat ze het gras der aarde niet mochten
beschadigen, geen groen en geen boom, doch enkel de
mensen, die op het voorhoofd niet dragen het zegel van
God. 5 Niet werd hun vergund, ze te doden, maar wèl
ze te kwellen vijf maanden lang; hun kwelling is pijnlijk
als van een schorpioen, als hij een mens steekt. 6 In die
dagen zullen de mensen de dood zoeken, maar hem niet
vinden; smachten zullen ze om te sterven, maar de dood
vliedt henen van hen. 7 De sprinkhanen nu zagen er uit als
paarden, toegerust tot de strijd. Op hun koppen droegen ze
kronen als van goud; hun gezichten waren als die van een
mens; 8 hun haren gelijk aan vrouwenharen; hun tanden
gelijk aan leeuwentanden. 9 Ze droegen borstharnassen
als ijzeren pantsers, en het geluid hunner vleugels was als
het daveren van wagens met veel paarden, oprukkend ten

strijd. 10 Als schorpioenen droegen ze staarten met angels,
en in die staarten de macht, om de mensen te schaden, vijf
maanden lang. 11 Tot koning over zich hebben ze den Engel
van de Afgrond: zijn naam is “Abaddon” in ‘t hebreeuws,
“Apollion” is zijn naam in ‘t grieks. 12 Het eerste “Wee!” is
voorbij: zie nog twee “Weeën” komen hierna. 13 De zesde
engel blies: En ik hoorde een stem uit de vier hoornen
van het gouden altaar, dat staat voor het aanschijn van
God. 14 Ze riep tot den zesden engel met de bazuin: Laat
los de vier engelen, die bij de grote rivier de Eufraat zijn
gebonden! 15 En losgelaten werden de vier engelen, die
zich gereed hadden gemaakt voor het uur en de dag, de
maand en het jaar, om het derde deel der mensen te doden.
16 Ik hoorde hun getal: Het getal der bereden strijdkrachten
was twintigduizend maal tienduizend. 17 Zó zag ik in het
visioen de paarden en hun berijders: ze droegen harnassen,
vuurrood, paars, zwavelgrauw; de koppen der paarden
waren als koppen van leeuwen; vuur, rook en zwavel kwam
uit hun bek. 18 Door deze drie plagen werd het derde deel
der mensen gedood, namelijk door het vuur, de rook en
de zwavel uit hun bek. 19 Want de macht der paarden
ligt in hun bek, maar tegelijk in hun staarten; immers hun
staarten zijn slangen gelijk, en van koppen voorzien: ook
hiermee brengen ze letsel toe. 20 En de rest van de mensen,
die door deze plagen niet werden gedood, bekeerden zich
toch niet van de werken hunner handen, van de aanbidding
der duivels, en der beelden van goud, zilver en koper, steen
en hout, die niet kunnen zien, niet horen, niet gaan; 21 ze
bekeerden zich niet van hun moorden, hun toverij, hun
ontucht en diefstal.

10

1 Toen zag ik een anderen machtigen engel: uit de hemel
daalde hij neer, gehuld in een wolk, de regenboog boven
zijn hoofd, zijn aangezicht was als de zon, zijn benen als
zuilen van vuur. 2 Een klein open boekje hield hij in zijn
hand. Op de zee zette hij zijn rechtervoet, zijn linker op het
land. 3 En hij schreeuwde het uit met machtige stem, als een
brullende leeuw. Terwijl hij daar schreeuwde, spraken de
zeven Donders hun stemmen. 4 En toen de zeven Donders
hadden gesproken, wilde ik schrijven. Maar ik hoorde
een stem uit de hemel, die sprak: “Verzegel wat de zeven
Donders hebben gesproken, en schrijf het niet op.” 5 Toen
hief de engel, dien ik op de zee en het land zag staan, zijn
rechterhand ten hemel op. 6 Hij zwoer bij Hem, die leeft in
de eeuwen der eeuwen, en die de hemel heeft geschapen

met al wat er in is, de aarde met al wat er in is, en de zee met al wat er in is: Geen tijd blijft er over; 7 maar in de dagen der stem van den zevenden engel, als deze zal blazen, dan is Gods mysterie vervuld, zoals Hij dit verkondigd heeft aan de profeten, zijn dienaars! 8 En de stem, die ik uit de hemel gehoord had, sprak andermaal tot mij, en ze zeide: Ga heen; neem het boekje, dat open ligt in de hand van den engel, die op de zee staat en het land. 9 Ik ging heen naar den engel en vroeg hem, mij het boekje te geven. En hij sprak tot mij: Neem het en eet het op; voor uw buik zal het bitter zijn, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. 10 Ik nam dus het boekje uit de hand van den engel, en at het op: in mijn mond was het zoet als honing, maar toen ik het gegeten had, was er bitterheid in mijn buik. 11 En men zeide tot mij: Ge moet opnieuw gaan profeteren over volken, naties en talen, en over talrijke koningen!

11

1 Toen werd mij een maatstaf gegeven, een roede gelijk. En hij sprak: Sta op, meet Gods tempel en het altaar, met hen die er aanbidden. 2 Maar de buitenste voorhof van de tempel laat ge liggen; ge moet hem niet meten; want hij is overgeleverd aan de heidenen. Die zullen ook de heilige stad vertrappen, twee en veertig maanden lang. 3 Maar ik zal ook mijn twee Getuigen doen profeteren, in zakken gehuld, duizend twee honderd en zestig dagen. 4 Dit zijn de twee olijfbomen en de twee luchters, die voor den Heer der aarde staan. 5 Zo iemand hen wil schaden, komt er vuur uit hun mond en verteert hun vijanden; zo iemand hen wil schaden, moet hij dus zelf worden gedood. 6 Ze hebben de macht, om de hemel te sluiten, zodat er geen regen valt, zolang ze profeteren; macht hebben ze over de wateren, om die in bloed te veranderen; ook om de aarde te slaan met allerlei plagen, zo vaak ze het willen. 7 Maar wanneer ze hun getuigenis hebben voleind, dan zal het Beest, dat uit de afgrond omhoog stijgt, strijd met hen voeren, ze overwinnen en doden. 8 En hun lijk zal blijven liggen op de straat der grote stad, geestelijk “Sodoma en Egypte” geheten, waar ook hun Heer werd gekruisigd; 9 uit volken en stammen, talen en naties zullen er hun lijk zien liggen drie en een halve dag lang; ze zullen niet toelaten, dat hun lijk in het graf wordt gelegd. 10 En de bewoners der aarde zullen zich over hen verheugen, elkander gelukwensen en elkander geschenken zenden; want deze beide profeten hadden de bewoners der aarde pijn gedaan. 11 Maar na drie en een halve dag voer in hen

een levensgeest uit God, en ze stonden op hun voeten; grote
schrik viel neer op allen, die hen zagen. 12 En ze hoorden
een machtige stem uit de hemel, die tot hen riep: “Stijgt
op hierheen!” Toen stegen ze in een wolk ten hemel op,
en hun vijanden aanschouwden hen. 13 En op hetzelfde
ogenblik barstte een geweldige aardbeving los; het tiende
deel der stad viel ineen, zeven duizend mensen kwamen
bij die aardbeving om. —Toen werden de overigen zeer
bevreesd, en brachten eer aan den God des hemels. 14 Het
tweede “Wee” is voorbij; zie het derde “Wee” komt ras.
15 Toen blies de zevende engel: In de hemel weerklonken
machtige stemmen; ze riepen: Gekomen is het koningschap
over de wereld Van onzen Heer en zijn Gezalfde. Hij
zal heersen in de eeuwen der eeuwen! 16 En de vier en
twintig Oudsten, die op hun troon waren gezeten voor het
aanschijn van God, wierpen zich op hun aangezicht neer,
aanbaden God en riepen: 17 Wij danken U, Heer, almachtige
God, Die zijt en die waart; Want Gij hebt uw oppermacht
aanvaard, 18 En uw koningschap, hoe de heidenen ook
toornen. Uw toorn is gekomen, De tijd van de heidenen,
om te worden geoordeeld: Om te belonen de profeten, uw
dienaars, De heiligen, die uw Naam vrezen, klein en groot;
Om te verderven, Die de aarde verdierven! 19 En de Tempel
van God in de hemel ging open, en in zijn Tempel verscheen
zijn Ark des Verbonds. Bliksemstralen braken los, geraas en
donderslagen, aardbeving en geweldige hagel.

12

1 Toen verscheen er een groot teken aan de hemel: een
Vrouw, bekleed met de zon, de maan aan haar voeten,
en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren. 2 Ze was
zwanger, en kreet in haar weeën en in haar barensnood.
3 Nog een ander teken verscheen aan de hemel. Zie:een
grote rossige Draak met zeven koppen en tien horens, en
op zijn koppen zeven kronen. 4 Zijn staart sleepte het
derde deel van de sterren des hemels weg, en wierp ze op
aarde. En de Draak stelde zich op tegenover de Vrouw,
die op het punt stond te baren, om zodra zij gebaard
had, haar Kind te verslinden. 5 Ze baarde een Kind van
het mannelijk geslacht, dat alle volkeren zal weiden met
ijzeren staf. En haar Kind werd weggevoerd naar God
en zijn troon. 6 Maar de Vrouw nam de vlucht naar de
woestijn, waar ze een plaats heeft, door God haar bereid,
om daar te worden gevoed duizend tweehonderd zestig
dagen. 7 Toen barstte een strijd in de hemel los: Mikaël
met zijn engelen streed tegen den Draak; ook vochten de

Draak en zijn engelen. 8 Maar de laatsten legden het af,
en er was geen plaats meer voor hen in de hemel. 9 De
grote Draak werd neergesmakt, de oude slang, die Duivel en
Satan heet en de ganse aarde verleidt; neergesmakt op de
aarde, neergesmakt zijn engelen met hem. 10 En ik hoorde
een machtige stem in de hemel, die riep: Thans is gekomen
het heil en de macht, Het koningschap van onzen God, de
heerschappij van zijn Gezalfde; Want neergesmakt ligt hij,
die onze broeders beticht, Die ze beschuldigt voor onzen
God, dag en nacht. 11 Overwonnen hebben ze hem door het
Bloed van het Lam, Door het woord van hun getuigenis. Ze
hadden hun leven niet lief tot de dood; 12 Juicht daarom
hemelen, en die er in woont! Wee echter de aarde en de
zee! Want de duivel is tot u neergedaald; Hij is ziedend van
woede: Want hij weet, hij heeft slechts weinig tijd. 13 En
toen de Draak zag, dat hij op aarde was neergesmakt, ging
hij de Vrouw vervolgen, die het Kind had gebaard. 14 Maar
aan de Vrouw werden de twee vleugels van den groten
adelaar gegeven, om te vliegen naar de woestijn, naar de
plaats, waar ze gevoed wordt een tijd, twee tijden en een
halve tijd, buiten bereik van de slang. 15 Wel spoot de slang
uit haar bek water, als een rivier, de Vrouw achterna, om
haar mee te sleuren door de stroom; 16 doch de aarde kwam
de Vrouw te hulp; ze opende haar mond en verzwolg de
rivier, die de Draak uit zijn bek had gespoten. 17 Nu ontstak
de Draak in woede tegen de Vrouw; hij trok af, om strijd
te voeren tegen de rest van haar zaad, tegen hen, die de
geboden van God onderhouden, en de getuigenis van Jesus
bezitten.

13

1 Hij ging staan aan het strand van de zee. Toen zag ik uit
de zee een Beest opstijgen met tien horens en zeven koppen;
op zijn horens tien kronen en op zijn koppen godslasterlijke
namen. 2 Het Beest, dat ik zag, geleek op een panter; zijn
poten waren als berenpoten, zijn muil als de muil van een
leeuw. 3 De Draak gaf hem zijn kracht en zijn troon, en
grote macht. Doch één van zijn koppen zag ik als ten dode
gewond; maar toch, zijn dodelijke wonde genas. En heel de
wereld liep in verbazing het Beest achterna. 4 Ze aanbaden
den Draak, omdat hij macht aan het Beest had gegeven;
maar ook het Beest aanbaden ze, en ze zeiden: Wie is gelijk
aan het Beest, En wie kan het bestrijden? 5 Ook had het
een bek gekregen, om grootspraak en godslastering uit te
braken; en het was hem gegeven, dit te doen twee en veertig
maanden lang. 6 En het opende zijn bek tot het lasteren van

God, om zijn Naam te vervloeken, zijn Woontent en allen
die in de hemel verblijven. 7 Ook werd hem toegestaan,
strijd te voeren tegen de heiligen, en ze te overwinnen.
En er werd hem macht gegeven over alle stammen en
volken, talen en naties; 8 en aanbidden zullen hem alle
bewoners der aarde, wier naam niet staat geschreven sinds
de grondvesting der wereld in het boek des levens van het
Lam, dat geslacht is. 9 Wie oren heeft, die hore! 10 Wie
tot gevangenis wordt veroordeeld, ga de gevangenis in; wie
met het zwaard doodt, moet zelf met het zwaard worden
gedood. Hier geldt slechts het geduld der heiligen en hun
geloof. 11 Toen zag ik een ander beest oprijzen uit de aarde.
Het had twee horens als die van het Lam, maar het sprak
als de Draak. 12 Heel de macht van het eerste Beest oefent
het uit onder diens ogen. Het doet de aarde, en die er op
wonen, het eerste Beest aanbidden, wiens dodelijke wonde
genezen was; 13 het verricht grote tekenen, zodat het zelfs
vuur uit de hemel op aarde doet vallen voor de ogen der
mensen. 14 En de bewoners der aarde verleidt het door
de tekenen, die het in staat was te doen ten overstaan van
het Beest; het zegt tot de bewoners der aarde, dat ze een
beeld moeten maken voor het Beest, dat door het zwaard
was gewond, maar bleef leven. 15 Zelfs was het bij machte,
een geest te geven aan het beeld van het Beest, zodat het
beeld van het Beest begon te spreken. En al wie het beeld
van het Beest niet aanbaden, liet het doden. 16 En aan allen,
kleinen en groten, aan rijken en armen, aan vrijen en slaven
laat het een merkteken geven op rechterhand of voorhoofd,
17 zodat niemand kan kopen of verkopen, zo hij dat teken
niet draagt, de naam van het Beest of het getal van zijn
naam. 18 Hier komt de wijsheid van pas! Die doorzicht
heeft, berekene het getal van het Beest. Want het is het
getal van een mens; zijn getal is zeshonderd zes en zestig.

14

1 Ik bleef toezien: Zie, op de berg Sion stond het Lam,
en tezamen met Hem honderd vier en veertig duizend, die
zijn Naam en de Naam van zijn Vader op hun voorhoofden
hadden geschreven. 2 En ik hoorde een geluid uit de hemel
als het geruis van talrijke wateren en het daveren van
geweldige donder, maar toch was het geluid, dat ik hoorde,
als dat van citerspelers, die op hun citers tokkelen. 3 En een
nieuw lied hieven ze aan voor de Troon, voor de vier Dieren
en de Oudsten; niemand kon dat lied leren zingen, dan
de honderd vier en veertig duizend, die van de aarde zijn
vrijgekocht. 4 Zij zijn het, die zich met vrouwen niet hebben

besmet, Want ze zijn maagden. Zij zijn het, die het Lam
volgen, Waar Het ook gaat. Zij zijn het, die zijn vrijgekocht
uit de mensen, Als eerstelingen voor God en het Lam; 5 In
hun mond wordt geen leugen gevonden; Ze zijn zonder
enige smet. 6 Toen zag ik een anderen engel, vliegend hoog
tegen de lucht. Hij moest een eeuwig Evangelie verkondigen
aan hen, die de aarde bewonen, aan alle naties en stammen,
talen en volken. 7 En hij riep met machtige stem: Vreest
God! Geeft Hem ere! Want gekomen is het uur van zijn
oordeel. Aanbidt Hem, die hemel en aarde gemaakt heeft,
De zee en de waterbronnen. 8 Een andere engel, een tweede,
volgde en riep: Gevallen, gevallen! Bábylon de grote! Die
al de volken dronken maakt Met de driftwijn van haar
ontucht. 9 Een andere engel, een derde, volgde en riep met
machtige stem: Zo iemand het Beest aanbidt en zijn beeld,
Het merkteken aanneemt op voorhoofd of hand; 10 Dan zal
hij drinken de wijn van Gods toorn, Onvermengd bereid
in de beker van zijn gramschap. Gepijnigd zal hij worden
Door vuur en door zwavel. Ten aanschouwen der heilige
engelen En voor het aanschijn van het Lam. 11 De rook
hunner foltering stijgt op in de eeuwen der eeuwen, Ze
hebben geen rust dag of nacht: Zij die aanbidden het Beest
en zijn beeld, Al wie het merkteken draagt van zijn naam.
12 Hier geldt slechts het geduld der heiligen, Die de geboden
van God en het geloof in Jesus bewaren! 13 Toen hoorde
ik een stem uit de hemel, die sprak: “Schrijf op: Zalig de
doden, die in den Heer sterven; van nu af! Ja, zegt de Geest,
ze zullen uitrusten van hun zwoegen; want hun werken
volgen hen achterna.” 14 Ik zag toe, en zie: Een witte wolk,
en op die wolk zat Iemand, een Mensenzoon gelijk, met een
gouden kroon op zijn hoofd, een scherpe sikkel in zijn hand.
15 En weer een andere engel trad uit de tempel, en riep met
machtige stem tot Hem, die op de wolk was gezeten: Sla uw
scherpe sikkel uit, Want gekomen is het uur om te maaien;
Geel staat de oogst van de aarde. 16 En Die op de wolk
was gezeten sloeg zijn sikkel uit over de aarde, en de aarde
werd afgemaaid. 17 Nog een andere engel trad uit de tempel
des hemels; ook hij droeg een scherpe sikkel. 18 Weer een
andere trad uit van het altaar, en deze had macht over het
vuur; hij riep met geweldige stem tot hem, die de scherpe
sikkel voert, en hij sprak: Sla uw scherpe sikkel uit, Snijd af
de trossen van de wijnstok der aarde; Want zijn druiven zijn
rijp. 19 Toen sloeg de engel zijn sikkel uit over de aarde; hij
sneed de trossen af van de wijnstok der aarde, en wierp ze
in de grote perskuip van Gods toorn. 20 En buiten de stad

werd de perskuip getreden, en uit de kuip stroomde het bloed tot aan de tomen der paarden, duizend zes honderd stadiën ver.

15

1 Toen zag ik een ander teken in de hemel, groot
en wonderbaar: Zeven engelen met zeven plagen, de
allerzwaarste; want hiermee heeft Gods toorn zijn toppunt
bereikt. 2 Ook zag ik een glazen zee, doorstreept als met
vuur; en de overwinnaars van het Beest, van zijn beeld
en het getal van zijn naam, stonden boven op de glazen
zee, dragend de citers van God. 3 En ze zongen het lied
van Moses, den dienaar van God, en het lied van het
Lam; en ze zeiden: Groot en wonderbaar zijn uw werken,
O Heer en almachtige God! Rechtvaardig en waarachtig
zijn uw wegen, O Koning der volken! 4 Wie zou U niet
vrezen, o Heer, uw Naam niet verheerlijken, Want Gij alleen
zijt heilig; Alle volken zullen U komen aanbidden, Want
uw oordelen worden thans geopenbaard. 5 Na dit alles
bleef ik nog toezien. Daar ging de hemelse tempel van de
openbaringstent open! 6 En de zeven engelen met de zeven
plagen traden de tempel uit, gekleed in rein, schitterend
lijnwaad, de borsten met gouden gordels omgord. 7 Eén
van de vier Dieren gaf aan de zeven engelen zeven gouden
schalen, vol van de gramschap van God, van den Levende
in de eeuwen der eeuwen. 8 En de tempel werd vervuld met
rook door de heerlijkheid Gods en zijn macht; en niemand
kon de tempel binnengaan, vóórdat de zeven plagen der
zeven engelen waren voltrokken.

16

1 Toen hoorde ik een machtige stem uit de tempel, die
tot de zeven engelen sprak: “Gaat heen, en giet de zeven
schalen van Gods gramschap leeg op de aarde.” 2 De eerste
ging heen, en goot zijn schaal leeg op de aarde. Kwade
en boosaardige zweren braken uit op de mensen, die het
merkteken droegen van het Beest en zijn beeld aanbaden.
3 De tweede goot zijn schaal op de zee leeg: Ze werd
bloed, als dat van een dode; en alle levende wezens der
zee kwamen om. 4 De derde goot zijn schaal leeg op de
rivieren en de waterbronnen: Ze werden bloed. 5 En den
engel der wateren hoorde ik zeggen: Rechtvaardig zijt Gij,
de Heilige, die zijt en die waart, Omdat Gij zulke oordelen
velt. 6 Want ze hebben het bloed Van heiligen en profeten
vergoten; Bloed hebt Gij hun te drinken gegeven. Ze hebben
het verdiend! 7 En het altaar hoorde ik roepen: Ja waarlijk,

Heer en almachtige God, Waarachtig en rechtvaardig zijn
uw oordelen! 8 De vierde engel goot zijn schaal leeg op de
zon: Het werd haar gegeven, de mensen te blakeren met
vuur; 9 en de mensen werden geblakerd door geweldige
hitte. Maar ze lasterden de Naam van God, die de macht
heeft over die plagen; ze bekeerden zich niet, om Hem eer
te geven. 10 De vijfde goot zijn schaal leeg op de troon
van het Beest: Zijn rijk werd verduisterd; en ze verbeten
hun tongen van pijn. 11 Maar ze lasterden den God des
hemels om hun pijnen en zweren; ze bekeerden zich niet
van hun werken. 12 De zesde engel goot zijn schaal leeg
op de grote stroom, de Eufraat: Zijn water droogde op,
zodat de weg was gebaand voor de koningen van de opgang
der zon. 13 Toen zag ik uit de mond van den Draak, uit
de mond van het Beest, en uit de mond van den valsen
profeet drie onreine geesten uitgaan als kikvorsen; 14 want
het zijn duivelsgeesten, die wondertekenen doen, en die
zich begeven tot de koningen van heel de wereld, om
hen te verzamelen tot de strijd op de grote dag van den
almachtigen God. 15 “Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij die
waakt en zijn kleren aanhoudt, opdat hij niet naakt ga, en
men zijn schaamte niet zie.” 16 En ze verzamelden hen op
de plaats, in het hebreeuws “Harmagedón” geheten. 17 De
zevende goot zijn schaal leeg op de lucht: Er kwam een
machtige stem uit de tempel en van de troon, en ze sprak:
“Het is geschied!” 18 Bliksemstralen, geraas en donderslagen
barstten los, en een geweldige aardbeving brak uit; een
aardbeving zó verschrikkelijk als er nooit is geweest, sinds
er een mens op aarde woont. 19 En de grote stad scheurde
in drie delen uiteen; de steden der heidenen stortten in.
Het grote Bábylon werd voor Gods aanschijn bedacht, om
het de beker te geven van de wijn van zijn verbolgen toorn.
20 Alle eilanden vloden heen, en bergen waren niet meer.
21 Geweldige hagel, zwaar als talenten, viel uit de hemel
neer op de mensen. Maar de mensen lasterden God om de
plaag van de hagel; want ontzettend groot was die plaag.

17

1 Toen kwam een der zeven engelen, die de zeven schalen
droegen, naderbij, en hij sprak tot mij: Kom mee; ik zal
u het oordeel doen zien over de grote Ontuchtige, die
aan vele wateren is gezeten, 2 met wie de koningen der
aarde overspel hebben bedreven, en aan wier ontucht-
wijn de bewoners der aarde zich hebben bedronken. 3 In
geestvervoering bracht hij me naar een woestijn. En ik zag

een Vrouw, zittend op een scharlakenrood Beest, vol van
godslasterlijke namen, met zeven koppen en tien horens.
4 De Vrouw was in purper en scharlaken gekleed, met goud,
edelstenen en paarlen getooid. Ze droeg in haar hand
een gouden beker, vol van gruwelen en van de onreinheid
harer ontucht. 5 Op haar voorhoofd stond een naam... een
geheim... geschreven: “Het grote Bábylon, de moeder van
de ontuchtigen en van de gruwelen der aarde”. 6 Dronken
zag ik de Vrouw van het bloed der heiligen en van het bloed
der martelaren van Jesus. Ik was vol verbazing, toen ik
haar zag. 7 Maar de engel sprak tot mij: Waarom zijt ge
verbaasd? Ik zal u het geheim verklaren van de Vrouw en
van het Beest, dat haar draagt, met de zeven koppen en tien
horens. 8 Het Beest, dat ge gezien hebt, wàs, maar is niet;
doch het zal opstijgen uit de afgrond en ten verderve gaan.
En de bewoners der aarde, wier naam niet geschreven staat
in het boek des levens van de grondvesting der wereld af,
ze zullen verbaasd staan bij het zien van het Beest, omdat
het wàs, niet is, doch zàl zijn. 9 Hier komt het doorzicht
van pas, aan wijsheid gepaard. De zeven koppen zijn zeven
bergen, waarop de Vrouw is gezeten. —Maar het zijn ook
zeven koningen. 10 Vijf zijn gevallen; één is er. De andere
is nog niet gekomen, doch als hij komt, moet hij een korte
tijd blijven. 11 De achtste, ofschoon één van de zeven, is zelf
het Beest, dat wàs, en niet is; het gaat ten verderve. 12 De
tien horens, die ge gezien hebt, zijn tien koningen, die de
heerschappij nog niet hebben verkregen, maar die tezamen
met het Beest de koninklijke macht zullen bezitten, één uur
lang. 13 Ze zijn eensgezind onder elkander, en stellen hun
macht en gezag in dienst van het Beest. 14 Ze zullen strijd
voeren tegen het Lam; maar het Lam zal hen overwinnen,
—want Het is de Heer der heren en de Koning der koningen;
—ook de geroepenen zullen dit doen, de uitverkorenen en
de getrouwen, tezamen met Hem. 15 En hij sprak tot mij: De
wateren, die ge gezien hebt, waar de Ontuchtige is gezeten,
zijn volken en groepen, naties en talen. 16 De tien horens en
het Beest, die ge gezien hebt, ze zullen de Ontuchtige haten,
haar eenzaam maken en naakt, haar vlees verslinden, en
haar verbranden met vuur. 17 Want God gaf hun in het
hart, zijn Wil te volbrengen: om onderling eensgezind
te handelen, hun heerschappij in dienst van het Beest te
stellen, totdat de uitspraken Gods vervuld zullen zijn. 18 De
Vrouw, die ge gezien hebt, is de grote stad, die heerschappij
voert over de koningen der aarde.

18

1 Daarna zag ik een anderen engel uit de hemel nederdalen, toegerust met grote macht, en de aarde werd
verlicht door zijn luister. 2 Hij riep met machtige stem,
en hij sprak: Gevallen, gevallen het grote Bábylon! Het
is een woonplaats van duivels geworden, Een schuiloord
van allerlei onreine geesten, Een toevlucht van allerlei
onreine, afschuwelijke vogels. 3 Want alle volken hebben
de driftwijn harer ontucht gedronken, De koningen der
aarde hebben met haar geboeleerd; De kooplieden der
aarde hebben zich verrijkt Door haar ontzaglijke weelde.
4 Toen hoorde ik een andere stem uit de hemel, die sprak:
Gaat uit van haar, o mijn volk! Om geen deel te nemen
aan haar zonden, En geen deel te krijgen van haar plagen.
5 Want tot de hemel zijn opgestapeld haar zonden, En God
gedenkt haar ongerechtigheid. 6 Zet haar betaald, zoals
zij betaald heeft, Geeft haar het dubbele terug van haar
werken. In de beker, waarin zij gemengd heeft, Mengt haar
het dubbele terug. 7 In zoveel glorie en weelde zij baadde,
Geeft haar evenveel kwelling en rouw. Omdat ze zegt in
haar hart: “Ik troon als koningin, Ben geen weduwe, en
ken geen rouw;” 8 Daarom zullen op één dag haar plagen
komen: Dood en rouw en hongersnood, En met vuur zal ze
worden verbrand; Want God de Heer, die haar oordeelt,
is machtig! 9 En de koningen der aarde, die met haar
ontucht hebben bedreven en in weelde gebaad, ze zullen
wenen en klagen over haar, als ze de rook aanschouwen
van haar brand. 10 Van verre zullen ze blijven staan uit
vrees voor haar plagen, en roepen: Wee, Wee, de grote
stad, Bábylon, de machtige stad; In één uur is uw oordeel
gekomen! 11 Ook de kooplieden der aarde zullen wenen en
klagen over haar, omdat niemand hun lading meer koopt:
12 Lading van goud en van zilver, van edelstenen en paarlen,
Van fijn linnen en purper, van zijde en scharlaken, Allerlei
reukhout en allerlei werk van ivoor, Van het kostbaarste
hout, van koper, ijzer en marmer. 13 Kaneel en geurige zalf,
reukwerk, balsem en wierook, Wijn, olie, meelbloem en
tarwe; Runderen en schapen, paarden en wagens, Mensenlichamen en mensen-zielen. 14 Het ooft, waar uw ziel naar
smacht, ging van u heen, Met alles, wat schittert en blinkt;
Het is voor u verloren gegaan, En nimmermeer zal men
het vinden. 15 De handelaars in al deze dingen, die door
haar zijn rijk geworden, zullen van verre blijven staan
uit vrees voor haar plagen, en zullen roepen, wenend en
klagend: 16 Wee, Wee, de grote stad, Die gekleed was in

linnen, purper, scharlaken, Gesmukt met goud, edelstenen
en paarlen: 17 In één uur is al die rijkdom verwoest!
En alle stuurlieden, kustvaarders, scheepsvolk, en al wie
zee bouwt, ook zij zullen van verre blijven staan, 18 en
roepen bij het zien van de rook van haar brand: “Welke
stad is gelijk aan die Grote?” 19 En ze zullen stof op hun
hoofden strooien, en roepen wenend en klagend: Wee,
Wee, de grote stad, Waarin allen, die schepen bezitten
op zee, Rijk zijn geworden door haar weelde: Want in
één uur werd ze verwoest! 20 Maar gij, hemel, verheug
u om haar, gij heiligen, apostelen, profeten; want God
heeft aan haar uw vonnis voltrokken! 21 Toen hief een
machtige engel een steen op, groot als een molensteen;
hij wierp hem in zee, en hij sprak: Zó zal met één slag
Bábylon worden neergeworpen, De grote stad; Men zal haar
nimmermeer vinden! 22 Geen muziek van citerspelers en
muzikanten, Van fluitspelers en trompetters zal in u worden
gehoord, Geen beoefenaar van enige kunst In u nog worden
gevonden, Het geluid van een molen zal nooit meer worden
gehoord, 23 Het licht ener lamp nooit meer in u schijnen,
De stem van bruidegom en bruid Nooit meer in u worden
vernomen. Want uw kooplieden waren de groten der aarde,
En door uw toverdrank werden alle volkeren verleid; 24 In
haar werd het bloed van profeten en heiligen gevonden,
Van allen, die vermoord zijn op aarde.

19

1 Daarna hoorde ik een machtige stem als van een talrijke
schare in de hemel, die riep: Alleluja! Het heil, de
glorie en macht Behoren onzen God; 2 Want waarachtig
en rechtvaardig zijn zijn oordelen! De grote Boeleerster
heeft Hij geoordeeld, Haar, die de aarde bedierf door haar
ontucht: Hij heeft het bloed van zijn dienaars opgeëist uit
haar hand! 3 En ze herhaalden: Alleluja! Haar rook stijgt
op in de eeuwen der eeuwen! 4 En de vier en twintig
Oudsten en de vier Dieren vielen neer, aanbaden God, die
op de troon is gezeten, en antwoordden: Amen! Alleluja!
5 Toen ging er een stem uit van de troon, en deze sprak:
Looft onzen God, Gij allen, zijn dienaars, Gij die Hem vreest,
Kleinen en groten! 6 En ik hoorde als het gejuich van een
talrijke schare, als het geruis van vele wateren, als het rollen
van geweldige donder: Alleluja! Want de Heer, onze God,
De Almachtige heeft zijn koningschap aanvaard! 7 Laat ons
blij zijn en juichen, En Hem de glorie geven! Want gekomen
is de bruiloft van het Lam, En zijn Vrouw heeft er zich toe
bereid; 8 In blinkend rein lijnwaad mag ze zich kleden, In

lijnwaad: de gerechtige werken der heiligen. 9 Toen sprak
hij tot mij: Schrijf op! Zalig zij, die geroepen zijn tot het
Bruiloftsmaal van het Lam. En hij vervolgde: Dit zijn de
waarachtige woorden van God! 10 Toen viel ik voor zijn
voeten neer, om hem te aanbidden. Maar hij sprak tot
mij: Houd op! Ik ben uw mededienstknecht, en die uwer
broeders, die de getuigenis van Jesus bezitten. Gòd moet gij
aanbidden! Want de getuigenis van Jesus is de geest der
profetie. 11 Toen zag ik de hemel geopend, en zie: Een
wit paard. En Die er op was gezeten, wordt “Getrouwe
en Waarachtige” genoemd; met rechtvaardigheid leidt Hij
het oordeel, en voert Hij de strijd. 12 Zijn ogen waren als
een vuurvlam; op zijn hoofd waren talrijke kronen. Hij
droeg een Naam, die niemand verstaat dan Hijzelf. 13 Hij
was omhangen met een kleed, gedrenkt in bloed. Zijn
Naam wordt geheten: “Het Woord van God!” 14 Op witte
rossen volgen Hem de legerscharen des hemels, gekleed
in lijnwaad, wit en rein. 15 En uit zijn mond kwam een
scherp zwaard te voorschijn, om er de volkeren mee te
treffen. Hij zal ze weiden met ijzeren staf; Hij zelf treedt
de perskuip van de grimmige toorn van den almachtigen
God. 16 En op zijn kleed en op zijn heup draagt Hij de Naam
geschreven: “Koning der koningen, en Heer der heren”.
17 En ik zag een engel staan in de zon; hij riep met machtige
stem al de vogels toe, die vliegen hoog in de lucht: Hierheen!
Verzamelt u aan de grote maaltijd van God, 18 Om het vlees
van koningen te eten! Het vlees van krijgsoversten en
machtigen, Het vlees van paarden en ruiters, Het vlees van
alle vrijen en slaven, Van alle kleinen en groten! 19 Toen zag
ik het Beest en de koningen der aarde met hun legerscharen,
die zich hadden verzameld, om strijd te voeren met Hem,
die op het paard was gezeten, en met zijn legermacht. 20 En
gegrepen werd het Beest, en met hem de valse profeet, die
onder zijn ogen de wonderen verricht had, waarmee hij hèn
had verleid, die het teken van het Beest hadden aanvaard en
zijn beeld hadden aanbeden: Levend werden beiden in de
vuurpoel geworpen, met zwavel gestookt. 21 En de overigen
werden gedood met het zwaard uit de mond van Hem, die
op het paard was gezeten; en alle vogels vraten zich zat aan
hun vlees.

20

1 Toen zag ik een engel uit de hemel nederdalen; de sleutel
van de Afgrond en een grote keten droeg hij in zijn hand.
2 En hij greep den Draak: de oude slang, de duivel en
Satan. Hij bond hem vast voor duizend jaar, 3 en wierp

hem in de Afgrond. Toen sloot hij hem in, en legde er een
zegel op, opdat hij de volkeren niet langer zou verleiden,
totdat de duizend jaar voleindigd zijn. Daarna moet hij
losgelaten worden voor korte tijd. 4 Nu zag ik tronen; en
hun, die er op zaten, werd het oordeel toegewezen. Ook
zag ik de zielen van hen, die om de getuigenis van Jesus
en om het woord van God waren onthoofd, die het Beest
noch zijn beeld hadden aanbeden, en het teken niet hadden
aanvaard op hun voorhoofd en hand. En ze leefden en
heersten met Christus, duizend jaar lang. 5 De andere doden
leefden niet, voordat de duizend jaar voleind zouden zijn.
Dit is de eerste opstanding. 6 Zalig en heilig zijn zij, die
deel hebben aan de eerste opstanding. Over hen heeft de
tweede dood geen macht; maar ze zullen priesters zijn van
God en van Christus, en heersen met Hem, duizend jaar
lang. 7 Wanneer de duizend jaar voleind zullen zijn, dan
zal de Satan worden losgelaten uit zijn kerker. 8 Dan zal hij
uittrekken, om de volkeren te verleiden aan de vier hoeken
der aarde, —“Gog en Magog”, —en om ze te verzamelen tot
de strijd; hun getal zal zijn als het zand aan de zee. 9 En
ze rukten op over de vlakte der aarde, en omsingelden de
legerplaats der heiligen en de geliefde Stad. Maar vuur
viel neer uit de hemel, en verslond ze. 10 En de duivel,
die ze verleid had, werd weer neergeworpen in de poel
van vuur en zwavel, waar ook het Beest is en de valse pro
feet; gepijnigd zullen ze worden dag en nacht in de eeuwen
der eeuwen. 11 Toen zag ik een grote schitterende Troon;
ook Hem, die er op is gezeten. Voor zijn Aanschijn vloden
hemel en aarde heen, zodat hun plaats niet meer gevonden
werd. 12 Toen zag ik de doden, groten en kleinen, staan
voor de Troon. De boeken werden opengeslagen. Nog een
ander boek werd geopend: het boek des Levens. En de
doden werden naar hun werken geoordeeld, zoals die in de
boeken beschreven staan. 13 De zee gaf de doden terug, die
er in zijn; Dood en Onderwereld gaven de doden terug, die
er in zijn. En allen werden naar hun werken geoordeeld.
14 Dood en Onderwereld werden in de vuurpoel geworpen;
de vuurpoel is de tweede dood. 15 En wie niet geschreven
stond in het Boek des Levens, ook hij werd in de vuurpoel
geworpen.

21

1 Toen zag ik een nieuwe hemel en een nieuwe aarde;
want de eerste hemel en de eerste aarde waren verdwenen,
en ook de zee bestond niet meer. 2 En de heilige Stad, het
Nieuw-Jerusalem, zag ik neerdalen van God uit de hemel,

toegerust als een bruid, die voor haar man is getooid. 3 En
ik hoorde van de Troon een machtige stem en ze sprak:
Zie, de Woonstede Gods bij de mensen: Hij zal zijn Tent
bij hen spannen. Zij zullen zijn volk zijn, Hij: God met
hen! 4 Elke traan wist Hij weg uit hun ogen; En nooit
zal de dood er meer zijn, Geen rouw, geen geween en
geen smart; Want het vroegere is voorbij! 5 En Die op de
Troon is gezeten, sprak: Zie, Ik maak alles nieuw! En Hij
vervolgde: Schrijf op! Want deze woorden zijn trouw en
waarachtig. 6 En Hij sprak tot mij: Het is geschied! Ik
ben de Alfa en de Omega; Het Begin en het Einde! Den
dorstige zal ik te drinken geven Uit de bron des eeuwigen
Levens, om niet. 7 Die overwint, zal dit alles beërven; Ik
zal hem tot God zijn, hij Mij tot zoon. 8 Maar alle lafaards,
trouwelozen, Boosdoeners en moordenaars, Ontuchtigen,
tovenaars, Afgodendienaars en leugenaars: Ze krijgen hun
deel in de poel, Die brandt van vuur en zwavel! En dit is
de tweede dood. 9 Toen kwam er één van de zeven engelen,
die de zeven schalen droegen, vol van de zeven zwaarste
plagen; en hij sprak tot mij: Kom, ik zal u tonen de Bruid,
de Vrouw van het Lam. 10 In geestverrukking voerde hij
mij weg op een grote en hoge berg. En hij toonde mij de
heilige Stad, Jerusalem, neerdalend van God uit de hemel.
11 Ze prijkte met Gods heerlijkheid; haar lichtglans leek
op edelsteen, op jaspis helder als kristal. 12 Ze had een
grote, hoge muur, met twaalf poorten, en twaalf engelen
op de poorten; ook waren er namen in gehouwen: die
van de twaalf stammen der zonen Israëls. 13 Ten oosten
drie poorten; ten noorden drie poorten; ten zuiden drie
poorten; ten westen drie poorten. 14 De muur der Stad had
twaalf grondvesten, en daarop twaalf namen, der twaalf
Apostelen van het Lam. 15 En die met mij sprak, had een
gouden roede als maatstaf, om de Stad, haar poorten, haar
muur te meten. 16 De Stad nu was vierkant, haar lengte
en breedte gelijk. Hij mat de Stad met de roede: twaalf
duizend stadiën; lengte, breedte en hoogte gelijk. 17 Hij mat
ook de muur: honderd vier en veertig el naar mensenmaat,
aan engelenmaat gelijk. 18 De bouwstoffen van haar muur
waren van jaspis. —De Stad zelf was van zuiver goud,
gelijkend op helder kristal. 19 De grondvesten van de muur
der Stad waren met allerlei kostbare stenen gesierd. De
eerste grondvest was jaspis, de tweede saffier, de derde
chalcedon, de vierde smaragd, 20 de vijfde sardonyx, de
zesde kornalijn, de zevende chrysoliet, de achtste beryllus,
de negende topaas, de tiende chrysopraas, de elfde hyacint,

de twaalfde ametyst, 21 De twaalf poorten waren twaalf
paarlen; iedere poort op zich één paarl. —Het plein der
Stad was louter goud, doorschijnend als kristal. 22 Maar
een tempel zag ik er niet; want de Heer, de almachtige
God, is haar tempel; zo ook het Lam. 23 Ook heeft de
Stad de zon niet van node, noch de maan, om haar te
beschijnen; want de Glorie van God doet haar lichten, en
het Lam is haar fakkel. 24 De volkeren zullen wandelen
in haar licht, de koningen der aarde haar hun heerlijkheid
brengen. 25 Geen enkele dag zullen haar poorten worden
gesloten; want nacht zal er niet zijn. 26 Zo zal men haar
brengen de heerlijkheid en de glorie der volken. 27 Nooit
zal er ingaan iets wat onrein is, noch die gruwelen pleegt
of leugens spreekt; maar zij alleen, die staan geschreven in
het boek des Levens van het Lam.

22

1 Ook toonde hij mij een stroom van het water des Levens,
helder als kristal, opbruisend uit de Troon van God en van
het Lam. 2 En midden op haar plein, aan beide kanten door
de stroom omringd, stond de boom des levens, die twaalf
maal vruchten draagt, en elke maand zijn vruchten geeft.
De bladeren van de bomen dienen tot genezing der volken,
3 en geen enkele vervloeking zal er meer zijn. 4 Daar zal ook
de Troon zijn van God en het Lam, en zullen zijn dienaars
Hem dienen. Ze zullen zijn Aanschijn aanschouwen, zijn
Naam op hun voorhoofd. 5 Dan zal er geen nacht meer
zijn, en ze zullen het licht van fakkel en zon niet langer
behoeven. Want God de Heer zal over hen lichten; ze zullen
heersen in de eeuwen der eeuwen! 6 Weer sprak hij tot mij:
Deze woorden zijn trouw en waarachtig. De Heer, de God
van de geesten der profeten, heeft zijn engel gezonden, om
aan zijn dienaars te tonen, wat dra geschieden moet. 7 “Zie,
ik kom spoedig! Zalig hij, die de woorden der profetie van
dit boek onderhoudt.” 8 En ik, Johannes, was het, die dit alles
hoorde en zag. En toen ik het gehoord en gezien had, viel ik
neer in aanbidding voor de voeten van den engel, die ze mij
had getoond. 9 Maar hij sprak tot mij: Doe het niet! Ik ben
uw mededienstknecht, en die van de profeten uw broeders,
en van hen, die de woorden van dit boek onderhouden. Gòd
moet ge aanbidden! 10 Toen sprak Hij tot mij: “Verzegel niet
de woorden der profetie van dit boek. Want de tijd is nabij!”
11 Wie onrecht doet, laat hem onrecht bedrijven, Wie onrein
is, laat hem zich verder bevlekken; Maar de gerechte moet
steeds gerechtiger, De heilige moet nog heiliger worden.
12 Zie, Ik kom spoedig; mijn loon draag Ik bij Mij, Om ieder

te vergelden naar werken. 13 Ik ben de Alfa en Omega,
De Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde! 14 Zalig
zij, die hun klederen wassen, Om recht te verkrijgen Op
de Boom des Levens, En door de poorten de Stad mogen
binnengaan. 15 Maar naar buiten, de honden, De tovenaars
en ontuchtigen, De moordenaars en de afgodendienaars,
En alwie de leugen liefheeft en spreekt! 16 Ik, Jesus, heb
mijn engel gezonden, Om u dit alles te betuigen ten behoeve
der Kerken. Ik ben Davids Wortel en Spruit; De lichtende
Morgenster! 17 En de Geest en de Bruid zeggen: “Kom!”
En hij, die het hoort, zegge: “Kom!” Wie dorst heeft, hij
kome! Wie wil, neme het water des Levens, om niet! 18 Ik
betuig aan ieder, die de woorden hoort van de profetie van
dit boek: Zo iemand er iets aan toevoegt, dan zal God hèm
toevoegen de plagen, die in dit boek staan geschreven. 19 En
zo iemand iets afneemt van de woorden van dit boek der
profetie, dan zal God hèm afnemen zijn deel van de Boom
des Levens, en van de heilige Stad, waarvan geschreven
staat in dit boek. 20 Hij, die dit alles betuigt, Hij zegt: Ja,
Ik kom haastig! “Amen! Heer Jesus, kom!” 21 De genade
van den Heer Jesus zij met u allen. Amen!